دایمان پلورنکو داستان

د سلطان صلاح الدین ایوبي د وخت رینښتوني پیښې

د التمش لیکنه

مکمل غیر سیاسي

ایا زمونږ د هیواد اوسني حال خو همداسې نه دي !؟

Ketabton.com

د قریب الرحمن سعید ژباړه

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی:

د صلاح الدين ايوبي دوخت دربنبتونو پيښو په لړ کې دايمان پلورنوکو دداستان دا ژباړه د وطن د نوميالي او وتلي شاعر سميع الله ترون ددې شعر په بنسټ چې:

زمونږه ځمکه او فضا اوس د پرديو سره ده

تورتم زمونږ دي خو رڼا اوس د پرديو سره ده

مونږ يې په خپل کور کې په خپلو وينو ولړلو

ژړا زمونږ ده خو خندا اوس د پرديو سره ده

مونږ ددې لوې جهان بې خاورې بې وطنه قام يو

مونږه بې واکه يو دنيا اوس دپرديو سره ده

مونږه په ځان کې اوس د «او» او د «نه» توان نلرو

مونږه بې واکه يو دنيا اوس د پرديو سره ده

يهودان ګرځي ايوبي صلاح الدين نه شته دې

ملاعمر او اسامه او ګلبدين نه شته دې

ټولو هغه وطنوالو ته چې د خپل هيواد دصلاح الدين ايوبي په لټه کې دي ، په ډيره مينه ډالۍ کوم.

قريب الرحمن سعيد

ناروی:۲۹ اګست۲۰۰۸م کال

دغه خوشعرونه د ښاغلي ترون دهغه شعر اخري برخه ده چې هغه دنارنج د ګل د مشاعرې په وخت کې د جلال اباد په ښار کې په يوې ستري غونډې کې ويلي و اوما دلته د www.PashtoDeewa.com په مننه را واخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Contents

ډالۍ ۲
دداستان د را ټولونکي د زړه خواله ۲
د ښځې او ایمان ترمنځ هڅې او هاند ۹
اومه نجلۍ او نادودېئې ۴۲
دسلطان ایوبي د وژلو پلان ۷۹
دویمه میرمن ۱۱۹
دخلافت مانۍ یا د بدکارۍ هډه ۱۴۸

هغه نجلۍ چې له فلسطینه راغلې وه ۱۹۳
او کله چې عیسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځید ۲۳۴
او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه ۲۸۱
زما نورې ژباړې ۳۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقهار او له تيري کونکو څخه د بدل اخستونکي ذات په نامه

د ژباړې په اړه:

دايمان پلورونکو د داستان لومړی برخه د التمش ليکنه ده، چې له لاهور څخه د خپرېدونکې مياشتنۍ مجلې د چلوونکي، عنايت الله، له خوا را ټوله او په پرله پسې توګه نشر شوې ده. دا تاريخي داستان، له ښه مرغه، د نوموړي را ټولونکي په مټ د کتاب په بڼه کې برابر او دا دي ستاسو درنو لوستونکو په لاس کې دی . داستان نه يوازې د اسلامي امت په وړاندې دصليبيانو د ناوړو هڅو زړه بوګنونکې کيسې کوي، بلکې په خوږه ژبه د اوسنيو سياسي او پوځي حالاتو اريانوونکې خبرې هم کوي.

داستان که څپلو لوستونکو ته په ډېرې آسانۍ د حقايقو د سمندر تل ښيي، د صليبيانو په ښکېلاکې شنو او سرو باغونو باندې د غولېدونکو، د ايمان د پلورونکو او د وطن د دښمنانو ړانده ذهنونه هم د رڼتينولۍ په رڼا روښانه کوي.

داستان مسلمانانو، په وطن مينو ځوانانو او روڼ آندو ته ښيي چې صليبيان په څه چل ول د اسلامي امت د له منځه وړلو له پاره د اسلامي امت د ځوانانو په فکرونو کې منفي بدلون راولي. داستان، په دې سربېره، ښيي، چې صليبيان په خپل صليبي تهذيب کې د مسلمانانو د غرقولو او رنګولو له پاره له هماغو لارو چارو نه کار اخلي، چې د اسلام د پيل، پيل څخه يې کار آخيست.

که صليبيانو پخوا، په اسلامي امت باندې د خپلې برلاسۍ له پاره، د متحده پوځ له توغ لاندې يرغلونه وکړل، نن سبا يې ګورو، چې د ناټو د متحده پوځ په واسطه يې نژدې ټول اسلامي هيوادونه تر خپلې ولکې لاندې را وستي دي. لوبديځ، لګيا دی، اسلامي تهذيب ته د خپل صليبي تهذيب رنګ ورکوي.

په دې کتاب کې په ډاګه کيږي، چې صليبيانو د اسلامي امت د ځپلو او دمسلمانانو د له منځه وړلو له پاره

څه ډول توطيې پلې کړې وې. ګورو چې نن هم دخپلو موخو دترلاسه کولو له پاره له هماغو لار، چارو نه کار اخلي:

- پخپله د مسلمانانو په لاس د مسلمانانو وهل او ځپل.
- د ذهني عياشۍ د سامانونو د تيارولو او د شرابو د رواجولو له لارې له مسلمان نه په ډېرې آسانۍ د هغه د دين او ايمان آخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ښځو د حقوقو د نامه لاندې هغوی ته د بې اندازې آزادۍ ورکول او له نارینه سره د آزاد و جنسي اړیکو کلکول.(نن زمونږ زیات شمیر ځوانان په همدې ناروغتیا اخته دي).
- له نورو هیوادونو څخه د فاحشو او د «ایډز» په ناروغۍ باندې د ککړو ښځو واردول.(نن زمونږ په هیواد کې د ایډز او ایچ ،اې ،وي ، ناروغتیا ، لګیا ده، په چټکۍ خپریږي. د دې ناروغانو شمیره، نن سبا ، لسګونو زرو ته رسیږي).
- په ډاګیزه توګه د ځوانانو د ذهنونو تخریبول.
- ورځ په ورځ د فاحشه خانو زیاتوالی.
- په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو او هلکانو ترمنځ د ناجایزې معشوقې پیلول.
- په اسلامي ټولنه کې د مسلمانو نجونو په جامه کې د عیسوي نجونو استول او هغوی ته د مسلمانو نارینه وو ترمنځ د دښمنۍ او وینې د تویولو د دندې سپارل.
- د ځوانانو په منځ کې، د آزادۍ د نامه لاندې، د شرابو ، جوارۍ او قمار ځایونو زیاتوالی او رواجول.
- د مسلمانانو په جوماتونو کې، د ملایانو په بڼه کې، د عیسوي پادریانو ټاکل او له دې لارې د اسلام د اصلي بڼې بدلول.
- د صلیبي کولتوري آغیز له لارې د مسلمانانو د ذهني او کولتوري څېرې بدلول.
- دمسلمانانو په فکر او آند کې شک پیدا کول او بیا د د غه یا هغه صلیبي کولتوري جذابیت په واسطه د هغه چورلټ بدلول.
- صلیبیان وایي: «مذهب به د مسلمانانو خپل وي، خو په لوبدیځ او صلیبي تهذیب کې به رنګ شوي وي».
- خو ایوبي وایي: «یوه عادي ښځه هیڅاته هم زیان نشي رسولې ، خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه، په یوائې ځان، د یوه هیواد بیړۍ ډوبولای شي».
- ایوبي همدا راز وایي چې «زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم. ګواښ مونږ ته، په حقیقت کې، د خپلو کلیمه ګویو ورونو نه دې، هغه ورونه چې غواړي د کفارو دغه ترځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. ایوبی زیاتوي چې که چېرې دهغوی ایمان کلک وي، نو د صلیبي جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ بریالی کیدای نشي.

ایا زمونږ دهیواد او ولس حال ، نن سبا ، همداسې نه دی ! ؟

(فاعتبروا یا اولی الابصار)

قریب الرحمن سعید

(د ۲۰۰۸ کال د اګست پنځمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلوي خداي په نامه

دداستان د را ټولونکي د زړه خواله:

مونږ د «ايمان پلورنکو دداستان» د ليکوال دروند التمش مننه کوو چې هغه د صلاح الدين ايوبي د قصو لړۍ د داستان په بڼه پيل کړه. دلته مونږ د هغه (اته) قصې دلوستونکو تر مخ وړاندې کوو. په دې قصو کې تاسې ته ټول هغه څه تر لاسه کيداې شي چې ستاسې او ستاسې د ځوان نسل غوښتنو ته د تيرو پيښو په هکله په ډاډ منه توګه ځواب وايي او ترڅنګ يې دهغوی هغه ديني ،ملي او قومي احساسات را ژوندي کوي چې زمونږ دښمن يې د خپلو خوندورو قصو په واسطه د له منځه وړلو په هڅو کې مصروف دي.

ددې (اته) قصو په هکله په لنډه توګه دا ويل اړين ګڼو چې : هومره سازشونه چې د اسلام د ستر مجاهد او د اسلام د عظمت دساتونکي صلاح الدين ايوبي په وخت کې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره شوي په بل دور او وخت کې يې ساری نه موندل کيږي. صليبيانو او يهوديانو د مسلمانو امراؤ او فوځي قومندانانو دپه لاس کې نيولو او اخستلو په خاطر بې دريغه دولت او شتمنۍ په کار واچولې اوددې ترڅنګ يې د صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي د راپرزولو له پاره خپلو ځوانو او ښايسته نجونو ته روزنه ورکړه او هغوی يې په ډيره بې حيا او بی باکانه توګه د اسلامي سلطنت پر خلاف استعمال کړې. هغوی ته دا څرګنده وه چې صلاح الدين ايوبي ته د جنګ په ډګر کې ماته ورکول اسانه کار نه دې. د سلطان ايوبي د جنګ تګلاره داسې وه چې صليبيانو به د وګړو او وسايلو د زيادښت سره سره بياهم ماتې خوړله ، په همدې اساس هغوی په اسلامي سلطنت کې دفساد او ګډوډيو د راپيدا کيدو په خاطر اوپه ځانګړې توګه په مصر کې، چې فوځي قيادت يې د صلاح الدين ايوبي په لاس کې و، د جاسوسۍ او تخريب کارۍ څخه کار اخست او دهغه وخت د ځوان نسل دکرچار دخرابولو له پاره يې ډول ډول لارې خپلولې. شتمني او ښځې يې بې دريغه استعمالولې او د صلاح الدين ايوبي لوړ پوړي چارواکي او د دولت او فوځ واکداران يې د خپل هيواد ،ولس او دين پر خلاف غدارۍ ته هڅول او دهغوی څخه يې د ايمان پلورونکو ډلې تياري کړې وې.

صلاح الدين ايوبي ته يو جنګ په ډګر کې ور په غاړه و ، دا د سترو سترو معرکو يوه لړۍ وه چې د صليبي جنګونو تر نامه لاندې مونږ ته را رسيدلې ده. خو دهغو جنګونو کوم تفصيل مونږ ته نه دې را رسيدلې چې سلطان ايوبي د صليبي جاسوسي شبکو ، چې په هغوې کې يې له يوه اړخه ښايسته نجونې ورننويستې وی او تر څنګ يې د حسن بن صباح په څير وژونکې ډله هم ورګډه وه ، پر خلاف و جنګيد. دغه وژونکو ته يې فدائيان هم ويل. ددې تر څنګ د حشيشينو تر نامه لاندې يوه ډله هم وه. دوی په صلاح الدين ايوبي څلور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژونکي يرغلونه وکړل ، خو د الله(ج) ځانګړي لورونه وه چې دا مجاهد تري په ډراماييې توګه او دخپلو ملېو په زور خوندي ووت. دغه د ځمکې لاندي صليبي جنګونو هغه په زړه پورې قصې را وزيږولې چې له ډلې څخه يې دلته مونږ (اته) خپلو درنو لوستونکو ته وړاندې کوو.

د تاريخ دا ريښتونې پيښې د تفصيلاتو د اوږدوالي په خاطر د تاريخ په کتابونو کې نه دي را خستل شوي او شونې علت يې دا هم کيداې شي چې د تاريخپوهانو آند د ځمکې لاندې او د پردو تر شا نه شواي تللاې. داسې پيښې د اړوندو وختو د پيښوليکونکو په ليکنو کې خوندي پاته شوي او يا د سترګو ليدلو شاهدانو بيان کړي دي ، او بيا دا پيښې سينه په سينه د يوه نسل څخه بل ته ژوندۍ را غلې دي.

دروند التمش چې د کار دپيدا کولو په خاطر منځنې ختيځ ته تللاى و ، د کار د موندلو سره سم يې د تاريخ دليکلو حس هم را بيدار شو. هغه په تيرو دولسو کلونو کې د اسلامي هيوادنو بې شميره کتابتونونه کتلي او د دزيات شمير کتابتونو د ذخيره ځايو څخه يې هغه کاغذات را ويستلي چې مسؤلينو يې بيکاره ګڼلي او هيسته يې په کاغذتوکريو کې غورځولي و. په هغوى کې د صلاح الدين ايوبي د وخت د سرکاري او غيرى سرکاري ليکوالانو ليکل شوي نا چاپ شوي ليکنې تر لاسه شوي چې همدا د سلطان ايوبي د وخت ريښتونې تاريخ تمثيلوي. او دا هماغه پيښې دي چې د تيرو وختو ښويدنې او غداران ايمان پلورنکي بې پردې کوي او د راتلونکو نسلونو له پاره د عبرت درس او د لارې رڼا ګرځي.

ددې پيښود ليکونکو نه اخوا ، دروند التمش چې دکومو تاريخپوهانو د ليکنو څخه تفصيلي پيښې تر لاسه کړي دي په هغوى کې هيرالډ ليمب ، لين پول ، وليم آف ټآئر ، قاضي بهاؤالدين شدّاد ، محمدفريدابُوحديد ، اينتې ويسټ ، واقدي ، هټي، جنرال محمد اکبرخان رنګروټ ، موئير، سراج الدين ، اسدالاسدي، الاطهر ، سستين ، بالډوني، او يو څو نور نوم ورکي تاريخپوهان شامل دي.

د ۱۹۷۴ زيږديز کال په ااخر کې التمش پاکستان ته راغې او له ماسره يې و کتل ، زه به د هغه دا احسان تر قيامته پورې له ياده و نه باسم چې هغه دغه ارزښتناکه خزانه د «حکايت» له لارې لوستونکو ته وړاندې کړه. ما د ۱۹۷۵ زيږديز کال د فبروري دمياشتې په ګڼه کې ددې لړۍ په خپرولو پيل وکړ چې تر اوسه پورې جريان لري. دا قصې يو پرلپسې تاريخ نه دي ،بلکه د مختلفو وختونو تفصيلي او ډراماييې کړنې دي چې تاسو په کې صلاح الدين ايوبي او د صليبي جاسوسانو ، خارکښو ، تخريب کارانو ، غلچکي بريدکونکو او د عسکري کمانډو يانو حيرانونکې او په زړه پورې پيښې لوستلاې شئ. د ا په حقيقت کې د ښځې او ايمان تر منځ هاند اوهڅې او نه ختميدونکې معرکه ده چې تاسې به حيران پاته کړي او که ستاسې د ايمان ځراغ چيرې هم مړژواندې وي نو هغه به را تازه کړي.

ستاسې دهغه وخت دښمن نن هم ستاسې دښمن دي او تر اوسه پورې هم داسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره هماغه خوندناکې لارې استعمالوي چې پخوا يې ازمايلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قصې پخپله هم ولولئ او خپلو کوچنیانو ته یې هم. که چیرې تاسې په ریښتوني توګه غواړئ خپل کوچنیان د فحش، لوڅو لغړو او د اخلاقو خرابونکو قصو څخه خوندي کړئ نو دا (اته) قصې له ځانه سره کورته یوسئ.

ددې قصو په لوستلو سره به تاسې دا احساس کړئ چې نن یو ځل بیا تاریخ تکرارېږي او یوه بل صلاح الدین ایوبي ته اواز کوي.

عنایت الله

(د حکایت د میاشتنې مجلې مدیر «لاهور»)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې او ايمان ترمنځ هڅې او هاند(۱)

-او کله چې (ذکويي) د سلطان ايوبي خيمې ته ولاړه:
-[ته د مرغانو سره لوبې کوه، عسکري د هغې چا له پاره ، چې په ښځو او شرابو کې مست وي،ډېره خطرناکه لوبه ده]
دا ټکې سلطان صلاح الدين ايوبي په ۱۱۷۵ زيږديز کال خپل د کاکا زوي خليفه الصالح او د هغې يو امير سيف الدين ته ليکلي و. دغه دواړو وکړو په پټه د صليبي ځواکونو څخه د شتمنيو (د زرو او جواهراتو) د ترلاسه کولو او د سلطان صلاح الدين ايوبي د ځپلو او هغه ته د ماتې د ورکولو په خاطر يو سازش جوړ کړې و. صليبيانو هم همداسې غوښتل، هغوی يرغل وکړ، الصالح او سيف الدين د هغوی ملاتړ وکړ. خو سلطان صلاح الدين ايوبي د الصالح او سيف الدين په ګډون صليبيانو ته ماتې ورکړه. امير سيف الدين خپله شتمني او پانګه پرېښووه او و تښتيد، د هغې د خيمې څخه ډول ډول الوتونکې مرغان، ښايسته او ځوانې نڅونکې نجونې، سندرغاړې، د موسيقي الآت، او د شرابو ستر ستر منګوټې ترلاسه شول. صلاح الدين ايوبي ټول الوتونکې، نڅونکې، سندرغاړې او دهغوی د موسيقي غږونکې ډمان پرېښوول او امير سيف الدين ته ئې په دې عنوان يو ليک انځور کړ:
[تاسې دواړو د کفارو په ملاتړ زما د نوم و نښان د ورکولو ناپاکه هڅې و کړې خو دا فکر مو نه و کړې چې ستاسو دا سازښ به د اسلامي امت نوم او نښان هم له منځه يوسي. که چېرې تاسې له ماسره کېنه درلوداې نو زه به مو وژلې واې، تاسې تر اوسه پرما دوه ځلې وژونکې يرغلونه کړې دي خو په دواړو کې ناکام شوی ياست اوس يوه بله هڅه وکړئ او ووينئ.
خو که چېرې تاسې ماته دا ډاډ را کړئ چې زما د تن څخه زما د سر په لرېکېدو سره به اسلام نور هم ډېرغښتلې او هسک شي نو د کعبې په پالونکې مې سوګند چې زه به ستاسې په تورو خپل سر له تنې پرې کړم. او ستاسې په پښو کې به ئې د ايښوولو وصيت وکړم. زه تاسې ته همدومره ويل غواړم چې هيڅ نامسلمانه د مسلمان دوست نه شي کېداې. تاريخ ستاسې ترمخ دې خپل پخوانې تاريخ ووينئ، د شاه فرينک او ريماني په څېر د اسلام ستر صليبي دښمنان پدې خاطر ستاسې دوستان ګرځيدلي چې تاسې د مسلمانانو پر خلاف په ډګر کې دهغوی مرسته کړې، که چېرې هغوی برې موندلې واې نو بيا به د هغوی بل ښکار تاسې په خپله واست او دهغې د وروسته به دهغوی دا خوب هم پوره شوی واې چې اسلام د نړۍ له يوې مخې پاکه کړې او له منځه ئې يوسي.
تاسې د يوه غښتلي نو مياني قوم وګړي ياست، د عسکريت هنر ستاسې قومي دنده ده، هر مسلمان د الله ج سپاهي دي، خو ددې له پاره ايمان او عمل بنسټيز شرط دي. ته يوائې د الوتونکو سره خپل زړه خوشحالوه او لوبې ورسره کوه، عسکريت د هغه چا له پاره يوه خطرناکه لوبه ده چې په ښځو او شرابو ئې زړه ورکړې او مست وي. زه له تا نه غواړم چې له ماسره بسپنه وکړه، او زما سره په جهاد کې ګډون وکړه، او که چېرې دا نشې کولاې نو زما د مخالفت څخه لاس واخله، زه تا ته هيڅ ډول سزا نه درکوم. الله ج دې ستاسې ګناهونه وبښي.(صلاح الدين ايوبي)]

(c) ketabton.com: The Digital Library

[يو اروپايي تاريخ پوه (لين پول) ليکي چې: چې دغنيمت دومره زيات مال به د صلاح الدين ايوبي لاس ته ورته چې حساب به ئې نه و . جنګي بنديان هم د شميره وتلي و. صلاح الدين ايوبي به د غنيمت ټوله شتمني په درې برخو وويشله. يوه برخه ئې په جنګي بنديانو ويشله او هغوی ئې ازاد ول. دويمه برخه ئې په خپلو فوځيانو او غريبانو ويشله او دريېمه برخه ئې د نظام الملک مدرسې ته ورکوله. هغه پخپله هم په همدې مدرسې کې زده کړه کړې وه. نه ئې پخپله ځانته څه و ساتل او نه ئې خپل کوم جرنيل ته څه ورکړل ، ددې ويش پايلې دا شوی چې د جنګي بنديانو زياته برخه که مسلمانان ول او که غير مسلمان ، ټول د صلاح الدين ايوبي په پښه غالي کې را ټول شول او د هغې داطاعت په منلو سره ئې د هغې په فوځ کې خپل خدمات پيل کړل. دايوبي لويوالي او سترتوب تر لرې لرې ځايو پورې مشهور شو.]

ددې تر مخه د حسن بن صباح (پټې ډلې) فدايانو ، چې اروپايي تاريخ پوهانو د وژونکو په نامه ياده کړې ده، په صلاح الدين ايوبي باندې دويم ځلې وژونکې يرغل کړې و خو د ستړپالونکې اراده ددې ستر مجاهد څخه ډير زيات کار اخستل ول نو په دې خاطر په دواړه ځلو کې يوه معجزه را څرګنديده تر څو د اسلام دا ستر ساتونکي خوندي او ژوندي پاته شي. پر هغه دريېمه وژونکې حمله هغه وخت تر سره شوه چې هغې د خپلو مسلمانو ورونو او صليبيانو د سازښت غرونه د خپلې توري په واسطه ټوټې ټوټې کړي ول. امير سيف الدين د جنګ له ډګر څخه تښتيدلي و. خو هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف د حسد او کينې په لمبو کې سوځيده. هغې د حسن بن صباح د وژونکې ډلې مرسته تر لاسه کړه ، دا ډله د يوې اوږدې مودې را هيسې د اسلام په لستوڼي کې د مار په څير را ټوکېدله چې پوره ډاګيزه کول ئې ډير اوږود وخت ته اړتيا لري ، خو لنډه دا چې لکه څنګه چې زمکه د لمرد وړانګو څخه په لرې کېدو سره د ګناهونو زانګو ګرځي، نو په همدې توګه حسن بن صباح نومي وګړي هم د اسلام څخه په جدا کېدو سره د نبيانو او پيغمبرانو په څير د سترتوب د تر لاسه کولو پروګرام تر لاس لاندې و نيو. هغه خپل ځانته مسلمان ويلې او داسې يوه ډله ئې جوړه کړه چې په جادو ډوله تو ګه ئې خلک خپل پيروان ګرځول ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره دې ډلې ډيرې ښکلې نجونې ، نشه راوړونکې بوټې ، د هپنټيزم (Hypnotism) او غوره مالۍ په څير لارو چارو څخه کار اخست ، داسې په اصطلاح جنتونه ئې د خلکو تر مخ جوړول چې هلته پر ورتللو سره تيرې هم ويلې کېدې. هغوی د خپلو مخالفينو د له منځه وړلو له پاره د وژونکو يوه ډله جوړه کړه ، د وژلو لارې چارې ډيرې پټې ترسره کېدې ، ددې ډلې وګړې دومره چالاکه ، زيرکه او نه ويريدونکې ول چې د بڼه او ژبې په بدلون به د سترو سترو جنرالانو ساتونکې ګرځيدل او کله به چې په پټه توګه کومه وژنه تر سره کېده نو د وژونکو پل به هم چا نه شو موندلای. لږه موده وروسته دغه ډله د «وژونکو د ډلې» په نامه مشهوره شوه. دا وګړې د سياسي وژنو ماهرين ول، دوی به د ښايسته او ښکلو نجونو په لاسو د شرابو په پيالو کې زهر هم په خپلو ښکارشويو باندې څښل. تر ډيرې مودې پورې دغه ډله دهمدې موخو له پاره کارول کېده. چې کارکونکو ته ئې «فدائيان» ويل کېدل.

صلاح الدين ايوبي ته نه دغه ښکلو نجونو دوکه ورکولاې شوه او نه شرابو . هغه ددغې دواړو څخه کرکه کوله. د هغې د وژلو له پاره يواځې همدا يوه لاروه چې پر هغې وژونکې بريد وشي. خو د هغې د ساتونکو تر مخه پر هغې باندې دا ډول بريد هم څه اسانه کار نه و . ددې تر مخه پرې دوه يرغلونه ناکامه شوي ول. اوس صلاح الدين ايوبي ته ددې هيله پيدا شوی و چې د هغې د کاکا زوي الصالح او امير سيف الدين به د ناکامۍ او ماتې وروسته توبه ويستلې وي ، خو هغوی د بدلې اخستلو يو بل تر زمکې لاندې کوښښ وکړ. صلاح الدين ايوبي هم د خپلو برياو د جشن د لمانځلو پر ځاې خپلې فوځي برياوې جاري و ساتلې او په څو نورو کليو باندې ئې هم ولکه وموندله. په دې نوو سوبو کې د غازه تر نامه لاندې مشهور کلې هم و . ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيمې په چاپيريا ل کې يوه ورځې صلاح الدين ايوبي ، دامير جاوالاسدي په خيمه کې د غرمې د خوب او پرکالۍ له زوره سست شوی و ، خو هغه پګړۍ ئې چې د جنګ په ډګر کې ئې د لمر د تودخې او ددښمن د توري څخه د سر د ساتلو په خاطر د تل له پاره په سر وولږه ، له سره نه وه ښکته کړې. د خيمې څخه باهر د هغې د ساتونکو ډلی په پوره بيدارۍ سره شتون درلود. د ساتونکو ددې ډلې مشر د لږ څه وخت له پاره دهغې ځاې څخه ولاړ. يو ساتونکې د صلاح الدين ايوبي د خيمې د را پريوتو پردو څخه د خيمې دننه حالات و کتل ، ګوري چې د اسلام د عظمت د سالار سترګې ورغلي هغه مخ په شا پروت ويده و. دغې ساتونکې د بل ساتونکې په لور و کتل ، دډلې څخه درې نورو ساتونکو هم ددغې ساتونکې په لور و کتل ، ساتونکې خپلې سترګې بندي او خلاصې کړې ، هغه دوه درې کسه ساتونکې پورته شول او نور ساتونکې ئې په خبرو مشغول کړل. دغه ساتونکې خيمی ته ولاړ ، د خپل ملابند څخه ئې توره را وويستله ، په ډيره سوکه توګه د صلاح الدين ايوبي په لور ور روان شو ، او د ځنګلي پيشو په څير ئې په بيده صلاح الدين ايوبي باندې توره را وويستله ، کله چې دهغې د توري لاس پورته شو نو صلاح الدين ايوبي هم يو اړخ بدل کړ ، دا نشي ويل کېداې چې ساتونکې په کوم ځاې باندې ګذار کاوه. په زړه يا په سينه ، خو ښپينه داسې شوه چې خنجر د صلاح الدين ايوبي د پګړۍ په پاسنۍ برخه کې ورننوت چې د هغې د سر څخه ئې د يوه ويښته په اندازه لريوالې درلود ، پګړۍ د سر څخه پريوته.

صلاح الدين ايوبي د برق په څير را پورته شو ، هغه ته دا ستونزمنه نه وه چې و پوهيږي چې څه کېږي ؟ ددې د مخه پر هغه دغسې دوه نور بريدونه هم شوی ول. هغه پر دې هم حيران نه شو چې يرغل کونکې د هغې د ساتونکې په هغوبڼه کې پټ دې چې هغې پخپله د هغوی له پاره تيار کړې و. هغې د ساه اخستو په اندازه وخت هم له لاسه ورنکړ ، يرغل کونکې د هغې د پګړۍ څخه دخپل خنجر د ويستلو په هڅه کې و او ايوبي لوڅ سر ولاړ و. هغه د يرغل کونکې مخ په يوه ځواکمن سوک سره وواهه ، دهغې د مخ هډوکې او ژامله ئې ورماته کړه. د يرغل کونکې ژاملې ماتې شوی وې. شاته پريوت او دخولې څخه يوه لړزونکې چېغه ووته ، د هغې خنجر د صلاح الدين ايوبي په پګړۍ کې بند پاته شو ، صلاح الدين ايوبي خپل خنجر را وويست ، په همدې وخت کې دوه نور ساتونکې په منډه خيمی ته را ننوتل ، دهغوی په لاسو کې توري وې ، ٔصلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل چې دا ژوندې و نيسئ ، خو هغوی دواړو هم په ايوبي باندې را کښيښوده ، صلاح الدين ايوبي د يوه خنجر په واسطه ددواړو تورو مقابله و کړه چې نژدې يو دوه دقيقې روانه وه ، ځکه په دې وخت کې ټول ساتونکې خيمی ته را ننوتلي ول.

صلاح الدين ايوبي هغه درنګ ډير حيران پاته شو چې وئې کتل چې خپل ساتونکې ئې په خپلو منځو کې په دوه ډلو ويشل شوی دې او يو د بل وينې تويوي. خو څرنګه چې هغه ته د انه وه معلوم چې په دوی کې دښمن څوک دې او دوست څوک ، نو په دې اساس ئې په دې جنګ کې ګډون و نه کړ.

د لږ ځنډ وروسته کله چې د ساتونکو څخه يو څو د زمکې خلې شول او يو څو نور په تيښته و تښتيدل او يو شمير نور د زخمی کېدو وروسته بې حاله پراته وول نو دا ورته بربنډه شوه چې په هغې ډله کې چې د سلطان صلاح الدين ايوبي دخوندې ساتلو ماموريت ئې درلود ، اوه کسان ئې «فدائيان» و ، چې غوښتل ئې صلاح الدين ايوبي ووژنې. هغوی ددې کار د ترسره کولو له پاره يواځې يو فدائي خيمی ته استولې و. خو کله چې دننه په خيمه کې حالات بدل شول نو هغه پاته نور هم ورننوتل ، اصلی ساتونکې هم خيمی ته ور ننوتل هغوی سمدستې پوه شول او صلاح الدين ايوبي د وژونکې يرغل څخه خوندي پاته شو. هغه د لمړي يرغل کونکې په شارګ باندې د توري څوکه کښيښوه اوترې وئې پوښتل چې څوک دې ؟ او چا را استولې دې ؟ په ريښتيا ويلو سره صلاح الدين ايوبي د هغې د ځان د بښنې و عده وکړه. هغه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فدايي دې او د کېميشتکن (چې يو شمير تاريخ پوهانو د ګمشتګين په نامه ياد کړې) لخوا دلته ددې کار له پاره راستول شوی. کېميشتکن د الصاح د يوې سيمې والي و.

(۲) *****

د اصلي قصې د اوريدو تر مخه دا اړينه ده چې ددې پيښې د مخه وختونه تر نظره تير کړل شي. د صلاح الدين ايوبي د نوم ، په اسلامي تاريخ کې دهغې دکړونو د ستروالي او ځاې او سربښندونو څخه به څوک خبر نه وي !؟ اسلامی امت خو ئې هيڅکله هم نه شي هيروالائې. او مسيحی نړۍ په ئې هم د تل له پاره په ياد ولري. په دې اساس دا اړينه نه بريښې چې د صلاح الدين ايوبي د نسب شجره دې په تفصيلي توګه بيان کړل شي. مونږ چې کومې پيښې دلته د لوستونکو تر مخ ږدو نو هغه دومره پراخه دي چې د تاريخ لمن سره را ټولوي. دغه تقصيلات د پيښو د ليکونکو او د قلم د خاوندانو په ريکارډ کې ثبت دي ، او څه د يوې سينې د سلولونو څخه د بلې سينې سلولونو ته وررسيدلي دي. د تاريخ په لمن کې يو اځې د صلاح الدين ايوبي کړنې ياد کړل شوې دي او د هغو سازښونو په هکله لږ څه مومو چې دهغه خپلو دهغه پر خلاف کړې دي. او دهغه د ورځ په ورځ زياتيدونکې شهرت او ستروالي دداغداره کولو له پاره ئې هغه د ښکلو نجونو په يوه داسې جال کې د راګيرولو بيا بيا هڅې کړې چې د هغوی په ښايست کې طلسماتي اغيز و.
د اسلامی تاريخ د ا رينښتوني ډرامه په ۲۳ د مارچ ۱۱۶۹ زيږدېز کال کې پيليږي. يعني هغه وخت چې صلاح الدين ايوبي د مصر وايسراي او د فوځ اعلي قوماندان و ټاکل شو. هغه ته دومره ستره رتبه په دې خاطر ورکړل شوه چې هغه تر هر څه لمړې د حکمراني کورنۍ نوي نيالګې و او دويم دا چې چې هغه د خپل عمر په لمړيو کې د جنګ او ځپلو(حرب و ضرب) د فن ماهر ګرځيدلی و. عسکريت ورته په ميراث کې پاته شوی و. دهغې په ذهن کې حکمرانی د بادشاهی په معنی نه ، بلکه د اسلام د ساتنې او د قوم د ستروالي او د خير ښيګڼې په خاطر وه. کله چې د هغې شعور را بيداره شو نو په لمړي ځل يې محسوس کړه چې په مسلمانو حکمرانانو کې نه يواځې يووالی نشته بلکه يو له بله سره د کومک او بسپنی کولو څخه هم ډه ډه کوې. هغوی عياش ګرځيدلي و. شرابو او ښکلو نجونو اوښځو که له يوه اړخه دهغوی ژوند رنګين ګرځولی و ، خو هلته ئې د اسلامی امت او د اللهؐ د دغه ستر مذهب راتلونکې دتياری سره مخ کړې وه. د هغوی داميرانو،وزيرانو او مشاورينو ناست ځايونه د نامسلمانه ښايسته نجونو څخه ډک شوی و. له دوی څخه ډيرې نجونې يهودې او عيسايي وې چې د ځانګړو زده کړو وروسته ئې دې ناست ځايو ته ور داخلې کړې وې. د حيرانوونکې ښايست او د اداکارۍ د فن هنرمندانې دغه نجونې د مسلمانانو حکمرانانو او پادشاهانو کړنې او د هغوی ملی غرور د لرګی د چينجي(دېمک) په څير رژاوه.
ددې پايلې دا شوی چې صليبيان چې فرينګ (فرنګيان) په کې په ځانګړې ډول د ياد ولو وړ دي ، د مسلمانانو ځمکې ټوټې ټوټې يو پر بل پسې د کومې تيرې کړې او ان تر دې چې يو شمير مسلمان حاکمان فرنګيانو (اوسنې انګليسانو) ته کلنی محصول (ټيکس) او جزيه ورکونکې وګرځيدل .دا محصول د بدمعاشۍ د محصول تر نامه لاندې هم يادېده. صليبيانو به د خپل فوځي ځواک په زور او هم د کوچنيو کوچنيو يرغلونو په شکل کې دا حکمرانان ويرول ، په لږی سيمې باندې به ئې قبضه کوله ، تاوان او ټيکس به ئې اخستنه ، او موخې ئې داوې چې په کلار کلار اسلامی امت د کومې(ستونې) تير کړې. مسلمانو حکمرانانو به د خپلو رعاياو د وينو په څښلو د هغوی څخه محصول تر لاسه کاوه او صليبيانوته په ئې ورسپاره ، دهغوی هدف داو چې د هغوی د عيش او عشرت په ژوند کې کوم اخلال منځته را نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته ئې د قوم پالني تخم هم و شينده ، او تر ټولو خطرناکه ډله ئې د حسن بن صباح تر نامه لاندې جوړه کړه. دغه ډله د صلاح الدين ايوبي د ځوانۍ ځخه نژدې يوه پيړۍ مخته دهمدې موخو د تر لاسه کولو له پاره جوړه کړل شوی وه. دا د ګټه پالو ډله او فرقه وه ، بې حده خطرناکه او د اسرارو نه ډکه . ددې فرقې اړوندو به ځانته «فدائيان» ويل. خو وروسته د حشيشين په نامه په دې خاطر مشهور شول چې دوی به د حشيش دنشه کونکې بوټې د موادو له لارې نور خلک په خپل جال کې را نښلول.

صلاح الدين ايوبي د نظام الملک په مدرسه کې ښوونه او روزنه تر سره کړې وه. پخپله نظام الملک د اسلامي نړۍ په يوه مملکت کې يو وزير و ، ددې مدرسې بنسټ همهاغه ايښودې و. په دې مدرسې کې به اسلامي ښوونه او روزنه ورکول کېده او کوچنيان به د اسلامي تاريخ او نظرياتو ځخه پوره پوره خبريدل.

د يوه تاريخ پوه « ابن الاطهر» د وينا په اساس ، نظام الملک پخپله د حسن صباح د فدائيانو لمرنې ښکار و. ځکه چې هغه د روميانو د پراخ غوښتنود سياست په مقابل کې لکه دغره په څير ولاړ و. روميانو هغه په ۱۰۹۱ زيږدېز کال کې د همدې فدائيانو په لاسو وواژه ، خو مدرسه ئې په خپل ځاې پاته شوه. صلاح الدين ايوبي همدلته ښوونه او روزنه وکړه. په همدې عمر کې ئې د عسکريت روزنه هم د خپلو مشرانو له خوا تر لاسه کړه. نورالدين زنګي هغه ته جنګي تاکتيکونه ورزده کړل ، د هيواد د نظام د پر مخبيولو روزنه ئې ورکړه ، او په ډپلوماسۍ کې ئې ښه پوهه ورو ښووله. دغي ښونو او روزنو په هغې کې هغه جذبه را پيدا کړه چې وروسته ئې بيا همغه د صليبيانو له پاره د برق د تارونو په څير و ګرځوله ، هغه د ځوانۍ په پوړ کې هغه ډول ذهانت او وړتيا تر لاسه کړې وه چې د يوه ستر سالار له پاره اړينه وي.

صلاح الدين ايوبي د جنګ اوځپلو د فن ترځنګ د ځارکښنۍ (Intelligence) ، کماندو او غلچکي بريدونو(Commando and Guerilla operation) ديوهې د تر لاسه کولو ته هم ځانګړې پاملرنه وکړه. هغه به کتل چې صليبيان د ځارکښنۍ په ډګر کې ډير مخته تللي دي ، او هغوی د مسلمانانو په نظرياتو باندې په ډير هنر سره يرغلونه کوي. صلاح الدين ايوبي غوښتل چې د نظرياتو په سنګر کې و جنګيږي ، هلته چې د توري د استعمال اړتيا نه وی.

په دې قصه کې به تاسې مخته ووينئ چې د هغه دتوري وهنه ډيره درنه او ژوره وه خو دهغې د مينې ګذار ئې د هرڅه سخت وهل کولاې شول. د هغه له پاره د زغم او تحمل اړتيا وه او هغه دغه زغم د خپل عمر په لمرنيو وختو کې په خپل ځان کې پيدا کړې و.

کله چې هغه د مصرد وايسراې او د عسکري ځواکونو د عمومي قوماندان په څير هلته و استول شو، نويوشمير هغو منصبدارانو ستره غوغا جوړه کړه چې ددې رتبې له پاره کلونه کلونه منتظر ناست ول. د هغوی له انده صلاح الدين ايوبي لا تر اوسه د مکتب شاګرداو کوچني هلک و خو کله چې د مکتب دا شاګرد دهغوی مخته راغی ، دهغه خبری ئې واوريدې ، نو دهغوی احتجاج په ټپه و دريد. د«لين پول» تاريخپوه له مخې صلاح الدين ايوبي په ډسيپلين (Discipline)باندې ثابت او ولاړ وخوت. هغه د خپل ځان او خپل فوځ له پاره تفريح ، عياشي او ارام کول حرام و ګرځول ، هغه خپل دماغي او جسماني ځواکونه يواځي په دې باندې راټول کړل چې اسلامي سلطنت نور هم غښتلي کړي او صليبيان ددې مځکو ځخه بيرون وشړي. هغه په هر قيمت په فلسطين باندې بيرته ولکه پيدا کول غوښتل او همدا موخې يې خپل فوځ ته هم ورکړې. د مصر د وايسراې په څير به هغه وويل: [الله ج ماته د مصر مځکه را کړې نو دهمغې ستر ذات به ماته فلسطين هم را و ښې] خو مصر ته په ورسيدو سره هغه ته په ډاګه شوه چې د هغې مقابله يواځې د صليبيانو سره نه ده بلکه خپلو مسلمانانو ورونو هم دهغې په لاره کې ډير ښايسته ښايسته جالونه غوړلې دي او دا جالونه د صليبيانو د موخو او د هغوی د فوځي ځواک ځخه هم خطرناکه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

******(۳)

هغو فوځي او قومي مشرانو چې مصر ته په ورسيدو سره د هغه ښه راغلاست وو ايه په هغوی کې ناجي نومی يو عسکري سالار ډير د اهميت وړ و. ايوبي ټول د سر نه تر پښو پورې و کتل ، د هغه په شونډو خندا او په ژبه ئې دميني او محبت خواږه ټکي. يو شمير پخوانيو افسرانو هغه ته داسې و کتل چې د هغوی کتنه د طنزاو تمسخر نه ډکه وه. هغوی د صلاح الدين ايوبي يواځې نوم اوريدلی و . او يا د هغه په هکله همدومره پوهيدل چې هغه د حاکمی کورنۍ غړی او دخپل د کاکا د زوي ځای ناستي دی. هغوی په دې هم پوهيدل چې د نورالدين زنگي سره د هغه اړيکې څه ډول دي ! د هغوی له انده د صلاح الدين ايوبي اهميت يواځې د هغې دکورنۍ له اړخه و ، او يا ئې په دې خاطر هغه ته اهميت ورکړ چې هغه د مصر دفوځي وايسرای په څير راغلی دی. ددې پرته هغوی صلاح الدين ايوبي ته هيڅ ډول ارزښت ورنکړ. يو زوړ فوځي سالار په خپل څنگ کې ولاړ د يو بل سالار په غوږ کې وويل: [کوچنی دی ، مونږ به ئې پالنه کوو]

تاريخ پوهان او د هغې وخت د پيښو ليکونکي دا نه شي ويلائې چې صلاح الدين ايوبي د هغې خلکو په آندونو پوه شوی هم و او که نه. هغه د ښه راغلاست په دې هجوم کې يو کوچنی معلوميده ، خو کله چې د ناجي سره د ښه راغلاست په وخت کې تم شو نو د ايوبي په مخ کې بدلون را پيدا شو. هغه غوښتل ناجي ته لاس ورکړي خو ناجي چې د هغې د پلار په عمر و د ټولو تر مخه د درباري غوره مالو په څير تيټ شو او بيا د ايوبي سره ور غاړيوت. د ايوبي تندي ئې ماچ کړ او ايوبي ته يې د داډ ورکولو په خاطر وويل: [زما د وينې اخرين څاڅکي به هم ستا د ځان د خوندي ساتلو په خاطر توئيږي. ته له ماسره د «زنگی» او «شيرکوه» امانت ئې.]

(زما ځان د اسلام د عظمت نه ډير ارزښتناکه نه دي !) صلاح الدين ايوبي د ناجي لاس ښکل کړ او زياته ئې کړه (درونده ! د خپلې وينې يو يو څاڅکې خوندي و ساته ، صليبيان د تورو وريځو په څير په امت را خپريږي.)

ناجي ورته په ځواب کې يواځې موسکی شو، داسې لکه د صلاح الدين ايوبي څخه ئې چې کومه ټوکه اوريدلی وي .داسې بريښيده چې په غالب گمان صلاح الدين ايوبي د دغه تجربه لرونکې سالار د خندا اهميت نه وي درک کړې.

ناجي د فاطمي خلافت څخه راپاته يو روزل شوی سالار و . هغه په مصر کې د ساتونکو (Body guards) د ډلی قومندان و . د نفرو شميره ئې نژدې پنځوس زره (۵۰۰۰۰) تنو ته رسيده. دغه وگړي ټول سوډانيان ول ، دا ډله د هغې وخت په نوو او عصري وسلو سنبال وه. چې اوس د ناجي په لاسو کې يوه درنده ځپونکې وسله گرځيدلې وه، او د همدې ډلې په متو ناجي د يوه بې تخته پادشاه په څير خپل حکومت کاوه. دا وخت د گټې پالنې او سازښونو وخت و . د اسلامی نړۍ مرکزيت له منځه تللی و . د صليبيانو تخريبي کارونه هم په ډيره زړه وړونکې توگه روان و . د زرپالنې او عيش او عشرت دوره وه. هر چا چې لږ ځواک هم درلوده نو هغه ئې دخپلې واکمنی د ټينگښت او د مال او شتمنۍ د راټولولو په خاطر مصرفاوه. د سوډاني ساتونکو د ډلی مشر او قومندان ناجي د مصر د حکمرانانو او نورو مشرانو له پاره يو ويرونکې خوب گرځيدلی و. الله ج هم هغه ته دغسی يو شيطانی دماغ ورکړې و. هغه ته به ئې په هغه وخت کې پادشاه جوړونکې وايه ، په جوړولو او ورانولو کې ئې ځانگړې پوهه درلوده ، هغه صلاح الدين ايوبي و کوت نو په مخ ئې هماغسی خندا را خپره شوه لکه څنگه چې يوه کمزوري ميږه د يوه ځواکمن ليوه غاښونو ته ور لويږي. ايوبي دغه د زهرو ډکه خندا نه وه درک کړې. هغه ته تر ټولو مهم وگړی پخپله ناجي و . ځکه چې هغه د پنځوس زره ساتونکو د ډلی قومندان و او صلاح الدين ايوبي دې فوځ ته اړتيا درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدین ایوبي ته وویل شول چې : دروندہ مشره !د ډیر لرې ځاې څخه دې تشریف راوړې ، لمړې ارام وکړه ! خو هغه ورته وویل :[هغه لنګې چې زما پر سر ایښوول شوی ،زه د هغې وړنه ووم ، دغی لنګی زما خوب او ارام له منځه وړې ،ایا تاسې درانده شخصیتونه به ما د هغې چت سیوري ته بدرګه نه کړئ چېرې چې زما دندې (فرایض) زما انتظار کوي ؟]

(دروندہ مشره !ایا دکار د پیل د مخه غذا ته میل نه لرې؟ یوه نایب ئې تری و پوښتل.) صلاح الدین ایوبي لږڅه فکر او ځنډ وکړ او بیا له هغه سره ولاړ. دهغې ودانۍ په مخکې چې غذا په کې تیاره شوی وه دواړو لورو ته ځواکمن شکله ساتونکې ولاړ ول . ایوبي ددغه ګارډ او ساتونکو قد ، شکل او وسلې و کتلې نو پر مخ ئې رونښائې را پیدا شوه . خو دا رونښائې د ودانۍ دروازی ته د ور رسیدو سره سم پائې ته ورسیده . هلته څلور ځوانی نجونې چې په جسمونو ئې نرې لباس او په اوږو ئې خپری زلفی را پرتې وې او د ښایست نمونې ئې له ځانو جوړې کړې و ې ، په لاسو کې ئې د ګلونو د پاڼو ډکې ټوکرئ نیولی ولاړې وې . هغوی د صلاح الدین ایوبي په قدمونو کې د ګلونو د پاڼو په ښیندلو پیل وکړ ، او تر څنګ ئې د ډول او رباب اوازونه د اغیزمنو نغمو سره یو ځاې را پورته شول . ایوبي په خپله لاره کې د ګلانو د پاڼو په لیدلو سره خپل قدمونه بیرته شاته کړل ، ناجي او دهغې معاون ئې دواړو خواو ته روان و . هغه دواړه ورته ښکته شول او ایوبي ته ئې د وړاندې تګ بلنه ورکړه . دا هغه تګلاره وه چې مغلو پادشاهانو په هندوستان کې رواج کړې وه.[ایوبي د ګلونو د پاڼو د مروړلو او تر پښو لاندې کولو له پاره نه دې راغلی.] ایوبي په داسې خندا کې دا خبره وکړه چې خلکو به ډیره کمه ، کله هم د چا په شونډو کتلې وي.

(مونږ له اسمانه ستوري هم د حضور په لاره کې را شکولی او غوړولی شو) ناجي وویل.

[که چیرې زما په لار کې څه غوړول وي نو هغه یوازې یو شی دې چې زما زړه خو شحالوي] صلاح الدین ایوبي وویل.

(تاسې حکم وکړئ) نائب وویل : (هغه کوم شې دې چې د حضور زړه پری خو شحالیږي .). [د صلیبیانو لاشونه !] ایوبي ورته سمدستې په خندا شو او ځواب ئې ورکړ. خو سمدستې ئې خندا ورکه شوه ، د هغې د سترګو څخه د اور بڅرکې را ووتل او په ټیټ اواز ئې ،چې قهر او غضب په کې پټ و ، وویل :[د مسلمانانو ژوند دګلونو غنچه نه ده ، زه نه پوهیږم ، صلیبیان اسلامی سلطنت د مږو او مږکانو په څیر خوري ، اوپو هیږم چې هغوی ولی بریالی کیږي. دا یوازې په دې خاطر چې مونږ د ګلونو په پاڼو تګ پیل کړې دې. مونږ خپل بچیان لوڅ کړي او دهغوی عصمت او عزت مو تر پښو لاندې کړې ، زما سترګې په فلسطین لګیږي ، تاسې زما تر پښو لاندې د ګلونو په شیندلو سره د مصر څخه هم د اسلام بیرغ را کیباسئ،.......] هغه ټولو ته و کتل او په پوره دبدبې سره ئې وویل :[زما له لاری دا ګلونه پورته کړئ ، که ما پری قدم کښیښود نو زما روح به په اغزیو سوری سورې شي. د غه نجونې زما له لاری لرې کړئ ، هسی نه چې داسې و نه شي چې زما توره ددوی په زړه وړونکو زلفو او ښایسته وینتانو کې په نښتو سره بیکاره پاته شي.]

(د حضور دبدبه او ......)،

[ماته حضور مه وائې] صلاح الدین ایوبي ویونکې داسې و ټوکه ، لکه په توره چې د کوم کافر غاړه وهل کیږي. هغه وویل [حضور هغه دې چې تاسې ئې کلیمه لولئ ، او زه ئې هم غلام یم ، زما ځان دې دهغې حضور ص څخه ځار شي چې پاک پیغام ئې ما په خپلې سینی کې لیکلی راوړې. ما همدا پیغام له ځانه سره مصر ته راوړې ، صلیبیان غواړی زما څخه دغه پیغام واخلي او د روم په بحیره کې ئې ورډوب کړې ، په شرابو کې ئې ور و منډي ، زه د پادشاه په څیر نه یم راغلی.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونو د چا دسترګو په اشارو سره د ګلونو پاڼې راټولې او دهغې ځايه لرې شوی. صلاح الدين ايوبي په چټکۍ سره ددروازی له لاری دننه ولاړ، يوه پراخه سالون و چې يو اوږد ميز په کې اېښوول شوی و. د ميز پاسنۍ برخه په رنګ رنګ ګلونو ښايسته کړل شوی وه، دګلونو تر منځ د ګډو او وزو وريتې کړل شوی برخې، پوره پوره وريت کړل شوی چرګان، او .... نامعلومه چې څه څه ډول خوراکونه ځاي په ځاي شوی و. صلاح الدين ايوبي ودريد او د خپل نائب څخه ئې و پوښتل [ايا د مصر هر اوسيدونکې همدا ډول غذا خوري ؟] (نه حضور!) نائب ورته ځواب ورکړ. غريب خلک خو داسې غذا په خوب کې هم نه ويني.

[تاسې ټول د کوم قوم خلک ياست؟ صلاح الدين ايوبي ترې وپو ښتل. ايا د هغې خلکو قوم بل کوم دي چې داسې غذا په خوب کې هم نه ويني؟ کله ئې چې دهيڅ لورى څخه ځواب و نه موند نو وئې ويل: [دلته چې څومره کارکونکې دي، او څومره عسکر چې په دنده مشغول دي هغوی ټول دننه را وغواړئ او دا غذا پر هغوی و خوروئ. هغه لاس ښکته کړ او يوه وچه ډوډۍ ئې را پورته کړه. دهغې له پاسه دوه دری د غوښې ټوټې کنبيښنودي. او په ولاړه ولاړه ئې وخوړې. په ډيره بيړه ئې يوه ډوډۍ و خوړله او يو ګيلاس اوبه ئې پسې و ښبلې. او د ساتونکو قومندان «ناجي» ئې له ځانه سره کړ او د کمرې څخه ووت او هغه سالون ته ولاړ چې د وايسراې د کار ځاي و.

دوه ساعته وروسته ناجي بيرون را ووت، په منډه ولاړ او په خپل آس سپور شو. آس ته ئې لغته ورکړه او په لړه شيبه کې د سترګو پټ شو.

د شپې ناجي په خپلې ځانګړې کوټه کې دخپلودوه قومندانانو او د راز باوري ملګرو سره ناست و، د شرابو پيالې ئې په لاسو کې، مست ول، ناجي ورته وويل: (د ځوانۍ جوش دي، په لړو ورځو کې په ئې يخ کړم. کمبخته چې هره خبره کوي وائي چې د کعبې په رب مې سوګند چې د اسلامی سلطنت څخه د صليبيانو په بيرون کولو به ارام تر لاسه کوم)

صلاح الدين ايوبي !! يو قومندان په طنزکونکې توګه وويل: دومره نه پوهيږی چې د اسلامی سلطنت نه هوا ختلې ده، اوس به سوډانيان حکومت کوي.

(ايا تا هغه ته نه دي ويلي چې دغه پنځوس زره لښکر ټول سوډانيان دي؟ يو بل قومندان د ناجي څخه و پوښتل، او دغه لښکر چې هغه ئې خپل فوځ ګڼي، دصليبيانو پرخلاف هيڅکله هم جنګ نه کوي.)

«اورشه»! ستا دماغ درست دي؟ ناجي وويل: زه هغه ته همدا خبره کوم چې دغه پنځوس زره د سوډاني زمريانو لښکر به ستا په يوي اشارې سره صليبيان ټوټې ټوټې کړي. ليکن...... ناجي چپه خوله شو او په څه فکر کې ډوب شو.

خو څه ؟

«هغه ماته حکم کړې چې د مصر د اوسيدونکو يو لښکر تيار کړم، ناجي وويل، هغه ويلي چې د يوه هيواد فوځ باندې تکيه کول مناسب نه وي، هغه غواړې د مصر خلک په فوځ کې واخلي او زمونږ د فوځ په ليکو کې ئې را ګډ کړي.»

نو تا څه ځواب ورکړ؟

ما ورته وويل چې ستا حکم به د سر په سترګو پلي کيږي. ناجي ځواب ورکړ. خو زه به دداسې حکم تعميل و نه کړم

د مزاج له اړخه څه ډول شخصيت دي؟ (اوروش) ترې و پو ښتل.

پوره ضدي معلوميږي، ناجي ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پوهې او تجربې په مخ کې هغه هيڅ هم نه بريښي ، يو بل قومندان وويل ، د مصر نوي نوي حکمران ټاکل شوی او راغلي تر يو څو ورځو پورې به دا نشه د هغې په مغزو کې موجوده وي.
زه به دهغې دا نشه هيڅ کله هم کيوتو ته پرې نږدم. ناجي وويل ، هغه به په همدې نشې کې بدمسته او له منځه يوسم.
ترډيره وخته پورې دغه دريواړو د صلاح الدين ايوبي پر خلاف خبری کولی او په دې ستونزې ئې غور کاوه چې که چېرې صلاح الدين ايوبي د ناجي بی تاجه پادشاهۍ ته ګواښ پيدا کړنو بيا به دوی څه ډول تګلاره خپلوي ! هلته صلاح الدين ايوبي خپل نائيبين په خپل مخکې کښينولي او هغوی ته دا ورپه يادوی چې هغه دحکومت کولو له پاره نه دې راغلي او نه به چاته د حکومت کولو اجازه ورکړي. هغه هغوی ته وويل چې هغه ته د جنګي ځواک اړتيا ده. او هغه دا هم وويل چې هغه ته ددې ځاې دغه فوځي جوړښتونه له يوه سره د منلو وړ نه دي. دلته پنځوس زره سوډاني ساتونکې دي حال داچې مونږ بايد د هرې سيمې اوسيدونکو ته دا حق ورکړو چې هغوی دې زمونږ په فوځ کې خدمت وکړي ، خپلې وړتياوې دې وښائي او د غنيمت د مالونو څخه دې خپله برخه پورته کړي. ددې ځاې د خلکو د ژوندانه سطحه همدا ډول پورته کېداې شي. صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل: [ما ناجي ته ويلي دې چې هغه دې په عامه توګه د فوځي خدمت له پاره خلک را وبولي.]
(ايا ته ډاډمن ئې چې هغه به ستا دحکم منلو ته غاړه کيږدي ؟] يوه ناظم تری وپو ښتل.
[ايا هغه به د حکم د منلو څخه غاړه ورغړوي ؟]
هغه غاړه رغړولای شي ! يوه ناظم ورته وويل ، فوځي امور همغه ته سپارل شوی دي. هغه د چا څخه په دې هکله حکم نه اخلي بلکه څنګه ئې چې خوښه وي همغسې کوي.
صلاح الدين ايوبي پټه خوله پاته شو. داسې لکه هيڅ شي چې پرې اغيز نه وي کړي. هغه ټول رخصت کړل ، او يواځې علي بن سفيان ئې له خپله ځانه سره پريښود. علي بن سفيان د ځارکښنې او د ځوابي ځارکښنې د فن لوبغاړی و. هغه صلاح الدين ايوبي د بغداد څخه له ځانه سره يوځاې راوړې و. د پاخه عمر سړې و، په اداکارۍ ، ښه او ښه بدلولو او غوره مالۍ کې ئې پوره پوهه درلوده. هغه په جنګونو کې جاسوسي هم کوله او جاسوسان ئې هم نيول. دهغې خپله ډله داسې وه چې د اسمان څخه ئې ستوري هم را شکولاې شول. صلاح الدين ايوبي د ځارکښنې د اهميت نه پوره پوره خبرو. په علي بن سفيان کې د دې فنی پوهو څخه اخوا هماغه جذبه موجوده وه چې په صلاح الدين ايوبي کې ليدل کېده.
[علي تا واوريدل ؟ صلاح الدين ايوبي ورته وويل. دغي خلکو وويل چې ناجي د چاڅخه حکم نه اخلي ، خپله خوښه په خلکو تپي.]
«هو !» علي ځواب ورکړ. ما واوريدل ، که چېرې زه د مخونو په پيژندګلوي کې غلطي ونه کړم نو زما د آنده د ساتونکو دډلې دغه قومندان چې نوم ئې ناجي دي ، دکرغيړن ذهن انسان دي. ددې په اړوند ماته د پخوا څخه معلوما ت شته. دغه فوځ چې زمونږ د خزانې څخه تنخواه اخلي، په اصل کې د ناجي شخصي فوځ دي. هغه په حکومتي کړېو کې داسې داسې سازشونه کړي چې دهغې له مخې ددولت اداري جوړښت تر ډيره کمزوري شوی دي. ستا دا پريکړه بلکل پر ځاې ده چې په فوځ کې د هرې سيمې عسکر بايد موجود وي ، زه به تاته ډير ژر تفصيلي مالومات را غوند کړم. زه شکمن يم چې سوډاني فوځ زمونږ نه بلکه د ناجي وفاداره دي. تا ته به ددې فوځ ترتيب او تنظيم کې بدلون را وستل اړين وي او يا به ناجي ددې کاره لرې کوی.»
«زه به خپلو ليکو کې خپل دښمن نه پيدا کوم» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، «ناجي د کور په رازونو پوه دي. دهغې په لرې کولو هغه د خپل خان له پاره دښمن ګرځول په هيڅ توګه د عقل او پوهې کار نه دي. زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري د پردېو له پاره دي. د خپلو د وينو د توپيلو له پاره نه دي. زه د ناجي ذهنيت په مينه او محبت بدلولاي شم ته د هغې د فوځ د ذهنيت د معلولو هڅه وکړه. ماته صحيح مالومات راکړه چې فوځ تر کومه ځايه زمونږ وفاداره دي.»

خو ناجي دومره خام سړی نه و. دهغې ذهنيت د مينې او محبت د ورانګو څخه ازاد و. هغه ته چې د څه شي سره مينه وه نو هغه د خپلې واکمنۍ او شيطانت سره وه. په دې اساس هغه يوه تېره وه خو ځوک به ئي چې په خپل جال کې را ننښلول غو ښتل نو دهغې تر مخې به د موم په څير ويلي کېده. هغه د صلاح الدين ايوبي سره هم همدا تګلاره خپله کړې وه. هغه به د هغه په مخکې نه کښيناست. دهغه حکم ته به ئي د هوکړې غږ کاوه ، هغه د مصر د مختلفو سيمو څخه د ايوبي د حکم په مطابق په فوځ کې د خلکو ورننويستل پيل کړل. په داسې حال کې چې دا کار دهغې د خوښې او ارادې پر خلاف و. ورځی تيريدې، صلاح الدين ايوبي هم هغه تر ډيره ځايه پورې خوښاوه. ناجي هغه ته ډاډ ورکړی و چې سوډاني ساتونکي فوځ د حکم منتظر دي او همدا فوځ به د ولس د هيلهونو پوره ځواب ورکوي. ناجي دوه دری ځله صلاح الدين ايوبي ته ويلي و چې هغه غواړی د ساتونکو له اړخه هغه ته بلنه ورکړي او فوځ د هغې د عزت له پاره د جشن د لمانځلو له پاره ناقراره دي خو صلاح الدين ايوبي د خپلو ورځنيو مصروفيتونو له مخې دغه بلنه نشوه منلای.

*****(۴)

شپه وه ، ناجي په خپلې کمره کې د خپلو دوو باوري سترو قومندانانو سره يوځاې د شرابو بوتل په لاس ناست و ، دوه نڅونکې نجونې د موسيقۍ په نرم او ملايم اوازا سره په مستۍ راغلې وي او د مارانو په څېر ئې په جادووزمه توګه نڅاوې کولې ، دهغوی پر پښو کې ګنګرو نه و ، دهغوی په جسمونو همدومره کالي و چې د هغوی سترئې پټولای شو. په دې نڅا کې د خمار کېدو اغېزو.

دروازه چې دننه راغې او د ناجي په غوږ کې ئې څه وويل ، ناجي به چې کله د شرابو او نڅا په محفل کې ډوب و نو هېڅا بيا دهغې د اخلال کولو جرآت نه شواې کولاې ، ، بواځې دروازه چې ته معلومه وه چې هغه به څه ډول ضروري کار وي چې دهغې په خاطر ناجي د عېش او عشرت د محفل څخه پورته کېږي او که نه هغې ددننه د ورتللو جرأت هم نه شواې کولاې، دهغې دخبرې په اورېدو سره سم ناجي بېرون ووت ، د روازه چې هغه يوې بلې کمرې ته بوړ، هلته په سوډاني لباس کې پټ يو د پوخ عمر سړی ناست و ، دهغې سره يوه ځوانه نجلۍ هم وه ، د ناجي په کتلو سره هغه دخپله ځايه پورته شوه ، ناجي د هغې دڅهرې او قد په کتلو سره هک پک پاته شو ، هغه دښځو ښکاري و ، هغه ته ښځې بواځې دخپلې عياشۍ له پاره نه په کاريدې ، بلکه دهغوی څخه ئې نور نور کارونه هم اخستل ، دهغوی له ډلې څخه يو کار دا هم و چې هغې به ډېرې ښاپسته او چالاکه نجونې د اميرانو او وزيرانو،د په خپل موټې کې د نيولو په خاطر د هغوی د بليک ميل(Black mail) کولو له پاره استعمالولې، ددې تر څنګ ئې د ځارکښۍ د کارونو له پاره هم د همدې نجونو څخه کار اخېست. لکه څنګه چې يو قصاب دځناورو په کتلو سره په دې پوهېږي چې په دې کې څومره غوښه شته ، په همدې ترتيب ناجي هم د نجلۍ په کتلو سره دا اندازه کولاې شوه چې دا د کوم کار له پاره وړ ده، نجونې به ډېر وخت د بېوپارېانو او انسان پلورونکو له خوا ناجي ته دمال او شتمنۍ د لاسته راوړو په خاطر را وړل کېدې.

دا سړی هم دهمغسې بيپاريانو په څېر و ، هغه د نجلۍ په هکله وويل چې تجربه لرونکې ده ، نڅا هم کولاې شي او تېرې د خپلې ژبې د زهرو په واسطه په اوبو بدلولاې شي. ناجي دهغې سره تفصيلي خبرې اترې وکړې ، هغه ددې فن ډېر ماهر انسان و ، هغه د خپلې لورې ددې نجلۍ څخه ازموينه واخسته ، او دا نظر ئې ورکړ چې دکوم کار له پاره چې هغه دا نجلۍ تېارول غواړې دهغې د ترسره کولو له پاره دي ته د لرڅه روزنې اړتيا ده ، د نجلۍ د پلورنکي سره سودا وکړل شوه، هغه خپل قېمت تر لاسه کړ او ولاړ. ناجي دغه نجلۍ خپلې هغې کمرې ته بوړه چې دده دوه نور و ملګرو په کې د نڅا او شرابو په مستۍ کې زړونه له لاسه ورکړي و ، هغه نجلۍ ته د نڅا کولو امر وکړ ، کله چې نجلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپله ځانه خپله چُوغه لرې کړه نو د جسم تولې لوړې ژورې ئې را برسېره شوې. ناجي او دهغې ملګري بې هوشه شانته شول، په دې وخت کې د هغې نورو دوارو ګډېدونکو نجونو رنګونه هم تک ژېړ شول، ځکه د هغې نوي نجلۍ ترمخ د دوی ارزښت را کم شوی و.

ناجي په همدې وخت کې محفل رخصت کړ، خلک ئې ټول وویستل او دا نجلۍ ئې له خپله ځانه سره کښېنوله، دنوم پو ښتنه ئې ترې وکړه، هغې ورته ئې ویل «(ذکوبي)»، ناجي ورته وویل «(ذکوبي) ! ستا هغه پلورونکې ماته وویل چې ته تېره په اوبو بدلولای شې، زه به ستا دا کمال ګورم»

«هغه تېره څوک دې؟» (ذکوبي) ترې و پو ښتل.

«د مصر نوي امېر !»ناجي ځواب ورکړ. «هغه دفوځ ستر سالار هم دې»

«صلاح الدين ايوبي ؟» (ذکوبي) ترې و پوښتل.

«هو ! صلاح الدين ايوبي !» ناجي ځواب ورکړ. که چېرې ته هغه په اوبو بدل کړې نوزه به دهغې د جسم د وزن په اندازه طلا ستا په قدمونو کې کېږدم.»

«هغه خو به شراب څښې ؟»

«نه !» ناجي ځواب ورکړ، «د شرابو، ښځو، سندرو او نڅا او تفريح څخه هغه همدومره کرکه لرې لکه يو مسلمان ئې چې د خنزير د غوښې څخه لري»

«ما اورېدلي و چې تا سره د نجونو داسې يو طلسم شته چې د نيل رواني درولاي شي» (ذکوبي) ورته وویل « ايا هغه طلسم بېکاره شوی دي ؟»

« ماتر اوسه پورې هغه نه دې ازمېښت کړې» ناجي ورته وویل «دا کار ښواځې ته کولاې شې، زه به د صلاح الدين ايوبي د عادتونو په هکله تاته ډېر څه ووايم»

«ايا ته هغه ته زهر ورکول غواړې ؟»(ذکوبي) ترې و پوښتل.

«اوس نه !»ناجي ځواب ورکړ.«زه د هغې سره کومه دښمني نه لرم، زه ښواځې همدومره غواړم چې هغه يو ځل دستا په څېر د يوې نجلۍ په جال کې را و نخلوم، او بيا هغه زه له خپله ځانه سره يوځاي کښېنوم او شراب پرې و څښم، که چېرې د هغې وژل مې غوښتلي نو دا کار ما د حشيشين په واسطه په اسانۍ سره تر سره کولاي شو.

« يعني ته د هغې سره دښمني نه، بلکه دوستي کول غواړې !» (ذکوبي) ترې په ډېر ادب سره وپوښتل، د (ذکوبي) څخه د دومره سترې خبرې په اورېدو سره ناجي لږڅه ځنډ وکړ، او بيا ئې نجلۍ ته وکتل، او له ځانه سره ئې وویل چې دا خو زما له آنده هم ډېره زياته ذهينه و ختله.

«هو (ذکوبي) ! » ناجي دهغې په نرمو زلفو باندې لاس را ښکود او ويې ويل «زه دهغې سره دوستي کول غواړم. داسې دوستي، چې هغه زما هم پياله او هم ناستي شي. مخته زه پو هېږم چې دهغه څخه څه ډول کار و اخلم.» ناجي د لږ څه فکر کولو وروسته بيا وویل « لېکن زه تاته دا ویل هم اړين ګڼم چې د صلاح الدين ايوبي په لاسو کې يو جادو هم شته، که چېرې ستا په ښايست او ادآو باندې دهغې جادو و خېژي نو بيا به زه تا ژوندۍ پرې نه ږدم. که چېرې تا ماته دوکه راکړه، نو بيا د يوې ورځې څخه زياته ژوندۍ نه شې پاته کېداې. صلاح الدين ايوبي به هم تا ته د مرګ څخه خلاصون در نشي کړاې، په دې خاطر ما له تاسره د زړه د خلاصه خبرې وکړې ،او که نه زما د رتبې او حېثيت انسان د يوې داسې ځان پلورنکې ښځې سره ، هغه هم په خپلې لمرنۍ لېدنې کتنې کې داسې خبرې هېڅکله هم نه کوي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا به تاته را تلونکې وخت و ښئي چې څوک چاته دوکه ورکوي ، » (ذکويي) ورته وويل « ماته دا وواياست چې زه به څه ډول تر صلاح الدين ايوبي پورې ورورسېږم»

«زه هغه بوه جشن ته را بولم ، » ناجي ورته وويل « هغه هملته د شپې له ځانه سره ساتم ، او تا دهغې د خوب ځاې ته ور ننه باسم ، ما ته د همدې موخو له پاره دلته را بللې ئې.» « مخته زه پوهېږم او کار مې»

*****(۵)

هغه شپه هم تېره شو او بيا پسې نورې شپې هم تېرېدې ، صلاح الدين ايوبي په انتظامي کارونو او د نوي فوځ په تياروکې دومره مشغول و چې د ناجي د بلنې له پاره ئې وخت نه شو ويستلاې ، علي بن سفيان چې د ناجي په هکله هغه ته کوم راپور ورکړې و د هغې څخه هغه ته انديښنه پيدا شوي وه ، هغه علي ته وويل « نو ددې مطلب خو داشو چې دا وګړې د صليبيانو څخه هم ډېر خطرناک دې»

«دا بو ماردې چې د مصر امارت ئې په خپل لستونې کې پالي.» علي بن سفيان د ناجي د تخريبي کارونو تفصيل هغه ته وړاندې کړ ، او دائې ورته په ډاګه کړه چې هغې په کوموکومو ډولو ، کوم کوم وګړې په خپلو لاسو کې اخستې دي، او په څه ډول د دولت په امورو کې خپله اراده چلوي ، او بيا ئې وويل « او هغه سوډاني لښکر چې دائې سالار دې ، هغوی زمونږ پر ځاې د همغې وفاداره دي. ايا دې ته کوم علاج پيدا کولې شې ؟»

«بواځې پيدا کولې نه ، » صلاح الدين ايوبي ځواب ورکړ ، «علاج مې ئې پېل کړې هم دې. هغه عسکر چې د مصر څخه په عسکري خدمت کې اخستل کېږي ، هغوی به په همدې سوډاني ساتونکو کې ورګډ کړم ، بيا به دا فوځ نه سوډاني وي اونه مصري ، د ناجي دا ځواک به خپور او زمونږ په فوځ کې به ورجذب کړل شي ، ناجي به زه د هغې په صحيح ځاې کې کښېنوم.»

«او زه دا هم په ډاډمنه توګه ويلاې شم ، چې هغې د صليبيانو سره هم تارونه ځغلولې دي.» علي بن سفيان ورته وويل «ته غواړې اسلامي امت د بوه ځواکمن مرکز په درلودلو سره پراختيا و مومي ، خو ناجي ستا دغه خوب د لېونيانو خوب ګڼي.»

« ته په دې لړ کې څه کولې شې ؟»

«دا ماته پرېږده ، علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. « هر هغه څه چې زه ئې کوم ، تاته به ئې په همغه وخت کې خبر درکوم. ته ډاډه اوسه ، ما دهغې په چاپېريال کې د جاسوسانو بو داسې دېوال جوړ کړې دې چې غوږونه ئې هم شته او سترګې ئې هم. دا دېوال بو خوځنده او متحرک دېوال دې، داسې وانګېره چې هغه ما دخپلو جاسوسانو په قلعه کې بندي کړې دې»

صلاح الدين ايوبي په علي بن سفيان باندې دومره باوري و چې دهغې څخه ئې په دې هکله نوره پوښتنه هم ونکړه ، او نه ئې تر ې تفصيل و غوښت ، علي ترې و پوښتل « داسې برېښي چې هغه تاته په جشن کې د ګډون کولو بلنه درکوي ، که چېرې دا خبره درسته وي ،نو دهغې بلنه هغه وخت و منه ، چې کله ئې زه درته ووايم»

ايوبي پورته شو او خپل لاس ئې په ملا کښېښود او سوکه سوکه راون شو ، دهغه دخولې څخه د «آه» اواز پورته شو ، ودرېد او ويې ويل « بن سفيانه ! ژوند او مرګ د اللّٰه ج په لاسو کې دي ، ايا د بې هدفه ژوند څخه دا ښه نه و چې انسان د پيدا ښېت سره سم بېرته مړ کېداې ، کله کله دا فکر را ته په مغزو کې را ګرځي ، چې شايد هغه خلک به ډېر ښه نصيب خاوندان وي چې قومي احساس ئې مړ

شوی وي،دکوم کړچار خاوندان هم نه وي او په ډېرو مزو او چړچو سره ژوند وکړي او بيا په راغلې مرګ په خپله نرمه بستره و مري.»

«نه !درونده امېره ! دا بدنصيبه دي» علي ورته وويل.

«هو !بن سفيانه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل «زه چې کله هغوی ته د ښه نصيب خاوندان وايم نو معلومه نه ده چې دا خبره ماته څوک په غوږو کې کوي چې تا راته وکړه ؟ خو فکر کوم چې که ما د تاريخ څنډه په دې اړخ را و نه ګرځوله نو اسلامي امت به خپور شي او د غرونو په وادېو ،ځنګلونو ، دښتو او صحراګانو کې به ورک او له منځه ولاړ شي. زه چې وينم د ملت خلافت په درې برخو ويشل شوی دی ، امېران خپله خوښه حاکموي ، او د صليبيانو د لاس الې ګرځېدلي دي ، ماته دا ويره هم را په زړه کېږي چې که چېرې مسلمانان ژوندي هم اوسي نو بيا به هم تل د صليبيانو د لاس الې او دهغوی غلامان وي ، هغوی به پدې خوښ هم وي چې ژوندي دي ، خو د قوم په ځېر هغوی مړه شوی دي. لږڅه نقشې ته ځېر وکړه علي ! په تېره نيمائې پېړۍ کې ووينه چې زمونږ د سلطنت نقشه څومره خوړل شوی ده.» هغه چپ پاته شو ، سر ئې ټيټ کړ او خوځاوه ئې. بيا ودرېد او سر ته ئې ټکان ورکړ او علي بن سفيان ته ئې و کتل « **کله چې تباهي د داخل څخه را پورته کېږي ،نو بيا دهغې درول محال ګرځي ، که چېرې زمونږ د امارتونو اوخلافت همدا حال وي نو بيا خو صليبيانو ته پر مونږ د برغل کولو اړتيا نه پېښېږي، هغه اور چې مونږ په کې خپل ايمان ، خپل کړچار او خپل قومېت سوځوو ، په هغې به صليبيان سوکه تېل وراچوي ، د هغوی سازشونه به مونږ په خپل منځي جنګونو اخته کوي**.... شايد چې زه خپل عزم پوره نه شم کړاې. زه شايد د صليبيانو څخه ماتې هم وخورم ، خو زه د خپل قوم په نوم يو و صيت پرېږدم او هغه دا چې[**په هېڅ کافر باندې هېڅکله هم باور و نکړئ ، که دهغوی پرخلاف جنګېدل وي نو تر هغې و جنګېږئ چې و مرئ ، د هېڅ کافر او نامسلمانه سره تړون او معاهده ونکړئ،**]»

«ستا وينا داسې ډاګېزه کوي چې ته د خپل عزم څخه نهيلې شوی ئې.»علي بن سفيان ورته وويل.

«نهيلې نه يم ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، «جذباتي .... علي !زما دا يو حکم اړوندې څانګې ته ور سوه ، چې عسکري خدمت ته دخلکو را جذبول تېز کړئ او هڅه وکړئ چې د فوځ له پاره ډېر زيات داسې وګړي چې د جنګ تجربه ولري تر لاسه کړئ ، زمونږ په لاس کې د عسکري روزنې له پاره ډېر زيات وخت نه شته ، عسکري خدمت ته د راتلونکو له پاره دهغوی مسلماني يو اړين شرط کېږدئ ، او ته دخپل ځان له پاره دا په ذهن کې و ساته چې د جاسوسانو داسې يوه ډله تياره کړه چې ددښمن په سيمه کې نه يواځې د څارکښنې کارونه تر سره کړي بلکه هلته دشپې له اړخه غلچکي برغلونه هم تر سره کولاې شي. دا به د سرتېرو يوه ډله وي ، هغوی ته ځانګړې روزنه ورکړه ، په هغوی کې دا صفتونه را پيدا کړه چې د اوښ په څېر د ډېر وخت له پاره دتندې زغم ولري ، دهغوی سترګې د باز په څېر تېزې وي ، او د صحرايي ګېدړې په څېر مکاري ولري ،او په دښمن د زمري په څېر د برغل کولو توان ولري ، د زړه ورتيا او ځواک خاوندان وي ، په هغوی کې د شرابو ، حشېشو او ......عادت نه وي او د ښځو له پاره هغوی د واورې په څېر يخ وي .... بهرتي تېزه کړه ابن سفيانه !... او ياد لره چې زه د هجوم قابل نه يم ، ماته د جنګجويانو اړتيا ده ،که څه هم شمېره ئې لږه وي ، خو قومي جذبه ولري او زما عزم باندې پوه وي ، دهېچا په زړه کې دا شک نه وي چې هغه ولې جنګول کېږي.

(۲)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په راتلونکو لسو ورځو کې نژدې لس زره روزل شوی سپاهيان د مصر د امارت په فوځ کې را ټول شوی و ، او په دې لسو ورځو کې ناجي هم (ذکوبيي)ته ټرينګ (Training) او روزنه ورکوله، او دائې ورته ښوول چې په څه ډول او څنګه لارو چارو صلاح الدين ايوبي د خپل ښايست او زلفو په جال کې په رانښلولو سره د هغې شخصيت او کرچار کمزوري کړي ، کله چې د ناجي د راز ملګرو (ذکوبيي)و کتله نو هغوی دکومې ويرې او شک پرته وويل چې که چېرې د مصر فرعون هم دغه نجلۍ ووينې نو د خدايي ددعوې څخه به لاس په سر شي.

د ناجي د څارکښې خپل نظام و ، ډېر تيز او زړه ور، هغه ته دا ډاګيزه شوی وه چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي ځانګړې مشاور دې او هغه د عربو يو منل شوی څارکښ او رازموندونکې. هغه دعلي پسې خپل جاسوسان پرې ايښې و ، او هغوی ته ئې د علي دو ژلو پروګرام ورکړې و.

ناجي ، د صلاح الدين ايوبي د په دام کې د رانښلولو له پاره (ذکوبيي) روزلې او تياره کړې وه ، خو هغه دا نه وه محسوس کړې چې د مراکش اوسيدونکې دغه نجلۍ پخپله دهغې په اعصابو باندې سپره شوی ده ، هغه نه يوائې دخپل شکل او صورت له اړخه په زړه پورې وه ، بلکه دهغې په خبرو کې هم د جادوپه څير اغيز و چې ناجي به تل له ځانه سره کښينوله او دهغې خبرو ته به ئې غوږ ايښوده ، هغه د هغې نورو دوه نخونکو سندرغاړو نجونو څخه چې تل به ئې ورسره ناسته کوله اوس خپلې سترګې دې لورې ته رااړولې وې، ددرې څلورو شپو راهيسې ئې هغوی خپلې کمرې ته هم نه وې را بللې ، ناجي دطلايي هګيود چرګې په څير و، چې دهغوی د لاسو څخه وتلې او د (ذکوبيي)په غيږ کې ناست او هګۍ ئې اچولې .هغوی هم د خپلې لارې څخه د (ذکوبيي)د لرې کولو پلانونه جوړ کړل. او دې پايلې ته ورسيدې چې دهغې د وژلو پرته بله لاره نه لرې ، خو دهغې وژل هم دومره اسانه په نظر نه راتلل ، ځکه هغه کمره چې ناجي هغې ته ورکړې وه ، په هغې باندې ددوه ساتونکو پهره ولاړه وه ،ددې نه اخوا دغه دواړه نجونې هم بې له اجازې دخپلو د اوسيدو د هغو ځايو څخه چېرته تللاې نه شوی چې ناجي ورته ورکړې و . خو دخپل پلان د پلې کولو له پاره ،هغوی د حرم د خدمت کونکو ښځو څخه يوه له خپلو ځانو سره باوري کړه. هغوی غوښتل د دې په لاسو (ذکوبيي)ته زهر ورکړي.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله تبدېله کړه ، داټول د مصر د امير (وايسراې) پخوانی ساتونکې و ،ددې پر ځاې هغه د هغو سپاهيانو څخه د ساتونکو ډله تياره کړه چې نوي نوي په عسکري خدمت کې را ننوتې و. دا د سر تيرو يو ټاکل شوی ډله وه ، چې په سپاهيتوب کې ئې هم سارې نه درلود ،او د جذبې له اړخه خو هر سپاهې د ډګر ميړه و. ناجي په دې بدلون بلکل خوښ نه و ، خو هغه د صلاح الدين ايوبي په وړاندې ددې بدلون ډېره زياته ستاينه وکړه ، او ددې تر څنګ ئې غو ښتنه وکړه چې صلاح الدين ايوبي دې د هغه بلنه ومنې. ايوبي هغه ته ځواب ورکړ چې په يوه دوه ورځو کې به ځواب ورکړي چې ستا بلنه څه وخت منلاې شي. دهغه د تللو وروسته صلاح الدين ايوبي د بن سفيان سره مشوره وکړه چې کله دغې بلنې ته ولاړ شي. علي ورته مشوره ورکړه چې اوس دې چې هر وخت خوښه وي دعوت ئې منلاې شي.

هم په بله ورځ صلاح الدين ايوبي ناجي ته خبر ورکړ چې اوس په هره شپه چې ته وغواړې ستا بلنې ته درتللاې شي. ناجي درې ورځې وروسته دعوت ورکړ. او ورته ئې وويل چې ددې دعوت ، دعوتي اړخ کم خو د جشن اړخ ئې زيات دې. او دا جشن به د ښاره بيرون په دښتې اوصحرا کې د مشالونو په رڼاو کې لمانځل کيږي. د نڅا ،ګډا او سندرو انتظام به په کې وي ، د ساتونکود ډلې سواره به د خپل فن مظاهري کوي ، د توري وهلو او د وسلې پرته دجنګ مقابلې به په کې وي ، او صلاح الدين ايوبي به دشپې هم هملته پاته کيږي. د هغه د تمځاې له پاره به خيمې درول کيږي...... صلاح الدين ايوبي د پروګرام تفصيل اوريد ، هغه په ګډا ، نڅا او سندرو باندې هم کومه نيوکه و نه کړه. ناجي په ويره او لړزنده اواز وويل ، «د فوځ ډير هغه سپاهيان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان نه دي او يا هغوی چې نيم مسلمان دي کله کله شراب څښي، هغوی د شرابو عادي نه دي ، هغوی اجازه غواړي چې د جشن په شپه هغوی ته د شرابو د څښلو اجازه ورکړل شي.»

«ته د هغوی قومندان ئې ! » صلاح الدين ايوبي ورته وويل « که ته غواړې نو هغوی ته اجازه ورکړه ، او که اجازه ورکول نه غواړې نو زه پرتا باندې خپل حکم نه باروم»

«د مصر د امير بخت دې هسک وي !» ناجي د غلامانو په څير وويل « زه څوک يم چې دداسې کار اجازه ورکړم چې ته ئې سخت بد ګڼې.»

«هغوی ته اجازه ورکړه چې د ګډوډيو د جوړولو او بدکاريو پرته هر څه کولاې شي.» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ،« که چېرې د شرابو د څښلو وروسته ، چاهم ګډوډي وکړه نو هغوی ته به سخته سزا ورکړل شي.»

کله چې دا خبردصلاح الدين ايوبي ساتونکو ته ورسيد چې ناجي د ايوبي د عزت او ښه راغلاست له پاره چې کوم جشن جوړول غواړي ،په هغې کې به نڅا او سندرې وي او شراب به په کې هم څښل کېږي او صلاح الدين ايوبي ددې جشن بلنه ددې ټولو خرافاتو سره سره منلې هم ده ، نو ټولو د حيرانتيا څخه يو دبل خولو ته کتل. يوه به ويل چې ناجي درواغ وايي ، هغه غواړي په دې توګه خپل رعب او دبدبه په نورو باندې و اچوي او چا بيا ويل چې د ناجي جادو پهصلاح الدين ايوبي هم خپل اغيز وکړ، دا انګيرنه هغو مشرانو ته ډيره په زړه پورې ښکاره شوه چې د ناجي د پيالې ملګري و. ځکه صلاح الدين ايوبي د مملکت د امورو د سنبالولو سره سم دهغوی له پاره د عيش او عشرت ، شرابو څښلو او بدکارۍ ټولو دروازې بندې کړې وې او دا کارونه ئې جرم ګرځولي و. هغه دومره سخت ډسپلين رواج کړې و چې هيچاته هم د پخوا په څير د خپلو دندو څخه د غفلت جرآت نه وه پاته ، هغوی په دې خوښ و چې نن د مصر نوي امير په کومې بلنې کې د شرابو ، ګډاو نڅا له پاره اجازه ورکړې ده نو سبا به هغه پخپله هم په همدې رنګينو محفلونو خپل زړه بايلي او زمونږ دړلې يو وګړې به ترې جوړ شي.

دا يواځې علي بن سفيان و چې ورته ډاګيزه وه چې صلاح الدين ايوبي د دې خرافاتو اجازه ولې وکړې ده.

د جشن ماښام را نژدې شو ، له يوې خوا د پنځلسمې سپوږمۍ شپه وه ، او د صحرا سپوږمۍ دومره شفافه او روښانه وي چې د شګو ذرې هم په کې په نظر را ځي ، اود بلې خوا د زرګونو مشالونو روښنائې هم دهغې صحراشپه رڼا ورځ کرځولې وه .د ساتونکوسپاهيانو هجوم و چې په يوه پراخه ميدان کې را چاپيره د يوه دېوال په څير ولاړ و ، په هغه خواکې ئې چې د صلاح الدين ايوبي د کښيناستو کوم تخت ايښی و نو هغه د يوه ستر پادشاه تخت معلوميده ، دهغې کېڼ او چپ اړخونو ته د سترو رتبو د خاوندانو له پاره د ناستې ځايونه ټاکل شوی و. ددې پراخه او خپور ننداړ ځاې څخه لرې څه لرې د ميلمنو له پاره ډيرې ښايسته خيمې درول شوی وي. ددوی تر شنګ يوه ستره خيمه د صلاح الدين ايوبي له پاره هم هملته دريدلې وه. په دې خيمه کې به هغه شپه تيروله ، علي بن سفيان د لمر د پريوتو تر مخه هلته ولاړ او ددې خيمی په چار چاپير کې ئې ساتونکې و درول.

کله چې علي بن سفيان هلته ساتونکې درول نو ناجي (ذکويي)ته دصلاح الدين ايوبي د راپرزولوله پاره اخري لارښوونې کولې ، په دې ماښام د (ذکويي) ښايست څه بل منګه زيات و ، د هغې د جسم څخه د عطرو داسې زړه وړونکې بوې را ته چې د سحراو جادو اغيز ئې درلود. هغې خپلې توري ملايمې زلفې په خپلو لوڅوسپينو مټو باندې را خپرې کړې وې ، د هغې لباس دومره باريکه و چې د هغې د وجود ټول ښکته پورته او لوړې ژورې ترې له ورايه معلوميدې ، دهغې په شونډو باندې قدرتي مسکا اوخنداوه.

ناجي هغه د سره تر پښو پورې له نظره تيره کړه او وئې ويل «په صلاح الدين ايوبي باندې شايد ستا جسماني ښايست دومره اغيز و نه کړي ، خو خپله جادو شکله ژبه به استعمالوې، ګوره هغه سبق مې چې درته په دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځوکې ښوولې هیر نه کړې ! او دا هم هیر نه کړې چې هغه ته په ورتللو سره دهغې وینځه و کرځې، له ځانه د انځر هغه ګل جوړ کړه چې د بوټي په سر کې تر سترګو کېږي خو په بوټي د ورختلو وروسته له نظره ورککېږي. هغه په خپلو قدمونو کې کښینوه ، زه تا ته ډاډ درکوم چې ته به دا تیره په اوبو باندې بدلوې.

په همدې سیمې کې «قلو پطره» نومې هم د(سیزر) په څیر د اوسپنیز عزم خاوند د خپل ښایست او ځوانۍ په زور او توان ویلي او د مصر په شګو کې ئې ډوب کړ. قلو پطره ستا څخه ډیره ښایسته نه وه ، ماچې تا ته کوم سبق ښوولی دي هغه ټول د قلو پطره چالونه دي ، د ښځو دا چالونه هیڅکله هم د ناکامۍ مخ نهویني ، (ذکويي) مسکۍ مسکۍ کېده ، او دهغې خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، د مصر شګو یوه بله قلوپطره د یوه ښایسته جادوګر مار په څیر زیږولې وه ، او داسې بریښیده چې د مصر تاریخ خپل ځان یوځل بیا تکراراوه.

لمر پریوت ، او مشالونه روښانه شول ،صلاح الدین ایوبي په یوه آس سپور راغې د هغه چپ او کېڼ ، شا او مخ ته دهغو ساتونکو اسونه و چې علي بن سفیان منتخب کړي و . هغه د همدې ډلې څخه لس کسه سواره د صلاح الدین ایوبي د خیمې شاوخوا ته په پهره درولي و.

سازونو د ډول په اواز باندې د ښه راغلاست نغمی و غږولې او صحرا د «صلاح الدین ایوبي دې ژوندې وي» په غږونو ډکه شوه . ناجي مخته راغې او ښه راغلاست ئې ووایه ، او زیاته ئې کړه چې « ستا څخه ځان ځارونکې ، داسلام د عظمت ساتونکې ،تاته د خپل سر په سترګو ښه راغلاست وایي ، د هغوی ناقرارۍ ته وګوره ، ستا په اشارې باندې مرګ ته تیار دي.» او د ښه راغلاست له پاره ئې چې نور څومره الفاظ زده و هغه ئې ټول په لوړ اواز سره تکرار کړل.

څنګه چې صلاح الدین ایوبي په خپل شاهانه تخت باندې کښیناست ، د زغلیدونکو اسونو د نوکانو او پښو اوازونه واوریدل شو. کله چې داسونه د مشالونو رڼاو ته راغلل نو ټولو و کتل چې څلور اسونه د ښي لورې او څلور آسونه د کیڼ لورې څخه یو دبل پر خلاف ځغلې، په هر یوه یو یو کس سپور و. د هغوی سره وسله نه وه. هغوی یو دبل مخې ته مخ په مخ را تلل.پوره ډاګیزه وه چې هغوی به ټکر کوي ، هیچاته نه و معلوم چې هغوی به څه کوي؟ کله چې هغوی یو بل ته ډیر را نژدې شول نو ددوا ړو خواو سپرو په رکابونو کې پښې کښیښودې او ودریدل. بیا ئې د اسونو قیضې په یوه یوه لاس کې و نیولې او بل لاس ئې و غځاوه ، ددواړو خواو آسونه یو دبل مخ ته راغلل او دواړه خواوي یو دبل سره لاس وګریوان شول ، سپرو یو دبل د نیولو او د اسونو څخه د راپرزولو هڅې کولې ، کله چې آسونه مخته ولاړل ، نو هغه دوه سپاره چې د اسونو څخه لاندې راپریوتې و په شګو کې ئې سرکونډالې وهلې ، د یوه لورې یوه سپور د بل لورې سپور د آس څخه د خپلو متو په زور را نیوه او په خپل آس ئې د هغې د کښینولو هڅه کوله ، په هجوم کې دومره شور او غوغا راپیدا شوه چې خپل اواز په خپله هم نه اوریدل کېده.

داسپاره په تیاره کې ترې تم شول ، نوبیا ددواړو لورو څخه څلور څلور اسونه د همدې ډول مقابلې له پاره راغلل او په دې توګه اته مقابلې تر سره شوی ، ددې وروسته اوښ سپاره راغلل ، بیا اوښ سپرو او آس سپرو ډول ډول لوبې تر سره کړې چې وروسته بیا د تیغ وهلو او د وسلو پرته د جنګ لوبې پیل شوی چې یو څو سپاهیان په کې زخمیان هم شول. صلاح الدین ایوبي د زړه ورتیا ، بهادرئ او شجاعت دې لوبو او مقابلو په خپل ځان کې جذب کړې و . هغه ته د همداسې زړه ور فوځ اړتیا وه ، هغه د علي بن سفیان په غوږ کې وویل « که چېرې په دې فوځ کې اسلامي جذبه هم وي نو زه به یواځې دهمدې فوځ په واسطه صلیبیان په ګونډو کړم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان همغه مشوره ورکړه چې پخوا ترديې ئې هم ورکړې وه ، هغه ورته وويل « که چېرې د ناجي څخه قومنده واخستل شي نو داسې جذبه ، چې ته ئې ارزو لرې ، هم په دوی کې را پيدا کېداې شي .» خو صلاح الدين ايوبي د ناجي په څير تجربه لرونکې او ذهين سالار د ګوښه کولو پر ځاي په نيغې لارې د راوړلو هڅه کوله. هغه په دې جشن کې په خپلو سترګو همدا کتل چې دا فوځ دکرچار له اړخه څه ډول دې ؟ هغه ته د ناجي ددې غوښتنې څخه نا هيلهې را پيدا شوی وه چې دهغې سپاهيان او قومندانان شراب څښل غواړي ، او تر څنګ ئې د نڅا اوسندرو شوق هم لري، صلاح الدين ايوبي دهغې غوښتنه په دې خاطر منلې وه چې ووينې چې دالښکر تر کومه ځايه په عيش او عشرت کې ډوب شوی دې.

په زړه ورتوب ، آسپ ځغلولو ، او د تيغ په مقابلو کې خو دا فوځ په ټولو عسکری او جنګی معيارونو پوره و خوت خو کله چې د ډوډۍ دخوړلو وخت راغې نو دې فوځ د نااهلو ، بدتميزه او ..... خلکو په څير شورو غوغا جوړه او د يوه بې کنتروله هجوم شکل ئې ځانته و نيوه. د ډوډۍ انتظام په يوه پراخه اووسيع ميدان کې شوی و. په يوه اړخ کې ئې د فوځ نزدې دوه زره وګړو ته د ډوډۍ د خوړلو له پاره ځاې جوړ کړل شوی و او د هغوی څخه په ډيره لږه فاصله کې د صلاح الدين ايوبي او نورو ميلمنو د خوراک ښکاک انتظام و. په سلونو مکمل وريت کړل شوی پسونه ، وزې ، د اوښانو مکمل ورنونه ، اوپه زرګونو روسټ کړل شوی چرګان ايښوول شوی و. د نورو لوازماتو خو شمار نه کېده ، سپاهيانو ته ددې تر څنګ د شرابو کوچنۍ کوچنۍ مشکېزې او صراحې ګانې ايښوول شوی وې ، سپاهيان په خوراک او شرابو باندې لکه د وږو ليوانو په څير را پريوتل ، په غړپ غړپ ئې شراب څښل او يو دبله سره ئې لاس اچول پيل کړل. صلاح الدين ايوبي دا ننداره کتله ، اوچپ ناست و ، دهغې پر مخ باندې هيڅ داسې اغيز نه و چې په ډاګه کړې چې هغه د څه په هکله فکر کوي. هغه د ناجي څخه همدومره و پوښتل « تا د خپل پنځوس زره فوځ څخه ددعوت له پاره دا سپاهيان څه ډول منتخب کړي و ، ؟ ايا دا ستا بدترين سپاهيان دي ؟»

«نه د مصر اميره !»ناجي په غلامانه لهجې سره وويل « دغه دوه زره عسکر زما د ډيرو ښو سپاهيانو څخه دي. تا دهغوی مظاهري وکتلې ، دهغوی زړه ورتيا دې و کتله ، هغه ځان ځارنه به چې دوی د جنګ په ډګر کې کوي ، هغه به دې نورهم حيران کړي. ته د هغوی دغه بدتميزۍ ته مه ګوره ، دوی به ستا په اشاره خپل ځانونه ځار کړي. زه کله کله هغوی ته همداسې خلاص لاس ورکوم ، تر څو د مړينې تر مخه ددنيا د رنګ او بوي څخه پوره پوره خوند واخلي.»

صلاح الدين ايوبي ددې استدلال په مقابل کې هيڅ هم و نه ويل ، کله چې ناجي د نورو ميلمنو په لور مخ واړاوه ، نو صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ته وکتل او ويې ويل « ماچې څه کتل غوښتل هغه مې و کتل ، دا سوډاني عسکر د شرابو او هنګامو کولو عادي دي ، ته وائې چې په هغوی کې جذبه نه شته ، خو زه وينم چې په هغوی کې کرچار هم نه شته ، که چېرې دا فوځ ته د جنګ ډګر ته يوسې نو دوی به د جنګيدو په ځاې دخپلو ځانو د خوندي ساتلو په فکر کې شي. او د غنيمت مالونه به لوټوي ، او د سوبې شوی سيمې د خلکو د عزت سره به لوبې او وحشيانه سلوک کوي. »

«ددې علاج دادې» علي بن سفيان ورته وويل « چې هغه فوځ چې تا د مختلفو سيمو د خلکو څخه تيار کړې هغه د ناجي په دې پنځوس زره سوډاني فوځ کې ورګډ کړې ، خراب سپاهيان چې د خو سپاهيانو سره يو ځاې شي نو دهغوی په سلوک کې هم بدلون را پيدا کېږي.»

صلاح الدين ايوبي مسکې شو او علي ته ئې وويل « ته په رښتيا سره زما د زړه په راز پو هيږې ، زما پلان هم همداسې دې خو ما نه غوښتل چې تا ته ئې اوس په ډاګه کړم، هيچا ته په دې هکله څه مه وايه»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان کې دا صفت و چې چې د نورو د زړونو په راز به پو هيده ، ډيرزيات ذهين و ، هغه لږ څه نور و ويل غوښتل چې تر مخ ئې څو نور مشالونه روښانه شول ، په ځمکه باندې قيمتي قالينې غوړيدلې وې ، د شپيلۍ او رباب داسې زړه وړونکې نغمې په غړيدو شوی چې په ميلمنو کې ئې پوره چپتيا را وسته. له يوه اړخه د نڅونکو قطارونه را ښکاره شول ، شل نجونې په داسې نازکه او نرې لباس کې راښکاره شوی چې په هغې کې دهغوی د جسمونو وينبته وينبته په نظر راته ، دهر يوه لباس د يوي نرۍ چوغې په شکل و چې د اوږو څخه تر د زنګونو تر سترګو پورې رسيده ، دهغوی وينښتان خواره و او د وريښمو د يوي برخې په څير ځليدل ، دصحرا د نرې نسيم او د نجونو د زرکوپه څير تګ دغه نرې نرې لباس خوځاوه، داسې بريښيده لکه د ګلونو ډک بوټې چې په فضا کې لامبو وهي ، د هر يوه د لباس رنګ جدا و ، او د هر يوه شکل او صورت يو دبل سره توپير درلود ، خو د ښايست او د جسم په نرمښت کې ټولې يو څير وې. د هغوی مرمرينې متې بربنډې او لغړې وې ، هغوی مخته راتللې خو د قدم ښکته پورته کېدل ئې په سترګو نه ليدل کېده ، هغوی د هوا د څپو په څير مخته راتللې.

هغوی په نيمه دايره کې سره را ټولې او ودريدې ، د صلاح الدين ايوبي په لور ئې مخ کړ او د تعظيم او احترام له پاره ئې سرونه ښکته کړل ، د ټولو وينښتان د هغوی په اوږو را پريوتل ، سازونو دهغوی په دغه وريښمی وينښتانو کې د جادو طلسم را پيدا کړې و. دوه تور پوسته دبوشکله حبشي ځوانان چې د ملاګانو څخه ئې د زمري پوستکې را تاو کړې و ، يوه ستر شان ټوکرۍ په لاسو کې نيولې په پوره چټکۍ سره را روان دې هغوی ټوکرۍ د نجونو په نيمه دايره کې کښيښوده ، په دې وخت کې د مار د بين ساز په غړيدو شو. حبشي ځوانانو د مستو غوايانو په څير خپل ښکرونه اخوا دېخوا غورځول او له صحنې څخه غايب شول ، د ټوکرۍ څخه يو ډير ه ستره غوټۍ را ووته او دګل په څير و غوړيده ، ددې ګل څخه يوه نجلۍ را برسيره شوه ،چې سوکه سوکه را پورته کېده ، داسې بريښيده لکه د سرو وريځو څخه چې سپوږمۍ سر را وکاږي ، دا ددې دنيا نجلۍ نه معلوميده ، دهغې خندا هم ددې ځمکې د نجونو خندا نه وه ، دهغې د وينښتانو ځلا هم د مصر د نجونو د وينښتانو د ځلا په څير نه وه ، او کله چې دغې نجلۍ د ګلانو دپاڼو څخه بيرون قدم کښيښود نو دهغې د جسم نرمښت او ملايمت ټول نندارچيان حيران او مسحور کړل.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي په لور وکتل ، دهغې په شونډو باندې نرۍ خندا وه ، صلاح الدين ايوبي په خندا شو او دهغه په غوږ کې ئې وويل «ما هيله نه درلوده چې دا به دومره ښکلې وي.»

ناجي د صلاح الدين ايوبي په لور راغې او ورته ئې وويل «د مصر د امير بخت دې ستر وي ، ددې نجلۍ نوم (ذکويي)دې ، هغه ما ستا له خاطره د سکندرئې څخه را بللې ده ، دا مسلکې ډمه نه ده او ځان پلورنکې فاحشه هم نه ، د نڅا سره مينه لري ، په خپل شوق سره کله کله ناڅي ، د چا محفلونو ته هم نه ځي ، زه ددې پلار پيژنم، هغه په ساحل کې د ماهيانو کار وبار کوي ، دا نجلې ستا سره مينه لري ، ان تر دې چې تا د پيغمبر په توګه مني ، زه په ناڅاپي توګه ددې د پلار د کتلو له پاره ددوی کور ته ورغلم ، نودې نجلۍ له ما و پوښتل چې خبره شوی يم صلاح الدين ايوبي د مصر د نوي امير په توګه راغلي دې. د خداې له پاره ما ته د هغه سره د ليدلو کتلو وخت برابر کړه ، ما سره دهغې له پاره دخپل ځان او نڅا څخه بله کومه داسې تحفه نشته چې ددې سترې هستۍ په قدمونو کې ئې کېږدم ،.... ډير زيات دروند اميره ! ماستا څخه د نڅا او موسيقې اجازه په دې خاطر غوښتې وه چې غوښتل مې دغه نجلۍ ستاسې حضور ته هد يه کړم.»

«تا هغې ته نه و ويلې چې زه په خپل مخکې هيڅ يوه نجلۍ نڅونکې او لوڅه نه شم ليدلې؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل او ورته ئې وويل « دا نجونې چې تا په بڼه کې پټې راوړې بلکل لوڅې دي،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دستر مقام خاونده !» ناجي په لړزنده اواز سره وویل ، « ما ورته ویلي و چې دمصر امیر نڅا او رقص نه خوښوي ، خو دې ویل چې هغه به زما نڅا خو ښه کړي ځکه چې زما په نڅا کې د ګناه په لور بلنه نه شته. دا به د یوې عزتمندې نجلۍ نڅا وي ، زه د ایوبي تر مخه جسم نه ، بلکه خپل فن وړاندې کول غواړم ، که چېرې زه نارینه واې نو د ایوبي د ځان د خوندي ساتلو په خاطر به د هغې په ساتونکې ډله کې ور ګډه شوې واې.»

« ته څه ویل غواړې» صلاح الدین ایوبي ترې وپوښتل « ایا دا نجلۍ ځان ته را وبولم او تعریف ئې وکړم چې تا دخپل وجود په لوڅولو سره د زړګونو وګړو تر مخ ډیره ښه نڅا وکړه ؟ هغه ته په دې خبره شا باسې ورکړم چې هغې د نارینه و د جنسي د جذباتو په را پارولو کې ښه پوهه او مهارت تر لاسه کړې دې ؟»

«نه د مصر امیره !» ناجي ورته وویل « ما هغه په دې وعدې سره دلته راوړې چې ته هغې ته د لیدلو کتلو شرف وروبښې ، دا د ډیر لرې څخه دلته راغلې ده ، لږ څه هغې ته وګوره ! دهغې نڅا مسلکې اغیز نه بلکه د خپل ځان سپارل دي ، هغه تاته په څومره مینه ګوري ! بې شکه چې عبادت یوائې د الله کبړې خو نومورې د خپلې نڅا ، او عقیدې له لارې په خمارو سترګو ستا عبادت کوي. ته هغې ته اجازه ورکړه چې ستا خیمې ته راشي ، که څه هم د لږ وخت له پاره وي، دا د راتلونکې مور وګڼې چې د رحم څخه ئې د اسلام د ساتنې له پاره یو سرتیرې و زیږیږي، دا به خپلو بچیانو ته په فخر سره وائې چې ما ته د صلاح الدین ایوبي سره په ځانته ځانې کې دخبرو کولو شرف را په برخه شوی و ».

ناجي په ډیره اغیزمنه توګه او جذباتي وینا سره په صلاح الدین ایوبي دا ومنله چې دا نجلۍ ، چې هغه د یوه غلام پلورونکي څخه را نیولې وه ، د یوه شریف پلار عزتمنده لور ده ، هغه په صلاح الدین ایوبي باندې دا ومنله چې ووائې چې « ډیر ښه ! دا زما خیمې ته را ولیږه »

(ذکوبي) هم سوکه سوکه خپل جسم مخته کاوه او بیا بیا به ئې د صلاح الدین ایوبي په لور کتل او مسکۍ مسکۍ کېدله به، پاته نجونې د هغې په چاپیر کې لکه د تتلیو په څیر الوت کاوه ، دا د ښکته پورته کېدو نڅا نه وه. دوی د مشالونو په رڼاو کې داسې بریښیدې لکه په شفافو او صافو اوبو کې چې ښاپیریانې لامبو وهي او تیریږي را تیریږي ، د سپوږمۍ خپل یو اغیز و ، خو د صلاح الدین ایوبي په هکله هیڅوک نه شي ویلاې چې هغه په کوم فکر کې ډوب ګونګ سونګ ناست و. د ناجي لښکرو چې د شرابو د څښلو وروسته کومه هنګامه او غوغا جوړه کړې وه ، اوس هغوی هم خمار، ستومانه او د مړو په څیر ګرځیدلي و. په ځمکه او اسمان کې یو ډول چپتیا خپره وه ، او ناجي پر خپلو بریاو ډیر زیات خوښ و، او شپه لږه لږه د سهار لور ته راونه وه.

*****(۷)

د شپې نیمائې وه چې صلاح الدین ایوبي هغه ښایسته خیمې ته ورننوت چې د ناجي له اړخه هغه ته درول شوې وه.، په خیمه کې دننه قالینې خپرې شوې وې ، په پالنګ باندې د زمرې د پوستکې په څیر پوښ غوړیدلي و.کوم فانوس چې هلته ایښول شوی و ، د هغې شفافه او ښایسته رڼا د صحرا د سپوږمۍ په څیر زړه وړونکې وه، دخیمې دننه سیمه ټوله دښایسته عطرو په بوي معطره شوې وه. د خیمې په دېوالونو باندې وریښمینې پردې را زوړندې وې ، ناجي د صلاح الدین ایوبي سره یوځاې خیمې ته ور ننوت ، او ترې وئې پوښتل « ایا هغه د لږ څه وخت له پاره را واستوم؟زه د وعده خلافۍ څخه ډیر بیریږم.»

«را وئې لیږه !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل ، او ناجي د هرن په څیر په ښکرونو غورځولو سره د خیمې څخه بیرون شو .

لږ وخت به تیرشوی و چې د صلاح الدین ایوبي ساتونکو یوه نڅونکې د هغه د خیمی په لورد راتللو په حال کې و کتله، د خیمې په ټولو اړخونو کې مشالونه د علي بن سفیان له خوا روښانه شوي وترڅو د شپې په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکې د خیمې شاوخوا په بنه توګه ترنظر لاندې و ساتلاې شي . کله چې نڅونکې را نژدې شوه نو ساتونکو و پیژندله ، هغوی هغه د نڅا په وخت کې کتلې وه ، دا خو هماغه نجلۍ ده چې د ټوکرۍ څخه را وتلې وه. او دا (ذکوبي) وه ، هغه تر اوسه هم د نڅا په لباس کې وه ، دا لباس توبه ماتونکې و ، په دې بڼه کې هغه لوڅه لغړه ښکاریده، د ساتونکو قومندان هغه هملته و دروله ، خو (ذکوبي)ورته وویل چې هغه د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله دخپل خوب ځاې ته را بللې ده . خو قومندان ورته وویل چې ایوبي دهغه امیرانو څخه نه دې چې دفاحشو نجونو سره شپې سبا کړي.

«ته د همغې څخه پو ښتنه وکړه ،» (ذکوبي)ورته وویل «زه خود خپله ځانه دلته د راتللو جرآت نه شم کولاې»

« دهغه بلنه تاته څنګه در ورسیده ؟» قومندان ترې و پوښتل.

«ماته سالار ناجي وویل چې د مصر امیر دې ځانته غواړي» (ذکوبي) ورته وویل ، « که ته غواړې زه بیرته ځم که امیر زما په هکله و پوښتی نو دځواب پایلې به ئې پخپله پر تا وي»

قومندان دا نشوه منلاې چې صلاح الدین ایوبي دې د خپل خوب ځاې ته یوه رقاصه نڅونکې را وبولې ، هغه دایوبي د عمل او کرچار څخه پوره خبرو ، دهغه ددې حکم څخه هم خبرو چې د نڅاکوونکو او سندرو ویونکو سره د اړیکو لرونکې باید سل لښتې (درّې) ووهل شي ، قومندان په شک و شبه کې ولوید ، په فکر کولو سره ئې جرآت وکړ او د صلاح الدین ایوبي خیمې ته ورننوت ، ایوبي دننه قدم واهه. قومندان ترې په ویره ویره و پوښتل « بیرون یوه نڅونکې ولاړه ده ، وائې چې حضور دلته را بللې ده ، صلاح الدین ایوبي ورته وویل « هغه دننه را ولیږه»

قومندان بیرون را ووت او (ذکوبي) ئې دننه خیمې ته و استوله ، ساتونکو هیله درلوده چې ددوی امیر او ستر سالار به دا رقاصه د خیمې څخه بیرون را وغورزوي ، هغوی ټول د هغه د غضب ناکه اواز انتظار کاوه ، خو هغوی ته هیڅ داسې اواز په غوږو نه شو ، شپه لږه لږه اخري وختو ته رسیدله ، د خیمې د دننه څخه د سوکه سوکه خبرو اواز را ته ،د ساتونکو دډلې قومندان په ډیره نا ارامۍ سره اخوا دېخوا قدم واهه، یو ساتونکې د هغې څخه و پو ښتل،« ایا دا حکم یواځې زمونږ له پاره دې چې د کومې فاحشې سره اړیکې درلودل جرم دي.»

«هو !» هغه ځواب ورکړ« حکم یواځې د ترلاس لاندې خلکو له پاره وي او قانون یواځې د رعایاو له پاره جوړیږي.»

« ایا دمصر امیر به په درّو نه وهل کیږي ؟»

« پادشاهان کوم ځانګړې کرچار نه لري ،» قومندان په سوزیدونکې اواز وویل «صلاح الدین ایوبي به شراب هم څښي ، یواځې پر مونږ باندې ددرواغو د تقوا رعب اچوي.»

د هغوی له آنده د صلاح الدین ایوبي بُت ټوټې ټوټې شوی و ، ددې بُت څخه یو عربې شهزاده را ووت چې یو بدکاره او عیاش انسان و ، او د تقوا په لباس کې ئې دګناه ټول کارونه تر سره کول.

ناجي ډیر خوښ و ، هغه په دې شپه د صلاح الدین ایوبي د خوښۍ له پاره شراب بوي کړې هم نه و. هغه په خپله خیمه کې ناست او د خوښۍ څخه زنګیده ، دهغه تر مخه د هغه سالار «اوروش» ناست و ، هغه ناجي ته وویل « هغه چې تللې نو ډیر وخت تیر شو ، داسې بریښې چې زمونږ غشې د صلاح الدین ایوبي په زړه کې کښیوتې دې.» «زما غشې خطا شوی کله دې ؟» ناجي په وازه خوله و خندل او وئې ویل « که چیرې دا تیر خطاکیداې نو سمدستي به بیرته زمونږ لورې ته راغلې واې»

«ته صحیح خبره کوي ،» اوروش ورته وویل « (ذکوبي)د انسان په بڼه کې یو طلسم او جادو دې ، دا نجلۍ د حشیشینو سره اوسیدلې او که نه د صلاح الدین ایوبي په خیر بُت ئې هیڅکله هم نه شو ماتولاې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ماچې هغې ته کوم سبق ورزده کړې و هغه به هيڅ کله د حشيشين په وهم وګمان کې هم را نه شي. » ناجي ورته وويل « اوس د صلاح الدين ايوبي په ستوني کې د شرابو ورښکته کول پاته دي،» په دې وخت کې ناجي ته بيرون د قدمونو اواز ترغوږو شو. منډه ئې واخسته او بيرون را ووت، هغه (ذکوبي)نه وه بلکه يو سپاهي روان و، ناجي دلرې څخه د صلاح الدين ايوبي د خيمې په لور و کتل، پردې ئې را څړيدلې او ساتونکې بيرون په پهره ولاړ وو ،هغه دننه ولاړ او اوروش ته ئې وويل « اوس زه په ډاډمنه توګه ويلاې شم چې زما (ذکوبي)دا ستر بُت مات کړې دې.»

*****(٨)

دشپې اخرې برخه وه ، چې (ذکوبي)د صلاح الدين ايوبي د خيمی څخه ووتله ، هغه د ناجي د خيمې پر ځاې په بلې لورې ولاړه ، په لاره کې ورته يو سړې ولاړ و چې ټول وجود ئې د سره تر پښو پورې په يوه ډول لباس کې پټ شوی و. هغه په ډيره سوکه توګه (ذکوبي)ته ورغږ کړ. هغه هم د همغه سړي په لور ورغله ، هغه سړې هغه يوې خيمې ته ورننويستله ، د لږ ځنډ وروسته هغه ددې خيمې څخه ووتله او د ناجي د خيمې په لور ئې مخ کړ. ناجي تر دې وخته پورې بيدار پاته و ،هغه څو ځله بيرون را وتلې و او د صلاح الدين ايوبي د خيمې په لور ئې کتلي و ،او ګمان ئې کاوه چې (ذکوبي) صلاح الدين ايوبي په خپل جال کې را ګيرکړې او هغه ئې د اسمان د شنو څخه لاندې د ناجي د پست ذهنيت په لمن کې را غورځولې دې.

«اوروش ! » هغه وويل « شپه خو تيره شوه ، او هغه تر اوسه را نه غله ،» ، « هغه به اوس کله هم را نه شي !» اوروش ورته وويلې ،« د مصر امير به هغه د خپله ځانه سره يوسي ، داسې ښاپيرۍ خو هيڅ شهزاده د لاسه نه ور کوي،...... ايا تا په دې هکله کله هم فکر کړې دې ؟»

«نه !»ناجي ورته وويل ، « ما دخپل چال په دې اړخ باندې کله هم فکر نه دې کړې»

«ايا دا نه شي کېداې چې دمصر امير د (ذکوبي) سره په اصولي توګه واده وکړي ؟» اوروش ورته وويل « په هغه وخت کې به دا خطره وي چې نجلۍ به په مکمله توګه زمونږ له کاره ووځي ،»

«هغه خو ډيره هوښياره ده »ناجي ورته وويل « خو په رقاصو باندې څه باور ؟ هغه د رقاصې لور ده اوتجربه لرونکې ځان پلورونکې ، دوکه هم ورکولې شي»

هغه په ژور فکر کې ډوب ناست و ، چې (ذکوبي)په نابېره توګه دهغې خيمې ته ور ننوتله ، هغې ورته په خندا کې وويل «اوس نو دخپل امير جسم مو وزن کړئ او دهمغې په اندازه طلا راوړئ ! تا خو ماته همدا انعام ټاکلې و »

«لمړي خوووايه چې وشول څه؟» ناجي ترې په پوره ناقرارۍ سره و پوښتل.

«هماغه څه چې تا غوښتل !» (ذکوبي) ځواب ورکړ ، تاته چا داويلې و چې صلاح الدين ايوبي د تيږې په څير کلک دې يا دفولادو په څير نه ويلي کيدونکې او يا داچې هغه مسلمانانو ته د اللهؑ سيورې دې.؟» هغې خپله پونده پر ځمکه ووهله او وئې ويل « هغه ددې شګو څخه ، چې هوائې ذره ذره له ځانه سره له يوه ځايه بل ته الوزوي ، هم ډير بې وسه او سپک دې»

«ستا د ښايست جادو او دژبې طلسم د هغې څخه د شګو ډيرې جوړ کړې» اوروش ورته وويل » « او که نه دا کمبخته خو ستر او ولاړ غرو غر.»

«هو !ولاړ غر و ،» (ذکوبي)ورته وويل « خواوس شګلوړه غونډۍ هم نه ده »

« ايازما په هکله هم څه خبره وشوه؟» ناجي ترې په بې صبرۍ سره و پوښتل.

«هو !»(ذکوبي) ځواب ورکړ« پوښتنه ئې کوله چې ناجي څه ډول سړې دې ، ما ځواب ورکړ چې که په مصر کې پر چا باور کولې شي نو هغه يواځې اويواځې ناجي دې ، هغه بيا راڅخه و پوښتل چې ته ئې څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیژني ، ماورته وویل چې هغه زما د پلار ډیر نژدې دوست دې ، زمونږ کور ته راغلې و او زما پلار ته ئې ویلې چې زه د صلاح الدین ایوبي غلام یم هغه که ماته په سمندر کې د ورغورځیدو حکم وکړي نو زه به ځان ور وغورځوم......بیا هغه له ما څخه و پوښتل چې ته خو پاکه نجلۍ ئې ، ما ورته وویل چې زه ستا وینځه یم ، ستا هر حکم د سر په سترګو منم ، وئې ویل چې د لږ وخت له پاره زما تر څنګ کښینه ، زه د هغې څنګ ته ورغلم بیانو که هغه تیره وه موم و ګرزید او ما هم دا موم په خپل قالب کې ور واچاوه. کله چې ترې را رخصتیدم نو زما څخه ئې ښښنه و غوښتله ، ویل ئې چې ما په خپل ژوند کې د لمړي ځل له پاره ګنا ه کړې ، ما ورته وویل چې دا ګناه نه ده ،تا له ماسره دوکه نه ده کړې ، زور دې را سره نه دې کړې ، زه دې د پادشاهانو په څیر د حکم کولو له لاري نه یم را بللې ، زه پخپله راغلې یم او بیا به هم درته را ځم.»

نجلۍ هره خبره داسې باوري او په بربنډه توګه کوله لکه څنګه ئې چې جسم بربنډ و. ناجي د ډیرې خوښۍ څخه هغه پخپله متو کې را و نغاړله ، او اوروش په داسې حال کې چې (ذکویې) ته ئې افرین وایه او ناجي ته ئې د هغې په دې بریا مبارکي ویله د خیمې څخه ووت.

*****(٩)

ددښتې د رازونو د ډکې شپې څخه چې کوم نوي سهار را و زیږید ، هغه د نورو صحرائې سهارونو څخه ځانګړي نه و ، خو ددې سهار رڼا په خپلې تیارې سینې کې یو راز پټ کړې و چې ټول ارزښت ئې د همدې اسلامي امت تر ارزښت پورې رسیده ، او د قیام له پاره ئې صلاح الدین ایوبي خوبونه لیدلې و او دهمدې تعبیراو تفسیر په عزم باندې هغه را ځوان شوی و .

تیره شپه چې په دې دښته کې څه تیر شوي و ، هغې دوه اړخونه درلودل ، چې د یوه اړخ څخه یوازې ناجي او دهغې بل سالار اوروش خبر درلود ، او دبل اړخ څخه ئې د صلاح الدین ایوبي ساتونکې ډله او په خپله ایوبي خبر درلوده. خو صلاح الدین ایوبي ، (ذکویي) او د ایوبي د څارکښۍ د څانګې مسئول علي بن سفیان هغه دري شخصیتونه و چې د پیښې ددواړو اړخونو په هکله ئې پوره پوره مالومات درلوده.

ناجي سلطان صلاح الدین ایوبي اودهغې ملګري په ډیر ښه شان او شوکت سره رخصت کړل ، دلارې په دواړو خواو کې سوډاني عسکرو د «صلاح الدین ایوبي دې ژوندي وي» اوازونه پورته کیدل ، صلاح الدین ایوبي ددوی د اوازونو دځواب له پاره خپل لاسونه خوځول ،د خندا او نورو تکلفاتو هیڅ پروا ئې و نه کړه. دناجي سره ئې لاس ورکړ، خپله آس ته ئې لغته ورکړه دهغه وروسته د هغه ساتونکو او د دولت کارکونکو هم خپل آسونه و ځغلول ، خپل مرکزي دفتر ته په رسیدو سره ئې ، علي بن سفیان او یو بل نائب دخپله ځانه سره دننه دفتر ته یوړل ، او دروازه ئې له دننه څخه بنده کړه ، هغوی ټوله ورځ په همدې کمره کې بند پاته شول ، کله چې لمر پریوت ،او شپه تیاره شوه نو د کمرې په داخل کې غذا خو پریږده چې اوبه هم نه پیدا کیدې. لږ څه شپه تیره وه چې درې واړه بیرون را ووتل او خپلو خپلو کورونو ته روان شول. علي بن سفیان ترې را جدا شو ، نو د ساتونکو د ډلې قومندان هغه تم کړ او ورته ئې وویل « محترما ! زمونږ دنده ده چې حکم و منو او ژبه بنده وساتو ، خو زما په ډله کې یو ډول ناهیلهي او بې اطمیناني راپیدا شوی ده ، او پخپله زه هم دهمدې ناهیلهي ښکار ګرځیدلې یم.»

«څه ډول نا هیلهي؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«ساتونکي وائي ، کله چې یوه فوځ ته د شرابو د څښلو اجازه وي نو مونږ ترې ولې منه کړل شوی یو؟»

قومندان ورته وویل « که چیرې ته زما دا ګیله بدسترګي ګڼې نو سزا راکړه خو زما ګیله واوره ، مونږ خپل امیر د اللهج غوره بنده ګڼو ، او پر هغه د زړه له کومې ځاریدو ته تیار و ، خو تیره شپه......»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې خیمې ته یوه رقاصه ورغلې وه ،» علي بن سفیان دهغې خبره ور پوره کړه او وئې ویل «تا هیڅ ډول بدسترګي نه ده کړې ، ګناه که امیر وکړې او یا غلام ، په سزا کې ئې هیڅ توپیر نه شته. ګناه په هر حال ګناه ده ، زه تا ته داډ درکوم چې د رقاصې او د مصر د امیر تر منځ لیدنه د ګناه سره هیڅ تړاو نه درلود ، دا چې څه شوی، زه ئې اوس نه شم درته بیانولاي ، سوکه سوکه د وخت په تیریدو سره به هر څه تاسې ته پخپله مخته راشي چې په هغه شپه څه شوی و؟» هغه د قومندان په اوږه لاس کښیښود او ورته ئې وویل « ای عامر بن صالح ! زما خبره په غور سره واوره ، ته پخواني عسکر ئې ، په ښه توګه پوهیږې چې د فوځ او د فوځ د مشرانو څه رازونه وي چې خوندي ساتل ئې زمونږ د ټولو دنده ده . د مصر د امیر خیمې ته د رقاصې ورتګ پخپله یو راز دي ، خپل سرتیري په هیڅ ډول شک کې مه پریږده ، او چاته ئې یادونه هم و نه کړې چې د شپې څه تیر شوی دي.»

دا قومندان دعلي بن سفیان د ذهنیت او وړتیا څخه پوره پوره خبر و ، په دې اساس ډاډمن شو او د خپلې ساتونکې ډلې شکوک ئې هم ورختم کړل.

بله ورځ صلاح الدین ایوبي د غرمې ډوډۍ خوړله ، چې هغه ته خبر ورکړل شو چې ناجي ئې کتلو ته راځي ، صلاح الدین ایوبي د ډوډۍ څخه لاس پریمینځه او د ناجي سره کښیناست ، د ناجي مخ ښوول چې لږ څه اندېښمن غوندې هم دي او په غصه هم، هغه په ننتونکې اواز سره وویل ،« دروند امیره ! ایا دا حکم تا ورکړې چې د سوډاني ساتونکې فوځ دغه پنځوس زره کسان په هغه فوځ کې ورګډ کړئ چې همدا اوس تیار کړل شوی دي ؟»

«هو ناجي !» صلاح الدین ایوبي په زغم سره ځواب ورکړ،« ما پرون ټوله ورځ او دشپې یوه برخه د همدې موضوع د حل له پاره پوره فکر او غور وکړ او د پوره دقت وروسته مې دا پریکړه وکړه چې هغه فوځ چې ته ئې سالار ئې ، د مصر په فوځ کې داسې ورګډ کړل شي چې په هرې ډلې کې د سوډانیانو د نفرو شمیره لس په سلو کې وي، او تا ته به داحکم هم در رسیدلې وي چې ته اوس ددې فوځ سالار نه ئې ، ته د فوځ په مرکزي دفتر کې په خدمت ګمارل شوی او همدلته به خدمت ته راشې.»

«د ستر مقام خاونده !» ناجي ورته وویل « ماته دکوم جرم سزا راکول کیږي ؟»

« که چیرې دا پریکړه دې خوښه نه وي نو د فوځ څخه جدا شه ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل.

« داسې معلومیږي چې زما پر خلاف کوم سازش شوی دي »ناجي ورته وویل « تاسې باید په دې هکله تحقیق وکړئ ، زه په مرکز کې زیات شمیر مخالفین لرم ،»

«زما ګرانه دوسته !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل «ما دا پریکړه یوازې په دې خاطر کړېده چې زما د دولت او فوځ څخه د سازشونودا لړی د تل له پاره بیرون شي ، او ما دا پریکړه په دې خاطر کړېده چې په فوځ کې د یو چا رتبه ، که څه هم ډیره پورته وي، او یا ډیره ټیټه وي هغه به شراب نه څکي ، رمباړې به نه وهي اونه به په عسکري جشنونو کې نڅا ، ګډا او سندرې وي.»

«خو درونده مشره !» ناجي ورته وویل «ما خو له حضور څخه اجازه اخستې وه »

« او ما د نڅا ، ګډا او سندرو اجازه په دې خاطر ورکړې وه چې دا فوځ ، چې ته ئې د اسلامي امت ساتوندویان ګڼې ،دهغوی په اصلي بڼه کې ووینم. زه پنځوس زره کسان له یوه سره ګوښه کولاې نه شم په دې خاطر هغوی په مصري فوځ کې مدغموم تر څو دهغوی کړنې درستې کړم او دا هم واوره ، چې په مونږ کې هیڅ سوډاني ، مصري ، یمني اوعجمی نه شته ، ټول مسلمانان دي ، بیرغ مو یو دي او مذهب مو یو دې.»

«دروند امیر به زما د حیثیت په هکله فکر هم کړې وي چې زما حیثیت ته به څه پاته شي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه چې ته ئې ورتیا ولرې !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « په خپله تېره شوی (ماضي) باندې پخپله فکر وکړه ، دا ضروری نه ده چې د خپلو کارونو قصې را ته بیان کړې....... سمدستي بیرته ولاړ شه او دخپل فوځ سپاهیان ، څناور ،او د خوراک څښاک او ......دسامانونو کاغذونه تیار کړه او زما نائب ته ئې وسپاره ، په اوه ورځو کې دننه دننه باید زما د حکم تعمیل وکړل شي»
ناجي غوښتل څه ووائي ، خو صلاح الدین ایوبي د لیدنې د ځای څخه بیرون شو.

*****(١٠)

داخبره د ناجي حرم ته هم رسیدلې وه چې د مصر امیرسلطان ایوبي، یوې نځونکې نجلۍ (ذکوبي)ته دخپل ځان سره ټوله شپه د ناستې شرف وربښلې و. د (ذکوبي) پر خلاف د حسد او کینې اور لا د پخوا څخه د سرو لمبو په څیر هرې لورې ته خوله اچوله ، ځکه دهغې د راتګ څخه ډیر لږ وخت تیر شوی و خود هغې ښکلا او ښایست په ناجي دومره اغیز کړې و چې هغه ئې د همغه لمړۍ ورځې څخه دخپل ځان سره ځای ناستې و ګرځوله ، هغې ته ئې د لږ ځنډ له پاره هم هغه حرم ته د تللو اجازه نه ورکوله چېرته چې هغه دوه نورې نځونکې ښایسته نجونې اوسیدلې ، هغه (ذکوبي) ته ځانته کمره ورکړې وه. هغو دوه نورو نجونو ته دا نه وه څرګنده چې ناجي هغې ته د صلاح الدین ایوبي دموم کولو او په دام کې د را نښلولو ترینینګ ورکوي ، او داچې ناجي د (ذکوبي)سره یو ځای په یوې ډیرې ستړې تخریبي منصوبې باندې کار کوي. دانورې دواړه نځونکې نجونې به هغه وخت نورې هم د اور په لمبوکې ورتیدې چې کتل به ئې چې دغې نوې نځونکې دهغوی په عاشق پوره برلاسې موندلی دې. په دې خاطر ئې د (ذکوبي) پر خلاف کینه اونفرت نور هم ډیرښت وموند ، دحرم دغه دواړه نجونو غوښتل (ذکوبي)ته سمه او کلکه سزا ورکړې ،او اوس چې ددې څخه هم خبرې شوی چې (ذکوبي)د مصر د امیر هم دومره زیاته خوښه شوی چې ټوله شپه ئې له ځانه سره په خیمه کې ساتلې وه. نو ددې خبرې اوریدو سره هغوی نورې هم لیونۍ شوی وې. خو هغې ته د سزا ورکولو یواځنۍ لار دهغې له منځه وړل و. د وژلو او له منځه وړلو دوه لارې کېدای شوی. زهر او یا اخستل شوی قاتل ، چې هغه په خوب کې ووژني ، خو په اوسني وخت کې دغه دواړه لارې شونې نه ښکاریدې ، ځکه چې (ذکوبي) بیرون نه رواتله ، او د زهرو د ورکولو له پاره هلته ورتګ نه شو کېدای ،
دې دواړو نځونکو دحویلۍ د ترټولو چالاکه خادمه دخپل ځان سره دملګرې کولو هڅه و کړه ،هغه ته به یې انعامونه ورکول ، خوکله چې د کینې او حسد اخرې پولو د هغوی په سترګو کې وینې را پیدا کړې ،نو هغوی یو قدم نور هم مخته واخست او دې نوکرې ته ئې د هغې د خوښې دانعام دور کولو لالچ ورکړ اوخپله موخه ئې ورته و ښووله ، دا نوکره ډیره قوي شکله او چالاکه ښځه وه ، هغې ورته وویل چې د سالار د اوسیدو ځای کې (ذکوبي)ته د زهرو ورکول شونې نه دي نو موقع او فرصت نه په ګټې پورته کولو سره به هغه په خنجر ووهی ، او ددې کار له پاره وخت ته اړتیا ده ، هغې وعده وکړه چې د (ذکوبي)تګ راتګ به تر نظر لاندې ساتي، کېدای شي داسې فرصت ډیر ژر په لاس راشي ، دغه بدمعاشې ښځې دا هم وویل چې که چېرې کوم وخت په لاس ور نه شي نو د حشیشینو ملاتړ ته به ورغبرګ کړي ، خو هغې ددې کار له پاره ډیره زیاته بدله غوښتله ، دواړه نجونو ورته ډاډ ورکړ چې څومره چې غواړي همغومره بدله به ورته ورکړل شي.
*****(١١)

ناجي د غصې څخه تک سور په خپلې کمرې کې اوخت را اوخت ، (ذکوبي)د هغې د یخولو ډیرې هڅې کړې وې ، خو دهغې غصه د سړېدو پر ځای نوره هم ګرمیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته ما پرېږده چې زه يو ځل هغه ته ورشم» (ذکويي) په څلورم ځل ورته وويل «زه به هغه د شيشې په بوتل کې ورننه باسم»

«بيکاره ده !» ناجي په قهرجنه لهجه وويل « هغه کمبخته حکم نامه هم جاري کړې ده ، او پرهغې عمل هم پيل شوی دي ، زه ئې د هيڅ ځاې د پرېښولو کړې نه يم ، پر هغه ستا جادو اغيز نه دي کړې ،ما ته ځرګنده ده چې زما پر خلاف دا سازش کونکې عناصر څوک دي ، هغوی زما د لوړ شخصيت سره کينه لري ، زه د مصر امير ټاکل کيدونکې وم ،هغه وخت چې زه يو معمولي سالار هم وم ما ددې ځاې پر حکمرانانو حکومت کړې دي ، اوس ما ته هغه سالاري هم پاته نه شوه» ، هغه دروازه چې دننه را وغوښت ، او ورته ئې وويل چې پرته د ځنډه ، ډېر ژر اوروش را حاضر کړه.

د هغه د راز ملګرې او نائب اوروش راغې ، نو ناجي د هغې سره هم په همدې موضوع خبرې وکړې ، هغه اوروش ته کوم نوې خبر نه درلود ، ځکه هغه د اوروش سره د صلاح الدين ايوبي د حکم نامې په هکله تردې دمخه هم تفصيلي خبرې کړې وې ، خودوی ددې حکم نامې پر خلاف د څه عکس العمل د ښوولو په هکله لا تر اوسه فکر نه وکړې ، اوس د هغې په ذهن کې يو پلان راغلې و ، نو اوروش ته ئې وويلې ،«ما د ځوابې عمل په هکله فکر کړې»

«څه !»

«بغاوت !» ناجي ورته وويل ، اوروش چپ چاپ هغه ته وکتل ،ناجي ورته وويل « ته ولې حيران شوی؟ ايا تاته په دې هکله څه شک شته چې دا پنځوس زره سوډانيان به زما وفاداره نه وي ؟ ايا دوی به د صلاح الدين ايوبي په نسبت زما او ستا د حاکم پاته کيدو غوښتونکې نه وي؟ ايا ته خپل فوځ ددې خبرې په کولو سره بغاوت ته نه شې تيارولاې چې ورته ووائې «تاسې به د مصريانو غلامان ګرځئ ؟»»

اوروش ژوره ساه واخسته او وئې ويل «ما په دې هکله فکر نه و کړې ، د بغاوت کار د سترګو په رپ سره ترسره کيږي. خو د مصر نوې فوځ بغاوت ټکولاې شي ، دمصر فوځ ته کومک هم ور رسيداې شي ، حکومت سره د ټکر کولو او سرجنګولو ترمخه مونږ بايد په دې ستونزې باندې پوره غور وکړو »

«ما په دې ستونزې هم غور کړې دي » ناجي ورته ځواب ورکړ.« زه عيسايي پادشاهان د کومک له پاره را بلم، ته دوه پيغام وړونکې تيار کړه ، هغوی ډير لرې ليږم، را شه زما خبرې په غور سره واوره.

(ذکويي) ! ته خپلې کوټې ته ولاړه شه .» (ذکويي) خپلې د ناستې ځاې ته ولاړه اوهغوی دواړه ټوله شپه په همدې ځاې کې په خبرو کولو اوپلان جوړولو کې مشغول پاته شول.

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي د دواړو فوځونو د يوځاې کيدو او مدغم کيدو له پاره اوه ورځې وخت ټاکلې و، په دې هکله کاغذي کارونه روان و. ناجي هم په پوره توګه تعاون کاوه ، څلور ورځې تيرې شوی وې ، په دې دوران کې ناجي يو ځل بيا د صلاح الدين ايوبي سره کتنې ناست ، خو هيڅ ډول شکايت او ګيله ئې و نه کړه ، د خپل تفصيلي را پور په ورکولو سره ئې صلاح الدين ايوبي په دې ډاډمن کړ چې په اومه ورځ به دواړه فوځونه يوبل کې مدغم کړل شي. د صلاح الدين ايوبي نائبينو هم هغه ته ډاډ ورکړ چې ناجي په پوره توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعاون کوي ، خو د بن سفيان را پور لړ څه اندېښنه را پيدا کوله ، دهغې جاسوسي شبکې را پور ورکړې و چې په سوډاني فوځ کې نا ارامی او نا قراري مخ په ډېريدو ده. هغوی مصري فوځ سره په يوځاې کيدو خوښ نه دي ، دهغوی تر منځ دا افواه خپريږي چې په مصري فوځ کې د ادغام نه وروسته به دهغوی حيثيت د غلامانو په څير شي، هغوی ته به د غنيمت مالونه هم نه ورکول کيږي، او د هغوی څخه به د درنو کارونو د تر سره کولو کار اخستل کيږي، او د ټولو ستره خبره دا چې هغوی ته به د شرابو د څښلو اجازه هم نه ورکول کيږي. علي بن سفيان دا ټول راپورونه صلاح الدين ايوبي ته ور ورسول ، ايوبي ورته وويل چې دا خلک د ډيرې مودې څخه په عيش او عشرت کې را لوي شوی دي. په دې خاطر به هغوی په دې نوي بدلون خوښ نه وي، زه ډاډمن يم چې هغوی به د نوو حالاتو او چاپيريال سره ځانونه عادي کړي.

« رښتيا ! دهغې انجلۍ سره دې بيا ليدنه شوې که نه ؟» صلاح الدين ايوبي ترې و پوښتل.

«نه !» علي ځواب ورکړ ، « هغه سره د ليدنې امکانات په نظر نه راځي ، زما کسان نه دې توانيدلې له هغې سره بياووينې، هغه اوس ناجي په زندان کې بنده کړې ده ، »

ددې څخه يوه شپه د مخه يوه پيښه وشوه ، شپه لږ لږ تياره شوې وه ، (ذکوبي) په خپله کمره کې ځانته ناسته وه ، ناجي او اوروش په بله کمره کې و ، هغې د آسونو د پښو اواز واوريد ، پرده ئې لرې کړه او وئې کتل چې بيرون د چراغونو په رڼا کې دوه آسپ سواره د اسونو څخه را کوز شول. د لباس له اړخه هغوی تاجران معلوميدل ، خو د آسونو څخه د را کوزيدو وروسته هغوی نيغ د ناجي د کمرې په لور ولاړل ، نو دهغوی د چال څخه را څرګنديده چې هغوی تاجران نه دي ، په همدې وخت کې اوروش بيرون را ووت ، دواړه سپاره د هغه په کتلو سره و دريدل ، اوروش ته ئې د سپاهيانو په څير سلام وکړ. اوروش د هغوی شاوخوا ته وکتل او دهغوی د لباس نندارہ ئې وکړه، بيا ئې هغوی ته وويل چې وسله مو چيرې ده ، دواړو ورته خپلې وسلې و ښوولې ، دهغوی سره کوچنۍ توري او خنجرونه وو، اوروش هغوی دننه يوړل ، دروازه چې په دروازه کې ولاړ و.

(ذکوبي) په ژور فکر کې ډوبه شوه ، هغه د خپلې کمرې څخه را ووته او د ناجي دکمرې په لور ئې مخه کړه ، خو دروازه چې هغه په دروازه کې و دروله ، او ورته ئې وويل چې هغه ته حکم شوی دی چې هيڅوک هم دننه را پرې نږدي. حال دا چې (ذکوبي) ته هلته داسې مقام ورپه برخه شوی و چې قومندانان ئې هم د حکم لاندې و ، د دروازه چې په درولو سره هغې محسوس کړه چې کومه مهمه خبره شته ، هغه ته را په ياد شو چې تېرې دوه شپې تر مخه ناجي دهغې تر مخه اوروش ته ويلي و چې « زه عيسائي پادشاهان دکومک له پاره راغواړم ، ته دوه پيغام وړونکي تيار کړه ، چې هغوی ته تر ډير لرې ځايه پورې تګ ور په غاړه دې.» او بيا هغې ماته حکم وکړ چې خپلې کمرې ته ولاړه شي. او هغه د بغاوت خبرې هم کړې وې. »

هغې د دې ټولو خبرو په هکله هر اړخيزه فکر وکړ او بيرته خپلې کمرې ته ولاړه ، دهغې او د ناجي د ځانګړې کمرې تر منځ يوه دروازه وه چې هغې بلې لورې ته ترلې وه، هغې د همغې دروازې سره غوږ ونيو ، ددننه څخه د سوکه خبرو اواز را ته، خو په خبره ئې څوک نه شو پوهيداې ، د لږځنډ وروسته هغې ته د ناجي لوړ اواز په غوږ شو ، چې وئې وويل« د ابادېو څخه لرې اوسئ ، که چيرې څوک مو په شک کې د نيولو هڅه وکړي نو تر ټولو لمړې دا پيغام له منځه يوسئ ، په خپل ځان باندې هم لوبې وکړې او هر ځنډ چې په لار کې درته را مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږي هغه له منځه يوسئ ، ستاسي سفر به څلور ورځي اخلي ، خو ځه وکړئ چي په دري ورځو کي ورسيږئ، دشمال شرق لوري ته ، لوري هير نه کړئ، شمال شرق»

دواړه کسان بيرون راووتل ، (ذکويي) هم بيرون را ووتله ، هغي و کتل چي دواړه په آسونو سپريږي،ناجي او اوروش هم بهر ولاړ دي ، کيداي شي سپرو ته د خداي پاماني په خاطر را وتلي وي ، سپاره په ډيره چټکي سره روان شول ، ناجي چي کله سترګي په (ذکويي)باندي و لګيدي نو ور غږ ئي کړ او ورته ئي وويل« زه بيرون ځم ، کار مي ډير زيات دي ، ته ارام وکړه ، که چيري په ځانته والي کي دي زړه تنګيږي نو د حويلي په انګړ کي قدم وهه .»

«هو !»(ذکويي) ورته وويل « د هغه وخته څخه چي دلته راغلي يم بيرون نه يم وتلي .»

ناجي او اوروش ولاړل ، (ذکويي) ځوغه واغوستله ، په ملابند کي ئي خنجر ښخ کړ او د حويلي په لور روانه شوه ، هغه ځاي يو څو سوه ګزه لري و ، هغي ناجي ته دا ډاګيزه کوله چي هغه حويلي ته ورغلي ، دروازه چي ته هم هغي همداسي ويلي و ، حويلي ته په ورننوتلو سره د حويلي اوسيدونکي ټول حيران شول ، هغه دلمړي ځل له پاره هلته تللي وه ، ټولو په ډير درنښت سره هغي ته ښه راغلاست ووايه ، هغه دوه نجونو ، چي ددي د وژلو پلان ئي ترتيب کړي و ، هم ورته ښه راغلاست ووايه ، (ذکويي)د ټولو سره لاس ورکړ او دهر يوه سره ئي خبري وکړي او بيرته ولاړه ، هغه ملازمه هم هملته وه چي ددي د وژلو له پاره ورته پلان ورکړل شوي و. هغي (ذکويي)ته په ډيره ژوره توګه وکتل ، خو (ذکويي)بيرون را ووتله ،

د حويلي او دناجي د ځاي ترمنځ لاره د لوړو ژورو نه جوړه وه، (ذکويي) چي کله د حويلي څخه ووتله نو د ناجي د استوګنځاي په لور د تللو پر ځاي ډيره په چټکي سره په يوي بلي لوري روانه شوه. د هغي پسي وروسته يو بل تور سيوري هم را روان و . هغه د کوم انسان پرته بل څه نه شو کيداي ، خو د سر نه تر پښو پوري په يوډول لباس کي پټيدل ئي يوه بُت ته ورته و ، کله چي (ذکويي) خپل تګ نور هم چټک کړ نو دي سيوري هم په خپل تګ کي تيزوالي راووست. مخته ګڼ ځنګلي بوټي و ، (ذکويي)هملته پټه شوه ، تور سيوري هم په همدي ځنګل کي ورک شو. ددي څخه نژدي سل يونيم سل ګزه لري د صلاح الدين ايوبي استوګنځاي و ، چي په چاپير کي ئي د فوځ لوړو رتبه مامورين اوسيدل.

(ذکويي)همغي لوري ته تلله، د هغي د خوزيدو سره سم هغه تور سيوري هم را پورته شو ،سپوږمي ډيره صافه وه ، خو ددي سره سره بياهم دهغي سيوري مخ په نظر نه راته ، دهغي د پښو او قدم اواز هم نه پورته کيده ، د سيوري لاس پورته شو او په لاس کي ئي خنجر و ځليد ، او په ډيره چټکي سره ئي خنجر د (ذکويي) د کيڼ اړخ اوږي او څټ ترمنځ ورننويست ، (ذکويي) اواز و نه ويست او خنجر ئي له تني وويست ، (ذکويي)ددومره ستر زخم د خوړلو سره سره بياهم په ډيره تيزي سره خپل خنجر دملابند څخه راوويست ، کله چي هغه سيوري پري بل وار کاوه نو (ذکويي) د هغي د خنجر لاس په خپل لاس کي کلک کړ او په خپل خنجر ئي دهغي سينه وڅيرله. هغه اواز واوريد ، او دا اواز د يوي ښځي اواز و ، (ذکويي) ددويم وار له پاره خنجر پورته کړ او دا ځل ئي د هغي په ګلمو کي ئي ورننويست ، ددي سره يوځاي دهغي په خپل اړخ کي هم خنجر و لګيد خوزخم ئي ډير ژور نه و . سيوري د زخمونو له لاسه پر ځمکه را پريوت ،

(ذکويي)دا ونه کتل چي پر دي دا غلچکي پرغل کونکي څوک و ، هغي منډه واخسته ، د هغي د جسم څخه وينه بهيده ، هغي ته د صلاح الدين ايوبي استوګنځاي د سپوږمي په رڼاکي تر سترګو شو. نيماي لاره ئي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلی وه چې سر پرې و ګرځید ،دهغې په تګ کې سستوالي راپيدا شو ، هغې چيغې پيل کړې « علي.. ايوبي ،... علي ....ايوبي...» دهغې کالي په وينو سره شوي و اوپه ډيره سختۍ سره ئې قدم اخستلاې شو. دهغې منزل ته ډيره لږه لار پاته وه خو هلته ته ئې رسيدل ورته شوني نه ښکاريدل. هغه په پرلپسې توګه علي بن سفيان او صلاح الدين ايوبي ته اوازونه کول، هلته نژدې يوه ساتونکې پهره کوله ، دغه ساتونکې د هغې اوازونه واوريدل نو ورمنډه ئې کړه (ذکويي) پر هغې ور ولويده او ورته ئې وويل « ما د مصر اميرته ورسوه ،ژر کوه ، ژرکوه ، ساتونکې چې هغه په وينو ککړه وکتله نو په اوږه ئې را واړوله او منډې ئې کړې.

*****(١٣)

صلاح الدين ايوبي په خپلې کمرې کې ناست د علي بن سفيان راپور ئې اوريده ، دهغه دوه نور نائبان هم ورسره يو ځاې و. دا راپورونه دومره په زړه پورې نه و. علي بن سفيان د بغاوت اندېښنه ښووله چې غور پرې کيده، دروازه چې د ويرې په حال کې دننه را ننوت، او وئې ويل چې يو سپاهي يوه زخمي نجلۍ په شا ددروازې بيرون ولاړ دې ، او وائي چې دا نجلۍ د مصر د امير سره کتل غواړي ، ددې خبرې داوريدو سره سم علي دغشي په څير د کمرې څخه بيرون راووت. د هغې پسې صلاح الدين ايوبي هم را منډه کړه ، انجلۍ ئې دننه راوړه ، صلاح الدين ايوبي وويل چې سمدستي طبيب او جراح را وبولئ ،نجلۍ د صلاح الدين ايوبي په پالنګ باندې واچول شوه ، د لږ ځنډ وروسته پالنګ په وينو تک سور شو.

«هيڅوک مه را بولئ ،» نجلۍ په کمزوري اواز سره وويل ، «ما خپله دنده تر سره کړې ده»

«ته چا زخمي کړې ئې (ذکويي)؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« تر هر څه لمړې ضروري خبرې واورئ» (ذکويي) ورته وويل « دشمال شرق لورې ته دوه اسپ سواره وليږئ ، هغوی ته به دوه سواره تر سترګو شي ،د دواړو بادامی رنګ چوغې په ځان کې دي ، د يوه آس سور او دبل تور دې ، هغوی د تاجرو په څير دي، دهغوی سره د سالار ناجي يو پيغام دې چې عيسائې پادشاه فرينک ته ئې استولې دې ، د ناجي دا سوډاني فوځ به بغاوت کوي ، ماته ددې اخوا نور څه معلوم نه دي ،ستاسې سلطنت دسترګوانې سره مخ دې ، هغه دوه سپاره به لار کې و نيسئ ، دهغوی سره د پيښې ټول تفصيل موجود دې.، په همدې خبرو خبرو کې په (ذکويي)باندې بې هوشي راغله.

دوه طبيبان راغلل ، هغوی د (ذکويي)د وينې د بندولو هڅه وکړه ، دهغې په خوله کې ئې دوائې ور واچوله ، چې په اغيز ئې هغه يوڅل بيا دخبرو کولو شوه، هغه ضروري پيغام رسولې و ، دهغې وروسته هغې نورې ټولې خبرې چې ورته معلومه وې ، واوورلې ، دنمونې په توګه ناجي د اوروش سره څه ډول خبرې کولې ، او هغه ئې څه ډول د خبرو له ځاې څخه خپلې کمرې ته استولې وه ، دناجي غصه او منډې ترړې ، ددوه سپرو راتګ،........ بيا هغې وويل چې هغه نه پوهيږي چې پر هغې باندې يرغل کونکې څوک و. ځکه هغې د فرصت اووخت نه په ګټې اخستلو سره دراپور ورکولو په خاطر دې خوا د راتګ هڅه کوله چې د شا له خوا چا پرې د خنجر وار وکړ. هغې هم د خپل خنجر په واسطه په يرغل کونکې باندې وار وکړ ، دېرغل کونکې اواز دا په ډاګه کوله چې يرغل کونکې کومه ښځه ده. هغې د يرغل اوحملې ځاې ور وښود ، هغه ځاې ته ئې سمدستي ساتونکې ور واستول ، خو (ذکويي)ويلې و چې هغه ژوندۍ نه شي پاته کيداې، ځکه چې زما خنجر دهغې په سينه او ګُلمو کې ور ننوتې دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينه نه دريدله ،ډيره وينه له مخکې بهيدلې وه ، (ذکويي)د صلاح الدين ايوبي لاس و نيو او ښکل ئې کړ نو وئې ويل « الله دې تا او ستا سلطنت تل سلامت ولري ، ته ماتې خوړونکې نه ئې ، له ماڅخه ډير هيڅوک دا نشي ويلاې چې د صلاح الدين ايوبي ايمان څومره ټينګ او پوخ دې.» بيا ئې علي بن سفيان ته مخ را واړاوه، «ماخو به څه کمې نه وي کړې؟ هغه دنده چې تا را سپارلې وه هغه مو پوره کړېده»

«تا د هغې ښځه چې مونږ درته ويلې و زياد وکړل» علي بن سفيان ورته وويل ،«زما په وهن او ګمان کې هم نه و چې ناجي به تر دې حده پورې خطرناکه کارونه وکړي او تا ته به د خپل ځان ځارنه درپيښه شي ،ما خو ته هلته يواځې د څارکښۍ له پاره ليږلې وې.»

«کاش چې زه مسلمانه وائې» (ذکويي)ورته وويل ، د هغې دسترګو څخه اوښکې را رواني شوی ، نو وئې ويل «زما ددې کار هرڅومره بدله چې ماته راکول غواړئ ، هغه زما راندہ پلار او په ناروغيو اخته مور ته ورکړئ، زه دهغوی مجبوريتونو د دولس کاله په عمر نڅونکې ګرځولې وم.»

د (ذکويي)سر يوې لورې ته پريوت ، سترګې ئې نيمائې پرانستې وې او شونډې ئې داسې خلاصې وې لکه څوک چې مسکې شي.طبيب ئې په نبص لاس کښيښود او د صلاح الدين ايوبي په لور ئې وکتل او سرئې و خوځاوه ، د (ذکويي) روح د هغې د جسم څخه الوتې و.

صلاح الدين ايوبي وويل « داچې د هر مذهب سره وه ، خو په پوره عزت سره ئې خاورو ته و سپارئ ، هغې د اسلام له پاره ځان ځار کړ، حال داچې که هغې غوښتلې نومونږ ته ئې دوکه هم راکولې شوه.»

دروازه چې راغې او وئې ويل چې ، بيرون د يوې ښځې لاش راوړل شوی ، لاړل او وئې کتل چې دنيمائې عمر د يوې ښځې لاش دې ، دپيښې په ځاې کې دوه خنجره موندل شوی ، دا ښځه هيچا هم نه پيژندله ، دا د ناجي د حويلۍ ملازمه وه چې د انعام په خاطر ئې په (ذکويي) باندې وژونکې غلچکې يرغل کړې و. (ذکويي)د شپې شپې د فوځي رسم ورواج په ترسره کولو په ډير درنښت سره خاورو ته و سپارل شوه، او د ملازمې لاش ته ئې يوه کنده وويستله او خاورې ئې پرې واړولې ، دواړه په ډيره پټه توګه خاورو ته و سپارل شو ، کله چې د هغوی د خاورو ته د سپارلو پروګرام روان و نو صلاح الدين ايوبي دښه نسل اته آسونه راوغوښتل او دخپلو ساتونکو څخه ئې اته کسان و ټاکل او هغوی ئې دعلي بن سفيان په مشرۍ د ناجي د هغه دوه استازو پسې ، چې د ناجي پيغام ئې له ځانه سره دعيسايانو پادشاه ته ور وړ، واستول.

«(ذکويي) څوک وه ؟»

دا د مراکش د هيواد يوه نڅونکې رقاصه وه ، هيچاته معلومه نه وه چې مذهب ئې څه دې ؟ هغه نه مسلمانه وه اونه عيسايي، لکه څنګه چې وويل شول چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د انتيليجنس (Intelligence) يعني د څارکښۍ او د رازونو د راټولولو د څانګې مشر و ، او هغه ته د نورو د اسرارو او رازونو د موندلو له پاره مختلفې لارې غوره کول و ، نو په دې اساس صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره مصر ته راوستې و، دلته په راتللو سره ورته څرګنده شوه چې د سوډاني ساتونکې لښکر دډلې سالار ناجي يو سازشي او شيطان صفته انسان دې ، هغه د ناجي د حال د معلومولو له پاره دهغې پسې دخپلو جاسوسانو جال غوړولې و. هغه ته د راز يوه دا پټه ډاګيزه شوه چې ناجي د حسن بن صباح د فدايانو په څير خپل مخالفين دښايسته نجونو او حشيشو په واسطه په خپل جال کې را ښښلوي ، يا ئې د خپل ځان غلاموي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا ئې له منځه وړي ، علي بن سفیان د ډیرو زیاتو هڅو وروسته (ذکویي)د مراکش څخه را وبلله ، او په خپله ئې د انسان پلورونکو په ښه کې هغه په ناجي و پلورله ، ددې نجلۍ سره داسې جادو و چې دهغې په واسطه ناجي غوښتل هغه د صلاح الدین ایوبي پر خلاف استعمال کړي ،خو هغه په خپله ددې نجلۍ په دام کې و نښت ، نښتل هم داسې چې د خپل نائب سالار سره ئې ددې نجلۍ تر مخه د راز ډیرې مهمې خبرې هم کولې.

ناجي (ذکویي)د جشن په شپه د صلاح الدین ایوبي خیمې ته واستوله ، او پر خپله دغه بریا باندې ، چې هغه د صلاح الدین ایوبي بُت ورمات کړ ، ډیر ویاړیده ، د هغه ګمان داو چې اوس به هغه دهمدې نجلۍ په لاسو شراب هم څښي ، او په دې ترتیب به هغه خپل مرید او غلام وګرځوي ، خو دهغې شیطانانو ته هم دا پوهه نه وه ورپه برخه شوی چې (ذکویي) پخپله د صلاح الدین ایوبي جاسوسه ده ، هغه ورته هلته په خیمه کې راپورونه ورکوي ، او بیرته د صلاح الدین ایوبي څخه د راتلونکو پروګرامونو په هکله هدایت اخلي. (ذکویي)د هغې دخیمې څخه د وتلو وروسته بلې لورې ته تللې وه ، چې هلته ورته د سر نه تر پښو پورې پټ یو انسان انتظار کاوه ، هغه انسان پخپله علي بن سفیان و ، چې هغه ورته څه نورې لارښوونې هم وکړې ، دهغې وروسته (ذکویي)د ناجي د کوره څخه بیرون را و نه شوه وتلای ، په دې خاطر هغې علي بن سفیان ته بل کوم راپور ورنه شو کړای ، خو کله چې ورته وخت تر لاسه شو او هغه دهمدې راپور د ورکولو له پاره چې د الله پرته بل چاته معلوم نه و ، را ووتله،نو د هغسې پیښې سره مخ شوه ، دا د (ذکویي) بدنصیبي وه چې په حویلۍ کې دهغې پرخلاف پدې خاطر سازش کیده چې هغې پر ناجي قبضه کړې ده ،دا سازش کامیاب شو او (ذکویي) ووژل شوه ،خو هغه د اطلاع تر را رسولو پورې ژوندۍ پاته شوه.

دهغې دمړینې څخه څو ورځې وروسته ، هغه معاوضه چې علي بن سفیان ئې ورسره ژبه کړې وه د صلاح الدین ایوبي له اړخه د انعام سره یوځای او هغه رقم چې علي بن سفیان په ناجي د هغې دپلورلو په واسطه تر لاسه کړې و ،ټول دهغې معذورو والدینو ته په مراکش کې ورکول شو.

*****(۱۴)

دمرګوني شپې ستوري له منځه ولاړل اود سهار د را څرګندېدو سره سم علي بن سفیان دخپلو اتو نورو ملګرو سره په ډیره چټکۍ سره د شمال شرق په لورې خپل اسونه وځغلول ، ابادۍ ډیرې وروسته پاته شوې، هغه ته په ډاګه وه چې د فرینګ دربار ته کومه لار ورغلې، که څه هم دا عربي آسونه په سترتیا کې هم تازه دمه معلومیدل ، خو بیا ئې هم د شپې له اړخه خپلو آسونو ته لږ څه ارام ورکړ. هلته لرې دلمرخاته خواته علي بن سفیان دوه اسپ سواره و کتل چې خپل آسونه ځغلوي ، هغه د خپلو ملګرو لاره بدله او د کوچنیو غونډیو په ژورو کې ئې خپل آسونه په ځغاسته کړل ، هغه ددښتو په لیکو ښه پوهیده ، د لارې د خطا کولو اندېښنه ورسره نه وه ، هغه خپلې ډلې ته د نور تیز تګ امر وکړ. دمخکې سپرو او ددوی تر منځ او س نژدې څلور میله فاصله پاته شوې وه. دا فاصله نژدې شوه خو آسونه ستومانه و. کله چې هغه د کجورو بوټو ته ورسید نو هغه دوه سپاره نژدې دوه میله لرې د خاورو د یوې غونډۍ سره روان وو ، د هغوی آسونه به هم ستومانه شوي و. دواړه سواره د آسونو څخه را ښکته شول او په همدې ځای کې له نظره ورک شول. او لاره ئې بدله کړه.

فاصله د وخت په تیریدو سره کمیده اوکله چې فاصله څو سوه ګزه پاته شوه نو هغه دواړه سپاره د بلې لارې څخه مخته راغلل. هغوی د آسونو د ځغلولو اوازونه اوریدلې و ، هغوی بیرته له نظره پناه شول ، علي بن سفیان خپل آس نور هم ورتیز کړ پاته نور و سپرو هم خپل اسونه په ځغاسته کړل ، کله چې د غونډیو دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلل نو ګورې چې هغه دواړه سواره دهغې ځای څخه چېرې خوندي ځای ته تللي و. خو هغوی کوم لرې ځای ته نه و تللي هملته لنډ چېرته پټ و ، او ګمان کیده چې ویریدلي به وي ،مخکې شګلوړه غونډۍ وي چې لاره پیدا کول په کې ستونزمنه خبره وه. علي بن سفیان خپل آسونه په یوه صف کې و درول ، او پخپله تښتیدونکو ته نژدې سل ګزه نژدې ور ورسید ، یو غشی ویشتونکې د لرې څخه د ځغلیدونکې آس څخه یو غشی وویشت ، چې د یو ه آس په پښه کې و نښت ،آس د کنترول ه ووت ، د لږ څه منډو ترړو وروسته هغه دواړه محصور شوی و ، هغوی خپله وسله پر ځمکه و غورځوله ، او درواغ ئې وویل ، خپل ځانونه ئې تجاران و ښول ، خو د تالاشۍ په وخت کې ترې هغه پیغام تر لاسه شو چې ناجي ورکړې و ، ددواړو لاس و پښې ئې ور وتړلې ،آسونو ته ئې د ارام کولو وخت ورکړ او د لږ څه ځنډ وروسته ټول بیرته راستانه شول.

صلاح الدین ایوبي په ډیر بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، ورځ تیره شوه ، شپه هم په تیریدو و ، نژدې نیمائې تیره شوې وه ، ایوبي په خپله بستره باندې پروت و . او سترګې ئې سره ورغلې وې.د سهار په مهال ددروازې په نرم ټک ټک سره دهغې سترګې و غوړیدې ، منډه ئې کړه او دروازه ئې پرانسته ، ګورې چې علي بن سفیان ولاړ دې ، دهغې تر شا دهغه اته ملګرې او دوه بندیان ولاړ دې. علي او دهغې بندیان ئې خپلې کوټې ته را وبلل، او د علي څخه ئې د ناجي پیغام واخیست او وئې لوست ، لمړې خو ئې د مخ رنګ تک ژیر شو اوبیا یو ناڅاپه لکه وینه ئې چې په جوش کې راغلې وي او مخ او سترګو ته ئې ختلې وي ، داسې سور والې په کې را وځلید .

دناجي پیغام لږ شانته اوږود و ، هغه دا د صلیبیانو یو پادشاه «فرینک» ته لیکلې و چې هغه دې په دغه دغه ورځ ،او دغه تاریخ د یونانیانو ، رومیانو او نورو صلیبیانو سره یوځای د خپلې بحري بیړۍ په واسطه خپله فوځونه د روم په بحیره کې ښکته او پر مصر دې یرغل راوړي ،د یرغل د خبر سره سم به دغه پنځوس زره سوډاني فوځ د مصر د امیر پر خلاف بغاوت کوي ، دمصر نوي فوځ به د بغاوت او ستاسې د فوځي یرغل دواړو مقابله په یوه وخت کې ونه شي کولاې ،... ددې سره ناجي د ټول مصر او یا د مصر د یوې برخې د حاکمیت شرط هم کښیښودې و.

صلاح الدین ایوبي پیغام وړونکې دواړه کسان په توره کوټه کې بندیان کړل او سمدستي ئې د خپل فوځ یوه ډله و استوله تر څو ناجي او د هغې نائیبین په خپلو خپلو کورونو کې تر څارنې لاندې و نیسي. دناجي د حویلۍ ټولې ښځې ئې ازادې کړې ، دهغې ذاتي خزانه ئې په سرکاري خزانې کې راګډه کړه ، خو دا ټول هر څه ئې پټ و ساتل ، صلاح الدین ایوبي د علي بن سفیان په کومک سره په هغه پیغام کې چې تر لاسه کړې ئې و د یرغل تاریخ تبدیل کړ اوخپلو دوه ذهینو وګړو ته ئې دا پیغام ورکړ او د فرینک په لور ئې و استول ، هغودواړو ته ویل شوی و چې خپل ځانونه دناجي استازي وښیي. دهغوی د استولو سره سم ئې په مصري فوځ کې د سوډاني فوځ د وریوځای کولو پریکړه هم وځنډوله،

اتمه ورځ استازي بیرته راغلل ، هغوی فرینک ته د ناجي پیغام ور رسولې و او دناجي په نوم ئې د فرینک څخه هم پیغام له ځانه سره راوړې و. فرینک لیکلې و چې د تاریخ څخه دوه ورځې د مخه دې سوډاني فوځ دمصر د امیر پر خلاف بغاوت وکړې ،ترڅو صلاح الدین ایوبي ته د صلیبیانو د یرغل فکر هم په ذهن کې را و نه ګرځي او د خپل باغي فوځ په ټکولو کې مصروف پاته شي. علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي په اجازې سره هغه دواړه استازي هم تر څارنې لاندې و نیول ،دا عزتمنده څارنه وه، چې په کې دواړو ته د ارام اوښه غذا ټولې اړتیاوې پوره شوې وې ،دا یو احتیاطي تدبیرو تر څو دا راز بیرون را ونه وځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدین ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې په هغه ځایو باندې خپل فوځونه پټ واچول چېرې چې د صلیبیانو بحري بیړی لنګر اچو. هغه ددې ځای څخه لږ شانته لرې خپله بحري بیړی هم ودروله ، یرغل ته لا یو څو ورځې پاته وي ، یو تاریخ پوه « سراج الدین » لیکې چې سوډاني فوځ د صلیبیانو د یرغل تر مخه بغاوت کړې و چې ایوبي هغه د ټوپک په زور نه بلکه دډپلوماسی او ښیګڼې په واسطه ارام کړې و ،د بغاوت د ناکامی یو سبب داهم کیدای شي ، چې باغیانو ته خپل سالار ناجي په هیڅ ځای کی نه تر سترګو کیده ،او نه ئې کوم نائب په نظر راته ، هغوی ټول لا د پخوا څخه بندیان و ، خو یو بل تاریخپوه «هیتاچې» لیکې چې سوډاني فوځ دصلیبیانو د یرغل څخه ډیر وروسته بغاوت وکړ، خو دغه دواړه تاریخ پوهان په نورو پیښو کې د یوه آند خاوندان دي. دواړو دا لیکلي چې صلاح الدین ایوبي د شپې د شپې ناجي او دهغې نائیبینو ته دمرګ سزا ورکړه او په نوم ورکو قبرونو کې ئې ورښخ کړل.

دې دواړو تاریخ پوهانو د یوه بل تاریخ پوه «لین پول » سره یوځای د صلیبیانو د فوځونو شمیره یو شان ښوولې ده ، هغوی لیکې چې په لیک کې د لیکل شوی تاریخ په مطابق دصلیبیانو بحریه چې په کې د فرینک ، یونانیانو ، رومیانو او سسسلي بحریي ځواکونه شامل و د یوه قوماندې لاندې د روم په بحیره کې را څرګند شول ، د تاریخپوهانو د شمیرو په مطابق په دې بحري بیړه کې د جنګي جهازونو شمیره یوسل او پنځوسو ته رسیده، ددې نه اخوا دولس ستر جنګی جهازونه هم و چې په کې په مصر باندې د یرغل له پاره عسکري ځواکونه بار وو. ددې فوځونو عسکري قوماندان «ایملرک» و ، ددې نه اخوا هغه بادې کشتئ چې خوراکې مواد پرې بار و د هغوی شمیره نه معلومیده ،دا ټول جهازونه په دوه قطارونو کې را روان و.

ددفاع قومنده صلاح الدین ایوبي په خپلو لاسو کې واخسته ، هغه پرېښول چې د صلیبیانو بحریه تر ساحله پورې را ورسیږي ، کله چې دتر ټولو لوي بحري جهاز لنګر واچاو ، نو یو ناڅاپه ئې د اور لاندې و نیوه ، دا د منجنیقونو څخه ور غورځونکې د اور شعلې وي ددې ترڅنګ د اور ګولی او داسې غشي هم و چې دهغوی وروستی برخې له ځانه سره اور لیږداوه. د مسلمانانو له اړخه د ورتوغول شوی اور په واسطه ددې جهاز او کشتیو بادبانونه اوسوځیدل ، جهازونه چې د لرګیو څخه جوړ شوی و د اور په لمبو کې را و نغښتل ، د بله اړخه دمسلمانانو بحرې بیړه هم په حرکت راغله هغوی هم دصلیبیانو د جهازونو په لور د اور په توغولو پیل وکړ، داسې بریښیده لکه دروم بحیرې چې اور اخستې وي ، دصلیبیانو جهازونو د وارښتائې څخه مخونه بل لورې ته کړل او په خپلو منځو کې یو له بله سره په ډغرو اوټکرو شول اویو بل ته ئې اور واچاوه ، صلیبي فوځیان په سمندر کې ور و غورځیدل ، دهغوی له ډلې څخه چې کوم سپاهیان وچې ته را ووتل نو هغوی د صلاح الدین ایوبي د فوځیانو د غشو ښکار شول.

د بله اړخه نورالدین زنګي د فرینک پادشاه په سلطنت یرغل ور وړ ، په دې وخت کې فرینک خپل یو شمیر فوځیان په مصر باندې د یرغل له پاره د وچې له لارې را استولي و. او پخپله فرینک د خپلې بحریي سره یوځای را روان و. کله چې ورته په خپل سلطنت دېرغل کولو خبر را ورسید نو په ډیره سخته توګه ئې ځان خوندي او د خپل سلطنت په لور ور و خوځید.خو هلته نړی بدله شوی وه ، د روم په بحیره کې د صلیبیانو متحده بیړه په اور کې و سوځیده او فوځ ټول یا خو ډوب شو او یا په بیړیو کی وسوځیده ، یواځې «ایملرک » د صلیبیانو قومندان ددې هلاکتونو څخه خوندي پاته شوی و. هغه وسله وغورځوله او د سولې وړاندېز ئې وکړ چې د ډیر ستر رقم په بدله کې ئې وړاندېز ومنل شو. د یونانیانو او سسلي یوڅو جهازونه چې د ساحل څخه لرې پاته و ، د سوځیدو څخه خوندي پاته شوی و. صلاح الدین ایوبي هغوی ته د خپلو جهازونو د بیرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړلو اجازه ورکړه. خو په لاره کې داسې بحري طوفان راغې چې هغه ټول ئې په اوبو کې د جنگ پرته ډوب او غرق کړل.

د ډسمبرپه ۱۹مه په ۱۱۷۹ زیږدیز کال صلیبیانو په خپلې ماتې باندې لاسلیک وکړ او صلاح الدین ایوبي ته ئې د جنگ تاوان ورکړ.

دجنگ او جگړې زیا ت شمیر تاریخ پوهانو د صلاح الدین ایوبي ددې سوبې شمله د هغې د څارکښنې د شبکې د مشر علي بن سفیان په سر ږدي، ددې تر څنگ د (ذکویبي)تر نامه لاندې دنځونکې نجلۍ د رول په هکله یو مراکشي تاریخ پوه «اسدالاسدي» یادونه کړې ده او دعلي بن سفیان سره ئې د پیژندگلوۍ په هکله هم همدې تاریخ پوه لیکنه کړې ده،

دا خو پیلامه وه، ددې وروسته د صلاح الدین ایوبي ژوند نور هم ډیر په گواښونو او خطرونوکی ډوب شو.

*****(۱۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دصليبي جاسوسي شبکو لخوا د روزل شوو نجونو نادودې او دمسلمانانو کمزورتيا(۲):

اومه نجلۍ او نادودې ئې:

دروم په بحيره کې د صليبيانو د بحري بيړۍ او فوځ د ډوبيدو اوغرقيدو وروسته بيا هم صلاح الدين ايوبي دمصر په همدغه ساحلي سيمه کې پاته شو. اوه ورځې تيرې شوې ،دصليبيانو څخه د جنګ تاوان هم واخستل شو ، خو د روم بحيرې تر اوسه هم هغه پاته سالمې او يا سوځيدلې جنګې بحري کشتۍ او نيم ژوندي سپاهيان په خپل ځان کې ډوبول ، ځکه يو شمير صليبي ملاحانو او سپاهيانو دسوځيدونکو کشتيو څخه ځانونه په اوبو کې غورځولي و. هلته لرې په سمندر کې نژدې اوه ورځې وروسته هم د يو څو کشتيو بادبانونه رپانده په نظر راتلل ، خو په هغو کې کوم انسان نه و ، خيرې شوو اوشليدلو بادبانونو دغه کشتۍ د سمندر رحم وکرم ته پرې ايښې وې ، صلاح الدين ايوبي د هغې پاته لاهو شوو کشتيو د پلټنې په خاطر خپلې څارونکې کشتۍ ور واستولې ، او لاربنوونه ئې ورته کړې وه چې که چيرې کومه کشتۍ سالمه ،دکار وړ او روغه پاته وې نو هغه دې ساحل ته را کش کړي ، او هغه چې کاري وړتيا و نه لري نو دهغوی څخه دې سامان او دکار وړ نور شيان راواخلي. کشتۍ ولاړې او د جهازونو څخه سامان او وسلې را ټولېدې ، په دې جهازونو کې ډيره وسله او د خوراک څښاک سامونونه ځاې په ځاې شوی و ،

په سمندر کې د اوبو په سر د مړو لاشونو ډير بد حال جوړ کړې و ، د اوبو څپو به هغوی د سمندر تر ساحل پورې راوړل او د ساحل سره به ئې وهل ، ددوی تر منځ څه سوځيدلي و او څه نور بيا ماهيانو او نورو بحري حيواناتو خوړلي و ، اويو شمير په کې داسې هم و چې په غشو سوري سوري شوی و ، دصلاح الدين ايوبي د صليبيانو د وسلو(غشو ، نيزو ، تورو ، او......) ژوره کتنه وکړه او هغه ئې دخپلو وسلو سره يوځاې کنبيښودل او ددواړو د ځواک او توان جاج ئې واخست. دبله اړخه يو شمير ژوندي خلک لا تر اوسه هم په سمندر کې د سوځيدلو کشتيواو جهازونو په تختيو باندې لامبو وهونکې د ساحل په لور را تلل ددغو وږو ، تږو او ستومانه شويو خلکو د لامبو تختئ چې کومې لورې ته د سمندر موجونو ويشتلې دوی به همهلته دمرګ په انتظار بې هوشه پراته واو مسلمانانو به هغوی را نيول او خپلو خيمو ته به ئې را وړل ،د څو ميله اوږود ساحل حال همداسې و. صلاح الدين ايوبي خپل سپاهيان د مصر په ټول ساحل کې خپاره کړي و. او ورته ئې ويلي و چې هر چيرې چې د سمندر څخه کوم بندي په لاس درشي نو هغه ته دځنډ پرته کالي او خوراک تيار کړئ او که چيرې کوم يو زخمي مو وموند د هغې علاج وکړئ ، ددې ټول انتظام وروسته ئې ټول بنديان يوځاې کې را غونډول. صلاح الدين ايوبي پر خپل اس سپور په ساحلي سيمه کې ګرځيده ، هغه دخپلې خيمې څخه نژدې دوه ميله لرې ولاړ، مخته ورته يوه غونډۍ شکله سيمه راغله ، ددې غونډۍ يوې لورې ته سمندر او بلې ته دښته وه ،دا شينلوړه سيمه وه چې په کې د کجورو د بوټو څخه علاوه نور دښتي او ځنګلي بوټي هم را ټوکيدلي و. صلاح الدين ايوبي د خپل آس څخه ښکته او په دغه سيمه کې د خپل آس سره يو ځاې په خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښو روان شو. له ده سره دده څلور ساتونکي سپاره هم ملګري و. د لږ تګ وروسته ئي خپل آس خپلو ساتونکو ته ورکړ او هغوی ته ئي هملته د تم کیدو امر وکړ. له ده سره د هغې درې سالاران هم و ، په دې ډله کې د هغې د راز ملګرې «بهاؤالدین شدّاد» هم و. هغه ددې جنګ څخه یوه ورځ دمخه ددې د کتلو له پاره دعربو څخه راغلي و، هغوی هم خپل آسونه ساتونکو ته پریښول او د سلطان سره یو ځای روان شول. هوا یخه وه اوپه سمندر کې هم ښکته پورته نه مالومیده ،د سمندر څپې به را تللي او لري به د غونډیو سره دټکر وروسته بیرته ماتیدې ، ایوبي او دهغې ملګري په قدم قدم تر ډیره لرې پورې ولاړل ، ان تر دې چې د ساتونکو له نظره ورک شول ،دهغوی د شا او کیڼ لورې ته ستري ستري غونډئ او ښي لورې ته دسمندر شګې وې، هغه په یوي غونډۍ باندې و درید چې لوړوالي به ئي دوه دوه نیم ګزه و ، د روم د بحیرې په لور ئي وکتل داسې ښکاریده چې د سمندر شینوالي د ایوبي په سترګو کې کښیوتي وي ، دهغې پر مخ د سوبې اوبریا مسکا وه، او دهغې غاړه او سر د شکر د پرځای کولو له پاره څه ډیر ښکته شوی و .

هغه خپل رومال په پوزه کړ او پوزه ئي بنده کړه او وئي ویل « څومره بد بوي دي» . دهغه د نورو سالارانو سترګې په سمندر کې ډوبې وې ، هغوی ته د پرپر اوازونه تر غوږو شول ، و ئي کتل چې څو غوښه خوړونکي مرغان وزرونه پره کوي او د غونډۍ په غاړه د ساحل تر څنګ را کښیوزي ، ایوبي وویل « هلته لاشونه دي» ، دوی هلته ولاړل ګوري چې دا مرغان په درې لاشونو لګیادي او غوښې ئي را شکوي ، یوه مرغه د یوه لاش څخه د هغې کوپړۍ په خپلو پنجو کې را واخسته او والوت ، په هواکې د لږ څه الوت وروسته ئي هغه کوپړۍ ځمکې ته را پریښوده چې د صلاح الدین ایوبي په مخ کې را پریوته. په کوپړۍ کې سترګې پرانستې پاته وي ،داسې بریښیده لکه صلاح الدین ایوبي ته چې وینې ، د مخ او ویښتانو څخه ئي پوره په ډاګه کیده چې دکوم صلیبي کوپړۍ ده ، ایوبي هم تر ډیره ځنډه دې کوپړۍ ته کتل ، بیا ئي دخپلو سالارانو په لور و کتل او وئي ویل « ددې خلکو کوپړئ د مسلمانانو د کوپړیو څخه ښه دي ، دا ددې کوپړیو کمال دي چې زمونږ خلافت د شرابو او ښکلو ښځو او نجونو د ګرداب په څپو کې ډوبیږي او له منځه ځې.»

« هو !صلیبیان د موږه کانو په څیر اسلامي سلطنت تر حلقومه تیروي» یو سالار ورته وویل.

« او زمونږ پادشاهان هغوی ته جزیه ورکوي» شدّاد ورته وویل «په فلسطین باندې صلیبیان ولکه لري ، سلطانه ! ایا مونږ دا هیله کولاې شو چې مونږ به هغوی د فلسطین څخه بیرون کړو ؟»

د الله د ذات نه ناهیلهه کیږه مه ، شدّاده !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل.

«خو مونږ دخپلو ورونو د ذات څخه نا هیلهه شوی یو » یو بل سالار ورته وویل.

« ته صحیح خبره کوی !» سلطان ایوبي ورته وویل « که یرغل د بیرون څخه وي نو هغه به مونږ دفع کړو ، ایا ستاسو څخه چا هم دا فکر کولې شو چې دکفارو دومره ستره بحری بیړۍ به تاسې ددومره لږځواک په واسطه وسوځوئ ، له منځه به ئي یوسئ، او په بحر کې به ئي ور ډوبه کړئ ؟ تاسو شاید دا نه وي کتلي چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښکر چې په دې بېړۍ کې را روان و هغوی به په ټول مصر باندې د مچانواو ملخانو په څیر ور خپرېده. الله مونږ ته همت راکړ، او مونږ هغوی په خلاص ډګر نه ،بلکه د پټو سنګرونو په نیولو سره د سمندر په څپو کې لاهو کړل. خو زما درنو دوستانو ! هغه یرغل چې د کورد دننه څخه راټوککیږي هغه به تاسې په دومره اسانۍ سره تم نه شئ کړائ، کله چې ستاسې خپل ورور په تاسې وار کوي نو ته به د هر څه لمړي دا فکر کوی چې په رینښتیا سره ستا ورور په تا وار کړې دې ؟ ستا په متوکې به دهغې پر خلاف د توري دپورته کولو توان هم نه وي ، او که چېرې توره پورته کوی او دخپل ورور سره د ځواک ازمیښت کوی نو دښمن به د موقع او فرصت څخه د ګټې په اخستلو سره دواړه له منځه یوسي.»

هغه سوکه سوکه د ساحل په غونډیو باندې روان و ، په تلو تلو کې و درید ، ټیټ شو او د شګو څخه ئې یو کڅوړه راپورته کړه ، په دې کڅوړه کې د تورلړګي څخه جوړ شوی صلیب و، ټولو ته ئې وښود ،ددې صلیب سره یو تار هم ځړیدلي و ، هغه ددې لاشونو ټوټې هرې خواته خپرې ورې کتلې چې مرغانو ئې غوښې راشکولې ، بیا ئې هغه سر وکوت چې د مرغه د پنجو څخه خلاص او ددې مخته را غورځیدلي و، هغه تیز تیز ولاړ او هغې کوپړۍ ته ئې ځان ور ساوه ، درې مرغان ددې کوپړۍ په ملکیت په خپلو منځوکې په جنګ اخته و ، د سلطان ایوبي په ورنژدې کیدو سره هغوی والوتل ، او سلطان ایوبي هغه صلیب د دې کوپړۍ د پاسه کښیښود ، او بیرته ئې منډه واخسته او د خپلو سالارانو سره یوځاې شو او ورته ئې وویل «ما د صلیبیانود یوه بندي سالار سره خبرې وکړې د هغې په غاړه کې صلیب و ، هغه وویل چې په صلیبي لښکر کې چې څوک را جذبیږي نو هغه په صلیب باندې د سوګند کولو وروسته عسکري خدمت کې اخستل کیږي ، هغه د صلیب په نوم خپل ځان هر ډول ځان ځارنې ته تیاروي، اوهغه په همدې صلیب سوګند کوي چې د ځمکې پر مخ داخرې مسلمان د له منځه وړلو پورې به ارام نه کښیني ، ددې سوګند وروسته هغوی د خپل هر لښکري په غاړه کې صلیب را ځوړندوي ، دا صلیب ماته په شګو کې تر لاسه شو ، مالومه نه ده چې د چا به وي ،ما په هغه کوپړۍ ور کښیښود تر څو د هغې روح د صلیب سره یوځاې وي. هغه د صلیب په خاطر ځان ورکړ، یو سپاهی ته د بل سپاهی د سوګند کولو درنښت په کاردې.»

« سلطانه ! » شدّاد ورته وویلي « دا خو تاته مالومه ده چې صلیبیان د بیت المقدس داوسیدونکو مسلمانانو څومره درنښت کوي؟ دهغې ځاې څخه مسلمانان خپلې ښځې او کوچنیان را باسي او بلې لورې ته تښتي، هلته زمونږ د لوڼو په ابرو او عزت لوبې کیږي ، لا تر اوسه هغوی زمونږ بندیان نه دي ازاد کړې ، هلته مسلمانان د ځناورو په څیر ژوند تیروي ، ایا مونږ د هغو عیسایانو څخه بدله وانخلو ؟»

«یواځې بدله نه !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « مونږ به فلسطین تر لاسه کوو ، خو د فلسطین په تر لاسه کولو کې زمونږ خپل حکمرانان زمونږ په مخکې خنډ دي» هغه په تلو تلو کې بیا و درید او وئې ویلې « کفارو په صلیب باندې په سوګند خوړلو سره د اسلامي خلافت د له منځه وړلو عزم کړې دې، خو ما د الله په دربار کې په دریدو او خپل لاس په سینه باندې د ایښولو وروسته سوګند کړې چې فلسطین به خامخا د صلیبیانو څخه ازادوم ،او د اسلامي سلطنت پولې به تر افق پورې رسوم ، خو زما دوستانو ! ماته دخپل تاریخ را تلونکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره روښانه نه برېښي ، يو وخت چې عيسائي پادشاه و نومونږ جنګجويان و ، اوس زمونږ مشران پادشاهان شوی دي،او عيسايانو جنګجويان دي. کله چې زه ددواړه قومونو يو له بله سره پرتله کوم نوداسې انګيرم چې يو وخت به راشي چې مسلمان به پادشاه وي خو عيسائيان به پرې واکمني کوي ، مسلمانان به بيا خپې په دې خوښ وي چې ددوی سره پادشاهي ده ، او ازاد دي، خو دوی به ازاد نه وي ، زه به فلسطين په خپله ولکه کې راوړم ، خو دمسلمانانو ميلان ما ته په ډاګه کوي چې هغوی به فلسطين بيرته له لاسه ورکوي، دعيسائيانو کوپړۍ ډېرې تيزې دي،.... دغه پنځوس زره سوډاني فوځ څوک پالي؟ همدا اوس زمونږ پر خلاف د ناجي په څير ماران زمونږ په لستوڼي کې څوک روزي؟ زه د مصر لمړنۍ اميريم چې و مې کتل چې نه يواځې دا لښکر زمونږ له پاره بيکاره دي بلکه خطرناکه هم دي ، که چېرې د ناجي ليک مو نه وائې تر لاسه کړې نو نن به مونږ ټول دهمدې لښکر په لاسو د ژونده لاس په سر شوی واې ،او يا به دهغوی په بندي ځايو کې پراته واې......»

يو ناڅاپه يو کوچنې اواز راغې او يو کوچنې غشې د ايوبي د پښوتر منځ په شګو کې و لويد. هغه لورې ته د صلاح الدين ايوبي شا وه دکومې څخه چې دا غشې راغې،د سالارانو څخه هم کوم يوه هغې لورې ته نه کتل ، ټولو په چټکتياسره هغې لورې ته مخ واړاوه د کومې څخه چې غشې را غلې و، هلته کوچنۍ کوچنۍ غونډۍ وې، درې واړه سالارانو د ايوبي سره يو ځاې و ځغاستل او د يوې غونډۍ څنډې ته چې د دېوال په څير ئې عمودي شکل درلود ،کيناستل ، هغوی دا هيله درلوده چې نور غشې به هم را شي ،او د غشو تر مخ په سپين ډګر دريدل کومه د زړه ورتيا خبره نه وه ، شدّاد په خوله کې ګوتې کښيښولې او په زوره ئې شپيلې وواهه، ساتونکې چې په خپلو آسونو باندې سپاره پښې په رکاب کې دمنډې انتظار کاوه د شپيلې د اوريدو سره سم ئې آسونه را وځغلول . دهغوی د راتګ سره سم دغه درې واړه سالارانو هغه لورې ته منډې کړې د کومې څخه چې غشې راغلې و. هغوی خپاره شو او په څو غونډيو باندې ور وختل ، غونډۍ هم ډېرې هسکې نه وې ، صلاح الدين ايوبي هم د هغوی پسې ورغې ، کله چې يوه سالار هغه وکوت نو ورته ئې اواز کړ چې « سلطانه !ته مخته مه راځه ،» خو سلطان ايوبي و نه دريد او همغسې ور روان و .

ساتونکې هم ور ورسيدل ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل « زمونږ آسونه همدلته پريږدئ او ددې غونډيو شاته ولاړ شئ، دهغې لورې څخه يو غشې راغې، هر څوک مو چې وکوت وئې نيسئ.»

کله چې صلاح الدين ايوبي د غونډۍ د پاسه وخوت ، نو هغه ته ترلرې لرې پورې سترې سترې غونډۍ خورې ورې په سترګو شوی ، هغه خپل سالاران له ځانه سره يوځاې کړل او دغونډۍ دشا له لورې را ښکته شو ، او هرې لورې ته واوښتل را واوښتل خو د هيڅ انسان نښه ئې هم تر سترګو نه شوه. ساتونکو هم د غونډيو په منځ او چار چاپير کې خپل آسونه ځغلول ، صلاح الدين ايوبي بيرته همغه ځاې ته راغې چېرته چې غشې لګيدلې و ، هغه خپل ملګري را وغوښتل ، او غشې ئې را واخست ، سلطان ايوبي وويل « غشې د لرې کوم ځاې څخه راغلې ، په دې خاطر په پښو کې ولګيد ، او که نه په څټ او يا ملا کې به لګيده ، په شګو کې هم ډېر نه و ډوب شوی ،» هغه غشې را پورته کړ او وئې ويل «د صليبيانو دي ، دحشيشيانو نه دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«سلطان ته ګوابښ متوجه دي» يوه سالار وويل.

«او تل به د ګوابښ سره مخ وي» صلاح الدين ايوبي ورته په خندا کې وويل، «زه د روم په بحيره کې د کفارو د هغو کشتيو د کتلو له پاره راوتلي وم چې د ملاحانو پرته په اوبو کې لمبيدې، خو زما ډيرو خوږو دوستانو! هيڅکله دا و نه انګيرئ چې د صليبيانو کشتۍ لامبو وهي، هغوی به بيا راځي د تورو وريځو په څير به په غرهار را ځي او د باران په څير به را وريږي، هغوی به د ځمکې له لاندې او يا د هغې د کيډې څخه هم خپل وار کوي، اوس خو به مونږ د صليبيانو سره په دا سې جنګ کې مخ کيږو چې يواځې فوځونو به په کې نه جنګيږي بلکه يو هر اړخيز جنګ به وي. زه د خپلو عسکرو په جنګی روزنه کې زياتوالې راولم، دا د حرب او ضرب د فن نوې فصل دې، چې د ځارکښۍ جنګ ورته ويل کيږي.

صلاح الدين ايوبي غشي په خپل لاس کې واخست او په آس سپور شو او د خپل عسکري پنډغالي په لور روان شو. د هغې سالاران هم په اسونو سپاره او وريسې روان شول، د هغوی څخه يوه ئې خپل آس د سلطان په ښي اړخ کې بل په کيڼ او دريم د ټولو پسې اخر ته روان کړ، ترڅو که کوم غشي د کومې لورې څخه راځي هغه سلطان ته و نه رسيږي.»

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي په دغه غشي چې يو چا د هغه د وژلو له پاره ويشتلې و لږ څه اندېښنه هم و نه ښووله، خپل سالاران ملګري ئې په خيمه کې کښينول او ورته يې وويل چې جاسوسي او غلچکي بريدکونکي څومره زيان رسولې شي، هغه زياته کړه چې «ما علي بن سفيان ته لارښوونه کړې وه خو پر هغې لا تر اوسه عمل نه دې شوی، ځکه چې ماته سمدستي د دې يرغل خبر را کړل شو او هغه پلان همداسې نيمګړې پاته شو. تاسې سمدستي داسې وکړئ چې د خپلو عسکرو او منصبدارانو څخه داسې وګړي و ټاکئ چې په جسماني او دماغي توګه د سلامتيا خاوندان وي، ذهين، او د پريکړې کولو د ځواک خاوندان وي، ځان ځارونکې او د ډکر وګړي وي، ما علي ته د همداسې وګړو صفات ور ښوولي و، هغه داو چې، په هغوی کې د اوښ په څير تر ډيره وخته پورې د لوږې او تندې توان موجود وي د زمري په څير د حملې کولو چم ورته په ياد وي، د عقاب په څير د تيز نظر خاوندان اوسې، د خرګوش او هرن په څير منډې وهونکې وي، و سله وال دښمن سره د وسلې پرته هم و جنګيږي، د شرابو او يا نورو نشه راوړونکو شيانو عادي نه وي، د کوم لالچ پروا و نه ساتي، هر څومره ښايسته او ښکلې ښځه چې ورته مخته راشي او يا د زرو او جواهراتو انبارونه ئې تر قدمونو لاندې واچول شي خو ددې ټولو شيانو څخه اخوا د خپلې دندې د تر سره کولو په فکر کې وي...

«خپلو دوستان او د هغوی قومومندانانو ته په ځانګړې توګه دا ورپه ياد کړئ چې عيسايان ډيرې ښايسته ،ښکلې او ځوانې نجونې د ځارکښۍ او په فوځونو کې د ډاډ دختميدو او افواهو خپرولو او د عسکرو د ملي اومذهبي جذبو د بيکاره کولو له پاره استعمالوي، ما په مسلمانانو کې د اکمزوري ليدلې ده چې هغوی د ښځې تر مخ وسله غورځوي، زه به هيڅکله هم مسلماني نجونې ددې موخو په خاطر ددښمن سيمې ته و نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استوم. مونږ د عصمتونو ساتندويان يو ، هيڅکله به هم د عصمت او عزت څخه د وسلې کار وانخلو ، علي بن سفيان سره يو څو نجونې شته خو هغوی نه مسلماني دي او نه عيسايانې ، خو په هرصورت زه د ښځو څخه د داسې ګټې اخستو له پاره تيار يم.»

په دې وخت کې د ساتونکې ډلې قومندان خيمې ته را ننوت او اطلاع ئې راوړه چې ساتونکو يو څو نجونې او نارينه را وستي دي. سلطان ايوبي بيرون راووت ، هغه سره ئې دري واړه سالاران هم و، بيرون پنځه کسان ولاړ و، چې دهغوی د اوږدو اوږدو چوغو، لونګيو، اونور حال څخه داسې بريښيده چې دوی دتجارانو ډله ده او په سفر روان دي ، دهغوی سره اووه (۷) نجونې هم وې، ټولې د ځوانۍ په ډير ښه پړاو کې وې ، يوه بله په ښايست کې ماتوله ، دهغې ساتونکو څخه ئې يو چې د غشي ويشتونکې په لټون پسې وتلای و وويل چې « ټوله سيمه مې چاڼ کړه ، هيڅوک هم را ته تر سترګو نه شول ، خو کله چې لرې لرې ولاړم هلته مې دا خلک پيدا کړل چې د اوښانو سره ئې يو ځاې دېره جوړه کړې وه»

«ايا دهغوی د ځانو اوښه لټون دې هم کړې ؟» يوه سالار تري و پوښتل.

« هو ! کړې مې دي»ساتونکې ځواب ورکړ ، دوی وائي چې تاجران دي ، دهغوی ټول سامان مو پرانسته او ومو کته ، ددوی دښه تالاشي مو هم وکړه ، د هغوی سره ددې خنجرونو پرته نور څه نه دي موندل شوی.» هغه ټول هغه پنځه خنجرونه د سلطان ايوبي په قدمونو کې کښيښودل.

«مونږ د مراکش تاجران يو .» يو تاجر را مخته شو او ووئې ويل ،« تر سکندرئې پورې څو، دوه ورځې تيرې شوی زمونږ مخکينې تم ځاې ددې ځاې څخه نژدې لس ميله لرې دې ، پرون ماښام دا نجونې مونږ ته راغلې ، دهغوی کالې رژيدلې او لامده و ، دوی وائې د سيسلي اوسيدونکی دي، او وائې چې يو عيسائې قومندان دوی په زور دخپلو کورونو څخه را ويستلې او له ځانه سره ئې په بحري بيړۍ کې کښينولې وې ، هغوی د ډيرو غريبو کورنيو پورې اړوندې دي، ميندې او پلرونه ئې غريبان دي ، دوی وايي چې بې شميره جهازونه او کشتۍ ولاړې ،د نجونو په جهاز کې يو څو نور قومندان ډوله سړي اود هغوی تر لاس لاندې فوځ هم و. هغوی به ددې نجونو سره د شرابو د څښلو وروسته هر ډول عيش او عشرت کاوه ، کله چې دوی ساحل ته رانژدې شول نو پر جهاز ئې د اور ګولئ و لړيدې ټولو خلکو د جهازو څخه سمندر ته ور ټوپ وهل ، دغه نجونې هغه په يو کشتۍ کې کښينولې او دجهاز څخه ئې راښکته او په سمندر کې ئې پرې ښودې ، دوی وائې چې دوی د کشتۍ په چلولو نه پوهيدې ، کشتۍ په سمندر کې غوټې خوړې او اوخته را اوخته ، بيا يوه ورځ پخپله ساحل ته را ورسيده ، څرنګه چې مونږ د ساحل تر څنګ ځان ته د اوسيدو ځاې جوړ کړې و ، نو دوی زمونږ په لور را غلې ، په ډير سخت بد حال کې وې ، مونږ هغوی ته پناه ورکړه ، ځکه مونږ خو هغوی شړلې نه شوې ، اوس مونږ نه پوهيږو چې له دوی سره څه وکړو؟ د مخکينې پړاو څخه تردې ځايه مو له ځانه سره راوړې ، په دې حال کې دا ساتونکې راغلل او زمونږ سامان ئې و لټاوه ، کله چې مونږ دهغوی څخه د لټون سبب و پوښته ، نو هغوی وويل چې د مصر د امير سلطان ايوبي حکم دې ، مونږ هغوی ته ډير عذر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

زارۍ وکړې چې مونږ د خپل سلطان حضور ته یوسه ، تر څو مونږ ورته وړاندېز وکړو چې دغه نجونې په خپله ساتنه کې واخلي ، مونږ په سفر کې یو ،او دوی به تر کومه له ځانه سره ګرځوو.»

کله چې دنجونو څخه و پوښتل شو نو هغوی د سیسلي په ژبه خبرې کولې ، هغوی لږ څه اندېښمنې برېښېدې، دهغوی څخه دوه دربو په یوه ځل خبرې پیل کړې ، سلطان ایوبي د تاجرانو څخه و پوښتل چې ددوی په ژبه څوک پو هیږي ؟ یوه وویل چې یواځې زه پرې پو هیږم، دوی غوښتنه کوي چې سلطان دې ورته پناه ورکړي ، وائي چې مونږ د تاجرانو د قافلې سره نه ځو ، هسې نه چې په لارکې د غلو کومه ډله مونږ له ځانه سره یوسي، د بله اړخه په سیمه کې جنګ هم روان دي هرې لورې ته د مسلمانانو اوعیسایانو عسکر منډې ترړې وهي ، مونږ د سپاهیانو څخه ډیرې ویریږو ، کله ئې چې مونږ د کورونو څخه را پورته کړو نو مونږ ټولې پیغلې و ، خو دې عسکرو له مونږه څخه په بحري جهاز کې فاحشې جوړې کړې ،

کله چې یوې بلې نجلې څه وویل نو د هغې ژباړن تاجر سلطان ایوبي ته وویل چې « دوی وائې چې مونږ د مسلمانانو پادشاه ته ورسوئ، کیدای شي دهغه په زړه کې زمونږ له پاره رحم را پیدا شي.»

یوې بلې نجلۍ بیا په ژړغونکې اواز سره څه وویل ، تاجر وویل چې داوائې چې مونږ عیسائې سپاهیانوته بیرته مه سپارئ، زه مسلمانیږم په دې شرط چې دکوم ښه حیثیت خاوند مسلمان ورسره واده و کړي»

دوه درې نورې نجونې تر شا ولاړې وې او دخپلو خولو د پټولو هڅه ئې کوله ، دهغوی په مخونو باندې د ویرې نښې نښانې څرګندېدې ، کله به ئې چې خبره کوله نو یا به شرمیدلې او یا به ویریدلې.

صلاح الدین ایوبي تاجر ته وویل « هغوی ته ووایه که چېرې دوی بیرته عیسایانو ته تلل نه غواړې نو مونږ ئې هم نه ورتسلیموو ، همدا راز مونږ هغوی نه مجبورو چې اسلام ومني، دا نجلۍ چې وائې چې غواړې مسلمانه شي که کوم مسلمان ورسره واده وکړي ،نو دې ته ووایه چې زه د هغې وړاندېز نه شم منلای ،ځکه چې دا د ویرې او مجبوریت په وخت کې اسلام منلو ته غاړه ږدي ، دوی ته ووایه چې که چېرې دوی پر ما باور لري نو زه به دوی د اسلام د لوېړو په څیر په خپله پناه کې واخلم ، دارالحکومت ته په رسیدو سره سم به ددوی له پاره د عیسائې راهبانو او یا کوم پادري د راپیداکولو انتظام وکړم. یوه بله لار داده چې کله عیسائې بندیان ازاد کړل شي نو زه به هڅه وکړم چې دوی د باورې عیسایانو سره ددوی په خوښه ودونه وکړي. هغوی ته دا هم ووایه ، چې هیڅ مسلمان ته به ددوی سره د لیدو کتو اجازه نه وي ، او نه به دوی ته اجازه ورکړل شي چې دوی د کوم مسلمان سره لیده کاته وکړي، ددوی د اړتیاو او عزت خیال به ساتل کیږي.

تاجر د سلطان ټولې خبرې هغو نجونو ته دهغوی په ژبه واورولې ، نو دهغوی پر مخونو باندې خوښي را پیداشوه ، هغوی په دې شرائطو باندې خوښې وې. تاجر د ممنونیت د ښکاره کولو نه ورسته ولاړ ، صلاح الدین ایوبي د نجونو له پاره د ځانته خیمې ددرولو او دهغوی له پاره د یوه ساتونکې حکم وکړ. هغه د خیمې د ځاې په هکله فکر کاوه چې شپږ نور صلیبي بندیان ئې هم د صلاح الدین ایوبي مخ ته راوړل ، هغوی هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر بد حال کې وو، کالي ئې رژیدلي او لامده وو ، په بنه ئې د وینې داغونه هم و او د شګو څخه ډک هم. دهغوی مخونه دژوند بو لاشونو په څیر وو، دهغوی په هکله وویل شو چې دوی نژدې دوه دوه نیم میله لرې په ساحل کې د بې هوشۍ په حال کې پراته وو،هغوی په ماته کشتۍ باندې لامبو وهلې یوه ورځ کشتې د اوبو دراپورته کیدو په اساس ډوبه شوه ، خو دوی ټول په لامبو باندې ځانونه تر ساحله پورې را ورسول ، په دې کشتۍ کې ټول پنځه ویشت کسان سپاره و، یواځې دا شپږ واړه ژوندي را ووتل، هغوی دومره ستومانه شوي و چې نور ئې د تګ توان هم له لاسه ورکړې و ، دا د صلیبي لښکر سپاهیان و، دوی ټول په ډیره ستومانیدونکې توګه کیناستل ، دهغوی څخه د یوه د مخ او رنګ څخه مالومیده چې دا معمولي سپاهي نه دې ، هغه زړېروی کاوه، دهغې په بنه باندې د وینې کوم ځاځکی هم نه و ، خو د زخمیانو څخه ډیر په تکلیف کې مالومیده ، هغه دغه ټولې اوه نجونې په ډیر غور سره وکتلې اوبیا ئې په زړېرویو پیل وکړ.

صلاح الدین ایوبي حکم کړې و چې هر بندي باید ورته ورونبول شي، نو څرنګه چې بندیان لا تراوسه پورې د سمندر څخه را وتل ، نو په دې خاطر ئې هر بندي د سلطان ایوبي مخ ته راوست اوهغه ته ئې ښووه، نو په دې خاطر هغه دا بندیان هم وکتل ، دهیڅ یوه سره ئې خبره و نه کړه ، خو هغه بندي چې تر ټولو زیات نا ارامه و او په وحود ئې د زخم نښه هم نه مالومیده ، تر سترګو تیر کړ ، او په ارامه سره ئې خپلو سالارانو ته وویل «علي بن سفیان لا تر اوسه نه دې راغلې ، ددې ټول بندیانو څخه چې تر اوسه پورې زمونږ ساتونکو نیولي ، ډیر څه باید و پوښتل شي ، د هغوی څخه باید مالومات تر لاسه شي ، » هغه دغه بندي په لور وکتل او ووئې ویل « دا سې مالومیږي چې دا سړي کوم قومندان څوک وي ، دا تر سترګو لاندې و ساتۍ او کله چې علي بن سفیان راشي نو هغه ته ووایاست چې ددې څخه تفصیلي پوښتنه ګرویزنه وکړي ، داسې مالومیږي چې نوموړې له دننه څخه زخمي شوی دې ،کیداې چې پُښتۍ ئې ماتې شوی وي ،..... دوی سمدستي د زخمي شویو بندیانو خیمې ته و ر ورسوئ، هغوی ته خوراک څښاک ورکړئ او ملهم پټۍ ئې وکړئ ،»

بندیان ئې همغه لورې ته یوړل چېرې چې د زخمي بندیانو له پاره خیمې درول شوی وې ، انجونو هغوی ته کتل ، بیا ئې هغه نجونې هم خپلو ځایو ته یوړې.

*****(۱۷)

د فوځ د خیمو څخه ئې لږ څه لرې دغه نجونو ته هم خیمه و درول‌ه، دهغې ځایه څخه نژدې سل قدمه اخوا د زخمیانو خیمې دریدلي وې ، ددوی تر څنګ ئې یو بله خیمه هم و درول‌ه ترڅو دغه شپږ زخمیانو ته ځاې ورکړي. نجونوبه ددې زخمي بندیانو په لور بیا بیا کتل، دواړه خیمې و درول شوی نجونې خپلې خیمی ته ور ننوتلې او زخمیان خپلې خیمې کې ور ځاې کړل شول ، د نجونو د خیمی څخه بهر یو ساتونکې و درید. نجونو ته غذا راغله چې هغوی وخوړله ، بیا یوه نجلۍ دخیمې څخه بیرون را ووتله ، او دهغې خیمی په لور ئې وکتل چې دغه نوي راغلي زخمیان په کې ځاې په ځاې شوی و ، اوس نو دهغې پر مخ باندې د ویرې څه نښه نښانه نه مالومیده ، ساتونکې وکتله ،او دې هم ساتونکې و کوت ، نجلۍ ورته مسکۍ شوه او اشاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وکړه ، هغې غوښتل د زخميانو دخيمې په لور ولاړه شي ، ساتونکې هغه ته د دريدو اشاره وکړه ، ځکه نجونو ته د خپلې خيمې څخه د لرې تللو او يا چا سره دکتلو اجازه نه وه ، د نجونو او د زخميانو د خيمو تر منځ ډير ګڼ بوټې ولاړ و. ښې لورې ته د خاورې يو غوندی هم وه چې په ګڼو بوټو پوښل شوی و ه ،

لمر پريوت ، او شپه په تورو تيارو کې ډوبه شوه ، د پنډ غالي په شور وځوږ باندې خوب زور راوست ، خو د زخميانو شور او ځوږ د شپې په چپتيا کې نور هم تر لرې لرې پورې اوريدل کيده ، ددې ځاېه لرې څه لرې د روم د بحيرې د اوبو د څپو اوازونه په پر لپسې توګه غوږونو ته راتلل ، د صلاح الدين ايوبي په دې جنګې پنډغالي کې بيداره خلک خو يا ساتونکی و او يا هغه زخمي بنديان چې د درد له لاسه بيده کيداې نه شول ،او يا پخپله د سلطان ايوبي دخيمې ناست وګړي و چې د خيمې تياره ئې ورځ ګرځولې وه او هيچا ته په کې دخوب کولو فرصت په لا س نه ورته ، د سلطان ايوبي درې واړه سالاران دهغه سره ناست و، او دخيمې بيرون د ساتونکو ډله ولاړه وه.

سلطان ايوبي يو ځل بيا و پوښتل « علي بن سفيان لا تراوسه نه دې راغلې ؟» دهغې په وينا کې اند ېښنه غوندې ځرګندېده ، او بيا ئې و پو ښتل « دهغه کوم قاصد هم نه دې راغلې ؟»

«که چېرې څه ګړ بړ وائې نو حتما به اطلاع راغلی وه ، » يوه سالار ورته وويل « داسې برېښې چې هلته هر څه د معمول مطابق دي ،»

«همدا ډول هيله خو کول په کار دي ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « خو که چېرې هغه پنځوس زره لښکر پاځون وکړي نو بيا ئې سنبالول ستونزمنه خبره ده ، هلته خو زمونږ ټول ټال يونيم زر سپاره او دوه نيم زره پياده عسکر پاته دي ، دهغوی په پرتله سوډانيان ډير غښتلي او د تجربي خاوندان هم دې او شميره ئې هم زياته ده ، »

«د ناجي او دهغې د سازشي ډلې د ماتولو وروسته هلته دپاځون کولو نښې نه په سترګو کيږي ، » يوه بل سالار وويل ، «د قيادت پرته سپاهيان پاځون نه شي کولاې ،»

« مخکې له مخکې د هغې له پاره تدبير نيول اړين دي» صلاح الدين ايوبي وويل ،« خو کله چې علي را شي نو مالومات به وشي چې څه ډول تدابير بايد و نيول شي ؟»

دصليبيانو د يرغل د مخنيوي په خاطر ايوبي پخپله راغلې و، خو هلته په دارالحکومت کې د سوډاني فوځيانو د پاځون کولو ګواښ په خپل ځاې موجود و ، ايوبي ، علي بن سفيان د همدې مقصد له پاره همله پرې ايښې و، ترڅو د سوډاني لښکر پاځون تر سترګو لاندې و ساتي او دخپلې ځانګړې تجربې له مخې د هغې دمخنيوي هڅې وکړي ، هغه بايد تر اوسه پورې د ايوبي لورې ته راغلې وايي او هغه ئې د حالاتو څخه خبر کړې وائي خو تر اوسه پورې را نشو غلاې ، او دهغې د نه راتګ په سبب پخپله ايوبي ډير اند ېښمن شوی و. کله چې هغه د خپلو سالارانو سره د قاهرې د حالاتو په اړوند خبرې اترې کولې نو دهغې د پنډ غالي ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک په ژور خوب بیده شوی و، خو یواځې هغه اوه نجونې، چې ایوبې ورته ځانګړې پناه ورکړې وه، ویښې ناستې وې، یوځل دهغوی د خیمی ساتونکې دهغوی د خیمې پرده پورته کړه او وئې کتل چې ډیوه بلیږي، دپردې د پورته کولو سره سم نجونو ځانونه و غورځول او خراټې ئې پیل کړې، ساتونکې و شمیرلې او ډاډمن شو چې پوره اوه دي، او بیدې شوی دي، نو پرده ئې بیرته را واړوله. او د خیمی تر څنګ کیناست، هغه نجلۍ چې د خیمې د پردې تر څنګ وه، پرده ئې د لاندې څخه لږ څه پورته کړه او بیرته ئې په کلاره را پریښوده او د خپل ځان تر څنګ د نجلۍ پر غوږ کې وویل «ناست دی»، هغې د بلې نجلۍ په غوږ کې وویل چې «ناست دې» او په دې توګه دا خبره د ټولو نجونو غوږونو ته ورسیده چې ساتونکې ناست دې. یوه نجلۍ چې دخیمې دهغې بلی دروازې تر څنګ وه سوکه را پورته شوه او دخپلې بسترې څخه را ووتله، بستره پر ځمکه غوړیدلې وه، هغه خپله کمبله د بسترۍ له پاسه داسې و غوړوله لکه چې تر لاندې ئې کوم څوک پروت وي.

هغه په پښو وخویده او دخیمې تر دروازې ئې ځان ورساوه، پرده ئې لرې کړه او بیرون را ووتله، پاته شپږو نجونو په کلاره خراټې وهل پیل کړه. ساتونکې ته مالوم وه چې دانجونې کومې خطرناکه بندیانې نه بلکه د سمندر څخه را وتلی پناه اخستونکې دي، نو په دې خاطر هغه کیناست او پرکالې پرې راغله، نجلۍ په ډیره سوکه توګه د غونډې هماغې لورې ته ولاړه چې دساتونکې او د هغې تر منځ خیمه را تلله، غونډۍ ته د ورسیدو سره سم هغې همغې لورې ته مخه کړ چې شپږ نوې زخمې بندیان په کې پراته و. شپه تیاره وه او هلته څه اونې بوټې هم و، که چیرې ساتونکې اوس هغه لورې ته کتلای هم نو هغه نجلۍ ورته نه تر سترګو کیده، نجلۍ کیناسته، او په پښو ښویدو سره ئې دزخمیانو خیمې ته ځان ور نژدې کړ، هلته د شګو ډیرې هم وخو بیا هم هغې ددې ډیریو څخه په ښویدلو ښویدلو خپل ځان خیمې ته ورساوه، خو هلته یو ساتونکې ولاړ و، نجلۍ د ساتونکې څخه د ځان د پټولو په خاطرد شګو په ډیرې باندې څملاسته، هغې ته ساتونکې د یوه تور سیورې په شکل کې تر سترګو کیده، اوس نو هغه ددوه ساتونکو تر منځ وه، یو ئې دخپلې خیمې ساتونکې او بل د زخمیانو دخیمې، ویره ئې په دې کې وه چې که د زخمیانو د خیمې ساتونکې دهغې لورې ته راشي نو و به ئې نیسي،

د ډیر زیات انتظار وروسته، کله چې ساتونکې د نورو زخمیانو په لور ولاړ، نجلۍ د لاسونو او پښو په کومک سره خیمې ته ورسیده، او پرده ئې پورته کړه او دخیمې دننه ورغله، دننه په خیمه کې تیاره وه، دوه درې زخمیانو په کلاره کلاره زوږ کاوه، داسې بریښیده چې دهغوی څخه کوم یو دخیمې د پردې په پورته کولو پوه شوی و. هغه په ډیر کمزوري اواز وویل چې «څوک ئې؟» نجلۍ دخپلې خولې څخه د «شي» اوږود اواز وویست او په ډیره سوکه توګه وئې پوښتل چې «رابن چیرې دي؟» ځواب ئې واورید چې «دهغې لورې دربیم» نجلۍ د هغه دربیم کس پښې و خوځولې، پروت سړي اواز کړ چې څوک ئې؟ نجلۍ ځواب ورکړ، «موبي».

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابن راپورته شو او کيناست ، لاس ئي را اوږود کړ او نجلۍ ئي له لاسو ونيوه او په خپله بستره ئي له ځانه سره واچوله ، خپله کمبله ئي را واغوسته او د نجلۍ څخه ئي و پوښتل چي «ساتونکي خو نه ئي کتلي ، له ما سره ځان را جوخت کړه ، هسي نه چي ساتونکي مو ووينی» هغه دغه نجلۍ له خپله ځانه سره را يوځاي کړه او وئي ويل «زه په دې خبره حيران پاته شوم چي دلته هم زمونږ ليدنه و شوه ،دا يوه نه منونکي خبره ده ، داسي بريښي چي د يسوع مسيح خداي ته زمونږ بريا منظور ده ، مونږه ډيره سخته ماتي خوړلي ده ، خو دا ټوله دوکه او چل ول و ،» دا هماغه زخمی بندي و چي دنورو څخه جدا او دمخ او څهري څخه معمولي سپاهي نه بلکه د اعلي رتبي خاوند مالوميده ، صلاح الدين ايوبي هم ويلي و چي دا کوم معمولي عسکر نه دي ، نومورې تر ستر ګو لاندي کلک و څارئ ، علي بن سفيان به له هغه څخه پوښتني ايګني وکړي ،

«ايا ته ډير سخت زخمي شوی ئي؟» نجلۍ تري و پوښتل، «کوم هډوکي خو دي مات شوی نه دي ؟» «زه بلکل روغ رمت يم ،» رابن ځواب ورکړ ، هيڅ ځاي مي مبتل شوی هم نه دي. هغوی ته مي ويلي چي دننه زخمي يم او کوم هډوکي مي مات شوی ، په سيني کي مي سخت درد دي ، خو زه بلکل روغ رمټ يم.»

«بيانو دلته ولي را غلي ياست ؟» نجلۍ تري ويوښتل ،

ما ډيره هڅه وکړه چي مصر ته ور ننوځم ، او تر سوډاني لښکرو پوري ځان ور رسوم. خو هري لوري ته اسلامي فوځ خپور وور دي ، هيڅ لاره مي و نه موندله ، هغه نور پنځه زخميان مي را ټول کړل او دهغوی سره زه هم د زخمي په څير دلته راوستلاي شوم ، اوس به د تيښتي هڅه کوم خو تر اوسه را ته شوني نه ښکاري،» هغه لږ څه په غُصّي سره وويل «ماته ددوه پو ښتنو ځواب راکړه ، اول داچي ما ايوبي ژوندي وکوت ، ولي ؟ ايا غشي تمام شوی و ، او يا هغه حرام خور بې زړه شوی دي ؟ او بله پوښتنه دا چي تاسي ټولي اوه نجونه ولي د مسلمانانو په قيد کي ياست ؟ ايا هغه پنځه نور له منځه ولاړل او يا تښتيدلي دي ؟

« هغوی ژوندي دي ، رابنه !» موبي ورته وويل ، «ته خو وائي چي د مسيح خداي ته زمونږ بريا منظور ده خو زه وايم چي زمونږ خداي مونږ ته د کومي ګناه سزا راکوي ، صلاح الدين ايوبي په دې خاطر ژوندي دي چي غشي د هغې د پښو ترمنځ په شګو کي و لږيد.»

«ايا دا غشي کومي نجلۍ ويشتلي و؟»رابن تري و پوښتل«کرستيوفر چيري و؟»

«غشي خو هغې ويشتلي و مګر......»

«ايادکرستيوفر غشي خطا ولاړ؟» رابن تري په حيرانتيا سره و پو ښتل ، « هغه کرستيوفر چي غشي ويشتو ئي پادشاه «اګستس » حيران کړي و او هغه ته ئي خپله د لاس توره په انعام کي ورکړي وه ؟ دلته د راتلو سره دهغه نښه دومره خرابه شوه چي شپږ فټه اوږود او دري فټه غټ او پلن صلاح الدين ايوبي ئي د غشي څخه خطا شو؟ د هغې بدبخته لاسونه به د ويري څخه لړزيدلي وي؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فاصله ډیره وه .» موبي ورته وویل « او کرسټوفر و ویلې« کله چې غشې د کمان څخه وت نو په همغه لمحه کې ئې ماشې په سترګه کې ورننوت ، او ننبه ئې خرابه شوه.»

«بیا څه وشول ؟»

« څه چې باید شوی واې »موبی ورته وویل « صلاح الدین ایوبي ساحل ته تللې و ، دهغه سره د هغې درې قومندانان هم ملګري و چې څلورو ساتونکو ئې ساتنه کوله ، هغوی هرې لورې ته خپاره شوی و ، دا خو زمونږ برخه ښه وه چې دغه سیمه د غونډیو نه ډکه وه ، کرسټوفر ځان خوندي کړ او ووت ، او بیا مونږ ته دومره وخت په لاس راغې چې پاته غشې اولیندۍ مو په شګو کې ورننویستې او اوبښ مو پرې چو کړ. کله چې سپاهیان راغلل نو کرسټوفر ورته وویل چې مونږ پنځه کسان د مراکش تاجران یو او دا نجونې د سمندر څخه راوتلې او مونږ ورته پناه ورکړې ده ، مسلمانو سپاهیانو زمونږ د سامانونو لټون او تالاشي وکړه ، هغوی ته د تجارتي سامان پرته نور هیڅ په لاس ور نه غلل ، هغوی مونږ ټول یوځاې د سلطان ایوبي مخې ته یوړو ، مونږ ورته وویلې چې مونږ د سیسلي د ژبې پرته په بله هیڅ ژبه نه پوهیږو ، کرسټوفر ایوبي ته وویل چې هغه زمونږ په ژبه پوهیږي ، مونږ اوه واړو نجونو په خپلو څهرو باندې ویره او خوف راڅرګند کړي و .»

موبي رابن ته ټولې هغه خبرې وکړې چې د سلطان ایوبي سره ئې کړې وې ، دغه اوه نجونې او پنځه نارینه چې دمراکشي تجارانو په بڼه کې پټ ول او خپل ځانونه ئې مراکشي تجاران ښوولې و ، دوه ورځې دمخه په ساحل کې د کشتیو څخه پیاده شوی و. دغه پنځه واړه کسان د صلیبیانو تجربه لرونکې جاسوسان او قومندانان و ، او نجونې هم روزل شوی جاسوسانې وې ، دځارکښۍ څخه اخوا دهغوی بل کار داهم و چې مسلمان سالاران او جنرالان په خپلو دامونو کې را ونښلوي ، هغوی که له یوه اړخه ښایسته او ښکلې وې خو د بله اړخه ورته د ذهنونو د تخریبولو روزنه هم ورکړل شوی وه، په دې روزنه کې اداکارۍ ځانګړې اهمیت درلود. دهغو پنځه نارینه و دنده دا وه چې صلاح الدین ایوبي له منځه یوسي، او دناجي سره اړیکې ټینګ کړي ، دې نجونو مصري ژبه هم په ډیره روانۍ سره ویلاې شوه ، خو هغوی هیڅکله هم دا خبره را برسیره نه کړه ، رابن ددې ځانګې مشر و ، هغه ته د ناجي پورې ورسیدل اړین کارو. خو د صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان پالیسیو د حالاتو مخه بل لورې ته یوړه.

« ایا ته صلاح الدین ایوبي په خپل جال کې نه شې را نښلولې ؟»رابن ترې و پوښتل ،« اوس خو دلته زمونږ لمرنۍ شپه ده .» موبي ورته وویل ،« هغه پریکړه چې سلطان ایوبي زمونږ په اړوند کړې ده ، نو که چیرې په هغه کې هغه ریښتونې وي نو دهغې مقصد خو داد ې چې هغه انسان نه بلکه تیږه ده . که چیرې هغه زمونږ سره کومه علاقه درلوداې نو زمونږ څخه خو به ئې یوه نجلۍ خپلې خیمې ته بللې واې ،....د هغې وژل هم دومره اسانه نه دي هغه یواځې یوځل ساحل ته راغلې و خوزمونږ غشې خطا ولاړ، هغه د سالارانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو په ډله کې اوسيږي ، دلته ئې يو سپاهي زمونږ په سر درولې دې اوهلته د صلاح الدين ايوبي په خيمه د ساتونکو يوه ډله پهره کوي ،»

هغه پنځه نور اوس چېرې دي ؟» رابن ترې و پو ښتل ،

« لرې خه لرې دي» موبي ځواب ورکړ ،« هغوی به اوس همدلته اوسي،»

«واوره موبي !»رابن ورته وويل« دې ماتې زه ليونې کړې يم ، زما په ضمير باندې دومره ستر بار پروت دې لکه چې ددې ماتې ټول مسئوليت زما په غاړه پريوځي. په صليب باندې په لاس اينښولو سره خو ټولو سوګند ياد کړې دې ، خو د يو سپاهي په سوګند کې او زما په سوګند کې د ځمکې او اسمان تر منځ توپير موجود دې ، زما رتبه خپل مخته کيږده ، زما دندې وګوره ، ماته نيمائې جنګ د ځمکې د لاندې څخه، اونور نيمايي د دښمن د شا څخه په وار کولو سره ګټل و ، خو ما او تاسي اوه واړو اوهغه پنځو يو هم خپل فرض نه دې ادا کړي ، له ماڅخه دا صليب اوس ځواب غواړي» هغه په خپله غاړه کې را ځوړند صليب ته لاس کړ او وئې ويل«زه دا صليب هيڅکله هم د سينې څخه نه شم جدا کولې ،» هغه د موبي په سينې باندې لاس را ښکود او د هغې صليب ئې په لاس کې را ونيو او وئې ويل ،«ته خپل مور او پلار ته دوکه ورکولاې شې خو ددې صليب څخه سترګې نه شې اړولاې ، هغه چې کومې دندې تاته سپارلي، هغه به پوره کوې، هغه ښايست چې تاته خدای درکړې ، دهغې په واسطه به ته غرونه ښيروې او لاره به ځانته په کې پيدا کوې ، زه تاته يوځل بيا وايم چې زمونږ دغه ناڅاپي او د توقع خلاف ليدنه کتنه ددې خبرې څرګند ثبوت دې چې مونږ به بريا لې کيږو ، زمونږ لښکر د روم د بحيرې په هغه غاړه کې را ټوليږي ، هغه چې ولاړل ولاړل ، خو هغوی چې ژوندي دي هغوی په دې پو هيږي چې دا ماتې نه وه بلکه چل ول او دوکه وه. ته بيرته خپلې خيمې ته ولاړه شه ، او هغو نجونو ته ووايه ، چې په خيمه کې مه پريوځئ، بيا بيا د صلاح الدين ايوبي سره ووينئ ، دهغې د سالارانو سره ووينئ ، دهغوی سره په کتلو کې بې تکلفي اواسانتيا را پيدا کړئ ، هغوی ته دخپلو ځانو په هکله د مسلمانيدو ډاډ ورکړئ ، مخکې تاسي په خپله پوهيږئ چې څه اوڅنګه بايد وکړئ»

«د ټولو تر مخه خو دا مالومه کړئ چې اخر دا وشول څه ؟» موبي ورته وويل « ايا سوډانيانو مونږ ته دوکه راکړې ده»

«زه اوس په ډاډمنه توګه څه نشم ويلاې» رابن ورته وويلې « ماد يرغل د مخه په مصر کې دخپلو جاسوسي شبکو له لارې چې کوم مالومات تر لاسه کړي و هغه دا وچې صلاح الدين ايوبي په خپلو پنځوس زره سوډاني عسکرو باندې باور نه کوي ، حال داچې دا دمصر د مسلمانانو د وايسراې خپل فوځ دې ، ايوبي دلته په راتللو سره خپل ځانته مصری فوځ تيارکړ. سوډانيانو نه غوښتل په دې فوځ کې ورګډ شي. دهغوی قومندان ناجي زمونږ څخه کومک و غوښت ، ما دهغه ليک ليدلې و اوما دهغې تصديق هم کړې و چې دا ليک د ناجي د خپل لاس دې. اوپه دې کې هيڅ ډول دوکه نه وه ، خو زمونږ سره زمونږ په تاريخ کې تر ټولو لويه دوکه وشوه ، زه به دا په ډاګه کوم چې دا څه ډول وشوه ؟ چا وکړه ؟، زه ددې دمالومولو پرته بيرته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستنیږم. اګستس پادشاه په ډیر فخر سره ویلې و چې زه به د مسلمانانو دکورونو په منځ کې د راز خلک پیدا کړم او دهغوی بنسټونه به و لړزوم. اوس نو ته تصور وکړه موبي !د شا هنشاه په زړه کې به څه تیریږي ، هغه به ماته د مرګ د سزا پرته بله څه سزا راکړي ؟او د صلیب قهر خو به په ځانته توګه پر ما نازلیږي.»

«زه په ټولو پو هیږم ،» موبي ورته وویل » جذباتي خبرې مه کوه ، د عمل خبره کوه ، ماته ووایه چې زه څه وکړم؟»

د رابن په اعصابو دخپلو فرضو د ادأ او د ماتي احساس دومره اغیز کړې و چې هغه ته د ا احساس هم نه کیده چې د موبي په ځیر زړه وړونکې نجلۍ ، دهغې تر سینې سره یوځای شوی او دهغې د وریښمو په څیر نرم اوملایم ویښتان دهغې نیمایي مخ ور پټ کړې دي. رابن دهغې ویښتان لمس کړل او وئې ویل « موبي ! ستا دا ویښتان دومره کلک زنځیرونه دي چې که چیرې یو ځل د صلاح الدین ایوبي په شاوخوا کې را چاپیر شول نو هغه به ستا غلام کړي ، خو ته باید تر ټولو لمړۍ دا کار وکړې چې کرسټوفر او دهغې ملګروته ته به ووائې چې هغوی د همدې تاجرانو په بڼه کې تر ناجي پورې ځانونه و رسوي او دا مالومه کړي چې تر اوسه پورې د هغه لښکرو ولې پاځون و نه کړای شو، او دا راز څه ډول فاش شو چې دهغې څخه په ګټې اخستلو سره د صلاح الدین ایوبي یو څو معمولي عسکري دلګیو په مورچلو کې په کیناستلو سره زمونږ ستره بحري بیړه غرقه کړه؟ اوهغه ته دا هم ووایه چې دا را ته ډاګیزه کړي چې ناجي خو به د صلاح الدین ایوبي سره بیرته نه وي یو ځای شوې ؟ او یا خوئې زمونږ ددې ماتې او شکست له پاره دا لیک مونږته نه و را استولې ؟ که چیرې همداسې شوی وي نو مونږ ته خو بیا په خپلو جنګي منصوبو او پلانونو کې د بدلون د راوستلو اړتیا ده ، زه ډاډمن شوی یم چې د مسلمانانو شمیره که ډیره لږه هم وي مونږ هغوی ته په اسانۍ سره ماتې نه شو ورکولې ، دې ته اړتیا پیدا شوی چې د هغوی دحکمرانانو او دهغوی د عسکري قیادت جذبه و ځپل شي ، مونږ ستاسې په ځیرنورې نجونې هم د عربو په حرام سرایو او حویلیو کې ور ننه ویستې دي»

«خبره دې بیا اوږده کړه » موبي هغه ته په ټوکنې لهجې سره وویل « مونږ په خپل کور کې په یوه بستره باندې نه یو ملاستي چې په خوند خوند سره یو دبل قصې واورو ، مونږ ددښمن په عسکري پنډ غالي کې بندیان یو ، د باندې ساتونکې ولاړ دي ، شپه په تیریدو ده ، زمونږ سره د اوږدو خبرو کولو له پاره وخت نه شته ، زمونږه مشن له منځه تللې ، اوس ووایه چې په دې حالاتو کې مونږ څه کولای شو؟ مونږ ټول ټال اوه نجونې او شپږ سړي یو، مونږ څه وکړو ؟ یو داچې تر ناجي پورې ولاړ شو او دهغې ددې دوکې په هکله مالومات پیدا کړو ، بیا ددې اطلاع چاته ورکړو ؟ له تاسره بیا چیرته ووینو ؟»

« زه له دې ځایه څخه دتېښتې هڅه کوم »رابن ورته وویلې « خو د تیښتې څخه دمخه ددې پنډ غالي ، په دې کې د وګړو د شمیرې او د ایوبي د راتلونکو موخو په هکله مفصل مالومات له ځانه سره را ټولوم ، ددې وګړي په هکله مونږ باید ډیر زیرکه واوسو. په دې وخت کې په اسلامی امت کې همدا یواځنې وګړې دې چې د صلیب له پاره ګواښ ګرځیدلې دې او که نه اسلامي خلافت زمونږ په چال او جال کې تل پروت وي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایملرک پادشاه به ویل ، چې مسلمانان دومره کمزوري شوی دي چې اوس د هغوی په خپلو پښو د کښینولواو راپرځولو لهپاره یواځې یوه تکان ته اړتیا ده ، خو دهغې داخبره یواځې یو خیال و خوب ثابت شو. زه باید دلته پاته شم او د ایوبي کمزوري رګونه ووینم ، او تاسې دهغه پنځه کسانو سره یوځای شئ او سوډاني لښکر را وپاروئ او پاځون پرې وکړئ ، ډیره اړینه داده چې ایوبي ژوندي پاته نه شي ، خو که چیرې هغهژوندي پاته کیږي هم ، نوژوند به ئې زموږ په هغه بندي خانه کې وي چې د عمر تر اخره به کې د لمر څرک هم و نهویني ،او نه ورته د شپې د اسمان کوم ستوري په سترګو راشي......ته لمړې خپلې خیمې ته ولاړه شه هغه شپږو نورو نجونو ته دهغوی کار ور وسپاره ، هغوی ته په ځانګړې توګه دا ووایه چې هغوی علي بن سفیان دخپلو ښایسته زلفو او ملائمو جسمونو په واسطه دومره بیکاره کړي چې هغه بیا د صلاح الدین ایوبي دکاره او ښیګڼې څخه ووځي، اوکه چیرې وکړای شي نو دهغې او د صلاح الدین ایوبي تر منځ دې داسې ناخوالې او غلطې انګیرنې را پیدا کړي چې هغوی یو دبل دښمنان وګرځي ، تاسې ټولې په ښه توګه پوهیږئ چې ددوه نارینه و تر منځ ناخوالې او دښمنې څه ډول را پیدا کیدای شي ،....ولاړه شه ! او پاته نورو نجونو ته مکملې لارښوونې وکړه او بیا کرسټوفر ته ځان ور سوه ، هغه ته زما احترام وړاندې کړه ، او دا هم ورته ووایه ، چې اخر ستا غشې ایوبي ته په ورسیدو ولې خطا شو؟ اوس به ددې ګناه کفاره ورکړې او هغه کار چې تاته در سپارل شوې دې هغه سل په سلو کې پوره کړه»

رابن د موبي ویښتان ماچ کړه او ورته ئې وویل « تاخو په صلیب باندې خپل عزت هم ځار کړ. خو د مسیح د خدای په وړاندې ته دمریم په خیر پیغلهئې !! د جرړو او بیخه د اسلام ویستل ستا دنده ده ، که چیرې موږ یروشلم (بیت المقدس) په خپلو لاسو کې وساتو نو مصر به هم زموږه وي.»

*****(۱۸)

موبي د رابن د بسترې څخه را ووته ، دخیمې څنډې ته ورغله ، پرده ئې پورته کړه بیرون ئې و کتل ، په تیاره کې ورته هیڅوک تر سترګو نه شول ، هغه بیرون را ووتله اودخیمې د څنډې څخه ئې وکتل چې ساتونکې چیرې ولاړ دي ، هغه ته لږ څه لرې د چا داواز زمزمه په غوږو شوه ، وئې ویل کیدای شي همدا ساتونکې وي ، موبي روانه شوه ، د ونو بوټو څخه تیریده اودهر قدم د پورته کولو وروسته به ئې یو ځل دخیمې په لور کتل ، هغه تر غونډۍ ور ورسیده او دخپلې خیمې په لور روانه شوه، نژدې نیمائې لاره ئې وهلې وه چې هغې ته ددوه کسانو د خبرو کولو زوږ تر غوږو شو ، دا خبرې د هغې د خیمې سره نژدې سیمه کې چاکولې ، هغه ته دا ویره په زړه شوه چې کیدای شي ساتونکې ته دا په ډاګه شوی وي چې یوه نجلۍ ورکه شوې ده ، او هغه بل کوم ساتونکې او یا خپل کوم قومندان را بللې وي ، هغې فکر وکړ چې خیمې ته د تللو پر ځای د هغو پنځه ملګرو په لور ور شي چې د مراکشي تاجرانو په لباس کې نژدې یو نیم دوه میله لرې ئې خیمې درولې دي. خو هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې د هغې په ورکیدو به هغه پاته نورې نجونې په کوم مصیبت کې و نښلي ، هغوی ډیرې ګړندۍ او چالاکه وې، بیا هم ویریده ځکه چې پر هغوی د بندیزونو د کلکیدو ګواښ موجود و ، او ددې نه اخوا بله لاره هم نه وه ، موبي لږ څه نوره هم مخته ولاړه تر څو ددې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خلکو خبرې واورې ، هغه د هغوی په ژبه پوهيده ، دا خو دهغوی چل ول و چې ویل ئې چې هغوی د سیسلې د ژبې پرته په بله کومه ژبه باندې نه پو هيږې.

مګر هغه دواړه خبرې کونکې چپ شول ، موبې په سوکه توګه مخته ولاړه، هغه خپلې کیڼ لورې ته د قدمونو اواز واورید ، هغې هغه لورې ته وکتل ، هلته د ونو تر منځ هغې ته یو تور سیورې چې د کوم انسان و ، تر سترګو شو ، هغې خپله لاره بدله کړه اود غونډۍ په لور روانه شوه ، موبې نه غوښتل کومه خطره قبوله کړې ، هغه په غونډۍ و ختله ، غونډۍ دومره لوړه نه وه ، سمدستې پاس پرې پورته شوه ، که څه هم هغه ډیره هوښیاره وه خو هر انسان په هر قدم کې پوره احتیاط نه شې کولاې ، هغه د غونډۍ په سر و دریده ، دهغې تر شا د ستورو نه ډک اسمان و ، دبله اړخه د سمندر اودښتې فضا د شپې له اړخه د آینې په توګه شفافه وه ، هلته په ونو کې تلونکې یو سړې په غونډۍ باندې ختونکې یو سیورې و کوت ، موبې خپل اړخ دهغې سړې په لور کړ، دهغې ویښتان پرانستې و چې پر خپلو لاسو ئې شاته ور وغورځول ، دا سړې د شپې د ساتونکو قومندان و، هغه په نیمه شپه د پنډغالې د ساتونکو په ګزمه را وتلې و ، ساتونکې ئې کتل او ګرځیده ،دا د ساتونکو د بدلون وخت و ، قومندان په دې خاطر هم ډیر زیات متوجه و چې پخپله صلاح الدین ایوبې د خپلو درې سالارانو سره په پنډغالې کې موجود و، سلطان په ډسپلین کې ډیر سخت و ، هر چاته به هره ثانیه خطره محسوس کیده چې سلطان د شپې را پاڅیږي او په ګزمه باندې راوځي ،

قومندان پوه شو چې په غونډۍ باندې کومه نجلۍ ولاړه ده ، په هماغه ماښام قومندانانو ته خبر ورکړل شوی و چې صلیبیانو د تخریب او ښارکښۍ له پاره نجونې را لیږلې دي ، دانجونې د صحرائې کوچیانو په څیر هم را څرګندیداې شي او دداسې غریبو نجونو په څیر هم چې په عسکري پنډغالو کې د پاته شوې غذا د راټولولو سوال کوي ، ددې تر څنګ دا نجونې خپل ځانونه د را تښتول شوو او مظلومو ښځو په څیر هم را ښکاره کوي او د پناه غوښتلو هڅې هم کوي.

قومندانانو ته دا ویل شوي و چې نن اوه نجونې د سلطان په پناه کې راغلې دي ، که څه هم سلطان په هغوی رحم کړې خو په اصل کې ئې هغوی د ښکمنو په څیر په ځانته خیمه کې اچولې دي ، هغه قومندان ددې احکامو په اوریدو سره خپل یوه ملګرې ته په ټوقو کې ویلې و چې « الله دې وکړې چې دغسې یوه نجلۍ زما څخه پناه وغواړي ،» او هغوی دواړو پرې خندلې هم و.

اوس نو د شپې په نیمائې کې ، په داسې حال کې چې ټول پنډغالې بیده دې په دې غونډۍ باندې د یوې نجلۍ سیورې تر سترګو کیږي ، لمړي خو قومندان پخپله په ویره کې شو چې هسې نه چې کوم پیرې وي ، هغه ساتونکې ته د نجونو په خیمه ددرولو په وخت کې ویلې و چې دننه اوه نجونې دي ، کله چې هغه پرده پورته کړه نو هماغه اوه بسترې ورته په مړژوانده رڼا کې تر سترګو شوې ، هرې نجلۍ خپله کمبله پر مخ راغوړولې وه ، یخنې ډیره وه ، هغه دننه ولاړ نه شو تر څو وویني چې اومه بستره تشه پرته ده ، خو پر هغې ئې کمبله داسې غوړولې وه لکه کوم څوک چې په کې پروت وي ، هغه ته د امالومه نه وه چې اومه نجلۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډۍ دده تر مخ ولاړه ده ، هغه د لږ څه وخت له پاره په فکر کې شو چې ورته اواز وکړي او يا پخپله هلته ورشي نو که چېرې هغه پيرۍ او يا جادوګره وي نو دهغې د ورکيدو انتظاربه وکړي ،

دلږ څه ډير انتظار وروسته بيا هم هغه سيورې ورک نه شو بلکه دوه درې قدمه نور هم مخته راغې او بيا بيرته وروسته شو ، او هملته و دريد . دغه قومندان چې «فخرالمصري» نوميده سوکه سوکه غونډۍ ته ورغې او ورغږ ئې کړ « ته څوک ئې ؟ ښکته را شه » نجلۍ د هرن په توګه و ځغاستل او د غونډۍ بل اړخ ته ولاړه ، فخر ته ډاډ پيدا شو چې کوم پيرۍ او يا جادوګره نه بلکه انسان دې ، هغه د قوي هيکل خاوند و ، غونډۍ هم دومره لوړه نه وه ، اوږده اوږده قدمونه ئې واخستل او پر غونډۍ ور وخوت ، هلته هم تياره وه ، د شپې په چوپتيا کې دهغې نجلۍ د قدمونو اواز تر غوږو شو هغه د غونډۍ څخه ښکته شو او د نجلۍ پسې ئې ورمنډه کړه ، نجلۍ خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل ، فاصله لږ څه زياده وه ، فخر پخپله عسکر و ، دزمري په څير ئې منډه وهله ،د غونډۍ شاته لوړه ژوره ځمکه او وچ بوټي او په ځينو ځايو کې يوه يوه وچه ونه هم ولاړه وه، هغه ډيره منډه واخسته خو وئې کتل چې تر مخه ئې څوک نه شته ، و دريد او هر لورې ته ئې وکتل ، هغه دخپله ځانه وروسته او ډير لرې کينې اړخ ته د نجلۍ د قدمونو اواز واوريد . هغه روزل شوی جاسوسه نجلۍ وه ، هلته چې ورته د هغې دښايست او ښکلا روزنه ورکول کيده تر څنګ ئې ورته عسکري روزنه هم ورکول کيدله ، تر څنګ ئې د خنجر وهلو په لوبو کې هم پوهه درلوده ، هغه دکومې ونې تر څنګ پټه شوی وه ، کله چې فخر مخته راغې نو هغې بلې لورې ته منډه کړه .

دې تعقيب د پټوني شکل ځانته و نيو ، فخر د شپې تياره اند ښمن کړې و ، کله به چې د موبې قدم و دريد نو هغه به هم ودريد ، خو چې د قدمونو اواز به بيا واوريدل شو نو هغه به منډه وهله ، هغه د غصې څخه تک سور شوی و ، هغه په دې و پو هيد چې دا کومه ځوانه نجلۍ ده که چېرې د زيات عمر ښځه وای نو دومره ګړندۍ او دومره زياته منډه به ئې نه شوه وهلاې ، فخر نژدې دوه ميله فاصله ووهله ، موبې هم د وچو لمدو بوټو او د ځمکې د لوړو ژورو څخه پوره ګټه واخسته ، دهغې د نارينه ملګرو ځاې را نژدې شوی و. هغې په منډه منډه هلته ځان ور ورساوه ، هغې خپلو خلکو ته اواز ورکړ ، هغوی د ويرې په حال کې را پورته شول او د خيمي څخه بيرون را ووتل، يو خو له ځانه سره مشال هم را واخست ، دا د يوه لرګي په سر باندې د را چاپيره کړل شوی ټوټې څخه جوړ شوی و چې روښنائې ډيره زياته وه . فخر خپله توره را وويستله او تيګاه وهونکې او رپيدونکې سترې ستومانه دهغوی تر مخ و دريد. هغې و کتل چې دا پنځه کسان د لباس له اړخه تاجران اومسلمانان بريښي. نجلۍ د هغوی څخه د يوه په پښو کې په داسې حال کې چې دهغې ورنونه ئې کلک نيولي و کيناسته ، د مشال په رڼا سره مالوميده چې د هغې په مخ باندې ويره را څرګنده شوی وه ، دهغې سينه غورځيدله ،او ساه ئې په سختۍ سره اخستله.

«دانجلۍ ماته حواله کړئ»فخر المصري تاجرانو ته په حاکمانه لهجې سره وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا يوه نه ده»، يو سړي په عذرانه لهجې سره وويل «مونږ خو اوه نجونې ستاسې سلطان ته ورحواله کړي ، ته دا نجلۍ له ځانه سره ورلاې شې ،»

«نه !» موبي د هغې پښې نورې هم ټينګې و نيولې، په ويره او ژړا کې ئې وويل «زه د هغې سره نه ځم ، دا خلک د عيسائيانو څخه هم ډير وحشيان دي، د هغوی سلطان انسان نه دی سنډا دی !! سنډا. هغه د خيرونکې حيوان په څير زما هډوکی مات کړي دي ، زه د همغې څخه دلته را تښتيدلې يم ،»

«کوم سلطان ؟» فخر په حيرانتيا سره ترې و پوښتل.

« همغه چې تاسې ئې صلاح الدين ايوبي بولئ ،» موبي ځواب ورکړ « هغې اوس په مصري عربي ژبه هم خبرې کولې.

« دانجلۍ سخت درواغ وايي ،» فخر وويل او ورڅخه ئې و پوښتل « دا څوک ده ؟ او ستاسې څه کيږي او څه ډول اړيکې ورسره لرئ ؟»

«لږدننه راشه دوسته ، بيرون هوا يخه ده » يو سړي فخر ته وويل. خپله توره په تيکی کې کيږده ، مونږ تاجران يو له مونږه څخه تا ته هيڅ ګواښ نه شته ، را ځه ، ددې نجلۍ قصه واوره ،» هغه يو «اه» وکړ او وئې ويل « ما ستاسې سلطان يو مؤمن مسلمان ګاڼه ، خو د يوه ښايسته نجلۍ په کتلو سره هغه دخپل ايمان څخه لاس په سر شو ، هغه به د هغه پاته شپږو نجونو سره هم همداسې لوبې کړې وي.» هغوی به هغه نورو سالارانو بې عزته کړې وي ،» موبي وويل « ماښام ئې هغه ټولې بې وزله خپلو خيمو ته وړې وې او د بې هوشۍ وروسته ئې خيمې ته را وغورځولې ، هغوی ټولې اوس په خيمه کې بې هوشه پرتې دي.»

فخرالمصري خپله توره په تيکي کې کښيښوده او دهغوی سره دننه خيمې ته ولاړ، هلته د کيناستو وروسته يو سړي اور بل کړ اود قهوې له پاره ئې اوبه پخې کړې ، خو څوک نه پوهيدل چې په هغې کې ئې څه څه ور واچول ، بل سړي د فخر څخه و پوښتل چې هغه دکومې رتبې خاوند دي ؟ هغه ورته وويل چې هغه قومندان دي ، هغوی له ده سره ډيرې زياتې خبرې وکړې چې دهغې څخه دوی دا و انګيرله چې دا سړې معمولي سپاهي نه دي بلکه کوم مسئول وګړې دي ، ذهين او زړه ور هم دې ، دهغې خلکو څخه يوه (کرسټوفر) ددغې اوه نجونو هماغه داستان فخر ته تکرار کړ ، کوم ئې چې صلاح الدين ايوبي ته ويلې و ، هغوی فخر ته دا هم وويل چې سلطان ايوبي ددوی په هکله هغوی ته څه ويلي و ، دې نجونو سلطان ته دا وړاندېز هم کړې و چې هغوی خو اوس خپلو کورونو ته بيرته نه شي تللاې او همدا رازنه غواړي چې د عيسايانو سره هم پاته شي په دې خاطر هغوی دې ته تياري دي چې اسلام و مني ، خو په دې شرط چې د کومې ښې رتبې خاوند له هغوی سره واده وکړي ، مونږ اوريدلي و چې صلاح الدين ايوبي د کرچار له اړخه د تيرې په څير دې ، اومونږ هره ورځ سفر کونکې تاجران يو ، مونږ به دا نجونې په کومو کومو ځايو کې له ځانه سره ګرځوو. مونږ دوی ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان په حواله کړي خو هغه څه چې سلطان ددې نجلۍ سره وکړل هغه تا پخپله دهغې د خولې څخه واوريدل.

فخر المصري د نجلۍ په لور وکتل نو نجلۍ ورته و ويل «مونږډير خوښ و چې خداې مونږ د يوې فرښتې په پناه کې ورکړي يو. خو د لمر د پريوتو سره سم د سلطان يو ساتونکې راغی او ماته ئې وويل چې سلطان دې ځانته غواړي ، زه د پاته شپږو نجونو په نسبت ډيره ښکلې وم. دا زما د توقع خلاف وه چې ستاسې ايوبي به ما په داسې بد نيت ځانته غواړي ، زه ولاړم ، سلطان ايوبي د شرابو صراحي پرانسته ، يوه پياله ئې په خپله مخکې کيښوده او بله ئې ماته را کړه، زه خو عيسايي يم او سل ځله هم شراب څښم ، په بحري جهاز کې عيسائې قومندانانو زماد جسم څخه د لوبو يوه اله جوړه کړې وه ، او اوس صلاح الدين ايوبي هم غوښتل زما د جسم سره همغسې لوبې وکړي ، شراب او سړي زما له پاره کوم نوي شي نه دي. خو ما ايوبي يوه فرښته ګڼله ،ما د هغې وجود دخپل ناپاکه وجود څخه لرې ساتل غوښتل ، خو هغه د هغو عيسايانو څخه هم ډير چټل وخوت کومو چې زه په بحري جهاز کې د لوبو نانځکه ګرځولې وم. کله چې دهغوی جهاز په ډوبيدو شو نو زه هغوی دبحري جهاز څخه را کوزه او په يوې کشتۍ کې واچولم او په سمندر کې ئې پريښولم ، هيچا را سره کومک و نه کړ. زما جسم لړزيده او زما هډوکي يو له بله سره ورغلي و.......

«خداې مونږه خوندي کړو او دهغې انسان په پناه کې ئې ور واچولو چې د فرښتې په لباس کې يو څيرونکې حيوان دي ،ماته سلطان ويلي و چې زما نورې ملګرې شپږ نجونې د هغې د سالارانو په خيمو کې دي.. ما د سلطان لاس او پښې و نيولې او ورڅخه مې و غوښتل چې له ماسره واده وکړه ، خو هغه راته وويل چې که چيرې ته ما خوښوې نو د واده پرته زه تا په خپل حرم سراې کې له ځانه سره ساتم ، ... هغه له ماسره د وحشيانو په څير سلوک وکړ. هغه په شرابو کې بدمسته و ، هغه زه د خپله ځانه سره په بستره څملولم ، خو کله چې دهغې سترګې ورغلې زه د هغه ځايه څخه را وتښتيدم ، که چيرې زما په خبرو مو باور نه کيږی نو دهغې د ساتونکو څخه و پو ښته.»

په دې وخت کې يو سړي فخر ته قهوه ورکړه ، لږ څه وروسته د فخر مزاج بدل شو ، هغه د کرکې څخه په زوره زوره وخندل، «مونږ ته حکم کوي چې د شرابو اوښځو څخه ځانونه لرې کړئ او پخپله د شرابو د څښلو نه وروسته د ښځو سره شپې تيروي ، » فخر دا احساس هم ونه کړ چې د نجلۍ قصه پوره بې بنسټه ده ،او نه ئې دا محسوس کړه چې دهغې مزاج ولې بدلون وموند . هغه ته ئې حشيش ورکړي و ، پر هغې داسې نشه راغلې وه چې هغه نشه نه ګڼله ، هغه اوس په خپله انګيرنه کې پادشاه ګرځيدلې و ، د نجلۍ په مخ باندې د مشال رڼا ګډيدله ، د هغې خواره واره ويښتان تور ځليدل ، هغه اوس فخر ته د پخوا څخه ډيره ښايسته ښکاريده ، هغه په پوره نا ارامۍ سره هغې ته وويل «چې که ته غواړې نو زه به دې په خپله پناه کې واخلم.»

«نه» نجلۍ دويرې څخه شاته شوه.او وئې ويل «ته به هم له ما سره د خپل سلطان په څير سلوک وکړې ، ته به ماخپلې خيمې ته يوسې او زه به يوځل بيا ستا د سلطان په غيږ کې کيوزم. »

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ خو اوس دهغو نورو شپږو نجونو د خوندي کولو په فکر کې یو » یو تاجر وویل «مونږ خو دهغوی عزت خوندي ساته خو زمونږ څخه سهوه وشوه»

دفخرالمصري سترګې په نجلۍ نښتې وې ، هغه کله هم داسې ښکلې نجلۍ نه وه کتلې ، په خیمې کې چپه چپتا وه ، خو دا چپتیا کرستوفر ماته کړه او وئې ویل «ته د عربو څخه راغلې ئې او که مصري ئې ؟»

« مصري» فخر ورته وویل « ما تر اوسه دوه جنګونه کړي دي ، په دې خاطر ماته دا رتبه راکړل شوی ده.»

«هغه سوډاني فوځ چې سالار ئې ناجي دې هغه اوس چېرې دې ؟»کرستوفر ترې و پوښتل.

«دهغې فوځ یو سپاهي هم له مونږه سره نه دې راغلې ،»فخر ځواب ورکړ.

« پوهیږئ چې داسې ولې وشو ؟» کرستوفر ورته وویل « سوډانیانو د صلاح الدین ایوبي امارت او قومنداني نه ده منلې ، هغه فوځ خپل ځان ازاد ګڼي ، ناجي سلطان ایوبي ته ویلې و چې هغه دې د مصر څخه ووځي ، ځکه چې هغه دلته بیګانه دې ، په دې خاطر ایوبي ځانته مصري فوځ جوړ کړ او د جنګولو له پاره ئې دلته راوست ، هغه تاسې ته د شرافت او نیکۍ دوکه درکړه ، او په خپله عیش کوي ، ایاتاسې ته دغنیمت مال په لاس درغلې دې ،...که چېرې تاسې ته تر لاسه شوی هم وي نو د طلا او سپینو زرو یوه یوه ټوټه به وي ، حال داچې د صلیبیانو د جهازونو څخه بې بها خزانه د سلطان ایوبي لاسو ته ورغلې هغه ئې ټوله دشپې په تیاره کې په سلګونو اوښانو بار او قاهرې ته ولیږله ،چې د هغې ځاې څخه به دمشق او بغداد ته ولیږل شي. سلطان غواړي سوډاني لښکر لوځ او دغلامانو په څیر ترې کار واخلي ، اوبیا به د عربو څخه فوځ راشي او تاسې مصریان به هم د غلامانو په څیر وګرځوي.»

*****(۱۹)

ددې مصري سوداګر هرې خبرې د فخرالمصري په زړه کې ځاې نیوه ، خو په حقیقت کې په فخر المصري دخبرو اغیز دومره نه و لکه څومره چې په هغه دموبې ښکلا او حشیشو اغیز کړې و . عیسایانو دا حربه د حسن بن صباح د حشیشینو څخه زده کړې وه. موبي ته هیڅ شونې نه بریښیده چې داسې حال به هم را پیدا کیږي چې یو مصري سپاهي به دهغې په تعقب کې په هغې زړه بایلي. هغه ته دا هم مالومه شوه چې فخر د مصر د ژبې څخه پرته په بله ژبه نه پو هیږي ، په دې اساس موبي په بله ژبه خپلو ملګرو ته وویل چې رابن د زخمیانو په ډله کې د زخمیانو په خیمه کې پروت دې او هغه وویل چې د ناجي سره ووینئ او دا مالوم کړئ چې هغوی لا تراوسه پورې ولې پاڅون نه دې کړې ، او یا داچې ولې ئې د شا له خوا په صلاح الدین ایوبي باندې یرغل و نه کړ او دا هم ډاګیزه کړئ چې ایا هغې خو به له مونږه سره دوکه او چل نه وي کړې ؟

هغې خبرې کولې نو فخر دسوداګرو څخه و پوښتل چې« دا څه وائي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا وائي» يوه ځواب ورکړ « چې که چېرې دا سرې د صلاح الدين ايوبي په فوځ کې نه وائي نوما به ورسره واده کړې و . دا مسلمانيدو ته هم تياره ده خو وائي چې اوس ئي په مسلمانانو باور له منځه تللې .»

فخر په ډيره ناقرارۍ سره د نجلۍ مټ ته لاس کړ او خپل ځانته ئي را ښکوده اووئي ويل « که چېرې زه پادشاه وائي نو په خداي سوګند چې ستا په خاطر به مې تخت اوپادشاهي هم پرې ايښې وه ، که چېرې شرط داوي چې زه د صلاح الدين ايوبي دغه راکړل شوې توره هيسته و غورزوم ، نو دا دې دروائي خله .» هغه د خپل ملابند څخه توره را پرانسته ، او د تيکې سره ئي يوځاې د هغې په قدمو کې کښيښوله او وئې ويل «زه له همدا اوسه د سلطان ايوبي سپاهي او قومندان نه يم .»

«خو يو بل شرط هم شته !» نجلۍ ورته وويلې «زه ستا په خاطر خپل مذهب پريږدم ، خو د صلاح الدين ايوبي څخه به حتما خپل انتقام او بدله اخلم .»

«ايا هغه زما په لاسو وژل غواړې ؟» فخر ترې و پوښتل.

نجلۍ د خپلو خلکو په لور وکتل ، او دې خلکو هم يو بل ته سره وکتل ، اخر کرستيوفر وويل « که چېرې يو سلطان ايوبي نه وي نو څه به وشي ؟ يو بل سلطان به راشي ، هغه به هم همداسې وي ، مصريان به په اخر کې بيا هم غلامان وي ، ته يو کار وکړه ، د سوډانيانو د سالار ناجي څنګ ته ورشه ، او دانجلۍ دهغې مخته و دروه او د صلاح الدين ايوبي اصل حقيقت او دهغې ناپاکه ارادې ورته را وسپړه .»

دې خلکو ته خو دا مالومات و چې ناجي د صليبيانو سره اړيکې لرې او موبې به له هغه سره خبرې وکړې خو هغوی په دې خبر نه و چې دهغوی دا باورې سالار به په ډيره پټه توګه له دې نړۍ څخه سترګې پټې کړې وي. دا نجلۍ بايد تر هغه پورې ورسيدلې وائي ، خو هغه په يوائې ځان هلته نه شواې تللاې ، اوس نو هغې ته د فخرې په څير يو ملګرې په لاس ورغلې و نو په دې خاطر ئي د همدې د استعمالولو پريکړه وکړه ، ځرنګه چې دا سرې د سلطان ايوبي تر سترګو شوې و نو په دې خاطر تر اوسه پورې بايد دهغې په سترګو کې پاته واې ، ددې نه علاوه هغه د موبې څخه اوريدلې و چې دهغې د ځارکښۍ او تخريب کارۍ د ځانګې مشر رابن په همدې پنډغالي کې دې او د تيښتې له پاره لاره برابره وې او هغه د هغې د کومک کولو له پاره بايد همله واوسيږې ، د هغوی ارادې مالوم نه وی چې څه دې ، په صلاح الدين ايوبي دهغوی له اړخه را پريښول شوی غشې هم خطا تللې و ، هغه ئي د سلطان ايوبي مخې ته وړې و . د هغوی لباس او ډرامه بريالۍ شوی وه ، خو د هغوی مشن له کاره لويدلې و . په دې خاطر اوس هغوی د بدل شوی حالاتو څخه د ګټې د اخستلو هڅې کولې. فخر المصري د ښايست او حشيشو په جال کې را نښتې و ، اوهغه بيرته خپل پنډ غالي ته د نه تللو پريکړه کړې وه.

هغه ته د امشوره ورکړل شوه چې هغه دې (خپله معشوقه)نجلۍ له لاسه و نيسې او دخپلې ورسپارل شوی دندې په لور دې ولاړ شي ، هغې خلکو دوی ته خپل يو اوښ هم ورکړ ، او د اوبو يوه مشکيزه اوپه يوه کځوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ئې د خوراک ښناک سامان هم ورته تیار کړ ، په دې شیانو کې څه داسې هم و چې په هغې کې حشیش ورګډ شوی و. موبي په دې رازونو خبره وه ، فخر ته ئې یوه اوږده چوغه او د تاجرانو کالي ور واغوستل ،او پګړۍ ئې ورپه سر کړه ، نجلۍ په اوښ سپره شوه د هغې پسې وروسته فخر سپور شو او اوښ د خپل سفر په لور روان شو. فخر د خپل چاپیریال څخه بې خبره و او په خپلې راتلونکې باندې هم نه پوهیده ، یواځې همدا احساس پرې غالب شوی و چې د ځمکې د مخ ډیره ښایسته پیغله ئې تر څنګ ده ، داسې پیغله چې سلطان ایوبي ئې پریښود او دده څنګ ته راغله ، فخر موبي له خپله ځانه سره را نژدې کړه او وخوځیدل .

«موبي ورته وویل « ته خو به د عیسایانو د قومندانانو او دخپل امیر ایوبي په څیر وحشی کیږې نه ؟زه هم ستا یم ، هر څه چې له ما سره غواړې و ئې کړې ، وئې کړه ، خو زه به بیا له تاڅخه کرکه کوم.»

«موبي !که چیرې ته غواړې نو زه به له اوښه ښکته شم ،» فخر هغه سمدستې پریښوده او خپل لاسونه ئې ترې لرې کړل او وئې ویل « ماته یواځې همدومره ووایه چې ته ما د زړه څخه خوښوې یادې د مجبورۍ له مخې زما لورې ته پناه را وړې ده ؟»

«ماخو دهغه تاجرانو څخه هم پناه اخستلې شوه»، موبي ځواب ورکړ ،« خو ته ماته دومره ښه ښکاره شوی چې ستا په خاطر مې دخپل مذهب د پریښولو پریکړه هم کړې ،» هغې په خپلو جذباتې خبرو سره د فخر په کمزورواعصابو باندې نوره هم خپله قبضه ټینګه کړه او شپه هم سوکه سوکه په تیریدو کې وه .

دا نژدې د پنځه ورځو سفر و خو فخر المصري د عامو لارو څخه بې لارې بې لارې تګ کاوه ، ځکه چې هغه د فوځ تښتیدلې سپاهي و ، موبي ته خوب راغې هغې خپل سر شاته د فخر په سینه باندې تکیه کړ او په پاخه خوب بیده شوه. اوښ روان و او فخر ویښ.

*****(۲۰)

صلاح الدین ایوبي د سهار د لمانځه څخه فارغ شوی و چې دروازه چې اطلاع ورکړه چې علي بن سفیان راغې ،سلطان د لمانځه له ځایه منډه کړه او بیرون را ووت د هغې دخولې څخه د علي بن سفیان د سلام د ځواب څخه د مخه دا الفاظ راووتل « هلته څه خبره وه ؟»

«تر اوسه خیریت دې» علي بن سفیان ځواب ورکړ ، خو په سوډاني لښکرو کې بې اطمیناني ورځ په ورځ ډیریږي ، ما په هغوی کې خپل مخبران او څارکښې پرې ایښې دي ، د هغوی له راپورنو څخه مالومیږي چې که چیرې دهغوی یو قومندان هم قومنده په خپلو لاسو کې واخسته نو پاڅون به پیلیږي.»

صلاح الدین ایوبي هغه له خپله ځانه سره خپلې خیمې ته یوړ ، علی بن سفیان ورته ویل «ناجي او دهغې سالاران خو مونږ له منځه یوړل خودنفرت او کرکې هغه زهر چې هغه د مصري فوځ پر خلاف پر هغوی کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنيدلي دې دهغې اغيز يوه ذره هم نه دې راکم شوې، دهغوی دبې اطمينانۍ بل علت دهغوی د سالارانو ورکيدل دي ، مادخپلې شبکې له لارې دا خبر خپور کړې دې چې دهغوی سالاران د روم د بحيرې په سنګر کې پراته دي. خو درونده اميره ! زه شکمن يم چې په سوډانيانو کې شکوک او شبهات پيدا کيږي. داسې بريښي چې هغوی دا احساس کړې چې دهغوی سالاران يا خو بندي کړاې شوی دي او يا له منځه وړل شوی دي.»

« که چيرې پاڅون وکړل شي نوايا په مصر کې چې زمونږ کوم عسکري دلګې شته دي هغوی به د سوډانيانو دفوځ مقابله وکړاې شي ؟» صلاح الدين ايوبي تري وپو ښتل ،« ايا هغوی به دغه پنځوس زره تجربه لونکې وسله وال فوځ ته ماتې ورکړاې شي ؟،..... زه شکمن يم»

«زه ډاډ لرم چې زمونږ هغه کوچني شمير فوځ به د سوډانيانو د فوځ مقابله ونه شي کړاې» علي بن سفيان ورته وويل ،« خو ما ددې کار له پاره هم ځان تيار کړې دې. ما د درونډ نورالدين زنګي په لور دوه ګړندي سواره استولي دي او هغې ته مې دا پيغام ور استولي دې چې په مصر کې د پاڅون نښې نښانې را پيدا شوی دي او مونږ چې کوم فوځ تيار کړې د هغې شميره ډيره لږه ده ، ددې نه اخوا زمونږ د خپل فوځ تر نيمائې زيات د جنګ په ډګر کې دي. په دې خاطر د هغې شوني پاڅون د ټکولو له پاره مونږ ته بيړنې کمک راوليږه»

«ماته د هغې لورې د بيړني کومک د راتلو هيله ډير لږ ښکاري ،»سلطان ايوبي ورته وويل ، « همدا تيره ورځ يوه قاصد دا خبر راوړ چې نورالدين زنګي په فرينګو باندې يرغل ور وړې ، هغه دا يرغل زمونږ سره د تعاون اوبسپنې په خاطر کړې دې ، دا په داسې وخت کې شوې چې په خپله فرينګو او دهغې يو زيات شمير فوځې سالاران دروم په بحيره کې په جنګې بيړيو کې زمونږ لورې ته راتلل ، همدا راز د فرينګو د فوځ يوه برخه مصر ته تللې تر څو دهغې ځابه پر مونږ د شا له اړخه حمله وکړې ، هغوی زمونږ د سوډانې لښکر د کومک په خاطر ان د مصر تر پولو پورې را غلې و ، محترم زنګې د هغوی پر هيواد باندې يرغل وروړ او دهغوی دغه ټول پلانونه ئې دخاورو سره خاورې کړل. هغه اوس د فرينګ پادشاه په ډيره سيمه باندې قبضه کړې ، او دصليبيانو څخه ئې څه دولت او شتمني هم تر لاسه کړې ،»

صلاح الدين ايوبي په خپله خيمه کې قدم اخسته ،او په جذباتي لهجې سره ئې وويل« ماته د سلطان زنګي د قاصد تر خولې بيانونکې د هغې ځاې حالات څه د اندېښنې وړ ښکاره شول.»

«ايا اوس به صليبيان هلته يلغار وکړي ؟»علي بن سفيان تري و پوښتل.

« ماته د يوي زري په اندازه هم د صليبيانو د يرغل پرواه نه شته ،» سلطان ايوبي ځواب ورکړ.« اندېښنه داده چې د کفارو د يرغل مخه نيونکې فوځ د شرابو په منګيو کې ډوب شوې دې ، د اسلام د کلا ساتوندويان د ښکلو نجونو په حويليو کې بنديان دي، دښکلو ښځو او نجونو زلفې دهغوی د پښو زنځيرونه ګرځيدلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي ! د اسلام تاریخ به اسدالدین شیرکوه هیڅکله هم له یاده و نه باسي ، څومره به ښه و چې هغه نن ژوندي واي ، زه د جنګ ډګر ته همااغه راوړي یم ، مونږ ډیر ستونزمن وختونه کتلي ، علي !ما دکاکا شیرکوه د فوځ د تر ټولو لمړي دلګي قومنداني کړي ده ، زه دهغې سره یوځاي دري میاشتې د صلیبیانو په محاصره کې وم. ماته به کاکا شیرکوه تل دا درس راکاوه ، چې د ویرې اوخوف څخه ځان لرې ساته ،د الله تائید او دهغې په رضا باندې باور لره ، او د اسلام بیرغ تل رپانده ساته ، زه د کاکا شیرکوه تر قومندانۍ لاندې دصلیبیانو او مصریانو د ګډو فوځونو پر خلاف هم جنګیدلي یم. په سکندریه کې محاصره شوی یم ، نژدې و چې ماتې سره مخ شم ، زما سره یو ډله عسکر زړه بدي شوی و ، داچې ما څه ډول د هغوی حوصلې ستړې او تازه و ساتلې ، یواځې زما رب پرې ښه خبر دي. ان تر دې چې کاکا شیره کوه په صلیبیانو باندې یرغل وکړ او زمونږ محاصره ئې ماته کړه.....نو مونږ په دې قصې ښه پو هیږو ، ایمان پلورنکې د کفارو سره یوځاي شول او زمونږ له پاره ئې څومره ستر ستر طوفانونه را ولاړ کړل خو زه ویریدونکې نه یم ، زړه مي له لاسه نه دې ورکړي»

ماته ټول هر څه په یاد دي سلطانه ! » علي بن سفیان ورته وویل « ددومره جنګونو او قتل و قتال نه وروسته شوني بریښیده چې مصریان به په سمه لاره را ستانه شي. خو کله چې یو غدار او د وطن دښمن مري یوبل غدار او وطن پلورنکې را زیږوي او دهغې ایمان پلورونکې ځاي ناستې ګرځي. زما خپله مشاهده خو دا ده چې غداران او ایمان پلورنکې د کمزورې خلافت اونظام زیږنده ده . که چیرې فاطمي خلافت په حرم کې نه واي را نغښتې نو نن به مونږ د صلیبیانو سره په اروپا کې جنګیدو ، خو زمونږ دغه غدار ورونه هغوی نه پریږدي چې د اسلامي سلطنت د پولو څخه بیرون شي. کله چې پادشاهان په عیش و عشرت کې ډوب شي نوبیا د رعایاو څخه هم یو شمیر خلک د پادشاهۍ خوبونه ویني هغوی دکفارو څخه ځواک اوکومک تر لاسه کوي، په ایمان پلورلو کې هغوی دومره ړندیږي چې دکفارو د عزایمو او دخپلو پیغلو د عصمتونو پرواه هم له یاده باسي.»

«زه تل له همداسې خلکو ویریږم .»صلاح الدین ایوبي ورته وویل. « الله دې نه کوي ، که کله هم د اسلام نوم له منځه ځي نو هغه به دهمدې مسلمانانو په لاسو وي ، زمونږ دښکلي او ځلانده تاریخ څخه اوس لګیادي د غدارانو تاریخ جوړیږي. دا حالات په ډاګه کوي چې یوه ورځ به مسلمان یواځې په نوم مسلمان وي ،خپلې سیمې او ځمکې به کفارو ته ورحواله کوي ، په دې حالاتو کې که اسلام ژوندي هم پاته کیږي نو مسجدونه به کم او قحوه ځابونه او دفحشا مرکزونه به زیات وي. زمونږ لونې به د صلیبیانو په څیر خپل وینښتان ازاد او د بې حیائې په لور به درومي ، کفار غواړي چې هغوی پر هماغه لاره رواني کړي ، بلکه روانې کړې ئې هم دي..... اوس د مصر څخه یوځل بیا همغه طوفان را پورته کیږي. علي ! ته خپلې شبکې نورې هم باورې او خپرې ئې کړه ، ما خپلو ملګرو ته ویلي دي چې ددښمن سیمو ته ولاړ شي او شپیني غلچکي یرغلونه وکړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا راز د خبرونو د راتلو له پاره ځوان او توانمنده وګړي و ټاکه ، صليبيان هم همدا سنګر مستحکم او اغيزمنوي ، ته سمدستي د څارکښۍ د جنګ له پاره تياري و نيسه ،..... د هر څه لمړۍ کار چې بايد ژر تر ژره وشي هغه دادې چې د سمندر څخه څه صليبيان خوندي را وتلي دي دهغوی يو شمير زخميان دي او کوم چې زخميان نه دي نو هغوی په سمندر کې د څو څو ورځو لامبو وهلو وروسته د زخميانو څخه بدتر ګرځيدلي دي. دهغوی ټولو علاج معالجه تر لاس لاندې ده ،ما هغوی ټول تر سترګو تيرکړي دي ، ته هم هغوی ووينه ، او دخپلې ورتيا په مطابق ترې پوښتنې ګرويزنې و کړه .»

صلاح الدين ايوبي دروازه چې راوغوښت او د سهارني چاې غوښتنه ئې ترې وکړه ، او علي بن سفيان ته ئې وويل ،« پرون ئې څه زخميان او يو څو ښکلې شانته نجونې زما مخ ته راوړې وې ، په هغوی کې شپږ د سمندر څخه راوتلي بنديان دي ، د هغوی تر منځ په يوه زه شکمن شوم چې هغه معمولي سپاهي نه دې ، هغه د رتبې او مرتبې سړې ښکاري ، د ټولو دمخه دهمغه سره ووينه ، ددې تر څنګ پنځه تاجرانو اوه کسه نجونې له ځانه سره راوړې وې .» هغه علي بن سفيان ته د نجونو په هکله همغه څه وويل کوم چې تاجرانو سلطان ته ويلي و . سلطان ايوبي ورته وويل ،« ما نجونې تر نظارت لاندې نيولې خو هغوی ته مې ويلي چې زه هغوی په خپله پناه کې اخلم . نجونې وائې چې د غريبو کورنو بچياني دي او بيا دهغوی دا وينا چې هغوی ئې د يوه سوځيدلي جهاز څخه په يوې کشتۍ کې واچولې او په سمندر کې ئې بې اسرې پريښوې ، بيا کشتۍ هغوی تر ساحله پورې راورسولې ، دهغوی دا خبره ما په شک کې اچوي ، ماهغوی ته ځانته خيمه درولې ده . او ساتونکې مې پرې درولې دې . ته د ناشتې سمدستې وروسته دغه بنديان او دغه نجونې ووينه .

په اخر کې صلاح الدين ايوبي مسکې شو او وئې ويل « پرون ورځ په ساحل باندې د ګرځيدو په وخت کې پر ماباندې يو غشې را وويشتل شو چې زما د پښو تر منځ پر ځمکه و لګيد .» هغه دا غشې علي بن سفيان ته ورکړ او وئې ويل « سيمه غره ايزه وه ، ساتونکې د لټون له پاره تر ډير لرې ځايه پورې ولاړل ، خو هغوی ته کوم غشې ويشتونکې تر سترګو نه شو . دهغې سيمې څخه هغوی ته دغه پنځه تاجران په لاس ورغلل چې ساتونکو ترما پورې را ورسول او دغه تجارانو دغه اوه نجونې هم ماته را حواله کړې ،او هغوی ولاړل.»

«او هغوی ولاړل ؟» علي ترې په حيرانتيا سره و پوښتل . «ايا تاسې هغوی ته د تللو اجازه ورکړه ؟»

«ساتونکو د هغوی د سامانونو پلټنه کړې وه .» ايوبي ورته وويل « د هغوی څخه داسې کوم شې تر لاسه نه شو چې شک پرې شوی وي.»

علي بن سفيان غشې په ډير غور سره و کوت ، او وئې ويل « د سلطان او راز موندونکې تر منځ ډير توپير موجود وي ، زه به د هر څه له مخه د هغې تاجرانو د نيولو هڅه کوم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د خيمې څخه بيرون را ووت ، نو دروازه چي ورته وويل ، « دغه قومندان خبر راوړي چي د هغه اوه نجونو څخه چي پرون زمونږ په قيد کې راغلې وې يوه ئې اوس درغل شوې. ايا سلطان ته ددې خبرې ور رسول اړين دي ؟ دا خو دومره ستره پيښه نه ده چي سلطان پرې اندېښمن کړو .»

علي بن سفيان په ژور فکر کې پريوت ، هغه قومندان چي د را پور ورکولو له پاره راغلې و ، هغه علي بن سفيان ته راغې او سوکه ئې ورته وويلې « د يوې عيسوي نجلۍ بې درکه کيدل خو به دومره مهمه پيښه وي يا به نه وي ، خو ډيره مهمه داده چي فخر المصري نومې قومندان هم د شپې را هيسې بې درکه شوى دې. دشپې ساتونکو وويل چي هغه د نجونو تر خيمې پورې تللې و ، بيا دهغې ځاې څخه د زخميانو تر خيمې پورې ولاړ او بيا دهغې وروسته په سترګو نه دې کتل شوې. هغه د شپې په ګشت وتلې و .»

علي بن سفيان د لږ څه فکر کولو وروسته وويلې ،« تريوه وخته پورې سلطان ته دا خبر مه ورکوئ ، د شپې د هغه وخت ټول ساتونکې را غونډ کړئ ، کوم کې چي فخر المصري ګشت کاوه ، هغه د سلطان ايوبي د ساتونکې د ډلې قومندان ته وويل ، چي پرون چي د سلطان سره کوم ساتونکې تر ساحله پورې تللې و ، هغوى را ولئ ، هغوى هملته و ، څلور واړه مخته راغلل ، علي بن سفيان ورته وويل ،« پرون چي تاسې هغه تاجران او نجونې کتلې وې ، سمدستې هملته ولاړ شئ ، که چېرې هغه تاجران تر اوسه پورې هملته وي نو هغوى تر خپل نظارت لاندې وساتئ ، او هملته زما انتظار وکړئ ، او که چېرې هغوى له هغه ځاېه تللې وي نو سمدستي بيرته را وګرځئ ، »

ساتونکې ولاړل ،نو علي بن سفيان د نجونو خيمې ته ورغې ، نجونې ئې په خپل مخ کې و درولې او په عربې ژبه ئې ترې و پوښتل ، « هغه اومه نجلۍ چېرې ده ؟» نجونو يو ې بلې ته وکتل او سرونه ئې و خوځول ، علي بن سفيان ورته وويل « تاسې ټول زمونږ په ژبه پوهيږئ !»

نجونو هغه ته په ډيره حيرانه توګه کتل ، علي دهغوى د څهرو او حرکاتو څخه په هغوى شکمن شوى و . هغه د نجونو شاته ودريد او په عربې ژبه ئې وويل « ددې نجونو څخه کالې و کاږئ او لوڅې لغړې ئې کړئ ، او دولس کسه قوي هيکله او ځواکمن عسکر راو غواړئ،»

ټولو نجونو يو ټکان وخوړ او وروسته ئې وکتل ، دوه درې کسو په يوه ځل خبرې پيل کړې ، هغوى عربې ژبه ويلاې شوه ،« ته د نجونو سره دا ډول سلوک نه شې کولاې» يوې ورته وويل « مونږ ستاسو پرخلاف نه يو جنګيدلې » ،

علي بن سفيان د خندا نه شين شو او وئې ويلې ، « زه به له تاسې سره ډير ښه سلوک وکړم ، لکه څنګه چي تاسې په يوه ګوانښ په عربې ژبه خبرې پيل کړې ، اوس پرته له کوم زور اوفشار څخه وواياست چي هغه اومه نجلۍ چېرې تللې ده ؟ ټولو بې خبرې و ښووله ، علي ورته وويل ، زه به له تاسې څخه ددې سوال ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتما اخلم. تاسو خو سلطان ته ويلي و چې تاسې زمونږ په ژبه نه پو هيږئ ، اوس خو تاسې زمونږ په ژبه زمونږ په څير خبرې کوئ ، ايا زه تاسې پريږدم ؟» هغه ساتونکې ته وويل « دوی په خيمه کې کښينوه.»

د شپې ساتونکې را غونډ کړل شول ،د فخرالمصري د ګشت د وخت د ساتونکو څخه علي بن سفيان پوښتنې ګرويزنې پيل کړې ، په اخر کې د نجونو د خيمې ساتونکې وويل چې فخر د شپې دلته ولاړ و اوبيا د زخميانو د خيمې په لور ولاړ. لږ شيبه وروسته ئې ما اواز واوريد .« ته څوک ئې ښکته راشه» ساتونکې هغې لورې ته وکتل نو په تياره کې ورته څه په نظر را نه غلل، مخته د خاورو په غونډۍ هغه ته يو سيورې تر سترګو شو ، او هغه سيورې همله ته له نظره ورک شو.

علي بن سفيان سمدستي همله ته ولاړ ،دا غونډۍ ساحل ته نژدې پرته وه ، دهغې خاورې شګلوړه وې د يوه ځاې څخه را په ډاګه کيده چې هلته څوک پورته شوی دې هلته پر ځمکه ددوه ډولو پښو نښې تر سترګو کيدې ، يوه د سرې نښه ، چې فوځي بوټ ئې په پښو و ، او بله نښه دکوچنۍ څپلکې وه چې ښځينه بريښيده ، ځمکه خامه او شګلوړه وه ، د کومه ځايه چې د ښځې د پښې نښې راغلي وې علي همغې لورې ته ولاړ ، دې نښې هغه د همغه خيمې لورې ته يوړ په کوم ځاې کې چې موبې د رابن سره ليدلې و. هغه د خيمې پرده پورته کړه او ورننوت.

دهغې مخ پيژندونکې سترګو زخمې بنديان له سترګو تير کړل. د ټولو مخونو ته ئې وکتل، رابن ناست و ، هغه علي بن سفيان ته وکتل ، او سمدستي ئې په زړيروي پيل وکړ. داسې مالوميده لکه چې ورته په ناڅاپه توګه درد را ولاړ شوې وي ، علي هغه د مټ څخه ونيوه او بيرون ئې را وويست ، دهغې څخه ئې و پوښتل « د شپې يوه بندي نجلۍ دې خيمې ته راغلې وه ، هغه ولې راغلى وه ؟» رابن هغه ته په داسې نظر و کتل ، چې هم په کې حيرانتيا وه او هم داسې څرګنده کړې چې هغه په هيڅ نه وي پوه شوی چې دې څه وويل. علي بن سفيان ورته يوځل بيا ډير سوکه وويل. « دوسته ! ته زما په ژبه پو هيږې ،زه ستا په ژبه پوهيږم او ويلې ئې شم. خو ته به زما په ژبه ځواب راکوی .» رابن دهغې خولې ته کتل ، علي ساتونکې ته وويل « دا دخيمې څخه بيرون و ساتئ .»

علي خيمې ته ور ننوت او د بنديانو څخه ئې دهغوی په ژبه و پوښتل .« تيره شپه هغه نجلۍ دلته څومره وخت پاته شوې وه ؟ خپل ځانونه په ستونزو کې مه اچوئ ؟» ټول چپه خوله و خو د يو بل اخطار په واسطه يوه بندي وويل چې نجلۍ د شپې خيمې ته راغلې وه او د رابن سره ناسته يا ملاسته وه. دې زخمې د بحرې جهاز څخه سمندر ته را ټوپ کړې و ، هغه د اور قهر هم او د اوبو قهر هم کتلې و ، هغه دومره زخمې نه و څومره چې ويريدلې و ، هغه په بل کوم مصيبت کې و ر پريوتو ته تيار نه و ، هغه وويل چې هغه ته دا مالومه نه ده چې د رابن او نجلۍ تر منځ څه ډول خبرې وشوې او يا نجلۍ څوک وه ، هغه ته دا هم مالومه نه ده چې د رابن رتبه څه ده. هغه يواځې د هغې د نوم څخه خبر و ، هغه دا هم وويل چې رابن دې پنډغالې ته تر راتللو پورې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمټ و ، خو دلته په را رسيدو سره هغه دومره واويلا شروع کړه لکه په چا چې په ناڅاپي توګه کومه ناروغتيا يرغل وکړي.

علي بن سفيان د يوه ساتونکي په لارښوونه دهغو نورو پنځوکسو د کتلو له پاره ورغې چې خپل ځانونه ئې تاجران ښوول او په هغه لرې درول شوی خيمه کې پراته و. ساتونکو هم هغوی د خپل پنډ غالي څخه جدا کړي و ، هغوی خو لمړي علي ته دا خبر ورکړ چې د هغوی سره تېول تال دوه اوښان وو خو نن يواځې يو اوښ تر سترګو کيږي ، هغه ته همدومره اشاره کافي وه ، هغوی ددې پوښتنې په هکله ډاډمن ځواب نه درلود چې هغه بل اوښ ئې څه کړي ؟ هغه ته دبل اوښ د پېښو نښې په لاس ورغلې ، علي بن سفيان هغوی ته وويل « ستاسې جرم داسې معمولي غلا ملا نه ده ،تاسې د ټول سلطنت او ټولې ټولنې له پاره ګواښ ياست ، په دې خاطر زه پر تاسې لږ څه رحم هم نه شم کولای چې تاسې تاجران ياست.»

«هو !» ټولو خپل سرونه و ښوځول او وئې ويلې « دروندہ مشره !مونږ خو تاجران يو مونږ بې ګناه يو ،» علي بن سفيان ورته وويل « د خپلو لاسونو څټ را و ښائې. پنځه وارو سمدستي خپل لاسونه را واړول اوعلي ته ئې ور وښول ، علي د ټولو د ښي لاس د ګوتو ګوتې او دشهادت د ګوتې تر منځ ځايونه وکتل او دهغو څخه ئې يو د مړوند څخه و نيوه او ورته ئې و ويل«کمان او غشي دې چېرې پټ کړي دي ؟»

هغه سړي د خپل معصوميت د ښولو هڅه وکړه خو علي د سلطان ايوبي يو ساتونکي را ووغوښت د هغې د ښي لاس چپ اړخ ئې ورته و ښود .دهغې د ګوتې چپ اړخ هغه ځاې چې ګوته د کخوړې سره لګيږی يعني هلته چې د ګوتې بند وي ، هملته يوه نښه وه ، همداسې يوه نښه ددې سړي د ګوتې په بند هم مالوميده ، علي هغه ته دخپل ساتونکې په هکله وويل ، « دا د سلطان ايوبي ډير ښه غشي ويشتونکې دې او دا نښه د دې ثبوت دې چې نوموړي غشي ويشتونکې دې»

دهغې د ګوتې په بل مخ باندې يوه ډيره باريکه نښه وه، او داسې برښيده چې هلته هر ځل کوم څه منبل شوی وي، او دې پخپله ثابتوله چې په هغې باندې غشي منبل شوی دي. غشي په چپ لاس کې نيول کيږي ، او کمان په ښي لاس نيول کيږي. داسې نښې د هر غشي ويشتونکي په لاسو کې وي ، علي بن سفيان هغه ته وويلې « په دغه پنځوکې يواځې ته غشي ويشتونکې ئې ، کمان او غشي دې څه کړي ؟» پنځه واړه چپ پاته و ، علي د هغو پنځو څخه يو راو نيوه او ساتونکو ته ئې وويل « دا دهغې ونې سره و تړئ»

هغه ئې د کجورې د ونې سره و دراوه او وئې تړه ، علي دخپل غشي ويشتونکي په غوږ کې څه وويل او د ونې سره تړلي تاجر ئې په نښه کړ او غشي ئې پرې ور و توغاوه، غشي د هغې سړي په چپه سترګه کې ور کښيوت او هغه په تړپيدو شو . علي هغه پاته څلورو ته وويل « په تاسو کې څومره دې چې د صليب په خاطر په دغه ډول تړپيدو سره دخپلو ځانونو ځاريدو ته تيار ياست ؟ » د هغې لورې ته ووينئ» هغوی و کتل هغه سړې چېغې وهلې ، په خپلو وينو کې تړپيده او د سترګو څخه ئې د وينو سيلاب را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه له تاسې سره وعده کوم» علي بن سفيان ورته وويل « چې په عزتمنده توګه به تاسې ټول د سمندر هغې لورې ته وليږم... وواياست چې په هغه بل اوښ باندې څوک ولاړ ؟او چېرې ولاړ ؟»

«ستا خپل يو قومندان زمونږ څخه هغه اوښ په زور اخيستې دې» يوه تاجر وويل.

« او يوه نجلۍ هم» علي بن سفيان ورته وويل.

دلږ څه ځنډ وروسته علي بن سفيان د خپلې پوهې او هنر په واسطه دهغوی څخه اعتراف واخست چې هغوی څوک دي ، او څنګه راغلي ، خو هغوی دا درواغ ويلي چې نجلۍ د شپې دخپلې خيمې څخه را تښتيدلې وه او ويلې ئې و چې صلاح الدين ايوبي دشپې هغه په خپله خيمه کې ساتلې وه ، او داچې هغه شراب څښلي و اونجلي ته ئې هم شراب ورکړي او نجلۍ د ويرې څخه دلته پناه راوړې وه ، دهغې د تعقيبولو په خاطر فخرالمصري نومې يو قومندان راغي کله چې هغې د نجلۍ خبرې واوريدې نو هغه ئې زمونږ پر اوښ کښينوله او کومې لورې ته ئې يوړه ، هغوی دغه ټول بهتان علي بن سفيان ته واوراوه چې نجلۍ په سلطان ايوبي باندې لګولې و.

علي ورته په خندا شو او وئې ويل« تاسې پنځه واړه عسکري روزل شوی خلک او هغه يو تجربه لرونکې غشي ويشتونکې واست ، او ددې ټولو سره بيا هم هغه يوه کس له تاسې څخه نجلۍ او اوښ دواړه يوړل ، » هغه د همغوي په ښودانې سره غشي اوکمان هم د ځمکې څخه را وويستل ، هغوی څلور واړه ئې خيمې ته وليږل.. چې بيا دغه پنځه واړه هلته په بد مرګ باندې پخپله مړه شول.

د اوښ د پښو نښې په څرګنده تر سرګو کيدې ، علي بن سفيان په ډيره ګړندۍ توګه لس سواره را وبلل. او هغوی ئې په خپله قومنده کې واخستل او همغې لورې ته چې د اوښ قدمونو ښوولة ولاړل ، خو د اوښ د تګ او علي بن سفيان د ملګرو د تعقيبې تګ تر منځ نژدې پنځلس شپاړس ساعته توپير و. اوښ ګړندې و او دهغې د ارام له پاره دومره ډيره اړتيا هم نه ليدل کيده. اوښ پنځه شپږ ورځې د ارام ، خوړک ، څښاک څخه پرته هم تازه پاته کيداې شي ، دهغې په پرتله آسونو ته په لاره کې څو ساعته ارام ، اوبه او خوراک بايد ورکړل شي ، او دې شيانو د تعقيبولو په هڅو کې ستر ځنډ را پيدا کړ. اوښ د پنځلس شپاړس ساعتو توپير ختمولو ته نه پريښوده ، او فخرالمصري هم د تعقيب له ويرې ډير کم ارام کاوه.

علي بن سفيان ته په لاره کې يو شې تر لاسه شو. او هغه يوه کڅوړه وه. هغه و درېد او کڅوړه ئې راپورته کړه، پراې نسته ، په هغې کې دخوراک څښاک شيان و ، په همدې کڅوړې کې يوه بله کڅوړه هم وه په هغې کې هم همدا شيان و. د علي بن سفيان د بوی کولو تيز حس هغه ته دا ډاګيزه کړه چې په دې شيانو کې حشيش ورګډ شوی دې. هغه ته په لاره کې په دوه ځايو کې داسې نښې په لاس ورغلې ، چې ددې څخه دا څرګنديده چې په دغه ځايو کې اوښ دمه کړې او سورليو ئې ناسته او ارام کړې دې ،هلته د کجورو زړي ، د ميوو تخم ، او نور پوستکې خواره واره پراته و. کڅوړې هغه په شک کې واچاوه ، خو د هغې په ذهن کې دا شک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پیدا نه شو چې فخر المصري د حشیشو په نشې کې نجلۍ د خپل ساتونکي په خیر له ځانه سره روان کړې دې. خو بیا ئې هم هغه کڅوړه له خپله ځانه سره واخسته، خو د کڅوړې په پلټنې او په هغې ځای کې په ځنډ کولو او پاته کیدو سره ئې ډیر وخت له لاسه ورکړې و.

(۲۱)*****

که چېري موبي او فخر المصري تر منزله پورې هم نه وی رسیدلاي نوبیا به هم دفوځ په حالا تو کې دپام وړ کوم توپیر نه راته، ځکه هغه زهر چې ناجي، اوروش او دهغوی نورو ملګرو په سوډاني فوځ کې شنیدلي و هغو خپل اغیز کړې و. د فاطمي خلافت هغه مشران چې په نوم جنرالان و خو په حقیقت کې ولسي حاکمان ګرځیدلي و غوښتل چې سلطان ایوبي د یوه ناکامه امیر او بې کاره حاکم په څیر عام ولس ته ور وپیژني، مسلمان حکمرانان په خپلو قصرونو او ماڼیو کې دهمدې ډول نجونو، چې ډیری ئې عیسائې او یهودئ وی، د زلفو بندیان ګرځیدلي و. یواځې په نوم مسلمان پاته شوی و. د دولت امور د خپله ځانه د جوړو شوو سالارانو او حاکمانو په لاسو کې و، او دوی په خپل عیش او عشرت کې مصروف و. هغوی نه غوښتل چې د صلاح الدین ایوبي په څیر کوم سخت مذهبي او په ملت او هیواد مین وګړې دې دا قوم را وېښ کړي ،او امرا او سلاطین دې د حرم او قصر د عیش او عشرت څخه بیرون د حقایقو نړۍ ته را وکاږي. دسلطان ایوبي د مخکینو جنګونو څخه چې دکاکا شیرکوه په مشرۍ کې ور پیښې شوی وي، دا خلک پوه شوی و چې که چېرې دې شخص ته واکمني په لاس ورشي نو اسلامي سلطنت به د مذهب او اخلاقو په اصولو کې راو نغاړي ،په دې اساس هغوی هرې هغې لوبې ته لاس اچاوه چې د سلطان ایوبي دځلورو اوړو چت پرې را پرېوتي شو. هغوی په پټه د صلیبیانو سره کومک و کړ. اوپه خپل هیواد کې ئې دهغوی د جاسوسانو او تخریب کونکو د ځای په ځای کولو له پاره لاره هموار کړه، او د ایوبي تر مخه ئې خنډونه دغرونو په څیر و درول. که چېرې نورالدین زنګي نه وای نو نن به نه د صلاح الدین ایوبي نوم په کوم تاریخ کې ثبت واې او نه به په نقشې کې ددومره زیاتو اسلامي هیوادو نومونه تر سترګو کیدل.

نورالدین زنګي د سلطان ایوبي په یوې اشارې سره هغه ته کومک ور واستاوه، کله چې صلیبي لښکرو د سوډاني فوځ په اشارو سره د روم د بحیرې دځنډو څخه په اسلامی سلطنت یرغل راوړ نو نورالدین زنګي دخبریدو سره سم د صلیبیانو په خاوره برید وکړ او دهغوی هغه لښکر ئې بې کاره کړ چې په مصر باندې د یرغل له پاره ور روان و. سلطان ایوبي دخپلې څارکښۍ نظام هم داسې جوړ کړې و چې هغې په ځا نته توګه هم د عیسایانود بحري بیړۍ د ډوبولو او غرقولو له پاره بسنه کوله، او اوس چې علی بن سفیان د نورالدین زنګي په لور خپل دوه ګړندي پیغام وړونکي ددې خبر د ورکولو له پاره ور استولي و چې د سوډانیانو د پاځون ګوانښ موجود دې او دا چې زمونږ فوځ کم هم دې او په دوو برخو ویشل شوی هم. دقاصد د ورسیدو سره سم نورالدین زنګي یو ځانګړي شمیر فوځ ته د مصر په لور د تللو حکم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شمير تاريخپوهان ددې فوځ شميره دوه زره سپاره او پياده ليکلي دي خو يو شمير نورو ددې څخه لږ څه ډير ښوولي دي ، په هر صورت نورالدين زنګي د خپلو اړتياو دپروا کولو پرته د سلطان ايوبي د اړتياو او ستونزو د په نظر کې نيولو په اساس هغه ته د لمړيتوب حق ورکړ خوهغې ځاې ته ددې فوځ د ورسيدو له پاره ډير وخت ته اړتيا وه.

په نوم مسلمانو فوځيانو او نورو د سترو رتبو وګړو چې کله وکتل چې په مصر کې د سلطان ايوبي پر خلاف نا ارامي پيداشوې او پاځون را ولاړ شوې نوهغوی دې فتنو او سرکښيو ته نوره هم هوا ورکړه. په پټه ئې سوډانيان را پورته کړل او دخپلو مخبرانو په واسطه ئې دا مالوم او خوره کړه چې د سوډانيانو سالاران په پټه توګه وژل شوی او ښخ کړل شوی هم دي. د سوډاني لښکر د کمې رتبې مامورين اوس سالاران شول او د سلطان ايوبي په دغه لږ فوځ باندې ئې، چې په مصر کې پاته و ، د يرغل وروړلو پروګرام جوړ کړ. هغوی غوښتل د سلطان ايوبي پر پاته نيمائې فوځ بريد وکړي او په مرکز کې د سلطان د نشتوالي څخه ګټه تر لاسه کړي ، پروګرام داسې و چې سوډاني فوځ د تورو وريځو په څير د مصر په اسمان باندې راو غوړيږی او د اسلام سپوږمۍ دخپلو تورو لوخړو په منځ کې ډوبه کړي.

علي بن سفيان قاهرې ته ورسيد ، هغه چې دچا په تعقيب پسې روان و ، هغه ته نور دهغې کومه نښه نښانه نه مالوميده ، هغه خپل هغه جاسوسان ، چې د سوډاني فوځ په مرکز کې ئې خپاره کړې و ، را وغوښتل ، دهغوی څخه يوه ورته وويل چې تيره شپه يو اوښ را غلي و ، په تياره کې څه نه تر سترګو کيدل ، په هغې دوه کسه سپاره و ، يو نر او يوه ښځه ، جاسوس هغه ته دا هم وروښول چې هغوی په کوم عمارت کې ورننوتي و. علي بن سفيان ته دا واک ور په برخه و چې هغه دې هملته د پلټنې له پاره بريد وکړي ، خو سوډاني فوځ، کوم ازاد فوځ نه بلکه، د اسلامي سلطنت فوځ و خو علي بن سفيان ددې انديښنې له ويرې هلته د احتياط نه کار واخست چې هسې نه چې دهغه دا قدم په اور دتيلو د اچولو کار ورکړي. د هغې موخې يوائې دا نه وې چې موبي او فخر المصري و نيسي. بلکه اصل موخه ئې داوه چې د سوډاني قيادت راتلونکي پلانونه او تګلارې را برښډې کړي ، تر څو دهغې د مقابلې له پاره مخته تر مخه ځانونه تيار کړي. هغه خپلو جاسوسانو ته نوې لارښونې وکړې، د هغې په جاسوسي شبکه کې غيرمسلمانه نجونې هم وې. دانجونې نه عيسائې وې او نه يهودي بلکه د قحبه ځابو ذهينې او چالاکه نجونې وې ، خو علي بن سفيان هيڅکله هم پر هغوی سل په سله باور نه کاوه. ځکه چې دهغوی څخه د دوه اړخيزه لوبې د لوبيدو احتمال هم و. هغو نجونو هم د موبي په هکله ، چې علي ئې د پلټنې په خاطر راغلي و ،مالومات پيدا نه شوکړاې.

*****(٢٢)

علي بن سفيان پوره څلور ورځې د دارالحکومت څخه بيرون سترې ستومانه ګرځيده را ګرځيده دهغې دکار دايره د سوډاني فوځي قيادت شاوخوا سيمه وه ، په پنځمه شپه هغه بيرون د شين اسمان لاندې ناست و او دخپلو دوو جاسوسانو څخه ئې را پور اوريده ، دهغې د شبکې ټولو غړو ته به مالومات وه چې هغه په کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې چېرته وي ، د هغې د ډلې يو کس د يوه بل سړي سره يو ځای ددې لوري ته راغی او وئې ويل « دغه سړی وائې چې نوم ئې فخر المصري دی. هلته په ګڼو بوټو کې غورځېد پرځېد ، ما ورسره خبرې وکړې وئې ويل چې ما خپل فوځ ته ورسوئ ، دا په ښه توګه خبرې هم نه شي کولای. » په دې وخت کې فخر المصري کيناست.

«ته همغه قومندان ئې چې د محاذ څخه دې يوه نجلۍ هم له ځانه سره راوړې او را تښتېدلی ئې ،؟»علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« زه د سلطان د فوځ را تښتيدلې سپاهي يم» فخر په ښنتې ژبه او لړزيدلي اواز سره وويل. « د مرګ د سزا ور يم ، خو زما خبره تر ټولو لمړي واورئ او که نه تاسې ټولو ته به د مرګ سزا درکړل شي.»

علي بن سفيان دهغې د خبرو څخه پوه شو چې يا خو دا سړی په نشه کې دی او يا دنشه ايزو شيانو تر لاسه کولو له پاره ئې دا حال شوی دی. هغه فخر له ځانه سره خپل دفتر ته يوړه او هغه ته ئې هغه کڅوړه ور وښوده چې په لاره کې ئې موندلې وه ، ترې وئې وپوښتل « دا کڅوړه ستا ده؟ او تا ددې څخه د خوراک شيان خوړلي و؟»

«هو !» فخر لمصري ځواب ورکړ « هغې به ماته دهمدې کڅوړې څخه خوراک راکاوه. د هغه تر مخه هغه کڅوړه هم پرته وه چې ددې کڅوړې له منځه څخه راوتلې وه ، علي دهغې څخه شيان را و يستلې او دهغه تر مخه ئې ايښې و. فخر دا شيان ټول وکتل نو ټوپ ئې کړ او د متيائې په خېر يوه ټوټه ئې را پورته کړه ، علي سمدستې دهغې پر لاس باندې خپل لاس کښيښود ، فخر ورته په ناارامۍ سره وويل « د خدای له پاره ما پرېږده چې دا وخورم. زما ځان او روح په همدې کې دی» خو علي دهغې څخه هغه ټوټه واخسته او هغه ته ئې وويل « ماته ټوله خبره واوروه ، بيا دا ټول شيان ستا دي او له ځانه سره ئې واخله»

فخر المصري د بې هوشۍ لوري ته روان و . علي بن سفيان ورته يو وړوکې ټوټه ورکړه چې د حشيش ماتونکې وه ، فخر هغه ته ټوله پېښه واوروله ، چې هغه څه ډول د نجلۍ دتعقيبولو پسې ولاړ ، تاجرانو پرې قهوه و ښبله ، چې دهغې د اغيز له امله هغه بلې دنيا ته ولاړ ، تاجرانو (صليبي جاسوسانو) چې له هغه سره کومې خبرې کړې وې هغه ئې هم ورته ټولې له يوه سره وکړې او بيا د نجلۍ سره هغه يوځای پر اوښ باندې سفر وکړ هغه داسې خبرې کولې چې تا به ويل چې همدا اوس هم د نجلۍ سره يوځای په اوښ سپور روان دی . اوښ هم په ډېره ښه توګه ملګرتيا کړې وه ، هغوی به د شپې له اړخه ډېر لرې تم کيدل. انجلۍ به دې ته دهغې بلې کڅوړې څخه د خوراک ښناک شيان ورکول ، هغه خپل ځان پادشاه ګاڼه ،انجلۍ هغه ته د خپل محبت ډاډ ورکړې و او د واده وعده ئې ورسره کړې وه ، خو شرط ئې دا ايښودی و چې هغه به دا انجلۍ سوډاني قومندانانو ته ور رسوي ، هغه په لاره کې هڅه کوله چې انجلۍ د واده پرته خپله ښځه وګرځوي خو انجلۍ به هغه په خپلو متو کې نيوه او دهغې دا غوښتنه به ئې په پوره مينې او محبت سره له منځه وړله ، فخر ې تر اخره پورې دا احساس هم نه کړه چې دې انجلۍ هغه د حشيش او او دخپل ښايست او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني په ولکه کې اخستې دي ، کله ئې چې په دربیم پړاو کې د خوراک څنباک د شیانو له پاره اوښ و دراوه نو هغه کڅوړه د اوښ د ځغلولو سره چېرې غورځیدلې وه ، انجلۍ ورته وویل ، چې بیرته ستنیږو چې هغه کڅوړه را پیدا کړو خو فخر المصري ورته ویل چې هغه دفوځ څخه راتښیدلي انسان دي ، او شوني ده چې دهغې تعاقب به شوې وي ، انجلۍ ضد کاوه چې کڅوړه به ضرور را پیدا کوو ، خو فخر ورته ډاډ ورکاوه چې د لوړې کوم خطر نه شته ، په لاره کې به دکوم کلي څخه لږ څه واخلو خو انجلۍ نه غوښتل د کوم کلي او یا ابادۍ په لور ولاړه شي او ویل به ئې چې بیرته ولاړ شه.

فخرالمصري په زور هغه پر اوښ سپره کړه او دهغې وروسته کیناست او اوښ ئې په ځغاسته کړ. دا د هغوی د سفر دربیمه شپه وه ، بل مابنام هغوی د ښاره بیرون د سوډانیانو د یوه قومندان ځاې ته ور ورسیدل ،خو فخر المصري په خپل سر کې داسې ناقراري احساسوله ، لکه د سر په کوپړۍ کې ئې چې چینجي خوځیږي. هغه سوکه سوکه ریښتنې دنیا ته بیرته را وګرځید . هغه په دې نه وه پوه شوی چې دا د حشیشو اغیز دي ، دهغې دپادشاهۍ انګیرنه او په خپل ذهن کې په جوړ کړل شوی جنت کې اوسیدل په همغه کڅوړه کې چېرې په دښتې کې لویدلي او پاته شوي و. انجلۍ دهغه تر مخه قومندان ته د صلیبیانو پیغام ورساوه او هغه ته ئې د سلطان ایوبي پر خلاف دپاڅون حکم وکړ ، فخر هملته ناست و او هر څه ئې اوریدل خو په کوپړۍ کې ئې اوس چینجي نور هم را ستر شوي و او په پوره قوت ئې خوزښت کاوه ، نشه ئې له منځه تللې وه ،او اوس ورته را په یاد شوی و چې د جنګ د محاذ څخه را تښتیدلي دي ، انجلۍ (موبي) ته دا ځرګنده وه چې فخر اوس هم هماغسې نشه دي ، نو په دې اساس هغې دکومې ویرې او ترهې پرته قومندان ته دا هم وویلې چې د سلطان ایوبي او علي بن سفیان تر منځ دا غلطه انګیرنه باید راپیدا کړل شي چې هغه په ښکاره توګه له ځانه نیک صفته انسان جوړ کړي خو په حقیقت کې هغه د شرابو او ښایسته نجونو سره سروکار لري.

دهغوی په اوږدو خبرو کې د پاڅون خبرې هم منځته راغلې ، تر دې وخته پورې فخر المصري په مکمله توګه رابیدار شوی و ، خو په سر کې ئې لا تر اوسه هماغه ډول ناقراري وه او دغه ناارامۍ ډیر وارخطا کړې و. انجلۍ قومندان ته وویلې چې که چېرې پاڅون کوئ نو وخت له لاسه مه ورکوئ ، سلطان ایوبي په سنګر کې مصروف دي ، خو نجلۍ ورته دا درواغ وویلې چې صلیبیان دوه درې ورځې ورسته یوځل بیا حمله کونکې دي ، او سلطان ایوبي به دغه پاته فوځونه هم د جنګ محاذ ته ورېلي ، قومندان نجلۍ ته وویلې چې تر پنځه شپږو ورځو پورې به سوډاني لښکر د دې ځاې په فوځونو باندې یرغل یوسي.

فخر دا ټولې خبرې اوریدلې او وئې ویل چې د نیمې شپې وروسته ئې هغه یوې بیلې کوټې ته یوړ تر څو هلته ارام وکړي ، نجلۍ او قومندان په بله کوټه کې و. ددواړو خونو تر منځ دروازه تړل شوې وه ، هغه ته خوب نه راته ، هغه ددروازې سره غوږ کینبود او دهغوی خبرې ئې اوریدې ، چې نجلۍ ویل « هغه مې د حشیشو په زور تر دې ځایه راوړې دي او په ټوله لار مې د هغې د مینې محبوبه له ځانه جوړه کړې وه ، ماته د یوه ساتونکې اړتیا وه. د حشیشو هغه کڅوړه چېرې په لاره کې و لویده. که چېرې تر سهاره ورته یو خوراک تر لاسه نه شي نو مونږ ته به ستونزې را پیدا کړي. » ددې وروسته چې فخر دهغې بلې خونې څخه کوم اوازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدل هغه ورته په ډاګه کیدل چې ویل ئې، چې شراب ښتبي او بدکاري کوي ، د ډیر ځنډ وروسته هغه ته د قومندان اواز راغي «دا سړې اوس زمونږ له پاره بیکاره دې ، دا باید یا بندي کړو او یا ئې له منځه یوسو.» نجلۍ هم د هغې تائید وکړ.

فخر المصري اوس په مکمله توګه را ویښ شوی و ، او د هغې ځابه ځخه ئې د تیښتې او وتلو فکر کاوه ، شپه په اخري پړاو کې وه ، هغه د هغې کوټې ځخه راووت ، دهغې دماغ د هغې سره ملتیا نه کوله ، کله کله به دماغ صاف شو خو ډیر وخت به ګډوډ و . هغه د سهار د روښنایې دخپریدو ترمخه د خطر د ځاي ځخه ډیر لرې وتلې و . اوس هغه ته د یوه بل تعقیب خطر هم په مخکې و . هغه ته په دواړو خواو کې مرګ تر سترګو کیده ، که چیرې د خپل فوځ لاس ته ورته نو هم مجرم و او که چیرې سوډانیانو نیولی نو سمدستي ئې واژه ، هغه ټوله ورځ د فرعون په کنډوالو کې تیره کړه ، د حشیش غوښتنه ،ویره او قهر د هغه جسم او دماغ له کاره ویستلې و . تر شپې پورې هغه د تللو توان هم له لاسه ورکړې و . بیا هغه ته دا احساس هم و نه شو چې شپه ده او که ورځ ، او یا دا چې هغه اوس چیرې دې. دهغه په ذهن کې دا هم راغلل چې باید دا عیسائې نجلۍ د هرې لارې چې کیداې شي ووژني. دا ورته هم په ذهن کې را ګرځیدل چې که اوښ او یا آس په لاس ورشي او ولاړ شي اوپه محاذ کې د سلطان ایوبي په پښو کې وروغورځي خو هر سوچ به چې ورته پیدا کیده نو دهغې تر مخه به تیاره تیاره را خپریده او هر څه به ئې ورته تیاره کول. هغه ته په همداسې حال کې دا سړې تر لاسه شو . ځرنګه چې هغه جاسوس و نو په دې اساس هغه د فخر المصري سره د دوستۍ او همدردۍ خبرې وکړې او هغه ئې په دې ترتیب تر علي بن سفیان پورې را ورساوه.

اوس دا جوته شوې وه چې سوډاني لښکر به یرغل او پاځون کوي او دا په هره لمحه کې پیښیداې شي ، علي بن سفیان فکر کاوه چې سمدستي ځابې قومندانان دې لورې ته متوجه کړې اوهمدا راز سلطان ایوبي ته هم خبر ورکړې ،خو د وخت د ضایع کیدو خطره وه ، په همدې وخت کې ورته پیغام ورسید چې سلطان ایوبي ور غوښتې دې ، هغه حیران پاته شو چې سلطان خو هغه په محاذ کې پرې ایښې و .

کله چې هغه د سلطان ایوبي سره وکتل نو سلطان ورته وویل «ماته خبر را رسیدلې و چې په ساحل باندې د صلیبي جاسوسانو یوه ډله موجوده ده ، او دهغوی ځخه یو څو دلته هم را غلي. زما کار نور په محاذ باندې پاې ته رسیدلې و ، هلته مې قومنده خپلو نورو ملګرو ته پریښوه او دېخوا ته راغلم.زړه مې دومره نا ارامه و چې ما دلته ډیره زیاته خطره احساسوله ، اوس دلته څه خبره ده ؟

علي بن سفیان ورته ټوله قصه واورولهاو ورته ئې وویل « که چیرې ته غواړې نو زه د ژبې د وسلې د استعمال په واسطه ددې پاځون د تمولو هڅه کولې شم او یا ئې د سلطان زنګي د کومک تر را سیدو پورې ځنډولی شم. زه به همدغه خپله د ځارکښۍ شبکه استعمالوم ، زمونږ د فوځ شمیره ډیره کمه ده ، د یرغل مخه نه شو نیولاې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب و ، سر ئې ښکته اچولي و اوعلي بن سفیان هغه ته کتل ، سلطان ودرید او وئې ویل «هو علي ! ته خپله ژبه اوخپل جاسوسان استعمال کړه ، خو د حملې د ځنډولو له پاره نه ، بلکه دحملې دکولوله پاره ، سوډانیانو ته حمله کول په کار دي ، خو د شپې له اړخه چې زمونږ فوځ په خیمو کې بیده وي»

علي بن سفیان په ډیره حیرانتیاسره سلطان ته وکتل ، سلطان ورته وویل « ددې ځاې ټول قومندانان را وبوله، او ته پخپله هم راشه ،»سلطان په ډیره کلکه توګه علي ته دا خبره وکړه چې «ټولو ته دوایه چې زما په هکله ددوی پرته بل هیڅ ته دا مالومه نه شي چې زه د محاذ څخه دلته راغلې یم. زما دلته شتون دسوډانیانو څخه پټ ساتل ډیر اړین دي.زه په ډیر احتیاط سره په پټه توګه دلته راغلې یم»

درې شپې وروسته...

قاهره د شپې د تیارې په لمن کې ډوبه ویده وه. یوه ورځ تر مخه د قاهرې خلکو و کتل چې د هغوی هغه فوځ چې دمصر څخه تیارکړل شوې دې د ښاره بیرون وځي ، هغوی ته ویل شوی چې فوځ دجنګي تمریناتو په خاطر د ښاره بیرون خیمې ښخوي. فوځ خپلې خیمې د نیل د دریاب پر غاړه د شګلوړه غونډیو او دریاب تر منځ و درولې، په فوځ کې پیاده هم و او سپاره هم ، د شپې نیمائې تیره شوې وه چې د قاهرې اوسیدونکو ته د لرې څخه د قیامت په څیر شور او زوګ تر غوږو شو . د اسونو ځغاستې اوازونه را تلل ، ویده خلک را پورته شول. هغوی داسې ګمارله چې فوځ فوځې تمرینونه کوي ، خو دا زوږ را نژدې کیده او ډیریده ، خلک دکورنو بامونو ته پورته شول وئې کتل چې اسمان تک سور دې ، ځینو وکتل چې لرې د نیل ددریاب څخه د اور شعلې را پورته کیږي او د تیاره شپې سینه څیروي او په وچه لګیږی ، بیا په ښار کې د اسونو د ځغاستې اوازونه واوریدل شو ، خو د ښار اوسیدونکو ته تر اوسه نه وه مالوم چې دا جنګې تمرینات نه دي بلکه یو پوخ جنګ دي او هغه اور چې لمبې ئې خیژي نو په هغه کې د سوډانیانودلښکر ډیره برخه ژوندی سوځي.

دا دسلطان ایوبي یو بې نمونې چال و . هغه په دارالحکومت کې خپل پاته لږ فوځ د نیل د دریاب په غاړه د شګلوړه غونډیو تر منځ په پراخه سیمه کې خیمه میشت کړې و. علي بن سفیان هم د خپلې پوهې مظاهره کړې وه. هغه سوډاني لښکر ته خپل کسان ورواستول اوپر هغوی کې ئې د پاڅون اور نور هم ور تیز کړ. او دهغې د قومندانانو څخه ئې دا پریکړه واخسته چې کله چې د شپې په تیاره کې د سلطان فوځ په خوب ویده وي نو پر هغوی به سوډاني فوځ حمله وکړي او تر سهاره به د هغوی د یوه یوه سپاهي ژوند پاې ته ور سوي. دوی به دارالحکومت پرته له ویرې قبضه کړي او د سوډانیانو د فوځ بله برخه به د روم په بحیره کې پروت ایوبي فوځ باندې د یرغل له پاره هغې لوری ته ولاړ شي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دخپلې پریکړې او پلان په مطابق د سوډاني فوځ یوه برخه په ډېره پټه توګه د شپې د روم د بحیرې د محاذ په لور ور ولیږله. او بله برخه ئې دنیل د دریاب پر غاړې په خیمه میشت فوځ باندې لکه دمچیو په څیر ور و ننبتل.

دې فوځ د سیلاب په څیر په یوه میل پراخه سیمه کې خپاره فوځ باندې ور حمله کړه او په ډېره چټکۍ سره په دې سیمه کې خپاره واره شول. یو ناڅاپه په خیمو باندې د اور غشي او تیل ور وشیندل شو، د بنه سوځیدلې ټوټې را په وریدو شوی ، نیل هم اور اورول پیل کړل، په خیمو اور ولګید او شعلې ئې اسمان ته په رسیدو شوی. خو په خیمو کې دننه سوډاني فوځ ته نه د سلطان د فوځ کوم سپاهي تر لاسه شو او نه کومه سپرلۍ، دې فوځ ته هلته خالي خیمې په لاس ورغلې، هیڅوک هم د مقابلې له پاره را پورته نه شول ، او یو ناڅاپه د اور لمبې هرې خواته خپرې شوې. هغوی په دې نه پوهیدل چې سلطان ایوبي دشپې په لمړ یو کې خپل فوځ دخیمو څخه ویستلې د شګلوړه غونډیو شاته ئې په سنګرونو کې کښینولې ، او په خیمو کې ئې د وچو وښو ډیرې اچولې و، هم ئې په خیمو او هم ئې په وښو تیل ور اړولې و. همدا راز ئې په کشتیو کې هم کوچنې منجنیقونه ایښې او د شپې له اړخه ئې پټو ځایو کې ځای په ځای کړې و ې.

کله چې سوډاني فوځ خیمه ځای ته راغي د سلطان پټ فوځ اور توغونکې غشي او د نیل څخه په کشتیو کې ایښې منجنیقونو څخه د اور ګولۍ توغول پیل کړې ، خیمو اور واخست نو وښو او تیلو هلته د قیامت ورځ جوړه کړه ، د سوډانیانو آسونوبه خپل پیاده فوَځ تر پښو لاندې کاوه ، د سپاهیانو له پاره ددې اوره وتل ناشوني شوی و. دهغوی چیغود اسمان پردې څیرولې ، دې اور شپه رڼا ورځ ګرځولې وه ، دسلطان یوموټې فوځ په اورکې سوځیدونکې سوډاني فوځ تر محاصره لاندې و نیوه ، هغه به چې له اوره راووت هغه به د غشو ښکار ګرځیده ، خو هغه برخه چې په ځنګ شول هغوی و تښتیدل.

له بله اړخه د سوډانیانود فوځ یوه برخه دسلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره د محاذ په لور روان و. ایوبي دهغې له پاره هم پوره انتظام کړې و ، هغوی ته ئې په لاره کې سنګرونه نیولې و ،د هغې مجاهدېنوبه د سوډاني فوځ په اخري برخه باندې ګذار کاوه اوپه هغوی کې ئې واویلا ورګډ وله. دغه مجاهدېنو چې سوډانیانو ته ځومره زیان وررسولې شو هغه ئې وررساوه او د سیمې څخه ئې ځان په تیاره کې پټاوه.

کله به چې سوډاني فوځ لږ څه بیا مخته ولاړ نو تر شا به بیاپرې غلچکي یرغل و شو ، دا د برق په څیر تیز او ګړندي یرغلونه و چې یرغل کونکې به د یرغل وروسته خوندي ځایو ته ستنیدل. تر سهاره پورې ددې فوځ په اخرې برخه باندې نژدې درې حملې وشوی. سوډاني سپاهیان ددې حملو څخه زړه بدې شول. هغوی ته د مقابلې کولو موقع په لاس نه ورتلله، کله چې ورځ شوه نو د هغوی قومندانانو په ډېره ستونزمنه توګه هغوی په کنترول کې راوستل ، خو دشپې له اړخه د تللو په وخت کې یو ځل بیا پرې هماغه ډول غلچکي یرغلونه پیلیدل ، په بله شپه په تیاره کې پر هغوی غشي هم وویشتل شول ، هغوی ته د شپې په تیاره کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو آسونو د ځغلولو اوازونه هم اوریدل کیده.چې په دوی باندې به د غلچکي یرغل وروسته بیرته خوندي ځایو ته تلل.

دري څلورو اروپائي مورخینو چې په هغې ډله کې لین پول ، او ولیم په ځانګړې توګه د یادولو وړ دي لیکلي دي چې ددښمن په زیات شمیر وګړو باندې د شپې د تیارې یرغلونو او غلچکي حملی کول د سلطان ایوبي داسې یو جنګي مانور و چې دهمدې مانور په واسطه په راتلونکو وختو کې صلیبیانو ته ډیر زیان وروسید.

په دې توګه سلطان ایوبي ددښمن د مختمه تګ رفتار ډیر را کم کړ او دښمن ئې مجبور کړ چې هغوی دې په هغه ډګر کې و جنګیږي چې صلاح الدین ایوبي ئې په کوم ځای کې جنګول غواړي ،هغه د جنګ لورې د خپل ځان په ګټه و ګرځوه. دغه تاریخپوهانو د سلطان ایوبي د هغه ځان ځارونکو او سر تیرو سپرو د بهادرۍ او جرأت ډیره زیاته ستاینه کړې ده. دنن ورځې یو شمیر جنګي مبصرین چې د جنګونو اوجګړو په تاریخ باندې نظر لري دا نظر ورکوي چې د نن دترپ او خرپ ، غلچکي او ګوریلا عملیاتو بنسټ ایښودونکي پخپله صلاح الدین ایوبي دي ، هغه ددې لارې ددښمن پلانونه یو په بل پسې د ناکامۍ سره مخ کړل ،هغه په سوډانیانو باندې همدا طریقه ازمیښت کړه او یواځې ددوه شپو د غلچکي عملیاتو په واسطه ئې د سوډاني فوځ د جنګ روحیه و ځپله ، دهغوی په قیادت کې کوم داسې دماغ نه و چې خپل فوځ سنبال کړي ، له بله اړخه په هغې فوځ کې د علي بن سفیان د شبکې غړي هم د سوډانیانو په لباس کې موجود و ، هغوی به دا افواه خپروله چې د عربو څخه یو ستر لښکر را روان دې چې د هغې سره مقابله به سوډانیان د پوره هلاکت سره مخ کړي ، هغوی په هغوی کې د زړه بدوالي او د تیښتې میلان را پیدا کاوه او په دې هکله ئې پوره بریاوي هم په برخه شوی. فوځ غیر منظم شو او خپور شو. هغه برخلیک چې د نیل د دریاب په غاړه ورته ورسید هغه ډیر عبرت اخستونکې و ...... دا افواه غلطي ثابتې نه شوی چې د عربو څخه فوځ را روان دې ، په همدې وختو کې د نورالدین زنګي فوځ ، که څه هم د شمیر له اړخه ډیر نه و ، د جنګ ډګر ته را ورسید .

یو شمیر تاریخپوهانو د هغوی شمیره د دوه زره سواره او دوه زره پیاده لیکلي دې او ځینو بیا ددې څخه لږ زیات ویلي دي. هر څه چې و خود صلاح الدین ایوبي لاس ئې ورکلک کړ او هغه هم سمدستي ددې فوځ قیادت په خپلو لاسو کې واخست. په داسې حال کې چې د سوډانیانو پنځوس زره لښکر د سلطان ایوبي په اورکې را نښتي و او د دښتې په هر ځای کې د مجاهدینو د غلچکي بریدونو لاندې راتلل او د پوره بې نظمۍ سره مخ و ، دغه لږ کومک هم د صلاح الدین ایوبي له پاره ډیرستر ملاتړ و .

سلطان ایوبي د همدې کومک په واسطه او دخپل فوځ په توان کولاې شول چې سوډانیان له یوې مخې قتل عام کړي. خو هغې د سیاسي زیرکتیا څخه کار واخست ، د سوډانیانو د قوماندې قومندانان ئې و نیول، او هغوی ته ئې دا وویل چې دهغوی له پاره د هلاکت او تباهۍ پرته نور څه نه شته. خو هغه نه غواړي دوی په مکمله توګه له منځه یوسي ، قومندانانو هم خپل حشر لیدلې و. اوس هغوی دسلطان د قهر او غضب څخه په ویره کې و. خو سلطان هغوی وبښل او دسزا د ورکولو پر ځای ئې د سوډانیانو پاته مات ګوډ فوځ په دهقانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې تبديل کړ. هغوی ته ئې ځمکې ورکړې او په کرکیله کې ئې دهغوی سره ددولت د خزانې څخه بسپنه وکړه. اوبیا ئې هغوی ته دا اجازه هم ورکړه چې دهغوی څخه چې کوم خلک غواړي دوباره په فوځ کی را ننوځي ، راننوتې شي.

د سیاسي زیرکتیا له مخې ئې سوډانیان په کار و ګمارل او د نورالدین زنګي د رالیږل شوی فوځ او خپل فوځ او همدا راز د هغو سوډانیانو څخه چې غوښتل ئې په فوځ کی خدمت وکړي یو منظم فوځ جوړ کړ. او پر صلیبیانو باندې ئې د یرغلونو کولو له پاره په پلانونو جوړولو پیل وکړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې هغه دې د خپلې جاسوسي شبکې او د غلچکي عملیاتو ځان ځارونکې ډلې تیارې کړي، د بله اړخه صلیبیانو هم دخپلې ځارکښی او تخریب کاری نظام ټینګول پیل کړي و.

*****(۲۳)

[مسلمانان به مسلمانان وي خو ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي (ایوبي)]

د سلطان ایوبي د و ژلو پلان:(۳)

دصلاح الدین ایوبي دوخت پیښنو لیکونکو او تاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې د سیف الله په نامه د یوه سړې یادونه کړې او لیکلې ئې دي چې که چېرې په نړی کې یوم انسان د بل انسان بندګي کړې وي نود هغوی دډلې څخه به ئې یو سیف الله و چې د سلطان ایوبي بندګي ئې کوله. دصلاح الدین ایوبي د یو ډیر نژدې دوست او معاون بهاؤالدین شدّاد په ډایرې یا (د پیښنوپه ورځ لیک)کې ، چې نن هم په عربي ژبه کې خوندي ده ،د همدې وګړي په هکله ډیر څه لیکل شوی. په دغه ډایرې کې د سیف الله یادونه په ډیره تفصیلي توګه شوی. دا سړې چې اوس ئې نوم د تاریخ په هیڅ پاڼه کې نه تر سترګو کیږې د دصلاح الدین ایوبي د مړینې وروسته نژدې اولس کاله ژوندې و ، د پیښنو لیکونکې لیکې چې هغه خپل اخري عمر(نژدې اولس کاله) په بشپړه توګه د سلطان ایوبي د قبر په منجاوری کې تیر کړ. هغه وصیت کړې و چې که چېرې ومري نو د سلطان ایوبي سره ئې نژدې خاورو ته وسپارئ، خو ځرنګه چې هغه د کوم ځانګړي حیثیت خاوند نه و او یو نوم ورکې انسان و نو په دې اساس ئې دمسلمانانو په عامه هدیره کې ښخ کړ، خو دهغې هدیرې شتون ډیره موده دوام ونه کړ ځکه چې هلته خلکو کلي او کورونه اباد کړل او د هدیرې نوم او نښه ئې هم له منځه یوړه.

د تاریخ له اړخه د سیف الله اهمیت دا و چې هغه د سمندر څخه اخوا د سلطان ایوبي د وژلو په نیت راغلي و، په هغه وخت کې دهغه نوم «میګنا نا(ماریوس) » و، هغه یواځې د اسلام د نامه څخه خبر و ، خو په دې نه پوهیده چې اسلام څه ډول مذهب دي. د صلیبیانو د پروپاګند په اساس هغه ډاډمن شوی و چې اسلام دکرکی او نفرت نه ډک مذهب دي او پیروان ئې «مسلمانان» د کرکی او نفرت نه ډکه ډله ، دوی په ښځو زړه ورکونکې او د انسانانو غوښې خوړونکې قوم دې ، په دې خاطر دغه "میګنانا ماریوس» به چې کله هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان لفظ اورید نو د کرکې به ئې لاړې تو کولې. خو کله چې هغه د بې مثله او بې نمونې جرأت په ښکاره کولو سره دصلاح الدین ایوبي مخته راغې نو بیا هغه « "میګنا ناماریوس"»ووژل شو او دمړو وجود څخه ئې د سیف الله په نوم یو نوي انسان را وزیږید.

په تاریخ کې د داسې حکمرانانو کمښت نه شته چې یا خو وژل شوی یا پرې وژونکې یرغلونه شوی وي، خو صلاح الدین ایوبي دتاریخ د هغه څو شخصیتونو څخه یودې چې د وژلو هڅې ئې دښمنانو هم کړي او خپلو دوستانو هم. بلکه خپلو ئې د پردېو څخه د هغه د وژلو ډیرې هڅې تر سره کړي. دا ډیره د افسوس وړ خبره ده چې د سلطان ایوبي د ایمان نه د ډکو پیښو د یادولو تر څنګ د ایمان پلورونکو قصې هم یادېږي. په همدې خاطر به صلاح الدین ایوبي بیا بیا ویل چې « ډیر زر به د اسلام اومسلمانانو تاریخ داسې ووینئ چې مسلمانان به مسلمانانوي خو خپل ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي.»

اونن مونږ هماغه وخت په خپلو سترګو وینو !

دسیف الله قصه دهماغه وخته څخه پیلیږي چې صلاح الدین ایوبي د صلیبیانو متحده بیړه د روم په بحیره کې و سوځوله او ډوبه ئې کړه ، دهغوی یو څو بحری جهازونه خوندي پاته شوی و ، سلطان ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې د خپل فوځ سره موجود و او د سمندرد څپو څخه را وتونکې صلیبیان به ئې نیول او تړل، دهغوی د ډلې څخه هغه اوه نجونې هم وې چې تفصیلي یادونه ئې مخته شویده.

هلته په مصرکې د سلطان ایوبي سوډاني فوځ بغاوت وکړ خو سلطان د هغوی بغاوت او پاڅون و ځپاوه ، هغه ته د سلطان زنګي له اړخه را لیږل شوی مرسته هم را ورسیده، اوس نو هغه د صلیبیانو د موخو او پلانونو د له منځه وړلو له پاره خپل پروګرامونه تر لاس لاندې و نیول.

د روم د بحیرې څخه اخوا د روم د ښار په څنډو کې د صلیبي مشرانو کانفرانس جوړ شو ، چې په کې اګستس پادشاه هم ګډون درلود ، ددې څخه اخوا په دې غونډه کې د ریماند پادشاه او د اوم لوئي (شهنشاه) ورور هم ګډون کړی و. په دې کانفرانس کې تر ټولو ډیر قهرېدلې وګړې ایملرک و، هغه د صلیبیانو د دغې متحدې بیړی ،چې په مصر باندې د یرغل له پاره لیږل شوی وه، ستر قومندان و . خو سلطان ایوبي پرې د ناڅاپي افت په څیر را پریوت، چې ددې ناڅاپي یرغل په واسطه ددې بیړی یو عسکر هم د مصر په ساحل کې په سلامتې سره قدم کیښنبودلای شو. ټول هغه صلیبیان چې د مصر تر ساحله پورې رسیدلي وو، دسلطان ایوبي په لاسو جنګی بندیان و ګرځیدل . دصلیبیانو په دغه کانفرانس کی د ایملرک شوندې رپیدلې، دهغه د بیړی ډوبیدو او سوځیدو نژدې پنځلس ورځې تیریدې ، هغه په پنځلسمه ورځ د ایتالیې ساحل ته بیرته راستون شوی و . په داسې حال کې چې د سلطان ایوبي اور توغونکو د هغې د کشتۍ بادبانونه څیرلې او سوځولې و خو هغه د ښه نصیب او قسمت خاوند و چې دهغې ملاحانو په اور باندې کنترول وموند او دهغې جهاز ئې د ډوبیدو څخه و ساته ، خو د بادبانونو پرته جهاز په سمندر کې ګډیده ، بیا توپان راغې ، دهغې د خوندي پاته کیدو ټولې لارې له منځه تللې وې ځکه چې ډیر شمیر پاته شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ او جهازونه په هغې توپان کې،چې د سلطان ايوبي د ځواکونو د برید ورسته را پیدا شوی و ، غرقې شوي وي. دا یوه معجزه وه چې د ايملرک جهاز په سمندر کې په ګډا و او په ډيرو غورځو پرځو تر ساحله پورې را ورسيد. ساحل ته ددې د کشتۍ په را رسيدو کې د هغې د ملاحانو پوهه اوکمال هم شامل و، ځکه هغوی د څپو په توان سره کشتۍ کنترولوله.ساحل ته د رارسيدو سره سم هغه ټولو ملاحانو او سپاهيانو ته ډيرزيات انعامونه ورکړل.

صليبي مشرانو هملته دده انتظار کاوه ، هغوی په دې فکر او غورکې ډوب و چې چا ورته دوکه ورکړې ، ښکاره ده چې دا شک يواځې په سوډاني سالار ناجي کيداې شو ځکه دوی دهغې د ليک پر بنسټ هلته خپله متحده بحري بيړه ور ليږلې وه ، او دهغوی سره د ناجي د ليکنواړيکو لا د پخوا څخه شتون درلود. هغوی د ناجي ددې ليک ، ليک دود د هغې د پخوانيو ليکنو سره يوځاې کړ نو شک ورته پيدا شو چې حتما څه ګړبړ شته ، هغوی قاهرې ته جاسوسان استولي و خو دهغوی له اړخه هم لا تر اوسه کوم خبر نه و را رسيدلي ، هغوی ته ددې خبرې خبر ورکونکې او ددې راز را سپړيدونکې هيڅوک نه و چې ورته ووائي چې سلطان ايوبي ناجي او دهغې سازش کونکې ډله په پټه توګه له منځه وړي دي ، او د شپې په تياره کې ئې په نوم ورکو قبرنو کې ښخ کړې دي. دا ليک پخپله د ناجي د لاس ليک و. خو د يرغل تاريخ ئې سلطان ايوبي تبديل کړې و ،د ښارکښې دا ډول مالومات له هيڅ ځايه نشواې تر لاسه کيداې.

په همغه ورځ دا کانفرانس پرته له کومومثبتو پايلو څخه پاې ته ورسيد، د ايملرک دخولې څخه يوه خبره هم نه راوتله ، هغه ماته خوړلې وه ، په غُصّه او قهر کې ډوب و ، او سترې ستومانه هم. کانفرانس د بلې ورځې پورې وځنډول شو...... دشپې ټول پادشاهان او رئيسان د ماتې او غم په شرابو کې ډوب پراته و.

په سبا يوبل سرې هم دې غونډې ته راغي چې يواځې ريمانډ پيژنده ، هغه د ريمانډ باورې دوست او جاسوس و. هغه د يرغل په ماښام د مصر په ساحل کې پياده شوی و ، دهغې څخه لږ څه وروسته د صليبيانو بيړه راغلي وه او دابيړه دهغه د سترګو تر مخ د سلطان ايوبي د ډير لږ فوځ په بريد تباه او ډوبه شوه.

دا جاسوس همله دمصر په ساحل کې اوسيده او ډيرزيات مالومات ئې را ټول کړي و. ريمانډ دغه نوي کس هغو ټولو ته ورو پيژانده ، نو ټول ترې سمدستي راتاو شول ، دې جاسوس ته معلومه وه چې صليبي مشرانو د سلطان ايوبي د وژلو له پاره د رابن په نوم يو جاسوس د سمندر څخه اخوا ليږلې و . او دهغې د مرسته له پاره ئې پنځه کسه نور تکړه او روزل شوی پوه جاسوسان او اوه کسه ښياسته او ښکلې روزل شوی نجونې هم استولې وې.

دې جاسوس وويل چې رابن د زخميانو سره يو ځاې د زخمي کيدو په بهانه دصلاح الدين ايوبي تر پنډ غالي پورې ورسيدلي دې د هغه پنځه کسه همله د تاجرانو په لباس کې شتون لري ، دهغوی د ډلې څخه کرستوفر نومې يو سرې په سلطان ايوبي باندې يو غشي هم ورووېشتې و ، خو غشي خطا ولاړ. پنځه واړه کسان نيول شوی دې او هغه اوه نجونې هم همله بنديانې دي ، که څه هم هغوی ډيره ښه قصه جوړه کړې وه ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر سلطان ایوبي نجوني په خپله پناه کې واخستې او هغه پنځه کسه تاجران ئې پرېښول ، خو د ایوبي یو ډیر پوه رازموندونکي چې علي بن سفیان نو مېږي په ناڅاپي توګه راغي هغه یوځل بیا ټول و نیول ، او دپنځو شخه ئې یوکس د ټولو تر مخ وواژه او د نورو شخه ئې اقرار واخست. دې جاسوس غونډې ته وویل « ما د خپل ځان په هکله ویلي و چې زه ډاکټریم په دې خاطر سلطان ماته د زخمیانو د علاج دنده را وسپارله . ماته د هماغه ځایه شخه خبر را ورسید چې سوډانیانو بغاوت کړې و خو دسلطان ایوبي له خوا و ځپل شو. او د سوډانیانو سالاران او مشران د ایوبي په لاسو کې کنبیوتل ، اوس رابن ، ځلور نورکسان او شپږ نجوني د ایوبي په بند کې دي او ایوبي تر اوسه پورې په ساحل کې دي ، هغه اومه نجلۍ چې تر ټولو ډیره هو ښیاره ده بې درکه شوې ، ددې بې درکې نجلۍ نوم «موبینا ارتلاس » دې خو هلته ورته (موبي) وائې. ایوبي هم په پنډغالي کې نشته ، او د ځارکښې د شبکې مشر ئې هم هلته شتون نه لري ، زه په ډیره ستونزمنه توګه راوتلي یم ، په ډیر زیات جرأت سره مې له هغه ځایه ځان را وویست او یوه ګړندۍ کشتۍ مې تر لاسه کړه ، زه دهمدې خبر د ورکولو له پاره دلته تاسو ته راغلي یم چې رابن ، دهغې جاسوسان او هغه شپږ نجوني ټول د مرګ د خطر سره مخ دي. د سرېو دومره فکر کول په کار نه دي خو د هغو نجونو په ځنګول او خوندي کول ډیر اړین دي. تاسو پو هیږئ چې هغوی ټولې ځواني او په ګوته را ټولې کړل شوی ښایسته نجونې دي. دهغو هغه بدحالي چې اوس به په کې د مسلمانانو له خوا را ګیرې وي ستاسې د تصور او انګیرنې شخه پورته دي»

«مونږ به دا قرباني ورکوو » شاه اګسټس وویل.

« که چیرې ماته ډاډ راکړئ چې د نجونو د خلاصون له پاره به په ګډه قدم پورته کوو نو تر ټولو دمخه زه دې قربانۍ ته چمتو یم. » ریمانډ ورته وویل.« خو د خواشینۍ ځای دې چې مسلمانان به دهغوی سره د وحشیانو په څیر سلوک وکړي ، او نجوني به پر مونږ لعنت وایي ، زه به د هغوی د خوندي بیرته راستنید په اړه خپلې هیڅ ډول هڅې ونه سپموم»

« داهم کیداې شي ، » رابرټ ورته وویل « چې مسلمانان د دې نجونو سره ښه سلوک وکړي او برعکس ئې زمونږ پر خلاف د ځارکښۍ له پاره په کار واچوي. په هرصورت دا زمونږ دنده ده چې هغوی ددې قیدو بند شخه ازادې کړو ، زه دهغوی د ازادۍ له پاره د خپلې نیمائې خزانې مصرفولو ته تیار یم.»

« دا نجونې یوائې په دې خاطر ارزښتناکه نه دي چې نجونې دي » جاسوس ورته وویل « هغوی روزل شوی دي، د داسې خطرناکه کار له پاره داسې په ګوتو را ټولې کړل شوی نجونې پیدا کیږي چېرته ! تاسې به په ډیره ستونزمنه توګه داسې یوه نجلۍ تیاره کړئ چې هغه دې د دښمن سیمې ته ولاړه شي او خپل ځان دې دښمن ته ور حواله کړي بیا دې دښمن د عیاشۍ له پاره وسیله شي او د هغوی تر منځ دې جاسوسي او تخریب کاري پیل کړي. دداسې کار د ترسره کولو له پاره تر ټولو دمخه عزت له منځه ځی او تر ځنګ ئې د ا ګوانښ تل موجود وي چې کله چې هم دښمن ته مالومات تر ګوتو شي چې دا نجلۍ جاسوسه ده نو هغه ته بیا اذیت ناکه سزا ورکوي او په ډیره خرابه توګه ئې وژني..... دانجونې مونږ په ډیر زیات قیمت تر لاسه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مو روزلي دي او بیا مو په ډېره ستونزمنه توګه هغوی ته مصري او عربي ژبې ورزده کړي ، په یوه ځل د اوه تجربه لرونکو نجونو د لاسه ورکول د عقل نه لرې خبره ده»

«ایا ته په باوري توګه ویلای شې چې نجونې به د ایوبي عسکري پنډغالی څخه ازادې او را وویستې شو؟» اګستس ترې وپو ښتل.

«هو درونده مشره !» جاسوس وویلې « هغوی را ویستل کیدای شي خو ددې کار له پاره په غیر معمولی توګه د زړه ورو او تجربه لونکو وګړو اړتیا ده، دا هم کیدای شي چې هغوی رابن ، دهغې څلور ملګري او دا نجونې قاهرې ته یوسي. چې بیا به ئې د هغې ځاې څخه را ویستل ډېر درانده تمامیږي ، که چېرې مونږ وخت له لاسه ورنه کړو نو مونږ هغوی په همغه عسکري پنډ غالي کې ګیرولاې شو.تاسو ماته شل کسان را کړئ زه به د هغوی لارښوود و اوسم ، خو سړي باید داسې وي چې هر ډول خطر په ځان و مني او پر خپل ځان هر ډول اذیتونو ګاللو ته چمتوالي ولري.

«مونږ باید په هر قیمت چې کیږي دا نجونې بیرته را ستنې کړو » ایملرک په غُصّه وویل ، هغه څه چې د روم په بحیره کې پرهغه تیر شوي و د هغې د بدلې اخستلو احساس هغه نور لیونی کړي و . هغه د صلیبیانو د متحده بیړی او په هغې بیړی کې د سپور لښکر اعلی قومندان و او په دې هیله مصر ته تللې وه چې د مصر دسوبې پګړۍ به دده په سر و تړل شي. خو سلطان ایوبي هغه ته د مصر تر ساحله پورې دتللو فرصت هم ورنکړ. هغه په سوځیدونکې جهاز کې د سوځیدو څخه خوندي پاته شونو جهاز ئې د توپان څپو پسې واخست ، اوس چې خبرې کوي نو شونډې ئې رپیږي او دخبرو په وخت کې یا میز په سوکانو وهي او یا خپل ورون په زوره زوره په څپیړو وهي او بیا خبره کوي. هغه وویلې «زه به نجونې هم راوړم ، او سلطان ایوبي به هم وژنم. زه به همدا نجونې د مسلمانانو د سلطنت د جرړو د ویستلو له پاره استعمالوم.»

«زه د زړه له کومې ستا تائید کوم ، ایملرک پادشاه !» ریمانډ ورته وویل ،« مونږ باید دا روزل شوی نجونې دومره په اسانۍ له لاسه ورنه کړو ، او نه دا کار کوو ، تاسې تولو ته ډاګیزه ده چې د شام(سورئې) په حرمونو کې زمونږ څومره نجونې ور ننوتې دي او څومره مسلمان والیان او امیران د همدې نجونو په لاسو کې لوبیږي، په بغداد کې همدې نجونو د امراو په لاسو ټول هغه وګړي چې دصلیب مخالف و له منځه وړي دي ، مونږ د مسلمانانو خلافت د ښځو او شرابو په واسطه په درې برخو ویشلې دي. په هغوی کې یو والي نه دي پاته ، هغوی په عیش او عشرت کې ډوب دي ، او لا ډوبیږي. یواځې نورالدین زنګي او صلاح الدین ایوبي دي چې که چېرې ددې دواړو څخه کوم یو هم ډېر ژوندي پاته شو نو بیا به زمونږ له پا ره د اسلام له منځه وړل اسانه نه وي ، که چېرې سلطان ایوبي د سوډانیانو بغاوت ځپلې وي نو دهغې مطلب خو دا شو چې دا وګړي دهغې څه نه هم زیات خطرناک دي تر کومه پورې چې مونږ انګیره. مونږ ته اوس د جنګ د ډګر څخه اخوا د تخریب کولو محاذ پرانستل هم اړین دي ، په مسلمانانو کې د تفرقې او بې باورۍ د خپرولو له پاره مونږ ته دهمدې نجونو څخه دکارد اخستلو له پاره سخته اړتیاده .»

«مونږ ته د خپلو کامیابه تجربو څخه ګټه پورته کول اړین دي» د اوم لوبیي ورور رابرټ وویل ، » په عربو کې مونږ دمسلمانانو دکمزوریو څخه ګټه اخستي ده ، مسلمانان د ښځو ، شرابو او شتمنیو پسې ړانده دي ، د مسلمانانو د وهلو او ځپلو یواځنۍ لار داده چې هغوی پخپله دخپلو مسلمانانو په لاسو ووژنئ ، مسلمانانو ته د ذهني عیاشۍ سامان تیار کړئ نو بیا هغوی دخپل دین او ایمان څخه هم لاس په سر کیږي. بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د مسلمانانو ایمان په ډېره آسانۍ سره اخستلاي شئ» هغه دخپلو خبرو د تائید له پاره د عربو د ځو رئیسانو ، امرانو او وزیرانو نومونه واخستل چي صلیبیانو د ښځو ، شرابو او شتمنیو په واسطه اخستي و او هغوی ئې په پټه خپل دوستان ګرځولي و.

د لږ څه وخت له پاره د مسلمانانو په کمزورېو باندي خبري وشوی اوبیا د نجونو د ازادولو په عملي اړخونو هم غور پیل شو. اخر دا پریکړه وشوه چي شل زړه ور کسان دي ددې کار د ترسره کولو له پاره تر سبا ماښام پورې و استول شي ، سمدستي ئې ځلور پنځه قومندانان را و غوښتل ، هغوی ته ئې اصل مقصد او موخې و ښوولې او ورته ئې وویل چي شل کسان باید و ټاکئ. قومندانانو د لږ څه وخت له پاره ددې موخو د تر لاسه کولو په لار کې د خطرونو په اړوند بحث وکړ، یوه قومندان وویل « مونږ لا د پخوا څخه دهمداسې یوه ځواک په تیارولو لګیا یو چي ولاړ شي او دمسلمانانو په پنډغالي کې شپیني غلچکي عملیات تر سره کړي او دهغوی په متحرک فوځ هم د شپې له اړخه غلچکي بریدونه وکړي اوهغوی ارام ته پری نږدي داسې ځواک له پاره مونږ یو ځو کسان ټاکلی هم دي.»

«خو دا وګړی باید سل په سلو کې باوري وي» اګستس وویل. « هغوی زمونږ اوستاسې له سترګو پټ خپل کارونه تر سره کوي، دا هم کیداي شي چي هغوی هیڅ هم و نه کړي او بیرته را و ګرځي او ووایي چي هغوی ډیر څه کړي او راغلي دي.»

« ته به ددې خبرې په اوېدو سره حیران شئ» یوه قومندان وویل « چي زمونږ په فوځ کې داسې سپاهیان هم شتون لري چي مونږ د زندانو څخه راویستلي دي ، دا وګړي غله ، لاروهونکي، شوکماران او داړه ماران دي ، هغوی ته ډیرې اوږدې اوږدې سزاګانې ورکړل شوی دي ، هغوی به په بندیخانو کې مړه کیده ، مونږ دهغوی سره خبرې وکړې نو هغوی په ډېر جوش او مینې سره فوځ ته راغلل ، تاسو به ددې مالوماتو په هکله هم حیران شئ چي په دغه ناکامه یرغل کې همدې مجرمو بندیانو په ډېره بهادرۍ سره ځو جهازونه په ځنګ کړي دي... زه دمسلمانانو څخه د نجونو د ازادولو ددې پلان شوی یرغل له پاره درې همداسې کسان استوم.»

تاریخپوهانو لیکلي دي چي په مسلمانانو کې دعیش او عشرت میلان ورځ په ورځ مخ په زیاتیدو و، او اتحاد او یووالي ئې له منځه تلونکي. عیسایانو دمسلمانو د اخلاقي تباهۍ له پاره هغوی ته د ذهني عیاشۍ هر ډول سامان او وسایل تیار کړي و.... اوس هغوی دا هیله کوله چي مسلمانان به په یوه یرغل سره له منځه یوسي ، هماغه و چي د هغوی پر خلاف ئې په عیسائي دنیا کې د نفرت او کرکې یو توپاني پروپاګند پیل کړ. او هر چاته ئې د مسلمانانو پرخلاف په جنګ کې د ورګډېدو بلنه ورکړه ، ددې پروپاګند په ځواب کې او دمسلمانانو پر خلاف په جنګ کې دګډون له پاره دهغوی د ټولنې د هرې برخې خلک په صلیبي لښکر کې ورننوتل ، په دوی کې عیسایي ملایان (پادریان) هم شامل و، اوهغه عادي مجرمین هم ، چې د خپلو ګناهونو څخه ئې توبه کړې وه، ټولو د مسلمانانو پر خلاف وسله پورته کړه. د یو شمیر هیوادونو په بندي ځانو کې هغه مجرمین چې د اوږده بند سزا ورکړل شوی وه هم په فوځ کې د ورګډېدو بلنه تر لاسه کړه ، ځکه ددې مجرمینو په اړوند عیسایانو ښه تجربه درلوده ، او دهمغې تجربې له مخې یوه قومندان د نجونو د ازادولو او د صلاح الدین ایوبي د وژلو په خاطر دهمدې بندي مجرمینو د ډلې څخه ځو کسان انتخاب کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ناوخته پورې شل ډېر زړه ور او ذهين روزل شوی وګړي را ټول کړل شو چې په دې ډله کې يوبندي « ميګنا ناماريوس» نومې هم شامل و. نوموړې د روم د جيل څخه را ويستل شوی و.

هغه جاسوس چې د سلطان ايوبي په پنډ غالي کې ئې د ډاکټر په څير کار کاوه او اوس را تښتيدلي و ، ددې کمانډو ډلې قومندان او لاربنود و ټاکل شو. دې ډلې ته دا دنده ورکړل شوی وه ، چې نجونې به د مسلمانانو د بند څخه ازادوي ، که چېرې و توانيږي چې رابن او دهغه نور څلور ملګري هم را ازاد کړای شي ډېره به ښه وي او که نه دهغوی له پاره دخپلو ځانونو په خطر کې اچولو ته اړتيا نه شته ، دهغوی بله دنده به داوي چې سلطان ايوبي به له منځه وړي ، دې ډلې ته ئې کومه روزنيزه ښوونه هم ورنه کړه. يوائې په خوله ئې ورته يو څو لارښوونې وکړې او د اړتيا وړ نظامي وسايل ئې ورته برابر کړل او په همدې ورځ ئې د ماهي نيونکو په بڼه په يوه بادباني کشتۍ کې هلته ور واستول.

*****(۲۴)

هغه وخت چې دا کشتۍ د ايټاليې د ساحل څخه روانه شوه ، نو صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت په مکمله توګه ځپولې و ، د سوډانيانو زيات شمير قومندانان يا خو وژل شوی و او يا زخمي پراته و او يا د سلطان ايوبي ددفتر تر مخه ولاړ وو. هغوی وسله پر ځمکه ايښي وه، ماتې خوړلې و او د سلطان ايوبي اطاعت ئې منلې و. هغوی د سلطان د حکم منتظر و ، سلطان دننه ناست و او خپلو سالارانو ته ئې احکام ورکول. علي بن سفيان هم هملته موجود و. په دې سوبه کې د هغه ډېر زيات لاس و ،د صليبيانو په ماتې کې هم د هغې جاسوسي نظام ډېر زيات کار کړې و بلکه دغه دواړه برياوي دجاسوسي نظام برياوي وي. داسې بريښيده چې سلطان ايوبي ته يو ناڅاپي څه ور په ياد شوی وي ، علي بن سفيان ته ئې مخ واړاو او ورته ئې ويل « علي ! مونږ ته دهغه جاسوسو نجونو او دهغوی دملګرو په هکله د فکر کولو له پاره وخت هم نه دې تر لاسه شوې ، هغوی ټول تر اوسه پورې په ساحل کې په بنډ عالي کې بنديان دي ، هغوی ټول سمدستي دلته راوړئ ، مالومات ترې تر لاسه کړئ اوبيا ئې په تورو کوټو کې ور واچوئ»

«زه همدا اوس پيغام استوم» علي بن سفيان ورته وويل « هغوی ټول به دلته د ساتونکو تر منځ را وغواړم .....خو سلطانه ! شايد چې له تا څخه هغه اومه نجلۍ هيره شوی وي ، هغه د سوډانيانو دبوه قوماندان «باليان » سره وه ، دهغې نجلۍ څخه دجاسوسانودشتون اود سوډاني فوځ دبغاوت راز را څرګند شوی و، زه اوس وينم چې باليان په دغه قومندانانو کې، چې بهر ولاړ دي ، نه شته. په زخميانو کې مې هم نه دې تر سترګو شوی او په مړو کې ئې هم چا جسد نه دې کتلې ، زه شکمن يم چې هغه اومه نجلۍ چې نوم ئې فخر المصري (موبي) وايه ، دباليان سره چيرې پټه شوې ده.»

«« خپل شک رفع کړه علي !» سلطان ايوبي ورته وويل « اوس دلته له ما سره ستا شتون ته اړتيا نه شته ، که باليان ورک شوی وي نو خامخا به د روم د بحيرې په لور تللې وي ، دصليبيانو پرته هغه ته بل څوک پناه نه ورکوي ، په هر صورت هغه جاسوسان ټول په تاخانو کې ور واچوه او سمدستي د خپلې شبکې دجاسوسانو ډله تياره اود سمندر څخه ئې اخوا واستوه ،»

« ډېره اړينه خو داده چې زيات شمير جاسوسان په خپله خپل هيواد کې خپاره کړو ،» ددې مشورې ورکونکې د سلطان نور الدين زنګي له اړخه د را ليږل شوی فوځ يو سالار و ، هغه ورته وويل « مونږ ته دصليبيانو له اړخه دومره ګواښ نه شته څومره چې د خپلو مسلمانو امرينو ، رئيسانو او سازش کونکو څخه دې. خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان دهغوی په حرام سرایونو کې ورداخل کړئ و به وینئ چې د ډیرو زیاتو سازشونو څخه پردې پورته شي.» هغه نور هم په تفصیل سره خبره وکړه چې دا حکمرانان څه ډول او په کومو لارو د صلیبیانو په لاسو کې لوبول کیږي. سلطان زنګي به زیات وخت اندېښمند و او ویل به ئې چې « د بهر د یرغل مخه و نیسو اوکه خپل کور دخپل چراغ او په خپل لاس دسوزیدو څخه خوندي و ساتو».

صلاح الدین ایوبي دا خبرې په ډیر غور او دقت سره واوریدې او وئې ویل « که چېرې تاسې خلک چې وسله وال یاست ، دیانت لرونکي او دخپل مذهب سره مخلص واست نو د بهر یرغلونه او د کور سازشونه قوم ته هیڅ ډول زیان نه شي وررسولي ، تاسې خپلې سترګې د سرحدونو څخه لرې هغه لورې ته یوسئ ، داسلامي سلطنت پولې نشته ، تاسې چې له کومې ورځې خپل ځانونه او د الله ج دغه ستر مذهب اسلام ، په سرحدونو او پولو کې را و نغاړه نو په همغه ورځ په دې وپوهیږئ چې تاسې به په خپله په خپلې بندي خانې کې بندیان یاست.بیا به ستاسې پولې پخپله رژیږي. خپلې سترګې د روم د بحیرې څخه اخوا واړوئ ،سمندر ستاسې مخنیوی نه شي کولې ، د کور د ځراغونو څخه مه ویریږئ ، دا خو د یوه پوکی په واسطه له منځه ځي او مونږ به ددې پر ځاې د ایمان ځراغ رو ښانه کوو.»

«دروند ه سلطانه ! مونږ هیله لرو چې د ایمان پلورنکو مخه به تم کړاې شو.» سالار ورته وویل « مونږ نا هیلي نه یو ».

« یواځې ددوه بدیو څخه ځانونه خوندي وساتئ زما دوستانو !» سلطان ایوبي ورته وویل.« دنهیلئ اوبل ذهني عیاشئ څخه. انسان لمړې د هر څه د مخه نهیلې کیږي اوبیا د ذهني عیاشۍ په واسطه د تیښتې لاره خپله وي»

په دې وخت کې علي بن سفیان تللې و ، هغه سمدستي یو قاصد د روم دبحیرې پنډغالي ته ددې پیغام سره یو ځاې استولې و چې رابن ، دهغه څلور ملګري او نجونې ټول په آسونو او یا اوښانو سپاره اودلته دارالحکومت ته ئې د ساتونکو په ساتنه کې خوندي راواستوئ ،.....قاصد ئې اخوا و لیږه خو پخپله د خپلو شپږ اوه سپاهیانو سره د قومندان بالیان په لټون پسې را ووت ، هغه د هغو سوډاني قومندانانو څخه چې هلته بیرون ناست و د بالیان په اړوند هم پو ښتنې کړې وي. ټولو ویلې و چې هغه مونږ ته په دې جنګ کې چېرې هم نه دې ترسترګو شوی او نه هم هغه ددې فوځ سره ، چې د روم د بحیرې په لور د سلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره لیږل شوی و ، کتل شوی . علي بن سفیان د بالیان کور ته ولاړ خو هلته ئې د هغې ددوه زړو خدمه و څخه بل څوک ونه موندل ، هغوی ورته وویل چې د بالیان په کور کې پنځه نجونې وې ، په هغوی کې به چې د کومې یوې عمر لږ څه ډیریده هغه به ئې له دې ځایه غېبوله ، او د هغې پر ځاې به ئې ځوانه نجلۍ را وړله ، هغو خدمتګارانو وویل چې د بغاوت تر مخه هغه ته یو فرنګي نجلۍ راغلې و ه چې ډیره زیاته ښایسته او هو ښیاره وه ، بالیان دهغې غلام ګر ځیدلې و ،د بغاوت نه یوه ورځ وروسته کله چې سوډانیانو وسله پر ځمکه کښیښودو ده نو بالیان د شپې دشپې په آس سپور شو او په یوه بل آس هغه فرنګي نجلۍ سپره شوه ، خو ځرګنده نه شوه چې هغوی کومې لورې ته ولاړل ، دهغوی سره اوه آس سپاره نور هم ملګري و. د حرم د نجونو په اړوند هغو زړو خدمه و وویل چې هغوی ته چې څه په کور کې په لاس ورتلل وائې خستل اوپه خپلو خپلو لارو ولاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان دهغې ځاې څخه بيرته راستون شو نو يو کس چې خپل آس ئې ډېر ګړندي ځغلاوه راغې او دعلي بن سفيان تر مخ و دريد . په دې آس باندې فخر المصري سپور و . را ټوپ ئې کړ او دآس څخه را ښکته شو اوپه لړزيدلې اواز ئې وويل «زه تاپسې راغلې يم ،زه هم همدغه بدبخته باليان او ددغې کافرې نجلۍ پسې ګرځيدم. زه دهغوی څخه بدله اخلم ، تر هغه چې دغه دواړه په خپلو لاس و نه وژنم ، نو ارام به نه کېنم، زه پو هيږم چې هغوی به اوس چېرې تللې وي خو دهغوی سره اوه کسه ساتونکې دي او زه ځانته يم ، هغوی د روم د بحيرې په لور تلل ، خو په عامې لاره نه ، بلکې د عامې لارې څخه لرې په درغلې بې لاريو باندې روان دي.» هغه دعلي بن سفيان په ښو لاس کښيښود او ورته ئې وويل « د خداې له پاره ماته يوا ځې ځلور سپاهيان راکړه ، زه د هغوی پسې ورځم اوهغو ې له منځه وړم.»

علي بن سفيان هغه په دې وعدې سره سوړ کړ چې هغه ته به د ځلورو پر ځاې شل سپاره ورکړي ، هغوی د ساحل نه اخوا دومره ژر نه شي تللاې ، ته له ماسره اوسه ، علي بن سفيان ډاډمن شوې و چې دا کرّه مالومات خو ورته تر لاسه شو چې هغوی کومې لورې ته تللې دي.

*****(۲۵)

په دې وخت کې باليان د همدې صليبي نجلۍ سره ،چې نوم ئې (موبي) ويل کيده ،دساحل په لورې د عامې لارې څخه اخوا په کږو وږو لارو باندې روان و. هغه ددې سيمې د لارو اولوړو ژورو څخه ښه خبر و ، خو هغه ته دا معلومه نه وه چې سوډاني فوځ او دهغې قوماندانانو ته صلاح الدين ايوبي عامه ښنه کړې ده ، هغه خو له يوه اړخه د سلطان د قهر څخه په تيښته کې و اود بله اړخه هغه نه غوښتل چې د (موبي) په څير ښايسته نجلۍ له لاسه ورکړي ، هغه داسې انګيرله چې د نړۍ ښايسته نجونې يواځې په مصر او سوډان کې دې خوددغې ايټاليائې نجلۍ ښايست او زړه راښکونکې مخ هغه ړوند کوڼ کړې و. هغه د همدې نجلۍ په خاطر خپله رتبه ، خپل مذهب او ان تردې چې خپل هيواد پريښودو ته تيار شوی و. خو هغه ته دا نه وه څرګنده چې (موبي) اوس دهغه څخه د ځان د خلاصون په فکر کې وه ، هغه چې دکوم هدف له پاره راغلې وه هغه اوس ختم شوې و .بلکه هغه هدف له منځه تللې او تباه شوې و. خو بياهم (موبي) خپله دنده تر سره کړې وه ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره هغې د خپل جسم او عزت قرباني هم ورکړې وه. هغه اوس د خپل عمر څخه ددوه هومره زيات عمر د يوه سړي د هوس او عياشۍ وسيله ګرځيدلې وه.

باليان په دې خيالونو کې ډوب و او فکر ئې کاوه چې (موبي) له هغه سره ډيره زياته مينه لري خو (موبي) له هغه څخه نوره کرکه او نفرت کاوه ، مګر څرنګه چې هغه مجبوره وه نوپه دې خاطر ئې نه شوکولاې په يواځې ځان د تيښتې لار پيدا کړي. هغې د همدې مقصد له پاره باليان له ځانه سره کړې و . هغې ته د سمندر څخه دخپل ځان دخوندي تيريدو اړتيا وه. هغې دروم د بحيرې څخه اخوا تيريدل غوښتل .او يا تر رابن پورې ور رسيدل. هغه ته دا نه وه څرګنده چې رابن او دهغې نور ځلور ملګري چې د تاجرانو په بڼه کې و ، وختې د سلطان ايوبي له خوا نيول شوی دي. هغه د همدې مجبوريو په اساس د باليان په لاسو کې د نانځکې په څير لوبيدله ، هغې څو ځله هغه ته ويلي و چې ګړندي ګړندي ولاړ شي او خپل پړاونه او تم ځايونه را کم کړي اوکه نه نو و به نيول شي خو باليان به هر چېرې چې ښه او شين سيورې وکوت نو دمه به ئې کوله ، هغه د شرابو ذخيره له خپله ځانه سره ګرځوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه (موبي) له خپله ځانه سره دبالیان څخه د خلاصون فکر وکړ. هغې په بالیان باندې دومره شراب و څښل چې هغه ئې پرې بې سده اوبې هوشه کړ. د هغه سره هغه اوه ساتونکې هم ویده شوی و. (موبي) پوهیده چې په دوی کی یو داسې ځوان دې چې په ټولو ئې خبره اغېزلري ، بالیان به هم ډیر وخت له همغه سره هره خبره کوله (موبي) هغه را ویښ کړ او لږ څه لرې ئې له ځانه سره یوړ او ورته ئې وویلې: ته ښه پوهیږی چې زه څوک یم او دلته د څه له پاره راغلې وم .ما خو تاسې خلکو ته مرسته را وړې و تر څو د صلاح الدېن ایوبي په څیر د اجنبي وګړو څخه خلاصې و مومئ ، خو ستاسې دا قومندان بالیان دومره عیاش انسان دې چې هغه د شرابو د څښلو وروسته بدمستیږي اوزما د وجود سره لوبې کوي ، ددې پر ځاې چې هغه د پوهې او تدبر په اساس د بغاوت له پاره پلان جوړ کړي او سوبه تر لاسه کړي هغه زه دخپل حرم وینځه وګرځولم او په ړانده توګه ئې فوځ په دوه برخو وویشه ، او په داسې بې پروائې سره ئې حمله وکړه چې په هماغه یوه شپه کې ستاسې دومره ستر فوځ له یوه سره له منځه ولاړ.........

«ستاسې د فوځ دماتې او ناکامۍ ټول مسئولیت ددې وګړي په غاړه دې ، اوس هغه یواځې دعیاشې له پاره له ماسره ځي اوما ته وائې چې له ځانه سره ئې د سمندر هغه لورې ته بوځم ، هغه ته په خپل فوځ کې رتبه ورکړم او ورسره واده وکړم. خو زه ددې وګړي څخه کرکه لرم ، ما پریکړه کړې چې که چېرې زه واده هم کوم اویوڅوک له ځانه سره د سمندر اخوا خپل هیواد ته وړم اوپه خپل فوځ کې ورته رتبه ورکوم نو ماته به دداسې یوه کس انتخاب اړین وي چې زما خوښ وي ، او هغه کس همدا ته ئې ، ته ځوان ئې ، زړه ور ئې ، دعقل او پو هي خاوند ئې ، دهغه وخته چې ته زما تر سترګو شوی ئې زما په زړه کې دې ځاې نیولې دې ، ماددې زاړه څخه و ژغوره ، زه هم ستایم ، د سمندر نه اخوا ځو ، په فوځ کې رتبه او مال او شتمني به ستا په قدمونو کې کیږدم خو داسړې به همدلته له منځه وړې ، هغه ویده دې هغه ووژنه او بیا را ځه چې ځو»

هغې د ساتونکې په غاړه کې لاسونه ور واچول ، ساتونکې هم د هغې په ښایست کې و تړل شو هغه د لیونې په څیر نجلۍ په خپلو متو کې را ونغاړله ، (موبي) په داسې جادو کولو کې هنرمنده وه. هغه چې لږ څه لرې شو یوبل ساتونکې ئې په لور ورغې او تر شا ئې یو برچه د هغه په ملا کې ور ښخه کړه، د هغې د خولې څخه د «وائې» اواز راووت او په یوه اړخ پریوت. برچه ئې د ملا څخه را وویسته او دا اواز ئې واوریده ، « دې نمک حرامه ته د ژوندي پاته کیدو هیڅ حق نه شته.» د نجلۍ دخولې څخه یوه چېغه راووته ،هغه را پورته شوه او یواځې همدومره ئې وویلاې شول چې تا هغه وواژه ،د هغې د شا څخه یو لاس د هغې اوږه ونیوله او ټکان ئې ورکړ او له ځانه سره ئې بوتله ، هغه ئې د بالیان تر څنګ ور و غورځوله او وئې ویل « مونږ ددې سړې روزل شوی دوستان یو ، زمونږ ژوند دهغه دژوند سره دې ، ته زمونږ له ډلې څخه هیڅ یوهم دهغه پرخلاف بې لارې کولی نه شې هغه چې بې لارې شول هغوی خپله سزا و موندله ، »

بالیان د شرابو په نشې کې مست بې هوشه پروت و .

«ایا تاسې خلکو دا فکر هم کړې دې چې تاسې چېرې روان یاست ؟»(موبي) ترې وپوښتل.

«په سمندر کې د ډوبیدو په لور» یوه ځواب ورکړ. « له تاسره زمونږ هیڅ اړیکې نه شته ، تر هر ځایه چې بالیان ځي، تر همغه ځایه پورې مونږ هم روان یو .» او هغه دواړه ولاړل او څملاستل.

په بله ورځ چې بالیان را پورته شو نو هغه ته ئې د شپې پیښه بیان کړه ، (موبي) ورته وویل چې هغه ماته د وژلو اخطار راکړ او له ځانه سره ئې یوړم ، بالیان خپلو ساتونکو ته شابسي ورکړ خو دهغوی دا خبره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکل وانه وریده چې دغې نجلۍ هغه وژل شوی ساتونکې بې لارې کړې و ، او هغوی ددې نجلۍ خبرې ټولې اوریدلې وې ، هغه د (موبي) د ښایست اوشرابو په نشه کې بې هوشه شوې او ټول هر څه ترې هیر شوی و . (موبي) یوځل بیا هغه ته وویل چې باید ګړندې تګ وکړو ، خو بالیان د هغې د خبرو څه پرواه نه کوله ، هغه په خپل ځان هم نه پوهیده .(موبي) اوس نه شوه ازاد بداې ، هغې کتلې و چې دا خلک د خپلو نژدې دوستانو له وژلو څخه هم سرنه رغړوي.

معلومه نه ده چې علي بن سفیان په کوم فکر کې ددې خلکو تعقیب و نه کړای شو. د بغاوت نه وروسته دحالاتو د ښه کولو له پاره هغه د سلطان ایوبي سره یوځاې ډیر مصروف او مشغول شوی و.

*****(۳۲)

د ساحل د ډېنډ غالي څخه رابن ، او دهغې د څلورو ملګرو او شپږ نجونو قافله د ساتونکو په ساتنه کې د قاهرې په لور روانه وه ، قاصد د هغوی څخه لږ څه د مخه تللې و ، بندیان په اوښانو سپاره ، او ساتونکې ئې په آسونو سپاره و. هغوی عادي تګ کاوه او دلارې په اوږدو کې به ئې پړاو اچوو. هغوی دکومې ویرې اوخطر د احساسولو پرته روان و. ځکه هلته د دښمن د برغل او ویرې ګواښ شتون نه درلود . د چا د تیښتیدو خطر هم نه محسوسیده . خو هغوی دا هیر کړې و چې دا بندیان ټول روزل شوی جاسوسان دي ، هغو چې د تاجرانو په لباس کې نیول شوی و ټول په ګوته راټول شوی غشي ویشتونکې اوتیغ وهونکې فوځیان و. او نجونې یواځې نجونې نه وې چې د ښځو کمزورې ذات وګڼل شي ، دهغې نجونو جسماني زړه را ښکودنه ، اروپائي رنګ ، ځواني او د هغوی بې حیائي داسې وژونکې وسلې وې چې ډیرو سترو جابرو حکمرانانو ورته وسلې پرځمکه کیښودې.

د ساتونکو دډلې قومندان یو مصري ځوان و. هغه وکتل چې دهغوی شپږو څخه یوه ئې دهغې لورې ته مخ وراړوې او ورګورې اوکله چې دا ورته وویني نود نجلۍ په شونډو کې مسکا را پیدا کیږي. او همدې خندا هغه مصري ځوان د موم په څیر ویلي کاوه. دماښام وخت و چې هغوی لمړې پړاو وکړ نو ټولو ماښامي غذا و خوړله، خو دې نجلۍ ډوډۍ ته لاس هم ونه کړ ،کله چې قومندان ته خبر ورکړل شونو هغه د نجلۍ سره خبرې وکړې ، نجلۍ دهغه په ژبه هم پوهیدله او هم ئې ویلاې شوه ،د نجلۍ د سترګو نه اوښکې راغلې، هغې ورته وویل چې غوارې له ده سره په ځانته ځاې کې خبرې وکړي.

کله چې د شپې ټول ویده شول نو قومندان راپاڅید ، هغه ، هغه انجلۍ را ویښه کړه او یوه ځانته ځاې ته ئې یوړه ،نجلۍ هغه ته وویل چې هغه مظلومه ده ، فوځیانو د یوه کور څخه را تښتولې ، اوبیا ئې په جهاز کې له ځانه سره راوړه هغه په ټوله لار د یوه منصبدرا په لاسو کې لوبیده ، د نورو نجونو په هکله هغې وویل چې دهغوی سره ئې یواځې په جهاز کې لیده کاته کړي دي ، هغوی هم ټولې را تښتول شوې نجونې دي کله چې په ناڅاپي توګه په جهازنو اورولګید او جهازونه په اور کې را ونغښتل ، نو هغوی دغه ټولې نجونې په یوې کشتۍ کې ور واچولې اوپه سمندر کې ئې بې اسرې پرې ښودې . کشتۍ دوی تر دغه ساحله پورې راورسولې اوبیا دلته دوی د جاسوسانو په تور نیول شوی او بندیانې کړل شوی.

دا همغه قصه وه چې د تاجرانو په لباس کې هغو جاسوسانو ددې نجونو په هکله صلاح الدین ایوبي ته هم کړې وه ، د ساتونکو دډلې قومندان ته دا ډاګیزه نه وه خو هغه دا فکر کاوه چې د لمړې ځل له پاره دا ډول قصه اوري ، هغه ته خو حکم شوی و چې دا ډیرې خطرناکه جاسوساني دي ، دوی تر قاهرې پورې راورسوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دسلطان په یوه پټه محکمه کې ئې محاکمې ته وړاندې کړئ، ددې حکم په اساس هغه ددې نجلۍ او یا هغو نورو نجونو سره څه مرسته نه شو کولاې ، هغه دې نجلۍ ته خپله مجبوري وویله ، هغه ته دا معلومه نه وه چې د نجلۍ په ورسره کڅوړه کې لا تراوسه پورې ډیر غشي پاته دي. نجلۍ ورته وویل ،« زه له تاڅخه هیڅ ډول بسپنه نه غواړم ، که چېرې ته غواړې چې زما سره مرسته وکړې نوزه به تا دمرستې کولو څخه منه کړم څکه چې ته ماته دومره ګران ئې چې زه نه غواړم دخپل ځان په خاطر تا په کوم مصیبت کې واچوم. زما هیڅ غمخور نه شته ، زه دهغه نجونو سره هیڅ ډول پیژندګلوي نه لرم اوهغه خلک هم نه پیژنم چې له مونږ سره په قافله کې روان دي، ته ماته رحم زړې هم برېښې او زما په زړه هم ښه لګیږې ، په دې خاطر مې دا خبرې تاته وکړې.»

ددومره ښایسته نجلۍ دخولې څخه دداسې خبرو په اوریدلو به کوم نارینه خپل ځان په کنترول کې و ساتي؟ دا نجلۍ مجبوره هم وه ، د شپې یواځې والې هم و ، د مصري نارینتوب را وپارید ، هغه د نجلۍ سره ددوستۍ خبرې پیل کړې ، نجلۍ اوس د محبت او مینې یو بل غشي وویشت او د صلاح الدین ایوبي په کړچار ئې زهر وروشیندل ، هغې وویل « ما ستاسې والي صلاح الدین ایوبي ته خپله ټوله قصه کړې وه ،ما هیله کوله چې هغه به زما پر حال باندې رحم وکړي ، خو هغې زه په خپله خیمه کې و ساتلم ، او دشرابو دڅښلو وروسته ئې زما سره بدکاري وکړه . هغه ځناور زما وجود مات مات کړ ، د شرابو د څښلو وروسته دهغې څخه داسې ځناور جوړیږي چې د انسانیت ذره هم په کې نه پاته کیږي.»

دمصري وینه په جوش راغله او را و خوټیده ، وئې ویل « مونږ ته خو ویل شوي و چې سلطان ایوبي یو مؤمن وګړې دې ، یوه فرښته ده، د شرابو او ښځو څخه کرکه لري....»

« ګوره ! ما اوس یوځل بیا هغه ته ور وړي» نجلۍ ورته په ډیره مظلومانه توګه وویل « که چېرې ته باور نه کوې نود شپې له اړخه وګوره چې زه به چېرې وم. هغه ما په بندې خانه کې نه ساتي ، بلکه په خپل حرم کې مې ساتي ، زه ددې سرې څخه ویریږم.» دهمداسې زیاتو خبرو دکولو په اساس هغې نجلۍ د مصري قومندان په زړه کې د سلطان ایوبي پر خلاف کرکه او نفرت را پیدا کړل او په دې ترتیب ئې مصري په مکمله توګه په خپله ولکه کې واخست. دهغه په زړه او دماغ ئې قبضه وکړه ، مصري په دې نه پوهیده چې دا دهمدې نجونو وسله ده. نجلۍ ورته په اخر کې وویلې « که چېرې ته ماته ددې ذلیله ژوند څخه نجات راکړې نو زه به د تل له پاره ستایم او زما پلار به تا د سرو زرو په اشرفیو کې پټ کړي.» هغه ورته لاره داسې و ښووله ، « زما سره یوځاې د سمندر هغې لورې ته و تښته ، دکشتیو کمښت نه شته ، زما پلار ډیر شتمن انسان دی ، زه به له تا سره واده وکړم او زما پلار به تاته ډیر ښکلې کور او ډیره زیاته شتمني درکړي ، ته به بیا خپل تجارت کوې.»

مصري ته دا په یاد هم نه شوه چې هغه خو مسلمان دی ؟ ، هغه ورته وویل چې زه خپل مذهب نه شم پرې ایښودې ، نجلۍ د یوڅو لمحو د تیریدو وروسته ورته وویل« زه به ستا له پاره خپل مذهب پریږدم» ددې وروسته هغوی د تیښتې او واده د پروګرامونو د جوړولو په فکر کې شول ، نجلۍ هغه ته وویل « زه پر تا باندې زور نه راوړم ، ښه فکر وکړه ، زه یواځې ځان پو هول غواړم چې زما په زړه کې چې ستا له پاره کوم محبت او مینه پیدا شوی ده نو همدومره به ستا په زړه کې هم زما له پاره پیدا شوی وي او که نه ؟ که چېرې ته زما د قبلولو له پاره تیاریدې شې نو فکر وکړه او هڅه وکړه چې تر قاهرې پورې زمونږ سفر نور هم اوږود شي، که مونږ یو ځل هلته ورسیږو نو بیا ته زما بوي هم نه شې احساسولې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ موخه يواځې همدومره وه چې سفر اوږود شي او د درې ورځو پر ځاى شپږ ورځې تيرې شي. دهغې يو علت داو چې رابن اودهغې ملګري د تيښتې په هکله لارې چارې و لټوي او هغه پخپله هم په دې هڅو کې وه چې دشپې د ويده شوو ساتونکو څخه يا و تښتي او يا دهمغوي وسله را واخلي او پخپله پرې همغوي له منځه يوسي. خو دا کار ورته اوس شونې نه ښکاريده. تر اوسه خو دا لمړې پړاو و د هغې اړتيا همدا وه چې سفر اوږود شي تر څو په ډاډمنه توګه په مختلفو لارو چارو باندې فکرکولو ته وخت ولري او دعمل له پاره ئې ځان چمتو کړي. د همدې مقصد له پاره هغوى همدا نجلۍ ګمارلې وه تر څو د ساتونکو قومندان په خپلو لاسو کې واخلي، نجلۍ په خپله لمړنۍ کتنه کې دا مقصد تر لاسه کړ او مصري ته ئې دهغه دغوښتلو سره سم قيمت ورکړ. مصري ددومره لوړې رتبې سړې نه و هغه يو مامولي قومندان و، هغه ته کله په خوب کې هم دومره ښايسته نجلې نه وه په سترګو شوى. او بيا داسې ژوندى پيغله چې د هغې د انګيرونو څخه هم ډيره ښکلې وه. او نجلۍ اوس د هغې وينځه ګرځيدلې وه. هغه اوس خپل ځان، خپلې دندې او خپل مذهب هم هير کړې و. هغه اوس د يوې لمحې له پاره هم د نجلۍ څخه جدا کيدل نه غوښتل.

په دغه ليونتوب کې هغه د سهار په وخت لمړې حکم دا وکړ چې دسپرلۍ ځناور ډير ستړي دي په دې خاطر نن سفر نه شوکولاې، ساتونکو او د اوښانو خاوندانو په دې حکم ډيره خوښي وښوله. هغوى د محاذ د ستړتياو څخه نا ارامه شوى و او تر څنګ ئې منزل ته د رسيدو له پاره هم بيړه نه درلوده. هغوى ټوله ورځ ارام وکړ، خبرې اترې ئې کولې او دهغوى قومندان د هغې نجلۍ تر څنګ ناست بدمسته کيده. ورځ تيره شوه او شپه راغله، او کله چې ټول ويده شول نو مصري دغه نجلۍ له لاسه و نيوله او لرې لرې ولاړل،نجلۍ اوس هغه د اسمان شنو ته رسولې و.

سهار دا قافله روانه شوه، نو مصري قومندان لاره بدله کړه، هغه خپلې ډلې ته وويل چې هغه لورې ته د بل پړاو له پاره ډير ښه ځاى دې. هلته نژدې يو کلې هم شته چې چرګان او هګۍ ترې اخستلاې شو. دهغه ډله نوره هم خوښه شوه چې قومندان ئې د ساعت تيرۍ اوعياشې له پاره ورته لاره همواروي، خو په دې ډله کې دوه کسه عسکر داسې و چې د قومندان ددغه کړچار څخه خوښ نه و. هغوى هغه ته وويلې، چې له مونږ سره خطرناکه بنديان دي، دا ټول جاسوسان دي دوى بايد ډير ژر حکومت ته حواله کړو، پرته له کومه دليله د سفر دومره زيات اوږدول مناسب نه ښکاري، مصري د هغوى خولې، ددې خبرې په کولو سره چې دا زما مسئوليت دې چې ژر رسيږم او يا وروسته، ورټپې کړې. که پو ښتنه کيږي نو له ما څخه به وي، له تاسې څوک نه پوښتي، که څه هم هغوى دواړه چپ چاپ شول خو هغوى په ځانته ځاې کې په خپلو منځو کې ددې خطرناکه کار په هکله پس پسکې اومشورې کولې.

(۲۷)*****

دماسپښين نه وروسته هغوى ته په يوه لرې ځاى کې څه ټپوسان،کارغان او نور غوښې خوړونکي مرغان، چې الوتل او کښيناستل، تر سترګو شول، دا ددې نښه وه چې هلته څه شې مردار شوې دې، دا سيمه د خاورې اوشګو دکوچنيو غونډيو څخه جوړه شوى وه.د ګڼو دښتي بوټو څخه هم ډکه وه، په تلو تلو کې هغوى په همدې غونډه ايزه سيمه کې ورننوتل، لاره پورته تلله، دوى ته د يوه لوړ ځاې څخه يو ستر ډاګ تر سترګو شو، په همغه ځاې کې د ټپو سانو او مرغانو ښکته پورته کيدل او شور او زوږ را ته، لږ څه نور هم مخته ولاړل، نو وئې کتل چې دا د انسانانو لاشونه اومړي دي، بد بويي هم وه، دا دهغو سوډانيانو لاشونه وه چې د روم د بحيرې په ساحل د سلطان ايوبي د فوځي يرغل په پايلو کې له منځه تللي و. په دې ځاې کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي سپرو مجاهدينو د سوډاني لښکر په اخرنۍ برخه باندې يرغل کړې و او هغه فوځ ئې خپور ور کړې و ، مخته ترڅو ميلوفاصلې پورې لاشونه پراته و. سوډانيانو ته د خپلو لاشونو د پورته کولو وخت هم نه و ترلاسه شوی ، د بنديانو او ساتونکو قافله روانه وه هغوی خپله لاره بدله کړه او د لاشونو د بدبوي څخه په ځنګ تير شول.

کله چې قافله له هغه ځايه تيريده نو هغوی وکتل چې د لاشونو په شاوخوا کې وسله هم لا تراوسه پورې اخوا دېخوا غورځيدلې او پرته ده ، بنديانو دا وسله وکتله ، هغوی په خپلو منځو کې خبرې و کړې او رابن هغې نجلۍ ته، چې اوس ئې مصري قومندان په خپله ولکه کې اخستې و، يو څه وويل. لاشونه تر ډيره پورې خپاره پراته و ، په ښي اړخ کې د غونډيو ترمنځ يوه شنه سيمه را ښکاره شو. هلته اوبه هم وي ، دا شنه سيمه همداسې پورته تلله ، نجلۍ قومندان ته اشاره وکړه ، نو هغه نژدې ورغې ، نجلۍ ورته وويل دا ځاې ډير موزون دې همدلته پړاو وکړئ.» مصري د قافلې مخ را وګرځاوه او د همغې شنې سيمې ځنګ ته د اوبو د چينې سره يو ځاې ئې واړول ، شپه همدلته تيريدله.

ټول د اسونو او اوښانو څخه را ښکته شول ، ځناور په اوبو ور پريوتل ، د شپې د تيرولو له پاره د ښه ځاې په لټه کې شول ، ددوه غونډيو ترمنځ ځاې پراخه او شين هم و، نوهمدا ځاې ئې د شپې د تيرولو له پاره و ټاکه.

کله چې د شپې تياره خپره شوه نو ټول ويده شول ، مصري ويښ پاته شو او دا نجلې هم ويښه وه ، هغه ته په ځانګړې توګه په همدې شپه ويښه پاته کيدل او په مصري قومندان په پوره توګه واک موندل او هغه د خپل ځان سره د آسمان په شنو کې مدهوشول و. څه وخت چې هغې د خلکو د خراټو اواز واوريد نو هغه سمدستي مصرى ته ورغله ، هغه هم د همدې نجلۍ په خاطر د ټولو جدا په ځانته خيمه کې اوسيده ، نجلۍ هغه له ځانه سره کړ او د غونډۍ ځنګ ته ئې يوړ او دهغې ځايه څخه ئې نور هم د لرې تللو غوښتنه وکړه ، مصري هم د هغې د غوښتنو غلام ګرځيدلې و ، هغه ته دا احساس هم نه و چې نن شپه نجلۍ هغه د کوم مقصد له پاره دومره لرې له ځانه سره وړي ، هغه له هغې سره په ځنګ ځنګ کې ته ، نجلۍ هغه ددرېو غونډيو څخه هم لرې يوړ. هلته هغه و دريده او مصري ئې په خپلو مټو کې را ونغاړه ، او بې هوشه ئې کړ.

کله چې رابن وکتل چې قومندان له خپله ځايه تللې دې او نور ساتونکي په ژور خوب ويده دي نو هغه په ملاسته ملاسته خپل يو بل ملګرې را ويښ کړ اوهغه خپل بل ملګرې او په دې ترتيب څلور واړه را پورته شول..... ساتونکې له دوی څخه لږ څه لرې ويده و، مصري قومندان هغه نجلۍ دومره بې پروا کړې و چې هغه به د شپې له اړخه پهره دار هم نه دراوه. تر ټولو لمړې رابن په سينه و خوئېد او د ساتونکو څخه لرې ولاړ او دهغې وروسته دهغې هغه څلور نور ملګري هم په همدې ترتيب د هغه ځايه لرې ولاړل. د غونډيو په اړخونو کې هغوی خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل او خپل ځانونه ئې د سوډاني فوځ لاشونو ته ورسول. هغوی لاسونه ووهل او څلور کمانونه او د غشو خلطې ئې ترلاسه کړي ، يوه يوه برچه ئې هم را واخسته ، هغوی د همدې مقصد له پاره نجلۍ ته ويلې و چې د قومندان څخه وغواړی همدلته پړاو واچوي ، هغوی وسله راواخسته اوبيرته راغلل ، اوس نو هغوی يوځاې او په ښه وسله سنبال هم و.

هغوی ويدو ساتونکو ته را ورسيدل ، رابن د يوه ساتونکې په سينه باندې دبرچې د وار کولو له پاره لاس پورته کړ ، پاته څلور هم د يوه يوه ساتونکې په سر ولاړ و. دا ډير بريالې چال و. هغوی کولې شول په يوه وخت دغه څلور ساتونکې له منځه يوسي او دپاته يولسو له منځه وړل ورته هم اوس دومره ستونزمن کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بريښيده. يوائې د اوښانو خاوندان او يو مصري قومندان پاته کيدل. هغوی هم ډير اسانه ښکار وو . کله چې راښ خپله برچه د وار کولو له پاره پورته کړه لږ څه شور غوندې ئې تر غوږو شو او يو غشې د راښ په سينه کې ور ننوت. ددې تر څنګ يو بل غشې د راښ د ملګرې په سينه کې ورښکته شو. هغوی په غورځيدو شول او هغو نورو درې کسو ملګرو ئې ورته کتل چې دا څه وشول ، په همدې وخت کې دوه نور غشي راغلل او دوه نور بنديان ئې را وپرځول ، اخری بندې د تيښتې له پاره شاته وګرځيد او يو غشې ئې په اړخ کې و ننبت ، دا کار دومره په چپه چپتيا سره تر سره شو ، چې دهغې ساتونکو څخه ، چې مرګ ئې په سر سپور و ، د چا سترګې هم خلاصې نه شوی.

غشي ويشتونکي مخته راغلل ، هغوی مشالونه رو ښانه کړل ، دا هغه دوه ساتونکي وو چې خپل قومندان ته ئې ويلي و چې دوی بايد ژر تر ژره خپل منزل ته ورسيږي. هغوی ريښتوني او صادق و و ، هغوی ويده و چې دغه څلور واړه بنديان د هغوی د څنګ څخه تيريدل ، د هغوی څخه د يوه سترګې و غوړيدې ، هغه خپل ملګرې هم را ويښ کړ اود دې بنديانو پسې په پټه توګه شاته ولاړل. هغوی دا اراده کړې وه چې که چېرې دا بنديان د تيښتې هڅه وکړي نو هغوی به ئې د غشو په واسطه له منځه يوسي ، خو ددې دمخه هغوی غوښتل ووينې چې ددوی هدف څه دې او څه کول غواړي ؟ هغه څه چې ورته په تياره کې تر سترګو کيدل همغه ئې ليدل ، بنديانو وسلې را واخستلې او بيرته راغلل نو دا دواړه ساتونکي هم راغلل او دغونډۍ په څنګ کې ورته پټ کښيناستل ، خو کله چې دې بنديانو د ساتونکو د وژلو له پاره خپلې برچې پورته کړې نو هغوی پرې غشي را وورول ، او بيا ئې دغه څلور واړه له منځه يوړل. هغوی خپل قومندان ته ورغږ کړ خو هغه ورک مالوميده . دهغوی د غږونو په واسطه هغه نورې نجونې را پورته شوې او پاته ساتونکي هم ، نجونو دخپلو ملګرو لاشونه وکتل ، په هر يوه لاش کې يو يو غشې ورکښيوتې و . نجونو په چپه خوله لاشونه کتل هغوی ته دا مالومه وه چې دا خلک به نن شپه څه څه کوي ، مصري قومندان هلته نه و او يوه نجلۍ هم له صحنې څخه غايبه وه.

ساتونکو ته دا معلومه نه وه چې هغه وخت چې ددې جاسوسو بنديانو په سينو کې غشي ورننوتل ، په هماغه وخت د مصري قومندان په ګيډه کې هم يو خنجر ورننوتې و. دهغې لاش دهغې درېيمې غونډۍ تر څنګ پروت و ، په دې شپه د دښتې شګې د وينو تږې معلوميدې ، مصري قومندان د خپلو ساتونکو او بنديانو څخه بې خبره دهغې نجلۍ سره تللې و او نجلۍ هغه تر لرې ځای په پورې له ځانه سره يوړ ، هغې ته دا معلومه وه چې دهغې ملګري به يوه وينه تويونکې ډرامه جوړوي ، نجلۍ مصري يوي غونډۍ ته بوت اوهملته ورسره کښيناسته او په خپل محبت کې ئې مشغول کړ.

دهمدې غونډيو څخه په لږه فاصله کې باليان او دهغې شپږو ساتونکو هم پړاو اچولې و ، د هغوی آسونه لږ څه لرې تړل شوی و. باليان د (موبي) سره يو ځای د يوي غونډۍ په لور تللې و دهغه په لاس کې د شرابو بوتل هم و . (موبي) هلته د کښيناستو له پاره يوه درۍ هم راخستې وه ، باليان غوښتل د خپلو ساتونکو څخه لرې په کوم ځای کې عيش او عشرت وکړي ، هغې درۍ خپره کړه ، هغوی لا تر اوسه ناست نه و چې د شپې په چپتيا کې ئې هلته نژدې د چا دخبرو اوازونه واوريدل ، هغه ټکان وخوړ او سمدستی ئې د خبرو د اوريدو هڅه وکړه. دا اواز د يوي نجلۍ و ، باليان او (موبي) په ډير احتياط سره هغې لورې ته ولاړل او د غونډۍ څنډې ته ئې وکتل ، هغه ته دوه ناست سيوري په سترګو شول ، په ډاګه څرګنديده چې يوه ښځه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو نر دي. (موبي) نوره هم ور نژدې شوه او په ډېر غور سره ئې دهغوی خبرې اوریدلې ، د مصري قومندان سره هغې نجلۍ داسې څرګندې خبرې کولې چې (موبي) ته دا ډاډ پیدا شو چې دا دهغې ملګرې کومه نجلۍ ده او دا هم ورته څرګنده شوه چې هغوی قاهرې ته وړل کیږي.

کوم حرکت او خبرې چې مصري کولې هغه بلکل ډاګیزه وي ، په هغې کې دهیڅ ډول شک ځاې نه پاته کیده. (موبي) په دې پوه شوه چې مصري ددې نجلۍ د مجبوریتونو څخه په ګټې اخستلو سره هغه دخپلې عیاشۍ اله جوړه وي ، (موبي) دا فکر و نه شو کړاې چې شاوخوا ته که بل څوک وي او دوی ووینې او یا هغې چې کومه اراده کړې وه دهغې پایلې به څه وي ، هغه لږ څه وروسته شوه او د بالیان په غوږ کې ئې وویلې « دا مصري دې او زما د یوې ملګرې سره عیش کوي ، دانجلۍ باید په څنګ کړو ، دا مصري ستا دښمن دې او نجلۍ ستا دوسته.» هغه د بالیان دنور زیات را وپارولو په خاطر وویل «دا ډېره ښایسته نجلۍ ده هغه خوندي کړه او په خپل سفري حرم کې یوه بله ښکلې هم ورزیاده کړه.»

بالیان هم شرابو نشه کړې و ، هغه د خپل ملا بند څخه خنجر را وویست او د مصري قومندان په شا کې ئې ورننویست ،دویم ځلې بې خنجر را وویست او یو ځل بیا ئې په ډېره ګړندۍ توګه یو بل وار هم پرې وکړ. نجلۍ د مصري څخه را پورته او ازاده شوه ، (موبي) ورمنډه کړه او هغې ته ئې ور غږ کړ. هغې هم منډه کړه او (موبي) ته ور غاړې وتله. هغې ورته د رابن او نورو ملګرو په هکله هم مالومات ورکړل او دائې هم ورته وویل چې هغوی د پنځلس کسانو ساتونکو په ساتنه کې دي ، بالیان منډې کړې او خپل هغه شپږ کسه ملګرې ئې له ځانه سره راوړل. دهغوی سره کمانونه او نور هر ډول وسلې وې ، په همدې وخت کې د مصري د ساتونکو د ډلې څخه یو کس مصري ته اوازونه کول او ورپسې ګرځیده. هغه دې لورې ته راغې خو دبالیان ساتونکو په یوه غشي د هغې ژوند ورختم کړ. هغې نجلۍ تر خپل ځاېه پورې دبالیان او د هغې د ساتونکو د راوستلو لارښوونه کوله او دهغوی مخته مخته را تلله.

بالیان ته د اخري غونډۍ شاته رڼا تر سترګو شوه. هغه د غونډۍ په سر وخوت او وئې کتل چې هلته دوه ستر ستر مشالونه روښانه دي ، دهغوی ډنډې په څمکه کې ښخې شوی دي. بالیان دخپلو ملګرو سره په تیاره اړخ کې و. هغه ته د مشالونو په رڼاکې هغه پنځه نجونې ولاړې تر سترګو کیدې ، ساتونکې ئې هم لیدلې شول. دهغوی تر منځ پنځه لاشونه پراته وو چې په غشو ویشتل شوی و ، (موبي) او هغې بلې نجلۍ دواړو په سلګو سلګو ژړا پیل کړه. د (موبي) په را پارولو سره بالیان خپلو ملګرو ته وویل چې دا ستاسې ښکار دي، په غشو ئې وولئ ، اوس نو دهغوی شمیره هم څوارلس کسان شوی و. دا دساتونکو بد قسمتي وه چې هغوی رڼا ته و.

دبالیان ملګرو په کمانونو او لیندېو کې غشي کښیښول ، تول غشي په یو ځل دکمانونو څخه ووتل ، په بل ځل بیا په کمانونو کی شپږ غشي کښیښول شول او په یوه ځل د بندیانو شپږ ساتونکې له منځه ولاړل ، پاته لا تر اوسه پورې پوه شوی هم نه و چې غشي دکومې لورې څخه راغلل. نورو شپږ غشو ، نور شپږ کسان ساتونکې له منځه یوړل ، پاته دوه و چې یو ئې په تیاره کې ځان ورک کړ. دویم تنبلې وکړه او په یوه وخت د سوډانیانو ددرې غشو ښکار و ګرځید. درې اوښ چلونکې پاته شول چې په هغه ځاې کې موجود نه و. هغوی هم په تیاره کې اخوا دېخوا شول. اوس نو دمشالونو په رڼا کې د لاشونو ډېرې په سترګو کیده ، په هر لاش کې یو یو غشي و رننوتې و ، خو په یوه کې درې غشي و. (موبي) منډه کړه او د نجونو سره یوځاې شوه. په همدې وخت کې هغوی ته د ځغاستونکی آس اواز تر غوږو شو چې په یوه منډه د هغه ځاېه څخه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باليان وويل چې اوس نو دلته تم کيدل مناسب نه دي، ددوی څخه يو خوندي او سلامت ولاړ. هغه دقاهرې په لور ولاړ ، سمدستي ددې ځاې څخه وکوچيږئ.

هغوی د ساتونکو اسونه را پرانستل او خپل ځاې ته ولاړل ، هلته په رسيدو سره ئې وکتل ، چې يو آسپ د زين سره غايب شوی دې. هغه همغه پاته شوني ساتونکې له ځانه سره وړې دې. ځکه هغه خپلو آسونو ته نه شو ورتللاې ، هغه په پټه هلته ولاړ که ګوري چې اته آسونه تړلي ولاړ دي او د هغوی زينونه هم ورسره ايښي دي، هغه په يوه اس باندې زين کښيښود او په ځغاسته ئې کړ. باليان په پاته څوارلس آسونو باندې زينونه کښيښول ، سامان ئې په دوه آسونو بار کړ. پاته اسونه ئې له ځانه سره کړل او روان شول. نجونو (موبي) ته ټوله قصه وکړه چې څه پرې تير شوي و او اوس ئې چيرې رواني کړې وې، هغوی دا هم وويل چې رابن او دهغې ملګرې دسوډانيانو د لاشونو څخه د وسلو د راټولولو له پاره هلته ورغلي و خو معلوم نه شوه چې هغوی څه ډول ووژل شول.

(موبي) ورته وويل « چې د ايوبي په پنډغالي کې د هغې او د رابن ليدنه کتنه هسي يوه اتفاقي خبره وه ، هغه ويلي و چې ماته داسې تر سترګو کيږي چې يسوع مسيح ته زمونږه برياليتوب منظور دې او که نه مونږ به دغسې يو ناڅاپه يو له بله سره نه واې کتلې. نن زمونږ ليدنه کتنه د توقع خلاف وه خو زه دا نه وايم چې يسوع مسيح ته زمونږ بريا منظور ده. د يسوع مسيح خداې زمونږه څخه ناخوښه معلوميږې ، مونږ چې هر کار ته لاس وراچولي ، لاس مو تش را وتلي ، د روم په بحيره کې زمونږ فوځ د ماتې سره مخ شو ، دلته د کرستيوفر او رابن په څير زړه ور خلک اودهغوی روزل شوي ملګري له منځه ولاړل ، څرګنده نه ده چې زمونږ انجام به څه وي؟»

« زما په ژوند به هيڅوک تا ته لاس هم درونه غځوي » باليان ورته وويل « تا زما د زمريانو کمال هم وکوت».

*****(۲۸)

په هغه وخت کې چې د بنديانو قافله دسوډاني فوځ د لاشونو تر څنګ هلته په غونډيو کې تم وه ، نو په هماغه وخت کې هلته د ساحل تر څنګ د سلطان ايوبي د فوځ پنډغالي ته درې کسان رانښوتي وو. هغوی يو اځې په ايټاليائي ژبه خبرې کولې ، د بنې او لباس څخه د ايټاليا کليوال مالوميدل ، هيڅوک د هغوی په ژبه نه پو هيدل ، ، د ايټاليا د جنګي بنديانو څخه يو ښتنه وشوه هغوی وويل چې دوی له ايټاليې څخه راغلي دي اود خپلو ورکوو شوو نجونو پسې ګرځي ، دوی غواړي دلته د فوځي سالار سره ووينې ، هغوی ئې بهاؤالدين شدّاد ته يوړل ، هغه د صلاح الدين ايوبي په غياب کې د پنډغالي قومندان و. د ايټاليا يو بندي را وبلل شو چې په مصري ژبه هم ښه پو هيده ، دهغه په واسطه دهغې خلکو سره خبرې اترې وشوې ، دهغې درې کسانو څخه يو د پوخ عمر سړې و او دوه نورځوانان ول ، درې واړو يو ډول خبره وکړه ، « د درې واړو يوه يوه ځوانه خور صليبي فوځيانو دهغوی د کورنو څخه را پورته کړې او د خپله ځانه سره ئې راوړې وې. هغوی ته چا ويلې و چې هغه نجونې د مسلمانانو په فوځي پنډ غالي کې دي ، دوی اوس د خپلو خويندو په لټه کې دلته رارسيدلي و.

دوی ته وويل شول چې دلته اوه نجونې راغلې وې ، هغوی هم همدا ډول قصه بيان کړې وه خو هغوی ټولې جاسوساني و ختلې ، هغوی درې واړو وويل چې زمونږ خويندې د څارکښي سره کوم اړيکې نه لري ، مونږ غريب او مظلوم خلک يو ، يوه کشتۍ مو پيدا کړه او تر دې ځايه مو ځان را ورساوه.. څه ډول به زمونږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غريبانو خوينديې د څارکښئ کولو جرأت وکړای شي ؟ مونږ ته د هغه اوه نجونو په هکله څه مالومات نه شته ، دا مالومات هم نه لرو چې هغوی څوک دي مونږ خو يوائې د خپلو خويندو په لټون پسې را وتلي يو . »

«زمونږ سره بله کومه نجلۍ نشته» شدّاد ورته وويل « همدا اوه نجونې وي چې دهغوی څخه هم يوه چېرې درغل شوې ده او پاته شپږ پرون سهار له دې ځايه څخه استول شوی دي ، که چېرې غواړئ هغوی ووينئ نو قاهرې ته ولاړ شئ ، زمونږ سلطان ډېره زړه سواندې انسان دې هغه به تاسوته د نجونو سره دکتلو اجازه درکړي.»

«نه !» يوه وويل « زمونږ خويندې جاسوسانې نه دي ، هغه اوه نجونې به بل څوک وي ، زمونږ خويندې به په سمندر کې ډوبې شوی وي اويا به زمونږ فوځونو هغوی له ځانه سره ساتلې وي.»

بهاؤالدين شدّاد يو نيک خويه انسان و . هغه ددې کليوالو ميلمنو ډير عزت او ښه ميلمستيا وکړه ، اوپه ډير درنښت ئې رخصت کړل ، که چېرې هلته علي بن سفيان وائې نو هغه درې واړه ئې په دومره اسانۍ سره نه پريښول چې ولاړ شي. د هغې اطلاعاتې زيرکتياو به سمدستې دا درک کړې واې چې دغه درې واړه درواغ وائې ...... هغه درې واړه ولاړل ، هيچا ته روښانه نه شوه چې هغوی چېرې ولاړل ، هغوی ولاړل او ترمانښامه پورې ئې خپل تګ جاري وساته ،د پنډغالي څخه لرې د هر ډول خطر څخه خوندي د غونډيو ترمنځ ور ننوتل.هلته د همدوی په څير نور اتلس کسان ددوی په انتظار کې ناست و. د هغوی دريو څخه چې کوم د پوخ عمر سړې و هغه پخپله "ميګنانا ماريوس» و ، دا د صليبيانو هغه کمانډو ډله وه چې د نجونو د ازادولو او د امکان په صورت کې د سلطان ايوبي د وژلو پروګرام ئې درلود . دوی درې واړو د پنډغالي څخه څه نور اړين مالومات هم ترلاسه کړي و.دا ئې هم معلومه کړې وه چې صلاح الدين ايوبي دلته نه شته او اوس په قاهر کې ميشت دې ، د شدّاد سره د خبرو کولو په وخت کې کله چې هغوی ته دا ډاګيزه شوه چې نجونې دلته نه بلکه قاهرې ته استول شوی دي ، نو هلته ورته دا هم جوته شوه چې دهغوی سره پنځه نارينه بنديان هم ملګري دي.

دا ډله په يوې سترې کشتۍ کې راغلې وه ، او خپله کشتۍ ئې د ساحل په يوه داسې ځاې کې تړلې وه په کوم کې چې سمندر غر پرې کړې و او دننه ئې څپې تللې. دې خلکو اوس غوښتل د قاهرې په لور ولاړ شي ، خو سپرلۍ ورته نه ترلاسه کيدې. دغه درې واړه چې د پنډغالي څخه راتلل نو هغوی دا هم کتلي و چې د فوځ دسپرلۍ اسونه او اوښان په کومو کومو ځايو کې تړلي دي. هغوی دا هم کتلي و چې د پنډغالي څخه د سپرلۍ پټول دومره اسانه کار نه دې ، يويشت آسونه او اوښان پټول دومره اسانه کار نه و. لا تر اوسه د لمر را ختلو ته ډير وخت پاته و. هغوی په پښو روان شول ، که چېرې هغوی ته سورلۍ پيدا شوی وې نو هغوی به د بنديانو سره په لار کې يو ځاې شوی واې . اوس نو هغوی دا فکر وکړ او په پښو پياده روان شول چې قاهرې ته ولاړ شي او هملته د بنديانو د خوشې کولو په لارو غور او فکر وکړي. ټول په دې پو هيدل چې دا د ژوند او مرګ کار دې ، صليبي فوځي مشرانو او پادشاهانو هغوی ته د هغوی د برياليتوب په صورت کې چې کوم انعام ټاکلې و هغه دومره زيات و چې دهغه د ترلاسه کولو په صورت کې ئې ټول عمر د خپلو کورنيو سره يو ځاې د هيڅ ډول کار کولو پرته په عيش او ارام سره ژوند تيرولاې شو.

«ميګنا ناماريوس» ئې د بندي خانې څخه راوړې و ، هغه ته د غلا او لارشوکونې په جرم دېرش کاله بند ورکړل شوی و ، د هغه سره دوه نور بنديان هم و چې د يوه سزا څلورويشت کاله او دبل سزا اوه ويشت کاله ټاکل شوی وه . په هغه وختو کې بندي خانې د قصاب خانو په څير وي ، مجرم انسان ئې انسان نه ګاڼه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی څخه به ئې ډير سخت کار اخسته او د ځرونکو حيواناتو په څير به ئې غذا ورکوله ، بنديانو به د شپې له اړخه هم ارام نه شوکولاي ، دداسي قيد و بند څخه مرګ غوره و.[او په دې يويشتمه پيړی کې د تمدن داعيانو په افغانستان اوعراق کې دا په ډاګه کړه چې ددوی بنديخانې د پخوانيو قصاب خانو څخه ډيرې بد ترې دي ، کوم سلوک، چې د بنديانو سره د بګرام ، قندهار ، پنجشير ..... او د عراق داوبوغريب او ان د ګوانتانامو په ټاپو وزمه کې ددې انساني حقوقو د بيرغ پورته کونکو له خوا وشو ، تاريخ پرې شرميږي او دې دا ثابته کړه چې له دوی سره د انسانيت هيڅ قدر وقيمت نه شته ، په هغه وخت کې به ئې يواځې کار ترې اخست خو نن ئې ټوله حيا و عزت ترې اخلي ......«ژباړن»] دې درې واړو ته د انعام څخه اخوا د بند اوقيد دمعافی هم وعده شوی وه . په دې اساس ئې هغوی په صليب د سوګند کولو وروسته همدې ډلي سره را يوځاې کړي و . کوم پادري چې له دوی څخه سوګند اخستې و هغه ورته ويلي و چې دوی چې څومره مسلمانان ووژلې شي نو دهغې لس برابره به د هغوی ګناه و بښلي شي . او که چيرې هغوی صلاح الدين ايوبي ووژني نو بيا خو به ئې د عمر ګناهونه ورته وبښل شي. او په بله نړی کې به د يسوع او مسيح خداې هغوی ته جنتونه ور په برخه کړي.

دا ځرګنده نه ده چې د غه درې واړه بنديانو د بنديخانې د دوزخ نه د خلاصيدو په خاطر د مرګ په دغه مشن کې ورګډ شوی و و او که په بلې دنيا کې د جنت د ترلاسه کولو ، او يا دبل کوم انعام لالچ دلته راوستي و اويا دمسلمانانو پر خلاف ، چې کومه کرکه ددوی به زړونو کې ور اچول شوی وه دلته ددوی دراتلو سبب ګرځيدلې وه . په هر صوت دوی په خپل عزم کې کلک مالوميدل ،خو دهغوی جوش او ولولې ښوولې چې هغوی به څه څه ډول کارونه کوي ، يا به له مصره بيرته د کارونو د ترسره کولو وروسته سلامت ستنيږي او يا به خپل ځانونه همدلته د خپلو موخو په خاطر ځاروي. پاته نور اتلس کسان د فوځ څخه په ګوته را ټول کړل شوی سپاهيان و ، هغوی د سوځيدونکې جهازونو څخه خپل ځانونه په ځنګ کړي و او په ډيره ستونزمنه توګه بيرته تللي و . هغوی د مسلمانانو څخه ددې ذلت ناکه ماتی د بدلې اخستل غوښتل ، د انعام لالچ هم ورسره مل و . همدا جذبه وه چې دهغې جوش او ولولو دوی د يوه نه پيژندل شوی لورې په لور روان کړي و.

دماسپښين وخت و يو آس د صلاح الدين ايوبي د دفتر مخته ودريد. د اس څخه خولی د اوبو په څير روانې وې او سپور ئې د ستړيا له لاسه خبرې نه شواې کولې. هغه له آسه را ښکته شو نو د آس ټول جسم په ډيره سخته توګه و شرکيد او پر ځمکه را پريوت او له دنيا څخه ولاړ. سپور هغه په پرلپسې توګه يوه شپه اورځ د اوبو او خوراک پرته ځغلولې و . د سلطان ايوبي ساتونکو د آس سپور سمدستې را ونيو او اوبه او خوراک ئې ورکړه او کله چې هغه د خبرو کولو وړ وګرځيد نو هغه وويل چې د کوم سالار او يا قومندان سره ئې ليدنه وکړئ ، په دې وخت کې سلطان ايوبي پخپله بهر راوتلې و ، سپور هغه وکوت ، پورته شو اود سلام کولو وروسته ئې ورته وويل « دسلطان بخت دې ستروي ډير بد خبر مې را وړې دې» سلطان ايوبي هغه له ځانه سره دننه يوړ ، او ورته ئې وويل « ژر را ته ووايه چې څه شوی دي ؟»

«بنديانې نجونې و تښتيدې ، زمونږه ټوله ډله له منځه ولاړه» هغه ورته وويل « نارينه بنديان خو مونږ ووژل ، يواځې زه ترې خوندې پاته شوم ، ماته دا معلوم نه شوه چې يرغل کونکې څوک وو ، مونږ د مشالونو په رڼاکې و او هغوی په تياره کې. د تيارې څخه غشې راغلل او زما ټول ملګرې ئې يو په بل پسې وويشتل او وئې وژل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ساتونکو د ډلې هغه کس و چې په تیاره کې ئې ځان غائب کړې و .او د سوډانیانو اسپ ئې را پرانستې و او را تښتیدلې و. هغه خپل اسپ د تمیدو او دمې کولو پرته پر پرلپسې توګه را ځغلولې و. هغه دومره اوږود سفر د نیمائې وخت نه هم په لږه موده کې تر سره کړې و .

سلطان ایوبي سمدستي علي بن سفیان او د فوځ یو بل نائب سالار را وبلل ، کله چې هغوی راغلل نو دې سړي ورته ټوله قصه په تفصیل سره واوروله ، هغه د پنډغالي څخه د روانیدو د وخته خپله خبره پیل کړه او دخپلې ډلې د قومندان په هکله ئې وویل چې هغه د یوي بندی نجلۍ سره خپل عیش کاوه او د پاته نورو بندیانو څخه بې پروا شوی و . اوبیا هغه څه چې په لاره کې کیدل هغه ئې ټول هغوی ته واورول ، خو دا ئې ډاګیزه نه شوه کړاې چې په دوی یرغل کونکې څوک و.

سلطان ایوبي علي بن سفیان او خپل نائب سالار ته وویل « ددې مطلب خو دا شو چې صلیبي ګوریلا ډلې دلته د مصر په منځ کې هم شتون لري.»

«کیداې شي » علي بن سفیان ورته وویل « کیداې شي چې دا صحرائي غله اوسي ، دومره ښایسته نجونې د صحرائي غلو له پاره ډیره په زړه پوري خبره ده.»

«تا ددې سړي خبره په غور سره نه ده اوریدلې » سلطان ایوبي ورته وویل « هغه وویلې چې نارینه بندیانو د سوډاني ځپل شوی فوځ دلاشونو سره نژدې پرتې وسلې را پورته کړې وې او غوښتل ئې ساتونکې ووژني ، د ساتونکو څخه دوو هغوی د خپلو غشو په واسطه له منځه یوړل دهغې وروسته پر دوی حمله شوی ، ددې څخه دا ډاګیزه کیږي چې صلیبي غلچکي ډلې د هغوی تعقیب کاوه .»

«هغه چې هر څوک و ، درونده سلطانه !» نائب سالار ورته وویل « هغه کار چې باید سمدستي تر سره شي هغه دادې چې دا سپاهي د لارښونو له پاره و استول شي او لږ تر لږه شل ګړندي آسپ سواره د دې خلکو د تعقیبولو له پاره ور سره مل کړل شي، دا وروستۍ خبره ده چې دا مالوم کړو چې هغوی څوک وه .»

« زه به خپل یو معاون هم ورسره و لیږم» علي بن سفیان ورته وویل.

«دې عسکر ته تر هر څه دمخه غذا ورکړئ» سلطان ایوبي وویل او زیاته ئې کړه چې « پریږدئ چې دا لږ څه ارام وکړي ، تاسو ددې سره شل کسه اسپ سواره تیار کړئ او ورسره ئې واستوئ ، که چیرې اړین ئې ګڼئ نو د زیاتو سپورو د استولو په هکله هم فکر وکړئ.»

«ما چې له کومه ځایه دا آسپ را پرانسته نو هلته نور اوه اسونه هم ولاړ و » سپاهي وویل. هلته بل داسې څوک نه و ، کیداې شي چې یرغل کونکې همدا ډله اوسي ، که چیرې د هغوی آسونه اته و نو هغوی به هم اته کسان وي.»

« د ګوریلا او غلچکي وګړو شمیره هم له دې څخه ډیره نه وي » یوه نائب سالار وویل ، « مونږ به که خداې کول هغوی په خپله ولکه کې را نیسو .»

«دا یاد ساتئ چې هغوی غلچکیان دي» سلطان ایوبي ورته وویل « او نجونې جاسوسانې دي ، که چیرې تاسې یو جاسوس او یا غلچکي کس نیسئ نو داسې و انګیرئ چې تاسې ددښمن دوه سوه عسکر ژوندي نیولې دي. زه ددښمن د یوه جاسو س د وژلو له پاره دهغوی دوه سوه عسکر پریښبوداې شم. یوه ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅاته زيان نه شي رسولي خو يوه جاسوسه او تخريب كاره ښځه په يواځې ځان د يوه هيواد بيړۍ ډوبولاي شي، دا نجونې ډيرې زياتې خطرناكې دي كه چيرې دوى د مصر دننه خوندي پاته شي نو ستاسې ټول لښكر به بيكاره كړي ، د يوه جاسوس او يا جاسوسې د نيولو او يا د هغه / هغې د له منځه وړلو له پاره سل سپاهيان كه ځار كړل شي نو بيا به هم دا سودا ډيره ارزانه وي ، كه چيرې دا غلچكيان و نه نيول شي دومره پرواه نه كوي خو دا نجونې بايد په هر قيمت چې وي تر لاسه شي. كه اړينه شي نو د غشو په واسطه ئې له منځه يوسئ خو ژوندئ بايد ولاړې نه شي.»

د يوه ساعت په وخت كې نژدې شل كسان ګړندي سپاره تيار او و استول شو.دهغوى لارښود همدا ساتونكى و. اوقومندان ئې د علي بن سفيان يو نائب «زاهدين» و. په دې سپرو كې علي بن سفيان فخر المصري هم په ځانګړې توګه ورګډ كړې و. دا د فخر غوښتنه وه چې هغه د باليان او (موبي) د تعقيب په خاطر ور وليږئ ، خودا مالومات نه علي بن سفيان ته و او نه فخر المصري ته چې هغه ډله چې دوى ئې تعقيبول غواړي پخپله همدا باليان او (موبي) او د هغوى هغه شپږ وفاداره ساتونكي دي او كه بل څوك؟

له يوه اړخه دغه شل اسپ سواره روان شول چې يويشتم ئې د ډلې قومندان و ، دهغوى موخه دنجونو بيرته را نيول و اوهغوى ته چې هغوى ئې ازادې كړې وې سزا وركول و. او د بله اړخه د صليبيانو شل كسيزه كماندويي ډله هم را روانه وه ، دهغوى موخه هم همدا د نجونو ازادول و. خو دهغوى كمزوري داوه چې هغوى پيدل را روان و ، ددواړو ډلو څخه يوه ته هم دا ډاګيزه نه وه چې دكوم ښكار د تعقيب او رانيولو له پاره چې دوى روان دي هغه چيرې او په كوم ځاى كې دي.

(۲۹)*****

د صليبيانو كماندو ډلې دبلې ورځې د لمر تر ډوبيدو پورې څه ډيره لار وهلې وه ، او نوره هم پورته په لوړه ختله ، دا د لوړو ژورو ډكه سيمه وه ، كله چې د اخلك يوې لوړې سيمې ته ورو ښتل نو هلته ئې لرې په يوه ميدان كې ، چې د كجورو او څو ډوله نورو ونوبوټو څخه زرغون ښكاريده ، بې شميره ولاړ اوښان تر سترګو شول ، دا اوښان چوكول كيد ل او خلكو ترې بارونه ښكته كول، هلته څه لس دولس آسونه هم ولاړ و. دهغوى سواره عسكر معلوميده ، پاته نور ټول داوښانو خاوندان و. دا يويشت صليبيان همدلته تم شول. هغوى يوه بل ته وكتل ، د اوښانو او اسونو شتون ورته داسې بريښيده لكه خوب چې ويني. بلكل ئې په خپلو سترګو ډاډ نه راته ، ځكه دا دهمدوى اړتيا وه. دهغوى قومندان دا ډله همدلته تم كړه ، او وئې ويل « مونږ په ريښتونى توګه او د زړه د اخلاصه په صليب باندې لاس ايښې دې او سوګند مو پرې كړې دې ، راشئ او د صليب كرشمې ووينئ ، دا معجزه ده معجزه ! خداې له اسمانه تاسې ته سپرلۍ را ليږلې دي ، ستاسو دهربوه په زړه كې چې دكومې ګناه ، يا دخپلې دندې څخه د غفلت او يا د ځان د په ځنګ كولو كوم فكر وي هغه سمدستي له خپلو زړونو څخه و باسئ ، د خداې زوي ! !؟ چې دمظلومانو ملګرې او د ظالمانو دښمن دې ستاسې د مرستې له پاره له اسمانه څخه را ښكته شوى دې»

د ستړيا هغه نښې نښانې چې د هغوى پر مخونو باندې راښكاره شوې وې له منځه ولاړې ، او پر مخونو ئې روښنائي را پيدا شوه. خو هغوى لا تر اوسه پورې په دې اړخ باندې فكر نه و كړ ي ، چې ددومره بې شميره اوښانو او آسونو څخه به چې د بو شمير اوښ چلونكو او فوځيانو ملكيت و څه ډول د خپلې اړتيا وړ سپرلۍ تر لاسه كوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نژدې د سلو په شاوخوا کې د اوښانو قافله وه چې په محاذونو کې پروتو د اسلامي فوځ او مجاهدېنو ته ئې خوراکي مواد لېږدول. څرنګه چې په هيواد کې دننه د دښمن د يرغل کومه خطره نه محسوسيدله نو په دې خاطر د قافلې دخوندي ساتلو له پاره کوم ځانګړې اقدام نه و شوی. يوائې لس کسه آسپ سواره ورسره دبدرګې په توګه روان وو.

مګر هلته باليان هم د خيالي پادشاهانو په څير په زور زور خندل او نه ئې غوښتل چې د چا خبره واورې. په کومه شپه ئې چې نجونې ازادې کړې وې ، دهغې څخه په بله شپه هغه په يوه ځاې کې تم شوې و ، هلته باليان (موبي) ته وويل ، چې مونږ شپږ نارينه يو او تاسې اوه نجونې ، زما دغې شپږ دوستانو زما سره ډيره وفاداري کړې ده ، زه له تاسره په عيش اوعشرت کې مشغول اوسم بيا هم دوی څه نه وائي ، اوس هغوی ته زه انعام ورکول غوارم ، ته ددې نجونو څخه يوه يوه ئې زما دې ساتونکو ته ور حواله کړه. او هغوی ته وواية چې دا ستاسې د وفادارۍ تحفه ده.

«داسې نه شي کيدلاې» (موبي) په ډيرې غصې سره ورته وويل « مونږ فاحشې نه يو ، دا زما مجبوري ده چې زه له تاسره ستا دلاسو د لوبې د الې په څير اوسيږم. دا نجونې ستا په لاسو را نيول شوی او اختسل شوی وينځې نه دي.»

« ما ته هيڅکله هم يوه شريفه او باعزته نجلۍ نه ئې ګڼلې ، » باليان په شاهانه توګه ورته وويل ، « تاسې ټولو زمونږ له پاره د خپلو جسمونو تحفې را وړې ، معلوم نه ده چې دا نجونې به د څومره نارينه و په غېږو کې لوبيدلې وي. په دوی کې ئې يوه هم د مريم په څير پيغله نه ده پاته شوې.»

«مونږ دخپلو دندو دپوره کولو له پاره خپل جسمونه په تحفه کې ورکوو » (موبي) ورته وويل « مونږ نارينه و ته د عياشۍ په خاطر نه ورځو ، مونږ ته خپل قوم اوخپل مذهب يوه دنده سپارلې ، ددې دندې د ترسره کولو له پاره مونږ خپل جسم ، خپل ښايست ، او خپل عصمت او عزت د وسلې په توګه استعمالوو. اوس زمونږ دنده ترسره شوی ده. اوس چې ته څه وائې ، دا عياشي ده ، چې هيڅکله هم مونږ ته دمنلو وړ نه ده. کله چې هم مونږ په عياشۍ کې و نښلو نو دهمغې ورځې څخه به د صليب زوال پيل شي. صليب به مات شي ، مونږ په دې خاطر دخپل عصمت او عزت شيشې ماتوو تر څو صليب د ماتيدو څخه خوندي کړو .مونږ ته روزنه راکړل شوې ده چې د يوه مسلمان مشر د تباه کولو له پاره د لسو مسلمانانو سره شپې تيرول روا دي ، او دثواب کار دي ،مونږ دا د ډير خيراو د سترثواب کار ګڼوچې د مسلمانانو يو مذهبي مشر د خپل جسم په واسطه ناپاکه کړو .»

داوښانو چلونکي بې وسلې وو ، هغوی تر اوسه پورې د غلچکي يرغلونو او کماندو عملياتو ذکر ته نه و راغلې. يا خو د صليبيانو دغه يو يشت کسيزه ډله لمړني کماندويان و او يا ددې ترمخه د صلاح الدين ايوبي مجاهدېنو د شپيني عملياتو هغه لړۍ ازميښت کړې وه چې په هغې کې ډيرو لږو سپرو د غلچکي او کماندويي عملياتو په واسطه د سوډانيانو دځواکمن فوځ اخري برخه باندې يرغلونه کول او بيرته به خوندي ځابو ته ستنيدل.

ددې « خرپ او ترپ، وار وکړه او بيرته و تښته » د جنګ دطريقې د برياو په کتلو سره سلطان ايوبي ، دګړندېو ، ذهينو او د جسماني اړخه سالمو او صحتمندو عسکرو د تيارولو حکم کړې و . او ددښمن په هيواد کې د جنګيدونکو جاسوسانو د ليږلو د پلان د تيارولو حکم ئې هم کړې و . خو صليبيانو لا تراوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې د شپيني او غلچکی عملياتو په اړوند فکر نه وکړي ، کله کله به صحرائي غلواوشوکمارو دخلکو په کاروانونو باندې يرغلونه کول او لوټول به ئې. سرکاري قافلې به تل خوندي پاته کيدې ، نو په دې خاطر د فوځونو د خوراکي موادو د غه قافله هم پرته له کومې ويرې روانه وه. ددې تر مخه هم دهمدې محاذ له پاره د خوراکی موادو دوه قافلې تيرې شوې وې او د همدې سيمي څخه تيرې شوې وې. نوپه دې خاطر د حفاظتي زياتو اقداماتو له پاره اړتيا نه ليدل کيده.

دا قافله هم په پوره بې پروائي سره د محاذ په لور روانه وه. او د شپې له پاره ئې دغلته تم ځاي جوړ کړي و. ددې ځاي څخه لږ څه دمخه د قافلې له پاره ډير سترګواښ متوجه و. صليبي قومندان خپله ډله په يوه تيټ ځاي کې تم کړه ، او دوه کسانو ته ئې دنده ورکړه ترڅو ولاړ شي او و وينې چې په قافلې کې څومره اوښان ، څومره آسونه ، څومره وسله وال ساتندويان دي او څه ډول خطر او ګواښ هلته شتون لري. بيا هغوی د شپې د يرغل کولو له پاره پلان جوړ کړ. دهغوی سره د وسلو کمښت نه و ، د جذې او سربښندنې کمښت هم نه و ، د هغوی هر يو سړي د خپل ځان د ځارولو له پاره تيار و.

دنيمائي شپې څخه ډير دمخه هغه دواړه ، چې د قافلې د ليدلو له پاره تللي و ، بيرته راستانه شول. هغوی وويل «چې دقافلې سره لس کسه وسله وال سپاره دي چې په يوه ځاي کې سره ويده شوی دي ، آسونه په يو بل ځاي کې تبيله شوی دي ، د اوښانو چلونکې هم د بارنو څخه اخوا په ډلو ډلو ويشل شوی اوپراته دي ،په سامان کې ډيرې زياتې بوجۍ دي ، د اوښانو د چلونکو سره هيڅ ډول وسله نه شته ، »

دا ډير ښه مالومات و ، اوس نو دهغوی کار ستونزمن نه مالوميده.

د قافلې خلک په ډير درانده خوب ويده شوی و. دهغې لسو عسکرو سترګې هم وازې نه شوی چې لسو تورو هغوی سره و څيرول. صليبي ګوريلاو دا ټول کارونه دومره په پټه سره تر سره کړل چې د زياتو اوښ ورونکو سترګی هم خلاصې نه شوی. او د چا چې سترګې پرانستل هم شوی په دې نه پوهيدل چې څه کيږي. دهر چا له خولې چې اواز وت هغه د هغه د ژوندانه اخري اواز ثابت شو. يرغل کونکو د اوښانو د خاوندانو د ويرولو له پاره چغې سورې پيل کړې. ويده هم لکه د ليونو په څير په ويره کې را پورته شول. اوښان هم و تريدل او را پورته شول ، صليبيانو د اوښانو د خاوندا نو عامه وژنه پيل کړه ، ډير لږ شمير تري و تښتيدل. صليبي قومندان چغې کړې او وئې ويل ، دا دمسلمانانو خوراکي مواد دي ، له منځه ئې يوسئ ، او اوښان هم له پښو و غورځوئ ،» هغوی د اوښانو په ګيډو کې خنجرونه او توري ور ننويستلې او په کې ئې و ګرځولې ، د اوښانو په فرياد کولو شپه په لړزيدو شوه. د کماندو ډلې وکتل چې دولس اسونه دې لس د سپرو له پاره او دوه نور فالتو ، او نهه اوښان ئې سره رابيل کړل.

د لمر د راختلو سره د دې پړاو منظر ډير ويرونکې و. بې شميره لاشونه خواره واره پراته و. ډير اوښان مړه شوی و. څو په مرګوني حال کې لاس او پښې وهلې. د خوراکي موادو بوجۍ شکيدلې پرتې وې ، ټول لس واړه آسونه غايب شوی و او هلته کوم ژوندي انسان نه تر سترګو کيده. د کماندو ډله لرې تللې وه ، هغوی ته د سپرلۍ وسايل په لاس ورغلي وو ، اوس نو هغوی په ډيره ګړندۍ توګه د خپل ښکار تعقيب کولې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار ډېر لږي نه و ، د باليان ذهن لا د پخوا ښخه د (موبي) په ښايست ، ځواني او شرابو کې ورک شوی و . اوس نو دهغې تر ځنګ اوه نورې ښايسته نجونې هم راغلې وې ، هغوی خطر له ياده ويستلې و ، (موبي) به هغه ته بيا بيا ويل چې دومره زياد تم کيده ښه نه بريښې ، ځومره ژر چې کيداې شي تر سمندر پورې د ورسيدو هڅه وکړه ، زمونږ پسې خلک ګرځي .« نو ددې مطلب خو دا شو چې ته د صليب دپايښت له پاره ما استعمالوي .» د باليان احساسات سوکه سوکه را بيدا ريدل « ايا ته غواړې چې زه د صليب ساتونکې و اوسم .»

« ايا ته تر اوسه پورې په دې کې شک کوې ؟» (موبي) ورته وويل « تا بيا ولې د صليب سره دوستي کړې ده ؟»

« د صلاح الدين ايوبي د حکمرانۍ څخه د ازادۍ په خاطر» باليان ځواب ورکړ او وئې ويل « «نه دصليب د ساتنې له پاره ، زه مسلمان يم ، خو د هر څه دمخه زه يو سوداګر هم يم»

«زه تر ټولو دمخه صليبي يم » (موبي) ورته وويل « عيسائې يم او دهغه وروسته د هغې هيواد لور يم کوم کې چې زيږيدلې يم » (موبي) دهغې لاس را واخست او په خپل لاس کې ئې ونيو او ورته ئې وويلې « اسلام خو کوم مذهب نه دی ، په دې خاطر ته خپل هيواد ته په اسلام غوره والې ورکوې. دا کمزوري ستاسې نه ده بلکه ستاسې د مذهب کمزوري ده ، ته له ما سره د سمندر څخه اخوا ولاړ شه نو زه به درته خپل مذهب و ښايم ، نوبيا به دې دغه خپل مذهب ،چې ته ئې د خپل سوداګر توب څخه وروسته ځان پيرو ګڼې، له ياده ووځي.»

« زه په داسې مذهب باندې لعنت وايم چې خپلې لونې دپردېو سره دشپې د تر سره کولو له پاره هڅوي او د شرابو د څښلو عمل ته ثواب وائي ، » باليان يو ناڅاپه را بيدار شو . او وئې ويلې « تا خپل عصمت پر ما نه دې لوټلې ، بلکه زما عصمت دې لو ټلې دې ، ما ته نه ، بلکه تا له ما څخه د لوبو اله جوړه کړې وه.»

« د يوه مسلمان د ايمان د اخستلو له پاره د عصمت ورکول کوم زيات ځيز نه دې» نجلۍ ورته وويلې ، « ما ستا عصمت نه دې لوټلې ، بلکه ستا ايمان مې اخستې دې ، خو اوس نه غواړم چې ولاړه شم او تا په لاره کې لويدلې پرزيدلې پريږدم. زه اوس تا د يوې سترې ربا په لور بيايم. چېرې چې ستا راتلونکې او عاقبت روښانه او ځليدونکې تر ستر ګو کيږي.»

زه هغې ربا ته نه ورځم» باليان ورته وويل.

«ګوره باليان !» (موبي) ورته وويل « ميړه او بيا جنګې ميړه هيڅکله هم د خپلې وعدې او سودا څخه نه په شا کيږي. تا زما سودا منلې ده ، ما ستا ايمان اخستې او هغه مې په شرابو کې ورډوب کړې دې او تا ته مې ستاد خوښې قيمت درکړې دې. ددومره ورځو را هيسې ستا ونيځه او بې نکاح ښځه يم ، اوس ته ددې سودا څخه په شا نه شې تللاې. اوس يوې کمزورې نجلۍ ته دوکه مه ورکوه.»

« تا ماته هغه ستره ربا همدلته و ښووله کومه چې ته غواړې د سمندر څخه اخوا ئې ماته را وښائې.» باليان وويل « ماته خپل را تلونکې او عاقبت د هيرو په څير همدا اوس ځليدونکې په ستر ګو کيږي.»....(موبي) د څه ويلو هڅه کوله نو باليان ورته په قهر سره وويل « چپ شه نجلۍ ! صلاح الدين ايوبي زما دښمن کيداې شي خو زه د هغه رسول دښمن کيداې نه شم چې صلاح الدين ايوبي ئې هم په نوم باندې ځان ځاروي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې رسول په‌نوم باندې مصر او سوډان او هر څه‌ځاریدو ته‌تیار یم. د هغې په ستر او پاک نوم‌باندې زه‌د صلاح‌الدین ایوبې ترمخ وسلې اېښنولو ته هم‌تیار یم»

«ما تاته څو ځلې ویلې چې شراب لږ څښه ، »(موبې) ورته‌وویل « له یوې‌خوا شراب او له‌بلې‌خوا زما د جسم‌سره‌ټوله شپه لوبې کول او وېښ پاته‌کیدل ،ګوره ستا دماغ بلکل بیکاره شوی‌دې ، تا دا هم‌هیر کړې دې چې زه‌ستا ښځه یم.»

«زه‌د یوې صلیبې فاحشې خاوند کیداې نشم» دهغه نظر د شرابو پر بوتل شو، بوتل ئې را واخست او لرې ئې خطا کړ ، او را پورته شو . خپل ملګرې ئې را وبلل ، هغوی هم په یوه منډه راغلل ، هغه‌ورته‌وویل «دا نجونې او دا نجلۍ هم‌ټول ستاسې بندیان دې دوی بیرته قاهرې‌ته‌یوځئ .»

«قاهرې‌ته !» یوې‌نجلۍ په‌حیرانتیا سره‌ترې وپو ښتل «ته‌اوس قاهرې‌ته تلل غواړې ؟»

«هو !» هغه ورته‌وویل « قاهره ، په‌دې‌کې د حیرانیدو څه‌خبره‌ده. تر څو پورې به په‌دغه شګو کې اوړو را اوړو ؟ چیرته به‌ځو ؟ ولاړ شئ او په‌آسونو زینونه کښیږدئ او هره نجلۍ د یوه یوه اسپ په شا و تړئ او سفر پیل کړئ.»

(۳۱)*****

په‌دښتو کې د اوښ سفر بې‌اوازه وې ، خو د آس د خپو اواز اوریدل کیږې. خو د اوښ پښې خدای داسې جوړې کړې دې‌چې ډیر کم‌اواز هم نه‌ترې را پورته‌کیږې ، هغه‌وخت چې بالیان د (موبې) سره خبرې اړولې را اړولې هغه‌ته‌دا احساس هم‌و نشو چې په‌یوه اوښ‌سپور د یوې کوچنۍ شګلنې غونډۍ په‌سر ولاړ دې او دوی او دا نورې شپږ نجونې تر سترګو لاندې څارې ، دا د صلیبې کماندو د ډلې یو سړې و . ددې ډلې قومندان یو هو ښیار سړې و . هغوی‌د بالیان د تم ځاې څخه‌لږ‌څه اخوا دېره جوړه کړې‌وه. د هغوی په‌وهم‌و ګمان‌کې هم‌نه‌و چې دهغوی ښکار د هغوی څخه نژدې نیم میل لرې‌دې. هغه‌د فوځې پوهې څخه په‌کار اخستلو سره د شپې درې‌کسو ته دنده سپارلې‌وه ، چې‌هغوی دې په اوښانو سپاره شې‌او تر لرې لرې پورې دې پېره وکړې. او هر چیرې چې ورته کوم‌خطر او یا د کار څه خبره پیدا شې‌نو سمدستې دې‌دلته خبر راورې. ددې‌کار له‌پاره اوښ موزون ترینه سپرلۍ وه. ځکه چې‌دهغې د پښو اواز نه‌وې ، درې واړه سپاره په‌مختلفو لورو باندې ولاړل ، دا ټوله‌سیمه د پراو اچولو او تم کیده له‌پاره ډیره‌مناسبه وه. په‌دې‌خاطر قومندان فکر کړې و چې کیداې‌شې دلته بل‌چا هم تم ځاې جوړ کړې او دېره ئې اچولې‌وې.

یو اوښ‌سپور ته ړنا تر سترګو شوه نو هغه همغه لورې ته‌ولاړ ، دا یو کوچنې‌مشال و چې‌د بالیان‌په تم ځاې کې‌روښانه شوی‌و. اوښ سپور مخته‌راغې نو د یوې غونډۍ شاته‌پټ شو. دا غونډۍ همدومره ستره وه چې په‌اوښ سپور ترې‌هرې‌لورې ته‌کتلې‌شول. په‌دغه‌تیاره‌غونې‌رڼا کې نجونې هغه‌ته تر سترګو شوې چې‌د بالیان د فوځې ډلې‌سره‌ئې خبرې کولې ، ددوی څخه‌لږ څه لرې یوه بله‌نجلۍ د یوه سړې سره په‌خبرو کې مشغوله‌ده. او ددوی نه‌لږ‌څه‌اخوا دهغوی اسونه‌مختبیله‌شوی و. په‌دې کې‌هغه‌اسونه هم و چې دوی د بندیانو د ساتونکو د وژلو وروسته تر لاسه‌کړې وو.

صلیبې اوښ سپور خپل اوښ را تاو کړ تر یوه ځایه خو سوکه سوکه ولاړ او بیا ئې اوښ په‌ځغاسته‌کړ. د اوښ له‌پاره نیم‌میل فاصله هیڅ شې هم نه‌دې. سپور خپلې‌ډلې باندې زیرې وکړ، چې‌ښکار زمونږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدمونو کې دي. قومندان يوه لمحه هم له لاسه ورنکړه ، د اوښ سپور څخه ئې تفصيلات و غوښتل او فوځيانو ته ئې د پيدل تلو حکم وکړ، ځکه د آسونو د پښو د اوازونو څخه د دښمن د خبريدو خطر را پيښيده ... کله چې دا ډله دباليان تم ځاي ته ورسيده نو هغه وخت باليان حکم کړې و چې يوه يوه نجلۍ د آسونو په شاو باندې وتړئ ، د هغه دوستا ن حيران و او د باليان په لور ئې کتل چې هسې نه چې دهغې دماغ خراب شوي وي، هغوی له ده سره خبرې پيل کړې او په دې ترتيب وخت له لاسه ووت. باليان په ډيره سخته توګه هغوی قانع کړاي شول ، چې هغه څه چې هغه يې کوي په پوره هوش او فکر سره ئې کوي. او بيرته قاهرې ته ستنيدو کې عافيت او مصلحت دي.

نجونو په ډيره انديښنه هغه ته کتل ، دباليان خلکو په آسونو باندې زينونه کښيښول او نجونې ئې و نيولې ، يو ناڅاپه پرې افت را پريوت ، باليان په لوړ اواز سره بيا بيا وويل « مونږ وسله غورځوو ، او نجونې قاهرې ته له ځانه سره بيرته وړو . » هغه دغه يرغل کونکې د سلطان ايوبې مجاهدين ګڼل ، خو يو خنجر دهغه په زړه کې ور کښيوت او هغه ئې د تل له پاره چپ چاپ کړ. دهغې ملګرو هم د دومره زياتو وګړو د ناڅاپي يرغل دفاع و نه شوه کړاي ، هغوی د ځانونو د جوړولو دمخه له منځه تللې و. نجونې يو ځل بيا ازادې شوې وې ، کماندو ډلې هغوی سمدستي له خپله ځانه سره يوړې ، هغوی کماندو ډله و پيژندله ، ځکه هغوی هم دهمدې ډلې جاسوسانې وې. هغوی شپه هملته وکړه او د پهرې له پاره ئې دوه ساتونکې و درول چې د تم ځاي په چاپيريال کې به ګرځيدل را ګرځيدل.

(۳۲)*****

تر اوسه پورې د سلطان ايوبې له اړخه را ليږل شوی سپاره دهغې ځاي څخه ، چې بنديانې نجونې د باليان وګړو دساتونکو څخه ازادې کړې وې ، ډير لرې وو. هغوی د شپې هم مزل کاوه او نه ئې غوښتل په دې تعقيب کې وخت له لاسه ورکړي ، لارښود هم ورسره و هغه ته ځاي او لاره په ياد وه ، هغه دا ډله هغه ځاي ته يوړل د کومه څخه چې پرې حمله شوی وه ، يو مشال ئې روښانه کړ ، وئې کتل چې هلته د راښن او دهغې د ملګرو لاشونه پراته دي. دا ځيرول شوی او خوړل شوی و . په دې وخت کې دښتې ګيدړانو او نورو حيواناتو د هغوی لاشونه خوړل ، د سپرو په کتلو سره دا ځيرونکې و تښتيدل ، د ورځې له اړخه دوی د غوښې خوړونکو الوتونکو ښکار و ، ساتونکې خپل قومندان هغه ځاي ته يوړ د کومه ځايه چې هغه دخپلې تيښتې له پاره آس را پرانستې و ، هلته ئې د مشال په رڼا کې ځمکه و کتله ، د آسونو د قدمونو او پښو نښې تر سترګو کيدې او دهغه لورې نښې ئې هم ښوولې کومې ته چې دوی تللې و. خو دشپې له اړخه ددې نښو ليدل او تعقيبول هم ګران کار و . د وخت د ضايع کيدو او د بې لارې کيدو خطر هم و ، نو په دې اساس د شپې هملته تم شول.

د صليبيانو ډله په خپل تم ځاي کې ويښه ناسته وه ، ډير زيات خوښ و ، قومندان پريکړه کړې وه چې د سهار په تياره کې به د روم د بحيرې په لور خوځيږي ، په دغه وخت کې «ميګنانااماريوس» وويل چې زمونږ مقصد لا تر اوسه پورې نه دې تر لاسه شوی ، دصلاح الدين ايوبې وژل خو په خپل ځاي پاته دي ، قومندان ورته وويل چې دا هغه وخت شوني وو چې مونږ د نجونو پسې قاهرې ته تللې وائې ، اوس مونږ د قاهرې څخه ډير لرې يو نو په دې اساس دهغې موخې د تر سره کولو کار و ځنډول شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

««دا زما دنده ده چې د مرگ پرته ئې بل هيڅ شي نه شي ختمولاي» "ميگنانا ماريوس» وويل« ما د صلاح الدين ايوبي د وژلو سوگند پورته کړې ، ماته د بو ملگري او يوي نجلۍ ارتيا ده.»

«دا پريکړه به زه کوم چي مونږ بايد څه وکړو » قومندان ورته وويل « تول بايد زما د حکم او امر اطاعت وکړي»

«زه د هيچا دحکم تابع نه يم» ميگنا ناماريوس ورته وويل» «تاسي ټول د خداې د حکم تابع ياست»

قومندان هغه ته سترگې برگې کړې او په قهر شو ."ميگنا ناماريوس» سره خپله توره وه ، هغه پورته شو او په قومندان ئې توره را وويستله ، خو ملگري ئې تر منځ شول ، (ماريوس) ورته وويل« زه د خداى يو بې لارې انسان يم ، زه د گناه او بې انصافۍ تر منځ ځوړند يم ، ايا تاسو پو هيږئ چې زه ئې ولې په بندي ځاې کې د دبرش کالو له پاره ورغورځولې وم ؟» پنځه کاله مخته زما يوه خور چي عمر ئې شپاړس کاله و وتښتول شوه ، زه يو غريب انسان يم ، زما پلار ددې نړۍ څخه لا پخوا سترگې پټې کړې وې ،مور مې ړنده ده ، زما کوچني کوچني زامن دي ، ما به زيار او زحمت ويسته ، مزدوري به مې کوله او هغوی مې پالل ، ما په چرچ کې دېسوع مسيح را ځړول شوې بُت څو څو ځلې ماچ کړې او دا مې ترې پو ښتل چې زه ولې غريب يم ؟ ما هيڅکله هم گناه نه ده کړې ما خپل ټول عمر په ريښتونولۍ او صداقت کې تير کړې ، زه مزدوري کوم اودخپلې کورنۍ پالنه کوم خو زما د کورنۍ گېډه لا تراوسه پورې هم خالي ده ، زما مور به ولې خداې ړنده پيدا کوله ، ماته يسوع مسيح هيڅ ځواب را نکړ ، او کله چې زما پيغله خور و تښتول شوه نو زه چرچ ته ولاړم او د پيغلې مريم څخه مې و پوښتل چې زما د پيغلې خور په پيغلتوب تا ته ولې درد راپيدا نه شو؟ هغه خو معصومه او پاکه وه ، پر هغه باندې خداې ظلم او تيرې کړې و چې هغه ته ئې ښايست ورکړې و ، ماته نه يسوع مسيح ددې ځواب راکړاې شو او نه پيغلې مريم په دې هکله څه وويل......»

«يوه ورځ راته د يوه ډير شتمن سړي نوکر وويل چې ستا خور ددې شتمن سره په کور کې ده ، هغه يو عياش انسان دې ، پيغلې نجونې را تښتوي څو ورځې ور سره خپله عياشي کوي اوبيا ئې له دې ځايه بل چېرته ليږدوی ، خو دا انسان د پادشاه په دربار کې ناسته پاسته کوي ، خلک دهغه عزت کوي ، پادشاه هم هغه ته دستري رتبې توره ورکړې ، هغه په گناهونو کې ډوب هم د خداى خوښ دي، د نړۍ قانون دهغې په لاسو کې د لوبو الـه ده .....زه د هغې کورته ولاړم ، او خپله خور مې ترې بيرته و غوښتله ، هغه زه په پورې وهلو او ټيل وهو دخپل محل څخه را وويستم ، زه بيا چرچ ته ولاړم ، دېسوع مسيح د بُت او د پيغلې مريم دعکس تر مخ مې و ژړل ، خداې ته مې ورغږ کړ، ماته هيچا ځواب را نکړ ، زه په چرچ کې يواځې وم ، پادري راغې ،ماته په قهر شو او زه ئې د چرچ څخه را وويستم. ،وئې ويل: ددې ځاې څخه دوه عکسونه غلا شوی دي ، ووځه ، اوکه نه پوليسو ته دې په لاس کې ورکوم.» ما ترې په حيرانتيا سره و پو ښتل« ايا د ا دخداې کور نه دي .؟» هغه ځواب راکړ« ته زما څخه د اجازې پرته دخدائې کور ته څنگه را ننوتې ئې ، که چېرې دگناهونو معافي غواړې نو ماته راشه ، خپله گنا بيان کړه ، زه به خداې ته ووايم چې ستا گناهونه تاته وبښي ،ته نيغ په نيغه د خداې سره خبرې نه شې کولې ، زه وځه له دې ځايه.... اوزما دوستانو زه ئې په دغه توگه دخداې له کوره را وويستم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه داسې وختونه او داسې داستانونه بیانول چې په ټولو باندې چپتیا راغلې وه ،د نجونو د سترګو څخه اوښکې رواني شوی ، ددښتې د شپې چپتیا کې ددې خبرو اغېز په ټولو باندې د طلسم او جادو په څیر را خپور شوی و .

هغه وویل «ما پادرې ، د یسوع مسیح بُت ، د پیغلې مریمې انځور او هغه خداې چې ماته په چرچ کې تر سترګو نه شو ټولو ته د شک په سترګه وکتل او په همدې شک سره د چرچ نه را بیرون شوم. کله چې کورته ولاړم نو رڼدې مور مې راڅخه و پوښتل ، چې زما لور دې راوړه او که نه ؟ زما ښځې له ما وپو ښتل ، زما زامنو له ما و پو ښتل ، خو زه د یوه تصویر او بُت په څیر چپ ولاړوم. خو زما په وجود کې یو توپان راولاړ شو او زه بهر را ووتلم. زه ټوله ورځ هسې ګرځیدم را ګرځیدم ، د ماښام په وخت کې مې یو خنجر واخست ، او ددریاب په غاړه باندې زنګیدلې ګرځیدم. شپه تیاره شوه او ډیر وخت لرې یوې لورې ته ولاړم ،ماته دهغه محل رڼاوې تر سترګو شوی په کوم کې چې زما خور بندې کړل شوې وه ، زه ډیر ګړندې ولاړم او ددې محل د شا له لورې په دې محل کې و رننوتم ، زه دومره چالاکه او زیرکه انسان نه وم خو زه چالاکه و ګرځیدم ، کله چې زه د شا ددروازې څخه محل ته ورننوتم نو د محل په یوه کوټه کې شور و غوغا وه ، کیداې شي چې څه خلکو به شراب څښل ، زه په یوه کوټه کې ورننوتم نو یوه نوکر زه و درولم ، ما د هغې په سینې باندې خنجر کښیښود اودخپلې خور نوم مې واخست او ترې ومې پو ښتل چې هغه چیرې ده ، نوکر زه د دننه پاتخو له لارې پورته پوړ ته یوړم اوپه یوه خونه کې ئې و رداخل کړم او وئې ویل چې دلته ده ، زه دننه ولاړم نو زما شاته دروازه و تړل شوه ، او خونه خالي وه......

د لږ ځنډ وروسته دروازه پرانستل شوه او یو زیات شمیر خلک دننه راغلل ، دهغوی سره توري او ډنډې وې، ما د خوني شیان را پورته کول او دهغوی په لور مې ورویشتل ، ډیر شیان مات او وران ویجاړ شول، هغوی زه و نیولم ، وئې وهلم ان تردې چې زه بې هوشه شوم. کله چې زه په هوش کې راغلم ومې کتل چې زه په ځولنو او ځنځیرونو کې تړل شوې یم ، زما پر خلاف دا الزام و چې ما ډاکه اچولې ده ،د پادشاه د یوه درباري کور مې خراب کړې دې او درې کسان مې د وژلو په نیت زخمیان کړي هم دي، زما فریاد هیچا وانه ورید . اوماته ئې دېرش کاله د بندي پاته کیدو سزا راکړه او د بندي خانې په دوزخ کې ئې ور واچولم. اوس نژدې پنځه کاله پوره کیږی خو زه انسان نه یم پاته شوی، تاسو د بندي خانې په سختیو نه پوهیږئ ، د ورځې له اړخه درڅخه دحیواناتو په څیر کار اخلي او دشپې مو د سپیو په څیر په ځنځیرونو تړي ، ماته د امعلوم نه وه چې زما هغه رڼده مور به ژوندۍ هم وي او که مړه شوی به وي ، ماته دخپلې ښځې اوبچیانو په هکله هم مالومات نه و ، زه ئې د یو خطرناک غل په څیرساتلم اوهیڅوک ئې را ته نه را پریښودل.....

«... ما به هر وخت فکر کاوه چې زه به ریښتونې یم که خداې ، ځکه اوریدلي مې وه چې خداې بې ګناه خلکو ته سزا نه ورکوي ، خو زه خداې په کومې ګناه کې را نیولې یم او دا سزا ئې راکړې ده ؟زما بچیانو ته په کومه ګناه سزا ورکول کیږي.... زه پوره پنځه کاله په همدې اندیښنو کې ککړوم، څو ورځې دمخه د فوځ یو څو افسران هلته بندي خانې ته راغلل، هغوی ددې کار له پاره چې اوس مونږ ورته مؤظف شوی یو څه کسانو ته اړتیا وه ، ما خپل ځان ورته نه را مخ کاوه ، ځکه چې دا د پادشاهانو نښتې او جنګونه دي ، ما ته ټول پادشاهان یو څیر دي خو کله مې چې واوریدل چې څو نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادول دي نوزما په زړه کې زماد خپلې خور غم را تازه شو. مونږ ته ویل شوی و چې مسلمانان دکرکې وړ قوم دې ،ما دا اراده کړې چې زه به عیسائې نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادوم ، نو که چیرې خداې ریښتونې وي نو زما خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې دهغه ظالم عيسائې د لاسو ښځه را ته ازاده کړي. بيا فوځي افسرانو وويل چې د يو مسلمان پادشاه دوژلو پلان هم دې نو زه ددې کار په اهميت پوه شوم او خپل ځان مې ورته را مخکښې کړ. خو شرط مې ورته دا کښيښود چې ماته دومره رقم راکړئ چې زه ئې خپلې کورنۍ ته ورکړم. هغوی د رقم د راکولو وعده وکړه او دا ئې هم وويل که چېرې د سمند ښځه اخوا له منځه ولاړئ نو ستاسې کورنيو ته به دومره زيات رقم ورکړل شي چې دټول عمر له پاره به چاته اړ نه پاته کيږي.

هغه دخپلو ملګرو په لور اشاره وکړه او وئې ويل «دا دواړه زما سره په بندي خانې کې و ، دوی هم خپل ځانونه را وړاندې کړي دي ، له مونږه ښځه د سلګونو خبرو پو ښتنه شوې ده خو مونږ دريواړو هغوی ته ډاډ ورکړې دې چې مونږ به خپل قوم او خپل مذهب ته دوکه نه ورکوو ، ماخو په حقيقت کې دخپلې کورنۍ له پاره خپل ځان پلورلې دې د بندي خانې ښځه د وتلو تر مخه يو پادري مونږته وويل ، چې دمسلمانانو عامه وژنه د ټولو ګناهونو د ښنلو سبب کيږي. او د مسلمانانو د بند ښځه د عيسائې نجونو ازادول خو تاسو نيغ جنت ته بيائې .ما د پادري ښځه و پو ښتل ، چې خداې چېرې دې ؟ هغه چې کوم ځواب راکړ هغه زما له پاره د ډاډ وړ نه و.ما په صليب باندې لاس کښيښود او سوګند مې ياد کړ ، مونږ ئې بهر را وويستو ، زه ئې خپل کورته بوتلم ، زما کورنۍ ته هغوی ډير ستر رقم ورکړ. زه ډاډمن شوم ، اوس نو زما دوستانو ! ما ته د خپل سوګند تر سره کول اړين بريښي ، زه غواړم ووينم چې زما خداې چېرې دې ، ايا د يوه مسلمان پادشاه په وژلو به خداې را ته تر سترګو شي.»

«ته ليونې ئې ، ليونې !»قومندان ورته وويل «تا چې څومره خبرې و کړې ماته په هغې کې د عقل لږ څه بوي هم نه راځي»

«هغه ډيرې ښې خبرې وکړې» دهغه يو ملګري وويل ، « زه به له هغه سره يوځاې کيږم»

«ماته اوس د يوې نجلۍ اړتيا ده» "ميګنا ناماريوس» دنجونو په لور وکتل او وئې ويل « زه به د نجلۍ د ځان او عزت مسؤل يم، زه د نجلۍ پرته ترصلاح الدين ايوبي پورې نه شم رسيدلې ، د هغه وخته چې زه دلته راغلي يم په همدې فکر کې ډوب يم چې زه به دصلاح الدين ايوبي سره ښنګه په يوه ځانته ځاې کې ووينم.»

(موبي) پورته شوه او دهغې سره د تللو له پاره ئې خپل هوډ و ښوده. او وئې ويل « زه له ده سره تللو ته تياره يم»

«مونږ خو تاسو په ډيره ستونزمنه توګه دهغوی ښځه ازاد کړې ياست (موبي) !» قومندان ورته وويل « زه تاسې ته د داسې خطرناک مشن د تللو اجازه نه شم درکولاې.»

« ماته دخپل عصمت د بدلې اخستل راپه غاړه دي،قومندان صيب ! (موبي) ورته وويل « زه د صلاح الدين ايوبي دخوب خونې ته په اسانۍ سره ورننوتلې شم ، ماته معلوم دي چې د يوه مسلمان رتبه چې څومره لوړه وي همغوره ډيرهغوی د ښکلو نجونو ليواله او زړه بايليدونکې اوسي ، صلاح الدين ايوبي ته به دا احساس هم و نه شي چې هغه په خپل ژوند کې اخرې نجلۍويني.»

د ډير زيات بحث او تکرار نه وروسته "ميګنا ناماريوس» د خپل يو ملګري او (موبي) سره يوځاې د خپلې ډلې رخصت واخست ، ټولو ورته دعاوې وکړې او خداې پاماني ئې ورته وويله. هغوی دوه اوښان له ځانه سره واخستل ، په يوه ئې (موبي) سپره کړه او په هغه بل هغه دواړه سرې کيناستل. دهغې سره دمصر سکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وي او طلائي اشرفۍ هم. دواړو سرو چوغې واغوستې ، په دې وخت کې د "میګنا ناماریوس» ږیره هم را اوږده شوې وه ، دهغه د مخ رنګ هم په بندي خانې کې د سختیو له لاسه ایټالیائي نه و پاته شوی ، دهغه په رنګ کې توروالې را څرګندېده ، په دې اساس پر هغې دا شک نه کیده چې دا اروپائي دې ، هغه ته ئې د ځان د بدلولو په خاطر کالي ورکړي و خو یو خنډ ترمخه وه چې علاج ئې نه پیدا کیده ، او هغه دا چې (ماریوس) ته د ایټالیې ژبې پرته په بله ژبه خبرې کول نه ورتلل، خو (موبې) د مصریانو په ژبه خبرې کولې ، هغه بل سړي چې له دوی سره یوځای تللې و هم دمصریانو په ژبه بلد نه و. دوی غوښتل ددې خنډ د لرې کولو کومه لاره پیدا کړي ،

هغوی یواځې یوه شپه دمخه روان شوي و ، (موبې) د لارې په ښکته پورته ښه پو هیده ، ځکه هغه د قاهرې څخه راغلې وه. (ماریوس) پر هغې باندې هم یو چوغه ورواچوله ، او دهغې سرئې د لوپټې په څیر په یوه ځادر کې پټ کړ.

*****(۳۳)

د سهار په رونبنائې کې د سلطان ایوبي د سپرو هغه ډله چې د تعقیب له پاره وتلې وه د آسونو د قدمونو په نښه کولو سره همغه لورې ته روانه شوه ، دلته د ډیرو آسونو د پښو نښې لیدل کیدې چې پټیداې نه شوې ، د سهار څخه د مخه د صلیبیانو ډلې نجونې له ځانه سره کړې او د ساحل په لور روان شول ، د هغوی تګ ډیر ګړندې و. دهغوی په تعاقب کې د لټونکو سفر تم کیدونکې و. ځکه چې د شپې له خوا هغوی ځمکه نه شوه کتلاې خو صلیبیانو خپل سفر جارې و ساته ، هغوی غوښتل چې په نیمه شپه کې پړاو وکړي خو هغوی په ډیره بیړه کې وو.

صلیبیان چې په نیمه شپه په کوم ځاې کې تم شوي و د سهار د لکیرو د را ښکاریدو سره سم بیا و خوځیدل ، خو دهغوی تعقیب کونکې ډله د سهار په پوره رونبنائې کې د هغوی پسې و خوځیده.

"میګنانا ماریوس» د عقل څخه کار اخستې و چې هغوی پر اوښانو سفر پیل کړې و ځکه اوښان د لوږې او تندې دومره پرواه نه کوي ، د تم کیدو پرته د آسپ نه زیات سفر کوي ، په دې خاطر (ماریوس) او دهغې ډله په ګړندې توګه خپله هدف ته ور نژدې کیدل.

تر اوسه پورې د لمر پریوتو ته لا ډیر وخت و چې هغوی ته دانسانانو لاشونه ترسترګو شول ، دعلي بن سفیان نائب د بالیان لاش و پیژانده ، دهغه څهره سلامته وه ، دهغې سره نژدې دهغې د شپږو نورو ملګرو لاشونه پراته و ، د ټولو څخه کارغانو او حیواناتو غوښې شکولې وې ، سپاره حیران وول چې دا څنګه خبره ده ؟ د وینې څخه معلومیده چې ددوی د مړینې څخه ډیر وخت نه دې تیر شوی. که چیرې دوی د بغاوت په شپه مړه شوي واې نو د وینې نښه به ئې هم نه واې پاته ، یواځې هډوکې به وو. دا یوه معمه وه ، چې هیڅوک ئې په حل نه پوهیدل. ددې ځاې څخه بیا د اسونو د پښو نښې را پیدا شوې سورو خپل اسونو ورو ځغلول ، ترنیم میله پورې ولاړل ، نو د اوښانو د پښو نښې هم ترسترګو شوې ، هغوی همداسې مخته ولاړل ، د لمر د پریوتو سره بیا هم هغوی دمه ونه کړه ، اوس نو د خاورو د غونډیو لوړه ژوره سیمه پیل شوه. چې په دې کې یوه لاره د یوه سُرنګ څخه تیریده ، ددې پرته بله دتللو لار نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان هم په همدې لار تللي وو. او د روم د بحيرې په لور روان و. د غونډيو سيمه تر ډيره ځايه پورې خپره وه. د هغې ځاې څخه د وتلو وروسته تعقيب کونکي و دريدل ځکه چې مخته ورته پراخه شګلوړه ميدان پروت و.

کله چې د سهار په وخت روان شول نو چا وويل چې د سمندر هوا راولګيده، سمندر هم دومره لرې نه و خو صليبيان نه تر سترګو کيدل، په يوه ځاې کې د خوراک څښاک د پاته شونو څخه دا انګيرل کيده چې دلته د شپې يو شمير خلک تم شوي دي، اسونه ئې هم همدلته تړلي دي، بيا نو دا اسونه له هغه ځايه څخه روان شول، د ځمکې په کتلو سره تعاقب کونکو خپل آسونه په ځغاسته کړل، لمرهم په خپل سفر روان و او مخته ته، آسونو ته ئې په يوه ځاې کې ارام ورکړ. اوبه ئې ورکړې او بيا روان شول، د سمندر هوا هم تيزه شوی وه چې په هغې کې د سمندر بوي صاف محسو سيده، بيا د ساحل غونډۍ تر سترګو شوې، ځمکې دا ويل چې آسونه لږ مخته روان دي چې شميره ئې نه معلوميږي.

د ساحل غونډۍ را نژدې کيدې، تعاقب کو نکو ته په يوه غونډۍ باندې دوه کسان تر سترګو شول، هغوی همدې لورې ته راکتل، هغوی په تيزۍ سره د سمندر په لور ښکته شول، آسپونه نور هم تيز شول، کله چې د غونډيو په لور ورنژدې شو نو آسونه ئې و درول، ځکه چې دلته د ځو لارو څخه د غونډيو شاته تګ کيداې شو. يو کس ئې په يوې غونډۍ و خيژاوه تر څو مخته ووينې، هغه سرې د آسپه را ښکته شو او منډه ئې کړه او په يوې غونډۍ باندې ور پورته شو. د ختلو وروسته هغه په ملاسته مخته وکتل او بيا ئې بلې لورې ته او بيرته را غې، هغه د هماغه ځاې څخه آسپ سورو ته اشاره وکړه چې پيدل راشئ، سپاره د آسونو څخه ښکته شول او په منډه ئې ځان هغه ځاې ته ورساوه، تر ټولو د مخه د علي بن سفيان نائب پورته وخوت، هغه وکتل او بيرته ئې په منډه ځان خپلې ډلې ته را ورساوه خپل ملګري ئې خواره واره کړل او په مختلفو ځايو کې ئې ځاې په ځاې کړل.

د بله اړخه د آسپونو د شنړيدو اوازونه را تلل، صليبيانو هملته شتون درلود. دا هغه ځاې و چې هلته سمندر غونډۍ پرې کړې وې او په هغو کې دننه را ننوتې و. دوی خپلې کشتۍ هملته تړلې وې، هغوی د آسونو څخه ښکته شول او په کشتۍ کې سپريدل، کشتۍ ډيره ستره وه نجونې په کشتۍ کې ورختلې وې، آسونه ئې پرې ايښي و، يو ناڅاپه پرې د غشو باران جوړ شو. دوی نه غوښتل ټول هلاک کړي، بلکه غوښتل ئې هغوی ژوندي و نيسي، ډيروپه کشتۍ کې ځانونه ورواچول او کشتۍ په چپو کې ور وخوځيده، هغوی چې تر شا پاته و د غشو نښې و ګرځيدل، هغوی د کشتۍ خلکو ته ډير ننګ ورکړ او د خپلې مرستې له پاره ئې راوبلل، خو هغوی تم نه شول، هلته سمندر ډير ژور و، کشتۍ په ډيره سوکه توګه تګ کاوه، هلته په يوې اشارې سره غشي ويشتونکو په کشتۍ باندې غشي ور ويشتل، د سمندر د چپو خوځښت و دريد. او پرې د غشو دويم باران او بيا دريم باران پيل شو، غشي د لاشونو سره ورننبتل. اوس نو په هغوی کې هيڅ يو ژوندي نه و پاته، کشتۍ هملته په سمندر کې په ګډا پيل وکړ، د سمندر څپې به د ساحل په لور راتللې، او د غونډيو سره به ئې د ټکر وروسته بيرته په شا تګ کاوه، لږه شيبه وروسته کشتۍ بيرته ساحل ته را ورسيدله. په آسونو سپاره را ښکته شول او کشتۍ ئې را ونيوله، وئې کتل چې هلته يواځې لاشونه دي، نجونې هم له منځه تللې او ان تردې چې په ځينو دوه دوه غشي لګيدلي دي.

کشتۍ ئې هلته بيرته وتړله، او د سپرو مجاهدينو دا ډله د محاذ په لور روانه شوه. پنډغالي يې هم دومره لرې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳۴)*****

"میګنا ناماریوس» قاهرې ته په رسیدو سره په یوه سراې کې ځانته تم ځاې و نیو .ددې سراې یوه برخه د عامو او غریبو مسافرو له پاره وه او بله برخه ئې د امراو او لوړې رتبې دمسافرو له پاره ځانګړې شوې وه. په دې برخه کې شتمن تاجران هم اوسیدلاې شول د هغوی له پاره شراب او نڅیدونکې هم تیاریدل. (ماریوس) هم په دې ځانګړې برخه کې پاته شو. هغه (موبي) خپل ښځه ور وپیژنده ، اوخپل ملګرې ئې خپل باورې ملازم و ښود. د (موبي) ښکلا او ښایست د سراې په خاوندانو باندې د (ماریوس) رعب او دبدبه پیدا کړه .ځکه هر یو فکر کاوه چې داسې ښایسته او ځوانه ښځه به د کوم ښه شتمن سړې وي ! د سراې خاوندانو به دهغوی ځانګړې پاملرنه کوله ، (موبي) هم خپل ځان مسلمان ګڼهاو د صلاح الدین ایوبي دکور او دفتر په هکله ئې مالومات را ټول، دا ئې هم معلومه کړه چې سلطان ایوبي سوډانیانو ته معافي کړې ده. او سوډاني فوځ ئې له منځه وړې دې . هغې ته دامالومات هم وشو چې د سوډاني فوځ دسالارانو او قومندانانو حرم سرایونه ئې خالي کړې دي او دا هم چې هغوی ته ئې کرکیلې له پاره زراعتي ځمکې ورکړې دي.

دا د(ماریوس) یا ډیرزیات جرأت و او یا د هغې ډیرزیات حماقت و چې په داسې حال کې چې ددې هیواد په ژبه هم نه پوهیده ،خو بیا هم د دومره خطرناکه کار د ترسره کولو له پاره راغلې و . هغه دومره ستر شخصیت ته د ورسیدو او دهغې د وژلو په هکله هم کومه روزنه نه وه تر لاسه کړې. هغه په ذهني توګه یو ناروغه انسان و خو بیاهم هغه په داسې حال کې د صلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هڅه کوله چې دهغه په شاوخوا کې د ساتونکو یوه پوره ډله موجوده وه. د هغې د ډلې خپل قومندان ورته ویلي و چې ته پاګل او احمق ئې ، تا چې څومره خبرې کړې دي په هغوکې ماته د عقل لږ څه بوي هم نه راځي ، ښکاره ده چې (ماریوس) پاګل هم و .

دا یو تاریخي حقیقت دې چې د سترو خلکو وژونکې په عمومي توګه پاګل ډوله انسانان اوسي ، که چېرې پاګل او احمق نه وي نو بیا ئې هم په ذهني توازن کې څه توپیر حتما موجود وي. د ایټالیې ددې مجرم ذهني حالت هم همداسې و ، دهغې سره یوه داسې وسله وه چې د ډال کار ئې هم ورکاوه. او هغه وه (موبي). (موبي) نه یوائې د مصریانو په ژبه پوهیده بلکه هغې ته او دهغې هغه نورو مرو شوو نجونو ته د مصري او عربي مسلمانانو د اوسیدو لارې چارې ، د هغوی تهذیب او تمدن ، او د نورو ټولنیزو ښکته پورته په هکله ډیره اوږده روزنه ورکړل شوې وه. هغوی د مسلمانو خلکو د روحیاتو څخه هم خبرې وې ، په اداکارۍ کې ئې هم پوره پوهه درلوده اوتر ټولو سترښه والې ئې دا و چې هغوی نارینه په ګوتو نڅول او د اړتیاو په وخت کې ئې هغوی ته د خپل ټول جسم د لوڅولو او نارینه و ته د مخکې کولو په لارو کې هم د پوره تجربې خاوندانې وي.

دا خو هیڅوک نه شي ویلاې ، چې په بنده خونه کې (موبي) ، دهغوی ملګرې او (ماریوس) څه خبرې کولې اوڅه ډول پلان ئې جوړاوه، خو داسې ثبوتونه په پخوانیو لیکونو کې تر لاسه کیږي چې دوه درې ورځې په سراې کې د اوسیدو وروسته "میګنا ناماریوس» بهر راووت نو دهغې ږیره توره سپینه وه اودهغې رنګ د سوډانیانو په څیر توروالې درلود، چې هیڅ ډول مصنوعیت په کې نه تر سترګو کیده ، هغه یوه مامولې چوغه وا غوستهاو په سرئې یو مامولې رومال او لونګۍ و ترله ، (موبي) هم د سرنه تر پښو پورې په بُرکه ډوله لباس کې پټه وه ، دهغې پر مخ باندې یو باریکه نقاب داسې را ځړول شوې و چې شونډې او زنه ئې پټوله ، خو تندې او مخ ئې لوڅ ول ، دهغې په تندې باندې تور وریښمین وینښتان را پراته و ، دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرې په معمولي لباس کې و اوداسې ترې معلومیده چې ریښتیائې هم نوکر دې. دسراې نه بهر دوه د ډیر ښه نسل آسونه ولاړو و. دا آسونه دسراې خاوندانوو (ماریوس) ته د کرائې په مقابل کې را غوښتي و. ځکه هغه ویلي و چې هغه د خپلې ښځې سره د سیل کولو په لور درومي. (ماریوس) او(موبي) دواړه په اسونو سپاره شول اوکله چې اسونه روان شول نو دهغوی ملګري دنوکرانو په څیر ورپسې وروسته وروسته منډې وهلې.

صلاح الدین ایوبي خپل ټول نائبین کښینولي و او د سوډانیانو په اړوند ئې احکام ورکول، هغه غوښتل دا کار ډیر ژر پائې ته ورسیږي، ځکه هغه پریکړه کړې وه چې د سلطان زنګي له اړخه را استولي فوځونه، د مصر د نوي فوځ او وفاداره سوډانیانو سره یوځاې کړي او یو نوي فوځ ترې جوړ او په بیت المقدس باندې ئې د یرغل له پاره چمتو کړي، د روم د بحیرې د ماتې وروسته، په داسې حال کې چې سلطان زنګي فرینکو ته د هغه په هیودا کې هم ماتې ورکړې وه، تر یوه اوږده وخته پورې صلیبیانو ته د بیرته ځان جوړولو کار شونې نه و، دهغوی دخپلو زخمونو د جوړیدو تر مخه سلطان ایوبي بیت المقدس په خپلو لاسو کې د را وړلو پروګرام درلود، ددې دمخه هغه غوښتل سوډانیان د ځمکو په کر کیله کې مشغول کړي او دبیا بغاوت خطر دتل له پاره له منځه یوسي.

دنوي فوځ منظمول او د زرګونو سوډانیانو دځمکو په ابادیو کې مشغولول څه اسانه کار نه و، په دې دواړو کارونو کې ډیره ویره وه، ځکه د سلطان ایوبي په فوځ او انتظامیه کې داسې ستر افسران موجودوو چې هغوی سلطان ایوبي د مصر د واکمن په څیر د لیدلو زغم نه درلود، د سوډانیانو د فوځ په ماتیدو سره هم دسلطان ایوبي پر خلاف دا ویره را پیدا کول کیده، ځکه د هغې فوځ یو څو اعلی منصبداران لا تر اوسه هم ژوندي و. هغوی د سلطان اطاعت منلي و خو دعلی بن سفیان انتلیجنس ښوول چې د بغاوت ایرې لا تر اوسه په خپل ځان کې د اور سکروټې لري.

د جاسوسي شبکو را پورداهم و چې دې باغي مشرانو ته د خپلې ماتې په هکله دومره افسوس نه وه لکه څومره غم و هَمّ ئې چې د صلیبیانو دماتې او شکست په هکله کاوه، ځکه دهغې بغاوت د له منځ وړلو وروسته هم صلیبیانو څخه مرسته غوښتل کیداې شو او داسې فوځي افسران هم وه چې هغوی د سوډاني فوځ د ماتې او دهغوی په له منځه وړلو ډیر خواشیني و ځکه هغوی په دې هیله ناست وو چې سلطان ایوبي به ډیر ژر یا ووژل شي اویا به و تښتي. او ځواک به بیرته دوی ته تر لاسه شي. دا د ایمان پلورونکو ډله وه، خو دسلطان ایوبي ایمان ټینګ و، هغه د مخالفینو څخه خبرو خو بیا ئې هم د هغوی پر خلاف ٚهیڅ ډول قدم وا نه خست. دهغوی سره ئې د نرمۍ، میني اوخلوص نه کار اخست، په هیڅ غونډه کې ئې دهغوی پر خلاف یوه خبره هم ونه کړه او کله به چې هغه خپل فوځ ته ویناکوله نو داسې الفاظ به ئې هیڅکله هم نه کارول «چې زه به خپلو مخالفینو ته ددې مخالفت خوند و ښایم اویا.....،» کله ئې ګواښونکې او یا طنزیه الفا ظ هم نه دې اسعمال کړي، البته داسې الفاظ به ئې ډیر له خولې را وتل لکه «چې که چیرې کوم ملګرې د ایمان دخرڅلاو په حال کې ووینئ نو د هغه مخه و نیسئ، او هغه ته را په یادکړئ چې هغه مسلمان دې او دهغه سره د مسلمانانو په څیر سلوک وکړئ تر څو ددښمن د اغېز څخه ازاد واوسي،» خو په پټه به ئې ځان د مخالفینو د کړو وړو څخه د خپلو جاسوسي شبکو له لارې خبراوه. د علي بن سفیان شبکې ددې کار تر سره کولو له پاره ډیرې زیاتې مصروفی وې او سلطان ایوبي ته ئې تر ځمکې لاندې اطلاعات را رسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو ددې شبکې دندې او مسؤلیتونه نور هم زیات شوی و. د ساتونکو او اوښ ورونکو د عامي وژنې خبر هم قاهرې ته را رسیدلې و ، ددې تر مخه د جاسوسانو هغه ډله چې نجونې هم په کې وې دناما لومو وګړو په واسطه د ساتونکو د لاسو څخه ازادې کړل شوي وې ، دې دوو پیښو دا ډاګیزه کړې وه چې په هیواد کې صلیبي جاسوسان او غلچکي یرغل کونکې شتون لري ، او دا هم را څرګندېده چې هغوی ته ددې ځاي د اوسیدونکو پناه او ملاتړ ور په برخه دې. خو تر اوسه پورې هغه اطلاع نه وه راغلې چې غلچکي یرغلکونکي او نجوني په هماغه وخت کې له منځه ولاړل چې په کشتۍ کې سوریدل او د سمندر اخوا تګ ته ئې ځان جوړاوه ، د یرغل کونکو د یرغل د مخنیوي له پاره ئې د فوځ دوه ډلې په ټوله سیمه کې د ګشت له پاره تیر ماښام استولې وې او د اینټیلي جنس نظام ئې نور هم پراخه کړې و.

سلطان ایوبي لږ څه اندېښمن هم و ، چې هغه د کوم مقصد له پاره مصر ته راغلې و او هغه د اسلامي سلطنت د استحکام او ټینګښت او پراختیا له پاره څه څه ډول پلانونه له ځانه سره جوړ کړي و خو دهغې پر خلاف د ځمکې څخه د لاندې او د ځمکې پر سر داسې توپان را پورته شو چې دهغې پلانونه ئې سره و لړزول ، هغه ته اندېښنه وه چې د مسلمان توره د مسلمان په څټ سپره وه. دایمان پلورنکو لیلام لګیدلې دې ، اسلامي سلطنت او خلافت هم د سازشونو په جال کې را نغښتې او د سازش کونکو د کار اله ترې جوړه شوې ، ښځې او شتمنۍ د عربو ځمکې سره لړزولې دې ، سلطان ایوبي ددې هر څه څخه بې خبره نه و چې دهغه د وژلو سازشونه کیږي خو هیڅکله ئې هم په دې هکله اندېښنه ونه ښوله ، ویل به ئې چې زما روح د الله په واک کې دې ، دهغې مبارک ذات ته چې کله هم زما وجود د ځمکې پر مخ بیکاره ثابت شي نو مابه هم د ځمکې له سر څخه واخلي ، په دې اساس هغه د خپل ځان له پاره د خپله اړخه دساتنۍ دومره فکر نه کاوه ، دا خو دهغې د فوځي نظم له اړخه د ساتندویانو کړنلاره وه چې دهغې په شاوخوا کې به تل د ساتونکو ډلې او د انټیلیجنس وګړي موجود و. اوپخپله علي بن سفیان هم په دې هکله ډېر سخت متوجه و. او دا د هغه دنده هم وه ، او بل دا چې هغه سلطان ایوبي که بیغمبر نه ګڼانه نو خپل پیر او مرشد خو ئې ضرور ګڼانه.

په دې ورځ سلطان ایوبي خپلو معاونینو ته احکامات او لارښوونې ورکولې چې دوه آسونه د هغې د ساتونکو په پوله و دریدل د ساتونکو قومندان هغوی سره و درول ، سپاره دواړه "میګنا ناماریوس» او (موبي) وو. هغوی د آسونو څخه را ښکته شول نو د آسونو قیضې د هغوی هغه ملګري و نیولې ، (موبي) قومندان ته وویلې چې هغې خپل پلار له ځانه سره راوړې ، غواړې د سلطان ایوبي سره ووینې ، قومندان د (ماریوس) سره خبرې وکړې او د لیدنې کتنې د سبب له پاره ئې ترې وپوښتل ، (ماریوس) ځان داسې بې خبره کړ لکه د سره ئې چې دهغې خبره اوریدلې نه وي ، هغه په دې ژبه هم نه پوهیده ، (موبي) هم خپل نوم یو مسلمان نوم وښود. هغه قومندان ته وویلې چې « ددې سره خبرې کول بې کاره دي دا ګونګې دې او کوڼ هم..... د لیدنې کتنې دموخې په هکله به مونږ سلطان یا بل کوم ستر افسر ته وواېو.»

علي بن سفیان بهر ګرځیده ، هغه (ماریوس) او (موبي) و کتل نو د هغوی لورې ته راغې ، هغه سلام علیکم وویل ، نو (موبي) ورته وعلیکم السلام ووایه ، قومندان هغه ته وویل چې دوی غواړې د سلطان سره ووینې ، علي بن سفیان د (ماریوس) څخه د لیدنې کتنې د علت په اړوند و پوښتل نو (موبي) ورته وویل چې دا زما پلار دې ، کوڼ او ګونګ دې ، علي بن سفیان ورته وویل چې سلطان خو اوس ډېر زیات مصروف دې ، کله چې فارغه شي نو د لیدنې وخت به ترې واخستل شي ، هغه ورته وویل « که تاسې د لیدنې موخې را ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وواياست كيداې شي چې ستاسې كار د سلطان سره د ليدنې پرته تر سره شي ، سلطان د وړو وړو شكايتونو له پاره وخت نه شې ويستلاې ، اړونده ځانګه پخپله شكايت اوري او رفع كوي ئې.»

«ايا سلطان ايوبې د اسلام د يوې مظلومې لور د فرياد د اوريدو له پاره هم وخت نه شې ويستلاې ؟» (موبې) ترې وپوښتل: « هغه څه چې زه ئې ويل غواړم نو زه به ئې همغه ته وايم.»

«ماته د ويلو تر مخه تاسې له سلطان سره نه شئ كتلې » علي بن سفيان ورته وويل « زه به تر سلطانه پورې ستاسې فرياد ور ورسوم ، كه هغه اړين وګڼل نو تاسې به دننه را وغواړي» علي بن سفيان هغوى دواړه دننه خپلې دكار خونې ته بوړل.

(موبې) د شمالې سيمو د يوه كلي نوم واخست او وئې ويل « دوه كاله كيږى چې سوډاني فوځ دهغه ځايه څخه تير شوى دې ، زه هم د نجونو سره د دې فوځ دكتلو له پاره بيرون را وتلې وم ، يو قومندان خپل آسپ را وګرځاوه او راغې او زما دنوم پو ښتنه ئې وكړه ، كله چې ماورته خپل نوم و ښود نو هغه زما پلار راو غوښت ، هغه ئې لږ اخوا كړ او په غوږ كې ئې ورته څه وويل ، يو چا قومندان ته وويل چې دا ګونګې او كوڼ هم دې ، قومندان چغې كړې ، د مابنام وروسته څلور كسه سوډاني فوځيان زمونږ كورته راغلل، او زه ئې په زور سره پورته كړم او قومندان ته ئې ور حواله كړم. دهغه قومندان نوم باليان دې ، هغه زه له خپله ځانه سره راوړم او په خپل حرم كې ئې و ساتلم ، دهغې سره څلور نورې نجونې هم وې ما هغه ته وويل چې له ما سره واده وكړه خو هغه زه د واده پرته خپله ښځه كړې وم. دوه كاله هغه زه له ځانه سره و ساتلم ، كله چې سوډاني فوځ بغاوت وكړ نو باليان هم ولاړ ، دا مالومات نه شته چې هغه به بندي وي او كه مړ. ستاسې فوځ دهغې كورته راغې او وئې ويل چې تاسې ټولې نجونې ازادې ياست.....

زه خپل كورته ولاړم ، زما پلار غوښتل ما له چا سره واده كړي نو ټولو زما د واده څخه انكار وكړ. ويل ئې چې دا دحرم ځنډل شوى وينځه ده ، هلته د خلكوتر منځ زما ژوند ستونزمن شوى دې ، مونږ په سراې كې اوسو ، اوريدلي مې دي چې سلطان سوډانيانو ته زمكې اوكورونه وركوي ، زه اوس د باليان وينځه او يا ښځه ،هر څه مې چې ګڼئ ، راغلي يم چې ماته هم ځمكه اوكور را كړئ تر څو زه د هغې ځاې څخه كوچ وكړم او دلته ميشت شم او كه نه زه به ځان ووژنم اويا به له كوره و تښتم او د فاحشو په ډله كې به وركه شم.»

« كه چيرې تاسې ته ځمكه د سلطان نه پرته تر لاسه شي نوبيا تاسې د سلطان د كتلو څه اړتيا لرئ.؟»علي بن سفيان ورنه وپوښتل.

«هو !» (موبې) ورته وويل «بيا به هم د كتلو اړتيا وي ، دې ته تاسو عقيدت او احترام هم ويلې شئ ، زه غواړم سلطان ته دا ووايم چې دهغې په سلطنت كې ښځه د لوبو يوه اله ګرځيدلې ده ، د شتمنو او حاكمانو په كورنيو كې دواده رواج له منځه تللې دې ، د خداې له پاره د ښځو دعصمت ساتنه وكړئ او خوندي ئې كړئ ، سلطان ته زما په دې خبرو به زما زړه ته سكون پيدا شي.»

(ماريوس) ددې ټولو خبرو په جريان كې داسې چپ ناست ولكه دهغې په غوږو چې هيڅ خبره نه وي لګيدلې. علي بن سفيان (موبې) ته وويل چې سلطان په يوې غونډه كې ناست دې د هغې غونډې دخلاصيدو وروسته به ترې د وخت د اخستلو له پاره غوښتنه وكړو. هغه د ډير ځنډ وروسته راغې او وئې ويل چې هغه د سلطان څخه د اجازې د اخستلو له پاره ورغې. هغه دسلطان ايوبې كمرې ته ورغې او د لږ څه ځنډ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغې او (موبي) ته ئې وويل چې خپل پلار دې د سلطان دفتر ته يوسه ، هغه ورته د سلطان ايوبي کمره ورو ښووله ، کمرې ته د ورننوتلو تر مخه دواړو بهر لورې ته وکتل ، هغوی غوښتل چې د سلطان ايوبي د وژلو وروسته د تيښتې او وتلو لاره په نښه کړي.

(۳۵)*****

په کمره کې سلطان ځانته و ، هغه دا دواړه کښينول ، او د(موبي) څخه ئې و پوښتل ، « ايا ستاپلار د موره ګونګی او کوڼ پيدا شوی دې ؟»

«هو درونده سلطانه !»(موبي) ځواب ورکړ ، « دا دهغې پيدايشي عيب دې» سلطان ايوبي کينه ناست ، هغه په کمره کې ګرځيده را ګرځيده ، او وئې ويل « ما ستاسې غوښتنه اوشکايت واوريد ، زه له تاسې سره پوره همدردي لرم ، زه به تاسې ته هم همدلته ځمکه درکړم او کور به هم درته جوړ کړم ، ما اوريدلې دي چې تاسې ماته نور هم څه ويل غواړئ»

«ستا بخت دې الله نور هم ستر کړي !»(موبي) ورته وويل « تا ته به ويل شوي وي چې له ماسره هيڅوک هم واده کولو ته تيار نه دي ، خلک ماته د حرم وينځه ،فاحشته او بد چلنه ښځه وائي، او زما پلار ته وايي چې هغه خپله لور پلورلې ده . ته خو به ماته ځمکه او کور را کړي خو زه يوه ميړه ته اړتيا لرم ، چې زما د عزت ساتوندوی وي....» او بيائې په ماته ژبه زياته کړه « زه دداسې خبرې کولو جرأت نه شم کولې خو دخپلې مور غوښتنه تاسې ته وړاندې کوم چې که چېرې ته ما له ځانه سره نه شې واده کولې نو په خپل حرم کې مې له ځانه سره و ساته . ته زما عمر ، زما ښايست او زما جسم ته وګوره ، ايا زه ستا له پاره وړ نه يم .؟» ددې خبرې کولو سره هغې د (ماريوس) په اوږه لاس کښيښود اوبل لاس ئې په خپلې سينې باندې او د سلطان ايوبي په لور ئې اشاره وکړه ، دا اشاره د مخکې څخه پلان شوی وه ، (ماريوس) دواړه لاسونه جوړه کړه او د سلطان ايوبي په لور ئې ور اوږده کړه او بيا ئې د (موبي) لاس و نيوه د سلطان ايوبي په لور ئې ور وغځاوه لکه چې دې وائي چې زما لوره قبوله کړه.

«نجلۍ ! زه حرم سراي نه لرم » سلطان ايوبي ورته وويل « زه ددې هيواد څخه حرم سرايونه، قحبه ځايونه او شراب ختمول غواړم ، » د خبرو کولو په وخت کې هغه د خپل جيب څخه يوه سکه را وويسته او په لاسو کې ئې پورته پورته کوله ، هغه وويل « زه غواړم د ښځو د عزت ساتونکي واوسم ، » ددې خبر ي په ويلو سره هغه ددواړه تر شا ولاړ . او سکه ئې لاندې و غورځوله ، کله چې د ټنګ اواز راغې نو (ماريوس) يو ناڅاپه شاته وکتل ، اوبيا ئې سمدستي خپل مخ بيرته راواړاوه.

صلاح الدين ايوبي په ډيره ګړندۍ توګه خپل يو فټ اوږود خنجر د خپل ملابند څخه راوويست او د دهغې څوکه ئې د (ماريوس) په غاړه کښيښوده او (موبي) ته ئې وويل « دا سړې زما په ژبه نه پو هيږي ، ده ته ووايه چې خپله وسله له لاسه وغورځوي ، که لږڅه ځنډ ئې هم وکړ نو بيا به له دې ځايه ستاسې ددواړو لاشونه پورته کيږي.»

د(موبي) سترګې د حيرانتيا او ويرې څخه واځې شوی ، هغې په پوره اداکارۍ سره هڅه وکړه چې ووائي چې زما د پلار په ويرولو او ګواښولو غواړې پر ما باندې قبضه وکړي ؟ما خو پخپله خپل ځان تاته وړاندې کړې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته چې هلته په محاذ کې زما مخ ته راوستل شوی نو ته هلته زما په ژبه نه پوهیدې» سلطان ایوبي ورته وویل او د خنجر څوکه ئې د (ماریوس) په غاړه کې ور کلکه کړه ، هغه وویل ،«ایا تا دومره زر ددې ځاې د خلکو ژبه زده کړه ؟... ده ته ووایه چې خپله وسله سمدستي د لاسه و غورځوي.»

(موبي) په خپله ژبه (ماریوس) ته څه وویل نو هغه خپلې چُوغې ته لاس کړ او خپل خنجر ئې را وویست ، د هغه اوږودوالي هم د ایوبي هومره و . سلطان ایوبي ئې د لاسه خنجر واخست ، او خپل خنجر ئې د هغې دغاړې څخه لرې کړ او وئې ویل «پاته نورې نجونې چېرې دي ؟»

«تا زما په پیژندګلوي کې غلطي کړې ده ، »(موبي) په لړزیدلي اواز وویل« زما سره بله کومه نجلۍ نشته ، ته د کومو شپږو نجونو خبره کوې ؟»

ماته خداې سترګې را کړې دي» سلطان ایوبي ورته وویل ، « او خداې را ته ذهن هم راکړې چې په کې هغه مخونه عکاسي کیږی چې یو ځل مې کتلي وي. ستا مخ چې اوس په نیمائي نقاب کې پټ دې ما مخته هم کتلې و.....ته او ستا دغې ملګرې ته خداې داسې ناقصه ذهن ورکړې دې چې دکوم کار له پاره چې تاسې راغلې یاست تاسې د هغې وړ نه واست ، په سراې کې تاسې دواړه د ښځې او میړه په څیر هستۍ ، دلته په راتلو سره تاسې لور او پلار و ګرځیدئ ، خو تاسو هیڅ هم نه یاست ، ستاسې یو ملګرې بهر د آسپونو سره ولاړ دې هغه ستاسې نوکر نه دې ، هغه مو نیولې دې.»

دا دعلي بن سفیان کمال و ، هغه ته (موبي) ویلي و چې هغوی په سراې کې اوسیږي. هغه دوی دواړه په خپله کمره کې کېنیول او پخپله راووت او په اس سپور شو او دسراې په لورې ولاړ، د سراې خاوندانو ته ئې دهغوی د څهرو په هکله وویل نو هغوی ورته وویل چې هغه خو ښځه او میړه دې او یو نوکر هم ورسره دې . هغه ته ئې دا مالومات هم ورکړ چې هغوی د بازار څخه کالي او څه نور سامانونه هم رانیولې دي چې په هغې کې د نجلۍ له پاره بُرکه شکله چوغه او پڼې هم وي ، هغوی علي بن سفیان ته ویلي و چې هغوی ښځه او میره دې ، هغه ددې څخه زیاته نوره پلټنه و نه کړه ، دهغوی د کمرې قلف ئې مات کړ او د هغوی د سامانونو تفتیش ئې وکړ. دهغې څخه ئې څو نور داسې شیان را وویستل چې دهغه په بنسټ ئې شک په ډاډ سره بدل شو. علي بن سفیان پوه شو چې د سلطان ایوبي سره دهغوی په یواځې توګه دلیدنې کتنې موخه به څه وي ؟

هغه د هغوی آسونه هم کتلي و ، چې د ښه نسل تیز ځغاستي اسونه وو . د سراې د خاوندانو څخه ئې دهغوی د اسونو په هکله هم و پو ښتل نو هغوی ورته وویل چې درې واړه مسافرین په اوښانو راغلي و او دا آسونه دغه نجلۍ را غوښتي و ، د سراې خاوندانو دا هم ویلي و چې دنجلۍ خاوند ګونګې دې اونوکر ئې هم ګونګې معلومیږي. هغوی د هیچا سره هم خبرې نه کوي ، خو حقیقت کې هغوی د چا په ژبه نه پوهیدل.

علي بن سفیان بیرته راغې او وئې کتل چې غونډه پائې ته رسیدلې ، نو هغه سلطان ایوبي ته ورغې هغه ته ئې ددوی په هکله خبر ورکړ، او ټوله هغه قصه ئې ورته وکړه چې نجلۍ هغه ته اورولې وه ، اوبیا ئې د سراې دخاوندانو څخه تر لاسه شوی مالومات هم هغه ته په مخکې کېښېښود ، د هغوی د سامانونو څخه چې کوم مشکوک شیان تر لاسه شوي و هغه ئې هم ورته ور و ښول ، او خپله رایه ئې داسې ورکړه چې دوی ستا د وژلو له پاره راغلي دي. غواړي له تاسره په یواځې ځان ووینې ، هغوی به دا پلان جوړ کړې وي چې تا ووژني او بیرته و تښتي ، تر څو چې خلکو ته ستا په هکله خبر ور رسول کیږي دوی به دهمدې تیزځغاستي اسونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته د سيمې څخه ځانونه ويستلي او د بناره به لرې تللې وي ، او دا هم کيداې شي چې دا خلک تا ددومره ښايسته نجلۍ په فکر کې کړي او په خوب ځاې کې ئې ستا و دژلو پلان جوړ کړې وي.

سلطان ايوبي په فکر کې ډوب شوی و ، وئې ويل « هغوی مه نيسئ ، ترمائي يوځل را ورسوئ»

علي بن سفيان هغوی دننه ور وليږل او په خپله د سلطان د دروازې تر څنګ و دريد ، هغه د ساتونکو دډلې قومندان را و غوښت او ورته ئې وويل « دغه دواړه آسونه د خپلو آسونو سره يو ځاې تبيله کړئ ، زينونه ئې را ښکته کړئ او دهغې سره ولاړ سړې تر نظارت لاندې و نيسئ. تالاشي ئې کړئ ، دهغې په بڼه کې به خنجر وي هغه ترې واخلئ»

دا احکام پلې کړل شول واو د"ميګنانا ماريوس» ملګرې و نيول شو .دهغه څخه يو خنجر تر لاسه شو او دهغوی آسونه هم ظبط کړل شو.

اوکله ئې چې هغوی د سلطان ايوبي کمرې ته ور ننويستل نو په خبرو خبرو کې سلطان دېوې سګې په غورځولو سره په دې ډاډمن شو چې دا سړې کونړ نه دې ځکه هغه د سګې په اواز باندې سمدستې تر شا کتلې و.

صلاح الدين ايوبي نجلۍ ته وويلې « چې دې ته ووايه چې زما روح د صليبيانو دخداې په لاسو کې نه دې ، زما دخپل اللهﷻ په لاسو کې دې.»

(موبي) پر خپله ژبه د(ماريوس) سره خبرې وکړې نو هغه متوجه شو او څه ئې وويل ، (موبي) سلطان ايوبي ته وويل چې «دا وائې چې ايا ستا خدای څه بل څوک دې ؟ او ايا مسلمانان هم خدای مني ؟»

«دې ته ووايه چې مسلمانان پر هغه خدای عقيده او باور لرې چې رينبتوني دې او دريښتوني عقيدې خلک خوښوي» سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دا خبره چا وکړه چې تاسې دواړه زما د وژلو پسې را غلي ياست؟... زما رب ! که چيرې ستاسې خدای رينبتوني واې نو ستاسې خنجر به زه تر اوسه پورې له منځه وړې وم. زما رب ستاسې خنجر زما لاس کې راکړ» هغه د کومه ځابه يوه توره راوويستله ، اوځو نور شيان ئې هم ور وښول ، « دغه توره او دغه نور شيان ستاسې دې ، دا ستاسو سره يو ځاې د سمندر څخه د هغه لورې دلته راغلي دې ، ليکن ستاسو څخه مخته ماته رارسيدلي دې ،»

(ماريوس) د حيرانتيا څخه پورته شو ، دهغې سترګې د حيرانتيا نه بوټې را وتلي وي ، څومره خبرې چې کيدې د (موبي) له لارې کيدلې ، (ماريوس) په خبرو پيل وکړ خو يواځې په خپلې ژبې په خبرو کولو پو هيده ،د خداې په اړوند دخبرو اوريدو سره هغه وويل «دا سړې د رينبتوني عقيدې خاوند بريښي ، ما غوښتل ددې ځان واخلم او وئې وژنم ، خو اوس زما ځان دهغې په لاسو کې دې.دې ته ووايه ستا په سينه کې يو خداې دې هغه ماته را وښيه ، زه غواړم هغه خدای ووينم کوم چې ده ته دابنولي چې دا خلک ستا د وژلو په نيت راغلي دې.»

دسلطان ايوبي سره ددومره اوږدو خبرو مهلت نه و ، که هغه غوښتلي نو دواړه ئې جلادانو ته ور حواله کولې شول ، خو هغه وکتل چې دغه سړې بې لارې شوی ښکاري ، که چيرې دا پاګل نه وي نو په ذهني توګه خو ضرورلاړورکې دې. هماغه و چې د هغوی سره ئې دوستانه خبرې پيل کړې. په همدې وخت کې علي بن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیان هم را ننوت ، هغه غوښتل چې د سلطان خیریت و پوښتي ، سلطان ورته په خندا کې وویل چې «هر څه درست دي علي ! ما له هغه څخه خنجر اخستي دي.» علي بن سفیان د سکون نه ډک «اه» وکړه او بیرته بهر ولاړ.

(ماریوس) وویل « مخکې له دې چې سلطان زما سر له تنې پرې کړي ، زه غواړم دخپل ژوند قصې کولو مهلت راکړل شي .» سلطان اجازه ورکړه ، (ماریوس) همغه قصه واوروله چې څو شپې د مخه ئې خپلې ډلې او قومندانانو ته په هغه دښته کې اورولې وه ، ټکې په ټکې ئې همغه سلطان ایوبي ته واوروله ، اوس نو هغه په صلیب د عیسې د راځوړند شوی بُت ، د پیغلې مریم د انځور ، او د پادریانو دهغه خداې نه چې دپادریانو د اجازې پرته ورسره خبرې نه شي کیداې ، نوره هم په ډیره کلکه توګه بیزارې ښکاره کړه ، اوو ئې ویل « د مرېنې تر مخه ماته د خداى یو څرک یوځل را وښایاست، زما خدا ې زما کوچنیان د لوږې ووژل ، زما مور ئې رنده کړې ده ، زما خور ئې د شرابې وحشیانو په بندې ځاې کې ور اچولې ده ، او زه ئې دېرش کاله په بندې خانه کې ور و غورځولم. زه چې دهغې ځاې څخه راووتلم نو د مرګ په خوله کې را پریوتم.

« سلطانه ! زما ژوند ستا په لاسو کې دې.ماته هغه ریښتونې خداې را و ښایاست ، زه به هغه ته فریاد وکړم او دهغې څخه به انصاف و غواړم.»

ستا ځان زما په لاسو کې نه دې» سلطان ایوبي ورته وویل « زما دخداې په لاس کې دې ، که چېرې زما په لاسو کې واى، نو تر اوسه به تاسې زما د جلاد د توري لاندې واست ، زه به تاته هغه ریښتونې خداى در و ښایم چې ستا د سر د پرې کولو څخه ما منه کوې. خو تاته به په هغه ریښتونې خداې باندې عقیده پیدا کول وي. او که نه خداې به ستا فریاد وا نه وري ، اونه به ته انصاف ومومې » سلطان ایوبي د هغې خنجر هغه ته بیرته ور واچاوه ، او په خپله ولاړ او دهغه په لور ئې شا کړه او (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې زه خپل ځان تا ته سپارم ، دا خنجر زما په شا کې ښخ کړه»

(ماریوس) خنجر په لاس کې و نیوه ، هغه ته ئې وکتل ، دسلطان ایوبي په ملا ئې سترګې ولګیدې ، پورته شو اودسلطان تر مخه ولاړ ، هغه ته ئې دسر نه تر پښو پورې وکتل ، دسلطان ایوبي د جلالي شخصیت اغېز و یا د سلطان د سترګو ځلیدا وه چې هغه ته ئې ریښتونې خداې تر سترګو کړ.دهغه لاس و رپیده هغه خپل خنجر دسلطان ایوبي په قدمونو کې کېښود ، په د واړو زنګونو کښیناست اودسلطان لاس ئې ماچ کړ او په زور زور سره ئې و ژړل ، (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې یا خو دا پخپله خداى دې او یا داچې خداى ئې په سینې کې ورننویستې دې ، دې ته ووایه چې ماته خپل خداى را و ښیه .»

سلطان ایوبي هغه راپورته کړ او د خپلې سینې سره ئې یوځاې کړ او په خپلو لاسو ئې د هغې اوښکې پاکې کړې.

هغه ښویدلې انسان و ، دهغه په زړه کې د مسلمانانو پر خلاف نفرت او کرکه وه ، او د اسلام پر خلاف د زهرو څخه ډک و . بیا حالاتو هغه د خپل مذهب څخه بې زاره کړ ، دا یو قسم لیونتوب و ، یوه تنده وه چې هغه ئې دداسې یو خطرناک کار د ترسره کولو په لور روان کړې و .سلطان ایوبي هغه بې ګناه ګاڼه ، خو هغه ئې ازاد هم پرې نښود. بلکه د خپل ځان سره ئې وساته ، (موبي) خو روزل شوى را استول شوى وه او را تښتیدلې جاسوسه وه ، دا هغه اومه نجلۍ وه چې د صلیبیانو پیغام ئې سوډانیانو ته ورساوه ، او هغوی ئې بغاوت ته تیار کړل ، ، هغه د هیواد دښمنه وه ، اسلامي قانون هغه په هیڅ صورت نه شوه ښنلاې ، سلطان هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اودهغې ملګرې علي بن سفيان ته ور وسپارل، د تفتيش په وخت کې دواړو په خپل جرم اقرار وکړ. او دا ئې هم وويل چې دخوراکې موادو قافله هم همدوی لوټلې وه اونجونې هم همدوی ازادې کړې وې او داچې ټول ساتونکې ئې له منځه وړې و. او باليان او دهغې ملګری هم همدوی وژلي و.

دا پلټنه درې ورځې روانه وه په دې وخت کې د (ماريوس) ذهن روښانه شوی و، يوځل هغه د سلطان ايوبي څخه پوښتلي و «ايا تا دا نجلۍ مسلمانه کړې او په خپل حرم کې دې ور ننويستې ده؟»

«نن ماښام به ددې پوښتنې ځواب درکوم» سلطان ايوبي ځواب ورکړ. دماښام په وخت سلطان ايوبي (ماريوس) له ځانه سره يوځاې کړ او لرې ئې تر يوه ځابه پورې يوې سيمې ته يوړ، د لرګي دوه تښتې پرتې وې پر هغوی سپين ځادرونه غوړيدلي و، سلطان ايوبي ځادرونه له يوې خوا څخه پورته کړل او (ماريوس) ته ئې و ښول، دهغې د مخ رنګ بدل شو، دهغه تر مخه د (موبي) لاش پروت و، اوپه بلې تختې باندې دهغه د ملګري لاش، سلطان ايوبي د (موبي) په سر لاس کښيښود او وروسته ئې کش کړ. د هغې ګردن د وجود څخه جدا و، هغه (ماريوس) ته وويل، «ما نه شوکولاې دا وبښم، تا دا له ځانه سره راوړې وه، چې زه دهغې په ښايست او جسم باندې زړه له لاسه ورکړم. خو ما ته دهغې جسم د يوې ذرې په اندازه هم ښه نه لګيده، خو اوس را ته ښه ښکاري، اوس چې ددې جسم څخه دومره ښايسته شکل او صورت لرې شوی دې، ماته دا ډير ښکلې ښکاري، الله ج دې ددې ګناهونه معاف کړي.

«سلطانه!» (ماريوس) ترې و پو ښتل «تاماته ولې عفوه وکړه»

«په دې خاطر چې ته زما د وژلو په نيت راغلې وې» سلطان ايوبي ورته ځواب ورکړ. «خو دا نجلۍ زما د قوم د کړچار د ختمولو له پاره راغلې وه، او ستا دا ملګرې هم د همداسې يو پلان له مخې د ډيرو وګړو قاتل و ګرځيد، او تا زما د وينو په تويلو سره د خداې کتل غوښتل.»

څو ورځې وروسته د (ميګنا نا ماريوس) څخه سيف الله جوړ شو چې بيا د سلطان ايوبي په ساتونکې ډله کې ورګډ شو اوکله چې سلطان ايوبي له نړۍ سترګې پټې کړې نو بيا همدې سيف الله خپل اخري اولس کلونه د صلاح الدين ايوبي د قبر تر څنګ تير کړل، خو نن هيڅا ته معلومه نه ده چې د سيف الله قبر چېرې دی.

(۳۲)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان جنرالان د صليبي جاسوسي شبکې په لومو کې

دويمه ميرمن.......(۴)

دقاهرې د ښار څخه دوه نيم ميله لرې پرته دښته ،چې له يوا ړخه د شګلوړه غونډيو اود نورو دريو اړخونو څخه ان تر اُفقه پورې شګو پوخلي وه ، د انسانانو د سمندر لاندې ډوبه پرته وه. دا د سلونو زرو انسانانو هجوم و، په دوی کې اوښ سپاره هم و او آسپ سپاره هم ، يو زيات شمير خلک په خرو هم سپاره راغلي ول ، خو د هغو خلکو شميره تر ټولو ډيره وه چې هيڅ سپرلۍ ئې نه درلوده. دغه بې شميره هجوم د څلورو پنځو ورځو څخه را په دېخوا دې دښته کې را ټولويده ، د خلکو ګڼې ګوڼې د قاهرې د بازارونو ښايسته والې نور هم ور زيات کړې و. سرايونه ټول دخلکو ډک و. دا خلک د لرې لرې ځايو څخه د سرکار ددې اعلان نه وروسته راغلي و چې ويل ئې ، پنځه شپږ ورځې وروسته به دهمدې شګلوړه دښتې په څنډو کې د مصري فوځ د آسونو د ځغاستې ، د آسونو او د اوښانو د سپرو د غشو د ويشتولو مقابلې تر سره کيږي او نور زيات شمير جنګي کمالونو به ښوول کيږي. ډنډوره چې دا اعلان هم کاوه چې هغه شمير غير فوځي خلک هم په دې مظاهرو کې ګډون کولاې شي چې په توري وهلو ، د آس په ځغلولو اود غشي په ويشتلو کې د مقابلې توان ولري.

دا اعلان د صلاح الدين ايوبي له اړخه کيده ، هغه ددې اعلان څخه دوه موخې درلودې يو داچې خلکو ته په فوځ کې د استخدام کيدو په لور رغبت ورکړي اوبل دا چې ،هغه خلک چې له فوځي اړخه سلطان کمزورې ګڼي دهغوی شکوک له منځه ولاړ شي. کله چې سلطان ته د اخبر ور ورسيد چې خلک شپږ ورځې دمخه د سيل او ننداري ځاي ته را رسيدلي نو زيات خوشحاله شو. خو علي بن سفيان اندېښمن بريښيده ، هغه سلطان ته هم دخپلو اندېښنو په هکله ويلي و. سلطان په ډيره خوښۍ هغه ته ويلي و « چې که چېرې د سيلانيانو شميره تر يو لک کسانو پورې ورسيږي نو مونږ به ددې جوګه شو چې دهغوی له منځه پنځه زره زره ورعسکر تر لاسه کړو.»

«درونده اميره !»علي بن سفيان ورته وويل « زه د سيلانيانو هجوم د يو بلې زاوئې څخه هم وينم ،زما د آند په مطابق که دا هجوم تر يو لک کسانو هم ورسيږي نو په هغوی کې به حتماً زر کسه جاسوسان رانوتې وي د کليو او باندېو څخه ښځې هم راروانې دي چې ډيرې ئې سوډانيانې دي ، دهغوی د زياتو رنګ دومره سپينوالې لري چې عيسائي ښځې په کې په اسانۍ سره ځانونه پټولاې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا په دې ستونزې باندې ښه پو هېږم علي !» سلطان ورته وويل« خو ته پوهېږې چې ما ددې ميلې اوسيل انتظام د څه له پاره کړې ؟ ته به خپله شبکه نوره هم زيرکه ، هوښياره او فعاله کړې.»

«زه ددې ميلې په هکله خوښ يم» علي بن سفيان ورته وويل « دا ميله ډيره زياته اړينه وه ، ما خپله اندېښنه ستا د اندېښنو د زياتولو په خاطر تاته نه ده ويلې ، يوائې دا خبر مې درکړې چې دا ميله دخپله ځانه سره دا ډول ګواښونه هم لري. په قاهرې کې موقتي قحبه ځايونه جوړ شوي چې ټوله شپه د نندارچيانو څخه ډک وي. د نندارچيانو او سيلانيانو ډيرو ئې د ښهر څخه دباندې خيمې درولې دي . زما شبکې ماته خبر راوړې دې چې په دوی کې د جوارګرو او عصمت پلورونکو خيمې هم شتون لري. سبا د ميلې ورځ ده ، خو نڅونکو او سندرغاړو د همدا اوسه د نندار چيانو شتمنۍ لوټ کړې دي .»

«کله چې ميله پاې ته ورسيږي نو دا ناپاکي او غلاظت به هم د هجوم سره يو ځاې له منځه ولاړ شي» سلطان ورته وويل « زه اوس نه غواړم په دوی باندې بنديز و لګوم ، دمصر دخلکو اخلاقي حالت ډير خراب دې ، جواري او عصمت پلورنه په يوه يا دوه ورځو کې له منځه نه شي تللاې ، اوس هم ماته د لا زياتو نندارچيانو او سيلانيانو اړتيا ده. زه بايد فوځ تيار کړم او علي ! ته پوهيږې ، چې مونږ ته د ډير زيات فوځ اړتيا ده ، او ما د فوځي مشرانو په غونډه کې ددې خبرې پوره سپينوالې هم کړې دې .»

«ما ونه شو کولاې تا د هغې سپينوالې څخه منه کړم ، دروندده اميره !» علي بن سفيان ورته وويل « زما استخباراتي سترګو ويل چې په هغو مشرانو کې ترنيمائې ډير زمونږ خواخوږی او وفاداره نه وو ، ته ډير ښه پو هيږې چې په هغې ډله کې څه داسې هم و چې نه غواړي تا په دې مقام او ځاې کې ووينې ، اوپاته نور هم د سوډانيانو پخواني دوستان اوملګري دي ، ما دهغوی د هر يوه تر شا دخپلې شبکې يو يو کس مؤظف کړې دې ، او زما خلک ما ته دهغوی د کړورو او کړ چار په هکله وخت په وخت خبر راکوي.»

«ايا د کوم يوه په هکله تر اوسه کومه خطرناکه خبره را رسيدلې ده؟» سلطان ايوبي ترې و پوښتل.

«نه» علي بن سفيان ځواب ورکړ ، « يوائې دا يوه خبره ده چې دغې خلکو خپلې رتبې او حيثيتونه له ياده ويستلي او د شپې هغه مشکوکو خيمو او ځايو ته ورځي چې موقتي قحبه ځايونه او نڅاځايونه ګرځيدلي دي. تر اوسه پورې ددوی د ډلې څخه دوو کسانو هغه نڅونکی نجوني خپلو کورونو ته هم ور بللې دي.... ددې څخه اخوا زما ذهن د هغه بادباني کشتيو په شاوخوا کې را څرخيږي چې لس ورځې مخته د روم د بحيرې په ساحل کې تر سترګو شوی وي.»

« ايا په هغوی کې څه خاص خبره وه ؟» سلطان ايوبي ترې و پو ښتل.

تر هغه وخته پورې د روم د بحيرې څخه فوځ بيرته را ستون شوی و ، خو په پټو او ځانګړيو ځايو کې دوه دوه کسان هملته په ساحل باندې د پهرې له پاره ګمارل شوی و ، علي بن سفيان د ماهي نيونکو او کوچيانو په بڼه کې په ساحل باندې د استخباراتو د شبکې څو کسان ټاکلي و ، هغه دا کار په دې خاطر کړې و چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلیبیان په ناڅاپي توګه یرغل و نه کړي او بل دا چې ددې لارې د صلیبیانو جاسوسان را دا خل نشي. خو د ساحل غاړه ډیره اوږده او پراخه وه ، په ځای ځای غونډۍ او لوړې ژورې هم وې. په دې اساس ټول ساحل په یوه وخت کې تر څارنې لاندې نه شو راتللای. لس ورځې تیرې شوې وې چې دهغه ځایه څخه ، چیرې چې سمندر د غونډیو تر منځ را ننوځي ، دوه بادباني کشتۍ دوتلو په حال کې کتل شوی دي. داسې بریښي چې هغوی د شپې هلته راغلي وي.

د هغوی د بیرته تګ په کتلو سره د سلطان دوه سپاهیانو خپل اسونه د هماغه ځای په لور ور ورځغلول ، خو څه ئې تر لاسه نه شو کړای، هلته د انسان بوي هم نه احساسیده ، او کشتۍ هم په سمندر کې تر لرې لرې پورې تللې وې ، د کشتیو د بادبانو د جوړښت څخه ځرګندیده چې دا د مصر د ماهې نیونکو کشتۍ نه دي ،او د سمندر د هغې لورې دلته راغلي دي. سپاره لږ څه اخوا دېخوا په دښته کې و ګرځیدل خو هیڅ ئې په سترګو نه شول. هغوی قاهرې ته خبر ورکړې و چې د ساحل تر څنګ دوه شکمنې کشتۍ تر سترګو شوی دي، د علي بن سفیان له پاره دا شونې نه وه چې په شګلوړه ځمکه کې دا ومومي چې د کشتیو څخه څوک او یا څه را ښکته کړل شوی دي. ځکه هغه ته د خبر په ورسیدو هم درې ورځې تیرې شوې وې.

علي بن سفیان د سلطان ایوبي ددې پو ښتنې ځواب چې په هغې کشتیو کې کومه ځانګړې خبره وه ، دا سپیناوې وکړ او وئې ویل « مونږ د یوې یونیمې میاشتې راهیسې د میلې اعلانونه پیل کړي دي ، په دومره موده کې خو د اروپا مرکز ته هم خبر ور رسیږي او دهغه ځایه څخه جاسوسان را تللي شي ، زه تر ډیره ځایه پورې شکمن یم چې د نندارچیانو سره به صلیبي جاسوسان هم میلې ته راغلي وي ، په قاهر کې اوس نجونې په موقتي توګه نه بلکه په تل پاتې توګه پلورل کیږي. سلطان دا درک کولای شې چې دهغوی را نیونکې خلک د معمولي حثیثت خاوندان نه دي ، بلکه په دغه را نیونکو کې د قاهرې تاجران ، زمونږ د انتظامی یو شمیر غړي او د فوځ لوړپوړي مشران هم ګډون لري. په پلورونکو نجونو کې به په ډاډمنه توګه د صلیبیانو د جاسوسي شبکې روزل شوی نجونې هم ورګډې وي .»

سلطان ایوبي په دغه اطلاعاتو باندې څه اندېښنه و نه ښووله ، د روم په بحیره کې صلیبیانو ته د ماتې د ورکولو څخه نژدې یو کال تیریده ، علي بن سفیان د سمندر هغې لورې ته هم د جاسوسي شبکې جال غوړولې و. خو ډیر باوري نه بریښیده ، دلته قاهرې ته په همدې وختو کې خبر رارسیدلې و چې صلیبیانو په مصر کې د ښارکښې او تخریب کارۍ له پاره خپل روزل شوی وګړي ګمارلي دي ،مګر تر اوسه پورې دا نه وه ډاګیزه شوې چې د مصر په اړوند هغوی څه پلانونه لري ، د بغداد او دمشق نه په راغلو اطلاعاتو کې ویل کیده چې صلیبیان به ډیر فشار همله راوړي. ځکه هغوی لا د پخوا څخه په سوریه «شام» کې مسلمان امرا او رئیسان په شرابو کې ډوب کړې و ، خو د سلطان زنګي په شتون کې صلیبیانو تر اوسه پورې هلته د نیغ په نیغه د ټکر کولو همت نه شو کولای. خوکله چې صلاح الدین ایوبي دهغوی ستره جنګي بیړۍ د روم په بحیره کې د ټول فوځ سره یوځای غرقه کړه نو تر څنګ ئې عربو هم د سلطان زنګي په مشرۍ د صلیبیانو په هیواد یرغل وروست او د هغوی څخه ئې جزیه واخسته او سولې ته ئې مجبور کړل. په دې جنګ کې زیات شمیر صلیبیان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان زنگي په ولکه کې د بنديانو په خير راغلي و ، چې په دې ډله کې دهغوی يو شمير سالاران او لوړ پوړي چارواکي هم موجود وو. سلطان زنگي دا بنديان له ځانه سره وساتل ، ځکه چې صليبيانو د مسلمانانو جنگي بنديان شهيدا ن کړي و. ددې نه اخوا صليبيان په وعده باندې هم نه دريدل او تل به ئې وعدې ماتولې.

که څه هم سلطان ايوبي په دې ډاډمن و چې له هغه اړخه سلطان زنگي د اسلامي امت ساتنه کوي خو بيا ئې هم د خپل فوځ جوړښت ته دوام ورکړ تر څو د صليبي ځواکونو څخه دفلسطين سيمه بيرته واخلي ، او تر څنگ ئې د عربو ځمکه د کفارو د شر څخه د تل له پاره و ژغوري. همدا راز هغه غوښتل د مصر دفاعي سيستم نور هم ورکلک کړي ،خو هغه ته په يوه ځل دحملې کولو او دفاع کولو دواړو له پاره د ډير زيات فوځ اړتيا وه. په مصر کې په فوځ کې دخلکو د را ننوتلو او د فوځي خدمت له پاره د خلکو استخدام کولو پروسه (Process)د سلطان له آنده ډيره کمزورې وه. ددې يو علت دا هم کيداې شو چې د سوډانيانو فوځ له منځه تللې و او دهغې پاته شونو قومندانانو او منصبدارانو په کليو او بانډو کې د سلطان پر خلاف سخت منفي تبليغات پيل کړي و. ددې فوځ ډير کم شميرچارواکو د سلطان سره د وفادارئ تړون کړې و او بيرته په فوځ کې شامل شوی و. سلطان ايوبي و توانيد چې دغه لږه شميره مصری فوځيان او د سلطان زنگي له اړخه راليږل شوی فوځيان، ټول سره د يوه منظم فوځ په شکل کې راټول کړي. د مصر خلکو تر اوسه پورې دا فوځ نه و کتلې ، او نه ئې سلطان ايوبي ليدلې و. سلطان ايوبي ددې ميلې د اعلان سره سم خپلو فوځي او نورو لاس لاندې قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې دبهر څخه د راغلو ميلمنو سره ووينې ، او د مينې او محبت له لارې دې دهغوی باور تر لاسه کړې اوهغوی ته دې دا ډاگيزه کړې چې دا هر څه ددوی خپل دي او زمونږ د ټولو موخې دادي چې د خدای ج او د هغې د رسول ص د نظام پولې تر لرې لرې پورې و غځوو او هيواد ددې صليبي فتنې څخه د تل له پاره پاک کړو.

د ميلې څخه يوه ورځ دمخه علي بن سفيان ، سلطان ايوبي د عيسايي جاسوسانودنفوذ د خطر څخه خبر کړې و. هغه ورته وويل « درونده اميره !زه د جاسوسانو څخه ويره نه لرم. په حقيقت مونږ ته گوانښ د خپلو کليمه ويونکو ورونو څخه دې چې غواړي د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عمليات بريا ته ورسوي. که چېرې دهغوی ايمان کلک وي نو بيا خو د صليبيانو د جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ نه شي بريالي کيداې. دميلې د ننداړچيانو تر منځ چې کومې نخونکې نجونې تر سترگو کيږي دا ټولې دصليبيانو د جال لومې دي چې د يو شمير بې ايمانه مسلمانانو د رانيولو له پاره ئې خپرې کړې خو بيا هم زمونږ شبکې ټولې فعاله او شپه او ورځ د خپلو اطلاعاتو په راټولو کې مشغولې دي»

«خپلو کسانو ته ووايا ست چې هيڅ يو جاسوس و نه وژني .»سلطان ايوبي ورته وويل ،«ژوندي ئې را ونيسئ، ځکه جاسوس د دښمن سترگې او غوږونه وي ، خو مونږ ته ژبه ده. هغوی تاسې ته د هغوخلکو رازونه وائې چې دلته ئې را استولې دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميلې سهار را وخوت ،هغه ميدان ډير پراخه او خپور و ، د ميدان په درې واړو اړخونو کې دنندارچيانو هجوم و. خو هغې لورې ته چې د شکو غونډۍ پرتې وې چاته د ورتللو اجازه نه وه ، د جنګ ډول ووهل شو او د آسونو د پښو اوازونه داسې را پورته شول لکه ستر سيلاب چې را روان وي ، ګرد او دوړې د اسمان په لور ختلې ، دا د دوه زرو څخه د زياتو سپاهيانو آسونه و ، لمړې آس سپور ميدان ته را ننوت ، دا په خپله صلاح الدين ايوبي و . دهغه دواړو خواو ته بيرغچيان و . وروسته ورپسې دسپرو ډله را روانه وه ، په آسونو باندې ګلداره ځادرونه غوړول شوي و . د هر سپور په لاسو کې برچه وه ، د هرې برچې په څرکيدونکي ځوکې د رنګينو ټوټو يو کوچنۍ جنډه را ځړيده ، د هر سپور په ملا باندې يوه توره را ځړول شوې وه ، آسونه په ډيرې دبدبې سره را روان ول، دسپرو غاړې پورته او سينې ئې خپرې وې ، دهغوی پر مخونو باندې يو جلالي اغيز و ، داسې معلوميدل چې دوی د نندارچيانو د هجوم څخه پورته او اعلي و ستر نور خلک دي ، دهغوی دغه شان او شوکت د نندار چيانو تر منځ چپتيا او دفوځي ډلې رعب را پيدا کړ.

نندارچيان د نيمې دايرې په شکل کې ودريدل ، دهغوی شاته نور نندارچيان په خپلو آسونو سپاره ناست و او بيا د هغوی تر شا اوښ سپاره نندار چيان ول ، ان تردې چې په يوه يوه آس او يوه يوه اوښ تر دوو او يا درې درې کسانو پورې ناست ول. ددوی تر مخه په يوځای کې شاميانې لګيدلې وې ، په دې ځای کې چوکۍ ايښول شوې وې ، چې د سترو رتبو خاوندان پرې ناست ول، په دې ناستو خلکو کې تاجران هم وو او دسلطان د حکومت افسران او د ښار او سيدونکي معزيزين هم. په دوی کې د قاهرې د مساجدو امامانو ته هم دناستې ځای ورکړل شوی و. امامان تر ټولو مخته ناست وو. ځکه چې سلطان ايوبي دمذهبي مشرانو او علماؤ ډير زيات احترام او عزت کاوه. ان تردې چې دهغوی د اجازې پرته کيناسته هم نه. په دې ډله کې د سلطان هغه افسران هم ناست وول چې په انتظاميه کې و خو اصل اړيکې ئې د فوځ سره و. سلطان هغوی ته په ځانګړې توګه ويلي و چې ددې مشرانو سره کښيني او دهغوی سره ددوستۍ اړيکې پيدا کړي ، په دې ډله کې «خادم الدين البرق» نومې وګړې هم و. دا د علي بن سفيان نه وروسته دويم کس و چې دسلطان ايوبي د پټو پلانونو او دمملکت او فوځ د هر راز څخه خبرو. دهغه کار همداسې و او دهغه رتبه د سالار په اندازه وه. د جنګ پلانونه او نقشې ټولې دهمغه سره وي ، دهغه عمر نژدې څلويښت کاله پوره کيده. هغه د عربو د نارينتوب د ښايست او جلال يو پيکر و. هغه د ځواکمن جسم خاوند او د روڼ مخ خاوند و.

د البرق سره يوه نجلۍ ناسته وه. ډيره زياته ښکلې او ښايسته وه ، ځوانه هم وه. د نجلۍ سره يو سړې هم ناست و چې عمر به ئې شپيته کالو ته رسيده ، هغه د رنګ او لبا س له اړخه يو ستر تاجر معلوميده ، البرق څو ځله دهغې نجلۍ په لور کتلې و ، يوځل نجلۍ هم دهغه په لورې وکتل او ورته مسکۍ شوه. بيا ئې دهغه زوړ سړې په لور وکتل نو دهغې مسکا له منځه ولاړه.

آسونه د نندارچيانو له مخه تير شول او د اوښانو نوبت را ورسيد ، اوښان ئې هم د آسونو په څير په ګلداره ځادرونو پو ښلي و.دهر سپور په لاسو کې يوه اوږده نيزه وه، او دهرې نيزې د څوکې څخه لږ لاندې دوه رنګين بيرغونه را ځړول شوي و، په هوا کې ددې بيرغونو رپيدل او پرکيدل ډير ښه بريښيدل اوټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

نندارچیان ئې ځانته متوجه کړي و . د هر سپور په اوږو یو کمانو را ځوړنده وه او د اوښ په زین د پاسه د غشو رنګینی خلطي پرتې وي. د سپَرو شان څه بل شان و ، د آس سپَرو په څیر اوښ سپرو هم مخ ته کتل ، ان تر دې چې خپلي سترګې ئې هم ښې یا کیڼ لورې ته نه اړولي را اړولي. دا اوښان د هماغه اوښانو په څیر وو چې یو شمیر نندارچیان پرې د نندارې له پاره ناست و . خودفوځي روزنې ، فوځي چال اودفوځي سپَرو لاندې هغوی څه دبلې نړۍ اوښان معلومیده.

البرق په خپل ځنګ کې ناستې نجلۍ ته یو ځل بیا وکتل ، اوس نو نجلۍ هم دهغې په سترګو کې سترګې ور و ټومبلې ، دهغې په سترګو کې داسې جادو و چې البرق په خپل ځان کې هغه د برق د ټکان غوندې محسوس کړ.

دنجلۍ په شونډو باندې د حیا او شرم خندا راښکاره شوه ، خو کله به ئې چې په خپل ځنګ کې ناست بوډا ته وکتل نو خندابه ئې په کرکې او نفرت بدله شوه. البرق یوه ښځه هم درلوده ، چې څلور اولادونه ئې ترې پیدا شوی و . کیدای شې په دې وخت کې هغه خپله ښځه له یاده ویستلې وي ، هغه د نجلۍ سره دومره نژدې ناست و چې دنجلۍ وریښمین نقاب به د هوا دځپو په واسطه دهغه په سینې لګیده ، هغه یو ځل دا نقاب په لاس باندې پورې واهه ، نو نجلۍ په شرمیدلې توګه ترې معذرت و غوښت ، البرق ورته و خندل خو په خوله ئې څه و نه ویل.

داوښانو پسې پیاده فوځ را روان و ، په هغوی کې د غشي ویشتونکو او تیغ وهونکو ډلې شاملې وي ، دهغوی یو ډول تګ ، یو ډول وسله او یو ډول لباس په نندارچیانو همغه ډول اغیز و کړ لکه څنګه چې دسلطان ایوبي راتګ هغوی تر خپل اغیز لاندې راوړي وو. د سپاهیانو په مخونو باندې خوښي او ځلا وه ،او ډیر زیات ډاډه تر سترګو کیدل. دا ټول فوځ نه و ، یوازې منتخب ټولي و. دهغوی شاته منجنیقونه و چې توانمنده آسونو راکشول، د منجنیق دهر دلګي تر شا د آسونو ګاډۍ وې چې په کې ستري ستري تیږې ، یو ډول ختیین لوښې او نور اړوند شیان بار کړل شوی و ، په دوی کې د تیلو په څیر کومه ماده هم ایښول شوی و چې د منجنیقونو په واسطه غوځارول کیده. هر چیرې به چې دا لوښې غورځیده هلته به په څو ټوټو باندې ویشل کیده او اور اخستونکې ماده به ئې تر لرې لرې ځایو پورې شیندله ، او کله به چې اور لګونکي غشي وروړسیدل نو ټولو ځایو به اور اخسته.

دسلطان ایوبي په قیادت کې دغه سپاره او پیاده دلګې ، د نیمې دایرې په شکل کې ښکته پورته شول او په ډیره ګړندۍ توګه د ننداره چیانو له منځه تر لرې پورې ولاړل ، سلطان ایوبي د لارې څخه بیرته راستون شو ، د هغه د اس تر مخه د بیرغچیانو آسونه ، ښي ، کیڼ او شاته د ساتونکو آسونه او دهغوی وروسته د نائب سالارانو اسونه را روان وو . سلطان خپل آس و دراوه ، را ټوپ ئې کړ او نندارچیانو ته ئې په هوا کې د خپل لاس په خوځولو سره سلام کاوه او شامیانې ته دکښیناستو له پاره ور ننوت. هلته ناست ټول خلک پورته شول ، سلطان ایوبي ټولو ته سلام وکړ او په خپل ځای کښیناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره او پیاده دلګي ټول مخته ولاړل او د غونډیو شاته ئې ځاي و نیو ،میدان خالي شو ، یو آس سپور دخپل آس په ځغاسته هلته را ورسید ، دهغه په یو لاس کې د آس قیضه او په بل لاس کې ئې د اوبښ رسۍ وه . اوبښ هم د آس د منډې سره سم په منډه وهلو سره ځغلیده. دمیدان په منځ کې آس سپور په خپل آس و درید ،او د آس قیضه ئې پریښوده ، او ټوپ ئې کړ د اوبښ په شا کښیناست. اوبیا ئې دهغې څخه لاندې پر ځمکه ور ټوپ کړ. څوقدمه ئې د اوبښ او آس سره منډه ووهله اوبیا ئې ورټوپ کړاو په آس سپور شو ، د آس او اوبښ په منډه کې هیڅ توپیر نه تر سترګو کیده. یو ځل بیا هغه دآس د شا څخه د اوبښ شا ته ور ټوپ کړ ، هغه ډیر مخته ولاړ او غائب شو.

خادم الدین البرق لږ څه ښي لوري ته ښکته شو دهغې دخولې او د نجلۍ د سر تر منځ دوه درې انچه فاصله پاته شوې وه . نجلۍ هغه وکوت ، البرق ورته وخندل ، نجلۍ و شرمیدله ، هغه بوډا دا دواړه په همدې حال کې و کتل. دهغه په هغې زړې ټنډې باندې غونجې نورې هم زیاتې شوې.

یو ناڅاپه د غونډیو له منځه هغه د سطلونو په څیر دخاورو جوړ شوی لوښې چې د آسونو په ګاډیو کې بار شوی و ، پورته و غورځول شو او بیرته په میدا ن کې را پریوتل، لوښې به مات شو او تیل به ترې هر لوري ته و شیندل شول لږو ډیر سل داسې لوښې میدان کې را پریوتل او دهغوی څخه را وتلې ماده به نژدې په سل متره مربع ځمکه کې خپره شوې وې ، په یوې غونډۍ باندې شپږ کسه غشي ویشتونکي را پیدا شول ، هغوی اوربلونکي غشي را وویشتل او په هغه ماده باندې، چې د ماتو لوښو په واسطه خپره شوې وه ، اور بل ولګید ، دغشو د ویشتلو سره سم ټوله سیمه یوه شعله و ګرځیده ، چې لوړوالې ئې د اس تر ګیډې پورې او خپور والې ئې نژدې سل مترو ته رسیده .په همدې وخت کې څلور آس سپرو خپل اسونه په پوره تیزۍ سره را وځغلول ، شعلو ته په را رسیدو هغوی آسونه و نه درول ،او نه ئې د آسونو دځغاستې چټکتیا را کمه کړه. ټول په همغه شعلو کې ور ننوتل ، نندارچیان حیران و چې هغوی به ټول په اور کې لولپه شي خو هغوی په دومره پراخه اور کې هماغسې په ځغاسته تر سترګو کیدل ، اخر هغوی ټول د اور څخه سلامت ووتل. نندار چیانو د چک چکوکولو په واسطه هغوی ته شاباسې ووایه ، دنندار چیانو شور او ځوږ دومره زیات وو چې تابه ویل آسمان چوي. هلته ددوو سپرو په ښه اور لړیدلې و. دواړه د ځغلیدونکو آسونو څخه په شکو کې را پریوتل او لږ څه په دې شګو کې ور غښتل ،او په دې ترتیب ئې د خپلو ښه اور مړ کړ.

البرق د دې ټولې شورو غوغا او د آس سپرو دکمالاتو د کتلو څخه سترګې اړولې وې او د نجلۍ په لور متوجه و . نجلۍ به هم کله کله دهغې لوري ته کتل او د لږې مسکا وروسته به ئې د هغه زوړ بوډا په لور وکتل. هغه زوړ پورته شو او هیڅوک پوه نه شو چې ولې د هغه ځاېه څخه ولاړ . نجلۍ هغه د تللو په وخت کې تر سترګو لاندې څاره. البرق ته دا معلومه وه چې نجلۍ د همغه زوړ سره راغلې وه. هغه د نجلۍ څخه و پوښتل « ستا پلار چیرې ولاړ.»

«دا زما پلار نه دې» نجلۍ ځواب ورکړ « زما میړه دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ميره !» البرق ترې په حيرانتيا سره و پوښتل « ايا دا واده ستا د مور پلار په خوښه شوی دی او که ستا په خوښه ؟»

«نه ! هغه زه اخستې يم .» نجلۍ ورته په غمجنه لهجه ځواب ورکړ.

«هغه چېرته ولاړ ؟» البرق ترې و پوښتل.

«هغه خفه شو او ولاړ.» نجلۍ ځواب ورکړ « هغه ته شک پيدا شو چې زه تا ته د مينې په سترګو ګورم.»

«ايا ته رښتيا هم زما سره مينه لرې ؟»البرق ترې په روماني او عاشقانه بڼه و پو ښتل.

دنجلۍ په شونډو دحيا او شرم خندا راغله ،او په ډير نرم اواز ئې وويل «زه ددغه بوډا ځخه نوره تنګه يم ، که چېرې چا زه دهغه څخه خلاصه نه کړم نو زه به ځان ووژنم»

هلته په ميدان کې پياده اوسپرو فوځيانو حيرانونکی کمالونه ښوول او د حرب وضرب مظاهرې ئې کولې ، نندارچيانو داسې جنګی مظاهرې کله هم نه وې کتلې هغوی يواځې سوډاني فوځ کتلې و چې د خزانې د لوټولو له پاره ترې سپين فيلان جوړ شوی و. دهغوی قومندان به دپادشاهانو په څير بهر را ووت ، د هغوی سره به که د فوځ کومه ډله وه نو هغه به د باندو او کليو له پاره مصيبت ګرځيدل ، ان تردې چې دخلکو مالونه به ئې لوټول او حيوانات به ئې را پرانستل او له ځانه سره به ئې بوتلل.که د چا سره به ئې هم دښه نسل آس او يا اوښ وکوت نو په زور به ئې ترې اخيست. د خلکو په زړونو کې دا خبره ناسته وه چې فوځ يواځې او يواځې په رعاياو باندې د ظلم او تيرې په خاطر ساتل کيږي. خو د سلطان فوځ بلکل بل منګه و. يو خو هغه فوځ و چې د نندارچيانو مخته ئې مظاهرې ښوولې او پاته نور فوځ د سلطان د لار ښوونې په مطابق د خلکو تر منځ خپور شوی و.تر څو هغوی د خلکو سره يوځاې شی او دهغوی تر منځ دا انګيرنه را پيدا کړې چې فوځيان ستاسې ورونه دي او هم ستاسې ځخه دي ، د بداخلاقه او بد تميزه سپاهيانو له پاره ډيره سخته سزا ټاکل شوی وه.

خادم الدين البرق چې دسلطان ايوبي د جنګي مشورتي شبکې مشر او دهغه د راز ملګرې و دسلطان د لارښوني اود ميلې د شور و غوغا ځخه ئې بلکل اړيکې پرې شوی و. د نجلۍ ځخه يو جادو جوړ او دهغې عقل اوذهن ئې په خپلو لاسو کې اخستې و. هغه په نجلۍ باندې خپل زړه له لاسه ورکړ. او نجلۍ هم هغه قبول کړې و. دې کار دواړو لوريو ته څه اسانتياوې راپيدا کړې.کله چې البرق ورته په کوم ځانته ځاې کې د ليدلو کتلو له پاره وويل نو نجلۍ سمدستي ورته وويل چې هغه خو اخستل شوی وينځه ده او هغه بوډا تر ځارنې لاندې نيولې ده. هغه هيځکله هم هغه له خپلو سترګو نه باسي ، نجلۍ دا هم وويل چې د بوډا په کور کې ځلور نورې ښځې هم شته ،...... البرق خپله رتبه له ياده ويستلې وه د عشق کونکې ځوان په څير ئې د ليدنو کتنو له پاره دهغو ځايونو نومونه واخستل چې هلته د اواره ، بدکرچاره او بداخلاقه انسانانو پرته بل هيڅوک نه ورځي. دالبرق له اړخه د ليدنې د ځايو په اخستل شوو نومونو کې يو ځاې ددې نجلۍ خوښ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. دا دښاره بهر د پخوانۍ زماني يوه کنډروه ، البرق د نجلۍ سره دا وعده وکړه چې هغه به ئي دهغه بوډا څخه د ازادولو هڅه وکړي.

(۳۸)*****

دربيمه شپه البرق له کوره ووت، هغه به تل د کوره د حاکمانو په څير په دبدبه کې را بيرون کيده ، خو په دې شپه هغه د غله په څير په پټه د کوره ووت . اخوا دېخوا ئي وکتل ، اوپه يوه لورې باندې روان شو. د قاهري ښارکې چپه چپتياوه، د فوځي ميلې د پايې ته د رسيدو څخه دوه ورځې تيرې شوی وې. د بيرون څخه را غلي ننداړچيان ټول بيرته خپلو خپلو ځايو ته ستانه شوی و، دسرکاري حکم په اساس موقتي قحبه ځاېونه بند کړل شوی و، د علي بن سفيان شبکې اوس په دې کې مصروف وې چې په ډاګه کړي چې د بهر څخه راغلي څومره شمير نجونې او نور مشکوک خلک اوس هم په ښار او يا شاوخوا سيمو کې شتون لري ، دميلې موخې پوره شوې وې ، يواځې په دوه ورځو کې څلور زره ځوانان په فوځي خدمت کې اخستل شوی و او دنورو استخدام کول روان وو.

البرق د ښاره څخه بيرون ولاړ ، او دهغې کنډرې په لور روان و چېرې چې ئې د نجلۍ سره دکتلو وعده کړې وه. د دښتي د ګيدړانو او حيواناتو پرته نور ټول اسمان په ژور خوب ويده و. نجلۍ البرق ته ويلي و چې هغه دهغه زاړه وګړي اخستل شوی وينځه او دهغې تر ځارنې لاندې بندی ده. خو بيا هم البرق په دې هيله هلته ور روان و چې نجلۍ به ضرور راځي ، دشونې خطرونو دمخنيوي او د ځان د خوندي ساتلو په خاطر ئې يو خنجر هم له ځانه سره اخستې و .

ښځه په خپله داسې يو جادو دې چې که چېرې يو ځل په چا وشي نو هغه بيا دهيچا پروا نه کوي ، عقل او پوهه له هغه سره خداې پاماني کوي. البرق د پاخه عمر سړې و . خو اوس دهغه څخه يو ناپوهه زلمې جوړ شوی و . هغه ته په دغه تياره کنډره کې يوه سيورې تر سترګو شو. دا سيورې د سر نه تر پښو پورې په څادر کې پټ و او د کنډرې په تورتم کې ورجذب شوې و. هغه هم ګړندي ګړندي ګامونه واخستل او کنډرې ته ئې ځان ور ورساوه. د لويدلي دېوال د لارې هغه دننه ورننوت ، مخته ئي يوه تياره خونه راغله ، د چت څخه د کومی ستري الوتونکي د وزرنو پړ پړاړ را پيدا شو. البرق د هوا تيزه څپه احساس کړه او يو نا څاپه ئي پرمخ باندې يوه کلکه څپيړه وخوړه. ددې سره يوځاې ئې د «چې چې» اوازونه ترغوږو شول ، هغه داسې و پوهيده چې دا کوم لويې الوتونکې مونږک (شو پرک) دې. چې دهغې پنجو ددې خوله شکولې وه ، کښيناست او په پښو ښويدو سره يې ځان د خونې څخه بيرون وويست. مخکې يې حويلۍ وه او دحويلۍ شاوخوا ته برنډه را تاوه وه ، البرق دا فکر هم ونه کړ چې يوه اخستل شوی نجلۍ چې تل تر ځارنې لاندې وي څنګه کولاې شي دې کنډر ته راشي ، خو په برنډې کې د يو چا د قدمونو سوکه اواز هغه متوجه کړچې دلته څوک شتون لري. هغه دخپل ملابند څخه خنجر راوويست او په لاس کې ئې و نيوه ، دهغه په سر همغه شوپرکان الوتل را الوتل، د هغوی د وزرونو د پړپړ اواز ويرونکې غونډې و. البرق سوکه اواز وکړ -- « اصفه »-- نجلۍ هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل همدا نوم ورښوولې و. او په میله کې ئې دا هم ورته ویلي و چې هغه په څه ډول په دغه زوړ سړي پلورل شوی ده.

«ته راغلې ئې ؟» هغه د اصفي اواز وارید. هغه دبرنډې څخه په منډه را غله ، او د البرق سره ورغاړې وتله ، وې ویل « ستا په خاطر مې خپل ځان په ستر خطر کې اچولې او دلته راغلې یم ، زه باید ډیره ژر بیرته ستنه شم. زاړه ته مې په شرابو کې سفوف ورکړي تر څو رابیدار نه شي»

«ایا ته هغه ته په شرابو کې زهر نه شې ورکولې ؟» البرق تریې و پوښتل.

« ما کله څوک نه دي وژلي ،» آصفې ورته وویل « ما کله هم دا فکر نه و کړې چې په دې توګه به د یو پردي سړې سره د لیدلو له پاره دغه ویریدونکې کنډرې ته راځم.

البرق هغه د لاسه و نیوله ، یو ناڅاپه د هغه شاته برنډه روښانه شوه. دهغې خونې څخه چې البرق تیرشوی و دوه مشالونه راووتل ، چې شعلې ئې ډیر روښي او تیزې وې ، البرق آصفه شا ته کړه او په لاس کې ئې خنجر ونیو ، ایا دا په دې کنډرو کې اوسیدونکې بدې ارواح ګانې دې ؟ او یا د نجلۍ په تعقیب پسې دهغې خاوند راغلې دې ؟-- البرق لا تر اوسه په همدې فکرونو اوپوښتنو کې ډوب و چې یو اواز و غریده ، « دواړه ووژنئ»

مشالونه را نژدې شول ، دهغې په رڼاو کې البرق او آصفې ته څلور کسان تر سترګو شول ، د یوه په لاس کې برچه او د نورو په لاسو کې توري وې. هغوی مشالونه په ځمکه کې ښخ کړل ، د کنډر انګړ روښانه شوی و ، څلور واړه کسانو د وړو لیوانو په څیر د البرق په چاپیر کې په ګرځیدا شول ، آصفه د هغه تر شا وه. د برنډې څخه یو بل اواز راغې ، «تر لاسه شول؟ ژوندي ئې مه پریږدئ» دا د نجلۍ د هغه زوړ میړه اواز و.

آصفه د البرق وروسته وروسته تلله ، هغې د قهر او حقارت نه په ډک اواز هغه زاړه ته وویلې --« مخته راشه او ما ووژنه ، زه پرتا لعنت وایم ، زه په خپله خوښه دلته راغلې یم.»

څلور واړه وسله وال کسان د هغوی چاپیر ولاړ وو ، د برچې خاوندانو سوکه سوکه خپلې برچې د آصفې په لور وراوږدې کړې او دهغې څوکې ئې دهغې د وجود سره یوځای کړې او ورته ئې وویل ، « د مړینې دمخه د برچې څوکې ووینه ، خو ستا نه مخته به دا وګړې ستا تر مخه په ټرپ ټرپ سره و مري دکوم په خاطر چې ته دلته راغلې ئې.»

آصفې ورټوپ کړ او برچې ئې و نیولې ، او هغوی ئې تیل وهل او برچې ئې په خپل واک کې واخستې ، آصفه د البرق څخه لرې شوه او چلینج ئې ورکړ او وئې ویل --« راشئ ، مخته راشئ ، زه وینم چې تاسې به له ما دمخه دا سړې څه ډول ووژنئ ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

البرق خپل خنجر را مخته کړاو د هغې تر مخه شو – خو نجلۍ په همغه چا وار وکړ چې برچه ئې ترې اخستې وه. هغه سړې شاته و تښتید ، او نورو ملګرو ئې په البرق باندې د یرغل کولو پر ځاې یواځې خپل ځایونه بدل را بدل کړل ، هغوی کولاې شول البرق په ډیره اسانۍ سره له منځه یوسي خو هغوی حمله کول نه غوښتل ، د آصفې چلینج لا پخپل ځاې پاته و ، هغې به وار کاوه خو وار به ئې خطا کیده ، البرق په یوه کس په خنجر حمله وکړه نو دوه کسان د هغې شاته راغلل ، آصفه په یوه ټوپ دهغې شاته شوه دهغې په لاس کې اوږده برچه وه چې د توري مقابله ئې پرې کولاې شوه ، خنجر د توري په پرتله هیڅ دې ، زوړ سړې یوې ډډې ته ولاړ دې او خپل کسان را پاروي ، لږ څه وروسته هغه په آصفې او البرق باندې برید وکړ. خو اصفه په البرق باندې ور پریوته ، البرق به هم ځان د توري د وار څخه په څنګ کاوه او د خپل خنجر په واسطه به ئې د وار کولو هڅې کولې ، خو ډیره په زړه پورې دا وه چې د نجلۍ په دومره حملو کې د هغوی یو کس هم زخمي شوی نه و. د زاړه ملګرو د تیغ وهلو کمال هم و ښوده ، خو البرق او آصفې ته معمولې زخم هم پیدا نه شو ان تردې چې په دې دومره غورځو پرځو کې ګریدلي هم نه و. په همدې وخت کې زاړه وویل « صبر وکړئ»--او جنګ و درید .

زه نه غواړم چې داسې یوه بې وفا نجلۍ په کور کې و ساتم. زاړه وویل « ماته دا نه وه معلو م چې دا دومره زړه وره او بهادره ده ، که چېرې زه دا په زور سره کورته یوسم هم ، نو ویریږم چې مابه ووژني.»

«زه به تاته ددې پوره قیمت درکړم » البرق ورته وویل «وایه ، تا دا په څومره را نیولې ده»

زاړه خپل لاس ور اوږود کړاو د البرق سره ئې لاس ورکړ او وئې ویل « له ماسره ددولت کمښت نه شته ، زه دا نجلۍ تاته دربښم ، هغه له تاسره دومره مینه لري چې ستا په خاطر د خپلو ټولو په مقابل کې و جنګیده ، زه دا نجلۍ په دې خاطر هم تا ته در حواله کوم چې دا د جنګجویانو د نسل څخه ده ، زه یو تاجر او سودا ګر یم ،او داستاپه خیر د کوم جنګجو په کور کې ښه ښکاریږی. دریم علت ئې دادې چې ته د سلطان ایوبي د حکومت حاکم ئې او زه د سلطان وفاداره او مرید یم. زه تا نه خفه کوم. ولاړ شه ، ما هغې ته طلاق ورکړل او هغه مې تا ته حلاله کړه ،.... ځئ دوستانو !دوی ځانته پریږدئ ،» هغوی خپل مشالونه واخستل او ولاړل.

د ډیرې حیرانتیا څخه د البرق تر پښو لاندې ځمکه و ښویده ، هغه نه پوهیده چې دا څه وشول ، هغه دا کار دهغه زاړه فریب و ګڼه ، هغه ته دا ګوابښ تر سترګو کیده چې دا خلک به لاره کې کمین نیسي او دوی دواړه به له منځه وړي ، د آصفې په لاس کې برچه وه هغه هم ترې البرق واخسته ، او د لږ څه وخت وروسته دوی هم ددې کنډرې څخه ووتل. هغوی خپل شاوخوا او ګردچاپیره و کتل اود ګړندیو ګړندیو ګامونو په اخستلو سره ئې د خپل کور په لور مخه کړه. که لږ شانته اواز به ئې هم واورید سمدستي به دریده او مخ به ئې اړاو ، په دې توره تیاره کې به ئې هرې لورې ته د کتلو هڅه کوله ، خو کله چې په ښار کې ور ننوتل نو لږ څه ارام ئې احساس کړ.آصفه و دریده او خپل لاس ئې د البر ق په غاړه کې ور واچاوه او ورڅخه ئې و پوښتل.« ته پرما باندې باوري ئې اوکه نه ؟» البرق هغه د سیني سره یوځاې کړه. هغه دومره زیات د خپلو احساساتو د غلبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې راغلي و چې خبره ئې هم و نه شوه کولاې. نجلۍ هغه بې پیسو او بې قیمته اخیستې و. هغه ته اوس دا مالومات وشو چې نجلۍ په کوم لیونتوب سره دهغه سره مینه لري او څومره بهادره او زړه وره ده. په حقیقت کې هغه د نجلۍ په ښایست باندې ځاریده. دهغه خپله ښځه دهغه هم عمره وه، د آصفې په کتلو سره هغه محسوس کړه چې نوره هغه ښځه دهغې دکار نه ده. په هغه وخت کې به چې کله هم ښځې پلورل کیدې نو دکور ښځې هیڅ حیثیت نه درلود ، په یوه وخت کې څلور ښځې خو هر نارینه د خپل ځان حق ګڼه ، خو د شتمنیو خاوندانو به دڅلور و ښځونه علاوه دوه درې ښکلې او ښایسته نجونې د نکاح پرته هم ساتلې. مسلمان حاکمان او امران د ښځو له لاسه تباه شوی دي ، د هغوی تر منځ دا هم رواج و چې د یوه سړې ښځې به دخاوند د خو شحالولو په خاطرد ښایسته نجونو لټه کوله او خپلو مړنو ته به ئې هغوی د تحفې په ځیر وړاندې کولې.

البرق چې کله آصفه له خپله ځانه سره یو ځاې کورته را ننویستله، نو د کور ټول لوي او واړه بیده و. سهار چې کله دهغې ښځې د خپل میړه په پالنګ باندې دومره ښکلې نجلۍ وکتله، نو هغې ته دا احساس هم ونه شو چې دهغې په سر مصیبت را پریوتې دې. بلکه هغه خوشحاله شوه چې دهغې ښایسته میړه ته دومره ښکلې نجلۍ تر لاسه شوی ده. دهغې په راتلو سره دده له سره لږ څه بار کم شوی و. د البرق حیثیت داسې و چې هغه داسې یوه ښځه او یا یوه وینځه له ځانه سره ساتلاې شوه.

صلاح الدین ایوبي غوښتل مسلمانان د ښځو څخه او ښځې د مسلمانانو څخه ازادې کړي ، هغه غوښتل چې دیوه خاوند او یوې ښځې حکم جاري کړي. خو لا تراوسه هغه نه غوښتل چې هر امیر او هر حاکم د خپل ځان دښمن وګرځوي ، څکه دهغوی هر یوه ئې خو څو نجونې په خپلو کورونو کې ساتلې وې ، د ښځو اختستونکې هم همدا خلک و. دهمدوی په کومک سره به ښځې په عامو بازارونو کې لیلام کیدلې ، د ښځو د تښتولو پیښې به را منځ ته کیدې. خلک به پرې وژل کیدل ، او وینې به په کې تویدې ، او دا د امراو او حاکمانو د ښځو د بندګۍ پایلې وې چې عیسایانو او یهودیانو د نجونو په واسطه د اسلامي سلطنت په جرړو کې زهر ور غورځولې و. ددې نه علاوه سلطان ایوبي دې احساس هم اندېښمن کړې و چې یو وخت همدا ښځې د نارینه و سره اوږه په اوږه د کفار و پر خلاف جنګیدلې او په جهاد کې د نارینه و له پاره نیمائې ځواک همدوی جوړاوه خو نن دوی د نارینه و د تفریح او عیاشۍ وسیله ګرځیدلې دي ، ددې زیان یواځې دا نه شو چې د ولس نیمائې ځواک له منځه ولاړ بلکه د ښځو څخه داسې یوه نشه اې توکې جوړ شو چې د ولس اوقوم نارینتوب ئې له منځه یوړ.

سلطان ایوبي غوښتل د ښځو عظمت او ستروالې بیرته په ځاې کړي. هغه یو پلان تر لاس لاندې و نیو چې دهغې له مخې ئې ناواده شوی نجونې په فوځ کې استخدام کول غوښتل ، ددې امر لاندې حرم سرایونه هم خالي کیداې شو خوداسې احکام هغه هغه وخت نافذولې شول چې د سلطنت خلافت یا امارت دهغه په لاس کې وې. دا ډیره ستونزمنه خبره وه. د هغه په دښمنانو کې دپردېو پر ځاې د خپلو شمیر ډیر زیات و. او هغه په دې پوهیده چې په قوم کې د ایمان پلورونکو شمیره ورځ په ورځ زیاتیږي. هغه په دې نه پوهیده چې دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز يو ملګرې او د حکومت د رازونو ساتونکې ، خادم الدين البرق ، هم يوه ځوانه ښکلې نجلۍ خپل انګړ ته را ننويستې ده . او دا نجلۍ د هغه په اعصابو باندې داسې سپره ده چې هغه ئې اوس د سلطنت د دندو د اجرا کولو څخه هم بې پروا کړې دې.

په فوځي ميله کې د مصر خلک د سلطان ايوبي د ځواکمنۍ څخه اغيزمن شوی نه و بلکه د هغه فوځ ئې د مصر اسلامې فوځ و انګيره او د همغې څخه ئې اغيز واخست. پخپله سلطان ايوبي تقرير کونکې حاکم نه و. خو په هغې ورځ ئې د خلکو دومره ستری ټولنې ته خپله وينا کول اړين و ګڼل ، هغه وويل چې دا فوځ د قوم د عصمتونو ساتونکې او د اسلام پاسبان دې ، هغه د صليبيانو موخې په پوره تفصيل سره بيان کړې او مصريانو ته ئې وويل ، چې په عربو کې د مسلمانو امراو په عيش او عشرت کې ډوبيدو صليبيانو ته دا فرصت ورکړ چې دلته هم د مسلمانانو ژوند او ارام له منځه يوسي . هغوی د مسلمانانو قافلې لوټوي ، د مسلمانانو نجونې تښتوي اوبې ابرو کوي يې اوبيا ئې پلورې......سلطان ايوبي خلک د قومې جذبې څخه خبر کړل او ورته ئې ويل ، چې تاسې په فوځ کې را ننوځئ اودخپلو لونو د عصمت او د اسلام د عظمت ساتنه وکړئ.د سلطان په وينا کې جوش او جذبه وه ، او دومره اغيز په کې و چې په خلکو کې ئې ګونګوسي را پيدا کړل . او د همغې ورځې څخه را په ډېرخوا ځوانانو په فوځي خدمت کې د ګډون له پاره خپل ځانونه را مخته کړل.

تر لسو ورځو پورې فوځ ته د نوو راتلونکو شميره تر شپږو زرو پورې ورسيده ، چې په دې ډله کې لږو ډيرو يو نيم زر ځوانانو خپل اوښان هم له ځانه سره راوړې و او تر زرو پورې ځوانانو خپل آسونه اوقچرې هم راوړې وې . سلطان هغوی ته د ځناورو بدله هملته ورکړه او په فوځ کې ئې د هغوی د روزنې کار پيل کړ.

د ميلې څخه درې مياشتې وروسته:

د سلطان په فوځ کې درې ډوله جرائمو زيادښت و موند. غلا ، جوارې او د شپې ناسوبتوب. دا جرائم ددې له مخې هم په هغوی کې شتون درلود خو دومره زيات نه . د فوځي ميلې وروسته دا جرائم د وبا د ناروغتيا په څير خپاره شول ، ددې درې واړو بنسټ جوارې (قمار) وه. غلا هم د همغې پورې تړلې وه ، يو سپاهې به د بل څخه يو څه راپټول او بازار کې به ئې پلورل ، خو يوه شپه د فوځ درې آسونه ورک شول ، د سپرو او سپاهيانو شميره پوره وه ، هيڅوک ناسوبه هم نه و ، که چېرې دا زيان کم و ګڼل شي نو بله ورځ به لس آسونه غلا کړل شي ، راپور تر لوړ پوړو چارواکو پورې ورسيد . هغوی فوځيانو ته ګواښ و کړ او د سزا څخه ئې وويرول ، د خدای څخه ئې وويرول خو بيا هم په دې جرائمو کې زيادښت راته .

يوه شپه يو سپاهې و نيول شو. هغه د کومه ځايه څخه پنډغالې ته را ستنيده ، د د ې څخه مخته شپو کې به ناسوب سپاهيان پټ په پټه د ساتونکو څخه وتل او بيرته به خوندې را ستنيدل. خو دا سپاهې نيغ په نيغه را روان و . ساتونکې وکوت اوهغه ته ئې د دريدو اواز ورکړ. سپاهې ودريد او پر ځمکه را پريووت ، ساتونکې وکتل چې هغه په وينو ککړ دې ، را پورته ئې کړ او خپل منصبدار ته ئې يوړ د هغې په زخمونو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملهم پټیـ کښېښنولې خو هغه ژوندې پاته نه شو . د مړيني د مخه يې ويلي و چې هغه خپل يو بل ملګرې سپاهي وژلې ،او د هغه لاش ئې د پنځه غالي څخه نژدې نیم میل لرې په يوه خیمه کې اچولې.د هغه دوينا له مخې هلته درې خیمې وې ، دا خلک کوچيان و دهغوی سره ښايسته او ښکلې نجونې وې ، هغوی به دا نجونې فوځياتو ته ورښولې ، د شپې به سپاهيان هلته ورتلل ،او ددوی په بلنه به نورو هم دخپلې عياشیـ په لور هلته مخه کوله.

دا کوچيان ډوله خلک يواځې عصمت پلورونکی نه و ، بلکه دهغوی هرې ښځې به خپل فوځي ملګرې ته دا ډاډ ورکاوه چې « هغه د هغه په مينه اومحبت باندې ځان ځاروي ، او له هغه سره به واده کوي » خو وروستيو څيړنو و ښووله ، چې هغوی د سپاهيانو تر منځ رقابت را پيدا کړې و ، او د همدې رقابت پايلې وې چې دغه دواړه سپاهيان د کوچې ډوله عصمت پلورونکو په خيمې کې لاس او ګريوان شوی و ، يو ووژل شو او بل زخمي بيرته راستون شو او د راپورد ورکولو وروسته ومړ.

دبل سپاهي د لاش د راوستلو له پاره ئې هلته عسکر ورواستول ، د هغوی سره دهغوی دلګې مشر هم و ، هغه زخمي عسکر ورته د هغه ځاې لاره او ادرس ورښوولې و ، هلته په ور رسيدو سره ئې وکتل چې د سپاهي لاش پروت دې خو خيمې نه شته ، هلته ننبو ننبانو دا ښووله چې خيمې ددې ځايه څخه ويستل شوی دي ، د شپې له خوا د هغوی پلټنه شونې نه وه ، دسپاهي لاش ئې را پورته کړ او رائې وست ، سلطان ايوبي ته هم ددې پيښې را پور ورکړل شو . او دا هم ورته وويل شو چې په فوځ کې جرائم زياتيږې ،او درې آسونه هم غلا شوی دي. سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان را وغوښت او ورته ئې وويلې چې هغه دې د سپاهيانو په لباس کې دخپلې شبکې خلک په فوځ کې ورننه باسي او دا دې ډاګيزه کړي چې ولې په فوځ کې جرائم زياتيږي ، په دې لړ کې سلطان ايوبي البرق ته هم همدا ډول يو حکم وکړ.

د سلطان ددې «ولې» ځواب په ښار کې شتون درلود. تر هغه ځايه چې د علي بن سفيان د شبکې د غړو ور رسيدل شوني ول ، هغوی هلته ځانونه ور ورسول ، هلته يو ډير ستر کلي ډوله کور و ، هلته د مصريانو يو کور نه بلکه زياتې کورنیـ اوسيدلې ، په ښار کې ددې کور او د هغې د اوسيدونکو ډير زيات عزت کيده ، ځکه چې دلته به خيرات ويشل کيده ، بې وزلو ته به مالې بسپنه ورکول کيده ، په فوځي ميله کې ددې کورنیـ غړو سلطان ايوبي ته د هغې د فوځ په خاطر د اشرفيو دوه کځوړې ورکړې و ې. دا د سوداګرو کورنیـ وه. مصر ته د سلطان ايوبي د راتلو ترمخه به دا ځاې دسوډاني فوځ د لوړو رتبو د خاوندانو او د انتظاميې د غړو او د حاکمانو ميلمستون و ، سلطان ايوبي سوډانيان له منځه يوړل ، نو دا کورنیـ د سلطنت سره وفاداره پاته شوه اوپه دې توګه د سلطان ايوبي وفاداره هم شول.

په هغه ورځ چې سلطان ايوبي البرق او علي بن سفيان ته حکم ورکړ چې هغوی دې په فوځ کې د جرائمو د وبا د خپريدو علتونه معلوم کړي نو دهغې څخه يوه شپه مخته ددې کور په يوه خونه کې لس دولس کسان ناست و ، د شرابو پيالې څرخيدلې ، خونې ته يو زوړ سړې را ننوت ، دهغه د راننوتلو سره سم ټول خلک و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریدل ، دهغه سره یوه ډېره ښکلې نجلۍ هم ملګرې وه چې نیمائې مخ ئې په نقاب کې پټ شوی و ، خوني ته د راننوتلو سره سم هغوی دخونې دړه بنده کړه ، نجلۍ نقاب لرې کړ او د هغه زاړه تر څنګ کښیناسته ،

« پرون د مصر امیرته خبرورکړل شوی چې په فوځ کې جواري او بدکاري ډېرښت موندلې » زاړه وویل « زمونږه اوسنۍ ناسته ډېره مهمه ده ، امیر د فوځ په منځ کې د استخباراتو د شبکې غړي په فوځي لباس کې ور داخل کړي دي ، مونږ باید د استخباراتو دا کار ناکامه کړو ، همدا راز یو نوي رارسیدلې خبر ډېر زیات هیله پیداکونکې دي ،او هغه داچې دوه مصري عسکرو د یوې ښځې په سر په خپلو منځو کې نښته کړې اویو بل ئې سره وژلي دي.دا زمونږ د برياو لمړې پړاو دې»

« په درې میاشتو کې یوائې یو مسلمان سپاهي بل وژلي او په خپله هم وژل شوي دې» یوه سړې د هغه زاړه خبره غوڅه کړه او ترې وئې پوښتل« د برياو دا بهیر ډېر سست دې ، بریا هغې ته وائې چې د سلطان ایوبي یونائب سالار پخپله خپل سالار ووژني.»

«زه بریا هغه ته وایم چې یو سالار یا نائب سالار پخپله صلاح الدین ایوبي ووژني ،» زاړه ورته وویل « ما ته معلومه ده چې که زر کسه سپاهیان هم ووژل شي نو بیا هم کوم ځانګړې توپیر نه ترې را پیدا کیږي ، مونږ خو د ایوبي د وژلو پلان په سر کې لرو ، تاسې ټولو ته به د تیر کال دواړه پیښې په یاد وي ، چې په ساحل کې په سلطان ایوبي باندې غشې ور وویشتل شو خو خطا ولاړ، د روم څخه خلک راغلل هغوی هم ناکامه شول او ټول له منځه ولاړ ل او دهغوی دډلي څخه یو بدبخته لا مسلمان هم شو.ددې ټولو څخه څه مقصد اخستلاې شو؟ یواځې دا چې د سلطان وژل دومره اسانه کار نه دي لکه څومره ئې چې زمونږ یو شمیر خلک ګڼي ، دا هم کیداې شي چې ایوبي ووژل شي خو دهغه ځاې ناستې دهغه څخه نور هم سخت مسلمان وي ، په دې خاطر دا تګلاره ډېره غوره ده چې د هغوی فوځونه په داسې ښکلې لار د تباهۍ کندې ته ور وغورځوئ په کومې لار چې د صلیب پالونکو د بغداد او دمشق مسلمان حکمرانان او امران ور روان کړي دي.

« د صلیب دپالونکو او سوډانیانو د ماتې نژدې یو کال تیر شو » یوه ورته وویل « تاسې په دغه یوه کال کې څه کړي دي ؟...

درونده ! ته په ډېره اوږده لاره روان ئې. ددوه کسانو وژل ډېر اړین دي ، لمړې ایوبي او دویم علي بن سفیان»

« که چیرې علي بن سفیان له منځه یوسو نو ایوبي به ړوند او کوڼ شي» یوه ورته اواز کړ.

«ما هغه سترګې تر لاسه کړي دي چې د سلطان ایوبي د سینې هر راز کتلاې شي ، » زاړه ورته وویل ، او دهغې نجلۍ په شا ئې لاس را کش کړ چې تر څنګ ئې ناسته وه. زاړه وویل« دا دي هغه سترګې–ووینئ ، ووینئ چې په دې سترګو کې څه ډول جادو شتون لري ، تاسو ټولو به د صلاح الدین ایوبي د یوه حاکم خادم الدین البرق نوم اوریدلې وي ، او ستاسې څخه به ځینو هغه کتلې هم وي ، یواځې دوه کسان دې چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي د سينې رازونه کتلاې شي ، يو علي او بل البرق. د علي بن سفيان وژل به هسې ناپوهي وي ، ما چې په کومه توګه په البرق قبضه کړې ده نو په همدې ترتيب به ئې په علي هم وکړم.»

«ايا البرق ستا په قبضه کې راغلي دي ؟» يوه ترې وپو ښتل.

«هو !» زاړه د نجلۍ په وريښمي ويښتانو لاس را ښکود او وئې ويل «ما هغه په دغه زنځيرونو کې ښکيل کړي دي. ماتاسو ټول د يو څو نورو خبرو ترڅنګ ددې زيرې په خاطر هم رابللي واست. مونږ بايد ډيره ژر خپله ناسته پائې ته ورسوو ، ځکه زمونږ د ټولو په يوه ځاې کې ناسته او را ټوليدل دمصلحت نه لرې دي.تاسې ټول به دا نجلۍ و پيژنئ، زه هيله مند نه وم چې دا به په دومره زيرکتيا او استاذۍ سره دا ډرامه مختته بوځي ، دا د خپل عمر له اړخه هم خامه ده ، زه د تير يوه کال راهيسې د همداسې يوې موقع په لټه کې وم چې علي بن سفيان يا البرق او يا دواړه په دې جال کې را ونخلووم ، خو ما ورسره هيڅرې هم ونه کتل ځکه مانه غوښتل چې هغوی ما و پيژني ، له بله اړخه سلطان ټول فوځي حکام د ښاره بيرون ساتي ، خو کله چې هغه د فوځي ميلې اعلان وکړ ، او ماته ډاګيزه شوه چې هغه خپل فوځي قومندانان، سالاران او نور لوړ پوړو چارواکو ته لاربښونه کړې چې هغوی دې په دې ميله کې د ښاريانو ترمنځ کښيني او دهغوی ترمنځ دې د فوځ رعب نه ،بلکه باور پيدا کړي ، ماته علي بن سفيان هيڅرې هم ترسترګو نه شو ، ما دا نجلۍ هم له ځانه سره هلته وړې وه. البرق را ته ترسترګو شو دهغه ترڅنګ دوه کرسۍ خالي وې ، ما نجلۍ دهمغې ترڅنګ په خالي چوکۍ کې کښينوله ، هغه ته مې د نهو لسو مياشتو راهيسې همدا استادي ښووله ، زه ئې خپل زوړ ميړه او خپل ځان ئې پلورل شوی مظلومه نجلۍ و ښووله ، او د البرق په څير مؤمن ئې په خپلې ښکلا کې را و نغاړه ، د ليدلو کتلو ځاې و ټاکل شو ، ما هغې ته وويلې چې هلته په کنډر کې به کوم ډول ډرامه لو بوي ، نجلۍ کنډر ته ولاړه ، زه هم هلته د څلورو نور کسانو سره هملته ناست وم. دهغې ډلې څخه دوه کسان اوس همدلته شتون لرې اوپاته دوه نور ئې تاسې نه پيژنئ ، هغوی هم زمونږ د ډلې وګړی دي.

دې نجلۍ البرق ته ثابته کړه چې هغه پرې خپل ځان ځاروي ، زمونږ څلورو واړو ملګرو په البرق او دې نجلۍ باندې د تورو او نيزو حملې وکړې ، پر هغوی ئې د برچې درانه وارونه وکړل او دا ډرامه دومره ښه ترتيب شوې وه چې دريښتوني حال څخه ئې لږ څه توپير هم نه درلود. دهغې بې عقله په ذهن کې دا هم را نه غلل چې د تورو اوبرچو دومره ګذارونو وشول خو څوک په کې ګريدلي هم نه و. ما ددې خبرې په ويلو سره دا لوبه پائې ته ورسوله ، چې دا نجلۍ دومره بهادره ده چې دبوه زړه ور او بهادر ترڅنګ ښه ښکاري ، ما پرې خپله خوښي و ښووله او هغه مې البرق ته ورحواله کړه»

ما هغه ته خپل نوم آصفه ور ښوولې دی» نجلۍ وويل --«زه حيرانه يم چې ددومره يوخ عمر حاکم په دومره اسانۍ سره زما په جال کې څنګه ژر را ونښت ، ما اوس هغه د شرابو سره عادې کړې دې ، پخوا ترديې هغه هيڅکله هم شراب نه وڅښلي ، لمړی ښځه ئې هم په هماغه کور کې اوسيږي ، کوچنيان هم لري خو داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښني چې هغوی ئې ټول له یاده ویستلې وي ،-- نجلۍ غونډې ته ټول تفصیل بیان کړ ، چې هغې دکومو کومو لارو څخه د سلطان ایوبي ددغه ځانګړی باوري مشاور عقل په خپل موټې کې نیولې دې.»

«په دغه تیرو دریو میاشتو کې دغې نجلۍ ماته د صلاح الدین ایوبي ډیر مهم او ارزښتناکه رازونه را رسولي دي ،» زاړه وویل « سلطان ایوبي ډیر زیات فوځ روزي. دهغوی د ډلي څخه به تر نیمائي په مصر کې پرېږدي. اوپاته نیمائي به د خپلې قومندې لاندې دعیسائي پادشاهانو پر خلاف د جنګ له پاره له ځانه سره وړي ، دهغې سترګې په بیت المقدس باندې لګیږی. خو هغه راز چې دې نجلۍ د البرق څخه را خیستې دې هغه دادې چې سلطان به تر ټولو دمخه خپل مسلمان حکمرانان او د سیمو حاکمانو یو له بله سره را نژدې کوي ، دهغوی یووالي دصلیب پالونکو دومره لرې کړي دي لکه څنګه چې البرق مونږ په خپل موټې کې اخستې دي.

«نو ایا مونږ دا ومنو چې البرق اوس زمونږ د ډلي غړی دی ؟» یوه سړي تړې و پو ښتل.

«نه !» زاړه ځواب ورکړ، « هغه په ریښتوني توګه د ایوبي وفاداره دې ، خو اوس هغه همغومره د نجلۍ وفاداره هم دي، دانجلۍ د سلطان ، قوم او د اسلام د وفادارۍ خبره همداسې کوي چې البرق هغه د قوم ځان ځارونکې لور ګڼي، ددې نجلۍ دښایست او ځوانۍ د جادو اغیز جدا شي دي. مونږ نه شو کولاي البرق دخپلو ځانو سره را یوځاي کړو. او دې ته به اړتیاځه وي ؟ هغه خو په مکمله توګه زمونږ په لاسو کې لوبیږي»

«سلطان ایوبي دنور څه کولو اراده لري ؟» ددې ډلي یوه غړي تړې و پوښتل.

« دهغه په ذهن کې ستر او خپور اسلامي سلطنت دی.» زاړه ورته وویل « هغه غواړي د صلیب په سلطنت کې د اسلام بیرغ پورته کړي او دهمدې له پاره خپل پلانونه جوړوي ، زمونږ د هغو جاسوسانو بی کاره کولو او نیولو په خاطر ، چې د سمندر دهغې لورې څخه راغلي دي ، سلطان ایوبي د علي بن سفیان تر څارنې لاندې یوي ستري شبکې ته دنده سپارلې ده ، د البرق څخه د ترلاسه شوو مالوماتو له مخې هغه د سرتیرو یو ځانګړې لښکر تیار کړې تر څو هغوی صلیبي هیوادونو ته ولیږي اوهلته تړې د ځارکښۍ او تخریب کارۍ کار واخلي ، دې فوځ ته ئې روزنه هم پیل کړې ده. د سلطان ایوبي منصوبې او پلانونه ډیر خطرناکه دي ، دهمدې پلانونو د پلي کولو له پاره هغه د فوځي میلي ترنامه لاندې لو به جوړه کړه،او نژدې شپږزره کسان ئې فوځ کې استخدام کړل ، او دا لړۍ لا تر اوسه پورې روانه ده ، په دې خلکو کې سوډانیان هم شتون لري ، ماته چې له پورته څخه څه لاربښوونې شوی دي ، هغه همدا دي چې د ایوبي په فوځ کې د بدکارۍ ناروغتیا خپره کړئ ، اودهغې طریقه داده چې دهغوی په زړونو کې دښځو سره د محبت او د جوارۍ سره مینه ورزیاته کړئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه وويل چې هغه دفوځي ميلي ځخه سمدستي وروسته په فوځ کې د خلکو د ورننويستلو کار پيل کړې دي. او هغوی هم په ډيره ښه توګه په فوځ کې جواري رواج او خپره کړې ده، جواري او ښځه دواړه داسې شيان دي چې انسان د غلا او وژلو پورې را کاږي.

هغه دويمه طريقه داوښووله ، چې عصمت پلورونکو ښځوته د ښې روزنې د ورکولو وروسته ئې هغوی د فوځي پنډ غالې په شاوخوا کې پرې ايښې دي ، خو هغوی هيڅکله هم دا نه وائې چې هغوی ځان پلورونکې دي. هغوی د سلطان سپاهيان د بدکارۍ سره دعادي کولو تر څنګ دهغوی تر منځ رقابت هم را پيدا کړې دي. زاړه ورته زياته کړه «دهغوی بريا تيره ورځ مخته راغله ، هلته چې دوه سپاهيان په يوه وخت د يوې ښځې خيمې ته ورغلل، دواړه په خپلو منځو کې و نښتل اويو بل ئې ډير سخت زخمي کړ، يو دخيمې په منځ کې ومړ او د بل په هکله مالومات راغلي چې هغه پنډغالي ته په ور رسيدو سره هملته و مړ...دا راپور تر سلطان ايوبي پورې ور رسيدلې دي. هغه علي بن سفيان او البرق ته حکم کړې چې د فوځيانو تر منځ خپل استخباراتي کسانو ته دنده ورکړې او دا معلومه کړې چې جواري ، غلا ، زنا او بدکاري ولې ورځ په ورځ ډيرښت مومي ، په دې خاطر تاسې ټول د ټولو هغو ښځو ځخه چې په دې کار کې مصروفې دي غوښتنه وکړئ چې فوځي پنډغالو ته نژدې را نشي.

په دې غونډه کې دا هم وويل شول چې د آصفې اصلي نوم بل څه دې ، هره پنځمه او شپږمه ورځ دغه زاړه ته هغه رازونه اواطلاعات را رسوي چې د البرق ځخه ئې تر لاسه کوي ، کومه شپه چې د هغې د را وتلو پروګرام وي نو هغه البرق ته په شرابو کې يو ځانګړې ډول سفوف ورګډوي او ورکوي ئې. دهغې د اغيز له مخې هغه ان تر سهاره پورې خپلې سترګې نه شي پرانستلای ، په غونډه کې دا هم ډاګيزه شوه چې د مصر په زياتو کليو ، باندېو او ښارونو کې قحبه ځايونه ، او د جوارۍ مرکزونه جوړ کړل شوی دي ، چې ښه پايلې ئې را تر مخه کيږي. روزل شوی نجونې او ښځې د لوړو لوړو کورنيو ځوانان د بد کارۍ په لور را اړوي ، اوس دا هځه بايد وکړل شي چې په مسلمانو نجونو کې هم د بې حيائې او بدکارې ميلان را پيدا شي.

دا غونډه چې د جاسوسانو ډيره پټه غونډه وه ، پائې ته ورسيده ، هغوی ټول يو ځای بهر ته را ونه وتل ، بهر به يو سړی ولاړ نو بل به څو دقيقې وروسته دهغې پسې راوت ، زوړ هم ولاړ ، يوازې آصفه او يو بل سړی پاته شول ، آصفې په نقاب کې خپل مخ پټ کړ او دهماغه پاته شوی سړي سره روانه شوه.

*****(۳۹)

البرق آصفه په يو راز کې پرې ايښې وه ، هغه تر اوسه پورې چاته نه و ويلي چې هغه دويم واده هم کړې دې ، که څه هم دويم واده کول کومه د عيب خبره هم نه وه خو هغه ويريده چې دوستان به ورسره ټوکې ټکالې وکړي او ورته به وايي چې دومره وخت دې د يوې ښځې سره تير کړ او اخر دې د څلويښت کلنۍ په عمر کې د يوې ځوانې نجلۍ سره واده وکړ ، خو دا راز تر ډيره وخته پورې راز پاته نه شو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په ښار او د فوځي پنډغالي په چاپيريال کې د خپلې ځارکښۍ د شبکې جال خپور کړې و. هغه ته دا خبرونه را رسيدل چې د فوځي ميلې د تر سره کولو وروسته په ښار کې د جوارۍ او بدکارۍ ځايونه ورځ په ورځ زياتيږي. يوه ورځ د شبکې يوه غړي علي بن سفيان ته دا راپور هم ورکړ چې په تيرو درې مياشتو کې هغه څلور ځله کتلي چې دخادم الدين البرق دکوره ښځه ، د شپې هغه وخت چې ټول په خوارږه خوب پراته وي ، يوه ښځه چې په تورڅادر کې ئې ځان را نغاړلې وي را وځي ، هغه چې لږه لرې ولاړه شي نو يو سړې ورسره يوځاې کيږی ، اطلاعاتي مامور وويل چې دوه ځله ئې همداسې کتلي خو دريم ځل د هغې ښځې پسې وروسته ولاړ هغه ددې سړې سره يوځاې يوه کورته ورننوته ، او د څه ډېر ځنډ وروسته بيرته را ووته او د همغه سړي سره بيرته را ستنه شوه.

هغه مامور دا هم وويل چې هغه همدا ښځه تيره شپه هم دکوره د وتلو سره سم تر تعقيب لاندې و نيوله ، هماغه کورته و رننوته ، مامور وائي چې هغه په خپله د هغه کور څخه لرې په يوه ځاي کې پټ کښيناست ، د لږ څه ځنډ وروسته دوی را ووتل او دښار په لوري رهي شول او هلته په يو ستر کور کې ورننوتل ، د ډېر وخت د تيريدو وروسته دهمدې کور څخه د يو يو کس په راوتلو سره نژدې يولس کسان له هغه ځايه را ووتل. او په اخره کې همدا ښځه د يوه سړي سره هم را ووتله ، مامور هم د تيارې څخه په ګټې اخستلو سره دوی تر تعقيب لاندې و نيول. د البرق د کوره څخه لږ څه لرې هغه سړې بلې لوري ته ولاړ او ښځه د البرق په کور کې و رننوتله.

د اطلاعاتو دغه مامور د البرق په څير د يوه مسؤل اولوړ پوړي چارواکې په هکله دداسې خبرې کولو جرأت هم نه شو کولاې ، خو دعلي بن سفيان لار ښوونې او احکام ډېر سخت و ، هغه دخپلې شبکې ، غړو ، خبر راوړونکو او ټولو جاسوسانو ته ويلي و چې که چيرې د سلطان ايوبي په کوم حرکت باندې هم شکمن شي نود هغې په هکله دې هم ورته را پور ورکړي ، په دې هکله دې د هيڅا د رتبې او سټروالي لحاظ نه کوي ، هر چيرې ئې چې هر ډول شک تر سترګو شي ، که څه هم ډېر معمولي او لږ وي بايد علي بن سفيان ته ئې تفصيل ورکړل شي ، دا د جاسوسي روزنې د سبق يوه برخه وه ځکه د ځارکښۍ دشبکې برياليتوب د همداسې حرکتونو او خبرو په بنسټ ، چې ډېر خلک ئې بې معنا ګڼي او له نظره ئې غورځوي ،تر لاسه کيږي
.

هغه څه چې د اطلاعاتو دې مامور څلور ځله مشاهده کړي و ، هغه د علي بن سفيان له پاره ډېر ارزښتناکه و. هغه د البرق ښځه ډيره ښه پيژندله ، هغه داسې ښځه نه وه چې د شپې د ې د کوم پردي سړي سره چيرې ولاړه شي. د البرق کومه ځوانه لور هم نه وه. او دا هم چاته نه وه ځرګنده چې البرق د يوي بلې ځوانې نجلۍ سره واده کړې دې. هغه په دې خبرې ډېر فکر وکړ ، هغه ته دا فکر هم را پيدا شو چې البرق دهغه نژدې دوست هم دې اودا دهغې حق دې چې که چيرې دهغې ددوست په کور کې کوم لاندې باندې وي نو دهغې پوښتنه وکړي. خو هغه فکر چې دهغې په ذهن کې را پيدا کيده هغه دا و چې په ښار کې د مشکوکو ښځو سيلاب راغلې دې ، هسې نه چې البرق هم د کومې بدکارې ښځې په چکر کې لويدلې وي؟ دهغه په ذهن کې يو فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پيدا شو ، هغه د خپلې شبکې يوه ښځه د سوالګرې په لباس کې د البرق کور ته و استوله تر څو هغوی ته ووايي چې خاوند ئې مړ شوی او ځامن ئې بيکاره او خپل سري دي نو په دې خاطر ستاسې څخه د اعانت او بسپنې هيله لري.

د پلان په مطابق دا ښځه هغه وخت د البرق کور ته ولاړه چې هغه پخپله په کور کې نه و. د بل پلان په مطابق هغه په ټول کور کې و ګرځيده او آصفه ئې تر سترګو شوه. دې ښځې د البرق د لمړنۍ ښځې سره و کتل او ورته ئې خپل «فرياد» وړاندې کړ او ورته ئې وويل چې هغه دې البرق ته ددې په هکله سپارښتنه وکړي. په خبرو خبرو کې ئې ترې و پو ښتل ستا لور واده شوی او که لا تر اوسه هم پيغله ده ؟ هغه ځواب واوريد چې دا زما لور نه ده ، دا زما د ميړه دويمه ښځه ده ،درې مياشتې کيږي چې واده ئې ورسره کړې دې.»

علي بن سفيان ته دا خبره حيرانونکې وه. دهغه په زړه کې دا شک پيدا شو چې دشپې دکوره وتونکې د هغې همدا دويمه ښځه ده ، علي د يوې بلې ښځې په لاس د البرق لمړنۍ ښځې ته پيغام واستاوه چې هغه غواړي بهر ورسره په کوم ځاي کې ځانته ووينې. خوالبرق بايد په دې خبره پو ه نه شي. هغه ورته په پيغام کې دا هم ويلي و چې دهغوی دکور په هکله په يوه ډيره مهمه خبره باندې ور سره غږيږي . علي ، دالبرق د دفتری مصروفياتو د په نظر کې نيولو په اساس ، د هغې ښځې ته د ليدلو کتلو له پاره ځاي او وخت هم ور په ګوته کړ.
....هغه راغله ، علي بن سفيان دې ښځې ته دزړه له کومې ډير زيات عزت او احترام درلود ، هغه د البرق ښځې ته وويل ، چې هغه ته دا معلومه شوی چې البرق دويم واده کړې دې ، ښځې ځواب ورکړ « د خداي شکر دې چې هغه دويم واده کړي دې – څلورم او پنځم نه دې»

په خبرو خبرو کې علي بن سفيان ترې و پوښتل « هغه څنګه ښځه ده ؟»

«ډيره ښکلې او ښايسته ده» ښځې ځواب ورکړ.

«شريفه او نيک خويه هم ده ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل ، « ته خو پرې څه شک و شبه نه لرې ؟» تر ډيره وخته پورې هغه په فکر کې ډوبه وه ، علي ترې وپوښتل « که چيرې زه ووايم چې هغه کله کله د شپې له خوا بهر را وځي نو ته خوبه ئې په بده نه اخلې ؟»

هغه په خندا شوه او وئې ويل « زه په خپله اند ښمنه يم چې دا خبره چاته وکړم ، زما خاوند اوس د هغې غلام ګرځيدلې دې ، له ماسره خو د سره خبرې هم نه کوي ، که چيرې زه د خاوند سره ددې نجلۍ په هکله خبرې وکړم نو ويريږم چې له کوره به مې وکاږي ، هغه به داسې وانګيري چې زه د کينې اوحسد له لورې دا خبرې کوم. دا نجلۍ پاکه نه ده ، پخوا زمونږ په کور کې د شرابو بوي هم نه و ،خو اوس هلته دشرابو منګي خالي کيږي.»

«شراب ؟» علي بن سفيان ټکان وخوړ او وئې ويلې « البرق شراب څښل هم پيل کړي دې ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه يوازې دا چې ښني ئې » ښځې ئې ورته وويل « بلکه بدمسته او مدهوشه کيږي هم ، ما ځلور ځله دا نجلۍ د کوره د بهر تللو په حال کې کتلې او ليدلې مې دي چې هغه د ډير ځنډ وروسته بيرته راستنه شوې. ما دا هم کتلي چې کومه شپه چې نجلۍ بهر ته وځي نو په هغه شپه البرق بې هوشه پروت وي او سهار ډير ناوخته را پورته کيږي. نجلۍ بدمعاشه ده او د هغه سره چل ول کوي او دوکه ورکوي.»

«نجلۍ بدمعاشه نه ده ،»علي بن سفيان ورته وويل « هغه جاسوسه ده ، جاسوسه ، هغه البرق ته نه بلکه ټول قوم او ولس ته دوکه ورکوي.»

«جاسوسه !» ښځې ترې په حيرانتيا سره و پوښتل ،« جاسوسه او بيا زما په کور کې !» پورته شوه او غاښونه ئې و چيچل او وئې ويل « ته پوهيږې چې زه د يوه شهيد لور يم ، البرق سم مسلمان و او خپل ژوند ئې د اسلام په لاره کې وقف کړې و . زه خپل اولادونه د جهاد له پاره روزم ، او ته وائې چې زما د اولادونو پلار د يوې جاسوسې سره واده کړې او دهغې په ولکه کې راغلې دې. زه د خپلو اولادونو پلار قربانولې شم خو خپل قوم، وطن او اسلام له منځه تللو ته نه پريږدم ، زه به دا دواړه له تيغه تير کړم.»

علي بن سفيان په ډيره ستونزمنه توګه د هغې احساسات ساړه کړل او هغې ته ئې وويلې چې تر اوسه پورې دا بايد کرّه کړو چې دا نجلۍ جاسوسه ده او دا بايد هم تر ځارنې لاندې و لرو چې البرق هم ددې جاسوسې کړېو غړې ګرځيدلې دې او يا داچې هغه يوازې د شرابو په ورکولو سره استعمالوې. هغې ښځې ته ئې دا هم وويلې چې جاسوسان څوک نه وژني بلکه را نيسي ئې ، او ورځخه د شبکې د نورو غړو په هکله پو ښتنې کيږي. علي بن سفيان هغه ته څه لارښوونې وکړې اوورته ئې وويل چې د نجلۍ هر خوځښت بايد تر ځارنې لاندې وساتي.....

دا ښځه ولاړه اوداسې ځرګنديده چې دعلي بن سفيان لارښونې به په ساړه فکر سره پلې کړي ، خو د هغې د تګ او انداز څخه داسې معلوميده چې هغه په هر وخت کې له کنتروله وتلاې شي. هغه د حرم سراې او حويلې ښځه نه وه ، بلکه دخپل خاوند وفاداره ماندينه وه اوپه هيواد او ملت باندې ځاريدونکې دقوم لور وه.

*****(۴۰)

خادم الدين البرق او علي بن سفيان نه يوازې د کار ملګري و و ، بلکه پخپلو منځوکې خواږه دوستان هم و. دواړه د يوه عمر خاوندان و ، يو ځاې ئې د عيسايانو د لښکرو په مقابل کې د اسلامي سلطنت د ازادۍ له پاره په جنګونه کې برخه اخستې وه ، دواړه د سلطان ايوبي پخواني ملګري و . خو ددومره خوږې دوستۍ تر څنګ البرق خپل دويم واده د علي بن سفيان څخه پټ ساتلې و . کله چې علی ته دا خبر را په ډاګه شو نو هغه د البرق سره په دې هکله کومه خبره و نه کړه ، هغه دهغې دښځې له لارې د هغې د کور ددغې معمّې د حل لار ه پيدا کول غوښتل ، هغه دالبرق دکور او دهغې تر منځ په هغه واټن کې د خپلې شبکې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارکونکوپه شمیره کې ډیرښت راوست چې د البرق دویمې ښځې په کې تګ راتګ کاوه ، د البرق د لمړۍ ښځې سره چې علي خبرې کړې وې دهغه څخه تر اوسه پورې دوه ورځې تیرې شوی وې ، خو نجلۍ بهر نه راوتله ، جاسوسان به ټوله ټوله شپه بیدار اوسیدل .

دربیمه شپه ، د نیمائې شپې څخه لږ څه د مخه په داسې حال کې چې علي بن سفیان په خوارړه خوب ویده و علي د نورو حاکمانو او امرانو پر خلاف ، خپلو کارکونکو ته ویلې و چې هر وخت چې وغواړې هغه را بیداره ولې شي ، هغه د هغو چارواکو څخه توپیر درلود چې هیچاته هم د خپل ارام په وخت کې د اخلال کولو اجازه نه ورکوي. په دې شپه دعلي یوه ملازم علي را بیدار کړ.او ورته ئې وویلې « عمر راغلي او لږ څه ویریدلي غوندې ښکاري» علي بن سفیان دلیندۍ څخه د وتلي غشي په څیر د خوني څخه راووت او په یو څو ګړندیو ګامونو کې ئې ځان حجرې ته ورساوه ، هلته د هغه د شبکې یو کس ولاړ و، علي ته ئې وویل « ملازمینو ته ووایاست چې ورمنډې کړي ، لس دولس سپاره سمدستي را وغواړۍ ، خپل آس هم ډیر ژر تیار کړه ، بیا تاته وایم چې څه شوی دي ؟»

علي بن سفیان خپل ملازم و استاوه تر څو دریارلس څوارلس کسه وسله وال سپاره تیارکړي او ددې آس هم ورته تیار کړي ، خو د عمر څخه ئې و پو ښتل «وایه څه خبره ده ؟»

عمر او آذر دوه کسه استخباراتي غړي د آصفې د تعقیب له پاره مامور شوی و ، علي بن سفیان ورته حکم کړې و چې کله چې نجلۍ د کوره څخه وځي نو سمدستي دې ته خبر ورکړئ ، خو دا ځل عمر ډیره خطرناکه اطلاع راوړې وه ، هغه ورته وویل چې لږ څه دمخه د البرق دکوره په تور څادر کې د سرنه تر پښو پټه ښځه را ووتله او نژدې په لږه فاصله کې د البرق له کوره بله همداسې ښځه په همداسې لباس کې را ووتله ، هغه په منډه منډه د هغې لمړنۍ ښځې پسې ولاړه ، کله چې هغه لمړنۍ شکمنه شوه نو ودریده. مونږ دواړه پټ ناست و ، او هیچا نه وکتلي ، تعقیب مو هم په پټه کاوه ، معلوم نه ده چې ددواړو ښځو تر منځ څه وویل شو ، دهغوی څخه یوې خپل لاسونه و پړکول ، هلته د نژدې ځایه څخه یو سړې را ووت ، هغه هڅه وکړه چې دا وروسته تلونکې ښځه و نیسي ، ښځې پر هغې باندې د کومې وسلې وار وکړ ، وسله دشپې په تیاره کې نه تر سترګو کیده ، هغه سړي هم په همدې ښځه باندې د کومې وسلې وار وکړ.

هغه ښځه چې لمړۍ راغلې وه دهغې اواز مو واوریده چې وئې ویل « دا پورته کړئ اوویسئ یې.» بلې ښځې پرې وار وکړ ، دهغې دخولې څخه چیغې ووتې ، هغې ښځې پرې یو بل وار وکړ او دخپله ځانه ئې دهغه سړي وار دفع هم کړ. دواړه ښځې زخمې شوی دي ، عمر علي بن سفیان ته د اطلاع ورکولو وروسته منډه کړه او وئې ویل آذر همته پټ ناست دې. هغه دا معلومولو چې دا خلک چیرې ځي ،

علي بن سفیان دداسې هنګامي حالت له پاره د ګړندیو او تجربه لرونکو کسانو یوه ډله تیاره کړې وه ، دوی به تل د خپلو اسونو سره نیژدې بیده کیدل ، د آسونو زینونه او وسلې به ئې له ځانه سره ساتلي ، هغوی ته دا روزنه ورکړل شوی وه چې د شپې د اړتیا په وخت کې هغوی باید په څو دقیقو کې خپل ځانونه تیار کړي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ضرورت ځاي ته ځانونه ورسوي ، هغوی دومره تيز ول ، چې څه وخت چې ملازم ددې ډلې قومندان ته خبر ورکړ چې ځوارلس کسان تيار کړي نو علي بن سفيان د کاليو تر بدلولو او د هغه د خپل آس دتيارولو تر وخته پورې هغوی هملته حاضر وموندل ،

دعلي بن سفيان په قيادت اود عمر په لار ښوونه دا ډله د پيښې ځاي ته ور ورسيده ، ددوه سپرو سره مشالونه و ، هلته دوه لاشونه پراته و ، علي بن سفيان له‌آسه را ښکته شو او وئې کتل ، يو د البرق لمرنۍ ښځه وه ، اوبل آذر و د عمر ملګرې. دواړه تر اوسه پورې ژوندي و او په وينو کې ډوب. آذر وويل چې هغوی د البرق لمرنۍ ښځه د زخمي کيدو وروسته و غورځوله ، نو زه ورته راغلم او را پورته مې کړه چې ناڅاپه د شا لخوا چا زه په خنجر باندې ووهلم ، ما ځان کنترول نه شو کړاي او پريوتم ، حمله کونکې و تښتيد. آذر وويل چې هغه بله ښځه د البرق کورته نه ده تللې بلکه هغه لورې ته ولاړه چې پخوا پرې تلله ، عمر ته دهغه کور معلوم و.

علي بن سفيان دوه سپرو ته حکم وکړ چې دغه دواړه زخميان سمدستي جراح ته‌ورسوي او د وينې د دريدو هڅه ئې وکړي ، پاتې سپاره هغه د عمر په لار ښوونه دهغې ځاي په لور ور و خوځول چېرې چې آصفه مخته هم څو ځلې تلونکې کتل شوې وه ،دا د پخوانيو وختونو يو ستر کور و. او تر څنګ ئې نور کورونه هم و. د انګړ څخه د آسونو د شرنهار اوازونه تر غوږو شول ، علي خپل سپاره دکور ددواړو خوا څخه شاته و استول ، دوه سپاره ئې د کور تر مخه و درول ، او ورته ئې وويل چې هر څوک چې دکوره بهر را وځي و ئې نيسئ ، اوکه‌چا د تيښتې هڅه‌وکړه نو په غشو ئې په ګونډو کړئ.

سپاره هم د شاوخوا ګرځيدو نه‌وروسته د انګړ په‌لورې ور تاو شول ، په‌دې وخت کې د ځغاستونکو اسونو دپښو اواز واوريدل شو. علي بن سفيان يوه سپور ته‌وويل « په منډه ولاړ شه او خپل قومندان ته دې‌ووايه چې دا کور محاصره کړي او دننه ور ننوځي ، دننه‌ټول وګړی ئې و نيسئ ،» سپور د پنډغالي په‌لور ولاړ علي بن سفيان په‌لوړ اواز سره خپلو کسانو ته‌حکم وکړ ، « پونده ورکړئ او تعقيب ئې کړئ ، او يو پر بل باندې نظر ساتئ ، » او هغه خپل آس ته لغته ورکړه ، دا د آسونو د تبيلې څخه په ګوته‌را ټول کړل شوی آسونه و. اودهغې سپرو د سلطان ايوبي څخه څو ځله انعامونه اخستي و. تښتيدونکې هم شاهسواره معلوميدل ، دهغوی د آسونو د پښو اوازونو په ډاګه کوله چې د ښه نسل ، تيز ځغليدونکې اسونه دي ،دا د ښار سيمه وه او کورونو د آسونو دځغاستې تر مخ خنډونه را پيدا کول ، کوځې وې چې آس په‌کې نه شو ځغليداي ، خو بيا ددې څخه‌اخوا پراخه ډاګ و.

په تياره کې آسونه نه تر سترګو کيدل ، يواځې دهغوی د پښو په اوازونو باندې تعقيب کيده ، خو کله چې هغوی پراخه ډاګ ته‌شول نو بيائې پټيدل شوني نه‌و. هغوی د افق په لور د سيورو په شکل تر سترګو کيدل. هغوی څلور وو او نژدې سل‌متره فاصله ئې پيدا کړې‌وه. هغوی يو له بله‌سره څنګ تر څنګ تلل ، دعلي بن سفيان په‌حکم دوه سپرو په‌هماغه رفتار سره خپل آسونه ور و ځغلول او دغشو وارونه ئې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل ، کیداې شي غشي خطا شوی وي ، تښتیدونکی د پوهې او عقل خاوندان معلومیدل کله به چې غشي دهغوی له منځه تیریدل نو هغوی به هم آسونه یو له بله سره جلا کول . خو هغوی یو ځای روان ول د علي بن سفیان ډله هم ډیره ګړندۍ وه ، فاصله هم را کمیده ، خو مخته دکجورو یو ګڼ ځنګل راغې هلته د هغوی آسونه دا سې سره وویشل شو چې دوه ئې د ځنګل کیڼ لورې او پاته دوه ئې د ځنګل ښي لورې ته ولاړل . دا ځای لږ څه هسک و ، آسونه پورته ولاړل او له نظره ورک شول.

تعاقب کونکې چې کله هغه لوړ ځای ته وختل نو هغوی ته چې کوم ځغلیدونکي سیوري تر سترګو شول دا سې معلومیدل چې هغوی یو له بله څخه ډیر لرې شوی وي . اوبیا هغوی دومره لرې لرې شول چې د هر یوه مخه اولاره بدله شوه . علي بن سفیان و پو هیده چې هغوی غواړي زمونږ سپاره په خپلو منځو کې سره وویشي او خپاره ئې کړي ، علي په لوړ اواز سره وویلې ، د هر سپور پسې ډلې ډلې شئ ، یو بل ته سره وواياست او آسونو ته لغته ورکړئ ، فاصلې کمې کړئ او په لیندېو کې غشي کیږدئ ،»

سپاره سره وویشل شو ،ټولو خپلې لیندئ را واخستې او غشي ئې په کې کښیښول ، او د هر آس پسې یوي یوي ډلې ځغاسته پیل کړه . دهغوی د آسونو رفتار نور هم زیات شو . د پښو داوازونو په شور وشر کې د لیندېو څخه د غشو د وتلو اوازونه هم تر غوږو کیدل ، یوه وویل چې یو مې وویشت او آس ئې د کنتروله ووت ، » هلته دعلي بن سفیان سره چې دوه سپاره و هغوی هم په یوه وخت کې غشي وویشتل ، په تیاره کې د غشي د خطا کیدو خطر زیات و ، او غشي خطا کیدل هم ، خو بیا هم هغوی یو بل آس په ښنبه کړ، دا اس دکنتروله ووت او بیرته شاته راغې ، یو سپور هغه په غاړه په برچې باندې وواهه، اویوه بل هغه په برچه باندې په ګیډه کې وواهه خو آس ځواکمن و او و نه لوید . دوی هڅه کوله چې سپاره ژوندي را ونیسي ، دعلي سره یو سپور خپل لاس وروغځاوه ترڅو یو سپور پرې د مټو څخه را ونیسې ، ځکه دهغه لاندې اس هم زخمي شوې و ،لږه شیبه وروسته دا آس ودرید ،په آس باندې یو سړې سپور و او یوه ښځه. ښځه د سړي څخه مخته ناسته وه .دا سې معلومیده چې ښځه بې هوشه شوی وي.

د صحرا په دې تیاره شپه کې اوس د بل کوم اس د پښو اواز نه تر غوږو کیده ، یوا ځې د سپرو خبرې او د آسونو د عادې تګ اوازونه را تلل ، سپرو یوه بل ته اوازونه کول ، دهغوی د اوازونو څخه دا سې معلومیده چې هغوی ټول تښتیدونکی نیولي دي . علي بن سفیان ټول سره را ټول کړ ل ، تښتیدونکې ئې ونیول ، دهغوی دوه آسونه زخمیان شوی و ، هغه دواړه ئې د مړینې په خاطر هملته په صحرا کې پریښول ، تښتیدونکې ټول ټال پنځه کسان و ، ثلور نارینه او یوه ښځه ، ښځه را غورځیدلې وه ، د تښتیدونکو څخه یوه وویل ،«تاسې چې له مونږه سره څه غواړئ وئې کړئ ، خو دا نجلۍ زخمي ده مونږ هیله لرو چې تاسې به هغې ته کوم زیان ونه رسوئ ،» د یوه آس د زین سره مشال تړلې و . هغه ئې را پرانسته او روښانه ئې کړ، ښځه ئې وکتله ، ډیره ښایسته او ځوانه وه ، کالي ئې په وینو سره و ، دهغې پر غاړه ، اوږې ته نژدې د خنجر د ور ننوتلو یوژور زخم و ، دهغې څخه دومره وینه تللې وه چې د ښځې رنګ ئې د سپین لاش په څیر ګرځولې و ، سترګې ئې پټې وي ، علي بن سفیان دهغې په زخم کې یوه ټوټه ور ننویسته ، اود پاسه ئې په یوه بله ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې و تړه ، او هغه ئې په يوه آس باندې وا چوله او سپور ته ئې وويل چې په بيړه ئې جراح ته ورسوئ. هلته د ژر والي او بيړې پو ښتنه هم نه پيدا کيده ، هغوی د ښاره څخه څو ميله لرې وتلي و. په دې بنديانو کې يو زوړ سړې هم موجود و.

کله چې دا قافله قاهرې ته رسيدله نو د سهارسپينې ليکې را خپرې شوې وې ، سلطان ته هم د شپې د پيښې په هکله خبر ورکړل شوې و ، علي بن سفيان شفاخانې ته ولاړ او جراحانو د دغې ښځې په ټپونو باندې د ملهمواو پټيو په پورې کولو لاس پورې کړ. هغوی هڅه کوله چې هغه په هوش کې راوړي ، سپرو هغه پرته له کومه ځنډه شفاخانې ته را رسولې وه ، دالبرق لمرنۍ ښځه او آذر اوس په هوش کې راغلي و ،خو روغتيائي حالت ئې ښه نه بريښيده . سلطان ايوبي هم هملته شفاخانې ته ور رسيدلي و هغه علي بن سفيان ځانته کړ او ورته ئې وويل ،« زه له ډيره وخته را هيسې دلته يم ، ما د البرق د راغوښتلو له پاره يو سړې هلته ور استولې ، خو هغه ما ته ډيره عجيبه خبره کړې ، هغه وائي چې البرق په هوش کې نه دې ، د هغې په خونه کې د شرابو پيالې او صراحئ پرتې دي ، ايا هغه د شرابو څښل هم پيل کړې دي ؟ هغه ته دومره هوش هم نه شته چې دهغې ښځه د کوره بهر زخمي پرته ده ، ما تر اوسه پورې د هغه د ښځې سره خبرې نه دي کړې ، ډاکټرانو د هغې سره خبرې کول منه کړې دي.»

«دهغه يوه نه چې دوه ښځې ټپي شوی دي» علي بن سفيان ورته وويل « دغه نجلۍ چې مونږ همدا اوس په دښته کې ونيوله او را مو وسته د البرق دويمه ښځه ده ، پريږده چې لږ څه د خبرو جوګه شي ، مونږ ډير غټ ښکار را نيولې دې.»

البرق د لمر د راختلو وروسته را بيداره شو ، د ملازم د خبر سره سم ئې په منډو ځان را ورساوه ، د هغه دواړه ښځې زخمي پرتې وې ، هغه ته څلور واړه جاسوسان ور وښوول شول ، هغه دهغه زاړه جاسوس په کتلو سره حيران پاته شو ، ځکه هغه سړې البرق د آصفې پخوانې ميړه انګيره ، سلطان ايوبي دا قضيه په خپلو لاسو کې واخسته ،ځکه دا دجاسوسانو د يوي سترې ډلې معامله وه چې دهغې يوه باوري ملګرې ، چې د فوځ ټول رازونه او را تلونکې پلانونه ورته معلوم و ،هم په کې ککړ شوې و .

کله چې زخميان د خبرو کولو او دبيان د ورکولو جوګه شول ، نو خپله کيسه ئې داسې وکړه چې د البرق لمرنۍ ښځې ته چې کله علي بن سفيان وويل چې دهغه د خاوند دويمه ښځه دشکمن کرچار خاونده ده او جاسوسه معلوميږي نو هغه د ډيرې سختې غُصّې په حال کې کورته ستنه شوه. هغه غوښتل خپل ميړه او آصفه دواړه د تيغه تير کړي ، خو علي بن سفيان هغې ته ويلي و چې جاسوسان ژوندي نيول کيږي تر څو دهغوی څخه د نورو پټو رازونو په هکله پوښتنې ګرويزنې وشي ،او د ډلې نور ملګرې ئې را پيدا کړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خپل ځان تر کنترول لاندې راوست ، او آصفه ئې تر کلکې څارنې لاندې و نيوله ، هغې دشپې له اړخه ويده کيدل هم پريښودل ، هغې دموقع اوفرصت نه په کتې سره د آصفې او دهغې د ميړه د خوب دخونې په دړه کې يو کو چنې سورې هم وويست ، د شپې به هغې دهمدې سورې له لارې آصفه کتله ، دوه شپې په پر لپسې توګه هغې همدا وکتل چې ښځه البرق ته شراب ورکوي او خپل ځان په مکمله توګه هغه ته لوڅوي ، دې ښځې به البرق ته د سلطان ايوبي خبرې په داسې شکل سره کولې لکه چې هغه ئې پير او مرشد وي ، صليبيانو ته به ئې بدې ردې ويلې ، او هماغه خبرې به ئې کولې چې د سلطان ايوبي په جنګې پلانونو کې به شاملې وې. البرق به هغې ته ويلې چې سلطان څه کول غواړي او څه ډول فکر کوي ؟

دالبرق لمړنۍ ښځې دوه شپې همدا ډرامه کتله ،او دهغوی همدا ډول خبرې اترې ئې تر غوږو کيدې ، دريمه شپه هغې يوه داسې ډرامه جوړه کړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ئې په پوره بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، آصفې البرق ته شراب ورکول پيل کړه ، او دهغه څخه ئې بلکل حيوان جوړ کړ ، آصفې دواړه پيالې را پورته کړې او په دې خبرې کولو سره ، چې نور راوړم ، دخونې څخه بهر شوه . کله چې هغه بيرته راغله نو وئې کتل چې په پيالو کې شراب همغسې پراته دي ، هغې يوه پياله البرق ته ورکړه ، او بله ئې په خپله دخولې سره ولګوله ،ددې وروسته هغې ډير زيات لوڅ حرکتونه وکړل ، او البرق بې سده پريوت ، اصفې کالې واغوستل ، او البرق ته ئې سوکه سوکه اوازونه وکړل ، خو هغه د خبرو وتلې و ، بيا ئې هغه و خوځاوه ،او دهغه د سترګو دخلاصون هڅه ئې وکړه خو دهغه سترګې خلاصې نه شوی. هغې د البرق دشرابو په پياله کې هغه وخت څه داسې څيز ورګډ کړې و کوم وخت چې هغه بلې خونې ته ولاړه او غږ ئې کړ چې نور راوړم.

آصفې کالې وا غوستل ، دپاسه ئې پرې تور څادر داسې وا چاوه چې د سر نه تر پښو پورې په کې پټه شوه ، شپه نيمائې کيدو ته نژدې وه ، روښنائې ئې مړه کړه . اوبيرون ر ا ووتله ،دآصفې دې کړچار لمړنۍ ښځه سور اور و ګرځوله ، خپل خنجر ئې را واخست ، خپل څادر ئې له ځانه چاپيره کړ ،کله چې د خونې څخه بهر را وتله نو وئې کتل چې اصفه د يوې ملازمې سره پسپسې ، ددې څخه دا معلومه شوه چې دا ملازمه هم هغې له ځانه سره يو ځاې کړې ده . آصفه بهر راووتله ، او ملازمه خپلې خونې ته ولاړه ، لمړنۍ ښځه هم د لوې دروازې څخه بهر راووتله ، هغه ډيره ګړندۍ تلله ، او د آصفې تعقيب ئې کاوه ، هغه د اصفې د قدمونو په غږ پسې روانه وه . هغې غوښتل دا معلومه کړې چې هغه چيرې ځې ، کيداې شي اصفې د هغې د قدمونو اواز اوريدلې وي ، هغه ودريده ، لمړنۍ ښځې په تياره کې ښه نشواې ليداې ، هغه آصفې ته ور نژدې شوه او همله ته و دريده ، يو دبل سره په ناڅاپې توګه د مخ کيدو په اساس لمړنۍ ښځه دا پريکړه و نشوه کولاې چې څه وکړي.

خو بې له ځنډه ئې وپوښتل چې «آصفې چيرې ځې ؟»

لمړنۍ ښځې دا احساس هم نه کړه چې د اصفې د خونديتوب په خاطر دهغې سره يو ساتونکې په پټه توګه د هغې تر څنګ روان دې ،آصفې يو لاس په بل وواهه او د البرق لمړنۍ ښځې ته ئې په خندا کې وويل --« ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما تر شا راغلي ئې ، يا بل چېرې روانه ئې ؟» په همدې وخت کې چا دغه لمړنۍ ښځه د متو ځخه و نيوله خو هغې په يوه ټکان سره خپل ځان د نيونکي ځخه وژغوره ، هغې په منډه خپل خنجر را وويست ، دهغې تر مخه يو سړې ولاړ و ، ښځې پر هغې وار وکړ خو هغه په ځنګ شو ، خو سړې پرې داسې وار و کړ چې دهغه خنجر دښځې په يوه اړخ کې و لګيد ، کله چې هغه سړې وکتل چې له دې سره هم خنجر دې نو ځان ئې وروسته کړ . لمړنۍ ښځې په آصفې باندې حمله وکړه او خپل خنجر ئې دهغې د اوږې او غاړې تر منځ ور ننويست ، هغې ښځې په زوره چيغه کړه ، هغه سړې يوځل بيا په دغه لمړنۍ ښځې باندې وار وکړ او دا بله ئې د غورځيدو ځخه و ژغورله، کله چې لمړنۍ په دويمې باندې بيا وار کاوه نوهغه سړي دهغې ښځې لاس په خپل لاس کې ونيو او پرې نه ښوده چې په آصفې باندې خنجر ور ونښلي.

آصفه پريوتې وه او د البرق لمړنۍ ښځې هم ژور ټپ اخستې و ، چې دتشې ځخه تر ګيډې پورې رسيده. هغه سړي اصفه پورته کړه او چېرې ئې يوړه ، د علي بن سفيان دوه جاسوسانو دا ټوله لوبه د يوه پټ ځايه ننداره کوله ، هغوی په دې نه پوهيدل چې دا دويمه ښځه به ځوک وي ، عمر دهغه سړي پسې وروسته وروسته ولاړ چې آصفه ئې له ځانه سره اخستې وه، هغه هماغه ځاې ته ولاړل چېرته به چې پخوا تلل ، عمر دهمغه ځايه ځخه نيغ علي بن سفيان ته د خبر ورکولو له پاره را ستون شو ، آذر ولاړ او دهمدې زخمي ښځې تر ځنګ کښيناست ، خو د شا له خوا پرې چا د خنجر درې پر ليسې وارونه وکړل او حمله کونکې دهغې ځايه خپلې پښې سپکې کړې. آذر هم هملته بې هوشه پريوت ،

مابنام د البرق د لمړنۍ ښځې او د آذر روغتيائې حالت مخ په خرابيدو شول ، جراحانو او ډاکټرانو ډيرې هڅې وکړې خو هغوی ژوندې پاته نه شول ، د البرق ښځې علي بن سفيان ته ويلې و «چې ره خپل خاوند ځارولې شم ، خو د مذهب ،قوم ، او هيواد ځارول نه شم زغملې ،» او هغې دخپل قوم اومذهب په نوم ځان ځار کړ.

دسلطان ايوبي په حکم باندې خادم الدين البرق په زندان کې و لويد ، هغه د ډاډ ورکولو ټولې هڅې و ازمايلې او وئې ويل چې دا جرم ورڅخه په ناپوهۍ کې تر سره شوې ، هغه د هغو جاسوسانو په لاسو کې د لوبې اله ګرځيدلې وه. خو دا ځرګنده شوې وه چې هغه دحکومت او فوځ رازونه د شرابو او ښکلې نجلۍ په نشې کې دښمن ته سپارلې دي ، سلطان ايوبي د وژلو جرم ښبلاې شو. د شرابو د ځښلو او د ښمن ته د راز ورکولو جرم ئې نه شو ښبلاې؟

په دې ورځ ئې د آصفې ځخه کوم بيان وا نه شو خستلاې ، پر هغې د ټپ اغيز دومره نه و لکه د ويرې او خوف اغيز چې پرې و. هغه جاسوسه ښځه وه ، هغې ته د شهزادګيو په بڼه کې دشهزادګانو ځخه د راز د اخستلو روزنه ورکړل شوې وه. هغې کله هم دا فکر نه وکړې چې دداسې يوه حال سره به مخ کيږي. هغه ډيره زياته له دې ويريده ، چې هغه د مسلمانانو بندۍ ده اومسلمانان به ئې ډيره خرابه کړي. هغه ته داو يره هم تر سترګو کيده چې مسلمانان به دهغې د ټپونو علاج و نه کړي ، هغې دخپلې دغه ويرې په هکله هر هغه چاته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اړخ ته به ورتلل ، هغې به د يوه ويريدلې کوچنې په څير ژړل ، علي بن سفيان هغه ته ډيره زياته ډاډ ګيرنه ورکړه ، او ورته ئې وويل چې له دې سره به همغسې سلوک کيږي لکه د يوې مسلمانې ټيپې شوی ښځې سره چې کيږي. خو هغې يو غږ کاوه چې غواړي د سلطان ايوبي سره ووينې ، او دهغې دا غوښتنه تر سلطان ايوبي پورې ور ورسيدله ، سلطان ايوبي ورغې او دهغې پر سر ئې لاس کښيښود او ورته ئې وويل ، چې نوموړې ورته په اوسنې زخمې حال کې لکه دلور په څير ښکارې.

«ما اوريدلې دي چې سلطان ايوبي د توري نه بلکه د زړه پادشاه دې» آصفې ورته په ژړغونې توګه وويل« دومره ستر پادشاه چې د عيسايانو ټول پادشاهان ئې دماتې ورکولو له پاره سره يو شوی دي ، که يوې مجبورې ښځې ته دوکه ورکوي نو دهغه د شان سره به ښه ښکاره نه شي ،.... دې خلکو ته ووايه چې ماته سمدستې زهر را کړي ، زه په داسې حال کې هيڅ ډول اذيت نه شم زغملای.»

« که ووائې نو زه به هر وخت ستا پوښتنې ته راشم » سلطان ايوبي ورته وويل ، « زه تا ته دوکه هم نه درکوم ، آذيت هم نه درکوم خو ته به هم وعده کوې چې ماته به دوکه نه راکوې، ستا روغتيا نوره هم ښه کيږي ، ډاکټران راته ډاډ را کړې چې ستا روغتيائې حالت مخ په ښه کيدو دي،که چېرې تا ته مو اذيت درکولای نو مونږ به په همدې حال کې په زندان کې ور اچولې وائې. ستا په زخم به مو مالګې ور شيندلې ، او تا به په چيغو چيغو سره په خپل جرم باندې اقرار کړې واې اود خپلو ملګرو ، اړوندو کسانو او ډلې څخه به دې پرده پورته کړې واې، خو مونږ د يوې ښځې سره داسې سلوک نه کوو . د البرق ښځه مړه شوی خو مونږ ستا د ژوندې پاته کيدو پوره پوره هڅه کوو.»

«که زه ښه شم نو تاسې به له ما سره څه ډول سلوک وکړئ؟» هغې ترې و پو ښتل ،

« دلته به کوم نارينه تا ته په هغه سترګو و نه وينې چې ته يوه ځوانه اوښکلې ښايسته پيغله ئې » سلطان ايوبي ورته وويلې ،« ته دا انديښنه له زړه څخه و کاږه ، ستا سره به همغسې سلوک کيږي چې اسلامې قانون ئې اجازه راکوي.»

د هغه کور تلاشې هم وشوه چېرې به چې آصفه د راپور ورکولو په خاطر ور تلله ، هغه د هيچا کور نه و ، د جاسوسانو د ناستې ځاې و . همله دننه د آسونو د دريدو ځاې و . دوی همله پنځه نور کسان هم نيولې و.هغوی پنځو او هغو نورو څلور چې د تعقيب په وخت کې نيول شوی و ټولو په خپل جرم باندې داعتراف کولو څخه ډډه وکړه ، اخر ئې هغوی هغه تا خانې ته يوړه چېرې چې تيرو هم خبرې کولې ، هغه زاړه دا ومنله چې هغه د انجلۍ د يوې دانې په څير د البرق په ستونی کې ورځاې کړې وه، او بيائې ټوله هغه ډرامه چې د البرق را ښيلولو له پاره ئې لوبولې وه بيان کړه. نورو هم د ډيرو رازونو څخه پردې پورته کړې. او دهغې کور راز ئې هم بربنډ کړ کوم ته چې د ښار خلک په ډېر درنښت ګوري. په دې کور کې ئې ډيرې نجونې ساتلې وې چې ددوو موخو د تر لاسه کولو له پاره ئې استعمالولې. اول د څارکښنې له پاره او دويم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو د لوړو کورنيو د ځوانانو د اخلاقو دخرابولو په خاطر ، دا کور د جاسوسانو او تخريب کارانو له پاره لويه هډه وه.

هغې جاسوسانو دا هم وويلې چې دسلطان ايوبي په فوځ کې هغوی خپل خلک ورننويستي دي او همغوی د فوځ ترمنځ د جوارۍ کولو عادت را پيدا کړې دي. هغوی د بيلل شوی قمار په خاطر يو دبل پيسې پټوي او غلاوې کوي ، هغوی په ښارونو کې د پنځه سوو ځخه ډيرې فاحشې ښځې خپرې کړې دي. دهغوی دنده دا ده چې ځوانان په خپلو لومو کې را ونښلوي او د عياشۍ په لار و ئې روان کړي. د جوارۍ پټ مرکزونه هم پرانستل شوی دي ، دې خلکو دا هم وويل چې همدا اوس هم هغه سوډانيان چې د فوځ ځخه ويستل شوی دي ، د سلطان پر خلاف را پارول کيږي، تر ټولو مهمه خبره دا وه چې هغوی د شپږو داسې لوړ پوړو مسلمانانو نومونه واخستل چې د سلطان ايوبي په حکومت کې ئې ډير مهم ځايونه درلودل، خو دسلطان پر خلاف ئې کار کاوه ،اصفه يوه عيسائې پيغله وه چې اصلي نوم ئې «فليمنګو» و ، هغه په اصل کې يوناني نژاده وه، او هغې ته د دبارلس کالو د عمر را په دې خوا روزنه ورکول کيده. هغې ته د مصريانو ژبه ورزده کړل شوی وه. اود هغې په ځير په سلونو نجونې د مسلمانانو سيمو ته دهمدې موخو له پاره په پټه توګه استول شوی دي.

دې ښځې هم څه پټ نه کړل ، پنځلس ورځې وروسته دهغې ټپونه جوړ شوی و. خو کله چې ورته وويل شول چې هغې ته دمرګ سزا ورکول کيږي نو هغې وويل «زه په خوشحالۍ سره دا سزا منم ، ما د صليب مشن پوره کړې دې»---او هغه جلاد ته وروسپارل شوه.

نورو ته لا تر اوسه پورې اړتيا وه ، دهغوی له اړخه په ويل شوو نښو نښانو څونور کسان هم ونيول شول ، چې يو څو ئې مسلمانان هم ول ، هغوی ټولو ته د مرګ سزا واورول شوه، خو البرق ته د سلو لښتو سزا ورکړل شوه مګر هغه و نه شوه زغملای او هملته ومړ. دهغې کوچنيان د سلطان ايوبي له خوا تر روزنې لاندې ونيول شول، هغوی ته ئې ددولتي خزانې ځخه خدمت ګاران ورکړل ، هغوی د البرق بچيان نه و بلکې د يوې مجاهدې بچيان و او دهغوی مور په مذهب ، هيواد ، قوم او ولس ځان شهيد کړي و.

(۴۱)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخلافت مانۍ یا د بدکارۍ هډه

د خلیفه د معشوقې "اُمّ عراره" تښتول او د خلافت بحران (۵)

د(۱۱۷۱) زیږدیزکال د جون د میاشتې د ګرمۍ سوځنده ورځ وه چې د العاضد خلیفه پیغام وړونکي صلاح الدین ایوبي ته دا خبر راوړ چې خلیفه خپل ځان ته ورغوښتي دې.دې خبر په سلطان ایوبي ښه اغیز و نه کړ او قاصد ته ئې وویل چې « خلیفه ته د سلام او درښت وروسته ووایه چې که چېرې ډیر اړین کار وي نو زه حاضر یم چې هلته درشم ، خو اوس هیڅ فرصت نه لرم ، هغه ته دا هم ووایه چې هغه دندې چې زما تر مخ د اجراء له پاره پرتې دي ، دهغه تر سره کول د حضور په دربار کې د حاضریدو څخه ډیرې اړینې دي»

قاصد ولاړ او سلطان ایوبي په خپله خونه کې نا قراره اوښت را اوښت. دا د فاطمي خلافت دوران و او په مصر کې ددې خلافت خلیفه العاضد و ، په هغه وخت کې به خلیفه پادشاه ګڼل کیده ، د جمعې د لمانځه په خطبو کې به خطیبانو د خدایج او دهغې د رسولص وروسته په هر جومات کې د خلیفه نوم اخست. د عیش او عشرت پرته ددې خلکو تر مخ بل کار هم نه و .که چېرې د نور الدین زنګي او سلطان ایوبي په څیر شخصیتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نه وای، او یا دوی دواړه هم د نورو وزیرانو او امرانو په څیر غوړه مالي او ایمان پلورنکي وای ،نو دهغې وخت خلفاؤ به اسلامي سلطنت لا د پخوا څخه پلورلي وای ، العاضد هم د همداسي خلفاؤ څخه يو و .
کله چي سلطان ايوبي مصر ته د والي په څير راغي ،نو په همغه لمړيو کي خليفه څو څو ځله هغه خپل ځان ته ور وغوښت ، خو سلطان په دي پو هيده چي خليفه يواځي په دي خاطر دي هلته ورغواړي چي هغه ته دا په ياد کړي چي سلطان هغه نه ، بلکه پخپله خليفه دي. هغه د سلطان ايوبي ډير درنښت کاوه ، هغه به ئي له خپله ځانه سره کښيناوه ، خو دهغې دخبرو لهجه او وينا به امرانه وه. هغه چي کله هم سلطان ايوبي ځانته رابللي پرته له کومې موخې ئي بيرته رخصتاوه. د روم په بحيره کي د صليبيانو لښکرو ته د ماتي ورکولو او د سوډاني فوځ د بغاوت او پاڅون د ټکولو وروسته به سلطان ايوبي خليفه ته خپل ورتګ ځنډني کاوه.

سلطان ايوبي به چي کوم شان و شوکت او دبدبه د خليفه په دربار کي کتله نو دهغه په سيني کي به ئي د اور لمبي را پورته کولي ، د خليفه په محل کي د زرو او جواهرو داسي يو درياب و چي د خوراک ښکاک لوښي ئي هم په خپلي غيږ کي را نيولي و. د خوراک ښکاک څخه علاوه د شرابو صراحي او پيالي هم د زرو ، جواهرو او هيرو څخه جوړي شوي وي.د هغه حرم سراي به تل د ښکلو نجونو څخه ډک و. په دوی کي ګڼ شمير مراکشي ، مصري ، سوډاني او ترکي نجونو شتون درلود او تر څنګ ئي هلته يو شمير عيسايي او يهودي نجوني هم ځاي په ځاي شوي وي. دا دهغه قوم خليفه (خليفة المسلمين) و چي بايد ټولي نړۍ ته ئي د الله ج پيغام ور رسولي وای ، همدا راز هغه د کفارو د يو ستر جنګي ځواک سره مخ و . د همدي خليفه يو څو نورو خبرو هم سلطان ايوبي ته د زړه رنځ پيدا کړي و ، په هغو کي يو داوه چي د خليفه ځانګړي ساتونکي ډله د سوډاني حبشيانو او قبايلو څخه جوړه شوي وه چي دهغوی وفاداري ډيره شکمنه انګيرل کيده. او بل دا چي د خليفه په دربار کي د سوډان د باغي او شړل شوی فوځ قومندانان او نائب سالاران را ټول او د ځانګړي اهميت خاوندان ګڼل کيده.

د صلاح الدين ايوبي د لارښووني په اساس علي بن سفيان دخلافت په ماڼۍ کي د نوکرانو او نورو کارکونکو په لباس کي خپل استخباراتي وګړي هم ور ننويستي و. ددي تر څنګ هغه د حرم سرای ددوو کارکونکو ښځو باور هم تر لاسه کړي واو هغوی ته ئي اړيني دندي سپارلي وي. دهمدي استخباراتي شبکي د راپورونو په بنسټ خليفه تر ډيره ځايه د همدي سوډاني قومندانانو تر اغيز لاندي و. په دي وخت کي دخليفه عمر هم نژدي شپيته يا پنځه شپيته کاله و خو د ښکلو اوښايسته نجونو په محفل کي به خوشحاله اوسيده ، دهغه د همدي کمزورتيا څخه به د صلاح الدين ايوبي مخالفينو ګټه اخسته ، د (۱۱۷۱) زيږديز کال په دويمه يا دريمه مياشت د خليفه په حرم سرای کي يوه بله ښکلي اوښايسته نجلۍ هم ور زياته کړل شوی وه. د حرم د استخباراتي شبکو اړوندو ښځينه غړو علي بن سفيان ته خبر ورکړ چي حرم ته دري ځلور کسان په عربي ښه کي راغلي واو دغه نجلۍ ئي له ځانه سره راوړي وه ، دهغوی سره زيات شمير تحفي هم وي، نجلۍ ئي هم د تحفي په څير دلته راوړي وه چي د ("اُمّ عراره") يا د عراره د مور په نامه ئي ياده کړي ، په هغې کي يو ښه والي دا و چي خليفه العاضد ئي دخپل جادو تر اغيز لاندي راوستي و ،ډيره هوښياره ، زيرکه او چالاکه نجلۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي د خلافت ددې ټولو خرافاتو په هکله پوره مالومات درلود ، خو په حکومت ئې دومره زور نه درلود چې د خليفه ددې عياشيو او فساد دپای ته د رسولو پر خلاف کوم قدم پورته کړي ، دده نه مخته هر امير او والي به د خليفه تر مخه ټيتيده ، ځکه د مصر خاوره د پاڅونو او بغاوتونو ځمکه ګڼل کيده. هلته خو اسلامي خلافت شتون درلود خو د اسلام بيرغ لاندې را پريوتې و. فوځ به د اسلامي سلطنت و ، خو د محلي حکومتونو ټول امورات به د سوډاني فوځ د سالارانو په لاس کې و ، چې دهغوی ټول اړيکې د صليبيانو سره و ، دا همغوي شوني کړه چې عيسيان او صليبيان په قاهره او سکندريه کې ميشت شي. په هغوی کې جاسوسان هم ول، که څه هم صلاح الدين ايوبي خو سوډاني فوځ په خپله لار روان کړې و مګر لا تر اوسه ئې يو څو جنرالانو شتون درلود او ددوی شتون هر وخت د خطر زنګ واهه ،ځکه هغوی اوس د خلافت په مانۍ کې ډير زيات اغيز پيدا کړې و.

سلطان ايوبي په دې خاطر د خلافت د عياشۍ هڅې ته لاس نه وروړ چې يو شمير خلک د خلافت په هکله ډير احساساتي او يو څه نورئې ډير سخت ملاتړي ول. په دې ډلو کې د غوره مالو خلکو ډيرکې و ، په دې ډيرکيو کې يو شمير لوړپوړي چارواکي هم ول چې د مصر د امارت د نيولو په فکر کې ډوب و. خو دا مرتبه يوازې صلاح الدين ايوبي ته ورکړل شوی وه. سلطان ايوبي په دغه حالاتو کې ، چې له يوه اړخه هيواد د جاسوسانو او وطن پلورونکو غدارانو څخه ډک و او د بله اړخه د صليبيانو د ځوابي يرغل ګوابن هم په خپل ځاې شتون درلود ، نه غوښتل دغه لوړ پوړي او کم پوړي چارواکي ، چې دخلافت په دربار کې پالل شوی و ، د خپل ځان دښمنان و ګرځوي. خو د(۱۱۷۱) زيږديز کال د جون د مياشتې په يوي سوځونکې ورځ ، کله چې صلاح الدين ايوبي د خليفه له خوا دربار ته ور وبلل شو او هغه هتله د ورتګ څخه ډه ډه وکړه نو خپل دروازه چې ته ئې وويل چې «علي بن سفيان ، بهاوالدين شدّاد ، عيسى الهکارى او الناصر ماته ډير ژر را واستوه».

(۴۲)*****

دا څلور واړه د سلطان ايوبي نژدې ملاتړي او باوري مشاورين ول ، سلطان ايوبي هغوی ته وويلې « همدا اوس اوس د خليفه قاصد راغلې و تر څو زه د هغه د کتلو له پاره هلته ولاړ شم ، خو ما هلته د تللو څخه ډه ډه وکړه ، ماتاسو ددې خبرې څخه د خبرولو او همدا راز ستاسو د مشورو د اخستلو په خاطر دلته را بللي ياست ، او دا بايد درته په ډاګه کړم چې زه د جمعې د لمانځه دخطبې څخه د خليفه نوم لرې کول غواړم.

«دا کار به د وخته ډير دمخه وي» شدّاد ورته وويلې « خلک خليفه د خپل پيغمبر په څير پيژني ، په دې اساس به د خلکو آند زمونږ پر خلاف شي.»

«تر اوسه خو ئې خلک د پيغمبر په څير پيژني.» سلطان ايوبي ورته وويل « د لږ څه وخت په تيريدو سره به هغه د خداې په څير هم و مني ، هغه ته د خدايي او پيغمبری مرتبه ورکونکې همدا مونږ پخپله يو چې په خطبې کې ئې نوم د الله ج او پيغمبر ص وروسته يادوو ، څنګه عيسى فقيه ستا انګيرنه څه ډول ده ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه همدا ستا نظر تائیدوم ، » عیسی الهکاري فقیه ورته په ځواب کې وویل « هیڅ مسلمان به په خطبې کې د کوم انسان نوم اخستل و نه زغمي ، او بیاداسې انسان چې په شرابو ، ښځو او هر ډول نورو ګناهونو کې را نغښتې وي. دا ځانته خبره ده چې د پیړیو پیړیو را هیسې خلفاؤ ته د پیغمبرانو مرتبه ورکړل شوې ده. څرنګه چې زه د ښاري او مذهبي امورو دننده په غاړه لرم ، په دې خاطر دا نه شم ویلای، چې د سیاسي او نظامي اړخه به ستا د پریکړې په هکله څه ډول عکس العمل و ښوول شي. »

«عکس العمل به ډیر سخت و ي» بهاؤالدین شدّاد ورته وویل «او زمونږ پر خلاف به وي ، خو ددې سره سره بیا هم زه دا مشوره درکوم چې دې بدعت یا(په دین کې نوښت) ته باید د پای ټکې کښیښول شي. او یا خلیفه په سمه لار روان شي او د ریښتوني مسلمان په حیث د خلکو مخته راشي چې ماته دا کار شونې نه ښکاري»

«زما څخه به ډیر د خلکو په رایه او آند بل څوک ښه وپوهیږي ؟»علي بن سفیان، چې د استخباراتي شبکې رئیس و او په ټول هیواد کې ئې د همدې شبکې جال خپور کړې و ، ورته وویل « عامو وګړو ترا وسه د خلیفه شکل او صورت هم نه دې کتلي ، هغوی د العاضد نوم نه ، بلکه د سلطان ایوبي نوم پیژني ، زما د اداري د غړو خبر لوڅو ماته خبر را کړې چې ستا د امارت په دوه کلنی دوره کې دخلکو داسې اړتیاوې پوره شوی دي چې دهغوی د پوره کولو په هکله هغوی کله فکر هم نه کاوه. پخوا تر دې په ښارونو کې داسې مطب یا(د بوټو څخه د جوړو شوو دارو ګانو ډاکټر) نه و چې ناروغان ورشي او علاج ئې وکړل شي. د معمولي معمولي ناروغتیاو په پیښیدو سره به خلک د مرګ سره مخکیدل ، اوس سرکاري شفاخانې جوړې شوی دي ،مدرسې او مکتبونه هم پرانستل شوی دي ،د تاجرانو او دوکاندارانو د لوټولو تیرې هم پای ته رسیدلي دي. جرایم هم را کم شوی ، او اوس خلک خپل شکایتونه او عرایض تاته نیغ په نیغه را رسوي ، ستا د راتګ تر مخه به، خلکو د دولتي مامورینو او عسکري وګړو څخه ویره احساسوله ، اوس ورته تا دهغوی حقوق ور ښوولي دي ،او هغوی هم خپل ځانونه د همدې هیواد او ملت غړي ګڼي ، هغوی ته خو دخلافت له اړخه د ظلم ، تیري او نا انصافۍ پرته نور څه نه و تر سترګو شوی، خو تا ورته عدل ، انصاف او عزت ور وبانښه ، زه په ډاډمن زړه سره ویلاې شم چې قوم به دخلافت پر ځاې د امارت پریکړې و مني.»

« ما به قوم او ولس ته د هغوی عزت او وقار ، یا عدل او انصاف ورکړې وي او یا نه ، »سلطان ایوبي ورته وویل « اویا به مې هغوی ته دهغوی حقوق ورکړي وي او یا نه ، زه نه پو هیږم ، خو زه نه غواړم چې ولس او قوم ته یو ډیر عبث او بې ګټې تګلاره پریږدم ، زه خپل قوم او ولس ته شرک او کفر پریښول نه غواړم ، په دې خاطر اړینه ده چې په دین کې دا نوښتونه(بدعتونه)، چې دمذهب برخه ګرځیدلي ، مات او د کثافاتو په ټوکرۍ کې ئي ور و غورځوو. که چیرې همدا رواج ژوندي پاته شي نو دا به هم شوني وي چې سبا بله ورځ زه هم خپل نوم په خطبې کې ور ځاې کړم. د ډیوي څخه ډیوه بلیږي ، خو زه غواړم دا ډیوه، چې د شرک رڼا خپروي، مړه کړم. تاسې پو هیږئ چې دخلافت قصر اوس د بدکارۍ هډه ګرځیدلي ده ،او خلیفه هغه شپه هم په شرابو او د حرم په ښایسته و کې بدمسته و په کومه شپه چې سوډاني فوځ پر مونږ برید کړې و. که چیرې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت کې زما چال دناکامۍ سره مخ شوی واې نو د مصر ځخه به د اسلام بيرغ د تل له پاره راپريوتې واي ، هغه وخت چې د الله ج سپاهيان اود حق د لارې مجاهدين شهيدا ن کيدل ، په هغه وخت کې هم خليفه په شرابو کې بد مسته و . ما د خپلې راسپارل شوې دندې په مطابق او د خليفه د احکامو په اساس هغه ته ددې خبر ورکولو په خاطر ورغلم تر څو و پو هيږې چې په سلطنت ئې څه ډول يو ستر توپان راغلې دې ، او زمونږ مجاهد فوځ په کومې بهادرۍ سره د هغې توپان ځپې و ځپلې ، خو هغه د مست سنډا په څير سر ښکته کړ او وئې ويل « شاباش—مونږ ډير خوښ شو ، مونږ به ستا پلارته د ځانګړې قاصد په لاسو د مبارکۍ پيغام او انعامونه ور وليږو » خو ما ورته وويل چې « اې د مسلمانانو خليفه !ما خپله دنده تر سره کړې، ما خپله دنده د خپل پلار د خوښۍ په خاطر نه ، بلکه د الله ج او دهغې د رسول ص د خوښۍ په خاطر تر سره کړې ده.»

هغه عمر تيري خليفه وويل « صلاح الدينه ! ته تر اوسه کوچني ئې ،خو کار دې د ستر خلکو تر سره کړې دې.....»

هغه له ماسره داسې خبرې وکړې لکه زه ئې چې غلام او د خپل حکم تابع ګڼلې وم ، دا بې دينه انسان د مسلمانانو د خزانې له پاره د سپين فيل په څير ګرځيدلې دې ،» په همدې وخت کې سلطان ايوبي يو ليک را وويست او ټولو خلکو ته ئې ور وښود او وئې ويل « شپږ اوه ورځې کيږې چې سلطان زنګي ماته د اپيغام را استولې دې او ليکلي ئې دي چې خلافت په درې برخو ويشل شوی دې د بغداد د مرکزي خلاف اغيز په خپلو دوارو لاس لاندې خلفاؤ باندې له منځه تللې دې ، ته دې ته متوجه اوسه چې د مصر خليفه خپلواکه حاکم و نه ګرځي ، هغه د سوډانيانو او صليبيانو سره هم د خپلې واکمنۍ په خاطر د سازشونو ځخه دريغ نه کوي. زه اوس په همدې فکر کې يم چې خلافت يواځې په بغداد کې پاته شي او دا نور لاس لاندې خلفاء له منځه ولاړ شي ، خو زه ويريږم چې دې خلکو به زمونږ پر خلاف سازشونه کړې وي که چيرې تاسې د مصر دخليفه پادشاهي د هغې په همغه حرم کې سره را و نغاړئ ، نو زه به تاسې ته فوځې او مالي کومک درکړم. په دې لاره کې محتاط قدم اخستلو ته اړتيا ده ،ځکه چې دمصر کورني حالات کړکيچن دي ، په مصر کې به يو پاځون بل هم کيږې ، په دې اساس سوډانيان د کلکې ځارنې لاندې و ساتئ .»

سلطان ايوبي ليک ولوست ،او وئې ويل « په دې کې هيڅ شک نه شته چې خلافت اوس پخپله سپين فيل ګرځيدلې دې. ايا تاسې نه وينئ ؟،کله چې خليفه العاضد د تفريح او سيل په خاطر بيرون را وځي نو تر نيمائې زيات فوځ دهغې د خوندې ساتنې په خاطر هرې لورې ته خپريږې ؟ خلک مجبورول کيږې چې د خليفه تر مخه قالينې او ښايسته ځادرونه خپاره او هوار کړې ،د خليفه ساتونکې ډله د خليفه تر مخه خلکو ته اخطارونه ورکوي او محبوروې ئې ،ترڅو دهغوی ځوانې ښځئ اوښايسته نجونې په خليفه باندې د ګُلونو پاڼې و شيندې، دهغې په دغسې دورو باندې د ولس او قوم امانتونه او خزانې داسې شيندل کيږی چې بيا د اسلامي سلطنت د دفاع او پراختيا له پاره او د قوم او ولس د نيکبختۍ او هوسائې له پاره هيڅ نه پاته کيږې. ددې ترخنګ مونږ بايد په دې اړخ هم غور وکړو او مصري خلکو ته ، او همدا راز ددې ځاې اوسيدونکو عيسايانو او نور غير مسلمانو ډلو ټپلو ته دا ثابت کړو چې اسلام د شهنشاهيت مذهب نه دې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعربو د دښتو ، ځرونکو ، دهقانانو او .....ریښتونو پاکو خلکو مذهب دي او دا مذهب انسان ته د انسانیت هغه درجه ورکوي چې اللهؐ ته ډیره ارزښتناکه ده»

«دا هم شوني ده چې د خلیفه پرخلاف قدم پورته کول به ستا پر خلاف ددې بهتان له پاره لار پرانځي چې ته غواړې د خلیفه پر ځای پخپله حاکم و ګرځې.» شدّاد ورته وویل « تل د ریښتیا مخالفت شوی او کیږي» سلطان ایوبي ورته وویل « نن د درواغو او باطل ریښې په دې خاطر کلکې دي چې د مخالفت او مخالفانه کړنو څخه خلک ویریږي او د ریښتیا ویل ئې پرې ایښې دي ، د حق او ریښتیا اواز په سینو کې پټ پاته شوي دي ،د شاهانه دور او شهنشاهیّت غلط کړنچار د خلکو په زړونو کې هغه وقار او عزت ته د پاي ټکي ایښی دي چې د قوم او ولس له پاره د امتیاز نښه ګڼل کیده. عوام وربې ساتل کیږي اوپر هغوی باندې په زور سره خپله حکمراني چلول او هغوی د غلامۍ په ځنځیرونو کې تړل کیږي په داسې حال کې چې زمونږ رسول اکرمصد غلامۍ ځنځیرونه لا د پخوا څخه ټوټې ټوټې کړي دي. زمونږ پادشاهانو قوم او ولس د ذلت او خوارۍ هغې کندې ته وړې چې دغه پادشاهان د خپلو عیاشیو په خاطر د صلیبیانو سره دوستانه اړیکې پالي ، دهغوی څخه نقدې کومکونه غواړي او صلیبیان سوکه سوکه په اسلامي سلطنت باندې تسلط پیدا کوي...... شدّاده ! تا د مخالفت خبره وکړه ، خو مونږ ته د مخالفت څخه ویره نه ده په کار.»

«ډیر دروند او محترم امیره !» د سلطان ایوبي نائب سالار الناصر ورته وویل « مونږ د مخالفت څخه ویره نه لرو ، تاسې مونږ د جنګ په ډګر کې ازمیښت کړي یو ، مونږ په هغه وخت کې هم نه یو ویریدلي چې د سختې محاصرې په حال کې هم ددښمن په خلاف جنګیدلو ،مونږ د لوږې او تندې په حال کې هم جنګیدلي یو ، مونږ د صلیبیانو توپان په همغه وخت کې هم په شا تمبولي و چې زمونږ شمیره ډیره کمه وه ، خو زه تا ته همستا یوه خبره یادول غواړم ، تا یو ځل ویلي و ، چې که چیرې یرغل او برید د بهر څخه وي مونږ کولای شو هغه د لږ شمیر مجاهدینو په واسطه هم په شا و تمبوو ،خو هغه برید او یرغل چې د کور دننه را پیدا کیږي او حمله کونکي د خپلې کورنۍ او قوم وګړي وي نو مونږ یو ځل فکر کوو او حیران پاته کیږو او له ځانه سره وایو: چې ای ذوالجلال و الاکرام ربه !دا څه پیښ شول، درونده امیره ! کله چې د یوه هیواد حاکم په خپله دهغه هیواد دښمن و ګرځي نو ستا توره به ستا د توري په پوخ کې تړپیږي خو د بیرون را ویستلو جوګه به نه وي.»

«الناصره ! تا ښه خبره وکړه » سلطان ایوبي ورته وویل«زما توره همدا اوس هم په تیکې کې تړپیږي ، دا نه غواړي د خپلو حکامو په مقابل کې بیرون را ووځي ، زما په زړه کې تل د خپلو حاکمانو له پاره درنښت شتون لري.د یوه هیواد حکمران د هغه هیواد د عزت او وقار نښه ګڼل کیږي ، خو تاسې ټول فکر و کړئ چې زمونږ په حکمرانانو کې څومره عزت او څومره وقار پاته شوي دي ، زه یوائې د خلیفه العاضد په هکله نه ګړیږم ، دعلی بن سفیان څخه و پوښتئ ، دهغې شبکه په موصل ، حلب ، دمشق ، مکه او مدینه منوره کې فعاله ده او کوم خبرونه او را پورونه چې هغوی راوړي هغه ددې ګواهي ورکوي چې دخلافت د عیاشۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعيش پالنې په اساس ، هر چېرې چې کوم امير يا حاکم شتون لري ، هغه د همغه ځاې خپل واکې حاکم ګرځيدلې دې ، اسلامې سلطنت په ټوټو ټوټو ويشل شوې دې ، د خلافت مرکز دومره کمزورې شوې دې چې دهغې له مخې امران او حاکمان د خپلو ذاتي سياستونو په لوبو کې را نغښتي دي ، زه د دې ټولو ګواښونو څخه بې خبره نه يم ،او دا هم را ته څرګنده ده چې کله هم مونږ د قوم او ولس دا خوره وره شيرازه بيرته را يوځاې کوو نو دا به نوره هم د خپريدو هڅه کوي ،زمونږ تر مخ به د ستونزو غرونه و درېږي ، خو زه ويره نه لرم ، او زه دا شونې ګڼم چې تاسې به هم دداسې حالاتو څخه و نه ويرېږئ ، زه به ستاسو د مشورو احترام کوم ، خو زه به د خليفه په بلنه هغه وخت هلته ورځم چې کوم اړين کار شتون ولري ، خو په اوسني وخت کې زه د خطبې څخه د خليفه نوم او ياد باسم.»

ټولو د سلطان ايوبي ددې کار ملاتړ او تائيد وکړ ، او هغه ته ئې دخپله اړخه دپوره بسپنې او هر ډول ځان ځارنې په ورکولو سره ډاډ ورکړ.

په دغه وخت کې خليفه العاضد په يوه ځانګړې خونه کې ناست و چې قاصد ورته وويل چې صلاح الدين ايوبي ورته ويلي چې که چېرې کوم اړين او ضروري کار وي نو زه را تلاې شم او که نه زه پخپله ډير مشغول يم. خليفه د قهره سور اور وګرځيد ، هغه قاصد ته وويل چې رجب راته را وليږه، رجب د خليفه د ساتونکې ډلې قومندان و .د نائب سالار رتبه ئې درلوده او د مصر د فوځ لوړ پوړې چارواکې و ، هغه ته ئې د خليفه د ساتونکو د ډلې قومنداني ور سپارلې وه. هغه د خليفه د ساتونکو په ډله کې په ګوتو را ټول کړې سوډانيان اخستي وو ، هغه د سلطان ايوبي د مخالفينو څخه او د خليفه د غوره مالو څخه يو تکړه چارواکې و.

په دغه وخت کې چې قاصد د صلاح الدين ايوبي ځواب خليفه ته وراندې کاوه نو د خليفه په ځانګړې خونه کې "أمّ عراره» هم ناسته وه ، هغې خليفه ته وويلې «صلاح الدين ايوبي ستا نوکر دې –تا هغه دومره و نازاوه چې اوس دې په سر را خيژي ، ولې هغه دکاره نه ګوښه کوې ؟او يا ولې کوم سپاهي نه وراستوې چې لاس ترلې ئې ستا دربار ته راولي ؟»

«په دې خاطر چې دداسې کار کولو پايلې به ډيرې ښې نه وي ،» خليفه د قهر او غُصّې نه په ډک اواز سره وويل.« دهغه د لاس لاندې يو ځواکمن فوځ دې ، شونې ده چې هغه به زما پر خلاف فوځ په کار واچوي.» په همدې وخت کې رجب را ننوت ، هغه ښکته شو او فرشي سلام ئې وکړ. العاضد ورته د قهره په لړزيدلي اواز وويل ، « زه د همغه لمريو څخه په دې پو هيدم ، چې دا کمبخته خپل سرې او سرکښه انسان دې ،... دا صلاح الدين ايوبي يادوم.....ما هغه را بللې و نو هغه د را تللو څخه په دې خاطر ډه ډه کړې چې که چېرې کو م ضروري او اړين کاروي نو را ځم او که نه ستا هلته درغوښتل ماته کومه مانا نه لري ، ځکه زما تر مخه ډيره کارونه دي چې بايد تر سره ئې کړم.»

په غُصّې غُصّې سره په خبرو کولو کې د هغې ټوخې را وپاريد او په خپل زړه ئې لاس کيښود ، رنګ ئې ژيړ شو ، او په يوه ډير کمزوري اواز ئې وويل « هغه بدبخته ته دا احساس هم نشته ، چې زه يو رنځور انسان يم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه به يوه ورځ ما له‌منځه يوسي ، زما له‌پاره غُصّه‌کيدل زيانمن دي ، ما د خپلې روغتيا غم‌شپيلي، او هغه ته خپل کارونه مهم‌دي.»

«تا هغه د څه له‌پاره را بللې و ؟» رجب ترې و پو ښتل --«ماته حکم‌وکړئ» ما هغه په‌دې خاطر رابللې و چې هغه‌ته‌دا احساس را پيدا شي چې‌دهغې پر سر يو حاکم هم شته» خليفه په‌داسې حال کې چې په‌خپل‌زړه ئې لاس ايښی و په‌لړزيدلي اواز ووېل « همدا تا راته‌ويلي و چې‌صلاح‌الدين خپل واکه او خپل سرې شوې دې ، زه هغه‌بيا بيا دلته‌را بولم او هغه ته حکم‌کوم تر څو هغه‌خپلې پښې لاندې کيږدي ، دا اړينه‌نه‌ده چې دکوم ضروري کار په‌خاطر دې هغه زه دلته را وبولم»

«أمّ عراره» د شرابو پياله‌د خليفه په‌شونډو کيښوله او ورته ئې‌ووېل --«سل ځله‌مې‌درته ويلي چې په غُصّه کيږه مه ، ستا د زړه او اعصابو له‌پاره غُصّه‌زيانمنه ده .» هغې د يوه طلاې دبلي څخه نسواري رنګ څه سفوف را وويستل او د خليفه په‌خوله کې‌ئې ورواچول او د اوبو ګيلاس ئې‌ور په‌خوله کړ. خليفه دهغې په خورو ورو وريښمينو زلفو باندې لاس را ښکود او ورته‌ئې‌وويلې --«که‌ته نه‌وائې نو خداې خبر چې‌زما به‌څه حال و ، دهر چا سترګې زما په شتمنۍ او رتبې نښتې دي ، زما يوه ښځه‌هم داسې نه شته چې زما سره ځانګړې مينه ولري ، يواځې‌ته‌زما له پاره اسماني فرښته ئې.» هغه‌نجلۍ‌نوره هم له‌ځانه‌سره را نژدې کړه او خپل لاسونه‌ئې‌د هغې د ملا څخه را تاو کړل.

«اې د مسلمانانو خليفه !» رجب ورته ووېل -«ته‌ډير نرم زړه او نيک خويه انسان ئې ، همدا لامل دې چې سلطان‌ايوبي ستا تر مخه داسې ناز کوي.دا به‌ستا له‌ياده وتلي‌وي چې‌هغه‌د عربي نسل څخه‌نه‌دی ، هغه ستا د نسل څخه‌هم‌نه دې ، هغه په‌ختّه کُرد دې.زه حيران يم‌چې‌هغه‌ته‌دومره لويه رتبه چا ورکړې‌ده ؟که په هغه کې کوم کمال وي نو هغه دادې چې هغه ښه عسکر دې ،د جنګ د ډګر استاد دې.هم په جنګ پوهيږي او هم په جنګولو .خو دا صفت دومره مهم‌نه‌دې چې‌هغه‌ته‌دې د مصر امارت ور وسپارل شي..... هغه‌د سوډان دومره ستر او دومره تجربه‌لرونکې فوځ داسې ژر له‌منځه‌يوړ لکه يو کوچنی چې يوه د لوبو اله ماتوي ، تاسې لږ څه‌فکر وکړئ، چې‌هغه وخت چې دلته‌د سوډاني اوسيدونکو يو ځواکمن فوځ و ، د ناجي او اوروش په خير سالاران ئې‌درلودل ، نو خلکو ستا د سپيو ترمخ هم سجدې‌کولې.د سوډاني لښکرو سالاران به‌ستا په دهليزنو کې ولاړ ول ، خو اوس خبره دې‌ځاې‌ته را ورسيده چې ته خپل يو لاس لاندې‌کس‌را بولې نو هغه ستاسې‌مخ‌ته‌د راتلو څخه‌ډه‌ډه‌کوي.»

«رجبه !» خليفه په‌ناڅاپي توګه و غوريد او وئې‌ويل --«ته يو مجرم ئې !»

د رجب رنګ تک ژيړ شو ، "أمّ عراره» هم په‌يوه ټکان سره د خليفه څخه ځان‌بيل کړ. خو العاضد يو ځل‌بيا هغه د مړونده و نيوله او دخپله ځانه سره ئې‌را نژدې کړه او ورته ئې په‌ډيره مينه‌ووېل--« ايا ما تاسې و ويرولئ ؟ ما غوښتل رجب ته دا ووايم چې هغه ماته اوس ددوه‌کاله‌د تيريدو وروسته‌دا وائې چې زمونږ پخواني فوځ او د هغې سالاران نيک خلک وو ، او دصلاح‌الدين ايوبي پر لاسو جوړ شوې فوځ دخلافت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره ښه شګون نه لري، څنګه رجبه ! ایا داسې نه ده ؟ ته په دې خبره د پخوا څخه پوهیدې ؟ ولې اوس چپ ئې ؟اوس چې د مصر امیر خپلې ریښې ټینګې کړې دي ماته وائې چې هغه د خلافت باغې او سرکښه دې ؟»

«زه د حضور د قهر او غضب نه امان غواړم» رجب په ویریدلې اواز سره وویل --« سلطان ایوبې د بغداد د خلافت له اړخه ټاکل شوې و ، او دا کار به هم ستاسې په مشوره تر سره شوې وې. زه د خلافت د ټاکنې پر خلاف د خبرو کولو جرأت نه لرم. خو نن د مصر د امیر خپل سرۍ او ستاسې په روغتیا مې د هغې د اغیز له مخې مجبوراً خپله خوله پرانسته ، زه د ډیره وخته را هیسې دا وینم چې صلاح الدین ایوبې څو څو ځله د حضور د امر نه سرغړونه کړې ده او دا زما دنده ده چې زه تا له خطرونو او ګواښونو څخه خبر او دهغوی د پایلو څخه دې خوندې و ساتم.»

په دې وخت کې "اُمّ عراره» د خلیفه د مخ سره خپل مخ ور یوځای کړې و او دهغه په ګوتو کې ئې خپلې ګوتې ور ننویستې وې او د کوچنیانو په څیر ئې ورسره لوبې کولې ، یو نا څاپه ئې د خلیفه د مخ په غومبري باندې لاس کیښود او ترې وئې پوښتل چې « ایاطبیعت دې لږڅه را ښه شوې دې ؟»

خلیفه هم د هغې د زنې لاندې لاس کړ او ورته ئې وویل چې --« دوایې دومره اغیز نه وکړې لکه څومره چې ستا مینې او محبت پرما و کړ. تاته الله ج هغسې ښایست او جذبه در کړې چې زما د هر رګ له پاره اکسیر دې» هغه د اُمّ عراره سر په خپلې سینې باندې کیښود او ورته ئې وویل -«د قیامت په ورځ چې ما جنت ته لیږدوي ،نوزه به خدای ته ووایم چې زه بله حوره نه غواړم ماته یوازې "اُمّ عراره» را کړه.»

«"اُمّ عراره» یوازې ښایسته نه ده » رجب ورته وویل -« بلکه ډیره هو ښیاره او ذهینه هم ده ، د حضور حرم سرای د سازشونو مرکز ګرځیدلې دې خو دهغې په را تللو سره ټول را ولکه شوی دې، اوس هیڅوک دا جرأت نه شي کولای چې کومه ښځه د کومې ښځې پر خلاف او یا د خلافت د مانۍ کوم کارکونکې څه خرابې را پیدا کړې.»

رجب د صلاح الدین ایوبې په هکله خبرې کولې ، "اُمّ عراره» ورته وویلې « ددې خبرې په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبې ته درنه او درناکه سزا ورکړه.»

« تا څه ویل رجبه ؟» خلیفه متوجه شو او وئې وپو ښتل.

« ما غوښتل عرض کړم چې ما ددې ویرې څخه خپله ژبه بنده کړې وه چې تاسې ته به د مصر د امیر پر خلاف کومه خبره کول د زغمو ړنه وي» -رجب ورته وویل --« شونې ده چې صلاح الدین ایوبې به یو وړ سالار وي»

« زه د هغې په همدې صفت ډیر خوښ یم چې هغه د جنګ او جګړې په ډګر کې د اسلام بیرغ راپریوتو ته نه پریږدي، » خلیفه ورته وویل --« مونږ د سلطان ایوبې په څیر سالارانو ته اړتیا لرو ، تر څو د اسلامې سلطنت وقار او عزت د جنګ او جګړې په ډګر کې هسک و ساتې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه د خپلې سپين سترګۍ او بې ادبۍ په هکله بښنه غواړم ، د قدر وړ درونده خليفه !»--رجب ورته وويل -- « مونږ د جنګ په ډګر کې خلافت نه يو ازميښت کړي. زه د صلاح الدين ايوبي په هکله ددې خبرې کولو جرأت کوم چې هغه د اسلامي خلافت د وقار او عزت له پاره نه بلکه د خپل وقار او عزت له پاره جنګيږي ، تاسې د فوځ د سالار څخه نيولې تر يو عام سپاهی پورې و پوښتئ ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته همدا درس ورکوي چې هغوی دې د داسې اسلامي خلافت د قيام له پاره ځانونه ځار کړي چې په پولو کې را نغښتې نه وي ، په ډاګه ده چې هغه د همداسې يو سلطنت خوبويني چې پخپله ئې پادشاه وي ، نورالدين زنګي هم دهغه ملاتړ کوي ، هغه د صلاح الدين ايوبي د ملاتړ په خاطر دوه زره سواره اود همدومره پياده عسکر و لښکر را استولې دې ، ايا هغه دا فوځ د بغداد د خليفه په اجازې سره را استولې دي ؟ او ايا د خلافت کوم نماينده په دې هکله دمشورو په خاطر ستاسې حضور ته راغلې دې ؟ له تاسې ئې دا پو ښتلي چې په مصر کې ددومره اندازې فوځ اړتيا شته او که نه؟ هر څه چې و شول د خلافت نه پورته وشول.»

«ته صحيح خبره کوې رجبه !» خليفه ورته وويل --« له ماڅخه په دې اړوند هيڅ پوښتنه نه ده شوی ، او ما ته اوس دا فکر را پيدا شوی چې د هغې اړخه راغلې دومره ستر فوځې کومک تر اوسه پورې ولې بيرته نه دې ورليږل شوی.»

«بيرته په دې خاطر نه دې ور ليږل شوی چې دا کومک په مصر باندې د خپل تسلط د ټينګښت په خاطر را ليږل شوی و او دهمدې موخې د تر سره کولو له پاره همدلته ساتل شوی دې.»--رجب ورته وويل --« هغوی ئې د مصر د پخوانې فوځ سپاهيان او عسکر په دهقانۍ اود کرکيلې په دندو د مشغولولو په خاطر دلته ستانه کړي دي. ناجي ، اوروش ، کاکيش ، عبدېزدان ، ابی آوز او ددوی په څير اته کسه نور سالاران چېرې ولاړل ؟ په دې هکله به حضور کله هم فکر نه وي کړې. هغوی ټول د صلاح الدين ايوبي په لاسو په پټه توګه دخاورو لاندې کړل شول. دهغوی ګناه داوه چې هغوی د صلاح الدين ايوبي څخه ډير زيرکه سالاران ول، ددې وژلو ګناه د چا په غاړه ده ؟صلاح الدين ايوبي د حاکمانو په غونډه کې ويلي و چې د مصر خليفه هغوی ټولو ته د غدارۍ او سرکشۍ د جرم په اساس د مرګ سزا ورکړې ده.»

«دروغ، دروغ» خليفه د قهر څخه را و خوټيد او وئې ويل -« دا ټول سپين دروغ دي ، ماته صلاح الدين ايوبي ويلي و چې دا ټول غداران دي ، ما هغه ته ويلي و چې ګواهان پرې را وړه او محکمې ته ئې را کش کړه.» هغه د محکمې پرته دا پريکړه پخپله کړې چې د خلافت د مهر نه پرته بيکاره ګڼل کيږي.»-- رجب ورته وويلي « دهغوی بدقسمته سالارانو جرم دا و چې هغوی د صليبي پادشاه سره اړيکې کلک کړي وو ، دهغوی موخې څه نورې وې ، او هغه دا چې د صليبيانو سره اړيکې ټينګ کړې او د خبرو اترو له لارې د جنګ او جدل مخه ونيسي، او مونږ د خپل هيواد اوهيوادوالو د سکون ، ارامۍ او سوکالۍ په لور توجه وکولای شو . که څه هم تاته به دا د منلو وړ نه وي خو حقيقت دادې چې صليبيان مونږ خپل دښمنان نه ګڼي ، هغوی په دې خاطر زمونږ پر خلاف جنګي ځواک تيار ساتي چې د نور الدين زنګي او شيرکوه په څير د« بنسټ پالو» مسلمانانو څخه د حملې او يرغل ويره لري ، شيرکوه و مړ خو خپل ځای ئې صلاح الدين ايوبي ته پريښود ، سلطان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايوبي د شيركوه روزل شوى سړى دى ، هغه خپل ټول عمر د عيسائي قوم پر خلاف په جګړو كي تير كړي او په دي تر تيب ئې د اسلام دښمنان نور هم زيات كړل،كه چيري د صلاح الدين ايوبي پرځاى بل كوم څوك د مصر د حاكم په څير ټاكل شوي واي ، نو نن به عيسائي پادشاهان ستا دربار ته د ميلمنو او دوستانو په څير را تللاي ، نه به وژل او داړه ماري وه او نه به دومره ستر ستر سالاران وژل كيدل او نه به نوم وركي ښخيدل»

«مګر رجبه !» خليفه ورته وويل -«صليبيانو خو د روم په بحيره كې په اسلامي لښكر يرغل كړي و ؟»

« صلاح الدين داسي حالات را پيداكړي و چي صليبيان دخپلي دفاع په خاطر مجبور شول په حملي كي لمړيتوب وكړي ،» --رجب ورته وويل -«صلاح الدين ايوبي ته مالومه وه چي د صليبيانو له اړخه حمله كيدونكي ده ځكه چي دحملي له پاره حالات همغي راپيدا كړي و په دي خاطر هغه د حملي د مخنيوي او دفاع له پاره ځان له مخكي چمتو كړي و ، دا انسان خو فرښته نه ده چي په غيبو به پوهيده ، هغه داسي يو چال و چلاوه ، چي دهغي په لوبيدو سره په زرګونو كوچنيان يتيمان شول اوپه زرګونو ښځي كونډي كړل شوي ، دهغي په دغه ظالمانه كار باندي تاسي هغه ته زما تر مخه شاباسي وركړ او ستاينه ئې مو وكړه، بيا هغه هغه سوډاني فوځ چي ستاسي وفادار و د جنګي تمريناتو په بهانه د شپي له خوا بهر وويست او په تياره كي ئې پري د خپل فوځ له اړخه عمليات پيل كړل او دا ئې خپره كړه چي د ناجي فوځ بغاوت اوپاڅون كړي و. دهغه په دي كار هم تا دهغه ستاينه وكړه او شاباسي دي وركړ. تاسي دومره نرم زړه او مخلص ياست چي تاسي دهغه چال او دوكه درك نه كړاى شوه.»

په دي وخت كي "أمّ عراره» چي دعربو د ښايست يوه نمونه وه د خليفه العاضد سره « په ډيره معصومانه توګه » د فحش داسي حركات پيل كړل چي په العاضد ئې دشرابو نشه نوره هم ورزياته كړه. دهغه ذهني خرنګوالي او څنګه والي دهغي نجلۍ په لاسو كي و – درجب خبرو او دليلونو دهغه په زړه باندي پوره اغيز كړي و ، خو دهغه په زړه كي يواځي او يواځي "أمّ عراره» وه ، هغه د رجب خبري هسي په ضمني توګه اوريدلي ، رجب په صلاح الدين ايوبي باندي ډير شرمناكه وار وكړ. هغه و ويلي « صلاح الدين ايوبي په يوي بلې دوكي او غولوني باندي لاس پوري كړي ، هغه اوس هره ځوانه او ښايسته نجلۍ چي ووينې د لاسو ئې نيسي او ابرو ئې تويوي، او بيا د يو څو ورځو عيش او عشرت وروسته ئې په دي خاطر له منځه وړي چي دا جاسوسه ده.د عيسايانو پر خلاف په ولس كي د كركي دپيداكيدو په خاطر ، هغه په فوځ او عوامو كي دا مشهوره كړي چي صليبيان خپلي نجوني مصر ته د ځاركښنې له پاره را استوي، ددي نه علاوه هغوى زمونږ ولس ته بدكاره او فاحشي ښځي هم را استوي تر څو د قوم د ځوان ګول اخلاق پري خراب كړي ، زه د همدي هيواد اوسيدونكي يم. څومره قحبه ځاي‌ونه چي دلته شته د ټولو ښځينه لوبغاړي مصري او سوډاني ښځي دي، كه چيري كومه عيسائي ښځه په كي هم وي نو هغه د چا جاسوسه نه بلكه يو بدكاره ښځه ده.»

«ماته دحرم سراي دري ځلورو نجونو وويلي چي صلاح الدين ايوبي هغوى خپل كورته ورغوښتي وى او هلته ئې د هغوى عزت توي كړي دي.» "أمّ عراره» ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه د قهره تک سور شو او وئې ویل --«زما د حرم سراې نجونې ؟ تا ماته دا خبره ولې مخکې نه کوله ؟»

«په دې خاطر چې ته رنځور ئې ، او دا ډول خبرونه ستا د صحت له پاره ښه اغیز نه لري ،» اُمّ عراره ورته وویل --« اوس هم دا خبره زما دخولې شخه بې ارادې را ووتله ، ما دا سې انتظام کړې دې چې اوس هیڅ نجلۍ د چا په وربللو د اجازې پرته نشي وتلای»

«زه به هغه همدا اوس را و غواړم او په دُرّو به ئې ووهم» خلیفه ورته وویلې -« زه به بدله اخلم»

«د بدلې د اخستلو ډیرې لارې نورې هم شته» رجب ورته وویلې ،--« په اوسني وخت کې خلک د صلاح الدین ایوبي ملاتړې دې ، هسې نه چې په داسې قدم پورته کولو سره هغوی ستا خلاف راپاڅیږي.»

«نو ایا زه خپل دا توهین او سپکاوي و زغمم؟» خلیفه ورته وویل.

« نه ! درونده خلیفه !» رجب ورته وویل « که چیرې ته ماته اجازه راکړې او زما ملاتړ وکړې نو زه به صلاح الدین ایوبي د اسې له منځه یوسم لکه څنګه چې هغه د مصر پخوانې فوځ له منځه یوړ او د هغې سالاران ئې یو په بل پسې ورک کړل.»

«ته به په څه ډول دا کار وکړای شې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.

«حشیشین به دا پلان مخته بوځي» رجب ورته وویل « خو هغوی ډیرې زیاتې پیسې غواړي»

«څومره پیسې چې هغوی غواړي هغه به زه درکړم» خلیفه ورته وویل « ته خپل پلان مخته یوسه»

*****(۴۳)

دوه ورځې وروسته د جمعې ورځ راتله ، د قاهرې دمرکزي جومات خطیب ته « عیسی الهکاري فقیه» ویلې و چې په خطبې کې دې د خلیفه نوم نه اخلي. دا خطیب د ترک د نسل څخه و چې په تاریخ کې ئې پوره نوم نه دې را خستل شوی خو د امیر العالم په نامه ئې شهرت موندلې و ، د هغه وخت داسې لیکل شوی ثبوت هم ترلاسه شوی چې د هغې له مخې خطیب امیر العالم پخپله هم څو څو ځله ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره خپله اراده ښوولې وه ، او دا د همدې د هڅو پایلې وې چې د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کړل شو . یوبل روایت دا هم دې چې صلاح الدین ایوبي ته پخپله همدې امیر العالم سلا ورکړې وه چې ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره دې حکم وکړي. خو د پیښنو لیکونکې ددې ټول کار تاج د عیسی الهکاري فقیه په سر ږدې. خو شونې ده چې ددې پلان په هکله عیسی الهکاري فقیه او امیرالعالم دواړو کار کړې وي خو د صلاح الدین ایوبي د وینا او څخه چې کوم شواهد ترلاسه کیږي نو دا ډاګیزه کوي چې دا زړه ور قدم صلاح الدین ایوبي پخپله پورته کړې و. په هر حال په دې کې هیڅ شک نه شته چې په هغه وخت کې ریښتوني مسلمانانو شتون درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطيب امير العالم د جمعې د ورځې په خطبې کې د خليفه نوم وانه خست ، صلاح الدين ايوبي هم د لمانځه په منځنيو صفونو کې ناست و ، علي بن سفيان ترې لرې په يوه بل صف کې ځاې نيولې و ، د سلطان ايوبي نور باوري ملګري او سلاکاران په خلکو کې خواره واره ناست و تر څو دهغوی عکس العمل په خپلو سترګو ووينې. دعلي بن سفيان د شبکې د غړو ډير شمير هم دلته په لمانځه کې موجود ول، د خليفه نوم دخطبې څخه لرې کول يو دروند کار نه بلکه د خلافت د احکامو په مطابق ډير دروند جرم ګڼل کيده ، اوس نو دا جرم تر سره شوې و ، د لمانځه په وخت کې چې د مشرانواو لوړ پوړو چارواکو له ډلې څخه ثوک په جومات کې نه و نو هغه يواځې او يواځې خليفه العاضد و.

دلمانځه وروسته سلطان ايوبي پورته شو ، خطيب ته ورغې ، دهغه سره ئې په لاس روغبړ وکړ او دهغه چېنه ئې ماچ کړه او ورته ئې وويل « الله ج دې ستا مل او ملاتړې وي .» خطيب امير العالم په ځواب کې ورته وويل « ددې حکم په ورکولو سره تا په جنت کې ځانته ځاې جوړ کړ» دبيرته تللو په وخت کې سلطان ايوبي د څو قدمه اخستلو وروسته بيرته و دريد ، او د خطيب لور ته ولاړ او ورته ئې وويل « که چېرې ته خليفه ځانته و بللې ، نو هغه ته د ورتللو پر ځاې زما لورې ته راشه ، زه به له تاسره يو ځاې ولاړ شم.»

«که چېرې امير ئې سپين سترګی و نه ګڼي» اميرالعالم ورته وويل « نو عرض کوم چې د باطل او شرک پرخلاف عمل کول او د حق وينا که چېرې جرم وي نو بيا خو د هغې سزا زه پخپله ګالم ، زه به هيڅکله ستا څخه پناه و نه غواړم ، که خليفه ور وبللم نو ځانته ورځم ، ما دخليفه نوم ستا په حکم نه بلکه د خداې ج په حکم له خطبې لرې کړې دې. زه تاته ددې کار مبارکې وايم.»

له ماښامه وروسته صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ، بهاؤالدين شدّاد او څو نور سلاکاران د راپورونو د ورکولو له پاره را ټول شوی وو. د جاسوسي شبکې زيات شمير غړې د عامو خلکو په لباسو کې د خلکو تر منځ ګرځيدل او د خلکو آند ئې ځانته مالوماوه. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل چې د هيڅ ځابه داسې کومه خبره نه ده راغلې چې چا ويلي وي چې نن په خطبې کې د خليفه نوم نه دې اخستل شوې. دعلي بن سفيان خپلو وګړو په يو څو ځايو کې دا خبره ياده کړې وه چې نن خطيب دجمعې په خطبې کې د خليفه نوم نه دې اخستې ،او دا خوئې ډير بد کار وکړ. دهغوی په دې خبرو ډير خلک حيران پاته کيدل لکه چې هغوی ته دا مالومه نه وي چې په خطبې کې د خليفه نوم هم اخستل شوې او که نه. دهغوی له ډلې څخه ئې يو څو کسانو په ډيره بې پروائې سره وويل چې څه فرق کوي ، خليفه خو خداې يا پيغمبر نه دې ! ددې راپورنو له مخې سلطان ايوبي ته ډاډ ورپه برخه شو چې دخلکو د هغه عکس العملونو څخه چې هغه ويرول کيده هغه په هيڅ ځاې کې هم را ځرګند نه شول.

سلطان صلاح الدين ايوبي په همدې وخت کې د سلطان نورالدين زنګي په نوم يو پيغام وليکه ، په دې پيغام کې ئې هغه ته دا خبر ورکړې و چې هغه د جمعې دخطبې څخه د خليفه نوم لرې کړې دې. دخلکو له اړخه هم ډير ښه عکس العمل را ځرګند شوی دې. په دې اساس ته د مرکزي خلافت نوم د خطبې څخه ايسته کړه. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې مضمون هغه یو اوږود پیغام و لیکه او خپل قاصد ئې سهار وختي هغې لورى ته واستوه ،تر څو دا پیغام نور الدین زنګي ته ور ورسوي. ددې وروسته هغه علي بن سفیان ته وویلې چې د خلیفه په ماڼۍ کې دخپلې شبکې غړي متوجه کړه ، که چېرې هلته لږ څه مشکوک خوزښت هم وشي نو سمدستي دې مونږ ته خبر راکړي. سلطان ایوبي رجب لا د پخوا څخه پیژنده ، او دا هم ورته معلومه وه چې رجب د خلیفه نازولې نائب سالار دې ، په دې خاطر ئې علي بن سفیان ته وویلې چې « د رجب سره یو کس د سیوري په حیث و ټاکه»

په دې شپه د خلیفه د عیش او نوش په محفل کې رجب نه و ، هغه د سلطان ایوبي د وژلو په پلان باندې کار کاوه. هغه غوښتل د حشیشینو د مشر حسن بن صباح سره ووینې ، خلیفه د هرې ورځې په څیر د بهرنۍ نړۍ څخه بې خبره او د "أمّ عراره» په طلسماتي ښایست او دهغې په نازو ادأ کې ورک و. هغه ته چا دا نه و ویلي چې نوم ئې د خطبې څخه لرې کړل شوی دې. هغه په دې خوښ و چې د صلاح الدین ایوبي د وژلو پلان تر لاس لاندې دې ، "أمّ عراره» هم د هغې د سمدستي بیده کولو په خاطر هغه ته بې دریغه شراب ورکړې و او تر څنګ ئې خوب راوړونکی سفوف هم پرې څښلې و. ددې زاړه څخه د ژر خلاصون په خاطر هغې ته ددې نسخې داستعمال پرته بله لاره هم نه وه پاته. هغه ئې ویده کړ ،دخونې قندېلونه ئې مړه کړل او د خلیفه دخونې څخه ووتله، هغه دخپلې هغې ځانګړې خونې په لور روانه وه چې په هغې کې به ئې د رجب سره هره شپه د زړه خواله کوله.

څنګه چې هغه خپلې خونې ته ور ننوتله ،نو چا پرې د شا لخوا کمبله ور واچوله ، هغه ئې اواز ویستلو ته هم پرې نښوده ، او دهغې خوله ئې د یوې بلې ټوټې په واسطه کلکه ور و تړله ، یو کس هغه په خپلو اوږو را واړوله او د خونې څخه ووت ، دا دوه کسان و ، چې د ماڼۍ د ټولو پټو او ښکاره لارو څخه ښه خبر وو ، هغوی د شپې په تیاره کې په زینو ورښتل او دچت څخه ئې یوه رسۍ را وځړوله او هغه کس چې نجلۍ ئې په اوږو اچولې وه د نجلۍ سره یوځای لاندې را ښکته شو. دهغه وروسته هغه بل هم را کوز شو او دواړه د شپې په تیارو کې ورک شول.

لږ څه لرې څلور اسونه تیار ولاړ وو ، دوه کسان ددې آسونو تر څنګ ناست و ، هغوی خپل ملګري وکتل ، او دا ئې هم وکتل چې یوه یوه نجلۍ په شا اړولې او ګړندي ګړندې را روان دې. هغوی آسونه لږ څه نور هم را مخته کړل ، ټول په اسونو سپاره شول، یوه سپور نجلۍ خپلې مخې ته واچوله ، دهغوی د ډلې څخه یوه وویل «آسونه اوس مه ځغلوئ ، د آسونو د پښو اواز به ټول ښار را ویښ کړي» آسونه سوکه سوکه مخته تلل او دښاره ووتل.

«دا د سلطان ایوبي کار دې ؟»

«د مصر د امیر پرته بل څوک داسې جرأت نه شي کولاې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې پرته بل څوک دا کار کولې نه شي !»

دخلافت په ماڼۍ کې هرې لورې ته همدا شور و غوغا پورته وه چې صلاح الدین ایوبي "أمّ عراره» تښتولې ده. رجب هم بیرته راستون شوې و ، د محل او ماڼۍ کونج کونج ئې لټولې و، ساتونکې ډله د خپلو قومندانانو د قهر او غضب لاندې را غلې وو ، پخپله قومندان هم د سپاهیانو په څیر لړځیده ، د یوې نجلۍ تښتول معمولې خبره نه وه ، او نجلۍ هم داسې چې خلیفه د جنت دپیغلو څخه شمیرله ، دمحل د شا له لورې یوه رسۍ را ځوړنده وه ، په ځمکه هم دپښو نښې نښانې موجودې وې چې د لږ څه تګ وروسته د انسانانو دپښو نښې ورکیدې او بیا د آسونو د پښو نښې تر سترګو کیدې، ددې څخه دا ثبوت تر لاسه کیده چې نجلۍ ئې دهمدې رسۍ په واسطه لاندې ښکته کړې ده ، دا شک هم شونې و چې نجلۍ په خپله خوښه او رضا د چا سره تښتیدلې وي ، خو خلیفه دا شک شونې نه ګڼله هغه ویل چې "أمّ عراره»په هغه باندې ځان ځارولو ته تیاره وه.

«دا د صلاح الدین ایوبي کار دې» رجب العاضد ته وویلې ، « د خلافت په ماڼۍ کې دهر یوه په خوله همدا خبره ده ، چې د هغه پرته بل څوک دداسې کار دکولو جرأت هم نه شي کولای .»

خو دا خبره ټولو ته رجب پخپله کړې وه ،ځکه کله چې هغه ته د "أمّ عراره» د ورکیدو خبر ور ورسید نو هغه په ټول محل کې وګرځید او دهر چا څخه ئې د نجلۍ په هکله و پوښتل او هر چا ته ئې وویل چې «دا د سلطان ایوبي کار دې» ، د خلافت د ماڼۍ د لوړ پوړو چارواکو څخه نیولې تر ښکته ملازمینو پورې ، ټولو همدا خبرې بیا بیا کولې ، رجب بیا همدا خبره د خلیفه العاضد په غوږو کې هم ور واچوله ، هغه د یوې لحظې د فکر کولو اړتیا هم احساس نه کړه چې دا الزام صحیح هم دې او که نه. بلکه دا اوازه دهغه په غوږونو کې لا دمخه ور اچول شوې وه او ورته ویل شوې و چې سلطان ایوبي په ښکلو ښځو او نجونو باندې ځان ورکوي هغه ته "أمّ عراره» ویلې و چې سلطان ایوبي د حرم څلور نجونې تر اوسه پورې بې عزته کړې دي ، خلیفه په همدې وخت کې خپل ځانګړې قاصد را وباله ، او ورته ئې وویل چې د مصر د امیر په لور ولاړ شي او هغه ته ووایې چې په پټه دې نجلۍ بیرته را واستوي ، زه به تر هغې کوم قدم نه پورته کوم.

په هغه وخت کې چې خلیفه قاصد ته دا پیغام ورکاوه نو په هماغه وخت کې د قاهرې څخه لس دولس کیلو متره لرې درې اوښ سپاره د قاهرې په لور په پوره دبدبه کې را روان وو ، هغوی د مصر د فوځ ګشتې ډله وه ، څرنګه چې په دې وخت کې د مصر سیاسي او امنیتي حالات ډاډمن نه و او د جاسوسانو او تخریب کارانو فعالیتونه ددې پر ځای چې کمښت ومومي نور هم ورځ په ورځ زیاتیدل، سلطان ایوبي ته په ډیره ښه توګه دا ډاګیزه وه چې په هیواد کې د غدارۍ او بغاوت سکروټې تازه کیږي ،همدا راز دهغه سوډاني فوځ ګوابښ چې هغه له منځه وړې و لا پوره له منځه نه و تللې و. ددې فوځ قومندانان ، مسؤلین او سپاهیانو پوره تجربه لرونکې وګړې و ، او هغوی هر وخت د هیواد د سلامتۍ له پاره ګوابښ پیدا کولې شو. تر ټولو ستره خطره دا وه چې د سلطان ایوبي مخالفینو د صلیبیانو سره دوستانه اړیکې کلک کړې و ، دهغوی جاسوسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌ئې پناه ورکړې‌وه ، او دهغوی له پاره ئې د تخریبي کارونو د کولو له‌پاره لاره برابره وله ، دهمدې خطرونو د په‌نظر کې نیولوپه اساس د دارالحکومت څخه‌لرې لرې او هرې لورې ته د فوځ ډلې ډلې خورې شوې وې د هغوی ګشتي‌ډلې به شپه او ورځ‌او هر وخت په غرونو ، غونډیو او دښتو کې پر ګشت را وتلی تر څو د راتلونکو خطرونو د پیښیدو تر مخه مرکز ته خبر ورکړای‌شي.

دغه دری اوښ سپاره هم د همدې ګشتي ساتونکې‌ډلې څخه‌و چې په‌خپلې ور سپارل شوې‌سیمه‌کې ئې دخپلو دندو د تر سره‌کولو وروسته‌بیرته را ستانه‌شوی‌و. مخته د خاورو او تیږو غریزه پراخه سیمه پرته وه، هغوی په‌یوې وادي(ناو) کې تیریدل چې دیوې ښځې اواز ئې‌واوریده ، تر څنګ ئې د نارینه‌و اوازونه هم اوریدل کیده ، ددې څخه دا ډاګیزه کیده چې په‌کومه‌ښځې یا نجلۍ باندې‌ظلم او تیرې کیږي ، یو اوښ سپور را کوز شو او په‌هغه غونډۍ وخوت چې د بل اړخ څخه‌ئې ناری او سوری را تللې ، هغه په پټه و کتل چې څلور آسونه‌ولاړ دي او څلور کسان‌ورسره دي، دوی څلور واړه سوډاني حبشیان دي...ددوی سره یوه ډیره ښکلې نجلۍ هم ولاړه ده ، یو حبشي‌هغه‌په‌خپلو متو کې‌را نغښتې‌او دخپلو ملګرو تر مخ ئې درولې ، هغه‌په خپلې سینې‌لاس ایښي او وائې چې« ته‌ډیره پاکه نجلۍ ئې ، خپل ځان پخپله په ستونزو کې‌د اچولو په اساس مونږ مه ځوروه ، د دیوتا قهر به مونږ یا خو وسوځوي‌او یا به مو تیږی کړي»

«زه مسلمانه یم» -نجلۍ چیغې کړې ، ستاسې په‌دیوتاګانو باندې لعنت وایم ،ما پریږدۍ او که‌نه‌زه به تاسې‌ټول د خلیفه‌د سپیو تر مخ د ټوټو ټوټو غوښو په‌څیر ور واچوم.»

«ته‌اوس دخلیفه ملکیت نه‌ئې» یو حبشي ورته‌وویل « اوس‌نو ته‌دهغه دیوتاګانو ملکیت ئې چې په‌لاسو کې‌ئې د اسمان د بریښنا قهر ، د مارانو زهر او د زمریانو څواک شتون لري ، هغه یواځې‌ته‌خوښه‌کړې‌ئې ، اوس نو هر څوک چې دهغوی څخه ستا د بیلتون هڅه وکړي نو هغه به‌د دښتې شګې په خپل ځان کې وسوځوي او ایری به‌ئې کړي.»

یو حبشي بل ته‌وویل ،« ما تا ته‌ویلي و چې دلته مه ځنډیږئ ، خو تاسو ارام‌کول غوښتل ، هغه‌وتړۍ او خپلې‌لار ته دوام‌ورکړئ تر څو د ماښامه تر مخه خپل ځای‌ته ورسیږو .»

«ایا زمونږ آسونه ستړي شوی‌نه‌و؟» حبشي ځواب ورکړ ، «ایا مونږ ټوله شپه ویښه‌تیره نه‌کړه ؟»

بل‌وویل« هغه‌بیرته و تړئ او روان شئ ، »

هغه‌نجلۍ کلکه کړه،خو یو ناڅاپه دهغه‌په ملا کې یو غشې‌ور ننوت ، هغه نجلۍ سسته‌کړه ، نجلۍ هغه ته ټیله ورکړه او د تیښتې هڅه ئې‌وکړه نو یوه بل‌حبشي هغه‌را ټینګه‌کړه‌او د خپله ځانه‌سره‌ئې را ښکوده، او د آسونو پورې ولاړ، په‌دې وخت‌کې یو بل غشې‌را غې چې‌د یوه بل سرې په غاړه کې‌و ننبت ، هغه‌سړې و غورځید او په‌ترپیدو شو خو هغه چا چې نجلۍ ئې‌نیولې‌وه د خپل‌آس قیضه‌ئې‌کلکه کړه‌او نجلۍ ئې له ځانه‌سره په آس سپره او آس ئې د ښکته په‌لور و ځغلاوه چې ډیر نژدې و ، یو بل حبشي هم‌پاته‌و چې‌هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د ښکته په لور منډې کړې... دا غشي هغه اوښ سپور ویشتلي و چې په غونډۍ راختلي و ، وروسته چې هغه کوم بیان وکړ په هغې کې هغه ویلي و چې هغه د بوتاګانو له نامه څخه و ویریده ،خو کله چې نجلۍ وویلي چې هغه مسلمانه ده او په بوتاګانو باندې لعنت استوي نو ددې ایمان هم را بیداره شو ، او کله چې نجلۍ د خلیفه نوم واخست نو هغه و پو هیده چې دا دحرم سراې کومه پیغله ګوتې ده ، دهغې لباس ، شکل او صورت دا په ډاګه کوله چې هغه معمولي څوک نه ده ، هغه تبنتول کیدله ، او سوډان ته ئې د پلورلو په خاطر روانه کړې وه . ساتونکې ته دا څرګنده وه چې د لږو ورځو وروسته د سوډانیانو میله جوړیږي او په هغې کې نجونې پیرل او پلورل کیږي.

سلطان ایوبي خپل فوځ ته حکم کړې و چې د ښځو د حیا او عزت ساتندویان به وي ، که چېرې د یوې ښځې د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د یوه درجن خلکو د وژلو وخت هم راشي نو هغوی ته اجازه ده . دې ساتونکي دغه ټولې خبرې خپلې مخې ته ایښې وې او پریکړه ئې کړې وه چې دا نجلۍ باید خوندي کړل شي ، هغه ددوه غشو په ویشتلو سره دوه حبشیان له منځه یوړل ، خو هغه دا غلطي وکړه چې دهغه نورو دواړو حبشیانو د نیولو په خاطر د غونډۍ څخه را کوز شو او په خپل اوښ سپور شو او خپلو ملګرو ته ئې وویل چې ددې انسان پلورنکو تعقیب اړین دي ، هغوی درې واړو خپل اوښان و ځغلول خو هغوی د غونډۍ څخه د راتاویدو ستر چکر وواهه ، هغوی دا فکر هم و نکړای شو چې اوښ د آس تعاقب نه شي کولاې ، په هغوی درې واړو کې غشي او لیندۍ یواځې د همدې یوه سره وې. دنورو دواړو سره توري او برچې وې.

دوی هغه ځاې ته ور ورسیدل چېرې چې ئې نجلۍ او حبشیان کتلي وو . هلته ددوه لاشونو پرته نور څه نه تر سترګو کیدل ، هغه سوډاني حبشیانو نجلۍ له ځانه سره وړې وه او دخپلو مړو ملګرو آسونه ئې هم . اوښ سپرو د هغوی په تعقیب پسې خپل اوښان ور ځغلول خو هغه سیمه د غونډیو او لوړو ژورو سیمه وه ، لاره په لوړو ژورو کې ورکیده ، تر یوه ځایه پورې هغوی د آسونو دپښو اواز اوریده خو وروسته هغه اواز هم ورک شو . اوښ سپرو هغه دواړه لاشونه په اوښانو بار کړل ، اوبیرته را ستانه شول ، هغوی په دې پوهیدل چې دا لاشونه د چا دي ، دا دعام انسان پلورونکو لاشونه هم کیداې شول ، دهغوی راوړل دومره اړین نه و خو نجلۍ دخلیفه د محل مالومیده نو په دې خاطر ئې دلاشونو له ځانه سره را وړل اړین وګڼل،تر څو دا ډاګیزه کړې چې تښتونکي څوک دي ؟

*****(۴۴)

صلاح الدین ایوبي اندېښمن و او د غُصّې په حال کې اوښت را اوښت ، په خونه کې ورسره د هغه سلاکاران او باوري مسؤلین هم ناست و . دوی دهغه دوستان هم و ، ټولو سرونه ښکته اچولی ناست وو ، سلطان ایوبي به تل خپل ځان په قابو کې ساته ، هیڅکله به ئې د جذباتو څخه کار نه اخست ، خپله غُصّه به ئې پخپله تیروله ، او په خپل ذهن به ئې قابو مونده او د سوچ او فکر وروسته به ئې پریکړه کوله ، هغه په داسې حالاتو کې هم ازمیښت شوی و چېرې چې جابرو او تیري کونکو جنګجویانو هم خپلې وسلې غورځولې ، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محاصره کې هم جنګېدلې و او په داسې محاصره کې هم پاته شوې و چې سپاهيانو ئې زغم او حوصلې له لاسه ورکړې وې ،او په کلا کې د خوراک څښاک څه هم نه و پاته شوی ، دسپاهيانو دغشو خلطې هم تشې شوې وې ، دهغه سپاهيانو به دا انتظار کاوه چې هغه به وسله کيږدي او هغوی ته به د اذيت لرونکې مړينې څخه خلاصون ورکړي خو صلاح الدين ايوبي به نه يواځې خپله حوصله ټينګه ساتله بلکه په خپلو سپاهيانو کې به ئې هم د جنګ او قهرمانۍ نوي روح ور پوکاوه ، خو په دې ورځ سلطان ايوبي پر خپل ځان قابو نه شو موندلای ، دهغه پرمخ د غُصّې نښې هم وې ، او ويره هم همدا علت و چې ټول چُپه خوله ناست و.

نن دلمړي ځل له پاره زما ذهن زما سره ملګرتيا نه کوي» هغه وويل.

«ايا دا شونې نه ده چې ته د خليفه دا پيغام له پامه و غورځوی؟» دهغه نائب سالار الناصر ورته وويل.

« زه په همدې هڅو کې مشغول يم» سلطان ايوبي ورته وويل ، « خوکله چې د هغه الزام څرنګوالي چې پر مائې کړې او ويلې ئې دي چې ما د حرم يوه نجلۍ را تښتولې ده ، وينم ، نو پرته له دې چې ووايم «استغفرالله- الله ماته ښننه وکړې ، هغه زما په سپکاوي کې هيڅ کمې نه دې کړې ، پيغام بلکه اخطار ئې دخپل قاصد په خوله را استولې دې ، هغه به زه ورغوښتې واې او له ماسره به ئې مخ په مخ خبرې کړې واې»

«زه اوس هم همدا سلا درکوم چې خپله سينه سړه کړه» بهاؤالدين شدّاد ورته وويلې.

« زه دې فکر وړې يم چې ايا ريښتيا هم د حرم سراې څخه کومه نجلۍ تښتول شوې ده او که نه ؟» سلطان ايوبي وويل --« ما ته درواغ بريښي ، هغه ته به دا ځرګنده شوې وې چې ما د خطبې څخه دهغه نوم ويستلې دي او دهغې په ځواب کې هغه پر ما دومره ستر الزام لګولې دي چې په اصطلاح ما دحرم کومه نجلۍ تښتولې ده ، هغه په دې ترتيب دبدلې د اخستلو هڅه کړې .» سلطان ايوبي "عيسي الهکاري فقيه» ته مخ واړاوه او ورته ئې وويل « د مصر د ټولو جوماتونو په نوم يوه حکم نامه و ليکه چې په راتلونکې کې به په هيڅ يو جومات کې د جمعې په خطبې کې د خليفه نوم امامان نه اخلي »

«ته هلته ورشه او د هغه سره خبرې وکړه» الناصر ورته وويل « هغه ته په ډاګيزه توګه ووايه چې خليفه دقوم او ولس د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو دهغه حکم نه چليږي ، په ځانګړې توګه په داسې شرايطو کې چې ددښمن د يرغل ګواښ شتون ولري او هيواد د بهر او دننه دواړو لورو د ګواښ سره مخ وي ، زه ان تر دې ځايه پورې سلا درکولې شم چې دهغه د ساتونکې ډلې وګړي را کم کړل شي ، د سوډانيانو حبشو پر ځاې دې مصري وګړی هلته وګمارل شي ، او دهغه د محل او دربار مصارف دې را کم کړل شي ، زه ددې د پايلو څخه خبر يم ، مونږ ته به مقابله کول اړينه وي. خو مونږ بايد په اللهج باندې تکيه ولرو.»

«ما تل پر خپل خداې باندې تکيه او توکل کړې دې » سلطان ايوبي ورته وويل « ذوالجلال رب به ما ددې ذلت څخه هم خوندي و ساتي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه چې را ننوت ، ټولو دهغه په لور و کتل ، هغه وویل چې د سارا دګشتي ډلې قومندان د خپلو درې ملګرو سره راغلي او هغوی ددوه سوډانیانو لاشونه هم له ځانه سره را وړی دې .»

ټولو د دروازه چې راننوتلو ته په ښه سترګه و نه کتل ، ځکه په دې وخت کې سلطان ایوبي د خپلو سلاکارانو سره په یوه ډیر مهمه او پټه غونډه کې مشغول و. خو سلطان دروازه چي ته وویل « هغوی دننه را ولیږه »، سلطان ایوبي خپل دروازه چي ته ویلي و چې کله هم کوم څوک دهغه سره د لیدلو کتلو له پاره راځي نو هغه ته ئې خبر ورکړئ او که چېرې د شپې د هغه د راپورته کولو اړتیا وي نو هغه بې له ځنډه د خوبه را بیدار کړئ ، سلطان نه غوښتل کومه خبره او یا کومه لیدنه پرته له کوم عذره ځنډني کړي.

قومندان دننه راغي ، دهغه مخ په دوړو سپیره شوې او ستومانه مالومیده ، سلطان ایوبي هغه کیناوه او دروازه چي ته ئې وویل چې دهغوی له پاره دخوراک څښاک څه راوړي ، قومندان سلطان ته وویلي چې دهغه ګشتي ډلې څلور سوډاني حبشیانو څخه د یوې نجلۍ د خلاصون هڅې کړې وې دوه ئې په غشو ویشتلي او وژلي ئې دي ، او دوه نورو نجلۍ پورته کړې او تښتولي ئې ده ، قومندان ورته وویلي چې د ساتونکو د ډلې د وینا په اساس نجلۍ د کوچیانو او یا بلې عامې کورنۍ څخه نه وه ، هغه د ډیرې شتمنې کورنۍ مالومیده ، او هغې دا ویلې چې هغه د خلیفه په ملکیت کې ده.

«داسې مالومیږي» سلطان ایوبي وویل --«چې ذوالجلال رب زما د ملاتړ له پاره لاس کړې دې» هغه بیرون را ووت ، په خونه کې دننه ناست ټول د هغې پسې را و خوځیدل.

بیرون پر ځمکه دوه لاشونه پراته و ، یو لاش پړمخه پروت و ، تر څنګ ئې درې سپاهیان ولاړ وو ، هغوی د مصر امیر ته چې دهغوی اعلی قومندان هم و او د لمرې ځل له پاره ئې کتلې و په عسکري توګه سلام وکړ او شاته شول ،سلطان ایوبي نه یوازې د هغوی د سلام ځواب ووایه بلکه دهغوی سره ئې په لاس روغبړ هم وکړ او ورته ئې وویل «زما مؤمنو !دا ښکار مو چېرې ښکار کړې ؟» هغه چا چې د غونډۍ د سر څخه د غشو په ویشتلو دوه کسه را پرځولي و ، خپل سلطان ته د ټولې پیښې په هکله تفصیلي مالومات ورکړل ،

ایا دا شوني ده چې هغه نجلۍ د سلطان ساتل شوی نجلۍ(معشوقه) وي ؟» هغه د خپلو سلاکارانو څخه و پوښتل.

« مالومیږي خو همداسې» علي بن سفیان ورته وویل « د هغوی خنجرونه و ګورئ ، هغه دوه خنجرونه سلطان ایوبي ته ور وښول ، په هغه وخت کې چې هغه سپاهي د پیښې په هکله مالومات ورکاوه نو علي بن سفیان د لاشونو پلټنه وکړه ،د هغوی په تن سوډاني قبایلي لباس وو ، د کالیو دننه د هغوی ملابندونه وو چې یو یو خنجر ئې په کې پټ اینبودې و. دا د خلیفه دساتونکې ډلې له پاره جوړ کړل شوی ځانګړې خنجرونه وو. د هغوی د خنجرونو په لاسو باندې د خلافت ټاپه لږیدلې وه ، علي بن سفیان وویل « که چېرې هغوی دا خنجرونه را پټ کړې نه وي ،نو بیا خو دا دواړه د خلافت د ساتونکې ډلې ساتندویان مالومیږی ، دا هم شوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده چې دهغوی را تبنتول شوې نجلۍ هم همغه ده چې د خليفه دحرم څخه را تبنتول شوې ده او را تبنتونکي ئې هماغه د خليفه د ساتونکو دډلې وګړي دي.»

«لاشونه پورته کړئ او خليفه ته ئې له ځانه سره يوسئ ،»سلطان ايوبي وويل «تر هر څه دمخه دا ډاډمنه کړئ چې دا په رښتيا سره د خليفه د ساتونکو څخه دي ،» علي بن سفيان وويل او دهغې ځای په څخه ولاړ.

ډير وخت لا نه و تير شوې چې د علي بن سفيان سره يوځای دخلافت د ماڼۍ يو قومندان راغې ، هغه ته ئې دواړه لاشونه ور وښوول ، هغه سمدستي دواړه و پيژندل اووئې ويلي چې دا دواړه د ساتونکو د ډلې وګړي دي. دوی د تيرو دريو ورځو را هيسې په رخصتيو وو ، هغوی اوه ورځې رخصت درلود.

«بل کوم سپاهي هم په رخصتۍ تللې دې؟» سلطان ايوبي ترې وپوښتل ،

« هو ! دوه نور هم دي»

«ايا هغوی هم ددوی سره يو ځای په رخصتيو تللي و ؟»

«يو ځای تللې و» قومندان ځواب ورکړ او يوه داسې خبره ئې ډاګيزه کړه چې ټول ئې هک پک او حيران کړل.

هغه وويلي «دوی د سوډان دداسې يوې قبيلې سره اړوند دي چې په وينه تويولو کې شهرت لري ، ددوی تر منځ د فرعونيانو د وخت يو شمير رواجونه اوس هم شتون لري ، دا قبيله هر دري کاله وروسته يو جشن جوړوي ، دا داسې يوه ميله وي چې دري شپې او دري ورځې دوام کوي ، هغه ورځې ټاکې چې څلورمه شپه ئې سپوږمۍ پوره کيږی. ميلې ته هغه خلک هم ورځې چې ددې قبيلې سره هيڅ ډول اړيکې نلري ، هغوی يوائې د خپلې عياشۍ له پاره هلته ورځي ، په دې ميله کې د نجونو د پيرلو اوپلورلو ځانګړې مارکيټ جوړيږي ، ددې ميلې څخه نژدې يوه مياشت د مخه دشاو خوا خلک بلکه تر قاهرې پورې د ټولو هغه خلکو لوڼې چې ځوانې او پيغلې شوی وي هوښيار او سخته څارنه ئې کوي ، هغوی خپلې لوڼې بيرون وتلو ته نه پريږدې ، ان تر دې چې په دې ورځو کې کوچيان هم ددې ځای څخه لرې لرې ځايو ته ځي. خلک نجونې را تښتوي او دلته ئې په ميله کې پلوري ، دغه څلور واړه سوډانيان هم د همدې ميلې په خاطر په رخصتۍ باندې و . ميله درې ورځې وروسته پيليږي.»

«ايا ددې په اړوند دا ويلای شې چې د خليفه د حرم نجلۍ به هم همدوی را تښتولې وي ؟ علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«زه په ډاډمنه توګه څه نه شم ويلای» قومندان ورته ځواب ورکړ او وئې ويل « خو دا ويلې شم چې په دې شپو ورځو کې ددې قبيلې خلک خپل ځانونه په خطر کې اچوي او د نجونو د تښتولو هڅې کوي او دا دومره وينه تويونکې دي چې که چېرې د کومې نجلۍ وارث د ميلې ځای ته ورشي او دخپلې نجلۍ د خلاصون او يا بيرته اخستلو هڅه وکړي نو دوی ئې په وژلو هم دريغ نه کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو په اخستونکو کې دمصر اميران ، وزيران ، او حاکمان هم شتون لري ، په دې ميلې کې موقتي قحبه ځايونه هم پرانستل کيږي او هلته د جوارئ ، شرابو او د ښځو خوښونکي خپله شتمني شيندي. ددې جشن اخرئ شپه ډيره د رازونو نه ډکه شپه وي ، په کوم ځانګړی ځاې کې ځوانه او ښايسته نجلۍ قرباني کوي ،دا هيڅچا ته هم نه مالوميږي چې نجلۍ چېرې او په کوم ځاي کې او په څه ډول قرباني کيږي. دا کار د هغوی يو مذهبي لاربښود چې حبشيان ئي خداې ګڼي ، تر سره کوي. دهغه سره ډير کم شمير کسان او څلور پنځه نجوني وي ، خلکو ته د نجلۍ غوښ شوی سر او وينه ورښوول کيږي چې دهغې په کتلو سره ددې قبيلې خلک د ليونيو په څير شراب څښني او نڅاوی کوي.

***** (۴۵)

خليفه ساتونکې ډلې ته سزا ورکوله ، ټول ساتونکې ئې د سهاره څخه په سور لمر کې درولي و ،څو اوس لمر هم پريوتو ته ور نژدې کيده ،قومندانانو او نورو چارواکو ته هم نه د ډوډی خوړلو اجازه وه او نه اوبو څښلو. رجب به بيا بيا را ته او اعلان به ئې کاوه چې نجلۍ د ساتونکو د ملاتړ او بسپني پرته نه شي تښتول کيداې ، هر هغه چا چې په دې کار کې کومک کړې وي هغه دې خپل ځان و ښيي او که نه تاسې ټول به همدلته د لوږې او تندې څخه هلاک کړل شئ ، که چېرې نجلۍ په خپله بيرون تللې وای نو ستاسې د ډلې څخه به يو چا ضرور کتلې وه ،..... دې ټولو اخطارونو هيڅ اغيز و نکړ ، ټولو ويل چې هغوی بې ګناه دي.

خليفه رجب ارام ته نه پريښوده ، هغه رجب ته ويلي و چې « زه د نجلۍ په هکله انديښمن نه يم ، خو په دې انديښمن يم چې څوک چې ددومره سختې پهرې څخه يوه ژوندی نجلۍ تښتولې شي نو هغه خوبيا ما هم وژلې شي. زه دې ثبوت ته اړتيا لرم چې نجلۍ رښتيا هم صلاح الدين ايوبي تښتولې ده.»

رجب هم د تښتولو دا بهتان د صلاح الدين ايوبي پر سرور تپلې و ، خو خليفه ورته ويل چې ثبوت راوړه ، خو رجب به ثبوت له کومه کړې و ، مګر اوس دهغه په ځان راغلې وه، هغه يو ځل بيا د ساتونکو د ډلې په لور ولاړ ، نور نو د غُصّې څخه سور را خوټيدلې و ، هغه هغه پخواني اخطارونه يوځل بيا هغوی ته تکرار ول غوښتل چې په دروازې ولاړ ساتونکې دروازه پرانسته او اعلان ئې وکړ چې « دمصر امير تشريف راوړې»

په لوئې دروازې د سلطان ايوبي آس ور ننوت ، دهغه تر مخه د هغه ددوه ساتونکو آسونه هم روان وو او نور اته کسان سواره وريسې تلل ، د هغه ښې لورې او کيڼ لورې هم دهغه ساتونکو پوښلې وه. دساتونکو وروسته دسلطان ايوبي سلاکاران او حاکمان هم را روان وو ، په دې ډله کې علي بن سفيان هم و ، رجب خليفه ته خبر ورکړ چې صلاح الدين ايوبي راغلي دي ، ټولو و کتل چې سلطان ايوبي دملګرې ډلې وروسته يوه دڅلور پېښو ګاډی هم را روانه ده چې دوه آسونو را کشوله ، په دې ګاډی دوه لاشونه پراته و ، غشي لا تر اوسه دهغوی په لاشونو کې همغسې ننبتي و ، ددې لاشونو سره هغه درې اوښ سپاره هم ملګري و چې دا حبشيان ئې وژلي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه بیرون را ووت ، سلطان ایوبي او دهغې تول سواره ملګري د خپلو آسونو څخه را ښکته شول ، سلطان ایوبي خلیفه ته همغسې احترام وړاندې کړ دکوم چې هغه وړ و . هغه ته ښکته شو ، لاس ئې ورکړ او د هغه لاسونه ئې ښکل کړل ،

«ماته ستا پیغام رارسیدلې و چې زه ستا د حرم نجلۍ بیرته راولم ،» سلطان ایوبي ورته وویل « خو ما ستا د دوه ساتونکو لاشونه له ځانه سره راوړي دي ، دا لاشونه به ما بې ګناه ثابت کړي ، او زه د حضور په خدمت کې دا ویل اړین ګڼم ، چې صلاح الدین ایوبي ستا د فوځ سپاهي نه دې بلکه دهغه خلافت نمایندګي کوي چې ته هم د همغې له اړخه را لیږل شوې ئې.»

خلیفه د صلاح الدین ایوبي په فکر باندې و پو هید. دهغه د فاطمي خلافت ضمیر د ګناهونو د بار لاندې کړیکې وهلې ، هغه د سلطان ایوبي د هیبت ناکه او جلالي شخصیت تر مخ د را څرګندېدو وړ نه و . هغه د سلطان ایوبي په اوږه لاس کیښود او وئې ویل « زه تا دخپلو اولادونو څخه هم ډیر دوست ګڼم ،صلاح الدینه ! دننه راشه.»

«زه تر اوسه د ملزم په حیث دلته شتون لرم ،»سلطان ایوبي ورته وویل « زه باید اوس دخپل ځان پاکوالی ثابت کړم او دا وښایم چې زه د نجلۍ په تښتولو کې کوم لاس نه لرم. الله ج زما سره بسپنه وکړه او ماته ئې دوه لاشونه را ولیږل ، دا لاشونه خبرې نه شي کولاې خو دهغوی چپوالي او دهغوی په وجودونو کې ورننوتي غشي په دې ګواهي وائي چې صلاح الدین ایوبي ددې جرم ، چې د خلافت په ماڼۍ کې تر سره شوې ،مجرم نه دې. تر هغې چې زه خپل ځان بې ګناه ثابت نه کړم نو دننه به ولاړ نه شم ،» هغه د لاشونو په لور ولاړ.

خلیفه هم خجالت نیولې د هغې پسې روان شو ، لرڅه اخوا دخلور خلور نیم سوه کسانو ساتونکې ډله ولاړه وه ، سلطان ایوبي دا لاشونه را پورته کړل او دهغوی تر مخ ئې کیښوول ، او په لوړ اواز ئې وویل « اته اته سپاهیان مخته راشئ او دا لاشونه و وینئ او ووایاست چې دا څوک دي ؟»

لمړي قومندانان او نور چارواکي را غلل ، هغوی د لاشونو په کتلو سره حیران پاته شو ، دهغوی نومونه ئې واخستل او وئې ویل « دوی زمونږ د ډلې سپاهیان دي» دهغوی وروسته نور اته عسکر راغلل هغوی هم د لاشونو د کتلو وروسته وویل چې دوی دهغوی د ډلې خلک دي. په همدې تر تیب اته اته کسان راتلل او ویل به ئې چې دا لاشونه دهغه اود هغه د ملګرو دي.

«صلاح الدینه !» خلیفه ورته وویل « ما دا ومنله چې لاشونه د خلافت د قصر د ساتونکو دي زه غواړم چې مخته واورم چې دوی چا او څه ډول هلاک کړي دي»

صلاح الدین هغه ګشتي ډلې ته چې دا دواړه ئې وژلي و وویل ، چې خپل د سترګو لیدلې حال بیان کړي ، هغوی خلیفه ته ټوله پیښه په تفصیل سره بیان کړه ، کله چې دهغوی خبرې خلاصې شوې نو سلطان ایوبي خلیفه ته وویل « نجلۍ ئې ماته نه ده راوړې ، هغه ئې د سوډاني حبشیانو میلې ته د پلورلو له پاره وروړې ده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه نور ددریدو ورږ نه‌و -هغه سلطان ایوبي ته وویل چې دننه خونې ته ورشي ، خو سلطان ایوبي دننه خونې ته د تللو څخه ډه ډه کوله او وئې ویل ، زه به هغه نجلۍ ژوندۍ یا مړه را پیدا کوم او بیا به ستا خونې ته حاضرې درکوم. خو اوس همدومره وایم چې د حرم سراې دداسې یوې نجلۍ تښتول چې په تحفه کې راوستل شوی وه او ستا خپله ښځه هم نه‌وه بلکه ساتل شوی نجلۍ وه ، ماته د یوې ذرې په اندازه هم اهمیت نه‌لرې ، الله ماته ددې څخه ډیرې مهمې نورې دندې را سپارلې دي.»

«زه په دې اندېښمن نه یم چې یوه نجلۍ چا تښتولې ده ،»خلیفه ورته‌وویل «اصل اندېښنه داده چې که چېرې په همدې توګه د نجونو د تښتولو کار دوام وکړي نو په هیواد کې به د قانون حیثیت څه وي ؟»

«او زه په دې اندېښمن یم چې ټول اسلامي سلطنت لګیادې تښتول کیږي ،» سلطان ایوبي ورته‌وویل « ته ډیره اندېښنه مه‌کوه ، زما د څارکښۍ شبکه به د هغې نجلۍ د را پیدا کیدو پوره پوره هڅې وکړي.»

«خلیفه سلطان ایوبي له لاسه‌و نیوه او لږ څه اخوا ئې یوړ او ورته‌ئې‌وویل «صلاح الدینه ! زه د ډیره وخته راپه دېخوا احساسوم چې ته زما څخه لرېوالې کوې ، زه د نجم الدین ایوب (د سلطان صلاح الدین ایوبي پلار)ډیر درنښت کوم ، خو ستا په‌زړه کې زما له پاره لږ احترام او عزت هم نه‌شته. او ماته نن وویل شو چې د مرکزي جومات امام امیر العالم دا ګستاخي کړې ده چې زما نوم ئې د خطبې څخه غورځولې دې. ماته رجب ویلې دي چې‌زه د ګستاخي سزا ورکولې شم ، زه‌له تا څخه‌پو ښتم چې هغه‌خو به ستا په ملاتړ دا کار نه‌وي کړې ؟»

زما په ملاتړ نه بلکه‌زما په‌حکم ئې د خلیفه‌نوم د خطبې څخه ایسته‌کړې دی ، » سلطان ایوبي ورته‌وویل « یوائې ستا نوم نه‌بلکه‌دهرهغه خلیفه نوم ، چې ستا څخه وروسته راځي هم ، دخطبې څخه‌لرې کړل شوې دې.»

«ایا دا حکم د فاطمي خلافت د کمزوري کولو په‌خاطر ورکړل شوې دې ؟» خلیفه‌ترې و پوښتل.« زه شکمن یم چې‌دلته‌عباسي خلافت بیا راوړل کیږي.»

«حضور ډیر زوړ شوی دې ، »سلطان ایوبي ورته‌وویل « قران شراب څښل په‌دې خاطر حرام کړي‌دي چې دهغې په‌واسطه‌دماغ بې کاره کیږي ،»... سلطان د لږ څه فکر کولو وروسته وویل «ما پریکړه کړې ده چې د سبا څخه به‌ستا د ساتونکو په‌ډله کې بدلونونه را ځي ، او د رجب پرځای‌به زه تا ته نوې قومندان ټاکم ،»

«خو زه غواړم چې‌رجب همدلته اوسي.» خلیفه‌ورته‌وویل.

«زه د حضور څخه غوښتنه کوم چې په فوځي او عسکري امورو کې د لاس وهلو هڅه‌و نه کړي» سلطان ایوبي ورته‌وویل او د علي بن سفیان په‌لور متوجه شو چې‌د پنځه‌حبشي ساتونکو سره هلته‌را روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي پنځه واړو هم د همغه قبيلې سره اړيکې درلودل ، علي بن سفيان ورته وويل « ما دهغوی ټولو څخه و پوښتل چې که چېرې دهغې قبيلې اړوند ځوک شتون ولري نو بيرون دې را ووځي ، دغه پنځه واړه د صف څخه بيرون را ووتل ، ما ته ددوی په اړوند ددوی قومندان وويل چې دوی هم بله ورځ په رخصتۍ باندې تلونکې دي ، زه به دوی دخپل ځان سره بوځم. د نجلۍ په تښتولو کې ددوی لاس هم شونې دې.»

صلاح الدين ايوبي رجب را وباله او ورته ئې وويل « سبا به دلته بل يو قومندان را ځي ،ته به هلته زما خواته راشې ، زه غواړم تا د منجنيقو قومندان کړم» د رجب د مخ رنګ بل منګه شو .

*****(۴۲)

کله ئې چې "أمّ عراره» په آس سپره کړه او دواړه حبشيان و تښتيدل او دومره لرې ولاړل چې هلته ورته د تعاقب خطره نوره نه تر سترګو کيده ،نو هغوی خپل آسونه ودرول ، نجلۍ يو ځل بيا د خپلې ازادۍ له پاره لاس و پښې وهل پيل کړل ، حبشيانو هغې ته وويل چې دهغې لاس وپښې وهل بيکاره دي ، اوس که هغه ازاده هم شي نو ددې شګزار څخه ژوندۍ نه شي وتلې ، هغوی ورته دا هم وويل چې هغوی به هيڅکله هم هغه بې عزته او بې ابرو نه کړي ، که چېرې دوی داسې کوم بد نيت درلوداې نو هغوی به له دې سره د وحشي حبشيانو په څير سلوک کړې و . "أمّ عراره» حيرانه وه چې دې وګړو تر اوسه پورې هغې ته په بدو سترګو کتلې هم نه دي ، هغوی ته دا احساس هم نه کيده چې دومره ستره ښايسته نجلۍ دهغوی په لاسو کې ده ، دهغوی د ډلې څخه هغه يو کس چې ووژل شو دهغې تر مخه په زنګونو شوې و او غوښتنه ئې ترې کړې وه چې هغه دې هسې په هسې خپل ځان په اذيت کې نه اچوي ، "أمّ عراره»د هغوی څخه و پوښتل چې چېرې ئې وړي،نو هغې ته ځواب ورکړل شو چې هغوی هغه د اسمان ددبوتا ملکه جوړول غواړي ، او هملته ئې دبوتا ته ور وړي.

هغوی يو ځل بيا د نجلۍ په سترګو باندې توره پټۍ و تړله ، اوپه آس ئې سپره کړه. هغې هم د خپلې ازادۍ له پاره هلې ځلې پريښودې ، هغه پو هيده چې اوس داسې هلې ځلې کول عبس دي ، اسونه روان شول او "أمّ عراره» په يوه آس باندې د يوه حبشي تر مخ ناسته او ځنګيدله ، په يوځاې کې لږڅه تم شول او دهغې په خوله کې ئې اوبه ور واچولې او اسونه يوځل بيا د خپل منزل په لور روان شول. ډير وروسته د يخنۍ دزياتيدو په اساس هغې دا احساس کړه چې شپه پخه شوې ده ،آسونه و دريدل ، خو د پرلپسې آس سپرلۍ ددې نازکې نجلۍ وجود ټوټې ټوټې کړې و . د ويرې او هيبت له لاسه ئې دماغ کار پرې اينبې و. هغې د اسونو د دريدو سره سم ددرې څلورو نارينه و او څلور پنځه ښځو اوازونه واوريدل ، هغه د هغوی پر ژبه نه پوهيده ، دې حبشي ساتونکو دهغې سره په لاره کې په عربي ژبه خبرې کولې. خو ددوی خلکو لهجه عربي نه وه.

لاتر اوسه ئې د هغې د سترګو څخه پټۍ نه وې پرانستې خودهغې ژبه هم داسې مالوميده چې ولاړه ده. هغه چا پورته کړه او په يوه نرم شي ئې کينوله ، داپالکې و ، پالکې پورته وخوت او په دې تر تيب دهغې نوي سفر پيل شو. ددې سره سم د ډول نرم او ملايم اواز هم په غربيدو شو ، تر څنګ ئې ښځو هم سندرې ويل پيل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی د سندرو په معنا باندې هغه نه پوهیدله خو په دې سندرو کې د جادو اغیزو ، دا داسې اغیز و چې د "اُمّ عراره» ویره ئې نوره هم ورزیاته کړه ، خو د دې ویرې سره داسې نښې هم را پیدا شوې چې په کې خمار ، نشه او مستې را پیدا کیده ، د شپې یخنۍ په دې خمار اومستۍ کې نور هم لذت را پیدا کاوه ، "اُمّ عراره» که غوښتلې نو کولاې شول چې ددې پالکې څخه ټوپ کړې او و تښتیږی او دا خلک ئې ووژني ، خو هغه داسې جرأت و نه کړ ، هغې دا محسوسوله چې هغه د انسانانو په لاسو کې نه ده بلکه بل کوم داسې ځواک دې چې دې ئې په قبضه کې نیولې ده ، هغې اوس په خپله خوښه کوم حرکت نه شو کولاې.

هغې احساس کړې و چې دپالکې پورته کونکې خلک په زینو باندې پورته خیژي ، هغوی همداسې پورته ختل ، نژدې دېرش زینې پورته ولاړل او بیا ئې بیرته هوار تلل پیل کړل ، څو قدمه مخته ولاړل او ودریدل ، پالکې ئې پر ځمکه کیښود ، د "اُمّ عراره»د سترګو څخه ئې پټۍ پرانستې خو چا دهغې په سترګو لاسونه کیښول ، لږه شیبه وروسته د هغې لاسونو ګوتې ازادې شوی اونجلۍ هرې لورې ته رڼاوې و کتلې ، سوکه سوکه د هغې د سترګو څخه هغه لاسونه پورته شول ، ویې کتل چې هغه په داسې یوه ماڼۍ کې ده چې د زرګونو کلو پخوانۍ مالومیږي ، دایروي شکله ستنې ئې پورته لوړی شوې وې، یو پراخه سالون و چې فرش ئې په رڼاګانو کې له ورایه ځلیده ، ددېوالونو سره ډنډې لګیدلې وي او د ډنډو په سر باندې د مشالونو شعلې بلیدې ، دننه فضا داسې خوشبویه وه ، چې دهغې بوي د دې له پاره یو نوي څیز و . د دېلار سپک سپک اوازونه او د ښځو سندرې هرې لورې ته اوریدل کیدې ، دې دېلارونو او سندرو په دې سالون کې داسې انګازې را پیدا کړې وي چې د هغې له پاره ئې دخوب کتل ګرځولې و.

هغې مخته وکتل ، هلته یوه چوتره وه چې نژدې اته یا لس زینې ئې درلودې ، د چوترې د پاسه د تیږې څخه د جوړشوی بُت سر او خوله ښکاریده ، دسر لاندې کوچنۍ غاړه هم تر سترګو کیدله ، ددې بُت څهره د یوه اوږود انسان څخه هم اوږده، پلنه او سوره وره وه ، خوله ئې پرانستې وه ، دومره ستره چې که یو انسان لږ څه ښکته شي نو په کې دننه ورننوتلې شي ، دهغې په خوله کې سپین غاښونه هم ایښول شوی و، داسې بریښیده لکه چې په وازه خوله خندا کوي ، دهغې ددواړو غوږونو څخه ډنډې را وتلې وې چې په سرونو کې ئې مشالونه روښانه شوی و ، دهغې سترګې چې اوږودوالې ئې نژدې یو ګز و په ناڅاپې توګه را و ځلیدې، او روښنائې ترې را په خپریدو شوه ، د ښځو د سندرو سور بدل شو ، د دېلارونو په ساز کې جوش را پیدا شو . د تیږلوړې بُت خوله هم رو ښانه شوه ، دهغې څخه دوه کسان چې اوږدې اوږدې چپنې ئې اغوستې را ووتل ، هلته درې زینې وې ، ددې خلکو رنګونه تور او په سرونو باندې ئې د مرغانو اوږدې اوږدې او رنګ په رنګ بڼکې ترلې وې ، د بُت دخولې څخه د راوتلو وروسته یو ښي لورې ته او بل کیڼ لورې ته ودریدل.

ددې پسې سمدستي وروسته د تیږې د خولې څخه یو بل سړې هم را ووت ، هغه هم ښکته شو او بیرون راغې، هغه لږ څه عمرتیرې ښکاریده ، هغه سور رنګې چپنه په ځان کړې وه او پر سر ئې تاج درلود. یو مصنوعې مار د هغې په کیڼې اوږې باندې او بل دهغې په ښۍ اوږې باندې کینول شوی وو. ددې مارانو رنګ تک تور و. "اُمّ عراره» دویرې څخه لکه د بُت په څیر ولاړه پاته وه. دا سړې چې ددې قبیلې مذهبې لارښود یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروهښ و د چوترې د زينو څخه را کيوت ، هغه سوکه سوکه "أمّ عراره» ته را نژدې شو او دواړه ګونډې ئې په فرش باندې و لګولې ، دنجلۍ دواړه لاسونه ئې په خپلو لاسونو کې و نيول او ښکل ئې کړل ، هغه نجلۍ ته په عربي ژبه وويل ،« ته هغه د ښه قسمت خاونده ئې ، چې زما دېوتا د ځان له پاره خوښه کړې ئې . مونږ تا ته مبارکي وايو .»

"أمّ عراره» را بيداره شوه ، هغه په ژړغوني اواز سره وويل «زه دېوتا ميوتا نه منم ، که چېرې تاسې دېوتاګان منئ نو زه تاسې ته همغه واسطه کوم او در څخه غوښتنه کوم چې ما پرېږدئ ، زه مو ولې دلته راوستلې يم ؟»

«دلته چې هر څوک راځي نو همدا خبره کوي» پروهښ ورته وويلې ،« خوکله چې پر هغه دهغه مقدس ځاې راز را څرګند شي نو بيا وائي چې زه ددې ځاېه تلل نه غواړم. زه پوهېږم چې ته د مسلمانانو دخليفه معشوقه ئې. خو هغه چا چې ته د خپله ځان له پاره غوره کړې ئې دهغه تر مخه د دنيا خليفه ګان او د اسمانونو ملائکې سجدې کوي ، ته جنت ته راغلې ئې، جنت ته.»

هغه د خپلې چپنې څخه يو ګُل را وويست ، او د "أمّ عراره»د پوزې سره ئې يو ځاې کړ. "أمّ عراره»د حرم سراې شهزادګۍ وه ، او هغې داسې عطر بوې کړې و چې ددې په څير د شهزادګيو پرته ئې بل څوک په خوب کې هم نه شي بويولاې. خو ددې ګُل بوې دهغې له پاره څه بل منګه و ، دا بوي دهغې روح ته ورکيوت. دهغې د فکرونو دنيا بدله شوه ،د سترګو د ليد زاوئې ئې بدلې شوی ، پروهښ ورته وويلې ،« دا د دېوتا تحفه ده » او هغه هغه ګُل دهغې دپوزې څخه لرې کړ.

"أمّ عراره» سوکه سوکه خپل لاس مخته کاوه او د پروهښ ګُل نيونکي لاس ئې را نيوه او خپلې پوزې ته ئې را نژدې کاوه ، دګُل د بوي کولو وروسته ئې په خمار اواز سره وويلې « دا خومره ستره او زړه وړونکې تحفه ده ، دا ماته نه راکوی ؟»

«ايا تا دا تحفه و منله ؟» پروهښ ترې و پو ښتل ، دهغه په شونډو باندې نرۍ شانته مُسکا وه .

«هو !» "أمّ عراره» ورته ځواب ورکړ « مادا تحفه قبوله کړې ده » هغې دا ګُل يو ځل بيا پوزی ته نژدې کړ او بوي ئې کړ ، سترګې ئې داسې پټې کړې لکه دهغې بوي چې په خپل وجود کې د جذبولو هڅه کوي.

«دېوتا هم ته قبوله کړې ئې ،» پروهښ ځواب ورکړ او ترې وئې وپو ښتل « ته تر اوسه پورې چېرې وې ؟»

نجلۍ په فکر کې داسې ډوبه شوه لکه د کوم شي د را يادولو هڅه چې کوي ، سر ئې و ښنډه او وئې ويلې «زه همدلته وم ،نه زه په يوه بل ځاې کې وم...... ما ته نه دي په ياد چې زه چېرې وم»

«ته دلته چا راوړې ئې ؟»

« هيڅا نه» "أمّ عراره» ځواب ورکړ ، « زه پخپله دلته راغلې يم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته په‌آس سپره دلته نه‌وې راغلې ؟»

«نه !» نجلۍ ځواب ورکړ « زه په‌هوا کې الوتونکې راغلې يم.»

«ايا په‌لاره کې ځنګلونه ، دښتې ، غرونه او .... نه‌و ؟»

«نه ، هيڅ نه‌و » نجلۍ د کوچنيانو په خير په شوخۍ سره ځواب‌ورکړ ،« هرې لورې ته شنه چمنونه او ګلونه و.»

«ايا ستا په سترګو چا کومه پټۍ تړلې وه ؟»

«پټۍ ؟.... نه هيڅکه !» نجلۍ ځواب ورکړ ، « زما سترګې پرانستې وې او ما رنګ په رنګ مرغان کتل ، خوارډه مرغان.»

پروهت په لوړ اواز سره څه‌وويل– په‌دې وخت کې د "أمّ‌عراره»د شا له‌خوا څلور نجونې راغلې ، هغوی ترې کالې وويستل، او د مور څخه د پيدايښت دوخت په خير ئې لوڅه لغړه و دروله ، هغه مسکۍ شوه او وئې ويل « دېوتا به‌ما په همداسې حال کې خوښه کړي ؟» پروهت ورته وويل «نه ! تاته‌مونږ د دېوتا دخوښې کالي دراغوندو ،» نجونو دهغې پر اوږو باندې يو لوی څادر خپور کړ، او دهغې جسم ئې د سرنه ترپښو پورې په‌کې پټ کړ. ددې څادر په څنډو باندې د رنګ‌لرونکې رسيو ټوټې تړلې وې ، څادر ئې را مخته کړ او د رسيو ټوټې ئې سره را و تړلې ،اوس نو د څادر څخه يوه ښکلې چوغه جوړه شوې وه. د "أمّ‌عراره» ويښتان د وريښمو په‌خير نرم او تور والي ته مايل و، يوې نجلۍ د هغې ويښتان ګُمنځ کړل او دهغې په اوږو ئې را خپاره کړل ، چې ددې سره د هغې ښايست‌نور هم‌زيادښت وموند.

پروهت هغه‌ته په مُسکا سره وکتل او بيرته‌وګرځيد او د تيږې د هيبت ناکه‌څهرې په لور ورستون شو. دوه نجونو د "أمّ‌عراره» لاسونه و نيول او د پروهت شا شا ته روانې شوې ، "أمّ‌عراره»د شهزادګيو په‌خير روانه وه، هغې هيڅ لورې ته‌نه‌کتل ، او نه ئې خپل چاپيريال وکوت ، دهغې په‌تګ کې يو بل شان و ، د پروهت شاته ، او لاسونه‌ئې د نجونو په‌لاسو کې په زينې باندې ورختله ، پروهت د تيږې د غره په‌خير د څهرې په خوله کې ورننوت ، "أمّ‌عراره» هم درې زينې پورته ولاړه او د پرو هت په‌خير د تيږې په خوله کې ور ښکته شوه او ورننوتله ، دواړه نجونې د تيږې دخولې مخ ته‌و دريدې ، اوس نو د "أمّ‌عراره» لاس پروهت نيولې و ، د تيږې دخولې چت دومره هسک و چې هغوی په‌کې نيغ په‌ولاړه روان ول، کله چې تر حلقه پورې‌ورسيدل نو هلته بيا نورې زينې وې ، د زينو څخه په ښکته‌کيدو سره يو تاخانه راغله ، په تاخانه کې قندېلونه روښانه شوې و، په دې خونه کې هم يو ځانګړې مهک و خو دا خونه دومره ستره نه‌وه او نه ئې چت اوچتوالې درلود. دهغې دېوالونه او چت د ونو په پاڼو پوښل شوې و، په‌فرش باندې نرمه ګياه او د ګياه دپاسه د ګلانو پاڼې خپرې ورې پرتې وې. د خونې په‌يوې څنډې کې ډيره ښکلې صراحي او پيالې ايښول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې ، پروهتۍ د صراحي څخه دوه پيالې ډکې کړې ، يوه ئې پخپله واخسته او بله ئې "اُمّ عراره"ته ورکړه دواړو خپلې پيالې دخپلو شونډو سره يوځاې کړې او د سترګو په رپ کې ئې خالي کړې.

«دېوتا به کله راځي ؟» "اُمّ عراره» و پوښتل.

«تا تر اوسه پورې هغه نه دی پېژندلي ؟» پروهتۍ ورته وويلي « ستا تر مخ څوک ولاړ دي ؟»

"اُمّ عراره»د هغه په پښو کې کيناستله او ورته ئې وويلې « هو ! ما پيژندلي دي ،ته همغه نه ئې چې ما هلته پورته و کتلې ، تا زه قبوله کړې يم ،؟»

«هو !» پروهتۍ ورته وويلي « دنن ورځې څخه ته زما ناوی ئې»

***** (۴۷)

زه اوس تاته نور څه نه شم ويلي، زما پلار ماته ويلي و چې پروهتۍ نجونو ته ګُل بويوي چې دهغې د خوشبوي په واسطه نجلۍ بيا په ځان نه پو هيږي چې هغه څه شي و؟د کومه ځاېه څخه راغلي وه ؟ او څه ډول راوستل شوی وه؟ ددې ګُل د بوي کولو وروسته هغه د پروهتۍ وينځه ګرځي او هغې ته د دنيا ډير مردار شې هم ډير ښه او پاک تر سترګو کيږي. پروهتۍ درې ورځې هغه همليته په تاخانه کې له ځانه سره ساتی.»

دا ځرګندوني د هغه پنځو حبشيانو څخه يوه علي بن سفيان ته کولې چې هغه دخليفه د ساتونکي ډلې څخه را ويستلي و. دا پنځه واړه ه دهمغې قبيلې خلک و چې څلورو ئې "اُمّ عراره» تښتولي وه ، علي بن سفيان هغوی د خپله ځانه سره واخستل او ورته ئې وويل « چې څنګه چې تاسې د همغې قبيلې خلک ياست چې هر درې کاله وروسته جشن جوړوي او هر وګړې ئې شپږ ورځې رخصت اخلي نو په دې اساس به تاسې ته ډاګيزه وي چې نجلۍ څه ډول تښتول شوې ده. هغوی پنځه واړو وويل چې د نجلۍ د تښتولو په هکله پوهه او مالومات نه لري. علي بن سفيان ورته دا لالچ ورکړچې که چيرې هغوی رښتيا ووائې نو هيڅ ډول سزا به ورته ورنه کړل شي. خو بيا هم هغوی په دې هکله د خپلې بې خبرۍ ځرګندونه کوله ، دا قبيله دخپلو وينه تويونکو او وحشيانه عادتونو په واسطه ډيره مشهوره وه ، هغوی د سزا څخه لږ څه هم نه ويريدل ، دغو پنځه واړو په پوره زړه ورتيا سره د حقيقت د را برسيره کولو څخه ډه ډه کوله ، اخر علي بن سفيان د هغو لار و څخه د ګټو د پورته کولو پريکړه وکړه چې تيرې ئې هم ويلي کولاې شوی.

هغوی پنځه واړه ئې جدا جدا کړل او هغه ځايونو ته ئې و ليږل چيرې چې د چا «اه» او« واه » چا نه شوه اوريدلاې ، که د پرليسې اذيت او وهلو ټکولو په واسطه به کوم ملزم مړ کيده هم ،نو څه پرواه به ئې نه وه. دا پنځه واړه سوډانيان ډير سخت ځانه مالوميدل، هغوی به ټوله شپه اذيت کيدل ، علي بن سفيان به ټوله شپه ويښ پاته کيده ، اخر ئې هغوی په هغه ازميښت کې ور وغورځول چې دهغوی له پاره اخرې لاره انګيرل کيده. د اذيت دغې طريقې کې به ډير وخت ملزمان بې هوشه کيدل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار په مهال یو عمر تیري حبشي علي بن سفیان ته وویل « زه په ټولو هر څه باندې پو هیږم ، خو د دېوتا له ویرې ئې نشم ویلای ، ځکه ویریږم چې دېوتا به ما په ډېر ناکاره مرګ ووژني.»

«ایا ددې څخه زیات بل ناکاره مرګ کیدای شي چې زه مو پرې وژنم ؟»علي بن سفیان ورته وویل ،« که چېرې ستاسې دېوتا ریښتوني وي نو هغه به تاسې ددې شکنجې او زوروني څخه ازاد کړي واست ؟ که د مرینې څخه ویریږئ نو مرګ دلته هم شتون لري ، ته خبره کوه زما په لاسو کې داسې یو دېوتا دې چې هغه به تا ستا له دېوتا څخه وژغوري .»

دا سوډاني حبشي څو څو ځله بې هوشه شوی و ، هغه ته خو دېوتا نه ، بلکه مرګ په ځرګنده توګه تر سترګو کیده. علي بن سفیان د هغه ژبه را پرانسته ، هغه ئې د اذیت څخه خلاص کړ او خوراک څښاک ئې ورکړ ، او د ارام لپاره ئې ورته ځای ورکړ. هغه اقرار وکړ چې "أمّ عراره» دهغې د قبیلې څلورو کسه تښتولې ده. هغه څلور واړه په رخصتۍ تللي و ، خو هغوی د تښتولو شپه او وخت مونږ ته ښوولې و ، دغه پنځه واړه حبشیان چې اوس د علي بن سفیان په بند کې و په هغه شپه پهره درلوده ، د تښتونکو څخه دوه باید دننه راغلي وی ، هغوی ته د لویې دروازې څخه د راننوتلو له پاره لاره هواره شوې وه. او دهغوی سره د بیرته تښتیدو او تښتولو هر ډول مرسته شوې وه. هغه حبشي ورته وویل چې هغوی به هغه نجلۍ د دېوتا په قربان ځای کې قربانوي ، ددوی قبیله هر درې کاله وروسته یو جشن جوړوي خو د قربانۍ له پاره نجلۍ ددوی د خپلې قبیلې څخه نه وي ، دهغې له پاره شرط دادې چې هغه به دقبیلې بهر څوک وي ، سپین رنګه به وي ، د لوړې کچې د کورنۍ څخه به وي ، او دومره ښایسته به وي چې خلک ئې په کتلو حیران پاته شي.

«نو ددې مطلب دا شو چې هر درې کاله وروسته ستاسې قبیله د بهر څخه یو ښکلې نجلۍ را تښتوي او قربان ځای ته ئې راوړي » علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«نه دا غلطه ده» سوډاني حبشي ځواب ورکړ ، « درې کاله وروسته یوازې میله جوړیږي ، د نجلۍ قرباني د هر پنځه میلو یا هرو پنځلس کالو وروسته صورت نیسي ، خو مشهوره داسې ده چې په هر درې کالو کې یو ځل یوه نجلۍ قرباني کیږي».

هغه د خپل پلار په حواله هغه ځای په ګوته کړ چېرې چې دا قرباني صورت نیسي ، هغه پروهت د هغه دېوتا ځوي ګڼله. په هغه ځای کې چې میله جوړیده دهغه ځای څخه دوه دونیم میله لرې یوه غرنیزه سیمه وه چې په ځنګلونو کې پټه شوې وه. دا سیمه دومره پراخه او عریضه نه وه. ددې سیمې په اړوند دا مشهوره شوې وه چې دلته دېوتا اوسیږی او دهغې د خدمت له پاره پیریان او ښاپیریاني شتون لري ، خلکو په دې خاطر دا خبرې منلې چې هرې لورې ته صحرا او په هغې کې د جزیرې په څیر څه سیمه غرنیزه او شینخولې وه. چې په خپل ذات کې د قدرت د عجایباتو څخه ګڼل کیده ، او عامو خلکو ګمان کاوه چې دا به د دېوتاو د اوسیدلو ځای وي. په دې سیمه کې د فرعونیانو د وخت کنډرې لا تر اوسه پاته وي ، تر څنګ ئې یو جهیل(د اوبو ډنډ) هم و چې واړه او غټ (Crocodile)یا سترې څمځارې په کې اوسیدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبيلې کوم وګړي به چې درووند جرم وکړ نو هغه به ئې د پروهت په لاسو کې ورکاوه ، پروهت به هغه ژوندې همدې جهيل(د اوبو ډنډ) ته ورغورځاوه او (Crocodile)يا سترو ښمخاړو به نواله کاوه . پروهت په همدې کنډوالو کې اوسيده ، هلته د يوې سترې تيږې سر او خوله چا تراشلې وه ، چې په دې تيږه کې ددوی د ګروهې په مطابق دننه دېوتا اوسيدل ، ددېوتاو د خوښې او خوشحالۍ په خاطر به ئې هر پنځلس کالو کې يو ځل د قبيلې څخه بهر يوه ښکلې نجلۍ دلته را وستله ،او پروهت ته به ئې ور حواله کوله ، پروهت به نجلۍ ته يو ګل بوي کاوه ، د ګل د بوي کولو وروسته به نجلۍ دا هيرول چې هغه څوک وه ، له کومه ځايه راغلې او چا راوستې ده؟ په دې ګل کې به ئې کوم نشه ايز څيز ورګډاوه ، چې دهغې له مخې به هغې پروهت خپل دېوتا او خپل ميړه ګڼه ، هغې ته به د هغه ځاې ګنده او مردار شيان هم ډير ښه او ښکلي تر سترګو کيد .

د نجلۍ قرباني به هم په همدې کنډرو کې کيدله ، پرو هت به نجلۍ له خپله ځانه سره په تاخانې کې ساتله ، په دې ځاې کې نور څلور کسه نارينه او څلورکسه ښکلې نجونې هم اوسيدلې . ددوی څخه اخوا بل چاته ددننه د ورننوتلو اجازه نه وه . کله به ئې چې نجلۍ د قربانۍ ځاې ته بوتلله ، نو هغې ته به دا احساس هم نه کيده چې دهغې څټ به پرې کيږي . هغه به په فخر او خوشحالۍ سره مرګ مانه ، دهغې وجود به هلته په جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا سترو ښمخاړو ته ور اچول کيده ، او وينښتان به ئې پرې کول او د قبيلې هر کورنۍ ته به ئې د سوغات(خوردې) په توګه ورليږل ، دا وينښتان به مقدس ګڼل کيدل ، د نجلۍ سر به ئې د وچيدو په خاطر په يوه غار کې ايښوده ، او کله به ئې چې غوښه له منځه ولاړه او يواځې کوپړۍ به ئې پاته شوه نو هغه به ئې په همدې غار کې ايښوله ، خود نجلۍ شکل او صورت به د هغې په ژوند کې چاته نه ورښول کيده .

«پنځلس کاله پوره شوی دي اوس به يو ځل بيا د نجلۍ قرباني ورکول کيږي .» دغې حبشي وويل ،«مونږ نهه کسان د مصر په فوځ کې ورګډ شوی و . څرنګه چې مونږه نه ويريدونکی او وحشي ګڼل کيدو په دې خاطر ئې مونږ د خليفه د ساتونکې ډلې غړي غوره کړو . دوه مياشتې کيدې چې مونږ دغه نجلۍ کتلې وه ، داسې ښايسته نجلۍ کله هم مونږ ته نه وه تر سترګو شوې ، مونږ ټولو پريکړه وکړه چې دا نجلۍ به له دې ځايه تښتوو ،او د قربانۍ له پاره به ئې وړاندې کوو. زمونږ يو ملګری چې پرون ووژل شو خپلې قبيلې ته تللې و او خپلو مشرانو ته ئې ددې نجلۍ په هکله ويلي و ، او ورته ئې ويلي و چې دا ځل به مونږ د قربانۍ له پاره نجلۍ را وړو ، په دې خاطر مونږ نجلۍ و تښتوله .»

*****(۴۸)

کله چې دا قصه صلاح الدين ايوبي واوريده نو ډير زيات حيران پاته او په فکر کې ډوب شو ، علي بن سفيان دهغه دحکم منتظرو . سلطان ايوبي نقشه و کتله او وئې ويل « که چيرې ځاې همدا وي نو بيا خو دا زمونږ د احاطې څخه بيرون دې هغه مالومات چې تاسې د ښار دخلکو څخه تر لاسه کړي دي ، دهغو څخه دا په ډاګه کيږي چې فرعون ډيرې پيړۍ پخوا مړ شوې دی خو دهغه فرعونيت لا تر اوسه په خپل ځاې پاته دې . مونږ ته د مسلمانانو په خير دا اړينه ده چې که چيرې مونږ تر لرې پورې نه شو تللاې نو لږ تر لږه دهغه نژدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاوندېيانو څخه خوکفر او شرک له منځه يوسو ، مالومه نه ده چې تر ننه پورې به دڅومره ميندو او پلرونو پاکې او معصومې لونې ددې رواج ښکار شوی او ځار شوی وي ، او په دې ميلې کې به تر اوسه پورې څومره پاکې او معصومې نجونې پلورل شوې وي مونږ بايد د دېوتا ګانو انګيرنه له يوه سره ختمه کړو . دغه بد نامه مذهبي مشران خلکو ته د دېوتا د غلطې انګيرنې په اساس دخلکو معصومې نجونې را تښتوي او د بدکارۍ او عياشۍ کار ترې اخلي.

«زما د مخبرانو را پوروتو کې دا ډاګيزه شوی ده چې هلته زمونږ د فوځ قومندانان او د مصر شتمن خلک ورځې او نجونې پيرې او يا ئې د څو ورځو له پاره په کرايه اخلي .» علي بن سفيان ورته وويل « د کړچار د تباهۍ نه اخوا دا ګواښ هم شتون لري چې د سوډانيانو دلرې کړل شوی فوځ عسکر به دې ميلې ته په ګڼ شمير ورځي ، د سوډاني فوځ پخواني فوځيانو سره يو ځای زمونږ د فوځ ورګډېدل او دهغوی سره په دې جشن کې برخه اخستل مناسبه نه بريښي ، دا ډول ګډې تفريحګانې د هيواد له پاره ګټورې نه ثابيتږي.» علي بن سفيان لږ څه په وارخطائې سره وويل « او نجلۍ د قربانۍ څخه دمخه خوندي کول او خليفه ته د هغې ورسپارل په دې خاطر هم اړين دي چې هغه ته دا مالومه شي چې هغه د تښتوني الزام چې هغه پر تا باندې لګولې و څومره بې بنسټه او دروغ و .»

«علي ! زه دهغې څه پرواه نه لرم .»سلطان ايوبي ورته وويل « زه دخپل ځان په لور نه وينم ، ما چې څوک هر څومره سپک ګڼي بيا به هم زه د اسلام عظمت او پرمختګ له ياده و نه باسم ، زما ذات هيڅ نه دي ، او ته هم دا په ياد ساته علي ! دخپل ذات څخه توجه واړه وه ،او د سلطنت د ټينګښت اود خپل ولس د سوکالۍ په لور متوجه اوسه ، پخوا به د اسلام دعظمت امين خليفه و خو د وخت په تيريدو سره خليفه په خپل ذات کې ډوب شو او د خپل نفس ښکار و ګرځيد ، اوس زمونږ خلافت د اسلام ډيره ستره کمزوري ګرځيدلې ده . صليبيان زمونږ همدا کمزورتيا زمونږ پر خلاف استعمالوي ، که چېرې ته غواړې خپلې دندې په برياليتوب سره تر سره کړې نو بيا دخپل ذات ، شخصيت او نفس د پاللو څخه لاس واخله ،..... هغه الزام چې خليفه پر ما لګولې دي ، هغه ما په ډيره ستونزمنه توګه وزغمه ، ما کولی شو چې د هغې ځواب په هماغه وخت کې ورکړم، خو زما ځواب به هم دومره اغيزمن نه و ، او بيا به زه دخليفه سره په شخصي سياسي لوبه کې را ننبتې وم ، ماته همدا خطره تر سترګو کيدله ، چې په اسلامي ملت به داسې يو وخت راځي چې د خپلو حکمرانانو ، د ذاتي سياسي لوبو ، خپل نفس پالنې ، په نورو باندې د خپل ستر والي د ښوولو او د ځواک په هوس کې به له منځه ځي.»

«دبې ادبۍ ببننه غواړم درونده اميره !» علي بن سفيان ورته وويل ، « که چېرې ته غواړې دا نجلۍ د قربانۍ څخه خوندي پاته شي نو امر وکړه ، وخت ډير کم دي ، بله ورځ ميله پيليږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فوځ ته سمدستي دا حکم ورسوئ چې په دې میله کې هیڅ فوځي ته دګډون کولو اجازه نه شته.» سلطان ایوبي خپل یو سالار راو غوښت او ورته ئي وویل «د حکم سرغړونکي ته به د هغې د رتبې او مرتبې څخه د لرې کولو تر څنګ د عوامو تر مخ پنځوس لښتې سزا هم ورکول کیږي»

ددې حکم د صادرولو وروسته په پلان باندې کار پیل شو. سلطان ایوبي لا د پخوا څخه اړوند مسؤلین را بللي و. هغه ټولو ته ویلي و چې زمونږ موخې دادې چې دا طلسم مات کړو ، دا د فرعونیت اخري ځاې مالومیږي.... اول هغه لورې ته د فوځ لیږل تر بحث لاندې راغلل ، خو هغه په دې خاطر د بحث نه ولویدل چې دا کار به د هغې قبیلې خلک دخپل ځان پرخلاف فوځي برید وګڼې، که جګړه وشي نو زیات شمیر بې ګناه خلک به، د کوچنیانو او ښځو په ګډون ، په کې و مري ، دا وړاندیز هم وشو چې همدا حبشي د لاړښود په ځیر له ځانه سره واخلي او هلته ، چې دغه نجلۍ په کې قرباني کیږي ، ناڅاپي یرغل کونکی ډلې و استوي ، سلطان ایوبي هلته د عسکرو سره د هغه حبشي لیږل اړین و نه ګڼل ځکه د هغې څخه د دوکې ورکولو خطر شوني و. تر دې بحثه پورې د سلطان ایوبي په حکم د ناڅاپي حمله کونکواو د شپې د برید کونکو یوه ځواکمنه ډله تیاره کړل شوی وه. دا د ځان ځارونکو سرتیرو مجاهدینو ډله وه چې د جذبې له اړخه دومره پاخه شوی و چې دداسې دندو تر سره کولو له پاره ئې تلل خپل فخر ګاڼه ، هغوی چې اوس د کومې دندې د ترسره کولو له پاره استول کیدل نو دهغې څخه ددوی بیرته ژوندي راتلل شوني نه ښکاریدل.

دنائب سالار الناصر اوعلي بن سفیان د سلاګانو له مخې دا پریکړه و شوه چې یواځې دولس ګوریلایان(غلچکی برید کونکې) به دغره په هغه ځاې کې ور ننوځي چې پروهتې په کې اوسیږی ، او دنجلۍ د قربانۍ ځاې هم دي.

دحبشي د ورکړل شوی مالوماتو په بنسټ په دغه شپه په میله کې ډیره ګڼه ګونه ئي ، ځکه چې هغه د میلې اخري شپه وي ، دقبیلې دخلکو پرته بل چاته دا مالومه نه وي چې نجلۍ قربانیږي ، داسې مالومیده چې هغه په دې نه پوهیده چې د قربانۍ ځاې چېرې دې ، ددې مالوماتو په رڼا کې دا پریکړه و شوه چې پنځه سوه عسکر به د میلې د کتونکو په بڼه کې په تورو او نورو اړوند وسلو سمبال ، په هغه شپه په میله کې شتون ولري ، دهغوی له ډلې څخه به ددوه سوو سره غشي او لیندۍ وي ، په هغه وخت کې د دې وسایلو په ګرځولو او درلودلو بندیز نه و. د ګوریلا ئي ډلې په ذهنونو کې ئې په ښه توګه دهغه ځاې نقشه انځور کړه، خو هغوی ته وویل شو چې مخامخ او نیغ په نیغه به برید نه کوي ، بلکه د ګوریلاو په څیر به په غرنۍ سیمه کې ور ننوځي، ساتونکي به په پټه خوله له منځه وړي او اصل ځاې ته په رسیدو سره به هغه وخت برید کوي چې نجلۍ دقربانۍ ځاې ته وروړي ، ددې د مخه د یرغل زیان به داوي چې نجلۍ به همهلته په تاخانه کې له منځه یوړل شي او یا به بل چېرې پټه کړل شي.

دا ډاګیزه شوی وه چې قرباني په نیمائي شپه کې ، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کیږي ، پنځه سوه نور سپاهیان د قربانۍ د ځاې تر څنګ د غرونو په چار چاپیر کې ځاې په ځاې کیدل، او د ګوریلایانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داحتمالي ناکامۍ په صورت کې او يا د هغوی د دندو په ترسره کولو کې د ستونزو د راپيداکيدو په وخت کې دوی ته لارښوونه شوې وه چې هغوی دې د نښې په توګه يو اوربلونکې غشې هوا ته و توغوي ، ددې غشې د رڼا په کتلو سره به دا پنځه سوه کسان خپل بريد پيلوي.

په دې وخت کې دولس کسه سرتيري و ټاکل شول ، او د نورالدين زنګي د هغه فوځ څخه چې دوه کاله مخته هغه د صلاح الدين ايوبي د مرستې په خاطر را استولې و پنځه سوه ذهين او زړه ور عسکر او قومندانان و ټاکل شول ، دوی له عربو څخه راغلي و ، دوی لا تراوسه پورې د مصر او سوډان د سياسي لوبو او عقايدو تر اغيز لاندې نه وراغلي ، دوی يواځې پر اسلام پوهيدل او همدا ددوی عقيده او ګروهه وه. هغوی به د هرې هغه عقيدې پر خلاف را پورته کيدل چې غير اسلامي به ورته ښکاريده ، هغوی ته ويل شوی و چې هغوی د يوې باطلې عقيدې پر خلاف جنګ ته روان دي ، او شونې ده چې دوی ته د خپلې شميرې څخه د زياتو مخالفينو سره د مقابلې کول ورپه غاړه شي ، جنګ او جګړه هم ويني تويونکې وي او دا هم شونې ده چې دهغوی ترمخ څوک دمقاومت توان هم و نه لري ، او ټول کار د جنګ او جګړې کولو پرته تر سره شي. هغوی ته د ټول پلان په هکله خبر ورکړل شو. او دهغوی په ذهنونو کې غريزه سيمه ، د هغې سيمې دغرونو لوړوالې ، چې دومره زيات نه بريښيده ، او په هغې کې دننه د قربان ځاې په هکله ټول مالومات ورکړل شول، هغه دولس سرتيرو مجاهدينو ته هم همدا انګيرنه ورکړل شوه ، هغوی لا د پخوا څخه سخت روزل شوی وو ، په غرونو ختل ، په شګلوړه دښتو کې منډې وهل ، لوږه ، تنده د اوښ په څير زغمل... دهغوی له پاره ستونزمن نه و.

لا تراوسه د قربانۍ شپې ته شپږ ورځې پاته وی ، درې شپې او درې ورځې سرتيرو اوپنځه سوه فوځيانو ته روزنه ورکړل شوه ، څلورمه ورځ ئې سرتيري په اوښانو سپاره و استول ، هغه ځاې د اوښانو په عادي سفر يوه ورځ او نيمه شپه لرې پروت و ، اوښ چلونکو ته حکم شوې و چې سرتيري د غريزې سيمې څخه لرې چيرې ښکته کړي او دوی بيرته را ستانه شي ، همدا راز ئې پنځه سوه نور عسکر د نندارچيانو په بڼه کې، ددوه دوه او څلورو څلورو په ټوليو کې په آسونو او اوښانو سپاره واستول ، هغوی ته ويل شوی و چې خپل ځناور به له ځانه سره ساتي ، دهغوی سره د هغوی قومندان هم په هماغه بڼه کې روان شوی و .

*****(۴۹)

دميلې اخرې شپه وه –

سپوږمۍ دخپل ستروالي په اخري پړاو کې وه ،د صحرافضا د شيشې په څير شفافه وه ، په ميلې کې د انسانانو د هجوم او ګڼې ګوڼې شميره شونې نه وه ، په څو ځايو کې نيمې لوڅې نجونې نڅيدلې او په ځينې نورو ځايو کې د سندرغاړو اوهغوی ته د راټولو شو خلکو ډلې ټپلې را ټولې شوې وې. څو تر ټولو زيات خلک د هغې چوترې ترخوا را ټول شوی و چيرې چې نجونې ليلامېدلې. يوه يوه نجلۍ به ئې چوترې ته را وستله او هلته به ئې د اخستونکو د نظره تيروله ، پيرونکو به د هغوی مخ ، صورت ، غاښونه ، ويښتان او ټول وجود د سرنه تر پښو پورې له نظره تيراوه ،او بيا به ئې پرې بولې پيل کولې ، هلته جوارې هم روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه او د شرابو څښل په اخري پړاو کې و. هلته يو اځني شي چې شتون نه درلود هغه قانون و او بس. د هر څه ازادي وه د لرې لرې ځايو څخه د راغليو خلکو خيمې په شاوخوا کې ښخې شوې وې ، نندارچيان د مذهب او اخلاقو د بنديزونو څخه ازاد وو، هغوی ته مالومه نه وه چې دهغوی دخيمو څخه لرې د غرونو په غيږ کې يوه ښايسته او ښکلې پيغله د حلاليدو تياری نيسي ، او هلته يو انسان له ځانه دېوتا جوړ کړې ، هغوی همدومره پوهيدل چې ددې غرونو تر منځ ژوره سيمه د دېوتاګانو پايتخت دې. هلته پيريان او دېوان پهره ورکوې ،او کوم انسان هلته د ورتللو جرأت هم نه شي کولای.

هغوی ته دا هم نه و مالوم ،چې دهغوی تر منځ د الله ج پنځه سوه مجاهدين ورننوتي دي. او نور دولس کسه سرتيري مجاهدين د دېوتاګانو په چاپيريال کې ور داخل شوی دي .. د صلاح الدين ايوبي دولسو کسو سرتيرو ته ورښول شوی و چې په غرونو کې د ورننوتلو لارې دکومه ځايه څخه پيل کيږي خو هغوی دهغې لارو څخه هلته نه شو ورننوتلای ، ځکه هلته دهغوی ساتونکي ولاړ ول، هغوی بايد د يوې ډير ستونزمنې لارې څخه هلته ورننوځي ، هغوی ته دا هم ويل شوی و چې د غرونو په شاو خوا کې هيڅ انسان شتون نه لري، خو دا خبره غلطه وه او هغه حبشي علی بن سفيان ته په دې هکله غلط مالومات ورکړي و ، ځکه هلته انسانانو شتون درلود. د غرونو ددې سيمې اوږودوالي او پلنوالي د يوه ميل څخه هم لږ و ، څرنګه چې هغوی روزل شوی سرتيري و نو هغوی خواره واره اوپه احتياط سره مخته تلل ، يوه سرتيري ته په ناڅاپي توګه د يوې ونې تر شنګ خوځنده سيورې تر سترګو شو . سرتيري په پټه پټه او په خويدو سره د هغې پسې ولاړ ، ورنژدې شو او ناڅاپي بريد ئې پرې وکړ، دهغې څټ ئې را تاو کړ او په خپلو متو کې ئې را ونغاړه او خنجر ئې ورته د زړه په سر کيښود او ترې وئې پو ښتل چې ته دلته څه کوې او دلته څه ډول پهرې ولاړې دي .؟

هغه حبشي و او سرتيري په عربي ژبه خبرې کولې چې حبشي پرې نه پو هيده ، په همدې وخت کې يو بل مجاهد راغې هغه هم خپل خنجر د حبشي په سينې کيښود هغه ترې په اشارو سره و پوښتل نو حبشي هم په اشارو سره ځواب ورکړ چې داسې ترې ځرګنديده چې دلته ساتونکي شتون لري ، سرتيرو ددې حبشي شارګ ور پرې کړ او سرتيري نور هم محتاط مخته ولاړل ، د هغوی ترمخه يو ځنګل را غې، ددې نه لږ اخوا غرونه و . خو ځنګلونو او غرونو تياره جوړه کړې وه ، هغوی په غره باندې يو له بله څخه په لږ څه لرېوالی سره پورته و ختل.

هلته دننه په هغه سيمه کې چې نجلۍ ئې پروهت ته په لاس کړې وه څه نورې خبرې رواني وی ، د تيرې د څهرې ترمخه يوه قالينه غوړيدلې وه ، په هغې باندې يوه تيزه او تيره توره ايښول شوی وه ، توري ته نژدې يو لوی لوښي هم پروت و ، په قالينه باندې ګلونه خواره شوی و ، چې تر شنګ ئې اور لمبې وهلې ، دڅوترې څلورو خواو ته قنديلونه او مشالونه روښانه کړل شوی و چې څلور نجونې ئې په رڼا کې ګرځيدې. د هغوی لباس يواځې دوه دوه پاڼې وې او نور وجودونه ئې لوڅ لغړ و. ددوی سره يوځای څلور حبشيان هم تر سترګو کيدل چې د سرنه تر پښو پورې په سپينو څادرونو کې را نغښتي ول، "اُمّ عراره» په تاخانه کې د پروهت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشغوله وه. پروهتې دهغې د وینېتانو سره لوبې کولې ، او هغې په مخمور اواز ویلې « زه د انګوک مور یم او ته د انګوک پلار. زما زامن به د مصر او سوډان پادشاهان جوړیږي ، زما وینه پر هغوی و څښئ ، او زما اوږده اوږده طلاي وینېتان دهغوی په کورونو کې کیږدئ ، ته ولې زما څخه لرې کیږې ، ماته را نژدې شه ، » خو پروهتې دهغې په جسم باندې د تیلو په څیر کوم شې مښوده.

په غالب ګمان چې انګوک دهغې قبیلې نوم و ، او یوه عربې نجلۍ د نشو په مستیو کې ددې قبیلې مور او د پروهتې ښځه ګرځیدلې وه، هغه د قربانۍ له پاره تیاره شوې وه. او پروهتې هم اخرې رسومات پر ځاې کول.

دولس سر تیرې د شپې د چېنجیو په څیر په سینو باندې پورته په غرونو ور ختل، کیوتل او پرځیدل. دا ډیره ستونزمنه سیمه وه ، د سیمې ډیر بوټې اغزې لرونکې و، سپوږمې هم سر ته را پورته شوې وه ، چې د ونو په مینځ کې ئې هم د روښنائې څرکونه را پیدا کړې و ، د رڼا په همدې لړو څرکونو کې هغوی ته یو بل حبشې هم تر سترګو شو چې په یوه لاس کې ئې برچه او په بل لاس کې ئې ډال نیولې و ، دا هم د دبوتاګانو د پایتخت ساتونکې و. په چپه خوله دهغې له منځه وړل اړین و ، هغه په یوداسې ځاې ولاړ و چې د شا له خوا پرې برید شونې نه و ، او دمخ په مخ مقابلې کول مناسب نه بریښیدل ، یو سرتیرې هلته د بوټو په یوه ګڼه کې پټ کیناست او بل د هغې تر مخه یوه تیږه ور واچوله ، د تیږې په خویدو سره اواز را پیدا شو ، حبشې سمدستې متوجه شو او همغې لورې ته ولاړ. څنګه چې هغه په بوټو کې د پټ شوی سر تیرې مخ ته راغې نو د هغې څټ د ځواکمنو متو په منځ کې را تاو کړل شو. او یو خنجر ئې په زړه کې ور ښخ کړل شو. سرتیرې تر څه وخته پورې هملته پاته شول او بیا ئې په احتیاط سره مخته قدم کیښود.

"أمّ عراره» د قربانۍ له پاره تیاره شوې وه ، پروهتې د اخرې ځل له پاره هغه د خپلې سینې سره یو ځاې کړه، او هغه ئې له لاسه و نیوله او د زینو په لور ئې روانه کړله ، بهر منتظرو نجونو او نارینه و ته د تیږې د بُت دخولې څخه رڼاګانې تر سترګو شوې ، نو هغوی د بُت د خولې تر مخه په سجدې پریوتې، پروهتې په خپله ژبه یو اعلان وکړ او د بُت دخولې څخه لاندې را ښکته شو ، "أمّ عراره» دهغې سره یو ځاې وه. هغه ئې هغې ښایسته کړل شوی قالینې ته یوړه ، نر او ښځې دهغې په چار چاپیر کې و دریدې ، "أمّ عراره» په عربې ژبه وویل« زه د انګوک د لوېو اوزامنو له پاره خپل څټ پریکول غواړم ، زه د هغوی د ګناهونو کفاره ورکول غواړم ، زما څټ پرې کړئ ، زما سر د انګوک دبوتا په قدمونو کې کیږدئ ، دبوتا به زما په دې سر د مصر او سوډان دپادشاهیو تاج کیږدې.» څلور واړه نجونې او نارینه یو ځل بیا په سجده پریوتل ، پروهتې "أمّ عراره» په قالین په دواړو زنګونو باندې کینوله ، د هغې سر ئې مخته ټیټ کړ او هغه توره ئې را پورته کړه چې دهغې پترۍ د پوره لاس په اندازه اوږده وه.

یو سرتیرې چې تر ټولو دمخه و، ودرید ، هغه په غوږو کې په خپل ځان پسې بل سر تیرې ته هم د دریدو وویل، دغره د لوړوالې څخه هغوی ته چوتره او د تیږې سر تر سترګو کیدل ،... وئې کتل چې په چوتره یوه نجلۍ په دوه زنګونو باندې کینول شوې ده ، او سرئې مخته ټیټ کړل شوی دې ، سپینې سپوږمۍ ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشالونو او د قندېلونو رڼاو شپه په رڼا ورځ اړولې وه ، د نجلۍ سره د ولاړ سړي په لاس کې توره وه. په دواړو زنګونو ناسته نجلۍ لوڅه لغړه وه ، دهغې د جسم رنګ دا ډاګیزه کوله چې دا د حبشي قبیلې نجلۍ نه ده ، سرتیري لږ څه لرې هم و اوپه لوړه هم. دهغه ځایه د غشي د خطا کیدو خطر موجود و خو هغوی چې په کوم غره باندې ولاړ و نو دهغې تر مخه د غره لمن نه وه بلکه ددېوال په څیر ځاې و چې ښکته کیدل تر ې شوني نه ښکاریدل.

هغوی و پوهیدل چې نجلۍ قربانیږي ، او دهغې د په ځنګ کولو له پاره دومره لږ وخت دې چې که چېرې دوی هلته ور وانه لوځي نو دهغې په ځنګ کول شونی نه دي ،هغوی د غره د سر څخه لاندې وکتل نو جهیل(د اوبو ډنډ) ورته تر سترګو شو ، هغوی ته ویل شوی و چې په دې جهیل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)یا سترې ځمځاری اوسیږي.

وئې کتل چې ښي لوري ته دغره لمن شته ، خو هغه هم ددېوال شکل درلود ، هلته بوټې او ونې وی ، هغوی یو دبل لاس و نیوه او د هغې ځایه څخه را ښکته شول. دهغوی د ډلې څخه اخري سر تیري په ناڅاپی توګه مخته وکتل چې د سپوږمۍ په رڼا کې ورته یو حبشي تر سترګو شو. چې په یوه لاس کې ئې ډال او په بل کې ئې برچه نیولې وه ، هغه خپله برچه د توغولو له پاره تیاره نیولې وه ،خو په سر تیرو باندې د سپوږمۍ رڼا نه لګیدله ، حبشي تر اوسه پورې په شک کې و ، اخري سرتیري په لیندۍ کې یو غشي کیښود د شپې په چپتیا کې د غشي د توغیدو اواز اوریدل کیده خو غشي د حبشي په شارګ باندې و لګید او هغه دهغې ځایه په سرګوندالو لاندې راپریوت، سرتیري دغره د لمن څخه را ښکته کیدل خو د لویدلو خطر ئې هره ګړۍ زیاتیده.

*****(۵۰)

پروهت د توري منځ د "اُمّ عراره» په ښت جوړ کړ او توره ئې پورته کړه ، نارینه و او ښځو د سجدې څخه سرونه پورته کړل او په دواړو زنګونو شول او یوه ډیره د سوزه ډکه سندره ئې په ټیټ اوزا پیل کړه ، دا یوه انګازه شانته وه چې ددې دنیا سره ئې هیڅ ډول اړیکې نه درلودل ، دغرونو په منځ کې په دغه وادي کې یو داسې طلسم خپور شوې و چې بیرون هر انسان ته ئې دا ډاډ ورکولې شو چې دا د انسانانو نه بلکه د دبوتاګانو ځاې ځیګې دې...

پروهت توره پورته کړه ، اوس نو د یوې ساه اخستو په اندازه وخت و ، ځنګه چې توره لاندې راښکته کیده د پروهت په تشې کې یو غشي ور ښخ شو. لا تراوسه دهغه د توري لاس لاندې نه و راښکته شوې چې درې نور غشي یو په بل پسې دهغې په اړخونو کې و رښخ شول ، نجونو چیغې کړې ، نارینه و چاته اوازونه پیل کړل ، په دې وخت کې د غشو یو بله دوره پیل شوه ، چې دوه نارینه ئې دپښو وغورځول ، نجونو د هغې بُت د خولې په لور منډې کړې ، خو "اُمّ عراره»د خپل چاپیریال څخه او هم د خلکو د وژلو او وینو تویولو څخه بې خبره ټیټ سرې ناسته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتیري په ډیره ګړندۍ توګه مخته راغلل ، په چوتر ي را وختل او یوه ئې "أمّ عراره» را پورته کړه ،هغه تر اوسه پورې په نشې کې ډوبه وه ، یو سرتیري خپله کورتۍ را وویستله او هغه ئې پرې پټه کړه ، دوی لا دهغه ځایه تللي نه وه چې دولس دپارلس حبشیان برچې او ډال په لاس هلته را ورسیدل ، سرتیري خواره شول ، دهغوی څلور کسانو سره غشي او لیندۍ وې ، هغوی غشي وویشتل ، پاته سر تیري یوې لورې ته پټ شول ، او کله چې حبشیان مخته راغلل ، نو دشا له اړخه ئې پرې برید وکړ . یو غشي ویشتونکې د لیندۍ څخه رڼاکونکې غشي و توغاوه ، کله چې غشي پورته ولاړ نو هلته ئې هغه رڼا ، چې د غشي د رفتار په واسطه کمه شوې وه ، ددریدو سره سم زیاته شوه اوغشي بیرته د ځمکې لورې ته را ستون شو.

دمیلې جوش وخروش لا تر اوسه پورې کم شوې نه و . د نندار چیانو څخه نژدې پنځه سوه کسان را بیل شول او دهغې غرنۍ سیمې په لور ئې کتل چې یو شعله ورته په کې تر سترګو شوې وه ، هغوی په خپلو اوښانو او اسونو باندې سپاره شول ، د هغوی قومندان هم ورسره و ، لمرۍ هغوی سوکه سوکه را تلل ،تر څو چاته شک پیدا نه شي . خو لږ چې لرې شول نو خپلو اسونو او اوښانو ته ئې لغتې ورکړې او په ځغاسته ئې کړل ، نندارچیان دمیلې په شرابو ، جوارۍ او د نجونو په عصمت پلورلو اوبې عزته کولو کې دومره ډوب وو ، چې چاته هیڅ ددې ګمان هم و نه شو چې د هغوی په دبوتاګانو باندې کوم اسماني افت را نازل شوې دې.

سرتیرومجاهدینو ددې خطرې له مخې اوربلونکې غشې هوا ته توغولې و چې د حبشیانو شمیره به زیاته وې خو کله چې فوځ هلته ورسید یواځې ددولس دپارلس حبشیانو مړې او د مجاهدینو دوو کسو شهیدانو جسدونه هلته پراته و. هغوی په برچو باندې شهیدا ن شوی و ، قومندانانو دهغه ځاې څخه کتنه وکړه ، د تیږې په خوله کې ورننوتل ، او تاخانې ته ورسیدل ، هغه شیان چې هلته دهغوی لاسوته ورغلل،هغه ئې له ځانه سره را واخستل ، په هغې کې یو ګُل هم و چې د تیږې څخه جوړ شوی و. د احکامو په مطابق فوځ باید همله په غرونو کې پټ پاته شوی واې ، سر تیرو "أمّ عراره» په آس سپره کړه او دقاهرې په لور روان شول.

سهار راوخوت:

د میلې جم وجوش پاې ته رسیدلې و ، ډیر نندارچیان دزیاتو شرابو د څښلو په واسطه تر اوسه پورې بې هوشه پراته و ، دکاندارانو د تللو په خاطر خپل سامانونه سره را ټولول ، د نجونو اختسونکو هم نور د تللو تکل کاوه ، په صحرا کې د تلونکو خلکو قطارونه جوړ شوی و. د میلې د ځاې سره نژدې چې کوم کلي و دهغې ځاې خلکو په ډیره بې صبرۍ سره د شپې د قربان شوې نجلۍ د وینبتانو انتظار کاوه ، ددې قبیلې خلک چې د لرې لرې کلیو اوسیدونکې و دغرنیزې سیمې څخه لرې ولاړ وو او د دبوتاګانو د ځاې په لور ئې سترګې نبنلولې وې . دهغوی زړو او سپین سرو به هغوی ته ویلې چې اوس به پروهت راشي او ددبوتاګانو دخوشحالۍ پیغام به راوړي ،او دهغوی تر منځ به وینبتان وویشي ، خو تر اوسه پورې هیڅوک نه و راغلي ، ددبوتاګانو د اوسیدو په ځاې باندې چپه چپتا خپره شوې وه ، دغې منتظر هجوم ته دا څرګنده نه وه ، چې هلته اوس فوځ ځاې په ځاې شوی او اوس به دهغه ځابه ددبوتاګانو پیغام نه راځي..... ورځ په تیریدو شوه ،د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبيلي كومو ځوانانو چې د قرباني کومې خبرې اوريدلې وې ، هغوى ته شک پيدا شو چې دا ټول دروا غ دي ، ورځ تيره شوه ، لمر دهمدې غرونو تر شا پريوت ، په چا کې دومره جرأت نه و چې هلته تللاې واې او کتلاې وائې چې پروهټ ولې را نه غي.

*****(۵۱)

« طبيب را وبولئ !» سلطان ايوبي وويل ، « په انجلۍ د نشې اغيز دې»

"أمّ عراره» دهغه تر مخه ناسته وه او ويل ئې « زه د انګوک مور يم ،ته څوک ئې ؟ ته خو دبوتا نه ئې ، زما ميړه څه شو؟ زما سر پرې کړئ او دبوتا ته ئې ورکړئ ، ما پر خپلو زامنو قربان کړئ » هغه همدا خبره په پرلپسې توګه کوله ، خو اوس پرې خوبوړې حالت راغلې و. دهغه سر لاندې زنګيده.

طبيب د راتلو سره سم د هغه حالت درک کړ، او څه دواې ئې ورکړه ، د لږ ځنډ وروسته دهغې سترګې ورغلې، هغه ئې څملوله ، او په خوارږه خوب ويده شوه ، سلطان ايوبي ته دپيښې تفصيلي مالومات ورکړل شول ، او راپور ورکړل شو چې هلته په هغه غريزه سيمه کې څه پيښ شول او څه تر لاسه شول ، هغه خپلو نائب سالارانو هر يو الناصر او بهاؤالدين شدّاد ته حکم وکړ چې پنځه سوه سواره له ځانه سره واخلي ، د اړتيا وړ سامانونه هم له ځانه سره يوسي او هغه بُت له منځه يوسي ، خو هغه ځاې بايد دفوځ په محاصره کې اوسي ،د حملې اويرغل په وخت کې مقابله وکړئ ، که چيرې هغه خلک تسليم شي او د جګړې نه لاس واخلي نو هغوى ته هغه ځاې ور وښئې او په مينه او محبت سره ئې پوه کړئ چې دا (دبوتاګان) يواځې يو فريب او دوکه وه.

شدّاد په خپله (ډايري) ورځپيښې کتابچه کې چې په عربي ژبه ئې ليکلې ده، دا پيښه داسې بيان کړې چې «هغه د پنځه سوه سورو سره هلته ور ورسيد ، د هغوى لاربښود د هغه فوځ قومندان و چې د پخوا څخه هلته ميشت شوى و. په سلګونو حبشي سوډانيان هلته لرې لرې ولاړ ول، دهغوى څخه ځينې په اسونو او اوښانو سپاره وو ، او دخپلو ځانو سره ئې برچې، ډالونه ، غشي ، ليندئ او توري هم را خستې وى ، مونږ خپل ټول سپاره کسان دهغه غره شاوخوا ته داسې و درول چې دهغوى مخونه دبهر په لورې او دهغوى په ليندېو کې غشي ورکړل شوى و ، هغوى چې غشي او ليندۍ نه درلودې هغوى په برچو مسلح شوى و، د وينې تويونکې جګړې خطر شتون درلود . زه د الناصر سره دننه ولاړم ، د بُت د کتلو سره سم مې هغه ته وويل چې دا دفرعونيانو يادګار دې. هلته دحبشيانو لاشونه خواره واره پراته و ، په هر ځاې کې و ګرځيدو را وګرځيدو ، هلته د غرونو تر منځ يوه کنډر وه ، چې د فرعون د وختونو يو ښکلې مانۍ مالوميده ، دهغه په ديوالونو دهغه وخت ليکل انځور شوى و چې الفاظ ئې د انځورونو په څير ښکل شوى و، هيڅ شک نه پاته کيده چې دا دې د فرعون ځاې ځيرې نه وي ،.... هلته د ديوار په څير د غره په لمنه کې يو جهيل(د اوبو ډنډ) و ، دجهيل(د اوبود ډنډ) په منځ کې ستر ستر (Crocodile)يا سترې څمڅارى خوځيدلې ، دجهيل اوبو د غره لمنه دننه ور پرې کړې وه او دغره په منځ کې ور ننوتې و د اوبو د پاسه د غره چت و، دا ډير ويرونکې ځاې و ، زمونږ په کتلو سره ډير (Crocodile)يا سترې څمڅارى د اوبو غاړې ته راغلې او مونږ ته ئې سترګې و نيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سپاهیانو ته وویل ، د حبشیانو لاشونه په دې جهیل کې ور واچوئ ، دوی ورېې دي ، هغوی لاشونه را ښکودلو سره را وړل ، اوپه جهیل(د اوبو ډنډ) کې ئې ور واچول ، د (Crocodile)یا سترو څمڅارو د شمیرې اندازه نه کیدله ، هغه د یوه پوره فوځ په څیر وو ، د لاشونو سرونه داوبو په سر خو وجودونه ئې لاندې په اوبو کې د غره د لاندې برخې په لور کشیدل، د پروهټ لاش ئې هم راوړ، هغه نور انسانان (Crocodile)یا سترو څمڅارو ته ور اچول ، خو اوس مونږ هغه پخپله په جهیل(د اوبو ډنډ) کې ور وغورځاوه ،... دوه سپاهیانو څلور سوډاني نجوني راوړې ، هغوی چېرې پټې شوې وې خو لوڅې لغړې وې ، یوائې د ملا سره ئې یوه پانه شاته او یوه مخته ترلې وه ، ما او الناصر خپل مخونه ترې واړول ، سپاهیانو ته مو وویل چې هغوی ته څه ور واغوندې او پټې ئې کړئ ، کله چې دهغوی جسمونه په کالیو کې را ونغاړل شول نو ومو کتل چې هغوی ښه ښکلې وی، ژړلې ئې ،ویریدلې ، زمونږ ژباړن ته ئې دهغې ځاې ټول حال احوال په خپله ژبه تیرکړ چې ډیر شرمناکه و ، مسلمان باید په ښځو باندې دغه ډول تیرې و نه زغمي ، ښځه که خپله وي او که د بل چا ، کافره وي او که مسلمانه ، اسلا م هغه ته لور ویلې دي ، دهغو څلور و نجونو احوال دا ډاګیزه کوله چې هغوی فرعون په خداېي منلې و ، او دهغوی قبیلې انسان ته خدای وایه.

دا ډیر ښکلې ځاې و ، ټوله دښته ئې شنه وه ، هلته دننه د اوبو یو چینه وه چې دهغې د اوبو څخه دغه جهیل(د اوبو ډنډ) جوړ شوې و ، ښکلې او دنګې ونې په کې ولاړې وې چې یخ سیورې ئې درلود. د فرعونیانو څخه ئې دکوم یوه دا ځاې خوښ شوې و ،او ځانته ئې ترې د تفریح کولو ځاې جوړ کړې و او د خپلې خدائې د ثبوت له پاره ئې دا تیږلوړه بُت جوړ کړې و. هغه خپل ځانته تاخانه دعیش او عشرت په خاطر جوړه کړې وه ، خو آسمان څه بل رنګ ښوده ، لمر دهغه ځاېه څخه بل ځاې ته تللې و ، د فرعونیانو ستوري مات شوی و خو په مصر کې نور باطل مذهبونه را پیدا شوی و. بلاخره د حق کلیمه را پورته شوه ،او مصریانو د (لا اله الله) کلیمه وا وریدله ، او د الله په وړاندې روڼ مخي شول ، خو هیڅوک په دې نه پو هیدل چې باطل لا تر اوسه په دې غرونو کې ژوندې پاته دي ، الحمدلله مونږ د ستر ذات په کومک هدایت و موند او د باطل دا انځور مو هم د بیخه وویست او دا شګلوړه او غریزه سیمه مو د باطل څخه پاکه کړه.»

(۵۲) *****

«دا ځاې مو د سپرو په محاصره کې واخست او د فوځ مجاهدو ځوانانو د تیږې دغه هیبت لرونکې بُت ټوټې ټوټې کړ. چوتره ئې هم لاندې را وغورځوله ، تاخانه د خاورو او تیږو څخه ډکه شوه ، بیرون په سلګونو حبشیان حیران او په ویره کې ولاړ وو ، او کتل ئې چې ددوی په دیوتاګانو باندې څه وشول ؟ ، اوس نو ټول را وغوښتل شو او دننه یوړل شول او ورته وښول شو چې دلته هیڅ نه و ، څلور واړه نجونې هغوی ته ور وسپارل شوی ، دهغوی څلورو واړو پلرونو او ورونو همدلته شتون درلود ، هغوی هر یوه خپله خپله لور له ځانه سره یوځاې کړه ، هغوی ته دا وویل شول چې دلته یو بدکاره انسان اوسیده هغه مو (Crocodile)یا سترو څمڅارو ته ورحواله کړ. هغه په سلګونو راټول شوی منتظر حبشیان ټول کینول او دهغوی په ژبه ورته وعظ او نصیحت وکړل شو ، هغوی ټول چپ ول ، هغوی ته د اسلام په لور بلنه ورکړل شوه ، هغوی بیا هم چپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ پاتهو ، کله کله به دا شک کیده چې دهغوی په سترګو کې وینې را بهیږي ، هغوی ته د ا ټکې د اخطار په څیر واورول شول ،«چې که چیرې تاسې رینښتنې خدای لیدل غواړئ ، نوموږ به ئې درته و ښایو ، خو که چیرې تاسې همدا ځاې چیرې چې تاسې ناست یاست د خپلو درواغجنو خدایانو کور ګڼئ نو موږ به دا غرونه هم ریزه ریزه او د شګو په ډیری بدل کړو ، بیا به تاسې ووینئ چې کوم خدای رینښتونی دې»

هلته په قاهره کې "اُمّ عراره» په هوش راغلی وه ، هغې هم خپله قصه بیان کړې وه ، هغې به کله ویل چې هغې کوم خوب کتلی دې خو هغې ته ټولې خبرې په یاد راغلې وی ، هغې وویل چې پروهټ به هغه شپه او ورځ بې ابرو کوله ، او څو څو ځله به ئې هغه ګُل دهغې پوزی ته بوی کاوه ، "اُمّ عراره» ته وویل شول چې که چیرې سرتیري مجاهدین په وخت نه وائې در رسیدلي نو ستا څټ به هغه پرې کړې و ، سر به دې په غار کې او وجود به دې د (Crocodile)یا سترو ثمخارو په خیټه کې پروت وه ، دغه نازکه او ښکلې نجلۍ د ویرې و لړزیده ، د سترګو ئې اوښکې را رواني شوی ، هغې د سلطان ایوبي لاس ښکل کړ او ورته ئې وویل «ماته الله ج د ګناهونو سزا راکړې ده ، زه پر خپلو ګناهونو اعتراف کول غواړم ، د خداې په خاطر ما ته پناه راکړه ، » دهغې ذهنې حالت ډیر خراب بریښیده.

هغې د شام د یوه شتمن تاجر نوم واخست اووئې ویل چې دهغه لور ده ، دا یو مسلمان تاجر و ،هغه د شام د امراو سره دوستانه اړیکې درلودل ، په هغه وخت کې به امیر د یوه یوه ښار یا دېوي یوي ټوټې ځمکې حکمران و چې دمرکزي امارت تابع به و ،او مرکزي امارت به د مرکزي وزارت او مرکزي خلافت تابع و، دا امراء د لسمې پیړی را هیسې په پوره عیاشې کې ډوب شوی و ، د سترو او شتمنو تاجرانو سره به ئې د دوستۍ اړیکې ټینګول ، دهغوی سره به ئې ګډ تجارت هم کاوه او رشوت به ئې هم د همغوي په لاسو اخست، دهغوی حرم سرایونه به د ښکلو نجونو څخه ډک و او د شرابو میلې به په کې لګیدلې.

"اُمّ عراره»د همداسې یوه تاجر لور وه چې دخپل پلار سره به د دولس دیارلس کالو په عمر دامراو مانیو ته د نڅا او سندرو محفلونو ته ورتلله ، پلار ئې کتله چې لور ئې ډیره ښکلې ده په دې خاطر ئې هغه د کوچنیوالې څخه د امراو په محفلونو کې د عادې کولو په خاطر راوړه ، "اُمّ عراره» وائې چې د څوارلس کالو په عمر وه چې د امراو زړونه ورته را مات شول ، دهغوی له ډلې څخه دوو ئې هغې ته ډیرې قیمتي تحفې ورکړې او په دې ترتیب هغه د ګناهونو په نړۍ کې ور ډوبه کړل شوه.

په شپاړس کلنۍ کې هغه د پلار د اجازی پرته د یوه امیر معشوقه و ګرځیده ، خو په خپل کور کې به اوسیدله، هغه په شتمنیوکې را پورته شوې وه ، د شرم و حیا نوم ئې هم نه پیژانده ، دوه دري کاله وروسته هغه د پلار د لاسو څخه ووتله ، او په پوره ازادۍ سره ئې ددوه نورو امراو سره هم جنسي اړیکې پیدا کړل ، هغې په ښکلا، غوړه مالۍ ، او نارینه په دوو ګوتو د ګډولو په امورو کې نوم و ګاټه. د تیرو شپږو کالو راهیسې هغې ته یو بل ډول روزنه هم ورکول کیده ، دا د دري امراءو د سازش پایلې وی چې پلار ئې هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شریک و. مخته بیا په دې سازش کې یو صلیبي هم را ګډ شو. دې امراؤ پخپله د خپلواکه حاکمانو دجوړیدو خوبونه کتل، او دا کار د صلیبیانو د بسپنې پرته شوني نه و.

"أمّ عراره» ئې د نورالدین زنګي او خلافت تر منځ د فساد دپیدا کولو له پاره هم استعمال کړې وه، صلیبیانو دهغې سره په دې دنده کې درې نورې عیسایي نجونې هم ور یو ځای کړې وي، او په دې ترتیب ئې د ځمکې لاندې یو جال خپور کړې و.

کله چې دوی و کتل چې په مصر کې د صلاح الدین ایوبي په نامه یو ځوان نوم پیدا کړې دې او هغه داسې دوه مهم کارونه هم تر سره کړي دي چې دهغې په واسطه هغه د مصر وزیر او امیر نه بلکه پادشاه ئې ګرځولې دې، نو "أمّ عراره» ئې خلیفه العاضد ته د تحفې په توګه و استوله، هغه ته دا دنده ورسپارل شوې وه، چې دخلیفه العاضد په زړه کې د صلاح الدین ایوبي سره دښمني را و ټوکوي، او پخواني سوډاني فوځ چې یو څو عسکري منصبداران ئې لا تر اوسه پورې په فوځ کې پاته دي العاضد ته را نژدې کړي او سوډانیان دې یو بل پاڅون ته و هڅوي، هغې ته بله دنده دا ورسپارل شوې وه، چې خلیفه العاضد دې ته وهڅوي چې کله چې سوډانیان پاڅون او بغاوت وکړي نو هغوی ته دې وسلې او سامانونه ور ولیږي اوکه شوني وه نو دصلاح الدین ایوبي د فوځ یوه برخه دې هم د هغه پرخلاف بغاوت ته و هڅوي او د سوډانیانو ملګري دې ئې کړي، که خلیفه نور څه و نه شو کولای، نو خپله ساتونکې ډله دې سوډانیانو ته ور حواله کړي او پخپله دې د صلاح الدین ایوبي تر څنګ پناه واخلي او هغه ته دې ووائي چې دهغه ساتونکي باغیان شوي دي. لنډه دا چې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف داسې محاذ جوړول و چې هغه پرې د مصر نه تیښتې ته مجبور کړي او خپل پاته عمر په نوم ورکې کې تیر کړي.

"أمّ عراره» سلطان ایوبي ته وویل چې هغه د یوه مسلما ن په کور کې پیدا شوې ده خو پلار ئې ورته د مسلمانانو د ربنو او جړو د ویستلو روزنه ورکړې، د اسلامي سلطنت امراؤ دخپلو دښمنانو سره په یو لاس کیدو سره دخپل سلطنت د تباه کولو هڅې پیل کړې دي.

دې نجلۍ د خلیفه العاضد دماغ او زړه په خپله ولکه کې واخست، او هغه ئې د سلطان ایوبي پر خلاف را وپاراوه، رجب هم په دې سازشي کړۍ کې شریک و، رجب دوه نور فوځي مشران له ځانه سره یو ځای کړي و، رجب په دې لړ کې دا کار وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې ئې د مصریانو پر ځای سوډانیان ور ننویستل، کله چې "أمّ عراره» خلیفه ته را وستل شوه، لا تر اوسه ئې دوه دونیمې میاشتې نه وې تیرې شوې، چې د خلافت په ماڼۍ ئې پوره ولکه و مونده، او دخلیفه د حرم سراې ملکه و ګرځیده، هغه دا خبره هم ډاګیزه کړه چې خلیفه غواړي سلطان ایوبي له منځه یوسي، چې په دې لړ کې رجب د حشیشینو د ملاتړ د تر لاسه کولو له پاره دهغوی سره په خبرو کې مشغول دي.

دا هسې یوه اتفاقي خبره وه، چې سلطان ایوبي د خلیفه د بیکاره وجود او دهغې د عیش او عشرت نه په تنګ راغلي و او دهغه پر خلاف ئې پاڅون پیل کړې و، او دا هم اتفاقي خبره ده چې "أمّ عراره» همغې خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تښتولې وه چې د سلطان ایوبي پر خلاف ئې جګړه کول غوښتل ، او دا خو یو ډېر ښه اتفاق و چې سلطان ایوبي د رجب څخه د ساتونکو د ډلې قومنداني اخستې وه ، او هلته ئې دخپلې خوښې یو قومندان ټاکلې و. خو دې ټولو اتفاقاتو دحالاتو څپې د سلطان ایوبي پرخلاف را ګرمې کړې او پخپله سلطان ایوبي ته ئې خطر را پیدا کړ. سلطان "أمّ عراره"په خپله پناه کې واخسته ، نجلۍ په خپلو پخوانیو کړنو ډېره زیاته پښیمانتیا ښوله ، او د خپلو ګناهونو کفاره ورکول ئې غوښتل ، قدرت هغه ته یو لړزه ورکړه او دهغې دماغ ئې درست کړ ، سلطان ایوبي په پوره ډاډ سره په دې فکر پیل کړ چې هغه حکام چې په دې ټول جال کې ورګډ شوی دهغوی سره څه ډول سلوک وکړي.

بله ورځ الناصر او بهاؤالدین شدّاد د فرعونیانو اخري نښې له منځه یوړې او بیرته د فوځ سره یوځای را ستانه شول.

******* (۵۳)**

اته ورځې وروسته:

د شپې اخري برخه وه ،د سلطان ایوبي په را ویښیدو کې لږ څه وخت و ، خو هغه ملازم را ویښ کړ او ورته ئې وویل چې الناصر ، علي بن سفیان او دوه نور نائب سالاران راغلي دي ، سلطان ټوپ کړ او را پورته شو ، او د لیدنې خونې ته ورغې ، ددې مسؤلینو سره د هغو دلګیو قومندان هم و چې د ښاره ئې بیرون ګشت کاوه ، سلطان ایوبي ته وویل شول چې لږ تر لږه شپږ زره سوډاني ، چې په کې د لرې کرل شوی فوځ وګړي هم شامل دي او دهغې وحشي قبیلې وګړي هم ، چې د عقیدې نښې نښاني ئې له منځه ورل شوي وې د مصر په پولو کې را ننوتی او په یوه ځای کې ئې پړاو اچولې دي ، دې قومندان د هوښیار تیا نه کار اخستې و چې په عام لباس کې ئې دوه اوښ سپاره هلته ور استولي و تر څو مالوم کړي چې ددې لښکر موخې څه دي، دې اوښ سپرو خپل ځانونه مسافرین ور پیژندلي و ،هغوی ته دا مالومه شوه چې دا لښکر په قاهرې باندې د برید او یرغل په خاطر و روان دې ، اوښ سپرو د لښکر دمشرانو سره یو ځای شول او د صلاح الدین ایوبي پر خلاف ئې خبرې پیل کړې او ورته ئې ډاډ ورکړ چې دوی به زیات شمیر خلک په دې لښکر کې دشاملیدو په خاطر راوړي ، ددې خبرو وروسته هغوی رخصت واخست ، ددوی د اطلاع په مطابق دا لښکر د اخوا دېخوا نورو ځایو څخه د خلکو د راتلو منتظر و او په راتلونکې بله ورځ ئې د هغه ځایه کوچ کاوه.

سلطان ایوبي لمړې دا حکم وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې یواځې پنځوس کسان او یو قومندان پریږدئ او پاته نور ټول عسکري قشلې ته راوړئ ، که چېرې خلیفه احتجاج وکړي نو ورته وواياست چې دا زما حکم دې ، سلطان ایوبي علي بن سفیان ته وویل چې دخپلې شبکې لږ تر لږه سل کسان چې په سوډاني ژبه و پو هیږې د سوډاني باغیانو په لباس کې ددې قومندان سره سمدستي هلته ورولیږئ ، قومندان ته ئې وویل چې دا سل کسان دهغو دوو اوښ سپرو سره یوځای د سوډانیانو په لښکر کې ورګډ کړئ ،دا دوه اوښ سپاره به هغوی ته ووائې چې هغوی د وعدې سره سم دادې کومک راوړي دي ، دهغوی له پاره هدایات دادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغوی به د لښکر د مخته کېدو په هکله مالومات را رسوي ، او هم به دا خبر راوړي چې د شپې په وخت ددې لښکر حیوانات او خوراک څښاک چېرې وي، سلطان ایوبي الناصر ته وویلې چې ګړندي اس سواره او دکوچنیو منجنیقونو دلګي تیار کړي.

«ما فکر کاوه چې مونږ به مخامخ او نیغ په نیغه ټکر کوو او سوډانیان به له ښاره لرې په کوم ځای کې له منځه وړو » الناصر ورته وویلې.

«نه !» سلطان ایوبي ورته وویل ،« الناصره ! په یاد ساته چې که ددښمن شمیره ستاسې د شمیره څخه لږ هم وي نو بیا هم د نیغ په نیغه ټکر څخه ځان ساتئ ، د شپې له اړخه سرتیري مجاهدین استعمال کړئ ،تر څو هغوی د شپې غلچکي یرغلونه پیل کړي ، دښمن د اړخونو څخه ، د شا څخه ... اود هرې لورې څخه تر فشار لاندې راوړي ،او د ترپ او خرپ د عملیاتو وروسته خپلې پښې سپکې کړي. تر څنګ ئې د دښمن د خوراک څښاک لارې بندې کړئ، څناور ئې له منځه یوسئ ، او په دې ترتیب دښمن وار خطا کړئ ،د هغوی ډلې سره وویشئ ، هغوی ته د مخته د راتلو فرصت مه ورکوئ ، هغوی ښي او کیڼ لورې ته په خپریدو مجبور کړئ ، که چېرې مخامخ ټکر اختسل غواړئ نو بیا دا له یاده مه باسئ چې دا صحرا ده ، د هر څه دمخه د اوبو په ځایو باندې ولکه پیدا کړئ ، د لمر ګرمي اود هوا ځپې د دښمن پر خلاف کړئ ، هغوی مجبور کړئ چې ستاسې د خوښې ډګر ته راشي ، زه به تاسې ته عملي درس درکړم. زه به ددې لښکر د ا غوښتنه پوره کیدو ته پرینږدم چې هغوی دې قاهرې پورې را ورسیږي. او یا دې زما فوځ دهغوی سره مخامخ جګړه وکړي.» هغه علي بن سفیان ته وویل « ته چې د خپلې شبکې کوم سل کسان په هغه فوځ کې د ګډون له پاره ور استوي ، هغوی ته وو ایه چې هغوی دې په سوډانیانو کې دا افواه خپره کړي چې په شپږ اوه ورځو کې صلاح الدین ایوبي په بیت المقدس باندې حمله کونکي دې په دې خاطر په کار ده چې په قاهرې باندې برید دهغه په غیاب کې تر سره شي.

په همدې توګه زیات شمیر هدایات او احکام ئې صادر کړل او هغوی ته ئې وویل چې هغه به سر له نن څخه په قاهره کې نه وي موجود . هغه هغوی ته د قاهرې څخه ډیر لرې ځای ور په ګوته کړ. هغه غوښتل خپل نظامي دفتر ددښمن تر څنګ جوړ کړي تر څو جګړه تر خپل نظارت لاندې تر سره کړي. ټولو د لیدنې په همدې خونه کې د سهار لمونځونه اداکړل ، او د سلطان ایوبي په احکامو ئې عمل پیل کړ.

سلطان ایوبي دفوځي او جنګي تیاریو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

***** (۵۴)

د سوډانیانو په لښکرو کې ورځ په ورځ زیادښت را ته ، دوه کاله پخوا د هغوی یو بغاوت ناکامه شوی و.او د بل بغاوت اوپاڅون له پاره ئې کار پیل کړې و ، صلیبیانو ورسره د نظامي او مالي کومکونو وعده کړې وه او د سلطان ایوبي د راپرځولو له پاره ئې د جاسوسانو یو زیات شمیر مصر ته ورننوستي و .

د سوډانیانو یرغل به یو ورځ نه یو ورځ کیده، خو اوس په ناڅاپي توګه راغې ، علت ئې دا و چې سلطان ایوبي د یوې سوډاني قبیلې یو مذهبي مشر باندې فوځي برید کړې و ، اودهغوی د دېوتاګانو ځای ئې له منځه وړې و. دا څه معمولي کار نه و ، په مصر کې د سلطان ایوبي مخالفینو دهغه ددې اقدام څخه پوره ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کړه ،او د سوډاني فوځ لرې کړل شوی ټول باغي قومندانان ئي يو له بله سره را يوځای کړل ، هغوی ټولو يوځل په خوزښت پيل وکړ ، په دوی کې مصري مسلمانان هم و ، هغوی ددې سوډاني قبيلې مذهبې جذبات نور هم را وپارول او هغوی ته ئي وويلې چې د هغوی مذهب ريښتوني دې او که چېرې هغوی د سلطان ايوبي پر خلاف پا څون وکړي نو دهغوی دپوتا به د خپل توهين د بدلې د اخستلو له پاره ددوی سره کومک وکړي، هغوی په پنځه شپږو ورځو کې لښکر را ټول کړ او په قاهره ئې د يرغل کولو له پاره ځانونه چمتو کړل ، څه وخت چې داخوا دېخوا خلکو او قبيلو ته دا خبر ورسيد ، هغوی هم په دې لښکر کې شامليدو ته تياريدل.

کله چې ددوه اوښ سپرو سره يوځای هغه سل وسله وال کسان په دې لښکر کې ورګډ شول نو دا لښکر د پولې څخه دې غاړې ته راغلې و ، اوپه يوه ځای کې ئې پړاو اچولې و ، سلطان ايوبي دشپې شپې هلته دومرنژدې ور غې چې ددې لښکر د نقل وحرکت په هکله ژر خبريدای شو. هغه سل کسانو د لښکر مشرانو ته وويلې چې سلطان ايوبي تر څو ورځو پورې د فلسطين په لور خوځيږي ، د لښکر مشران ډير خوښ شول هغوی دا پړاو دوه ورځې نور هم اوږود کړ. بله شپه سلطان ايوبي ته ددې لښکر په هکله لمړې خبر راورسيد.

په ورپسې شپه هغه پنځوس سواره او پنځه منجنيقونه هلته ور واستول چې اور بلونکې مادې باندې سنبال شوی و ، هر منجنيق يوه آس کشاوه ، نيمه شپه ، هغه وخت چې سوډاني لښکر په درانه خوب بيده و مجاهيدېنو دهغوی د خوراک په ذخيرې باندې د اور ګولې ورو توغولې او وروسته ور پسې اور بلونکې غشي ورو توغول شول ، صحنه ټوله د اور د شعلو نه ډکه شوه ، په لښکر کې سخته بده ورځ را پيدا شوه ، منجنيقونه ئې سمدستې بيرته را وليږل ، دغه پنځوس کسه مجاهدېن په څلورو ډلو وويشل شول ، دوی خپل آسونه ور وځغلول او د لښکر د اړخ خلک ئې د خپلو برچو او نيزو په واسطه له منځه يوړل او د شپې شپې ئې ځانونه خوندي ځايو ته ورسول ، لښکريانو ته د ځانو د راټولولو فرصت په لاس نه ورته ، هلته چې د اور په لمبو کې دهغوی د خوراک ذخيره سوځيدله نو په هغه ځای کې آسونه او اوښان هم و تريدل او وتښتيدل، په همدې وخت کې د سلطان ايوبي سواره يوځل بيا را پيدا شول او غشي ويشتل ئې پيل کړل، او بيرته ولاړل ، هغوی بيرته بيا را ونه ګرځيدل.

په بله ورځ خبر را ورسيد چې د سوډانيانو لږتر لږه څلور سوه کسان د اور په لمبو کې ، د آسونو او اوښانو د تريدو او د ګوريلا مجاهدېنو د حملو په واسطه له منځه تللې دي ، دهغوی د خوراک ټوله ذخيره سوځيدلې وه ، او د غشو ذخيرې ئې هم له منځه تللې وي ، باغي لښکر دهغې ځايه کوچ وکړ او دشپې په يوه داسې ځای کې ئې پړاو وکړ چې شاوخوا ته ئې خاورينې غونډۍ پرتې وې. په دې ځای کې هغوی ته د شپينې عملياتو خطر نه و، دهغوی صحرائې ګشتي ډلو هم تر لرې لرې ځايو پورې تګ را تګ کاوه ، خو د مجاهدېنو لخوا يو ځل بيا پرې بريد و شو. دا بريد هم د تيرې شپې د بريد په څير و ، د لښکر مشرانو ته دا مالومه هم نه وه چې دهغوی دوه ګشتي ډلې د سلطان ايوبي د مجاهدېنو تر ولکې لاندې راغلې او له منځه تللې وې ، غشي ويشتونکو د خاورينو غونډيو څخه اور بلونکې غشي ويشتل او بيرته پټيدل ، دا شپينې عمليات ان د سهار د رڼا د را پيدا کيدو پورې روان و. په دې عملياتو کې هم سوډاني باغيانو او ددښمن لښکرو ته د تيرې شپې څخه زيات زيان ور اوښتې و.

ماښام علي بن سفيان سلطان ايوبي ته د خپلې شبکې د غړو دا راپور اوراوه ، چې سبا ورځ به سوډاني فوځ په داسې توګه راوړاندې کيږي چې دشپينې عملياتو د ډلو په هکله مالومات پيدا او دهغوی د ختمولو هڅې وکړي ، سلطان ايوبي سره نژدې يو شمير فوځيان و ، هغوی د شپې له اړخه يرغل و نکړ ، هغوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومه وه چې دښمن رابيدار شوې ، په بله ورځ هغه څلورسوه فوځيان د سوډاني لښکر کيڼ اړخ ته نژدې نيم ميل لرې ور وليږل ، او څلور سوه نور ئې د هغوی ښي اړخ ته . هغوی ته ئې دا هدايت ورکړ چې هغوی دې مختته ځي ، دواړه ډلې د سوډانيانود لښکر د اړخونو څخه تيری شوې نو سوډانيانو د دې خطر له مخې خپل اړخونه و غوځول چې دا ډلې به د اړخونو څخه او يا دشا له خوا پر دوی يرغل وکړي ، دسلطان ايوبي د هدايت په مطابق دهغوی قومندانانو خپلې ډلې دهغوی څخه لرې نورې هم لرې کړې ، سوډانيان په دوکه کې و لويدل ، هغوی خپل لښکر ښي او کيڼ اړخ دواړو لورو ته و غوځولې . ناڅاپه د سلطان ايوبي پنځه سوه سپاره د غونډيو د پټو ځايو څخه را ووتل او د سوډانيانو په منځ باندې ئې بريد وکړ . دلته د هغوی اعلي قومندان هم موجود و . د آس سپرو مجاهدينو دا حمله ډيره ګرندۍ ، تيزه او سخته وه ، په ټول لښکر کې شورو غوغا ګډه شوه ،د اړخونو څخه هم پياده عسکرو غشي توغول پيل کړل ، اوپه دې ترتيب نژدې دېارلس سوه مجاهدينو د دښمن شپږزره فوځ د تيښتې او ماتې سره مخامخ کړ، داسې ماتې چې صحرا د مړو د لاشونو څخه ډکه شوه ، او يو زيات شمير سوډانيان بنديان هم شول او څه په تيښته بريالي شول ، ويل کيږی چې د تښتيدونکو شميره لږه وه .

دا د سوډانيانو دويم بغاوت اوپاڅون و ، چې سلطان ايوبي د همغوي په وينو کې ورډوب کړ. اوس نو سلطان ايوبي د ډپلوماسۍ څخه کار وانخست ، هغه د جنګي بنديانو څخه مالومات تر لاسه کړل ، دهغوی ټول هغه قومندانان او حاکمان چې په بغاوت کې ئې ګډون درلود په بندي خانو کې واچول، د تخريب کونکو نښې ئې هم را پيدا کړې ، هغوی ته ئې د مرګ سزا ورکړه ،د رجب په څير سالاران ئې په عمري بنديخانه کې ورواچول ، سلطا ن ايوبي په دې ډير حيران و چې يو شمير داسې حکام هم په دې سازش کې شريک ول چې سلطان هغوی ځانته وفاداره ګڼل، هغه خپلو باورې ملګرو اوسالارانو ته وويل چې دمصر ددفاع اودسلطنت د ټينګښت له پاره په سوډان باندې يرغل او دهغې هيواد ولکه کول ډير اړين دې.

هغه خليفه العاضد څخه د هغه ساتونکې ډله بيرته را وسته اوهغه ئې له کاره ګوښه کړ. او اعلان ئې وکړ چې اوس به مصر د عباسي خلافت تر کنترول لاندې وي ، او دا هم چې د خلافت مرکز به بغداد وي ، سلطان ايوبي "اُمّ عراره»د اته ساتونکو سره يو ځاې نورالدين زنګي ته د ورحواله کولو په لور ورواستوله.

***** (۵۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان به يوائې په نوم مسلمان پاته وي ، په هغوی کې به د صليبيانو په خير بې حيائې را پيداشي،او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې و رنګول شي(سلطان ايوبي)

هغه نجلۍ چې له فلسطينه راغلې وه:(۲)

سلطان صلاح الدين ايوبي په خپلې خونې کې ګرځيده او د «اه» نه په ډک فرياد سره ئې وويل « قوم او ولس يو کيدای شي او يو کيږي هم ،مګر دا حکام او امراء دي چې د قوم او ولس يووالې له منځه وړي او ياخو دخپله ځانه جوړ شوی هغه قايدين دي چې غواړي ددې يووالي په له منځه تللو سره اميران ، وزيران او يا حاکمان و ګرځي. تا وکتل ! علي ! چې دمصر دخلکو په ژبو باندې زمونږ پر خلاف هيڅ ډول شکايت نه شته ، غداري او وران کاري يوائې لوړې پوړې چارواکي کوي ، دغه لوړ پوړي او شتمن خلک زما سره شخصې دښمني نه لري خو زه هغوی ته په دې خاطر ښه نه ښکارم چې زه په هغه ځای کې ناست يم چې هغوی ئې خوبونه کتل.»

د سلطان ايوبي خبري علي بن سفيان او بهاؤالدين شداد دواړو اوريدلې، دوی دواړه هملته دسلطان سره په خونه کې ناست و. وخت د سپتمبر د لمړې اونۍ يو مابښام و ، د جون او جولاې په مياشتو کې صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت ځپلې و او دهغې سمدستي وروسته ئې العاضد د خلافت د مقام څخه ګوښه کړې و. او دهغه مخته ئې هم د سوډانيانو يو پاځون دخپلو غوره جنګي تاکتيکونو سره مات او دهغوی ستر لښکرئې له منځه وړې و. خو په هغه وخت کې ئې بغاوت کونکي کوم قومندان ، عسکر او يا کوم قايد ته سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وه ورکړې ، د ډپلوماسۍ څخه ئې کار اخستې و ، او په دې ترتیب د هغه جنګي تاکتیک او ډیپلوماسۍ دواړو ډیر ښه اغیز پیدا کړې و. اوس چې سوډانیانو یو ځل بیا سر راپورته کړې و نو سلطان ایوبي د تل له پاره ددې سر د ټیټولو او ځپلو په خاطر، تر هر څه لمړې د جګړې په ډګر کې د سوډانیانو د لاشونو انبارونه جوړکړل او بیا ئې چې څوک هم نیول نو هغو ته ئې د هغو د رتبې او مقام د په نظر کې نیولو پرته سخته سزا ورکړه. د هغوی ډیر ئې د جلادانو په لاسو کې ورکړل ، او پاته خلکو ته ئې اوږدې سزا ګانې واورولې او په زندانو کې ئې ور واچول ، او پاتې د هیواده وویستل او د سوډان په لور ئې و شړل.

«نن دوه میاشتې تیرې شوی دي» سلطان ایوبي وویل «ما لا تر اوسه د سلطنت دپرمخ بیولو او د قوم د سوکالۍ په لورهیڅ ډول توجه نه ده کړې ، مجرمان راوستل کیږي او زه د ډیر فکر او غور وروسته هغوی ته د مرګ سزا ورکوم ، که څه هم زړه مې داسې رنځیږي لکه عامه وژنه چې تر سره کوم، ځکه زما په لاس ګڼ شمیر مسلمانان ووژل شول»

«درونده امیره !بهاؤالدین شداد ورته وویلې «که یو کافر او یو مسلمان د یو ډول جرم مرتکب شي نو ډیره سزا باید مسلمان ته ورکړل شي ،ځکه چې هغه ته د الله ج ددین رڼا وررسیدلې ده خو بیا ئې هم ګناه ته لاس ور اچولې دي ،کافر خو په عقل هم ړوند وي او په مذهب هم. ته ددې غم مه کوه ، چې تا مسلمانانو ته سزا ورکړې د ه ، هغوی غداران و، د اسلامي سلطنت باغیان و او د اسلام نوم ئې د خاورو سره دخاورې کولو له پاره دکفارو سره یووالې او اتحاد کړې و.»

« شداده ! زه په دې غمجن یم» سلطان ایوبي ورته وویل «چې زه مصر ته د حکمرا ن په څیر نه وم راغلې ، که چیرې ماد حکومت کولو شوق درلوداې نو د مصر اوسنې روان حالات زما ددې غوښتنې د پوره کولو له پاره تیار و. هغوی چې یواځې د امارت د مقام سره علاقه لري نو هغوی بیا د سازشي ذهن حاکمان خوښوي ، هغوی قوم او ولس ته د څه ورکولو پرته په زړه پورې بلکه درواغجن انځورونه ښکاره کوي. په خپلو شخصې کار کونکو کې شیطان صفته وګړي ټاکي ، او د لاس لاندې حاکمانو ته د شهزادګانو درجه ورکوي او په خپله خپل ځان شهنشاه جوړوي. زه وایم چې له ماڅخه دا مقام واخلئ ، خو له ماسره به وعده کوئ چې زما په لار کې به هیڅ ډول خنډونه نه را پیدا کوئ ، زه چې د کومو موخو په خاطر له کوره را وتلې یم ، ما د هغو د پوره کولو له پاره پریږدئ ، نورالدین زنګي د زرګونو وګړو په ځان ځارنې سره او دمجاهدینو په سرو وینو د نیل ددریاب څخه په تیریدو سره د مصر او شام یو والې و ساته ، زه د دې یو او متحد سلطنت پراخیدل غواړم، سوډان په مصر کې راګډول غواړم ، او فلسطین د صلیبیانو د لاسو ازادول مې ارزو ده ، غواړم صلیبیان د اروپا کومې منځنۍ برخې ته په رسیدو سره په ګونډو کړم. زما دا فتوحات او سوبې زما دخپلې حکمرانۍ په خاطر نه دي بلکه د الله ج د حکمرانۍ د تر لاسه کولو په خاطر دي. خو اوس مصر زما له پاره دلدل ګرځیدلې دي ، داسې کونج نه شته چې د هغې څخه د غدارۍ ، بغاوت ، پاڅون او سازش خبر نه راځي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ددې ټولو پلانونو تر شا صليبيان دي» علي بن سفيان ورته وويل «زه حيران يم چې هغوی په څه ډول ناروا لارو خپلې پيغلې نجونې روزي او زمونږ پر خلاف ئې استعمالوي ، په داسې حال کې چې د هغو نجونو ښايست او ژبه پخپله يو طلسم او جادو دي»

« دژبې وار د توري څخه ډير سخت او ډير ژور وي »سلطان ايوبي ورته وويل « هغه عقل چې ستاسې کمزورتيا احساسولې شي علي ! هغه د خپلې ژبې څخه په داسې انداز اوپه داسې موقع سره داسې الفاظ را باسي چې ته به پخپله خپله توره په تيکي کې ننه باسې اود دښمن په قدمونو کې به ئې کيږدې ، دصليبيانو سره دوه ډوله وسله ده ، الفاظ او حيواني جذبه ، هغوی په انساني جذبې د غالبيدو په خاطر خپلې ځوانې او ښايسته نجونې استعمالوي ، ان تردې چې هغوی د مسلمانو امراو د زړونو څخه مذهب هم ويستلې دې»

«درونده اميره ! دا يواځې حکام نه دي» علي بن سفيان ورته وويل « د مصر په عامو وګړو کې ئې هم بدکاري او فساد عام کړې دې ، دا دصليبيانو کمال دې ، دشتمنو مسلمانو وګړو په کورونو کې هم بې حيائي او فحاشي پيل شوی ده.»

«همدا خو تر ټولو ستره خطره ده» سلطان ايوبي ورته وويل « زه د صليبيانو د ټول لښکر مقابله کولې شم او کړې مې هم ده ، خو زه ويريږم چې دصليبيانودا يرغل به تم نه شم کړای ، اوکله چې زما سترګې را تلونکې ته ويني نو زما وجود و لړزيږي ، ځکه مسلمان يواځې په نوم مسلمان پاته دې ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيائي را پيدا کيږي ، او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې رنګول شوې وي. زه د مسلمانانو په کمزورتياو پو هيږم ، مسلمان خپل دښمن نه پيژني ،او دهغوی په خپور کړل شوی جال کې پخپله ورننبلي. ما ته د صليبيانو کمزورتياوې هم معلومې دي ، که څه هم هغوی د مسلمانانو پر خلاف يو لاس شوی دي، خو دهغوی زړونه يو له بله جدا دي ، فرانسويان او جرمنيان يو دبل پرخلاف دي ، انګليسان اوايټالويان يو بل نه خوښوي ، خو هغوی مسلمانان د يوه ګډ دښمن په څير پيژني او پر خلاف ئې يو لاس شوی دي ، پخپله د هغوی تر منځ ستري ستري دښمنئ شتون لري ، دهغوی پادشاه آګستس دوه مخې پادشاه دې ، اوپاته نور ئې هم همداسې درواخله ، خو هغوی مسلمان حکمرانان د ښځو د ښايست او د زرو او جواهراتو په ورښولو سره ړانده کړي دي ، که چېرې مسلمان حکمرانان يو لاسي شي نو صليبيان به په څو ورځو کې پخپلو منځو کې خواره واره شي ،... اوس د فاطمي خلافت په له منځه وړلو سره زما دښمنان نور هم ډير شول ، په داسې حال کې چې فاطمي دخپل مقام د خوندي ساتلو په خاطر د صليبيانو او سوډانيانو سره زمونږ پر خلاف سودا کوله.»

«دهغه شاعر ته پرون د مرګ سزا ورکړل شوه» سلطان ايوبي ورته وويل « د عمارة اليمني شاعرۍ زما پر زړه هم ډير زيات اغيز کړې و ، خو هغې دخپلو الفاظو او اواز په سرو سکروټو داسلام د درمند د سوزولو هڅې کولې »

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارة اليمني دهغه وخت ډير مشهور شاعر و ، په هغه وخت کې اودهغې وخت څخه د مخه به هم خلکو شاعرانو ته د پيرانو او پيغمبرانو په څير درجه او مرتبه ورکوله.شاعرانو به د خپلو اشعارو او اواز په واسطه په فوځ کې د جذباتو يو نوي روح ور پو کاوه ، او همدا درجه هغه مسلمان شاعر ته هم ور په برخه شوی وه. هغه چې په ولس کې ځانته کوم ځاي پيدا کړي و د هغه ،هغه داسې استعمالول پيل کړل چې له يوه اړخه به هغه په خلکو کې د جهاد جذبه راپاروله خو تر څنګ به ئې د فاطمي خلافت دعظمت اوسترواڼې ويره دخلکو په زړنو کې کينوله. فاطمی خلافت د هغه دومره ملاتړ کاوه چې بلاخره ئې د همغې ملاتړ له مخې د سلطان ايوبي پرخلاف په زهرو خپرولو هم پيل وکړ. دهغه اخری اشعار داو چې «ای د فاطمی خلافت سره د مينې په خاطر زما ملامتونکو ! پر ما لعنت وکړئ ، زه تاسې پخپل ځان د لعنت ورکنم ،...د فاطمي ماڼيو په ورانو ويجاړو اوښکې توی کړئ ، په هغې کې اوسيدونکو ته زما پيغام يوسئ چې هغه زخم چې ماته ستاسې په خاطر را رسيدلي هغه هيڅکله هم دجوړيدو وړ نه دې.»

دهغه په کور په ناڅاپي توګه يرغل وروړل شوی و ، هلته ليکلي ثبوت تر لاسه شوی چې هغه يواځې او يواځې د فاطمي خلافت منونکي او دصليبيانو تنخوا خور دي ، صليبيانو هغه ته په همدې خاطر تنخوا ورکوله چې هغه دي دمصريانو په زړونو کې فاطمي خلافت حاکم کړي ،د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت خپور کړي او ..... په دې خاطر ورته د مرګ سزا ورکړل شوه.

« د يوه قوم او او لس شاعر چې ددښمن تنخوا خور وي نو دهغې قوم مقدر به ذلت او رسوائې وي ،»سلطان ايوبي وويل.

دروازه چې دننه راغی او وئې ويل چې دمعزول خليفه العاضد قاصد راغلې دې ، دسلطان ايوبي د تندي ننبې نوري هم ژورې شوی ، او ويې ويل « دخلافت پرته دا بوډا زما څخه نور څه غوښتلي شي ؟» دروازه چې ته ئې وويل « هغه دننه را وليږه »

د العاضد قاصد دننه راغې او وئې ويل « دخليفه سلام درته وړاندې کوم»

«هغه نور خليفه نه دې » سلطان ايوبي ورته وويل « دوه مياشتې وشوی چې هغه له کاره ګوښه شوی او په خپلې ماڼۍ کې بندي دې»»

« ښښنه غواړم درونده اميره !» قاصد وويل «د عادت له مخې مې دخولې څخه ووتل ، العاضد د سلامه وروسته ويلي دي چې[ناروغتيا په بستره باندې پريستلي يم ، پورته کيدل را ته شوني نه دي ، غواړم له تاسره ووينم ، که چېرې محترم امير دلته تشريف راوړي نو پر ما به ئې احسان وي.»]

سلطان ايوبي په ناقرارۍ سره خپل لاس په ورانه وواهه او وئې ويل « هغه ما هلته غواړی ، ځکه چې هغه اوس هم خپل ځان خليفه ګڼي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه د مصر اميره !» قاصد ورته وويلې « د هغې روغتيائې حالت ډير خراب دې د محل طبيب دهغه په هکله خطر احساسوي ، دا دهغه پخوانۍ ناروغتيا ده چې د غم او غصې په وخت کې ډيرښت مومې او اوس خو د را پورته کيدو څخه هم وتلې دې.» قاصد لږ څه په وارخطائې سره وويل « هغه دا هم ويلې دي چې ته که يوائځې راشې ، درې څلور د راز خبرې دي ، چې د نورو ترمخ ئې نه شم درته کولې.»

«هغه ته د سلام وروسته وواېه چې صلاح الدين ايوبي د راز په ټولو خبرو خبر دې» ايوبي ورته وويل « اوس دې د راز خبرې د الله ج سره کوه ، الله ج دې درته بښنه وکړي»

قاصد ناهيلې ولاړ، سلطان ايوبي دروازه چې راو غوښت او ورته ئې وويلې چې طبيب را وبولي ، هغه بهاؤالدين شداد اوعلي بن سفيان دواړو ته وويل « هغه زه په ځانته ځان ورغوښتې يم ، ايا په دې کې به دهغه کوم چال نه وي ، ايا زما اند ښنه به غلطه وي چې غواړي زما کار په محل کې تمام کړي ، هغه غواړي پرما وار وکړي ، او دا دهغې خپل حق دې.»

« تا ډير ښه وکړل چې ور نه غلې.» شداد ورته وويل اوعلي بن سفيان ئې هم تائيد وکړ.

طبيب راغې اوسلطان ايوبي ورته وويل « ته العاضد ته ورشه ، زه پوهيږم چې هغه له ډيرې مودې راهيسې ناروغ دې ، داسې بريښي چې دهغه خپل طبيب نور نهيلې شوی دې. ته ولاړ شه هغه ووينه اوعلاج ئې وکړه. دا هم کيدا ې شي چې هغه ناروغ نه وي ، په هرصورت ماته اطلاع راکړه.»

*****(۵۷)

پخواني خليفه العاضد ته په همدې محل کې، چې دهغه دخلافت مرکز و ، د اوسيدو اجازه ورکړل شوې وه، هغه ددې محل څخه ځانته يو مثالي جنت جوړ کړې و، د هغه د حرم هره لويشت د ښايسته او ښکلو نجونو څخه ډکه وه ، د وينځو يو هجوم به تل شتون درلود ، د سلونو ساتونکو ډلې به خپلې دندې تر سره کولې ، فوځي او عسکري منصبداران به تل د حاضرۍ له پاره په قطارونو کې ولاړ ول، خو دسلطان ايوبي انقلاب ددې محل او مانۍ دنيا بدله کړه ، خليفه اوس هغه پخواني خليفه نه و ، خو په محل کې دعيش اوعشرت ټول وسايل لکه دپخوا په څير پاته و، د فوځي قومندنانو ساتونکی ډلې ئې له دې ځايه څخه لرې کړې وې خو د ساتونکو يوه کوچنۍ ډله لا تر اوسه هم هملته موجوده وه ، هغوی د العاضد ساتونکي نه و بلکه پر هغه ولاړ پهره داران و ، څرنګه چې دخلافت محل د سازشونو مرکز و نو په دې خاطر ئې هلته پهره درولې وه ، العاضد اوس په خپل محل کې تر څارنې لاندې و، هغه عمر خوړلې هم او د زړه په ناروغتيا ککړ هم. هغه د خلافت څخه د ګوښه کولو غم ، دعمرزياتوالي اود شرابو او عيش او عشرت ....ټول هغه څه و چې هغه ئې په بستره باندې را پرځولې و.

په څو ورځو کې هغه د لاش په څير و ګرځيد ، دهغه د خدمت کولو په خاطر به دوه نيم عمر خوړلې ښځې اويو نارينه تل د هغه په خونه کې موجود و ، العاضد به چې کله سترګې پرانستلې نو همدوی به ئې کتل ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی په کتلو سره به ئې سمدستي خپلې سترګې بيرته پټولې ، دمحل طبيب ورته دوا ورکړې وه ، دوه ځوانې نجونې دهغه خونې ته را ننوتې دا د هغه د محل ښايستو ، دهغوی څخه يوې ئې د خليفه لاس په خپل لاس کې و نيو او په هغه ور تيټه شوه او دهغه د روغتيا حال ئې و پو ښته ،او بلې د العاضد مخ په دواړو لاسو کې ونيوه او د هغې د روغتيا له پاره ئې دعا وکړه ، دواړو نجونو يوې بلې ته په سترګو کې و کتل ، نو يوې ئې وويل ،«ته ارام وکړه ، مونږ نه غواړو تا ارامه کړو » بلې ورته وويل « مونږ هر وخت ددې تر څنګ خونې کې اوسيږو ، مونږ ته غږ راکوه » او دواړه د خليفه دخونې څخه بيرون ولاړې.

العاضد زړيږوي کاوه او خپل اړخ ئې بدل کړ او دخپل څنګ نيم عمر تيرو ښخو ته ئې وويل ،«دا دواړه نجونې زما د روغتيا د مالومولو له پاره نه وې را غلې ،دوی ددې له پاره راغلې وې چې زه به کله مرم، زه پوهيږم چې هغوی څنګه اوس له ما سره خپله دوستي ټينګه کړې ده. دا د غوښې خوړونکو کجيرانو په څير دي ، زما دمړينې انتظار کوي ، د هغوی سترګې زما په مال او دولت باندې ښخې دي ، دلته ستاسې ددرې واړو اخوا زما بل کوم غمخور نه شته ؟.... هيڅوک نشته ، هيڅوک هم نه شته ، دا د فاطمي خلافت چغې وهونکي څه شول ؟ چېرته ولاړل ؟ هغه خپل لاس په زړه کيښود او اړخ ئې بدل کړ. هغه په ډير تکليف کې و.

په همدې وخت کې قاصد راغې او ورته ئې وويل « دمصر امير د راتلو څخه ډه ډه کړې ده»

« اوه ! بد نصيبه صلاح الدينه !» العاضد په زړيرويجنه لهجه وويل « زما د مړينې تر مخه خو به يوځل دلته راغلې وی» ددغه خبر ټکان دهغه تکليف نور هم ورزيات کړ. هغه په ډير کمزوري اواز سره وويل « اوس خو به زما وينځې هم زما په را بللو دلته را نشي، د مصر امير به ولې راځي....ماته د خپلو ګناهونو سزا راکول کيږي. زما د وينې اړيکې هم پرې کړل شوی دي ، دهغوی څوک هم زما خوا ته را نه غلل ، هغوی به زما جنازې ته را ځي ، او هر هغه څه چې په محل کې تر ګوتو کوي اخلي به ئې.»

هغه تر يوه وخته پورې زړيږوي کول او اوښت را اوښت ، دواړه خدمت کونکې ښځې حيرانه ولاړې وې او دهغه خبرې ئې اوريدلې ، دهغوی سره خليفه ته دډاډ او تسلۍ ورکولو او دهغه دحوصلې د زياد ښت له پاره هيڅ الفاظ نه و ، هغوی باندې ويرې خپل اغيز کړې و او داسې بريښيدې چې هغوی د هغه خدای د قهر او غضب څخه په ويره کې وې چې د پادشاه څخه ګدا او د امير څخه فقير جوړوي.

دواړو يو ناڅاپې ددروازې په لورې و کتل ، هلته يو سپين ږيرې سړې ولاړ و ، هغه پښه نيولې دننه را ننوت ، او د العاضد په نبض ئې لاس کيښود ،« اسلام عليکم ، زه د مصر د امير ځانګړې طبيب يم ، هغه زه ستا دعلاج له پاره را استولې يم .»

«ايا د مصر امير دومره مروت هم نه درلوده چې را غلې وې اوزه ئې کتلې وې ؟ العاضد ورته وويل « هغه زما په را بللو هم را نه غې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغه په اړوند زه څه نه شم ویلای» طبیب ورته وویلې ،«هغه زه ستا دعلاج په خاطر را استولې یم ، زه به ددې ویلو جرأت وکړم. چې ددومره ستري پیښې وروسته ، چې هلته ستره جګړه وشوه او په زرګونو انسانان په کې له منځه ولاړل ، د مصر امیر شاید دلته نه وي راغلې ، خو هغه ته ستا د روغتیا په هکله اندېښنه حتماً وه ، که چېرې داسې نه واې نو هغه به زه ستا دعلاج له پاره نه واې را لیږلې ، په اوسني وخت کې ته داسې کومه خبره په خپل ذهن کې مه راوړه چې ستا زړه ته پرې تکلیف ور رسیږي ، او که نه علاج به دې شونې نه وي»

«زما علاج وشو » العاضد ورته وویل « زما یو پیغام په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته ئې ټکې په ټکې ور ورسوه ، زما د نبض نه لاس پورته کړه ، زه اوس د نړۍ د حکمت او ستا ددوایو څخه بې نیازه شوې یم. طبیبه ! واوره ! سلطان ایوبي ته ووایه چې زه ستا دښمن نه وم خو زه ستا ددښمنانو په جال کې را نښتې وم ، دا چې دا بدقسمتي زما وه او که د صلاح الدین ، خو زه د خپلو ګناهونو اعتراف داسې وخت کوم چې زه شاید د یوه ساعت میلمه واوسم ،...صلاح الدین ایوبي ته ووایاست ، چې زما په زړه کې تل ستا له پاره محبت و او هم ستا محبت سره یو ځای له نړۍ رخصت اخلم ، زما جرم دادې چې ما د زرو ، جواهراتو او حکمرانۍ محبت هم په خپل زړه کې پیدا کړې و چې را څخه پر اسلام باندې غالب شوې و ، اوس نو ټولې نشې له منځه ولاړې ، هغه وینځې هم زما د مړینې منتظر دي چې زما په اشارو به نڅیدلې ، زما په دربار کې لوڅې لغړې نجونې هم اوس ما ته دکرکې او نفرت په سترګو ګوري ، .... د انسان تر ټولو ستره غلطي داده چې د انسانانو په خبرو کې را ونښلي او خداې له یاده و باسي ، او دا ئې له یاده ووځې چې دهمغه خداې په لور سفر کوي چېرې چې یو انسان د بل انسان د ګناهونو بار نه شي پورته کولې ، هغه بدبختو له ما څخه خداې جوړ کړ خو اوس چې د ریښتوني خداې بلونکې راغلې دې نو ماته هم حقیقت را څرګند شو بدې.....»

« ما دخپل ځان د خلاصون له پاره همدا لاره غوره کړې چې زه په خپلو ګناهونو اعتراف وکړم. اوصلاح الدین ایوبي دداسې خطرو څخه خبرول غواړم ، چې دهغې څخه به هغه ته پوره مالومات نه وي ور په برخه. هغه ته ووایه چې زما د ساتونکې ډلې پخواني قومندان ژوندې دې ، او په سوډان کې چېرې پټ شوی دې،

هغه د تللو په وخت کې ماته ویلي و چې د فاطمي خلافت د بیرته را ژوندي کولو له پاره به هغه د سوډانیانو اود باوري مصریانو څخه یو فوځ تیاروي او د صلیبیانو څخه به مالي او نظامي بسپنې غواړي ..... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې هغه دې د ساتونکو د ډلې څارنه وکړي او بیرون دې ځانته نه وځي ،د شپې له اړخه دې د ډیر احتیاطه کار واخلي ، ځکه چې رجب د فدائیانو سره یو ځای د هغه د قتل او وژلو پلان تیار کړې دې. هغه ته ووایه چې مصر ستا له پاره د اور خوټونکې غره په څیر دې ، هغوی چې ته ډیر دوستان ګڼې هغوی هم ستا دښمنان دي ، هغوی ستا د غولولو له پاره ستا د اواز سره خپل اواز یوځای کوي او د ستر اسلامي سلطنت د جوړېدو شعار ورکوي په هغوی کې هم د صلیبیانو روزل شوی ماران شتون لري....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د دفاع په شبکې کې د فیض الفاطمی په نامه یو ستر حاکم هم شتون لري خو ته هغه نه پیژنې ځکه هغه هم ستا د مخالفینو په صف کې ولاړ دي ، هغه د رجب ښې لاس دي ، یوائې د ترکانو ، شامیانو او نورو عربي نژاد قومندانانو او سپاهیانو ځخه پرته پر بل چا باندي باور او اعتماد و نه کړې ، یوائې همدوی ستا وفاداره او د اسلام ساتونکې فوځ دي ، په مصري فوځ کې باوري خلک هم شته او بې باوره هم. هغه وخت چې تا په سوډاني فوځ باندي برید وکړ ، ته نه پوهیدې چې ستا ددوو دلګیو قومندانانو ستا د جنګې تاکتیک د ناکامولو له پاره ستا په هدایاتو باندي بل منګه عمل کول غوښتل ، خو دا ستا د ترک او عربو سپاهیانو او مجاهیدینو جذبه او احساس و چې هغوی د خپلو قومندانانو د حکم د انتظار کولو پرته په سوډانیانو باندي د قهر او غضب په څیر را نازل شول او که نه دوی دواړو قومندانانو پلان درلود چې د جنګ لوري بدل او تا ناکامه او نامراده کړي»

د العاضد اواز به د هغه په ستوني کې دریده او بیا به ئې پیل کاوه ، یو ځل دوه طبیب هغه د خبرو کولو ځخه منه کړ خو هغه د خپل لاس په اشاره هغه ددې خبرې ځخه منه کاوه ، د هغه پر مخ د اسې خولې را ماتې شوی لکه چا چې پرې اوبه شیندلې وي ، دواړو ښځو د هغه د مخ خولې وچولې ، خو خولې د اوبو د چینې په څیر پرې را رواني وی. هغه په همدې ترتیب د فوځ او ولسې ځو نورو حاکمانو نومونه هم واخستل چې د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مشغول وو ، په دوی کې یو تر ټولو زیات خطرناک کس یو فدایې و چې د هغه دنده پټ په پټه وژل و ، هغه په دې فن کې ډیر ماهر و . العاضد هغه ته په مصر کې د صلیبیانو د اثر ورسوخ په هکله هم تفصیلي مالومات ورکړل او ورته ئې وویل « دوی ته مسلمان مه وایه ، دوی خپل ایمانونه پلورلي دي ،.... صلاح الدین ایوبي ته وروایه چې الله ج دې تا بریالي کړي ، خو دا په یاد ساته چې یو خو هغه خلک دي چې په پټه تا ته دوکه درکوي ، اوبل هغه خلک دي چې په غوړه مالۍ سره تا ته د خدایه وروسته دویمه درجه درکوي ، دوی د هغو خلکو ځخه زیات خطرناکه دي چې په پټه دوکه درکوي .... هغه ته ووایه چې کله چې دښمنان و ځپوي اوبیا په ډاډ سره د حکومت په مقام کیناستې ، نو زما په څیر درځخه ددواړو جهانونو پادشاه جوړ نه شي ، پادشاهي یوائې او یوائې د الله ج له پاره ده ، په همدې مصر کې د فرعونیانو پخواني وراني ویجاړی ووینه ،بیا زما انجام ته وګوره ، او خپل ځان داسې خراب انجام ځخه خوندي وساته.....

د هغه ژبه نوره هم درنه شوه ، او پر مخ ئې د خفګان نښې ورکې او په ځای ئې د ارامۍ اوسکون نښې را پیدا شوی ، هغه د خبرو کولو هڅه وکړه خو اواز ئې په ستوني کې بند شو ، سر ئې یوی لورې ته و غورځید او د تل له پاره چپ شو. دا پیښه د (۱۱۷۱) زیږدیز کال د سپتمبر د میاشتې ده ، طبیب سلطان ایوبي ته ځواب واستاوه ، او په محل کې د خلیفه د مړینې خبر لکه د اور په څیر خپور شو ، د محل د هیڅ یوه کونج ځخه د ژړا غږ خو پریږده چې د چاد پوزی د تریویدو خبر هم را پورته نه شو . یوائې د هغه دوو خدمت کونکو ښځود سترګو ځخه اوښکې تللې ،چې تر اخره پورې ئې په خونه کې ورسره شتون درلود...

سلطان ایوبي د یوځو نورو دولتي لوړپوړو چارواکو سره محل ته راغې ، وئې کتل چې هلته د محل په مختلفو ځایونو کې څه فعالیتونه روان دي ، هغه ته شک پیدا شو او د ساتونکې ډلې قومندان ئې را وغوښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

او حکم ئي ورته وکړ چي دمحل په ټولو خونو کي و ګرځيږي او ټول نارينه او ښځي د کوټو څخه بيرون را وباسئ او په انګړ کي ئي کينوي ، او حکم يې ووکړ چي هيڅوک بيرون تللو ته پرى نږدئ، هيڅاته ، که څه هم ډيره زياته اړتيا ولري ، هم دتبيلي څخه د آس د پرانستلو اجازه ورنه کړئ ، سلطان ايوبي په ټول محل باندي د ولکي کولو حکم وکړ. هغه ته دا ډيره حيرانونکي وه چي وئي کتل چي العاضد چي ځانته ئي پادشاه وايه اويواځي د شرابو او ښځو سره په مستيوکي ئي ژوند تيراوه ، اوس ئي په مړي باندي د ژړا خو پريږده چي د خفګان کولو هم ځوک نه شته په داسي حال کي چي ټول محل د ښځو او نرو څخه ډک و.

طبيب سلطان ايوبي له ځانه سره ځانته کړ ، او هغه ته ئي د العاضد اخري خبري ټکي په ټکي بيان کړي ، هغه ورته خپل آند داسي ځرګند کړ چي « دهغه د ژوند په اخري ګړيو کي تاته په کار و چي دهغې بلنه دي منلي وي او ورته راغلي وي. سلطان ايوبي هغه ته وويل چي هغه ددي خطر د په نظر کي نيولو په اساس را نه غي چي په هغه زما باور نه و پاته ، او بل علت ئي داو چي هغه د ايمان پلورونکو څخه کرکه کوله ،خو اوس چي د طبيب په خوله د العاضد پيغام ورته ورسيد نو سلطان ايوبي سخت پښيمانه شوي و ، هغه ډير زيات نا قراره و او وئي ويل « که چيري زه راغلي وائي نو دهغه دخولي څخه به مي د راز څه نوري خبري هم را ويستلي واي ، هسي نه چي کوم راز ئي له ځانه سره په سينه کي وړي وي»

بي شميره تاريخپوهانو په خپلو ليکنو کي ليکلي دي چي العاضد ډير زيات عياش او بي لاري انسان و ، هغه د سلطان ايوبي پر خلاف د هر ډول سازش ملاتړ هم کړي و خو دهغه زړه د سلطان ايوبي د محبت نه ډک هم و . دوه تاريخپوهانو دا هم ليکلي دي چي که چيري سلطان ايوبي د العاضد په ورغوښتلو هلته ور غلي واى نو العاضد به هغه ته ډيري نوري پټي خبري هم ښوولاي واي.

په هرحال تاريخ دا ثابتوي چي د العاضد په ورغوښتلو کي هيڅ ډول فريب او دوکه نه وه. هغه د خپل روح د نجات او خلاصون په خاطر ، او د سلطان ايوبي سره د محبت له مخي د خپلو ګناهونو د ښښني همدا لار خپله کړي وه . تر ډيري مودي پوري سلطان ايوبي په دي غم کي ځوريده چي د العاضد د ژوند د اخري خبرو څخه بي برخي پاته شوي و . د همغي د خبرو په بنسټ ټول هغه الزامات چي خليفه د يو شمير وګړو په هکله په ګوته کړي و صحيح ثابت شول.

سلطان ايوبي د هغو ټولو خلکو نومونه علي بن سفيان ته ورکړل او حکم ئي ورته وکړ چي د هغوى ټولو ځارنه وکړي خو د هغوى څخه هيڅوک هم د ثبوت او ګوهي پرته و نه نيسي ، داسي لاري خپلي کړي چي دهغوى له مخي ملزمان تور لاس و نيول شي ، هسي نه چي د کوم چا سره بي انصافي او تيري وشي. ددي احکامو په ورکولو سره هغه د خليفه د مړي دجنازى او ښخولو د مراسو له پاره انتظامات پيل کړل او په همدي ماښام ئي العاضد د مسلمانانو په عامي هديره کي خاور ته وسپاره . سلطان ايوبي ټول محل و لټاوه ، دهغه څخه ډيره زياته طلا ، جواهرات او نور ډير قيمتي او ارزښتناکه تحفي تر لاسه شوى ، سلطان ايوبي ددي دومره زياتو شيانو او قيمتي تحفو په کتلو حيران پاته و . هغه د حرم ټولي ښځي او ځواني نجوني علي بن سفيان ته ورحواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او حکم ئې ورته وکړ چې دا مالومه کړي چې څوک د کوم ځايه او دکومه راغلي دي، دهغوی د ډلې څخه چې څوک هم خپلو کورونو ته ورتلل غواړي نو هغوی په خپله ساتنه کې هلته خوندي ورسوئ او هغه چې غيرمسلمان او فرنګياني دي نو دهغوی په هکله پوره پوره مالومات ترلاسه کړئ چې هغوی دکومو ځايو څخه راغلي او چا راوستي دي او کومه کومه ئې شکمنه ده ، شکمني ازادي نه کړئ بلکه مالومات ترې تر لاسه کړئ ،

سلطان ايوبي د خليفه العاضد دمحل څخه ترلاسه شوي مال او شتمني هغو روزنيزو ادارو ، دېني مدرسو او شفاخانو باندې وويشله چې نوې نوې په مصر کې پرانستل شوې وې.

*****(۵۸)

العاضد د مړينې دمخه د خپلې ساتونکې ډلې دسالار رجب په هکله ويلي و چې هغه په سوډانيانو کې پټ شوی او غواړي د هغه ځايه څخه د سلطان ايوبي پر خلاف فوځ تيار کړي او دا چې هغه به د صليبيانو څخه هم مرسته غواړي ، علي بن سفيان شپږ داسې سر تيري و ټاکل چې جنګيدونکې جاسوسان و او قومندان ئې رجب دپخوا څخه ډير ښه پيژانده ،هغوی ئې د تاجرانو په بڼه کې سوډان ته واستول او دا حکم يې ورته و کړ چې که شوني وي نو هغه دې ژوندې ونيسي او که نه هملته دې ئې ووژني.

هغه وخت چې دا ډله سوډان ته روانيده نو هغه وخت رجب په سوډان کې نه و بلکه دفلسطين په يوې مشهورې او مستحکمې کلا ، شوبک ، کې اوسيده، دا وخت فلسطين د صليبيانو په ولکه کې و ، او هغوی دا ځاې خپل مرکز ګرځولي و ، د همدې ځايه ئې مسلمانان ډير زورول ، د مسلمانانو ژوند ئې را تنګ کړي و ، مسلمانان له دې ځايه هره ورځ کورنۍ کورنۍ تښتيدل، هلته د هيڅ مسلمان عزت خوندي نه و. صليبيانو به کله کله د غلو په څير داړې غورځولې ، د مسلمانانو قافلې به ئې لو ټلې او بيرته به فلسطين ته راستنيدل ، هغوی به نجونې هم تښتولې همدا علت وه چې سلطان ايوبي تر ټولو دمخه په فلسطين کې ميشت صليبيان د تيغه تيرول غوښتل ، تر څو د مسلمانانو مال او ابرو خوندي پاته شي ، ددې نه اخوا يو ستر علت دا هم و چې د مسلمانانو په لمړۍ قبله باندې صليبيان حاکم و. خو د مسلمانود امراؤ دا حال و چې هغوی د صليبيانو سره ددوستۍ اړيکې کلکو ل او ځان ئې پرې خوندي ساته ، رجب پخپله هم يو مسلمان عسکري منصبدار و ، خو هغه د سلطان ايوبي پر خلاف د کومک د ترلاسه کولو له پاره دصليبيانو څنګ ته ورغلي و.

صليبيانو د رجب د عزت په خاطر هلته په عسکري کلا کې د نڅا او شرابو محفل ګرم کړي و، رجب دا احساس هم و نکړ چې ووينې چې د لوڅو لغړو نڅونکو ډيرې ئې مسلمانانې هغه نجونې دي چې صليبيانو په کوچنۍ والي کې تښتولې او بيائې د نڅا روزنه ورکړې ده ، هغه خپلې لونې دکافرو په محفل کې نڅيدونکې کتلې او دهغوی د لاسو ئې شراب په خوله کول ، د رجب سره دوه نور مسلمان قومندانان هم وو، هغوی ټوله شپه په شرابو او فساد کې مست و ، او سهار د صليبيانو سره دخبرو اترو له پاره کيناستل ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه کې دصلیبیانو مشهور پادشاه «ګائي لوزینان »او قومندان« کونارډ » هم شتون درلود. ددوی څخه اخوا یو څو نور عیسائي فوځي قومندانان هم وو. هغوی ته د شپې له اړخه رجب ویلي و چې سلطان ایوبي د سوډانیانو دقبیلي عبادتځاي له منځه وړي او دهغوی مذهبي مشر پروهت ئي هلاک کړي دي ، دسلطان ایوبي پر خلاف سوډانیانو برید وکړ خو د صلاح الدین ایوبي په لاسو د ماتې سره مخ شول ، سلطان ایوبي د خلیفه العاضد خلافت هم له منځه یوړ او دهغه پر ځاي ئي عباسي خلافت جوړ کړ. خو په مصر کې به هیڅ خلیفه نه اوسیږي. رجب هغوی ته وویل چې ددي مطلب دادي چې سلطان ایوبي به پخپله د مصر خپله واکه حکمران و ګرځي. رجب د صلیبیانو دي غونډي ته وویلي چې هغه ددوی څخه د نظامي او مالي مرستي د تر لاسه کولو له پاره راغلي دي او غواړي له دي ځایه سوډان ته ولاړ شي او هلته یو فوځ تیار کړي. هغه په مصر کې د حالاتو د خرابولو او د ګډوډیو د راوستلو له پاره ئي هم د صلیبیانو څخه د کومک غوښتنه وکړه.

«ز مونږ تر مخه اوس د مسئلي دوه اړخه دي چې باید پاملرنه ورته وشي» کونارډ وویلي ،« د هغي حبشي قبیلي په مذهبي چارو کې چې صلاح الدین ایوبي په ډیره ظالمانه توګه مداخله کړي ده باید د انتقام او بدلې د اخستلو له پاره را و پارول شي. ددي تر څنګ څومره مذهبونه او عقیدي چې په سوډان کې شتون لري د هغوی پیروان باید د صلاح الدین ایوبي پرخلاف وسله وال کړل شي او هغوی ته وویل شي چې دا مسلمان پادشاه د خلکو عبادتځایونه او دهغوی د دیوتا بُت ځایونه هر چیری چې ویني ورانوي ئي. مخکې له دي چې هغه په بلي کومي عقیدي باندي یرغل وکړي هغه په مصر کې له منځه ولاړ شي. په دي توګه دخلکو مذهبي جذبات را وپارول شي او هغوی په مصر باندي د یرغل له پاره په اسانۍ سره تیار کړل شي.»

«مونږ د مصر مسلمانان هم د صلاح الدین ایوبي پرخلاف درولي شو » یوه صلیبي قومندان وویل ،« که څیری محترم رجب باندي بده و نه لګیږي نو زه به د هغي د ګټي خبره وکړم ،د مسلمانانو تر منځ دمذهبي لیونتوب د راپارولو له پاره پخپله مسلمان د مسلمان په لاسو وژل څه ستونزمنه خبره نه ده ، لکه څنګه چې زمونږ یو شمیر پادریانو خپل ځانونه د کرجو حاکمان ګرځولي دي او خپل ځانونه ئې د انسان او خداي تر منځ درولي دي ، بلکل په همدي توګه په اسلام کې هم یو شمیر امامانو په جوماتونو ولکه کړې اوخپل ځانونه ئي دخداي نماینده ټاکلي دي ، زمونږ سره شتمني شته ، چې دهغي په ځواک سره مونږ مسلمان ملایان تیارولي او د مصر په جوماتونو کې ئي کښینولي شو. زمونږ تر څنګ داسي عیساي پادریان هم شتون لري چې د اسلام اوقران څخه په ښه توګه خبر دي ، چې مونږ هغوی د مسلمانو امامانو په شکل کې استعمالولي شو.»

دصلاح الدین ایوبي پرخلاف په کوم جومات کې خبري کولو ته اړتیا نه شته دهمدي ملایانو په ژبه مونږ په عوامو کې داسي توهم پالنه پیدا کولي شو چې دهغوی په زړونو کې د صلاح الدین ایوبي هغه عظمت له منځه ولاړ شي چې هغه په کې پیدا کړي دي.»

«دا پلان خو سمدستي پیلول په کار دي» رجب ورته وویل « سلطان ایوبي په مصر کې مدرسي جوړي کړي دي، په دي مدرسو کې ځوانانو ته دمذهب صحیح لاره ور ښوول کیږي ، په داسي حال کې چې پخوا داسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه مدرسې هلته شتون نه درلود. خلکو به په جوماتونو کې خطبو ته غوږ اېښوده ، چې په هغو کې به د خليفه ډېره زياته ستاينه کېدله ، خو صلاح الدين د خطبو څخه د خليفه نوم هم وويست ، که چېرې په عامو وګړو کې د علم او پو هې رڼا زياته شي او ذهني بيداري په کې را پيدا شي نو بيا خو به زمونږ کار نور هم ستونزمن شي ، تاسې پوهېږئ چې دحکومت د ټينګښت له پاره خلک بايد په ذهني او فکري توګه وروسته پاته او په جسماني توګه اړ او محتاج و ساتل شي.

«درونده رجبه !» يو صليبي قومندان ورته په خندا کې وويل «تا ته دخپل هيواد په هکله هم دومره پوهه نه شته ، چې هلته د ځمکې لاندې څومره کار روان دي ، مونږ دا کار دهمغې ورځې څخه پيل کړې و په کومې چې صلاح الدين ايوبي زمونږ بحري بېړه په روم کې ډوبه کړه، مونږ په ډاګيزه تخريب کارۍ باندې باور نه لرو ، خو مونږ ذهنونه تخريبوو ، لږڅه غور وکړه درونده رجبه ! دوه کاله پخوا په قاهره کې څومره قحبه ځاېونو شتون درلود؟ او اوس ولاړ شه ووينه چې څومره شتون لري ؟ ايا په هغوکې ډېر زيات زياتوالې نه دې راغلې ؟ ايا په شتمنو مسلمانو کورنيو کې د نجونو اوهلکانو تر منځ د نيوکې وړ معشوقي نه دې پيل شوې ؟کومې عيسوي نجونې چې مونږ هلته ور استولې دي هغوی د مسلمانو نجونو په لباس کې د مسلمانو نارينه و تر منځ د رقابت د پيداکولو او وينې تويولو کارونه نه دي تر سره کړي ؟مونږ په قاهره کې ډېره په زړه پورې جواري پيل کړې ده ، همدا اوس دهغې ځاې په دوه جوماتونو کې زمونږ له اړخه استول شوی امامان ناست دي ، هغوی په ډېره ښه لاره د اسلام اصلي شکل بدلوي ، هغوی د جهاد معنا بدلوي ، مونږ هلته د عالمانو او فاضلانو په لباس کې هم يو شمير وګړی ګمارلي دي ، چې مسلمانان د جنګ او جګړې پر خلاف تياروي ، هغوی د دوست او دښمن انګيرنه هم بدلوي ، زه په ذاتي توګه دا توقع لرم چې مسلمانان به تر څو کلونو پورې په همدې ذهني خرنګوالی کې ورننوځي په کوم کې چې به هغوی ځانته په ډېر فخر سره مسلمان وائي خو دهغوی په ذهنونو او دهغوی په تهذيب او کلتور به دصليب اغيز سپوروي»

«د صلاح الدين ايوبي د څارکښی نظام ډېر فعاله دې» رجب ورته وويلې ، « که چېرې دهغې د څارکښی د شبکې مسؤل علي بن سفيان ووژل شي نو صلاح الدين ايوبي به ړوند او کوڼ شي.»

«ددې مقصد خو دا شو چې ته پخپله هيڅ هم نه شي کولې ،»کونارډ ورته وويلې «ته يو حاکم هم له منځه نه شې وړلاې ، که چېرې ته د عقل له اړخه دومره کمزورې ئې ، نو ته خو به بيا زمونږ وګړي هم د هغوی په لاسو کې ورکړې او پرې به ئې ووژني ، او زمونږه شتمني به هم بيکاره او له منځه يوسې»

«دا کار به زه پخپله تر سره کړم» رجب ورته وويل «ما د فدائيانو سره په دې هکله خبرې کړې دي ، هغوی خو دصلاح الدين ايوبي د وژلو له پاره هم تيار دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د سوډان له پولو څخه د مصر په پولو باندې بد امني را پیدا کولو ته دوام ورکړئ ،»کونارډ ورته وویلې « د هیواد دننه به مونږ ذهني او نورو هر ډول تخریبي کارونو ته دوام ورکړو ، دبله اړخه هلته په عربو کې یو څو امراء زمونږ په لاسو کې کیوتي دي ، دهغوی څخه یو شمیر مونږ دومره بې واکه کړي دي چې مونږ ته جزیه را کوي. مونږ کوچنۍ کوچنۍ حملې کوو او دهغوی په لړه لړه ځمکه باندې ولکه کووا و مخته ځو. تاسي د سوډان له اړخه هم همدا لوبه و لوبوئ ، په مسلمانانو کې یوا ځې همدا دوه وګړي پاته شوی دي چې یو ئې نور الدین زنګي او بل ئې صلاح الدین ایوبي دي ، ددوی د له منځه وړلو سره سم به د اسلامي نړۍ لمر په ډوبیدو شي ، په دې شرط چې تاسې خلک ثابت قدمه اوسئ ، ددې خبرې اړتیا به نه وي چې مصر به همستا وي .»

ددې ډول بنستیزو خبرو اترو وروسته ، تر ډیره پورې ددې پلان په عملي لارو چارو باندې بحث او څیړنه و شوه ، بالاخره رجب ته درې ډیرې ښایسته او چالاکه نجونې او په زرګونو طلائې سکې ورکړل شوې. هغه ته په قاهره کې ددوه کسانو ادرسونه هم ورکړل شو . دهغوی څخه یوه ته ددې نجونو ور رسول ډیر زیات اړین ول ، ددې دواړو وګړو څخه ئې یو دسلطان ایوبي د جنګي او دفاعي څانګې رئیس فیض الفاطمي و ، رجب ته دا ونه ویل شول چې نجونې به څه ډول استعمالوي ، هغه ته همدومره وویل شول چې د فیض الفاطمی سره ئې اړیکې شته دي ، هغه پوهیږي چې نجونې څه ډول استعمال کړل شي ،همدا راز نجونو ته هم څرګنده ده چې هغوی باید څه وکړي ، دې درې واړو نجونو عربی او مصري ژبه په ډیره ښه توګه ویلاې شوه .

په همدې ورځ ئې دغه درې واړه نجونې او لس کسه ساتونکې د رجب سره کړل او رخصت ئې کړل. هغوی دهر څه د مخه د سوډان هغه غرنۍ سیمې ته تلل چېرې چې دنجلۍ قرباني ورکول کیده ، او چېرې چې د سلطان ایوبي سر تیرو مجاهدینو ام عراره د حبشیانو څخه ازاده کړې وه او د هغوی مذهبي مشر پروهت ئې وژلې و ، او د فرعون د وختونو مانۍ ئې په خرابو بدلې کړې وې. رجب د سوډانیانود ماتې او د العاضد دخلافت نه دګوښه کیدلو وروسته تښتیدلې و او په همدې ځاې کې پټ شوې و ، او بیا ئې همدا ځاې دخپلو فعالیتونو مرکز ګرځولې و . هغه په خپل شاوخوا کې د حبشیانو همغه قبیله را ټوله کړې وه چې پروهت ئې د سلطان ایوبي د مجاهدینو په لاسو هلاک شوې و ، دې خلکو تر اوسه پورې هم دا ځاې د بوتاګانو ځاې ځیګې ګاڼه ، او د غرونو منځ ته نه ورتلل، هلته یوا ځې څلور زاړه حبشیانو تګ راتګ کاوه ، دهغوی له ډلې څخه یو د دوی مذهبي مشر و ،او خپل ځان ئې د وژل شوی پروهت ځاې ناستې ګاڼه ، هغه ځانته نور درې کسان د ساتونکو په توګه ټاکلې و چې دهغه سره به د غرونو منځ ته ورتلل ، رجب هم د همدې کوچنۍ سیمې یو بل کونج ځانته د کورګې په څیر ټاکلې و ، هغه د تیښتې وروسته دغه ځاې خپل پټ ځاې ګرځولې و ، اوبیا په مصر کې میشت د کوم صلیبي جاسوس په مرسته تر فلسطینه پورې تللې و .

(۲۰)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حبشیانو دا قبیله چې انګوک نومیده ، ډیره په ویره کې وه ، یو خو د هغوی ددېوتا قرباني پوره کړل شوی نه وه. او بل داچې دهغوی مذهبي مشر پروهت ووژل شو. او دریم دا چې دهغوی د دېوتا بُت ، او ځاې له یوې مخې په کنډوالو بدل شوې و. او څلورم مصیبت پرې دا نازل شوې و چې دقبیلې په سلګونو ځوانان د خپلو دېوتاګانو د سپکاوي د بدلې د اخستلو په خاطر دسلطان ایوبي د مجاهدینو په مقابله کې د ماتې وروسته وژل شوی و. ددې قبیلې په هر کور کې غم او ویر ګډ و. دهغوی څخه یو شمیر خلکو دا فکر هم کاوه چې شونې ده چې هغه چا چې دهغوی دېوتا له منځه وړې هغه به دهغه نه ستر دېوتا وي ، د وژل شوی پروهت ځاي ناستي چې کله د خپلې قبیلې دخلکو دا حال وکوت نو لمړۍ خو ئې دا وویل چې ددېوتا سترې څمڅارې وږې دي د هغوی ګیډې ډکې کړئ ، حبشیانو یو څو وزي د سترو څمڅارود خوراک له پاره پروهت ته ور ولیږلې ، یو کس ددې قربانۍ له پاره خپل اوښ هم پروهت ته ورکړ ، څو ورځې په پرلپسې توګه دا ځناور سترو څمڅارو ته په ډنډ کې ور اچول کیدل ، خو د قبیلې څخه ویره لرې نه شوه.

یو شپه نوي پروهت د قبیلې خلک د غره تر څنګ را ټول کړل او ورته ئې وویل چې هغه تر دېوتا ګانو پورې د وررسیدو لارې پیدا کړې دي ، خو دېوتاګانو دا اشاره ورکړې ده چې څرنګه چې نجلۍ په خپل وخت قرباني شوی نه ده نو په دې خاطر په قبیلې باندې داسې ستر مصیبت راغلې دې ، دېوتاګانو ویلې دي چې اوس به په یوه وخت کې ددوه نجونو قرباني ورکوئ نو مصیبت به درڅخه لرې کړل شي او که نه دېوتاګان به ټوله قبیله ارامۍ ته پرې نه ږدي ، پروهت دا هم وویل چې نجونې به د انګوک د قبیلې څخه نه وي ، هغوی باید سپین رنګه وي..... ددې خبرې په ویلو سره د قبیلې زیات شمیر زړه ور او جنګجو وګړي را پورته شول او وئې ویل چې هغوی به د مصر څخه دوه مسلمانې او یا فرنګي نجونې د قربانۍ له پاره را تښتوي.

هلته رجب د فلسطین څخه ددرې صلیبي نجونو او لس کسه ساتونکو سره یوځاې دې لورې ته را روان و . دهغوی سفر ډیر اوږود او ستومانه ونکې و ، هغه د سلطان ایوبي دفوځ تښتیدلې سالار او باغي عسکر و. هغه ته دا مالومه وه چې د مصر په پولو به سلطان دګشتي پهرو انتظام کړې وي ، په دې خاطر هغه خپله قافله په یوي اوږدې لار روانه کړې وه ، دهغې په قافلې کې درې اوښان و چې اوبه ، خوراک او د صلیبیانو لخوا ورکړل شوی ډیر سامانونه پرې بار و ،پاته وګړي ټول په اسونو سپاره و، د څو ورځو د فاصلې د طې کولو نه وروسته هغوی د دېوتاګانود اوسیدو غرني ځاې ته را ورسیدل، ددې څخه یواځې یوه ورځ د مخه دقبیلې پروهت ویلې و چې ددوه سپن پوسته نجونو ، چې سوډاني نه وي ، قرباني کول اړینه ده ، تر ټولو دمخه رجب د پروهت سره وکتل ، پروهت ورسره درې سپین پوسته اوډیرې ښایسته نجونې و کتلې ،نو دهغه سترګې د خوښۍ څخه وځلیدې ،دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې وی ، هغه د رجب څخه د نجونو په هکله وپوښتل، نو رجب ورته وویل چې هغوی ئې د یوه ځانګړې موخې د تر سره کولو له پاره له ځانه سره راوړې دي.

رجب دا نجونې د غرونو تر منځ داسې یوي سیمې ته یوړې چې ډیره شنه او شادابه وه. داسېمه ددرې اړخونو څخه په غرونو کې را ګیره شوی وه. رجب هلته د پخوا څخه خیمې ښخې کړې وی. نجونې باید په ډیره پټه توګه او د ډیرو پټو لارو له لورې هغه چاته ورحواله شوی واې چې صلیبیانو ئې په هکله مالومات ورکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. هلته د نجونو د میشت کیدو له پاره تولي اساتنیاوي شته وي ، رجب ورته د شرابو انتظام هم کړی و ، هغه په بریالیتوب سره د سفر پای ته رسیده او خپل ځای ته په امن د را رسیدو په خوشحالۍ کې جشن جوړ کړ. صلیبي ساتونکو ته ئې هم ښه ډیر شراب ورکړل ،اونجونو پرې هم خپله تنده ماته کړه.

د نیمي شپې وروسته ،کله چې ساتونکي او دهغه خپل هغه نور ملګري چې د پخوا څخه هلته شته و تول په خوارېه خوب بیده شول ، نو رجب یوه نجلۍ له لاسه و نیوله اوخپلې خیمې ته ئې له ځانه سره یوړه، نجلۍ دهغه په نیت و پوهیده ، هغې رجب ته وویل، « زه فاحشه نه یم ، زه دلته د صلیب د فرض او دندې د اداء کولو په خاطر را غلې یم زه له تاسره شراب څښلې شم خو بدې درسره نه شم کولاې.»

رجب په خندا کې هغه دخپلې خیمې لورې ته کشوله خو نجلۍ ترې خپل مټ خلاص کړ، کله چې رجب لاس ور اوږود کړ نو نجلۍ ترې خپلو نورو ملګرو نجونو ته و تښتیدله ، هغوی دوارېه هم بیرون راووتلې ، هغوی هڅه وکړه تر څو رجب و پوهوي ،چې دا نجونې غلطې او فاحشې و نه ګڼي،

رجب په غصه شو او ورته ئې وویل « زه پو هیږم چې تاسې څومره پاکې یاست ، بې حیائې او فحاشت خو ستاسې دنده ده»

« دا دنده مونږ هغه ځای کې استعمالوو چېرې چې زمونږ د فرض د تر سره کولو له پاره دهغې د استعمال اړتیا وي»نجلې ورته وویلې « مونږ د عیاشۍ په خاطر عیاشی نه کوو.»

رجب نه غوښتل چې دهغوی په کومه خبره باندې ځان و پوهوي ، بلاخره نجونو ورته وویلې « زمونږ سره خوا کې لس کسه ساتونکې دي ، هغوی زمونږ د ساتنې په خاطر دلته راغلې دي ، سبا هغوی بیرته ستنیږي ، که چېرې مونږ د هغوی اړتیا احساس کړه نو مونږ به هغوی همدلته له ځانه سره تم کړو ، او یا به پخپله له دې ځایه څخه بیرته ولاړې شو.»

رجب چپ پاته شو ، خو دهغه عزم دا ښووله چې هغه به دا نجونې و نه بښي ، هغه شپه تیره شوه ، بله ورځ کله چې رجب دفلسطین څخه راوړې ساتونکې له خپله ځانه رخصت کړل ،...نو هغه ورځ هم تیره شوه ، دماښام په وخت کې کله چې رجب د نجونو تر خوا ناست و او خبرې ئې ورسره کولې نو په دې وخت کې پروهټ د خپلو څلورو حبشیانو سره راغې او په سوډاني ژبه ئې رجب ته وویلې « زمونږ د بوتا له مونږه خفه شوي دي هغه ددوه فرنګې یا مسلمانو نجونو قرباني غوښتې ده ، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې دي ، ددوی څخه دوه نجونې مونږ ته راحواله کړه.»

په رجب باندې سر و څرخید ، او ځواب ئې ورکړ ،«دا نجونې د قربانۍ له پاره نه دي ، مونږ ددوی څخه ډیر ستر کار اخستل غواړو ، او دهمدوی په لاسو غواړو ستاسو د بوتاګانو دښمنان له منځه یوسو.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته دروا‌غ وائې» پروهت ورته وويلي «تا دا نجونې دلته د تفريح له پاره را وړي دي ، خو مونږ به دهغوی څخه دوه نجونې قربانوو.»

رجب ورته د هرې لورې دليلونه وويل خو پروهت هيڅ دليل ته غاړه نه ايښوده ، دهغه په ذهن باندې دبوتا سپورو ، هغه پورته شو او ددوه نجونو په سرونو ئې بيا بيا لاس راښکوده او وئې ويل «دا دواړه د دبوتا له پاره دي ، د انګوک خلاصون ددې نجونو په لاسو کې دي» دائې وويل او ولاړ ، بيا ودريدل او رجب ته ئې وويل. «د نجونو سره يو ځاې ددې ځابه د تيښتې هڅه و نه کړې ، ته بايد په دې پوه شې چې مونږ به ډير ژر تا راپيدا کړو.»

نجونې په سوډاني ژبه نه پو هيدلې ، حبشې پروهت دهغوی په سرونو لاس را ښکود ، خو رجب ئې اندېښمن وکوت ، درجب څخه ئې و پوښتل چې دا حبشې څه ويل غوښتل ؟ رجب هغوی ته په ځرګنده توګه وويل ، چې هغه دوی دواړه د قربانۍ له پاره غواړي ، د نجونو د بلې پو ښتنې په ځواب کې هغه ورته وويل چې هغه غواړي ستاسې سرونه پرې کړي او د وچېدو له پاره ئې کيږدي ، اوستاسې جسم د اوبو ډنډ ته ور واچوي تر څو هلته ئې سترې ځمځارې وخوري ، دنجونو رنګونه و تښتيدل ، هغوی رجب ته وويل چې هغه د هغوی د خوندې کولو په خاطر څه فکر کړې دي ، رجب ځواب ورکړ ،«ما هغه ته دهغه دپوهولو په خاطر زيات شمير دليلونه وړاندې کړل خو هغه په يوه هم د پوهيدو هڅه و نه کړه.زه د همدې خلکو په رحم وکرم پورې تړلې يم.زه غواړم دوی له خپله ځانه سره ملګرې کړم ، دوی زما په فوځ کې د يو ځاې کيده له پاره تيار دي ، خو په خپله ګروهه دومره پاخه اوکلک دي چې غواړي تر هر څه لمړی خپل دبوتاګان خوشحاله کړي ، بيا به زما خبره اوري ،»

د رجب د خبرو او دهغې د لهجې څخه نجونو ته شک را پيدا شو چې هغه به ددې توان و نه لري چې هغوی خوندي کړي ،او يا به دهغوی د خوشحالولو په خاطر ددوی د خوندي کولو هڅه و نه کړي، ځکه هغوی تيره شپه د رجب د نيت يو څرک هم کتلې و ، د همغه نيت د په نظر کې نيولو په اساس هغوی نا هيلې شوې وې، رجب هغوی ته په رسمي توګه هم ډاډ ورنکړاې شو چې هغوی به خوندي کړاې شي ، نجونې بيرته خيمې ته ستنې شوی اوپه را پيدا شوی حالاتو ئې غور او څيړنه پيل کړه ، او دې پايلو ته ورسيدې چې هغوی دلته نه د رجب د عياشۍ وسيله کيدو ته او نه د حبشيانو پردبوتاګانو د ځانو دقربانولو له پاره راغلې دي ، هغوی نه غواړي هسې په هسې بې مقصده و مري ، هغوی ددې ځابه د تيښتې اراده وکړه. خو تښتيدل او تر فلسطينه پورې په خيريت سره رسيدل څه اسانه کار نه و. خو ددې اخوا بله چاره هم نه وه ، دا نجونې يو اځې ښايسته او زړه وړونکې نه وی بلکه د آس دڅغلولو او عسکرې زده کړو روزنه هم ورکړل شوی وه تر څو د اړتياو په وخت کې خپل ځانونه خوندي کړاې شي ، هغوی پريکړه وکړه چې له دې ځابه به تښتې اوفلسطين ته به ځانونه بيرته رسوي ،

هغه شپه په خیر سره تیره شوه ، بله شپه نجونو هرې لورې ته وکتل چې د شپې آسونه چېرې تبیله کیږي ، اودا چې دهغه ځاېه څخه دوتلو لار کومه ده. حبشي پروهتېد ورځې له اړخه یو ځل بیا راغې او درجب سره د خبرو کولو وروسته بیرته ولاړ ، نجونو د رجب څخه و پوښتل چې هغه څه وویل ؟ هغه ورته وویل چې هغه سبا شپه تاسې له دې ځاېه څخه غواړي یوسي ، هغه ماته اخطار راکړ چې که چېرې زه د هغوی تر مخ کوم خنډ پیدا کړم نو هغوی به ما ووژني او سترو ښمخارو ته به مې په هغه ډنډ کې ورواچوي ، نجونو هغه ته د خپلې تیښتې د پلان په هکله څه و نه ویل ، ځکه هغوی د رجب په نیت باندې شکمنې شوې وې، هغوی ډیرې زیاتی ذهینې نجونې وی ، هغوی د رجب سره داسې خبرې پیل کړې اوداسې خبرې ئې دهغې دخولې څخه را وویستې چې دهغې له مخې هغوی ته دا په ډاګه کیدله چې هغه د هغوی د په څنګ کولو پر ځاې د حبشیانو خوشحالي غواړي ،تر څو حبشیان دې همله له ځانه سره پټ و ساتي او د سلطان ایوبي پرخلاف ورسره د یوه ځواکمن فوځ په جوړولو کې مرسته وکړي. نجونو ته دا شک هم پیدا شو چې رجب به دداسې یوه قیمت په ورکولو سره دهغوی دخوندي کولو هڅه وکړي چې هغه ته ئې ورکول اړین نه بریښي.

ټوله ورځ په همدې کشمکش کې تیره شوه ، رجب ته هیڅ ډول شک پیدا نه شو چې نجونې به و تښتیږي ، هغه هغه وخت هم شکمن نه شو چې نجونو هغه ته وویل چې په داسې جهنمی دښته کې دداسې ښنې سیمې شتون پخپله د قدرت یو عجوبه ده. راځه او پر مونږ ددې سیمې لږ څه سیل وکړه. رجب هغوی ته د سیمې ښوولو او سیل کولو په خاطر دهغوی په ګرځولو باندې پیل وکړ. مخته هغه ویرونکی جهیل (ډنډ) راغې چې د هغه په څنډو باندې پنځه ویرونکې سترې ښمخاری ناستې وې. د ډنډ اوبه ډیرې بد بویه او خرابې وی ، یوی نجلۍ وویلې چې داسې بریښي چې د غره په دننه کې کومه د اوبو چېنه را خوټیږي ، کله چې ټولو د غره په دننه کې وکتل نو د یوې نجلې د خولې څخه چېغې ووتې ، اوبو د غره په منځ کې یو ستر غار جوړ کړې و ، رجب ورته وویل ،« دا هغه سترې ښمخاری دي چې د خوراک له پاره ئې دلته د مجرمانو او دقربانۍ کړل شوو نجونو لاشونه وراچول کیږي» دداسې ویرونکې منظر په کتلو سره د نجونو د تیښتې روحیه نوره هم زیاته پخه شوه. هغوی د سیل په بهانه د تیښتې لارې په نښه کړې او داسې نرمه ځمکه ئې و کتله چې د اسونو د نعلونو اواز ترې نه را پورته کیده ، دهغوی د سیل او ګرځیدو د غوښتنې څخه همدا موخې هغوی تر لاسه کول غوښتل.

د بله اړخه هلته حبشي پروهتې د خپلې قبیلې په یوه نژدې کلي کې ناست و او خلکو ته ئې زیرې ورکاوه چې د قربانۍ له پاره نجونې پیدا شوی دي اوقرباني به د نن څخه ځلور شپې وروسته، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کیږي. هغه ورته وویل چې قرباني به د ددېوتاګانو د اوسیدو په ځاې کې او د عبادت ځاې په کنډرو کې تر سره کیږي. ددې وروسته به دا عبادتځاې مونږ په خپله جوړوو. اوکله چې ددې عبادتځاې جوړښت پاې ته ورسیږی نو مونږ به دهغه قوم څخه ، چې زمونږ د دېوتاګانو سپکاوي ئې کړې دي ، دبدلې د اخستلو تیارې نیسو.

*****(٦١)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې نیمائې شپه تیره شوې وه ، په رجب او دهغه په ملګرو نجونو دخپل ځانګړي فن له مخې دومره زيات شراب څښلي و ، چې د هغوی د بیرته را ویښیدو خطره ئې له منځه وړې وه، هغوی بې هوشه پراته و ، نجونو دخپل سفر له پاره سامانونه سره را ټول کړي او ترلي و ، په درې اسونو ئې زینونه کیښودي و ، په آسونو سپرې شوې او په همغه نرمه ځمکه ئې آسونه ور پریښول چې هغوی دورځې له اړخه کتلې وه ، ددې سیمې په يوه برخه کې څلور کسه حبشيانو شتون درلود خو هغوی هم ويده شوی و ځکه هغوی په دې پوهيدل چې ددې ځاي څخه څوک د تيښتې هڅه نه شي کولې ، او که هڅه هم وکړي نو د صحرا په دې لویه لاره کې به ئې له منځه یوسي ، خو نجونې دهغه شنې ، زړه وړونکې خو ویرونکې بندیخانې څخه وتلې وی ، هغوی د همغې لارې څخه غوښتل فلسطين ته ستنې شي په کومې چې د رجب له خوا راوستل شوې وې، هغوی ډيرې هوښیارې او د ښه عسکري روزنې څخه برخمنې وی خو هغوی په دې نه پو هیدې چې په صحراو کې دومره دوکې اوفريبونه شتون لري ، چې د پوهانو عقل هم ړندوي ، ددومره اوږد صحرائي سفر له پاره خلک دقافلو په شکل کې روانیږي ، او د خپله ځانه سره د صحرا دهر مصيبت دمقابلې له پاره اړين سامانونه او وسایل را اخلي.

دشپې له اړخه د صحرا هوا یخه وه ،درې واړو نجونو تر يوه ځايه پورې آسونه سوکه سوکه بوړل او بیائې په ځغاسته کړل ،د څه ډيرې لارې د تللو وروسته هغوی يو ځل بيا د آسونو دتګ رفتار راکم کړ اوپاته شپه ئې آسونه په همدې کم رفتار سره مخته بوړل ،کله چې سهار شو او لمر پورته وخوت نو دنجونو شاوخوا شګلوړه غونډۍ تر سترګو شوی ددې تر مخه د خاورو ستر ستر او هسک غرونه په مخ کې پراته و. دوتلو هیڅ لاره ترې نه تر سترګو کیدله ، هغوی د لمر څخه دخپلې لارې د تللو اندازه واخسته ،او د غونډیو په منځ کې ورننوتې ، آسونه ئې تندې اخستې و ، دهر آس دپاسه د اوبو يوه يوه کوچنۍ مشکیزه ایښې وه ، چې د يوې ورځې له پاره ئې هم بسنه نه کوله ، ددې له پاره چې آسونو ته اوبه ورکړاې شي نو نجونې دخرما دبوټو دځنګل په لټون کې شوی. لمر همداسې سر ته را پورته کیده ، او د صحرا څخه دوزخ جوړیده ،خو د خرماد بوټو دځنګل کوم نښه نښانه نه تر سترګو کیده.

رجب اودهغه ملګري د لمر د راختلو وروسته هم را ويښ نه شول ،هغوی د بې هوشۍ په خوب ویده شوی و ، پروهڅ دخپلو درې نورو حبشي ملګرو سره را غې ، هغه تر ټولو لمړی د نجونو خیمې ته ولاړ ، وئې کتل چې خیمه تشه پرته ده ، هغه رجب را پورته کړ او ورته ئې وویل « هغه دواړه نجونې ماته را وسپاره ،» رجب و بړيد او را پورته شو او د پروهڅ د قايلولو هڅه ئې پيل کړه او ورنه ئې غوښتنه وکړه چې دا نجونې ضايع نه کړي. هغه ورته ټوله خبره په تفصیل سره وکړه چې ددې نجونو څخه کوم ډول کار باید واخستل شي. خو پروهڅ دهغه یوه خبره هم ونه منله ، رجب غوښتل خپل ملګري هم را پورته کړي خو حبشيانو هغه و نیو ، پروهڅ ورڅخه و پوښتل « نجونې چېرې دي ؟»

رجب د هماغه ځايه نجونو ته ور غږ کړ خو کوم ځواب ئې تر لاسه نه شو کړاې ، هلته خیمې ته ورغې وئې کتل ، بیا ئې اخوا دېخوا مخ واړاوه ، خو هغه ته نجونې په هيڅ ځاې کې تر سترګو نه شوی ، ناڅاپه ئې د آسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینونو ته وکتل، ګوري چې درې زینونه غائب دي ، په اسونو ئې ځغلنده نظر وکړ او وئې کتل چې درې آسونه هم په تبیله کې نه شته ، رجب پروهڼ ته وویلې « هغوی ستاسې له ویرې تښتیدلې دي ،تاسو زما د ډیر ستر کار نجونې له ما څخه په تیښته مجبور کړې .»

« هغو ته به تا د تیښتې ویلې وي» پروهڼ ورته وویلې او خپلو درې واړو حبشیانو ته ئې د رجب په هکله وویلې « دا هلته یوسئ او وئې تړئ ، هغه یوځل بیا د انګوک دېوتا ناراضه کړې دي ، ښه سپاره را وبولئ او د نجونو د نیولو پسې ئې ورو ځغلوئ ، هغوی لرې نه شې تللای»

درجب د ټولو عذرونو او زاریو سره سره بیا هم حبشیانو هغه له ځانه سره یوړ او له یوې ونې سره ئې داسې وتاړه چې لاسونه ئې تر شا تړل شوی و. دهغه د ویدو ملګرو وسلې ئې را واخستې او بیا ئې هغوی هم سره را ویښ کړل او اخطار ئې ورکړ چې که چېرې ددې ځایه و خوځیږې نو هلاک به کړل شي.... لږه شیبه وروسته شپږ آس سپاره او اوښ سپاره را حاضر شول او د نجونو د نیولو له پاره واستول شول ، خو د نجونو نیول اوس دومره ساده او اسانه خبره نه وه. ځکه چې د تیښتې او تعاقب تر منځه نژدې لس دولس ساعته فاصلې شتون درلود. حبشي سپرو ته دا اسانتاوې تر لاسه وې چې هغوی د صحرا په رازونو ښه پو هیدل ،او بل دا چې ټول نارینه و ،هر ډول سختئ او ستونزی ئې تیرولاې شوی. په مخته تللو کې هغوی ددې ستونزو سره مخ شول چې هوا په لګیدو شوه او دې هوا د شګو په الوزولو باندې د نجونو د آسونو پښو نښې له منځه وړې وی خو بیا هم هغوی د اندازې له مخې خپل سفر ته دوام ورکړ.

ددرې څلور ساعتونو د تللو وروسته ، هغوی ته د یوې لورې څخه د اسمان پر افق باندې پورته سره شانتې هوا تر سترګو شوه چې پورته ختله او مخته روانه وه. سواره وویریدل اویو بل ته ئې وکتل ، اسونه او اوښان ئې بیرته شاته را وګرځول اوپه ځغاسته ئې کړل ، دا د صحرا هغه توپان و چې د شګو سترې سترې غونډۍ ئې د شګو د ذرو په څیر له ځانه سره الوزولې ، که کوم انسان یا ځناور به په هر ځاې کې ولاړ او یا تم شوی و نو دهغه د جسم سره به دریدې او هغه به ئې ژوندې په شګو کې ښخاوه ، او په هغه به ئې ستره غونډۍ جوړوله ، هلته ددې توپان څخه د خوندي پاته کیدو له پاره بله کومه ستره او کلکه غونډۍ نه تر سترګو کیدله. هغوی وتښتیدل او غوښتل ئې چې بیرته خپلې غرنۍ سیمې ته ځانونه و رسوي خو هغه هم ډیره لرې پاته شوی وه...... اوس نو هغوی ته دا توپان را رسیدلې و ، دهغې ځاې ونو هم د توپان د ځواک توان نه درلود او چېغې ئې وهلې ، د جهیل (ډنډ) سترې څمڅاری هم هلته د غار دننه ورننوتلې او ځانونه ئې خوندي کړل. پروهڼ په یوځاې کې خپلې ګونډې ښخې کړې وې او خپل لاسونه ئې په هوا کې پورته کړې و اوپه زوره زوره به ئې پر ځمکه بیا بیا وهل ،او په لوړ اواز به ئې ویل « اې د انګوک دېوتا ! خپل قهر و زغمه ، مونږ به ډیر ژر دوه ډیرې ښایسته نجونې ستا په قدمونو کې قربان کړو .» هغه دا توپان د دېوتا قهر ګاڼه ، که څه هم صحرا او دا ډول توپانونه تل یو دبل سره مل وې خو دا ډول سخت او توند توپان به کله کله را پیدا کیده ، نجونې هم په همدې توپان کې را ګیر شوې وې، دهغوی له پاره هیڅ پناه ځاې او یا د وتلو لاره نه وه پاته. که څه هم هغوی د حبشیانو د خطرې د ځاې څخه ډیرې لرې وتلې وی خو د صحرا په داسې یوې خطرې کې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګيرې شوي وې چې د هغوی له پاره مرګونی ثابتيداې شوه ، پر هغوی باندې يو بل مصيبت دا راغي چې د شګو دتوپان او د هغې د اوازونو د ويرې درې واړه اسونه د هغوی د کنترول نه پرته ،په خپل سر خوشې شوي و .دا اسونه تر ډېره ځايه پورې يو ځاى يو له بل سره ځغليدل، ددې يوه ګټه دا شوه چې د شګو په توپان کې د ژوندې ښخيدو ويره له منځه تللې وه ، خو دا مالومه نه وه چې دا بې واګو اسونه به چېرې ځانونه رسوي ، اوهغه ځاى به بيا د اصلي لارې څخه څومره لرې وي ، په نجونو کې دومره توان نه و پاته چې آسونو په خپل واک کې واخلي او په اسونو کې هم نور ددې توان نه و پاته چې ددې څخه زياته ګړندی منډه ووهي ، هغوی تندې اخستي و او د نيمې شپې را هيسې په پر لپسې توګه روان او په ځغاسته و.

سترتيا او تندې اسونه بې حاله کړي و ، يو اس د ځغاستې په وخت کې سر په تاړاک را و غورځيد اوپه هغې سپره نجلۍ داسې را و غورځيدله چې آس دوباره پورته شو خو بيرته را پريوت او نجلۍ يې دځان لاندې کړه، هغه مړه کيدونکې وه ، لږڅه مخته ولاړل اودبوه بل آس د زين پټۍ را پرانستل شوه او زين په يوه لورې و خويده ،پر هغې سپور هم همغې لورې ته پريوت خو پښه ئې په رکاب کې و نښته ، اس نجلۍ په ځمکه کشوله ، او کله چې دريېمې نجلۍ د هغه سره د مرستې له پاره لاس ور اوږود کړ نو دهغې مرسته ئې و نه شوه کړاى ځکه دهغې خپل اس بې واکه شوى و ، هغې دخپلي ملګرې اواز اوريده خو سوکه سوکه د هغې اوازونه هم خپ شول او هغې د نجلۍ لاش کوت چې پر ځمکه ئې اس د ځان پسې را کاږي ، پر هغې هم ويره کيناسته ، هغه چې هر څومره زړه وره وه خو بيا هم ښځينه وه ، په زوره زوره ئې و ژړل ، هغه د پرانستل شوى زين اس و دريد ، خو دريېمې نجلۍ خپل اس و نه شو درولاى ، هغې شاته وکتل خو په توپان کې څه ورته تر سترګو نه شول ، اوپه دې پوه نه شوه چې پر هغه آس باندې څه و شول ، دهغه سپرلۍ خو لا د پخوا څخه له منځه تللې وه .

دريېمه نجلۍ يواځې پاته شوې وه ، هغې د آس د رکابونو څخه خپلې پښې لږ څه شاته کړې ، دهغې د ويرې دا حال و چې هغې د آس قيضه پرې ايښې وه او لاسونه ئې د اسمان په لورې پورته کړي و او په ستونې خيرولو سره ئې خداى را باله ، «زما ستره ربه ! د اسمانونو ربه ! زما ګناهونه را وبښه ، زه ګناهګاره يم ، زما هر ويښته ګناهګار دې ، زه د ګناه کولو له پاره راغلې وم ، زه په ګناهونو کې روزل شوې يم ، اې زما ربه ! زه په هغه وخت کې هم کوچنۍ وم چې غټانو زه د ګناه په لارې روانه کړم ، هغوی ماته د ګناهونو درس را زده کړ او په همغې کې ئې را ځوانه کړم ، او را ته ئې وويل چې ورځه او نارينه دخپل جسم او خپل ښايست په واسطه بې لارې کړه . دهغوی په لاسو نور انسانان ووژنه ، درواغ ووايه ، دوکه اوفريب ورکړه ، او بدکاره او فاحشه وګرځه، هغوی ماته ويلي و چې دا د صليب فرض دې که ته ئې پوره کړې نو جنت ته به ولاړه شې.»
هغې دليونو په څير چيغې وهلې او دهغې د آس رفتار را کميده ، هغې په زار اوقطار سره ژړل او خپل خداى ته ئې ويل « ستا هر مذهب چې ريښتوني وي ، ماته د همغې مذهب معجزه را ښکاره کړه.»

دهغې عقيده متزلزله شوى وه ، د ګناهونو احساس دهغې پر ذهن باندې ولګه موندلې وه ، د مړينې ويرې دهغې د ياده ويستلي و چې هغه د کوم مذهب خاونده ده . هغې ته خپله تيره شوى په ګناهونو کې ډوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريده ، اوپه زړه کې ئې دا احساس را پاريده چې هغه د نارينه و د استعمال يو شې دې او هغه د هغوی د فريب او دوکې له پاره استعماليږي ، خو اوس سزا يواځې هغې ته ورکول کيږي.

په هغې بې هوشی اغيز کړې و خو دا اغيز ډير ژر له منځه ولاړ ، هغې په ژړا ژړا کې خپل ويښتان را ونيول او سرئې راښکته کړ او په لوړ اواز ئې وويل ،«زما مرسته وکړه ، ای زما ربه ! زه نه غواړم اوس و مرم.» ددې دعاو سره سم هغه ته په ياد شول چې هغه يوه يتيمه نجلۍ وه ، د مرګ تر مخه انسان تل د تيرې شوی زمانې لورې ته ورګرځي ،او دا د انساني فطرت يو قدرتي عکس العمل دې ، دې ځوانې نجلۍ هم خپلې ماضي ته دپناه د ور وړلو هڅه کوله ، خو هلته ئې هم څه نه موندل ، نه مور وه ، نه پلار او ورور، نه خور وه او نه بل کوم خپلوان ، هغه ته يواځې همدومره را ياد شول چې هغه د صليبيانو په لاسو پالل شوې ده اوپه هغه لاره ئې روانه کړه چې په هغې باندې هغه يوه ښکلې دوکه او فريب و ګرځيد. هغې اوس هم د خپله ځانه کرکه کوله ، خو اوس ئې ښېنه غوښتله ، خلاصون ئې غوښته ، هغه يوځل بيا بې هوشی و نيوله ، دهغې د آس تګ دومره سوکه شوی و چې هغه په ډيره سختۍ سره قدم اخسته ، ددې تر څنګ توپان هم دريدلې و او نجلۍ خپل هوش هم له لاسه ورکړې و.

*****(٢٢)

سلطان ايوبي دخپل هيواد د پولو د ساتلو له پاره په هرې پولې ساتونکې درولې و ، د سوډان سره په ښتې پولې ئې هم د ګشتې پهرې انتظام کړې و د هغوی له ډلې څخه د درې دلګيو قشله دسوډان دعسکرې مرکزونو او دمصر په پولو کې نژدې څلور پنځه ميله دننه پرته وه. ددې عسکرې قشلې خيمې داسې ښخې کړل شوې وې چې د توپانو څخه د خوندې کيدو خورا ډاډمن ځاې ګڼل کيده ، خو دې توپان دهغوی خيمې هم له بيخه نړولې وې ، تر څنګ ئې د آسونو او اوښانو سنبالول هم ستونزمن شوی و. کله چې توپان و دريد نو سپاهيان اونورکارکونکې ټول د خيمو او نورو سامانونو په بيرته جوړولو کې و ښتل ، ددې درې واړو عسکرې قشلو قومندان يو ترک نژادې احمد کمال نوميده ، هغه يو ښايسته شکله او تنومنده انسان و ، هغه هم د توپان د تم کيدو سره يوځاې بيرون راووت او د ځناورو او د نورو سامانونو په ليدنه کتنه بوخت شو. اوس نو فضا هم د ګرد او خاورو څخه پاکه شوی وه ، يوسپاهي يوې لورې ته اشاره وکړه او ورته ئې وويل «قومندانه ! هغه اس او دهغې سپور خو زمونږ د ډلې څخه نه دې ؟»

« مونږ لا تر اوسه پورې نجونې په فوځ کې نه دې را ګډې کړې» احمدکمال ځواب ورکړ « هغه خو نجلۍ ښکارې ، ويښتان ئې خواره واره دې ، چې د ورايه تر سترګو کيږی.»

هغه د هماغه سپاهي سره يوځاې هغه لورې ته ورمنډې کړې ، يو آس ټيټ سر ډير سوکه سوکه روان و ، کله چې هغې ته د ګياه بوې په پوزې شو نو سمدستي د تبيلې په لور رهي شو ، په اس باندې يوه نجلۍ داسې سپره وه چې دهغې متې د آس د غاړې په اخوا دېخوا باندې غوځيدلې وی او نجلۍ پخپله مخې لورې ته د آس په غاړه پرته وه ، د نجلۍ ويښتان خواره مخته را پريوتې و ، د احمد کمال تر ورسيدو پورې هغه آس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو اسونو تبيلي ته ستون شوي او د ګیاه په خوړلو ئې پيل کړي و، احمد کمال د نجلۍ پښې د رکابونو څخه وویستې او دآسه ئې کوزه کړه او په خپلو لاسو کې ئې پورته کړه. سپاهي ته ئې وويل «ژوندۍ ده او فرنګۍ مالوميږي، دهغې آس ته هم اوبه ورکړئ.» هغه دا نجلۍ خپلې خيمې ته يوړه، دنجلۍ ويښتان د شګو له لاسه يو له بله سره سلیښت شوي و. احمد کمال د هغې په خوله باندې اوبه ور وشيندلې اوبيا ئې په خوله کې د اوبو څاڅکي ور واچول.

نجلۍ خپلې سترګې پرانستې، څو لمحې ئې احمد کمال ته په حيرانتيا سره کتل، اوناڅاپه را پورته شوه او کيناستله، د احمدکمال رنګ ئې تور وکوت او په انګليسي ژبه ئې ترې و پوښتل، «ايا زه په فلسطين کې يم؟» احمد کمال ورته سر و خوځاوه او د هغې د پوهولو هڅه ئې وکړه چې هغه په دې ژبه نه پوهيږي، نو نجلۍ په عربي ژبه بيا ترې و پو ښتل چې «ته څوک ئې؟ او زه چېري يم؟»

«زه د اسلامي فوځ يو مامولي قومندان يم» احمد کمال ورته ځواب ورکړ. «او ته اوس په مصر کې ئې»

د نجلۍ سترګې د اوښکو ډکې شوې او دومره وويريدله چې تا به ويل چې اوس به بيا بې هوشه کيږي. خو احمد کما ل ورته وويل «مه ويريږه، خپل ځان کنترول کړه.» هغه دهغې په سر باندې دشفقت او مهربانۍ لاس را ښکود او ورته ئې وويل «زه پوهيږم چې ته فرنګۍ ئې، ته زما ميلمنه ئې، د ويريدو هيڅ علت نه شته.» هغه يو سپاهي را وباله او د نجلۍ له پاره ئې اوبه او خوراک را و غوښتل.

نجلۍ ور ټوپ کړ او داوبو پياله ئې پورته کړه او په ډيره بې صبرۍ سره ئې دهغې په ښنبلو پيل وکړ. احمد کمال دهغې د خولې څخه پياله لرې کړه او ورته ئې وويل «سوکه، لمړي غذا وخوره او بيا اوبه و ښنبه.» نجلۍ د غوښې يوه ټوټه راپورته کړه او بيا ئې په خوراک پيل وکړ او اوبه ئې پسې و ښنبلې، نو په مخ کې ئې رڼا را پيدا شوه.

احمد کمال هلته يو تشه خيمه ښخه کړې وه. چې هغه ترې د غسل د ځاي کار اخست، هلته د اوبو کمښت نه و، دا خيمه ځاي د خرما دېوه ځنګل سره يوځاي و، احمد کمال نجلۍ د خوراک ښناک وروسته دغسل خيمې ته ور ننويسته او پرده ئې و تړله، نجلۍ خو غسل وکړ خو ډيره ويريده، ځکه چې هغه دخپل دښمن په پناه ځاي کې ننبتې وه، او هغه ددې دښمن څخه د ښه سلوک هيله نه درلوده، هغه ته دکوچنيوالي څخه دا په ذهن کې ور کينول شوي و چې مسلمانان وحشي دي او د ښځو له پاره هغوی د ځيرونکو حيواناتو په څير دي. ددې ويرې تر څنګ پر هغې د حبشيانو، د سترو ځمځارو او صحرائي شګلوړه توپان ويره هم پرته وه. دخپلو دوه ملګرو داسې ويرونکې مړينه چې د انسان ويښتان را ولاړوي، هم ئې په ذهن کې را ځرخيده. هغې د غسل کولو په وخت کې ډيره زياته دا محسوسوله چې هغه د خپل داسې ناپاک وجود د مينځولو هڅه کوي چې ددنيا اوبه ئې نه شي پاکولې، هغې دغه ټول حالات تر سترګو لاندې و نيول او مجبوراً ئې خپل ځان د حالاتو بهير ته ورحواله کړ. احمد کمال و کتل چې د داسې ښايسته او زړه وړونکې صورت نجلۍ مامولي نجلۍ نه شي کيداې، دمصر دې برخې ته داسې فرنګۍ نجلۍ څنګه را تلاې شي؟ هغه د نجلۍ څخه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتل نو نجلۍ ورته وويل چې هغه دقافلې څخه وروسته پاته او جدا شوې ده. په توپان کې ئې آس بې واکه شو ، خو احمدكمال دداسې ځواب څخه ډاډمن كيداى نه شو. هغه ترې درې څلور نورې پو ښتنې هم وکړې نو د نجلۍ شونډې په رپيدو شوى ، احمدكمال ورته وويلې که چېرې تا دا ويلې واى چې ته را تښتول شوې وې او توپان تا ته نجات درکړ نو شايد چې دا دليل دې منل شوى واى ، تاته درواغ ويل هم نه درځي»

په دې وخت کې هغه سپاهي چې د احمد كمال سره يو ځاى و د خيمې پرده پورته کړه اويو كڅوړه او يوه مشكيزه ئې هغه ته ورحواله کړه ،او ويې ويل چې دا شيان د نجلۍ د آس د زين سره تړل شوى و. کله چې احمد كمال غوښتل داكڅوړه پرانځي نو نجلۍ ووېريدله او په كڅوړې ئې لاس كيښود ، دهغې د مخ رنګ بدل شو احمد كمال كڅوړه همغې ته ورکړه او ورته ئې وويل چې واخله او پخپله ئې پرانيزه.

داسې مالوميده لکه د نجلۍ ژبه چې بنده شوې وې، هغې د كوچنيانو په څير كڅوړه شاته کړه خو احمد كمال ورته وويل چې داسې خو نه شي كيداى چې زه تاته ووايم چې ځه او ددې ځايه ولاړه شه ، زه هيڅ حق نه لرم چې تا تم کړم خو يوه داسې نجلۍ چې د ابادېو څخه لرې په يواځې ځان په آس سپره د بې هوشۍ په حال کې و موندل شي نوبيا خو هغه زه يواځې نه شم پريښولاى ، دا زما انساني دنده ده ، ماته خپل ځاى را وښايه، زه به تا د خپلو سپاهيانو په ساتنه کې هلته خوندي و استوم. او که ځاى دې نه را ښئې ،نو بيا تا د شكمنې نجلۍ په توګه خپل مركز قاهرې ته استوم ځکه ته نه مصري ئې او نه سوډاني.

دنجلۍ د سترګو اوښكې را رواني شوى هغه چې دكومو مصيبتونو څخه راخلاصه شوى وه نو دهغې ويره او دهشت لا تر اوسه پر هغې باندې حاكم و، هغه كڅوړه د احمد كمال مخې ته ور واچوله، احمد كمال چې پرانسته نو په هغې کې څه خرما او څه نور واړه او غټ شيان پراته و ، او يوه كڅوړه په کې هم وه چې د طلاو سرو زرو سكې او د طلا يو كوچنې زنځير د يوه صليب سره يو ځاى پراته و. احمدكمال ددې څخه همدومره و پو هيده چې نجلۍ عيسوي ده ، هغه ته غالباً چې مالومه نه وه چې هر هغه صليبې چې د مسلمانانو پر خلاف په عيسائې لښكر کې شامليږي نو هغوى په يوه صليب باندې سوګند يادوى او يو كوچنې شانته صليب د تل له پاره له ځانه سره ګرځوي ، خو احمد كمال ورته وويل چې زما د پو ښتنو ځواب په دې كڅوړه کې نه و.

«که زه دا ټول سره زر تاته درکړم نو بيا به زما سره مرسته وکړې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

«څنګه مرسته ؟»

« ما فلسطين ته ورسوه » نجلۍ ترې و غوښتل « او له ما څخه نوره پوښتنه مه کوه »

« تر فلسطينه پورې به دې هم ورسوم او پو ښتنه به هم كوم»

« که چېرې له ما څخه هيڅ شې پټ نه کړې نو دهغې به ځانته انعام درکړم ،»

« هغه څه دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«آس به تا ته درکړم» نجلۍ ځواب ورکړ.«او تر دريو ورځو پوري ما خپله وينځه وګڼه»

احمدکمال پخوا هيڅکله هم په لاسو کي دومره زيات سره زر نه و پورته کړي ، او نه ئي داسي حيرانونکي ښايست او صورت تر سترګو شوی و ، هغه خپلي مخي ته ځليدونکي طلاو کتل او بيا ئي د نجلۍ د وريښمو په څير وينښتانو ته وکتل چي د سرو زرو د تارونو په څير ځليدل بيا ئي دهغي سترګو ته وکتل ، چي يو طلسماتي څرک په کي و، داسي څرک چي پادشاهان ئي يو د بله سره دښمنان ګرځول ، هغه يوتوانمند ځوان او قومندان و ،اودهغو ټولو دلګيو قومندان و چي په پوله باندي ئي پهره کوله ، دهغه څخه دپوښتني ګرويزنی هيڅوک نه و ، خوهغه داټولي طلاي سکي اوصليب په کڅوړه کي ور واچول اوکڅوړه ئي د نجلۍ په لاسو کي ورکړه ،

«ولي ؟» نجلۍ تريو پوښتل «ايا د ا قيمت ډيرکم دي ؟»

« ډيرکم» احمد کمال ورته وويل « د ايمان قيمت د خدايه پرته بل څوک نه شي ورکولاي» نجلۍ غوښتل څه ووائي خو احمد کمال هغه خبرو ته پري نښوده ، او ورته ئي وويل « زه خپل فرض او خپل ايمان نه شم پلورلاي، نن ټول مصر زما په ډاډ باندي په ډاډمن خوب ويده دي ، دري مياشتي وشوی چي سوډانيانو په مصر باندي د يرغل کولو هڅي کړي وی ، که چيري زه دلته نه واي او يا ما دهغوی په لاسو خپل ايمان پلورلي واي نو دا لښکر به قاهري ته ورننوتي و او ډيره تباهي به ئي کړي وه ، خو ته ماته د هغي لښکر څخه ډيره خطرناکه ښکاريږي ، ايا ته جاسوسه نه ئي ؟»

«نه هيڅکله !»

« ته همدومره ووايه چي ته دي توپان دکوم ظالم له لاسه خلاصه کړي ئي او يا ته د توپان څخه څنګه خوندي را وتلي ئي ؟» نجلۍ ډير بي معنا غوندي ځواب ورکړ ،نو احمد کمال ورته وويل « ماته اوس ستا په هکله ددي مالوماتو کومه اړتيا هم نه شته چي ته څوک ئي او د کومه ځايه راغلي ئي ، زه به سبا سهار تا د قاهري په لور واستوم ، هلته زمونږ د جاسوسۍ يوه محکمه ده ، هغه پو هيږی او ته پوهيږي. ما به خپله دنده اداء کړي وي»

« که چيري اجازه وي نو زه اوس ارام کولي شم »نجلۍ ورته وويل و « سهار چي ما د قاهري په لور استوی نوشايد چي زه ستا د پوښتنو ځواب ووايم»

نجلۍ تيره ټوله شپه بيداره تيره کړي وه او د ورځي ئي هم داسي ويرونکي سفر کړي و چي د ځملاستو سره سم بيده شوه. احمدکمال وکتل چي هغه په خوب کي بربريږي او په نا ارامۍ سره خپل سر اخواد يخوا وهي ، داسي تري را ښکاريده چي په خوب کي ژاړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال خپلو ملګرو ته وویل چې یوه فرنګي نجلۍ مو نیولې او سبا سهار به ئې قاهرې ته استوم ، د هغه ملګري دهغه د کړچار سره بلد و. هیچا هم داسې کوم شک نه شو کولې چې هغه دا نجلۍ د بدنیتۍ په خاطر په خیمه کې له ځانه سره اچولې ده. کله چې هغه د نجلۍ آس وکوت نو حیران پاته شو چې آس ئې د اعلې نسل ځخه دې ، اوکله ئې چې دهغه زین و کوت نو بیا خو شک له منځه ولاړ ، د زین لاندې د مصر د فوځ نښه وه.دا آس د احمد کمال د فوځ خپل آس مالومیده.

حبشیانو د توپان له کبله د نجونو تعاقب پرې ایښې و ، هغوی بیرته ژوندې ستانه شوي و، پروهڅ هم پریکړه اعلان کړې وه چې نجونې په توپان کې له منځه تللې دي ، په دې خاطر دهغوی پسې ځوک استول بیکاره دي ، وخت هم ډیر تیر شوی و خو په رجب باندې افت نازلیدونکې و. دهغه ځخه حبشیانو همدا یوه پوښتنه بیا بیا کوله ، چې نجونې چېرې دي ؟ اوهغه به قسمونه خوړل چې هغه ته دهغوی په هکله هیڅ مالومات نه شته ، حبشیانو ورته اذیت ورکول پیل کړي و، د توري په ځوکو ئې دهغه وجود زخمي کړي و اوځپلي پو ښتنې به ئې ترې بیا بیا تکرارولې ، حبشیانو دهغه ملګري هم د ونو د تنو پورې تړلې و او دهغوی سره ئې هم همداسې ظالمانه سلوک کاوه ، رجب ته خدای د خپل قوم ، خپل ولس اوخپل هیواد سره د غدارۍ سزا ورکوله ، هغوی ئې د شپې له مخې هم نه پرانستل.نور نو دهغوی جسمونه سره را وخوړیدل.

نجلۍ د احمد کمال په خیمه کې ویده شوی وه، هغه د لمر د را ختلو تر مخه یوځل راپورته شوی وه ، احمدکمال ورته خواړه ورکړل او دهغې وروسته بیرته په درانه خوب ویده شوه ، دهغې ځخه دوه درې قدمه لرې احمد کمال ویده و. شپه تیریدله ، په خیمې کې ډیوه بلیده ، ناڅاپه نجلۍ چیغې کړې ، د احمد کمال سترګې و غوړیدې و ئې کتل چې نجلۍ ناسته ده او جسم ئې لړزیږي ، ویریدلې ده ، احمد کمال ورنژدې شو ، نجلۍ ډیرژر د هغه سره ځان وریو ځای کړ اوپه ژړا کې ئې ورته وویلې « دهغوی ځخه مې و ساته ، دوی غواړې ما سترو څمځارو ته ورواچوي ، او زما سر له تنې پرې کړي.»

«څوک ؟»

« هغه وحشي حبشیان» نجلۍ په ویریدونکې لهجې سره وویل ، « هغوی دلته راغلي و »

احمدکمال ته د حبشیانو د قربانۍ په اړه مالومات و ، هغه ته شک را پیدا شو چې شونې وه چې دا نجلۍ ئې د قربانۍ له پاره هلته بوتلله ، هغه د نجلۍ ځخه و پوښتل نو نجلۍ خپل لاس د احمد کمال په غاړه کې ور واچاوه ،او ورته ئې وویل « ما مه پوښته ، یو خوب مې کوت» خو احمد کمال ورته کتل چې هغه ډیره زیاته ویریدلې مالومیده ، هغه ورته تسلي ورکړه ،او ډاډ ئې ورکړ چې دلته به دهغې د وړلو له پاره هیڅوک نه راځي. نجلۍ ورته وویل « چې زه نه شوم ویده کیداې ، ته زما سره خبرې نه کوی ، زه یواځې ویښه نه شم کیناستې ، زه لیونۍ کیږم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال ورته وویل « زه به له تاسره وینې پاته شم .» هغه د نجلۍ په سر لاس را ښکود او ورته ئې وویل « تر هغې چې دلته له مونږ سره ئې نو تا ته به د ویریدو احساس هم ونه شي .» هغه خپله دا خبره په عملي توګه هم ثابته کړه ، هغه د نجلۍ څخه د حبشیانو په اړه او یا په همدې را بطه هیڅ خبره و نه پو ښتله، هغې ته ئې د ترکیې او مصر قصې کولې ، نجلۍ د هغې تر څنګ ناسته وه ،د احمد کمال لهجه ډیره خوږه وه ، هغه د نجلۍ ویره لرې کړه اونجلۍ یو ځل بیا ویده شوه.

کله چې د نجلۍ سترګې پرانستل شوې نوسهار راختلې و ، وئې کتل چې احمد په لمانځه ولاړ دې هغې هغه همداسې کوت ، کله چې احمد کمال د دعاو له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې ئې و تړلې نو نجلۍ د هغې به مخ باندې سترګې و ر و نښلولې ، کله چې احمد کمال ددعا څخه فارغ شو نو نجلۍ تریې و پو ښتل « تا له خدایه څه و غوښتل ؟»

«د بدبو په مقابله کې همت او توان !»احمد کمال ځواب ورکړ.

«تا د خدای څخه کله هم سره زر او ښکلې ښځه هم غوښتې دي»

«دا دواړه شیان ماته خدای د غوښتو پرته را په برخه کړي دي.»احمد کمال ځواب ورکړ.« خو زما پر هغوی باندې هیڅ حق نه شته ، شاید چې خدای به زما څخه امتحان اخستل غوښتل.»

«ایا تا ته داډاډ در په برخه شوی چې خدای به تاته د بدۍ په مقابله کې همت او توان درکړي ؟»

« ایا تا و نه کتل ؟» احمدکمال ځواب ورکړ « ستا سرو زرو او ستا ښایست زه دخپلې لارې څخه بې لارې نه کړای شوم، دا زما خپله هڅه او دخدای له خوا همت او توان دې چې ماته ئې را په برخه کړ.»

« ایا خدای ګناهونه ښښي ؟» نجلۍ تریې و پوښتل.

هو ! زمونږ خدای ګناهونه ښښي .» احمد کمال ځواب ورکړ ، « خو شرط دادې چې بیا به ګنا ه نه کوي .»

نجلۍ سر ټیټ کړ ، کله چې احمد کمال دهغې سلګۍ واوریدې نو دهغې مخ ئې را پورته کړ وئې کتل چې هغه ژاړي ، نجلۍ د احمد کمال لاس و نیوه ، او هغه ئې ځو ځو ځله ښکل کړ خو احمد کمال تریې خپل لاس را ښکود ، نجلۍ ورته وویلې ،«نن به مونږ جدا کیږو ، ته ما قاهرې ته لیږدوی ، زه به اوس ازاد یم نه ، زما زړه ما مجبوروي چې تاته ووایم چې زه څوک یم او له کومه ځایه را لیږل شوی یم، بیا به زه تا ته ووایم چې اوس زه څوک یم. ؟»

« زمونږ د تللو وخت راغلې» احمد کمال ورته وویل « زه پخپله له تاسره هلته ځم. زه دومره نازکه او خطرناکه دنده بل چا ته نه شم سپارلې»

« ایا نه غواړې چې واورې زه څوک یم او له کومه ځایه راغلې یم ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پورته شه » احمد کمال ورته وویل « دا اوریدل زما کار نه دي » او هغه د خیمې څخه بیرون را ووت.

(۲۳)*****

لږه شیبه وروسته شپږ آسونه د قاهرې په لور روان شول ، په یوه احمد کمال سپور و او دهغې پسې په بل آس باندې نجلۍ سپره وه ، او دهغوی پسې د ساتونکو څلور اسونه یو د بل تر څنګ روان وو ددې ټولو تر شا په یوه اوښ باندې د دې شپږو کسانو خوراک څښاک او د سفر نور اړوند سامانونه بار کړل شوي و . تر قاهرې پورې لږو زیات شپږدېرش ساعته سفر و ، نجلۍ دوه ځلې هڅه وکړه چې خپل آس د هغه د اس سره یو ځای کړي ، خو دواړه ځلې احمد کمال ورته وویل چې خپل آس وروسته د ساتونکو د ډلې سره یو ځای کړه . ددې سفر په دوران کې ددې پرته هغه د نجلۍ سره بله خبره هم و نه کړه. د لمر د لویدلو وروسته احمد کمال دېراو له پاره قافله تم کړه.

احمد کمال د شپې یو ځل بیا نجلۍ ته په خپله خیمه کې ځای ورکړ خو رڼا ئې روښانه پریښوده ، هغه په خواږه خوب ویده شوی و ، کله ئې چې سترګې خلاصې شوی نو چا ئې په تندي لاس را کشاوه ، هغه نجلۍ د خپل ځان تر خوا و کتله ، د نجلۍ لاس دهغه په تندي باندې و ، احمد کمال په ډیره تیزۍ سره را پورته شو او کیناست ، وئې کتل چې د نجلۍ د سترګو څخه اوښکې را رواني دي ، هغه د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې و نیو او ښکل ئې کړ او د کوچنیانو په څیر په ډکه خوله په ژړا پیل وکړ . احمدکمال ورته کتل ، نجلۍ خپلې اوښکې وچې کړې او وئې ویل « زه ستا دښمنه یم، ستاسې هیواد ته د ځارګښنې له پاره او ستاسې د لوړ پوړو حاکمانو په خپلو منځو کې د جنګولو او د صلاح الدین ایوبي د وژلو دپلان سره د فلسطین نه دلته راغلې یم، خو اوس زما د زړه څخه دښمني وتلې ده ،»

«دا ولې ؟» احمد کمال ترې و پوښتل « ته خو ډیره بې زړه نجلۍ و ختې ، ته دخپل قوم او ولس سره غداري کوي ،تاسو خو چې را ځوړند هم شئ وائې چې په صلیب باندې ځاریږو !»

«ددې علت واوره » هغې ورته وویلې « ته لمړۍ نارینه ئې چې زما ښایست او زما ځوانې دې د کرکې وړ شې و ګڼله او هیسته ته دې پرینښود..... او که نه څه خپل او څه پردي ، ټولو زه یوه د لوبو نانځکه ګڼلم ، او ما هم د ژوندان هدف همدا شیان ګڼل چې د نارینه و سره لوبې کول هغوی ته دوکه ورکول او خپل عیش کول ، زما روزنه هم دهمدې هدف له پاره چې تاسې ورته بې حیائي اوفحاشي وائې شوی وه . خود ا بې حیائي زما له پاره یو هنر دي ، یوه وسله ده ، زه په دې نه پوهیږم چې مذهب څه شي دي ، او یا داچې دخدای احکام څه دي؟ یوائې د صلیب په هکله ماته د کوچنیوالي څخه دا په ذهن کې کینول شوي و چې دا دخدای له اړخه ورکړل شوی نښه ده اودا چې دا د عیسایت د عظمت علامه ده ، او دا چې عیسایت په ټوله نړۍ د حکومت کولو حق لري ، او دا چې مسلمانان د صلیب دښمنان دي که چیرې ژوندي پاته کیدل وي نو دصلیب په قدمونو کې ژوند تیر کړئ ،..... ما دغه څو خبرې د مذهب بنستیز اصول ګڼل ، ماته د مسلمانانو د جرړو او ریښو د پرې کولو روزنه راکړل شوی وه او هغه مې هم خپله مذهبي دنده ګڼله ،.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ایا ته خپل یو سالار (رجب) پیژنې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل ،

«هغه د خلیفه د ساتونکې ډلې سالار و » احمدکمال ورته وویل « هغه هم د سوډانیانو په برید او سازش کې شریک و ،»

«اوس چیرې دې ؟»

مالومه نه ده » احمد کمال ورته وویل « ماته یوا ځې دا حکم شوی دې چې رجب د فوځ تنبتیدلې عسکر دې ، هر چیرې چې تر سترگو شي هغه و نیسئ او که و تښتي نو په غشو ئې وولئ او وئې وژنئ ،»

«زه به درتهووایم چې هغه چیرې دې ؟» نجلۍ ورته وویلې « هغه په سوډان کې د حبشیانو سره دې ، هلته یوه ډیره شیرازه ځمکه ده ، هلته حبشیان نجونې د دېوتاگانو تر مخه قرباني کوي ، رجب اوس هملته دې ، زه پوهیږم چې هغه د فوځ یو تښتیدلې افسر دې ، مونږ درې نجونې دهغه سره یوځاې دفلسطین څخه را غلي وو.»

«هغه پاته دوه چیرې دي ؟»

نجلۍ یو سوړ اسویلې وکړ او وئې ویل « هغوی مړې شوی دي ، د همغوي مړینې زه بدله کړې یم ،»

نجلۍ احمد کمال ته یوه اوږده قصه واوروله ، او دا ئې ورته وویل چې څه ډول د فلسطین څخه د رجب سره یوځاې راغلی وه ، څه ډول حبشیانو دهغوی څخه ددوه نجونو د داختسلو او هغوی د دېوتا تر مخه د قرباني کولو له پاره په زور اخستل غوښتل ، رجب هغوی و نه شوی ساتلاې ، بیا څه ډول دهغه ځاېه را وتښتیدې اوبیا په لاره کې هغه دوه نوري څه ډول د توپان قرباني شوی اوبیا ئې ورته وویل « ما خپل ځان یو شهزادگۍ گڼله ، ما دپادشاهانو په زړونو حکمراني کړې ده ، خو هیڅکله مې هم دا فکر نه و کړی چې خدای هم شته او مړینه هم . زه ئې په گناهونو کې ډوبه کړې وم ، او زه هم همداسې په کې ور غرقیدم ، هغه ډوبیدل هم ډیر دخونده ډک و. خو ماته هغه سترې ځمڅارې را و ښول شوی چې دهغوی تر مخه د حلالو کړل شوو نجونو جسمونه ور اچول کیدل ، دا سترې ځمڅارې اوس د اوبو په څنډه ویدې پرتې وې ، دهغوی د ویرونکو جسمونو په کتلو زما وجود و لړزید . هغوی زما دغه جسم چې د پادشاهانو سرونه ئې ځانته ښکته کړي و ، دهغې سترو ځمڅارو د خوراک له پاره ورغورځاوه ، کله چې ما هغه تور ، بدشکله، حبشیان وکتل چې زما د جسم څخه زما د سر دېرې کولو له پاره راغلي و نو د مرگ د وزرونو پرکار زما تر غوږو کیده ، زما د وجود هر رگ را بیداریده ، زما له وجوده ماته وویل شوه ، د خپل ښایست او زړه وړونکې شکل اوصورت دا حال دې اوس ووینه ،... مونږ خپل سرونه په لاس کې نیولې و او دکوره وتلې و ، مونږ ئې په دې خاطر د رجب سره یوځاې د فلسطین څخه هلته ور واستولو چې دا شخص به زمونږ ساتنه کوي خو هغه هم ما ته لاس واچاوه.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ د هغه ځايه را و تښتيدو ، په توپان کې اسونه خپلواکه شول ، او و تښتيدل ، مونږ په صحرا کې کوم پناه ځاې نه شو موندلاې ، مونږ د توپان او آسونو په رحم وکرم پورې تړلی و. لمړی يوه نجلۍ و غورزيده ، ما و کتله چې هغه د اس لاندې شوه ، بيا دويمه نجلۍ د آس څخه را پريوته خو په رکاب کې ئې د پښې د نښتولو په اساس ، آس نژدې دوه دوه نيم ميلو پورې له ځانه سره کشوله ، دهغې چيغې زما زړه سره شکوي ، زه اوس هم د هغې چيغې اورم ، او تر هغې چې ژوندی اوسم دهغې چيغې به زما پر غوږو کې وي ، اوبيا هغه نجلۍ لاش و ګرځيد. زما آس هم دهغې سره يوځاې را ځغليده ، خو زما په واک کې نه و. خو د هغې نجلۍ لاش دهغې د اس سره يوځاې له مانه وروسته پاته شول ، زه اوس يواځې وم ، ماته خدای دهغه دوه نجونو د له منځه وړلو په واسطه و ښوول چې زما انجام به څه ډول وي ، هغوی زما څخه هم ډيرې ښايسته او چالاکه وي ، په هغوی کې د ښايست غرور هم و ، هغوی هم پادشاهان په خپلو ګوتو نڅول، خو په داسې ويريدونکې مرګ له منځه ولاړې چې څوک پرې خبر هم نه شول. اوس هغوی د شګو په نوم ورکې قبرونو کې ښخې شوی دي. زه ځانته پاته شوی يم د توپان غرار زما له پاره د مرګ خندا و ګرځيده ، ما دخپل سر د پاسه ، مخته ، شاته ، ښي او کيڼ لورې ته ، دبد روحو ، پيريانو او نورو بلاګانو خنداګانې اوريدې ، زه هسې بې عقله او ناپوهه نجلۍ نه يم ، زما دماغ روښانه دې خو زه پوه شوم چې خدای ماته زما د ګناهونو سزا راکوي ، داسې ويرونکی مرګ او داسې تباه کونکې توپان ، چې تاسې به هم ليدلې وي ، ماته خدای را په ياد شو ، ما خپل خدای په لوړ اواز را وباله ، اوپه ژړا ژړا مې ترې دخپلو ګناهونو بښنه و غوښته ، اوبيا زه بې هوشه شوم....

« اوکله چې بيداره شوم نو ومی کتل چې زه ستاسو په لاسو کې يم، ستا د تور رنګ په کتلو سره زه خوشحاله شوم او و مې وويل چې ته به اروپائې ئې او زه به په فلسطين کې يم ، دهمدې دوکې له مخې مې له تا څخه په خپله ژبه و پو ښتل ، چې ايا زه په فلسطين کې يم ؟ کله چې زه پوه شوم چې زه دمسلمانانو په ولکه کې يم ، نوزما زړه يو ځل بيا ډوب شو ځکه زه د توپان څخه خوندي شوم خو زه ددښمن په ولکه کې راغلې وم، ماته د مسلمانانو په هکله ويل شوي وچې هغوی د ښځو سره د وحشي ځيرونکو په څير سلوک کوي ، خو تا له ما سره هغه ډول سلوک وکړ چې ماته ئې هيڅ هيله نه وه ، تا زما طلا او زما ښايسته وجود دواړه تکر کړل او هسې شيان دې وګڼل ، زه دومره ويريدلې وم چې ويل به مې چې هر څوک را ته تر لاسه شي ، خو ماته پناه راکړي او ما د خپلې سينی سره و لګوي ، خو ستا په اړوند ما ته تر اوسه پورې دا ډاډ نه و تر لاسه شوی چې ستا کرچار پاک دې ، ما دا هيله درلوده چې ته به د شپې له اړخه ماته زيان را ورسوی ، ما په خوب کې هم دهغه سترو څمڅارو ، توپان او هغه حبشيانو دهشت او ويره کتله ، زه د ويرې راپورته شوم نو تا زه له سينې سره و لګولم، اود کوچنيانو په څيردې ماته قصې کول پيل کړې او زما ويره دې ورکه کړه ، او کله چې شپه تيره شوه نوما د را ويښيدو سره سم ته د خدای په وړاندې په سجدې کولو و کتې ، کله چې تا د دعا له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې دې پټې کړې نو په هغه وخت کې ستا پر مخ باندې خوښي ، ارامي او رڼا وه ، زه شکمنه شوم چې ته انسان نه کومه فرښته ئې ، ځکه هيڅ انسان د طلاو او زما په څير د ښايسته نجلۍ څخه ځان خوندي ساتلې نه شي ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ستاپه مخ باندې سکون اوخوښي کتلې وه ، اودې سکون زه و ژړولم ،ما غوښتل له تا څخه و پوښتم چې تا ته دا سکون چا در کړې دې ، ستا وجود پر ما دومره اغيز و شينده ، چې ما ستا په څير د يوه انسان دوکه کول ډيره ستر ګناه وګڼله ، ما غوښتل تا ته داووايم چې زه به تا ته په خپل اړوند هره خبره ډاګيزه کړم، خو دهغې په بدل کې ماته هغه کړچار اوسکون را کړه او زما د زړه څخه هغه دهشت لرې کړه چې ماته هر وخت اذيت راکوي خو تا زما خبره وانه وريده ،ځکه چې تاته خپله دنده تر سره کول تر هر څه ښه مالوميدل.»

هغې د احمد دواړه لاسونه و نيول اوورته ئې وويل « ته به اوس هم دا يو فريب او دوکه ګڼې ، خو زما د زړه خبره واوره ، زه به له تا څخه جدا نه شم ، ما پرون تاته د ګناه په لور بلنه درکړې وه او درته مې ويلې و چې ما خپله وينځه و ګڼه ، خو اوس به زه ټول عمر ستا په قدمونو کې په ناسته تيروم.ما خپله وينځه و ګرځوه او دهغې په بدل کې هغه سکون ماته راکړه چې د لمانځه د اداء کولو په وخت ستا پر مخ باندې ما کتلې و.»

«زه به هيڅکله هم تا ته ونه وايم چې تا ماته دوکه راکوي » احمد کمال ورته وويل « زما مجبوري داده چې زه خپل قوم او ولس او خپل فوځ ته دوکه نشم ورکولاې ، ته زما سره دهغوی امانت ئې ، او زه په دې امانت کې خيانت نه شم کولاې ، هغه سلوک چې ما له تاسره کړې هغه زما په دندوکې شامل دې ، او دا دنده به هغه وخت پاې ته ورسيږي چې زه تا اړوندې محکمې ته وسپارم ، او هغوی ماته حکم وکړي چې احمدکماله ته بيرته دخپلې دندې د اجراء له پاره ستون شه.»

هغه هغې ته دوکه نه ورکوله ، خو نجلۍ په ژړا کې ورته وويل « کله چې ستا سې حاکم ماته د مرګ سزا راکوي نو بيا ته زما لاس و نيسه ، اوس مې همدا يوه غوښتنه ده ، زه تاته داسې خبره نه کوم چې ما فلسطين ته يوسه ،زه ستا د دندې د اجرا په لار کې خنډ نه پيدا کوم ، خوماته همدومره ووايه، چې ما ستا مينه منلې ده. زه تا ته داهم نه وايم چې ما خپله ښځه کړه ، ځکه چې زه يوه ناپاکه نجلۍ يم ، زما روزونکو زه د تيرې په څير کړې يم ، زه په دې هم پو هيدم چې انسان څخه تيره نه شي جوړيداې اوهغه به يوه ورځ نه يوه ورځ مجبوريږي چې له چا څخه و پوښتي چې سمه لار کومه يوه ده»

شپه تيريدله اودوی دواړو خبرې کولې، احمد کمال ترې و پوښتل « دوی زمونږ هيوادته ستاسې په څيرد نجونو د راليږلو څخه څه کارونه اخلي ؟»

«ډير زيات کارونه ترې اخلي.» نجلۍ ځواب ورکړ ،« يو شمير د مسلمانو امراؤ په حرم سرايو کې دمسلمانې په لباس کې ور ننه باسي اوهلته بيا هغوی دخپلې روزنې په اساس په دې امراؤ او حکمرانانو باندې غلبه پيدا کوي ، په هغوی باندې د صليبيانو دخوښې وګړي ټاکي ، هر هغه حاکم چې د صليبيانو خلاف وي دهغوی پر خلاف عمل کوي ، مسلمانې نجونې دومره چالاکه نه وي ، هغوی په خپل ښايسته والي باندې مغروره وي ، هغوی د حرم سرايو له پاره ټاکل کيږي خو يو عيسايي يا يهودي نجلۍ هغه له کاره باسي او خپله غلامه ئې ګرځوي ، تر دې وخته پورې د اسلامي حکومت د اميرانو او وزيرانو او د کلاو دخاوندانو تر نيمائې زياتې پريکړې زمونږ دقوم په حق کې کيږي ، .....د نجونويوه بله ډله هم شته ،دا نجونې په اسلامی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونو دمسلمانانو سره ودونه کوي ، دهغوی کار دادې چې د شتمنو کورنيو د نجونو دماغ او کرچار ور خراب کړي ، دهغوی ځوانان په بدو لار سر کړي ، او دشريفو کورنيو د نجونو اوهلکانو تر منځه معاشقې پيدا کړي ، او زماپه خير نجونې پټ په پټه ستا په خير حاکمانو ته ورځي چې بيا هغوی زمونږ په لاسوکې لوبيږي ، هغو حاکمانو ته د طلائې سکو په شکل کې بدله ور کول کيږي ، هغوی زمونږ په خير د نجونو خوندي ساتنه په همدې توګه کوي تر څو هيڅ ډول شک پرې و نه کړل شي ، دا نجونې دلوړپوړو چارواکو تر منځ غلطې انګيرنې او رقابت را پيدا کوي اودصلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي پرخلاف تبليغات کوي. زه ئې هم ددوه نورو نجونو سره يوځاې د رجب تر خنګ دهمدې کارونو له پاره را استولې وم»

هغې د صليبيانو د پټو رازونو څخه پردې پورته کولې او دمسلمانانو د ايمان پلورلو قصې ئې ورته اورولې او احمدکمال ورته غوږ ايښې و.

*****(۲۴)

په دويمه ورځ د لمر د پريوتو نه ډير دمخه دا قافله قاهرې ته ورسيده ، احمد کمال علي بن سفيان ته ورغې او ددې نجلۍ په هکله ئې ټول راپور په تفصيل سره ورکړ. اونجلۍ ئې همغې ته ور وسپارله ، هغه ورته دا هم وويل چې رجب د همغه حبشيانو په لاس کې دي او هغه د هغې ځاې څخه ،چې حبشيان په کې نجونې خپلو د بوتاګانو ته قرباني کوي ، خپله نظامي هډه جوړه کړې ده. احمد کمال دا هم ورته وويل که چيرې هغه ته حکم ورکړل شي نو رجب به مړ يا ژوندې راوړي ، علي بن سفيان داسې کوم حکم ورنه کړ ، ځکه چې دهغې مقصد د تر لاسه کولو له پاره د هغه سره روزل شويو سپاهيانو شتون درلود. احمدکمال ورته هغه لاره و ښووله ، چې دهغې په واسطه تر رجبه پورې رسيدل اسانه و ، هغه ته دا لاره د نجلۍ له خوا د ورښول شوو خبرو څخه وروسته په فکر کې راغلې وه ، علي بن سفيان لا د پخوا څخه يوه ډله سوډان ته استولې وه ، هغه دنجلۍ څخه د تحقيق دمخه څلور کسه تکړه قومندانان را و بلل ، او هغوی ئې احمدکمال ته ور حواله کړل او ورته ئې وويل ، چې د احمدکمال د ورښوول شوی لارې مطابق دې د بر ژر د سوډان په لورې ولاړ شي. او د رجب د راوستلو هڅه دې وکړي ، هغه احمد کمال د بيرته ستيندو تر مخه د ارام کولو له پاره ارام سراې ته و استاوه، اونجلۍ ئې د خپله ځانه سره هملته تم کړه.

کله ئې چې د نجلۍ څخه لمړنۍ پوښتنه وکړه نو هغې ورته وويل چې که احمد کمال زما تر مخ ناست وي نو زه به د ټولو پوښتنو ځوابونه induced وايم، او که نه ژبه به هم خلاصه نه کړم که څه هم ما د جلاد په لاسو کې ورکړئ.»

علي بن سفيان احمد کمال را وغوښت او د نجلۍ تر مخه ئې کيناوه ، نجلۍ مسکۍ شوه او په وينا ئې پيل وکړ. هغې هيڅ هم پټ نه کړل ، خو وئې ويل چې که چيرې ماته سزا راکوئ نو زما يوه اخري غوښتنه ومنئ، او هغه دا چې زه د احمد کمال په لاسو مړينه غواړم ،» هغې په تفصيل سره دا خبره وکړه چې هغه اوس ولې د احمد کمال مريده ګرځيدلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان نجلۍ په بنديخانه کې د اچولو پر ځاې احمدکمال ته ورحواله کړه ، او پخپله د سلطان ايوبي څنګ ته ورغې ، هغې ته نجلۍ ټول هر څه ويلي و. هغې ويلي و چې « ستا باوري فيض الفاطمي زمونږ دښمن دې ، دا نجونې ټولې د همغې څنګ ته را تللي ،» دسلطان ايوبي سمدستي عکس العمل داو چې « هغه درواغ وائې او تاسې بې لارې کوي. فيض الفاطمي داسې انسان نه دې»

« درونده اميره !تا له ياده وويستل چې هغه فاطمي دې ؟» علي بن سفيان ورته وويل « شايد چې تا دا هم هير کړې وي چې دفاطميانو او فدائيانو تر منځ ژور اړيکې شتون لري ، دا خلک په هيڅ صورت ستا وفاداره کيداې نه شي.»

سلطان ايوبي په ډير ژور فکر کې ډوب شوی و. هغه غالباً په دې فکر کې و چې په چا باندې باور وکړي. د لږ څه ځنډ وروسته ئې وويل ،« علي ! زه تاته دا اجازه نه درکوم چې ته فيض الفاطمی و نيسې ، داسې کومه لاره جوړه کړه چې هغه د جرم دکولو په وخت کې ونيول شي ، زه غواړم هغه په همداسې موقع کې و نيول شي او دا موقع پيدا کول ستا کار دې ، هغه د جنګ او دفاع د څانګې په خير د حساسې اداري حاکم دې. د سلطنت ټول جنګي او دفاعي رازونه د هغه سره دي ، ماته ډير ژر دا سې ثبوت پيدا کول اړين دي چې هغه به په داسې يوه ستر جرم کې ککړ وي او که نه.

علي بن سفيان دهمدې کارونو پوه و. او خداې ورته دماغ هم د همدې کارونو له پاره ورکړې و. هغه د لږ څه فکر وروسته يوه لاره پيدا کړه او سلطان ايوبي ته ئې وويل « هغه نجلۍ چې دکومو مراحلو څخه تيره شوی او راغلې ده دهغې ويرې دهغې پر ذهن باندې ډير اغيز کړې دې ، او هغه د احمد کمال له پاره جذباتي شوی ده ځکه چې هغه وکړې هغه د دهشت او ويرې څخه خوندي کړې وه ، او د هغې سره ئې داسې سلوک کړې و چې دهغې پرته ئې خبرې هم نشواې کولې ، زه هيله من يم چې همدا نجلۍ به استعمال کړم.»

« هڅه وکړه او وګوره » سلطان ايوبي ورته وويل « خو دا په ياد ساته چې زه د څرګندو ثبوتونو او شهادتونو پرته تاته اجازه نه شم درکولاې چې فيض الفاطمي و نيسې ، زه تر اوسه پورې په دې ډاډمن نه يم چې هغه دې د دښمن په لاسوکې و لوبيږي.»

علي بن سفيان نجلۍ ته ورغې او هغې ته ئې خپله موخه بيان کړه ، نجلۍ ورته وويلې « که احمد کمال ووائې نو زه به په اور کې هم ور ودانګم ،» احمد کمال ورته وويل « لکه څنګه چې حکم کيږي همغسې وکړه. او ددوی په خبره ځان پوه کړه.»

«ما ته به ددې کار څه انعام راکړل شي ؟» نجلۍ و پوښتل.

ته به په خوندي توګه د فلسطين د شوبک تر کلا پورې ور ورسول شې» علي بن سفيان ورته وويل ،« او دلته به ته په پوره عزت سره و ساتل شې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه !» نجلۍ ورته وويل.«دا خو ډېر لږ انعام دي ، ماته زما د غوښتنې سره سم انعام راکړئ ، زه اسلام قبلوم او احمد کمال به زما سره واده کوي»

احمد کمال په صافه توګه ددې خبرې څخه انکار وکړ. علي بن سفيان هغه بيرون وويست ، احمد کمال ورته وويل «چې بې شکه دا به اسلام و مني خو زه به بيا هم هغه د اسلام دښمنه ګڼم.» خو علي بن سفيان ورته وويل «دهيواد او ولس د سلامتيا په خاطر به ته دا قرباني ورکوی» احمد کمال بلاخره دهغه خبره و منله ، او دننه ولاړ او نجلۍ ته ئې وويل چې «څرنګه چې زه تر اوسه پورې تا بې باوره ګڼم نو په دې خاطر مې له تاسره د واده کولو څخه ډډه کړې ده ، خو که چېرې ته ثابته کړې چې ستا په زړه کې زما د مذهب له پاره دقربانۍ جذبه شته نو بيا به زه ټول عمر ستا غلام و اوسم.»

نجلۍ علي بن سفيان ته وويل «ووايه چې زه اوس څه وکړم ؟ اوزه به دا هم ووينم چې مسلمانان څومره په خپله وعده باندې ولاړ خلک دي ، زما يو شرط به داوي چې احمد کمال به له ما سره يو ځاې وي»

علي بن سفيان دهغه همدا شرط هم و مانه ، او خپل يو کس ئې را وباله او د احمد کمال اونجلۍ له پاره ئې د اوسيدو د انتظام له پاره حکم وکړ. هغه دروازه و تړله او نجلۍ ته ئې د احمد کمال په شتون کې دهغې دندې ورو ښودلې.

*****(۲۵)

د علي بن سفيان سرتيري په درېيمه ورځ د حبشيانو هغه مقدس ځاې ته ور ورسيدل دکومه ځايه چې دا نجونې را تښتيدلې وی ، او چېرې چې اوس رجب د حبشيانو په قيد کې و . دوی شپږ کسان و چې ټول په اوښانو سپاره و ، هغوی خپل کالي بدل نه کړل ، هغوی د مصري فوځ په بڼه کې و دهغوی سره توري ، برچې ، غشي او ليندۍ هم وي ، هغوی ته احمدکمال دنجونو حال بيان کړې و او د همغې په مطابق علي بن سفيان هغوی ته لاره ښوولې وه ، هغوی په دې غرنۍ سيمه کې دننه ورغلل، دې غرونو هلته د يوې ټينګې کلا شکل خپل کړې و. مالومه نه وه چې يوه برچه له کومه راغله او ددوی تر مخ پر ځمکه کې ور ننوتله ، ددې مطلب دا و چې تم شئ.تاسې په محاصره کې ياست ، هغوی و دريدل او حبشي پروهت ورته مخته راغې ، چې خپل درې کسه حبش ملګرې ئې له ځانه سره درلودل ، حبشي هغوی ته اخطار ورکړ چې هغوی اوس د حبشيانو د پټ ناستو خلکو د غشو لاندې دي ، که چېرې دوی کوم غلط حرکت وکړ نو ددوی څخه به يو هم ژوندې ولاړ نه شي.

هغوی ټولو خپلې وسلې حبشيانو ته ورکړې او دخپلو اوښانو څخه لاندې را کوز شول ، د هغوی مشر د حبشي پروهت سره لاس ورکړ او ورته ئې وويل « مونږ ستاسې دوستان يو د محبت په خاطر دلته راغلي يو، او ستاسې محبت به له ځانه سره ورو ،.... ايا تاسې دهغه درې نجونو قرباني کړېده ؟

مونږ د هيڅ نجلۍ قرباني نه ده کړې» پروهت په غضب سره ورته وويل. «تاسې ولې پوښتنه کوئ ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ د مصر د فوځ باغيان يو » د ډلي مشر ورته ځواب ورکړ « مونږ ستاسي دهغه فوځ سپاهيان يو چې دمسلمانانو څخه به ستاسو دد يوتاګانو د سپکاوي بدله اخلي ، مونږ ته ستاسو خلکو ويلي و چې هغوی ته ماته په دې خاطر ورکړل شوه چې هغوی د نجونو قرباني نه وه ورکړې ، مونږ د رجب سره و مونږ هغه ته ويلي و چې مونږ به دري فرنګي نجوني را تښتوو او دلته به ئې را رسوو ، او د بو ي پر ځاي به دري واړه قرباني کوو. او د ديوتا سترو ځمځارو ته به ئې ورغورځوو ، مونږ د ډيره لري څخه دري نجوني په يوه بهانه را وتښتولې او هغوی مو رجب ته ورحواله کړې ، هغه هغوی له ځانه سره دلته راوړې وی ، اوس مونږ ددې په خاطر را غلو چې د نجونو قرباني شوی هم ده او که نه ؟»

حبشي پروهت په دوکه کې و لويد ، هغه ورته وويل « رجب زمونږ سره ډيره بې ايماني کړې ده ، هغه نجوني له ځانه سره راوړې وی خو دهغه نيت خراب شوی واو بيرته ئې نجوني ددې ځا يه څخه تيښتي ته مجبوري کړې ، خو مونږ هغه پرې نه ښوده چې و تښتيږي. هغه ته مو پوره سزا ورکړې ده ، خونجوني زمونږ له لاسو وتلې دي. ايا تاسو يوځل بيا ددوه همداسې نجونو د راوستلو مرسته کولاي شئ ؟ ددېوتا ګانو قهر ورځ په ورځ ډير زياتيږي.»

«مونږ به ضرور ددې تياري وکړو » قايد ورته وويلې، « تر لږو ورځو پورې به مونږ دوه نورې نجوني دلته راوړو ،مونږ تر رجبه پورې يوسئ ، مونږ به د هغه څخه و پوښتو چې نجوني څه شوی؟»

حبشي پروهت ټول له ځانه سره يوړل ، هلته په يو ځاي کې د خاورو څخه جوړ شوی يو لوښي ايښول شوی و چې د همداسې يوه بل لوښي په واسطه پټ کړل شوی و ، پروهت پورتني لوښي پورته کړ او په هغې لاندې لوښي کې ئې لاس ور ښکته کړ خوکله ئې چې لاس بيرون را وويست نو په لاس کې ئې د رجب سر و ، دهغې مخ او شکل بلکل سلامت و ، سترګې ئې نيم خلاصه وی او خوله ئې بنده و ه. دهغې سر ئې د هغې دجسم څخه غوڅ کړې و دهغه څخه اوبه څڅيدلې ، دا کومه دوائې وه چې حبشيانو په کې د رجب سر ايښودې و ، تر څو خراب نه شي پروهت ورته وويلې « دهغه جسم مو په سترو ځمځارو وخوړ ، او دهغه ملګري مو ژوندي په هغه ډنډ کې سترو ځمځارو ته ور حواله کړل ، ځکه سترې ځمځاری د ډيره وخته را هيسې وږی وی.

« که چيرې تاسې دا سر ماته را کړئ نو مونږ به ئې ټولو ملګرو ته و ښايو» يوه ورته وويل « او هغوی ته به ووايو چې هر هغه څوک چې د انګوک د ديوتاګانو سپکاوی و کړي نو انجام به ئې همداسې وي.»

«تاسې دا سر په دې شرط له دې ځايه وړاي شئ چې سبا د لمر دپريوتو دمخه ئې بيرته دلته راورسوئ.» پروهت ورته وويلې «دا د انګوک د ديوتا ملکيت دې ، که چيرې بيرته ئې را نه وړئ نو بيا به ستاسو سرونه له جسم څخه جدا کړل شي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دریيمه ورځ د رجب سر د سلطان ایوبي په قدمونو کې پروت و او سلطان ایوبي په یوه ژور سوچ کې ډوب ناست و.

دهمدې شپې پيښه ده --- احمد کمال او نجلۍ دهغې خونې په برنډې کې ويده و چې د هغوی د اوسيدو له پاره هغوی ته ورکړل شوې وه، په دې ځاې کې اوس هغوی نژدې شپږ ورځې تيرې کړې وې ، په دې وخت کې به نجلۍ احمد کمال ته ویل چې هغه سمدستي مسلمانيدو ته تياره ده ، او احمد کمال دې ور سره واده وکړي ، مګر احمدکمال بواځې همدا يو ځواب ورکاوه « ته تر هر څه لمړۍ خپله دنده تر سره کړه » نجلۍ دوه درې ځله ددې اندېښنه ښکاره کړې وه چې دوکه به ورسره وکړل شي ، احمد کمال هغه تر اوسه دخپله ځانه دېو لاس لرې کینولو هڅه کوله ، تر دې وخته پورې د نجلۍ د زړه څخه هغه ویره هم تللې وه ، او اوس هغه په پوره عقل او فکر سره خپله خبره کولاې شوه.

په دې شپه هغه او احمد کمال په برنډې کې ويده شوې و ، بيرون يو سپاهې د هغوی په ساتنه ولاړ و ، دنيمې شپې څخه لږ دمخه ساتونکې د هغه ځاې د شاوخوا ګرځيدو په خاطر سوکه سوکه ولاړ نو يو چا دشا له اړخه دهغه ګردن په بازوګانو کې و نيوه ،او سمدستې ئې دهغه پر خولې باندې ټوټه کينبوده، دهغه لاس او پښې ئې په رسيو باندې کلکې و تړلې ، دا څلور کسان و د کور دروازه د دننه څخه بنده وه ، يو کس ددېوار سره شا يو ځاې کړه او ودريد اوبل دهغه په اوږو باندې و خوت او ددېوال څخه ئې اخوا ټوپ کړ. هغه له دننه څخه دروازه پرانستله ، هغه پاته درې کسان هم دننه ور ننوتل ، دهغوی څخه يو چې تر ټولو زيات ځواکمن و دنجلۍ په خوله باندې ټوټه کينبوده ، د نجلۍ تر را ويښيدو پورې هغه نجلۍ تر فشار لاندې و نيوه اوبيا ئې را پورته کړه او په اوږو ئې را واړوله ، درې نورو کسانو احمد کمال په رسيو کې و تاړه او په خوله ئې ددې ټوټه و تړله اوپه خپل کټ ئې همغسې تړلې پريښود. هغه ته د دفاع له پاره هيڅ وخت نه و تر لاسه شوی ، بيرون وتلو سره سم هغوی نجلۍ په کمبله کې را ونغاړله ، چې که څوک ئې ووينې نو دا ګمان و نه کړي چې هغوی نجلۍ په اوږه را اړولې ده.

د ښاره دباندې د فرعونيانو د وخت ورانې ويجاړې کنډرې وې دهغوی په اړه به خلکو ډيرې ويرونکې خبرې کولې ، او ويل به ئې چې په کنډرو کې يو ستر غر دې ددې غره په سورې کولو سره هلته ډيرې زياتې خونې جوړې کړل شوی دې او بيا ددې هر ې خونې لاندې نورې خونې شتون لري هلته همغه څوک د تللو جرأت کوي چې دهغې د لارو څخه ښه خبر او د بيرته راوتلو لارې ور ته مالومه وي. د ډيرې مودې را هيسې چا هغې کنډروته د ورننوتلو جرأت نه کاوه ، ويل کيده چې هلته دننه د پيريانو او دېوانو ځاې ځيګې دې. او هلته د مارانو شتون خو اړين و ، دمارانو له ويرې به څوک ددې کنډرو دمخې تيريدل هم نه. په هر صورت ددې ځاې په هکله ډير ويرونکې ويرونکې خبرونه خپاره شوې و . خودې هر څه سره سره بيا هم هغه څلور کسان چې دا نجلۍ يې را تښتولې وه په همدې کنډرو کې ور ننوتل ، او داخل هم داسې شول لکه ددوی خپل کور چې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دغه غار شکله خونو ته د غلام ځاېو او تورو تیارو کوټو څخه د کوم ځنډ پرته تیرشول ، مخته د مشالونو روڼاګانې وی دهغوی د قدمونو د شور سره به شوپرکونه الوتل ، او په ځمکه به یو شمیره ځمکني خزنده ګانو ځانونه خوندي کول ،... هغوی د غره په منځ کې یوې جوړې شوی خونې ته ورننوتل ، هلته یو کس مشال په لاس ولاړ و او هغه بیا ددوی تر مخ مخ روان شو . مخته زینې وی چې لاندې کوزیدلې ، هغوی ټول لاندې ښکته شول او په یوه اړخ کې یوې پراخې خونې ته ور داخل شول . هلته په فرش باندې بستره غوړیدلې وه. چې تر څنګ ئې یو ښکلې درۍ هم وه . خونه ښایسته کړل شوی وه ، نجلۍ ئې په بستره وا چوله او د هغې د خولې څخه ئې ټوټه لرې کړه ، نجلۍ په غصې سره وویل« ولې مو زما سره داسې سلوک وکړ ؟ زه به و مرم خو هیڅوک به ځانته نژدې پرې نږدم»

« که چېرې ته مو دهغه ځاېه نه وائې راپورته کړې نو سبا سهار به ته جلاد ته ور حوال کړل شوې وې» یوه سړې و رته وویل . « زما نوم فیض الفاطمي دې ، ته ما ته راتللې ، هغه پاته دوه نورې څه شوی ؟ ته څه ډول ځانته و نیول شوی ؟ رجب چېرې دې ؟»

نجلۍ ډاډمنه شوه اووئې ویل « زه د خدای شکر کوم چې هغه زه د ډیرو سترو سترو مصیبتونو څخه خوندي کړې یم ، اوس خپل ځاې ته را ورسیدلم » هغه فیض الفاطمی ته د رجب ، حبشیانو ، توپان او ددوه نجونو د مړینې او د احمد کمال په لاسوکې د ورتللو ټول داستان په تفصیل سره بیان کړ . فیض الفاطمي هغه ته تسلي ورکړه او هغه څلورو کسانو ته ئې چې دا نجلۍ ئې دلته راوړې وه د سروزرو شپږ شپږ ټوټې ورکړې او هغوی ته ئې وویل « تاسې اوس په خپلو ځاېو باندې و دریږئ ، زه لږ وروسته ځم ، دا نجلۍ به دوه درې ورځې همدلته اوسیږي زه به هم دشپې له اړخه دلته راځم ، کله چې بیرون دهغې لټون پائې ته ورسیږي نو بیا به ئې ددې ځاېه څخه یو سم.»

هغه څلور واړه کسان ولاړل ، او د کنډرې په داسې ځاېو کې کیناستل چې بیرون ترې څارنه کیداې شوه ،د فیض الفاطمي سره دلته یواځې یو کس پاته شو او هغه هم د مصري فوځ قومندان و . فیض الفاطمي په خپلې بریا باندې ډیر خوښ و خو د هغه دوه نجونو مړینې خفه کړې و . هغه ته تر اوسه پورې د رجب دانجام په هکله مالومات نه و . هغه وویل « د هغه ځاېه د رجب را ویستل اړین دي ، هغه د علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي د وژلو څه انتظام کړې دې خو ما ته ئې تر اوسه مالومات نه دې راکړې ، غالباً چې هغه به د فدائیانو سره معامله کړې وي ، ددې دواړو وژل اوس ډیر زیات اړین دي ، اوس باید مونږ کومه نوې منصوبه جوړه کړو . زه به د نورو ملګرو سره خبرې کوم او تا ته به ئې سبا سهار ووایم . اوس ته ارام وکړه ، زه به بیرته ولاړ شم»

«ایا صلاح الدین ایوبي پر تا باور لري ؟» نجلۍ ترې وپو ښتل .

«ډیر زیات ، دومره زیات چې د خپلو ذاتی خبرو په هکله هم له مانه مشوره اخلي ، » فیض الفاطمی ورته وویل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما ته څرګنده شوې ده چې په لوړ پوړو چارواکو کې د صلاح الدين ايوبي د وفادارو شمېره ډېره ده.» نجلۍ ورته وويل «او دا چې فوځ هم دهغه وفاداره دي.»

«دا صحيح ده ،» هلته ناست يو قومندان ځواب ورکړ« د هغه د ښارکښۍ محکمه ډېره هوښياره ده هر څېرې چې څوک سر را وچتوي هغه په نښه کوي او له منځه ئې وړي ، په لوړو پوړو چارواکو کې دوه نور هم شته چې د صلاح الدين ايوبي پر خلاف کار کوي ، د هغوی نومونه به محترم فيض الفاطمي تاته ووائي.

فيض الفاطمي ورته دوه نومونه واخستل اوپه مسکا سره ئې نجلۍ ته وويل ، « تا ته به په لوړه سطحه کار کول په مخ کې وي ، يواځې ددوه کسانو تر منځ ټکر پيدا کول دي او دوه نورو کسانو ته زهر وکول دي ، او دا کار ته په اسانۍ سره کولاې شې ، خو اوس دا ستونزه را پيدا شوې ده ، چې مونږ تا کوم محفل ته نشو استولاې ، ته به د حجاب لرونکې مسلماني نجونې په څير کار کوې ، او که نه و به نيول شې. شوني ده چې زه تا بيرته فلسطين ته واستوم، او بله کومه نجلۍ را وغواړم چې هيڅوک ئې و نه پيژني ، زما ډله ډېره ذهينه او فعاله ده، دا د سالارانو ځخه د ټيټې رتبې د خلکو ډله ده ، دغه څلور کسان چې ته ئې دومره په زړه ورتيا دلته را وړې ئې دهمغې ډلې خلک دي ، مونږ د ايوبي په فوځ کې بې اطميناني خپره کړې ده ، قوم او فوځ يو له بله لرې کول اودهغوی تر منځ يو دبل پر خلاف کرکه را پارول اړين دي ، په دې وخت کې حالات دادي چې شامي او ترکې عسکر په مصري خلکو کې دخپل ښه سلوک ، کرچار او جنګيدو له مخې ډېر زيات محبوب او مقبول دي او هغوی ته خلک د عزت په سترګو ګوري ، سوډانيانو ته د ماتې د ورکولو وروسته هغوی ددې ځاې د اوسيدونکو په زړونو کې ځانو ته د عزت ځاې پيدا کړې دي. مونږ ته اړينه ده چې دفوځ دا د عزت مقام زخمي کړو . سالاران او د فوځ نور حکام بايد رسوا رسوا کړو ، ددې پرته مونږ د صليبيانو او سوډانيانو سره هيڅ مرسته نه شوکولاې، د بيرون يرغل به ناکامه وي ، فوځ به هغوی کاميابيدو ته پرې نږدي. قوم به هم د فوځ تر څنګ و دريږي ، که په هغه وخت کې له يوه لورې سوډانيان او له بلې لورې صليبيان په يوه وخت کې يرغل وکړي نو قوم او فوځ به يو شې او د قاهرې څخه به داسې يوه کلا جوړه کړي چې بيا به ئې سوبه شوني نه وي.د قاهرې د سوبې له پاره به مونږ څمکه هوارو و ، دخلکو په ذهنونو کې به وهم ، او انديښني ور ځاې کوو ، او د ځوانانو کرچار کې به جنس پالنه او اوارګي را پيدا کول وي.»

«ماته څو ويل شوي چې دا کار د تيرو دوو کالو را پديخوا روان دې » نجلۍ ترې و پوښتل.

« څه خاصې برياوې مو په برخه شوي هم دي»فيض الفاطمي ورته وويل « په بدکارۍ کې ډېرښت راغلي ،خو هلته صلاح الدين ايوبي له يوه اړخه مدرسې پرانستې دي او د بله اړخه ئې په جوماتو نه کې د جمعې د خطبې څخه د خليفه نوم هم لرې کړې دې ، او ځوانانو ته ئې عسکري روزنه ورکول پيل کړي دي.

*****(۲۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره لاهمدې ځاې ته رسيدلې وه چې دهغو څلور کسانو څخه يوئې راغې او فيض الفاطمی ته ئې وويل « اوس بيرون مه وځه ، ډير ګړ بړ دې.»

فيض الفاطمي وويريد. دهمغه سرې سره بيرون ولاړ ، په يوه لوړ ځاې کې پټ و دريد او وئې کتل ، دنيمائې شپې سپوږمۍ ټول چاپيريال روښانه کړې و. هغه وويل ، تاسې لکه چې ډيره بې احتياطی کړېده ، دوی خو فوځيان مالوميږي ، د هغوی سره آسونه هم شته ، تاسې څلورو اړخونو ته ووينئ ،چې زه د کومې لارې څخه بيرون وتلاې شم.»

« ما کتلي دي ،» هغه سړي ځواب ورکړ ،« داسې تر سترګو کيږی چې مونږپه مکملې محاصرې کې يو ، ته هملته ولاړ شه ، مشالونه مړه کړئ ، او دهغه ځاېه د وتلو غلطې و نه کړئ ، هلته هيڅوک هم نه شي در رسيدلاې ،»

فيض الفاطمي په همغه کنډرو کې غائب شو ، او دا کس چې ساتنه ئې کوله د هغه لوړ ځاېه راښکته شو د دننه تللو پر ځاې د دېوال سره يوځاې سوکه سوکه بيرون ووت ، هلته بيرون شاوخوا پنځوس پياده فوځيان وو ، اوشل پنځه ويشت په آسونو سپاره وو. هغوی دا ټوله کنډره محاصره کړې وه. دا ساتونکې هغوی ته ورغې او د يوه فوځي څخه ئې وپو ښتل ، «علي بن سفيان چېرې دې ؟»کله چې هغه ورته وښوول شو نو هغه هم ورمنډه کړه ، دهغې ډلې قومنداني علي بن سفيان په خپله کوله ،دهغه سره احمد کمال هم و ، ساتونکي ورته وويل « دننه کومه داسې خطره نه شته ، له تاسې سره دوه کسان هم بسنه کوي ، زما پسې راځئ» دا ساتونکې د هغو څلورو کسانو څخه يو و چې نجلۍ ئې تښتولې وه،

علي بن سفيان دوه مشالونه رڼا کړل ، احمد کمال او نور څلور عسکر ئې له ځانه سره ملګري کړل ، او دهغې ساتونکې سره يو ځاې کنډرې ته ور ننوتل. هغوی وکتل چې يو سړې دکومې لورې څخه راغې او په منډه باندې دننه ورننوت ، لاربنود علي بن سفيان ته وويلې « دا دهغوی سړې دې او ددننه خلکو دخبرولو له پاره هلته ورغې ، تاسو لږ څه ګړندي شئ ،»

هغوی ټولو منډې کړې که چېرې دا خلک د لاربنود پرته وائې نو په هغه کږو وږو کې به بند پاته و اويا به له ويرې بيرته را ستانه شوي واې ، هغوی دخپل لار ښود سره يوځاې په ډيره ګړندې توګه مخته روان و، خو د يوه بله اړخه يوبل سړې په منډه راغې ، دوی دهغې همدومره اواز واوريد چې زه هغې لورې ته ځم ، تاسو ژر ژر راشئ ، داسړې ددې لارښود ملګرې و.

هغه هغې غرنۍ خونې ته ورسيد چې زينې ئې لاندې تللې وې ، هلته د لاندې څخه دوی ته اوازونه را تلل « له مونږه سره دوکه شوې ده ، دا دواړه د هغوی سړي دي ،» بيا د تورو د ټکر اوازونه واوريدل شو او دا اواز هم راغې « چې هغه هم ختم کړه چې ګواهي ورنکړي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفیان د احمد کمال سره یوځاې د مشال لرونکو په ملتیا په منډو منډو لاندې ورکیوت ، کله چې هغې کوټې ته ور ننوتل نو هلته د وینو سیلاب روان و . نجلۍ په ګیډه باندې دواړه لاسونه ایښې ناسته وه . دفیض الفاطمی سره چې کوم قومندان و هغه او یو بل کس د فیض الفاطمي او یوه ساتونکی سره په جنګ اخته و . علي بن سفیان فیض الفاطمی ته اخطار ورکړ ، خو کله چې فیض الفاطمي د خپل ځان پر خلاف ډیرې توري په هوا کې پورته وکتلې ، نو توره ئې و غورځوله ، احمد کمال منډه واخسته او نجلۍ ئې را و نیوله ، دهغه ګیډه څیرلې شوې وه ، احمد کمال د بسترې څخه څادر را پورته کړ او د نجلۍ په کیډه کې ئې ور ننویست ، او علی بن سفیان ته ئې وویل « که ماته اجازه وي نو زه به هغه بیرون یوسم ؟» علي بن سفیان ورته اجازه ورکړه ، احمد کمال نجلۍ په خپلو متو کې را واخسته ، هغه ډیره په تکلیف کې وه ، خو بیا ئې هم په خندا کې احمد کمال ته وویل .« ما خپل فرض پوره کړل او ستاسو مجرم مو و نیو .»

فیض الفاطمي او د نجلۍ تښتونکې څلور کسانو څخه دوه ئې ونیول شول ، پاته دوه کسان اویو قومندان چې د فیض الفاطمي سره ملګري و هغوی د علی بن سفیان کسان و ، دا یوه ډرامه وه چې دفیض الفاطمي د بالفعل نیولو له پاره جوړه شوې وه . نجلۍ پوره پوره مرسته وکړه خو هغه زخمي شوله ،دا ډرامه داسې تیاره کړل شوې وه چې د نجلۍ دخولې څخه ئې هغه پټ الفاظ مالوم کړل چې دهغوی ډلې یو بل ته د ورسیدو په خاطر استعمالول ، نجلۍ دا هم ویلي و چې هغه ته تر فیض الفاطمي پورې ورتګ و. علي بن سفیان خپل درې ذهینه جاسوسان استعمال کړل چې یو په کې قومندا ن هم و . هغوی ته ئې دا پټ الفاظ وویل ، او ورته ئې وویل چې هغوی دې د فیض الفاطمي پورې ځانونه ور ورسوي ، او هغه ته دې ووائي چې ددریو څخه یوه نجلۍ دلته رارسیدلې ده، خو هغه په هغه کور کې تر نظر لاندې ده ، چې دهغې ځاېه ئې بیرون ویستل اسانه کار دې ، هغوی ته دا هم ویل شوي و چې فیض الفاطمي ته د رجب د درواغو پیغام ورکړئ چې دا نجلۍ په څنګ کړئ او خپلې کړنې نورې هم ګړندۍ کړئ.

دې جاسوسانو په دریو ورځو کې دننه دننه فیض الفاطمی پورې ځانونه ور ورسول ، او هغه ته ئې دا ثابته کړه چې دوی د هغه د ځمکې د لاندې ګروپ وګړي دې. فیض الفاطمي ته دا خطره هم وه چې څرنګه چې نجلۍ تر ځارنې لاندې ده نوپه دې خاطر به د لږ څه تکلیف په ورکولو ووائې چې هغه هم دهغوی سره ملګرې دې. فیض الفاطمی ته خپله ساتنه هم اړینه وه ، په دې خاطر هغه د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړ. په دې پلان کې هغه دا قومندان هم له ځانه سره ملګرې کړ . هغه سرې ته د علي بن سفیان ددوو نورو ورلیږل شو کسانو په مرسته دا کار ورسپارل شوی و چې هغوی به نجلۍ پورته کوي او کنډرو ته به ې ور رسوي ، همدا کنډرې هغه د یوه وخته راهیسې خپل پټ مرکز ګرځولې و. کله چې پلان جوړ شو نو علي بن سفیان ته دهغې خبر ورکړل شو.هلته احمد کمال اونجلۍ ته ویل شوي و چې تاسې به پنځه شپږ ورځې هملته په برنډه کې ویده کیږئ ، او د شپې به نجلۍ تښتول کیږي په دې وخت کې به تاسو مزاحمت نه کوئ ، دکور تر مخه یو سپاهي تل پهره ورکوله ، په هغه شپه چې څوک په پهرې ولاړ و هغه سپاهي نه و بلکه د علی بن سفیان دمحکمې یو جاسوس و ، هغه ته مالومه وه چې د شپې به پرې برید کیږي اوداورته هم مالومه وه چې برید به څوک کوي او څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

به وي ، برید کونکي پخپله هم د هغه ملګری او دعلي بن سفیان دمحکمی غړی و ، که چیرې د فیض الفاطمي د ډلي څوک وي نو بیا خو ئې هغه په خنجر سره هلاکولې شو.

په دي شپه فیض الفاطمی او هغه قومندان دواړه کنډرې ته تللي و ، په هماغه ټاکلي وخت پر پهره دار باندې برید و شو . اونور ددېواله ور واوښتل ، په دي وخت کې احمد کمال ویښ پروت و هغه وکتل چې نجلۍ ئې پورته کړه ، خو خپلې سترګې ئې ترلې وي اوپروت و . هغه هغه وخت لاس و پښې وهل پیل کړل چې هغه په رسیو کې تړل شوی و ، نجلۍ ئې کنډرو ته ورسوله ، دا ډرامه په دې خاطر و لوبول شوه چې فیض الفاطمی د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړې و ، اوپه هغه کې ئې خپل دوه کسان ور شامل کړي و . هغه ته دا ښکاره کول و چې دا دریښتیاو تښتول دي ، چې په کې هیڅ ډول دوکه او فریب نه شته. ان تر اخري وخته پورې هغه ته کوم شک را پیدا نه شو. د تیښتې وروسته علي بن سفیان د ساتونکي او احمد کمال رسئ را پرانستې دهغوی لاس او پښې ئې خلاصې کړې ، هلته پیاده اوسواره هم تیار و ، د لږڅه ځنډ وروسته هغوی هم د کنډرو په لور روان شو او کنډر ئې په محاصره کې واخسته.

دوی تر ټولو د مخه د علي بن سفیان یوه سړي وکتل او همغه ولاړ او هلته ئې فیض الفاطمي ته خبر ورکړ ، هغه ئې بیرون راوست او محاصره ئې ورته وښودله ، اودا مشوره ئې ورته ورکړه چې همغې کمرې ته بیرته ولاړ شي ، هغه ئې بیرته و لیږه او پخپله همدا سړي بیرون را ووت اوعلي بن سفیان او احمدکمال ئې له ځانه سره کړل او دننه ور ننوتل ، دا دهغه سړي پوهه او درایت و چې فیض الفاطمي ئې بیرته همغې کمرې ته ولیږه ځکه که چیرې هغه د کنډرو په نورو ورانو ویجاړو کې ځان وهلي وی نوبیا به ئې نیول دومره اسانه نه و. کنډرې ډیرې پراخه او خورې ورې وی ، او دننه تیاره هم وه ،او دېوچاتعاقب کول ددې خطر را ولاړوه چې هسې نه چې خپل کسان په کې ووژل شي. بلکل په هماغه اخری وختو کې فیض الفاطمی خبر شو چې قومندان او هغه دوه نور کسان دده ملګری نه دي بلکه هغه ئې په دوکې او فریب سره دلته راوړې دي. دنجلۍ ښځه دا غلطي وشوه چې د هغې دخولې ښځه داسې الفا ظ راووتل چې دهغې ښځه دا په ډاګه کیدله چې هغه هم په دې دوکې کې شریکه ده .دفیض الفاطمي دوه ملګري چې هغه ته ور ورسیدل ،نود دوکې ښځه پرده پورته شوه ، او جګړه پیل شوه. فیض الفاطمي دنجلۍ په ګیډه کې د توري نوکه ور ننویسته او دهغې ګیډه ئې پرې و څیرله ، هغه نجلۍ په دې خاطر وژله چې دده پر خلاف دشاهدۍ له پاره ژوندۍ پاته نه شي.

فیض الفاطمي او دهغه نور ملګري ئې په بندیخانه کې ور واچول ،علي بن سفیان هغوی په یواځې یواځې ځابو کې کینول او هر یوه ته ئې د رجب سر و روښوده ، او ورته ئې وویل « دخپل دوست انجام مو ووینئ ، که چیرې تاسې ددې هیله لرئ چې تاسې ته به سمدستي سزا درکړل شي نو دا خیال د ذهنونو څخه وکاږئ ، تر هغې چې خپله ټوله ډله مونږ ته را و نه ښایاست ، نو تاسو به په همداسې شکنجو کې و ساتم ، نه به را نه ژوند وکړئ اونه به مو مرګ ته پریږدم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ حالت ښه نه و ، طبيبانو او جراحانو د هغې د خوندي پاته کولو هرډول هڅې کولې ، خو د غوڅو شوو کلمو هيڅ علاج نه کيده ، هغه بيا هم ډاډه وه او داسې مالوميده چې هغې ته د ګيډې ددې خطرناکه زخم هيڅ پرواه نه وي، دهغې يواځې يوه غوښتنه وه چې احمد کمال دې له ماسره دلته ناست وي ، سلطان ايوبي هم دهغې د پوښتنې له پاره راغې ، احمدکمال چې خپل سالاراو دمصر د فوځ اعلی قومندان وکوت نو د تعظيم له پاره و درېد خو نجلۍ هغه له لاسه و نيوه او له ځانه سره ئې کيناوه ، خو احمد کمال د سلطان ايوبي په شتون کې نه شو کيناستلې ، اخر سلطان هغه ته د نجلۍ سره د کيناستو اجازه ورکړه ، سلطان ايوبي د نجلۍ په سر د شفقت لاس را ښکود اوپه ډيره مينه ئې دهغې د روغتيا د حال پوښتنه وکړه.

دربيمه شپه احمد کمال د نجلۍ سر ته ناست و نو نجلۍ ترې په يوه ځانګړې لهجې سره و پو ښتل ،« احمده ! تا خو له ماسره واده کړې دې که نه ؟....ما خو خپله وعده پوره کړه ، تا هم خپله وعده پوره کړېده ؟ خدای به زما ګناهونه ماته ببښلې وي .»

دهغې ژبه غټه شوه ، هغې د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې کلک و نيوه ، خو کلکوالی بيرته په سستوالي باندې بدل شو ، احمدکمال سمدستی کليمه وويله، او نجلۍ ئې په خداې و سپارله ، په بله ورځ د سلطان ايوبي د حکم په مطابق هغه ئې دمسلمانانو په هديره کې خاورو ته وسپارله ،

فيض الفاطمي او دهغې ملګرو يواځې دوه ورځې اذيتونه وګالل ، او د خپلې ډلې ټول وګړی ئې په ګوته ګوته و ښول ، هغوی هم و نيول شول.

مراکشي پيښې ليکونکې «اسد الاسدي» د سلطان ايوبي دوخت د يوه کاتب په حواله ليکلې دي ، کله چې سلطان ايوبي د فيض الفاطمي دمرګ په سزا باندې لاسليک کاوه نو سلطان په زوره زوره و ژړل.

(۲۸)*****

د يوه قوم تهذيب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبيا د فوځ حملې ته اړتيا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسيږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه يوسئ نو په هغوی کې د جنسي جذباتو اور تازه کړئ(صليبي قومندان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کله چې عيسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځيد:(۷)

دا د (۱۱۷۱) زيږديز کال پيښه ده:

په قاهره کې يو جومات و، خو دومره لوی نه و چې خلک په کې دجُمعې لمونځ وکړي او دومره کوچني هم نه و چې د ورځې لمونځ کونکو ته ځاي ورنکړاي شي. دا د قاهرې په هغه سيمه کې پروت و چې د ښار سره نژدې بلکه د ښار بيرونۍ سيمه وه، ددې سيمې اوسيدونکي د منځنۍ او يا دهغې څخه د کمې درجې خلک و. هغوی مذهب ته خورا زيات درنښت دلود، خودا دهغوی بد نصيبي وه چې د ښووني او روزني څخه لرې او بې برخې پاته شوی و. هغوی به د جذباتي او زړه ورونکو ويناو څخه ډير ژر اغيزمن کيدل، او هغه به ئې ډيرې ژر منلې. صلاح الدين ايوبي چې کله مصر ته راغې او ددې ځاې څخه ئې نوې فوځ تيار کړ، نو په هغې فوځ کې ددې ځاې دکورنيو زيات وګړي ور شامل شوی و، دې کار دوه علتونه درلودل، يو داچې دا د معاش يواځنۍ ښه ذريعه وه، ځکه سلطان ايوبي د فوځ په معاشاتو کې په زړه پورې زياتوالې را وستې و، او تر ټنګ ئې عسکرو ته هم زياتې اسانتياوی ورکړل شوې وې. او بله علت ئې دا و چې دې خلکو جهاد خپله دېني فريضه ګڼله، هغوی د اسلام په نامه ځان او مال قربانولو ته تيار و، او په دې وختو کې ددې جذبې او احساس ژوندي ساتل ډير اړين ګڼل کيده. په سرکاري توګه هغوی ته ويل شوي و چې صليبي نړۍ د اسلامي يو هانو اوعالمانود نوم او نښې د ورکولو له پاره هرډول حربې په کار اچوي.

د تيرو شپږو اوو مياشتو را هيسې دا نوم ورکې جومات ډير مشهور شوی و او د شهرت علت ئې هم د مسجد نوی امام و. هغه به هره ورځ د ماختسن د لمانځه وروسته درس ورکاوه. مخکيني امام يواځې درې ورځې مخته په داسې يوې ناروغۍ ککړ شو او ومړ چې هيڅ حکيم او معالج ئې پيژنه و نه شوه کړاي، هغه به دکيدې د درد او د ګلمو د سوځيدو نه شکايت کاوه، او دهمدې شکايت څخه هغه و مړ. هغه يو عام مولوي و چې يواځې د جَمعې لمونځ به ئې ورکاوه، د هغه د مړينې نه يوه ورځ وروسته د سره او سپين مخ او سرې ږيرې خاوند يو مولوي را پيدا شو او پخپله ئې خلکو ته دامامت د دندې دتر سره کولو وړانديز وکړ. دهغه وړانديز خلکو و مانه، هغه چېرې په کومې چونږه کې اوسيده، دوه ښځې ئې دلودې. هغه خلکو ته وويلې چې هغه د علم ليواله او د مذهب په سمندر کې لامبو وهي، هغه د خلکو د څه ورکړې او نذرانې منلو ته په ښه سترګو نه ګوري، دهغه اړتياوی يواځې دادي چې هغه ته يو پراخه او ښه شانته کور تر لاسه شي، تر څو دخپلو دوو ښځو سره په عزت او حيا کې ژوند وکړي.

خلکو ورته هملته د جومات تر څنګ يو ځاي خالي کړ چې څو خوني ئې درلودې، خلکو و ليدل چې هغه د خپلو دوو ښځو سره دې کور ته را غې، ښځې ئې په تورو «بورکو» کې د سر نه تر پښو پورې پټې وې، ان تردې چې دهغوی لاسونه هم نه تر سترګو کيدل، او بوټان ئې هم په بورکو کې را پټ شوي و. خلکو ورته د ژوند د اړتياو وړ سامانونه ورکړل او هملته ئې اباد کړل. که څه هم خلک دهغه د ظاهري شخصيت د ليدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه ډېر زيات اغيزمن شوي و، خود هغه د اواز د خوږلني جادو هغوی بلکل دده مريدان و ګرځول. کله چې ددې جومات څخه هغه لمړې اذان وکړ نو هلته په سيمه کې د اذان په اوريدونکو کې چپتيا شانته را پيدا شوه. دېو پاک ترنم په څير ئې په ځمکه او اسمان کې يوه لړزه را پيدا کړې وه، دا داسې يو طلسم و چې هغه وګړي ئې هم جومات ته د لمانځه له پاره را ښکل چې په کورو کې به ئې لمونځ ادا ءکاوه او يا خوبه ئې بلکل لمونځ نه کاوه، په هماغه شپه هغه لمونځکونکو ته خپل لمړی درس ورکړ او هغوی ته ئې وويل چې پس له دې به هغه هره شپه همدلته درس ورکوي. په پنځه شپږو مياشتو کې هغه ددې سيمې وګړي خپل پيروان کړل، پخوا په دې جومات کې د جُمعي لمونځ نه اداء کيده، دغه امام چې په اصل کې يو عالم و د جُمعي لمونځ اداء کول هم پيل کړل،

د شپږ اوه مياشتو وروسته ددې جومات او عالم شهرت تر ډيرو ډيرو ځايو پورې ورسيد. ان تر دې چې د ښاره به هم يوشمير خلک دهغه درس ته را تلل. هغه چې د اسلام په کومو ډيرو بنسټيزو اصولو باندې زور راوړ هغه عبادت او خپل منځي مينه وه. هغه به د جګړي، جنګ او جدل پر خلاف درس ورکاوه، هغه د خلکو په ذهنونو کې دا خبره پخه کينولې وه چې انسان خپل تقدير پخپله نه شي جوړولاې، هر څه چې دي هغه د خدای په لاسو کې دي، انسان د يوه کمزوري چينجي په څير دې. ددې عالم بيان اودرس ډېر اغيزناکه وه. هغه به قران په لاس کې را اخيست او خپله هره خبره به ئې د قران په يوه آيت نه يوه آيت باندې ثابتوله. هغه به دصلاح الدين ايوبي هم ډير صفت کاوه، او زيات وخت به ئې ويل چې دا د مصر دخلکو د خوښۍ ځاې دي چې ددې هيواد امارت د اسلام د يو سرورکونکي سپيڅلي مجاهد په لاسو کې دې. هغه به د جهاد د فلسفې او مفهوم په هکله هم خبرې کولې، که څه هم دهغه دا خبرې د خلکو له پاره نوې وې خو خلکو به بياهم دکوم دليل پرته د سر په سترګو منلې.

يوه شپه د ماسختن د لمانځه وروسته هغه خپل درس پيل کړ نو يو سړې را پورته شو او پوښتنه ئې ترې وکړه «درونده عالمه! اللهؔ دې ستا د علم رڼا ان تر پيريانو او دهغه د نورو هغو مخلوقاتو پورې هم ور ورسوي چې مونږ ته نه تر سترګو کيږي، زه د خپلو اتو نورور ملګرو سره د ډير لرې ځاېه دلته راغلې يم، مونږ ستا د درس اوعلم اوريدلې و ځکه ستا خواته را غلو. که چېرې بې ادبي نه وي او د عالي مقام د خفګان سبب و نه ګرځي نو مونږ ته دجهاد په اړه لږ څه ووايه. مونږ په شک کې يو ځکه خلکو ويلې دي چې مونږ ته د جهاد مطلب غلط ښوول کيږي.»

اوه اته نور اوازونه هم را پورته شول « چې مونږ هم دا درس نه دې اوريدلې»

يوه وويل «دا د وخت اواز دې چې زمونږ په غوږونو کې ئې په غلطه توګه ورځاې کړې دې. مونږ غواړو په دې هکله صحيح خبره واورو.»

عالم ورته وويلې --« دا د قران اواز دې چې هيڅوک ئې نه شي بدلولاې، دا زما دنده ده چې د قران دا صحيح اواز زر کرته تکرار کړم تر څو هر هر غوږ ته ورسيږي،..... د جهاد څخه مقصد دا نه دې چې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځمکو د نیولو په خاطر دهغوی ځتونه ووهل شي ، د جهاد مطلب وژنه او داړه ماري هم نه ده او نه وینه تویول او تباهي را وستل دي.» هغه د قران یو آیت ولوست او دهغې تفسیر ئې داسې بیان کړ «دا زما علم او پوهه نه ده د اللهؕ فرمان دي چې تاسې به د بدۍ او ګناه پر خلاف جنګیږی ، او همدې ته جهاد ویل کیږي او دا ډول جهاد پر مونږ ټولو فرض شوی دي.—ایا تاسې نه دي اوریدلي چې اسلام د توري په زور نه دي راغلی بلکه د میني او محبت په واسطه خپور شوی دي؟ د جهاد مسئله وروسته را پیدا او ومروړل شوه ، دا هغه چا مروړلې ده چې د پادشاهۍ غوښتونکی دي ، عیسایان هم د نورو د هیوادونو د ولکه کولو او په خپلو سلطنتونو کې ئې د راګډولو له پاره جنګ او جګړی مقدس او پاک جنګ ګڼي اومسلمانان هم همدی د وژلو ، چوړولو او تباه کولو کار ته جهاد وایي ،دا یواځې د پادشاهیو د جوړولو او د خپل واک د ټینګښت یو ډرامه ده ، خلک د مذهب په نوم راپاروي او جنګوي ئې اوپه دې ترتیب دخپلو پادشاهیو بنسټونه ورکلکوي.»

«نو ایاد مصر امیر صلاح الدین ایوبي مونږ په غلطه لار وړي او جنګوي مو.» همغه کس چې دجهاد د صحیح مطلب د پوښتلو جرأت ئې کړې یو ځل بیا و پوښتل؟

«نه هیڅکله !» عالم ځواب ورکړ. «په صلاح الدین ایوبي دې د اللهؕ رحمت وي ، هغه ته چې مشرانو څه ویلي دي نو هغه د یوه ریښتوني مسلمان په څیر په ډیر ښه نیت سره په همغې عمل کوي. دهغه په زړه کې ئې د عیسایانو له پاره نفرت اوکرکه کرلې ده اوهغه د همغې په مطابق عمل کوي ، لږ څه غور و فکر وکړئ ، چې دعیسایانو او مسلمانانو تر منځ تو پیر څه دي؟ دواړه د یوه ګډ نبي خاوندان دي خو مخته راتلو سره په کې لږ څه اختلافات را ولاړ شول. سیدنا عیسيؑ د وروروګلوي او میني پیغام راوړې و ، او زمونږ رسولؐ هم د محبت پیغام راوړي ، نو بیا دا توري او ذرّې له کومه را پیدا شوی؟ دا شیان د هغو خلکو په لاسو را پیدا شول چې دخداې په دې پاکه خاوره ، چې پرې یواځې دهمغه حکمراني ده ، خپل حکومت اوحکمراني جوړول غواړي اود خدای بندګان خپل غلامان ګرځوي.....زه به د مصر د امیر په دربار کې حاضریږم او د هغه په خدمت کې به د جهاد د فلسفې اصلي موخې بیان کړم ، د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله، د ناپوهۍ او جهالت پرخلاف ډیر صحیح جهاد پیل کړې دې او تر څنګ ئې د خطبې څخه دخلیفه د نوم په لرې کولو سره ډیر ستر جهاد تر سره کړې دي ، هغه د مدرسو د جوړولو جهاد هم پیل کړې دې خو په مدرسو کې ئې دا خرابوالي را وستې دي چې هلته دمذهب او ټولنیزو روزنو تر څنګ نظامي روزني هم ورکولې کیږي ، کوچنیانو ته د خداې په نوم د غارت او لوټولو درس ورکول کیږي ، هغوی ته د توري داستعمال او غشي ویشتلو درس هم ورکول کیږي ، نوکله چې تاسې خپلو کوچنیانو ته توره ، کمان ، غشي او لیندی په لاس کې ورکړئ نو هغه ته به دا هم وایيئ چې په دې باندې به څوک وژنئ ، ښکاره ده چې تاسې به ورته څه انسانان په ګوته کوئ او ورته به وایاست چې دا ستاسې دښمن دي ،هغه له منځه یوسئ»

د عالم په اواز کې داسې اغیز و او په دلایلو کې ئې دومره راښکود و چې اوریدونکې ئې د جادو په څیر تر خپلې ولکې لاندې راوړي و.—هغه وویل « خپل کوچنیان ددوزخ له اوره په څنګ کړئ ، او که نه د هغوی سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به تاسې هم دوزخ ته ځئ ، ځکه چې دا تاسې یاست چې خپل کوچنیان په غلطو لارو باندې روزئ ، تاسې به ستاسې پادشاه او سالار جنت ته یو نه سې ، هغه دیني عالم او امام به مو وړي چې په لاسو کې ئې د مذهب اوعلم رښا نیولې وي ، لکه څنګه چې تاسې په دنیا کې د هغه پسې روان یاست نو دقیامت په ورځ به هم هغه تاسې د خپل ځان پسې وروسته جنت ته ننباسي. د قیامت په ورځ به هغه لاسونه چې د انسان په وینو سره شوي وي، د ټول عمر د لمونځونو او ټولو ښو کړچارونو سره یو ځاې دوزخ کې ور اچول کیږي. یوه بله خبره هم واورئ او هغه دا چې: تاسې خپل زکاتونه بیت المال ته ورکوئ او بیت المال د وخت د حاکم ملکیت دي ، په داسې حال کې چې زکات د غریبو او نادارو خلکو حق دې او د وخت حاکم نادار اوغریب نه وي نو په دې اساس ستاسې زکات چې بیت المال ته ځي په هغې دجنګ جګړې له پاره آسونه او وسلې اخستل کیږي اوبیا پرې انسانا ن وژل کیږي. په دې اساس دهغه فرض د اداء کولو په خاطر چې تاسې غواړئ جنت ته ولاړ شئ د همغې فرض په اداء کولو ستاسې ځاې دوزخ ګرځي ، په دې خاطر خپل زکاتونه بیت المال ته مه ورکوئ.»

عالم موضوع بدله کړه او وئې ویل «ډیرې داسې خبرې دې چې عوام پرې نه پوهیږی او که پوهیږې هم نو ثوک نه شته چې هغوی ته ئې ورو ښئې، ایا تاسو نه وینئ چې ستاسو تر منځ یو حیواني جذبه شتون لري؟ ایا تاسې د ښځو له پاره اړتیا نه محسوسوئ؟ اوایا همدا جذبه نه ده چې تاسې د بدکارۍ په لور را کاږي ؟... دا جذبه په خپله خدای پیدا کړې ده ،دا د کوم انسان له اړخه را پیدا شوی نه ده.تاسو ددې جذبې تسکین کولای شئ ، په همدې خاطر خداې تاسې ته حکم کړې دې چې په یوه وخت په خپلو کورونو کې څلور څلور ښځې ساتلاې شئ ، او که چیرې تاسې غریب یاست او یوه ښځه هم نه شئ کولای ، نو بیا کومې یوې ښځې ته څه ورکړئ او خپله دا حیواني جذبه ، چې خدای په تاسې کې پیدا کړې ده ،پرې تسکین کړئ. ځکه پخپله انسان هم دهمدې جذبې پیدا ابینت دي ، خو د بدۍ څخه ځان و ژغورئ ، یوه یوه ، دوه دوه ، درې درې او څلور څلور ښځې په کورنو کې و ساتئ ، داښځې او خپلې لونې په کورونو کې پټې و ساتئ ، زه وینم چې ځوانو نجونو ته هم عسکري روزنه ورکول کیږي ، هغوی ته هم د آس سپرلي او د اوښ ځغاسته وروښوول کیږي. د نجونو په مدرسو کې هغوی ته د زخمیانو ملهم پټۍ کول او دهغوی د خوندي ساتلو درس ورکول کیږي تر څو هغوی د جنګ په ډګر کې د زخمیانو څخه لیدنه وکړاې شي او که اړتیا ورته پیدا شي نو په جګړو کې ورګډې کړل شي.... دا یو بدعت دي ، خپلې لونې ددې بدعت نه وساتئ ، دا خبرې خپلو هغو دوستانو او ګاونډیانو ته هم ورسوئ چې جومات ته نه راځي ، د خداې په کارونو او احکامو کې ګوتې مه وهئ ، دا ډیره ستره ګناه ده.»

*****(۲۸)

کله چې عالم درس پاې ته ورساوه نو اوریدو نکې چې زیات شمیر ئې په جومات کې د ځاې د نشتوالي په خاطر بیرون د جومات د دېوالونو تر څنګ ولاړ و را پورته شول اوعالم ته ئې درخصتیدو په خاطر لاسونه ورکړل او بیرته ستانه شول. یو شمیر خو داسې و چې دهغه لاسونه ئې هم ښکل کړل ، او د ځان د ټیټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصافحه خو هر یوه وکړه. خلک ټول یو یو د هغه ځابه ووتل ، یواځې دوه کسان دعالم ترمخ ناست پاته شول. ددوی څخه یو هغه کس و چې دجهاد په هکله ئې پوښتنه کړې وه ، دې سړې یوه اوږده چوغه اغوستې وه ، یوه کوچنۍ شانته لونګۍ ئې په سر وه او دهغې د پاسه ئې یو ګلداره دستمال اچولی و.هغه اوږده توره ږیره او اوږده بریت درلودل ،د لباس له اړخه هغه دمنځنۍ طبقې څوک ښکاریده ، دهغه په یوه سترګه شین رنګه ټوټه تړلې وه ، چې دې تړلو دهغه یوه سترګه پټه کړې وه. د عالم د پوښتنې په اساس هغه ورته وویلې چې دهغې یوه سترګه خرابه شوې ده ، د هغه بل کس لباس هم مامولي شانته و. هغه هم اوږده او ګڼه ږیره درلوده ، اوس نو په جومات کې د عالم سره همدا دوه کسان پاته شوي و. ددوی سره نور شپږ کسان هم و چې د جهاد ددرس د زده کولو له پاره راغلي و. هغوی بیرون د جومات د دروازې تر څنګ ولاړ وو. شوني وه چې هغوی به د خپلو ملګرو انتظار کاوه.

«ولې ستاسې شک لا تر اوسه هم نه دې رفع شوی؟» عالم په خندا ترې وپوښتل.

«زه فکر کوم شک به رفع شوی وي» په سترګه پټې ایښي کس ورته وویلې.

«مونږ شاید همستا په لټه کې یو ، مونږ ټول مصر ولټاوه خو مونږ ته د جومات نښې نښانې او ځای څیړې غلط ښوول شوی و.»

«ولې په نیمائي مصر کې تاسې ته زما څخه بهتر او ښه عالم تر سترګو نه شو ؟»

« نه ! مونږ یواځې ستا لټون کاوه .» هغه سړي ځواب ورکړ.« ایا مونږ صحیح ځای ته را غلی یو ؟ ستا درس خو مونږ ته و ښووله چې مونږ یواځې ستا لټون کاوه »

عالم بیرون لورې ته وکتل او په ډیره بې پروائې سره ئې وویل ،« معلومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟»

«باران به کیږي » دپټې خاوند وویل.

«اسمان خو بلکل صاف دې»عالم ورته وویل.

«مونږ به د وریځو غرونو را وړو » په سترګې د شنې پټې خاوند ورته وویل.

عالم و خندل او په راز سره ئې ترې و پوښتل له کومه ځابه راغلي یاست.

« مونږ د یوې میاشتې را هیسې په سکندریه کې یو » هغه سړي ورته ځواب ووایه ،« او ددې تر مخه په (شوبک) کې و »

«مسلمان یاست»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فدائيان» د تړلې سترګې خاوند ورته وويل.«اوس مو مسلمان و ګڼه» او د خپل ملګري سره ئې په زوره وخندل. «زه تا ددې فن استاذ ګڼم ،» هغه بل سړي هم عالم ته وويل ،«ماته دا ډاډ نه کيده چې دا ته ئې ، ته ناکاميدلې نه شې.»

«او کاميابي هم اسانه کار نه دې » امام ورته وويل « تاسو به صلاح الدين ايوبي نه پيژنئ ، بې شکه چې ما د ټولو خلکو په زړه کې د جهاد او جنس په اړه د اسلامي نظرياتو پر خلاف شکوک را پيدا کړي دي ، خو هغه مدرسې چې صلاح الدين ايوبي پرانستی هغه به زمونږ برياوی مونږ ته په اسانۍ سره شوني نه کړي .» هغه تړي وپوښتل «تا ولې زما څخه و پوښتل چې زه د جهاد په هکله درس ورکړم ؟»

«مونږ ته په (شوبک) کې ويل شوي و چې ستا دپيژندګلوی تر ټولو ستره نښه همدا ده .» دتړلي سترګې خاوند ورته وويل .« دغه ټول الفاظ چې تا په درس کې وويل مونږ ته هملته ويل شوي و ، مونږ ته دا هم ويل شوي و چې ته به د جهاد وروسته د جنسي جذبي خبره هم کوی ، تا خپل درس په ډير ذوق سره ياد کړي دي.»

«زما څه نوم دې؟» عالم تړي و پوښتل ؟

« ايا مونږ په ازميښت کې اچوي ؟ او امتحان را څخه اخلي ؟» هغه سړي ځواب ورکړ ،« ايا ستا پر مونږ شک دي ؟ مونږ يو بل ته نوم نه بلکې نښې نښاني وايو »

«تاسو د څه له پاره راغلي ياست ؟» عالم تړي وپوښتل.

«فدائي د څه کار له پاره راځي !» هغه د تړلې سترګې خاوند ځواب ورکړ.

«تاسې ئې ولې زما خواته را ليږلي ياست ؟» عالم تړي و پوښتل.

« د يوې [اوښی] له پاره» هغه سړي ځواب ورکړ ،« له تاسره دوه دي ، مونږ به ئې تا ته نه وائې را ليږلې خو تا ته به دا خبر را رسيدلې وي چې د صلاح الدين يو نائب سالار د سوډانيانو سره د (شوبک) څخه ددرې اوښو سره ليږل شوی و ، دهغوی څخه يوه زمونږ د مقصد له پاره وه ، خو مالومه نه شوه چې پر هغوی څه وشول ، هغوی درې واړه له منځه ولاړې ، درجب کوپړۍ او يوه تر ټولو ښکلې اوښایسته اوښه صلاح الدين ايوبي ته را ورسيدل ، او هغه هم له منځه ولاړه.»

«هو !» عالم د افسوس نه په ډک اواز سره وويل .« مونږ ته ډير ستر زيان را ورسيد.د صلاح الدين ايوبي يو ډير ستر او کارکونکې سالار چې زمونږ په ولکه کې و د جلاد له توري تير شو...ځئ چې دننه ولاړ شو ....دا ځاې خوندي نه دي.»

هغوی دواړه د عالم سره پورته شول ، او بيرون را ووتل ، بيرون شپږ کسان ولاړ و خو ځانونه ئې په تياره کې خواره کړل.

*****(۲۹)

اوس نو هغوی دعالم په کور کې ور ننوتي و ، صاف اوپاک کور و ،څو خونې ئې درلودې ، ددوه درې خونو څخه په تیریدو سره هغوی یوې داسې خونې ته ور ورسیدل چې پر ځمکه خو وه خو د ځمکې لاندې مالومیده ، دهغې تر مخه څه هرزل برزل سامانونه پراته و ، د باهر څخه ئې دروازه تړلې وه او دا ترې ډاګیزه کیده چې د ډیرې مودې را هیسې نه ده پرانستل شوې او په راتلونکې کې به هم پرانستل نه شي ، دهغې په یوه اړخ کې کړکۍ وه ، هغه ته ئې لاس ور وړ اوهغه پرانستل شوه ، عالم دننه ولاړ ، او وریسې دا دوه نورکسان هم ورننوتل ، دننه خونه ډیره ښایسته جوړه کړل شوې وه. ددېوال تر څنګ یو طلائې جوړ شوی صلیب ځلیده ، دهغه یوې لورې ته د سیدنا عیسې (ع) انځور اوبل اړخ ته ئې د بي بي مریمې (ع) انځور ځړول شوی و.«دا زما ګرجا هم ده او پناه ځاې مې هم»

« د خطرې په وخت کې دې څه انتظام کړې دې؟» هغه یوه کس ترې په راز سره و پوښتل. « تا ته په کار نه و چې صلیب او دا انځورنه داسې ښکاره را ځوړند کړې»

«تردې ځایه د چا د راتللو خطره نه شته» عالم ځواب ورکړ او په مسکا کې ئې وویل: «مسلمانان ډیر ساده او احساساتي قوم دې او په احساساتي ویناو او راپارونکو دلایلو باندې ځان ځاروي. جنس د انسان ترټولو لویه کمزوري ده ، زه په دې خلکو کې دا کمزوري راپاروم، هغوی ته دا درس ورکوم چې څلور ودونه فرض دي ، او سو که سوکه ئې د بدکارۍ په لاره باندې روانه وم. دمذهب تر نامه لاندې په ټولو مسلمانانو کې بدې هم را ټوکولې شم او نیکې هم. په لاس کې چې قران و نیسې او خبره وکړې نو دا خلک په ډیرو احمقانه خبرو هم ډاډ کوې او دروا غ هم ریښتیا ګڼي، زما تجربه ډیره بریالۍ ده. مونږ ته زمونږ په خیر د یوې ډلې پیدا کولو ته اړتیا ده چې په جوماتونو کې کیني اوقران مجید په لاسو کې و نیسي او دهغې خلکو د جهاد احساسات او کړچار ووژني ، زه د ښځې په اړه د هغوی آند بدلوم ، صلاح الدین ایوبې هم د ښځو عسکرې روزنه پیل کړې ده، زه هغوی ته وایم چې ښځې په کورنو کې بندې وساتئ ، زه غواړم په دې ترتیب ددې قوم نیمائې ابادې بیکاره کړم»

«د فوځ پر خلاف کرکه او نفرت پیدا کول ډیر اړین دې » هغه د سترګې د پټې خاوند ملګرې ورته وویل: صلاح الدین ایوبې همدا کمال کړې دې چې قوم او فوځ ئې سره یو کړې دې. که هغه همدا اوس اعلان وکړې چې د بیت المقدس سوبې ته روان یو نو دمصر ټوله ابادې به ورسره یو ځاې ولاړه شي.»

« خو هغه دا سې اعلان کولې نه شي»عالم ورته وویل -« هغه یوه او عالم دې ، هغه احساساتي خلک نه خوښووي. هغه یواځې یو روزل شوی سپاهي په سل ناروزل شوو احساساتي خلکو باندې غوره ګڼي ، هغه په پوچو نارو د قوم د احساساتو سره لوبې کول نه غواړې ، هغه د حقیقت خبره کوي. دا زمونږ کار دې چې دا قوم د حقیقت او روزنې څخه لرې و ساتو ، او احساساتي ئې کړو. تر څو په دې قوم کې د شعور په ځاې جوش را پیدا شي ، هغه جوش چې په کې عقل او پوهه نه وي او ددښمن په لمرې غشي باندې له منځه ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ په دوی کې يو اځې جوش پريږدو ،تاسو واوريدل چې زه په خپل درس کې دصلاح الدين ايوبي ډير زياته ستاينه کوم.»

«دا خبرې اترې به وروسته کوو » هغه سړي ځواب ورکړ ،« هغه دواړه اوښې را وښايه ، اودا راته ووايه چې مونږ دلته څه وخت او څه ډول پناه اخستلای شو. اودلته بل څوک زمونږ د ډلې څخه هم شته او که نه.

«نه !» عالم ځواب ورکړ « دلته بل داسې څوک نه شته»

اوس نو دهغوی تر منځ هيڅ ډول شک اوشبه نه وه پاته ، هغوی د همغه پټو الفاظو په واسطه يو بل سره پيژندلي و ، عالم د خوني څخه را ووت ،کله چې بيرته را ستون شو نو ورسره دوه ډيرې ښايسته او ښکلې نجونې هم ملګرې وی ، ددوی په هکله دې عالم خلکو ته ويلي و چې دوی دواړه ئې ښځې دي ،هغه به دوی د سر نه تر پښو پورې په بورکو کې پټې را وستلې ، خو اوس ددې دواړو سږو تر مخ هغوی لوڅې لغړې راغلې. عالم هغوی دې دواړو سړيو ته ور وپيژندلې ، او د المارۍ څخه ئې دشرابو بوتل را وويست ، يوی نجلۍ ګيلاسونه راوړل او شراب ئې په ګيلاسونو کې واچول ،هغوی دواړو سړيو شرابو ته لاس هم يو نه وړ. «لمړۍ د کار خبره وکړه» هغه د سترګې د پټي خاوند ورته وويلې.

« مونږ بايد دوه کسه ووژنو ؟» هغه بل ورته وويل «صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان ، خو مونږ مجبور يو ،ځکه مونږ هغه دواړه نه دې کتلي ، مونږ ته هغه دواړه کسان را وښاياست. ايا تا هغوی ليدلي دي؟»

«دومره مې کتلي دي چې هغوی دواړه ان په تياره کې هم پيژندلی شم.» عالم ورته وويل.«کوم کار چې ما پيل کړی دي دهغه له پاره دا اړينه ده چې دواړه په ښه توګه و پيژنم ، علي بن سفيان خو دومره ذهين او چالاکه دې چې دلته د خپل جاسوس د را ليږلو پر ځای پخپله هم را تلائ شي خو که هغه کالي او بڼه بدله هم کړي او بيا زما مخې ته راشي نو بيا به ئې هم زه و پيژنم.»

« او دصلاح الدين ايوبي په هکله څه فکر کوی؟»په سترګې د پټي خاوند ورته وويلې.

« هغه هم ډير ښه پيژنم» عالم ځواب ورکړ.

هغه په سترګې دپټي خاوند خپل لاسونه تر زنې لاندې کړل ، ږيره ئې پرې و نيوله او را کش ئې کړه ، دهغې اوږده ږيره او اوږده بريت د هغه د مخ څخه را جدا شول ، وروسته ترې کوچنۍ شانته ږيره را ښکاره شوه چې په ډير ښه ترتيب سره جوړه شوی وه ، بريت ئې هم تراشلي و . دا اوږده ږيره او بريت دواړه مصنوعي اينښول شوي و چې اوس ئې په لاسو کې نيولي و ، هغه د خپلې سترګې څخه پټۍ لرې کړه او ايسته ئې و غورځوله ، عالم چې په کوم ځای کې و هملته د بُت په څير پاته شو ، دهغه سترګې پراخې شوی او خوله ئې وازه پاته شوه. دواړه نجونې هم حيرانې درېانې ودريدې ، کله يوه سړې ته ويني چې خپل ځان ئې بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې او کله خپل عالم ته چې رنګ ئې د مړي د لاش په څير ګرځيدلې و . دعالم دخولې څخه د سختې ويرې په حال دا خبره را ووتله چې «صلاح الدين ايوبي ؟»

«هو دوسته ! » هغه ته ئې ځواب ورکړ .« زه صلاح الدين ايوبي يم ، ستا شهرت مې اوريدلې و او ستا د درس اوريدو ته راغلې وم .»صلاح الدين ايوبي دخپل ملګري رېره هم په لاس راکش کړه او هغه هم د مخ څخه جدا شوه ، هغه عالم ته وويل « دابه هم پيژنې ؟»

«ډير ښه ئې پيژنم» عالم په ناکامه لهجه ورته وويل « علي بن سفيان !»

دعلي بن سفيان په زنه يو څو ويښتان و ، عالم او نجونې يو نا څاپه د الماری په لور ولاړې او دهغې څخه ئې چاقو ډوله توري را وويستې خو کله چې بيرته را وګرځيدل نو دهغوی توري ټيټې شوی ځکه په همدې وخت کې صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان هم دخپلو چوغو څخه همدا ډول توري را ويستلې وي، که څه هم نجونو ته د توري د وهلو روزنه ورکړل شوی وه خو هغوی د دوه تجربه لرونکو توري وهونکو مقابله و نه شواې کولاې، پر هغوی باندې توري کېښول شوی ، علي بن سفيان بيرون را ووت ، او د سترګو په رپ کې هغه شپږ کسان چې بيرون ولاړ و دهمدې ډول تورو سره يوځاې د کړکۍ له لارې را ننوتل .

په بله ورځ ددې مسجد تر مخه د خلکو هجوم راټول شوی و . په هغوی کې يو څو سرکاري کسان هم و چې خلک به ئې بيا بيا د عالم هغه خونې ته وروړل چې د سيدنا عيسې او بي بي مريم انځورونه په کې را ځړول شوی و. خلکو ته د شرابو بو تلونه هم ور وښول شول هلته مؤظفو کسانو خلکو ته ددې عالم اصليت ور ښکاره کاوه او دجهاد دهغه آند په هکله ئې وضاحت کاوه چې هغه ئې خلکو ته درس ورکاوه.

*****(٧٠)

دسلطان ايوبي په لار ښونه علي بن سفيان په ټول هيواد کې د جاسوسانو يو جال و غړاوه ،ځکه دا ثابته شوی وه چې په هيواد کې او په ځانګړې توګه قاهره کې صليبيانوزيات شمير جاسوسان او تخريب کاران را ليږلې او ځاې په ځاې کړې ئې دي ، هغه تر ځمکې لاندې پروګرام چې صليبيانو د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره پيل کړې و هغه سلطان ايوبي ته ډير زيات د اندېښنې وړ و . کله چې هغه ته علي بن سفيان دا خبر ورکړ چې د يوه جومات امام هره شپه درس ورکوي او د اسلامي افکارو او عقايد د رنګ او مفهوم دبدلولو هڅه کوي نو سلطان ايوبي سمدستي دا حکم ورکړ چې دا عالم و نيسئ ، هغه ويلي و « علي ! د مذهبونو په نوم ډلې ټپلې جوړيدل پيل شوي دي ، دا امام به هم د کومې ډلې څخه وي او دا هم کيداې شي چې هغه د قران خپل تفسير بيان کړي ، زه په مذهب کې مداخله نه کوم ، زه حاکم يم عالم نه يم خو که چېرې ته پوهيږې چې هغه کوم تخريب کار دې نو د نيولو تر مخه ئې په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړه .د امام درجه زما څخه ډيره پورته ده.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په خپله دې مسجد ته د درس د اوريدو له پاره نه و ورغلې ځکه هغه شکمن و چې که دا امام په رينبيتا هم ددښمن له اړخه راليږل شوی تخريب کاروي نوو به ئې پيژني ، هغه دخپلې شبکې ډير پوه او ذهين وګړي هلته وراستولي و. هغوی لس دولس ځله هلته درس کې ګډون کړې و . او هغه درس چې هغوی اوريده نو هغه به ئې ټکي په ټکي علي بن سفيان ته اوراوه ، اخر يوه شپه دغه «صليبي» عالم د جهاد په هکله درس ورکړ. او هغه تأويل ئې وړاندې کړ چې وروسته بيا صلاح الدين ايوبي پخپله هم واوريد . کله چې دهغې د شبکې غړو دا درس علي بن سفيان ته واوراوه نوبيا په دې کې هيڅ ډول شک نه پاته کيده چې هغه جاسوس دې. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل او دا سلا ئې ورکړه چې که چيرې دا وګړې د صليبيانو جاسوس او تخريب کار نه وي هم نيول ئې اړين دي ، ځکه هغه د جهاد په هکله داسې خبرې کوي چې يوائې دښمنان ئې وړاندې کولاې شي او يا هغوی چې خپل ذهن ئې له لاسه ورکړې وي.

سلطان ايوبي دا راپور په ډير غور سره واوريده او وئې ويل چې په هر صورت دا د مذهب ، دامام او جومات معامله ده. هغه دا پريکړه وکړه چې هغه به دعلي بن سفيان سره يوځاې په مختلفې بڼې او د بڼې په بدلون سره ددې امام درس ته ورځي او اوري به ئې ، او همنته به پريکړه کوي چې دهغه اصليت او نيت څه دې ! د جهاد سره يوځاې د حيواني احساساتو يادول دسلطان ايوبي وينتان ودرول ، هغه د علي بن سفيان سره مشوره وکړه او خپل ځانونو ته ئې داسې کالي تيار کړل چې دپيژندګلوی څخه ووت او په همغو کې جومات ته ورغلل.

علي بن سفيان دڅارکښې د امورو ماهر و او هغه سلطان ايوبي ته د خپلې يوي بلې بريا په هکله هم ويلي و او هغه دا چې که څه هم هغه صليبي نجلۍ چې فيض الفاطمي ئې تور لاسې نيولې و او د احمدکمال ترنامه لاندې د يوه قومندان په خاطر د مسلمانيدو او د هغه سره د واده کولو هيله ئې درلوده وفات شوه ، خوهغې داسې پټ الفاظ او اشارې هغه ته ښوولې وې چې صليبي جاسوسانو د يوه بل د پيژندلو له پاره استعمالولې ، دهغې په همدې ورښوول شوو اشارو باندې څو مسلمانان چې دصليبيانو له پاره ئې د زرو ، جواهراتو او ښايسته نجونو د ترلاسه کولو په خاطر کار کاوه هم نيول شوي و. هغوی هم علي بن سفيان ته په بندې ځاېو کې ددې خبرو تصديق کړې و چې همدا اشارې او الفا ظ استعمال شوي هم دي ، اشارې داوی چې جاسوسان چې د لمرې ځل له پاره له يوه بل سره ويني ،او يو د بل داډ ځانته ترلاسه کوي نو دهغوی څخه يو د آسمان په لور سر پورته کوي او وايي به چې «مالومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟» هغه دا خبره په ډيره بې پروائي سره کوي لکه چا ته چې په ناڅاپي توګه موسم په ياد راغلي وي. بل به ووائې «باران به وريږي» نو هغه ته ځواب ورکول کيږي چې «اسمان صاف دې »نو هغه بل به ووائې چې «مونږ به وريځې را ورو » او په قهقه خندا باندې به خاندي ، ددې ډول خندا اړتيا په دې خاطر وه چې که چيرې دا خبرې بل څوک واوري او يا هغه بل سرې ددوی د ډلې څخه نه وي چې دا درک کړي چې دا خو هسې يو ټوکه وه. علي بن سفيان ته ويل شوی چې دا پټه مکالمه هغه وخت بدلون موندلاې شي چې کله دا را څرګنده شي ، بله خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې علي ته مالومه شوې وه، هغه دا چې جاسوسان يو بل ته خپل نوم نه ښئي، دهغوی مرکز د فلسطين يو ښار (شوبک) و. دا د صليبيانو د څارکښنې مرکز و.

دهمدې څرګندونو په پايلو کې سلطان ايوبي او علي بن سفيان دخپلو ځانوبڼه بدله کړه او جومات ته ولاړل، هغوی د جهاد د درس غوښتنه وکړه ، نو عالم دهغوی غوښتنه پوره کړه ، بيا هغوی دهغه سره يو ځاې پاته شول او دغې پټو ښو ښانو د عالم د راز پرده پورته کړه. هغه وروسته بيا بيان ورکړ چې هغه دومره خام جاسوس نه و چې هغه دې د پردېو خلکو تر مخ خپل ځان بربنډ کړي ، هغه په هغه پټو الفاظو کې را ونښت ، ځکه دا مکالمه هر يوه جاسوس ته هم مالومه نه وه. دا د جاسوسانو د لوړپوړو وګړو مکالمه ده. دهغوی څخه را ښکته هيڅ جاسوس په دې پټو الفاظو نه پوهيږي ، ددې مکالمې نه وروسته د قهقه خندا په ځانګړې توګه د يادولو وړ وه ځکه دهغې پرته يو بل ته خپل راز نه شو ويلاې. سلطان ايوبي قهقه خندا وکړه ، هغه د خپله ځانه سره شپږ سر تيري هم وړي و چې د اړتيا په وخت کې ئې مرسته وکولاې شي.

علي بن سفيان دا جاسوس او دهغې سره دوه نجونې په خپلې تاخانې کې ور واچولې ، او د هر څه دمخه هغه سيمې ته د پلټنې له پاره ولاړتر څو پيدا کړي چې دې وګړي په دې جومات ځنګه ولکه و موندله ، او ددې دمخه چې هغه په کومه جونپړۍ کې اوسيده ، هغه ورته چا ورکړې وه. دهغې ځاې مختلفو خلکو چې کوم بيانونه ورکړل دهغې څخه دا ډاګيزه شوه چې دا شخص د خپلو دوو ښځو سره يوځاې دلته راغلې و، لمړې د يوه سړې په کور کې ميلمه شو ، خوکله چې خلکو و کتل چې دا خو عالم فاضل انسان دې نو هغوی ورته خپله جونپړه ورکړه ، دلته په دې جومات کې د ډيرې مودې را هيسې يو امام اوسيده ،او دې به هم هلته دلمانځه له پاره و رته ،دا شخص دهغه امام مريد و ګرځيد ، پنځلس شپاړس ورځې وروسته دهغه امام په ګيډه او کلمو کې درد پيدا شو، د هغه دا درد دومره په توندۍ سره ډيرښت وموند چې درې ورځې وروسته امام بيا جومات ته د راتلو څخه ووت ، حکيمان او طبيبان دهغه کور ته ورغلل اوهر ډول دوائيانې ئې ورکړې خو په هماغه دريمه ورځ هغه ومړ. دهغې وروسته دې عالم دخلکو سره خبرې وکړې او جومات ئې په خپله ولکه کې واخست. هغه په خلکو کې دومره اغيز پيدا کړ چې خلک دهغه منونکې شول او هغه ته ئې د هغه د اړتياو په مطابق کور ورکړ.

د علي بن سفيان د پوښتنې په اساس خلکو هغه ته وويل چې هغه څو څو ځله هغه پخوانې امام ته غذا له ځانه سره راوړله، علي بن سفيان وپوهيده چې هغه امام ته دې سړې زهر ورکړې دي ، او هغه ئې دخپلې مخې څخه لرې کړې او په مسجد ئې ولکه پيدا کړې ده. ددې جاسوس دکور د تالاشۍ په وخت کې زيات شمير وسلې چې په مختلفو ځابو کې ئې پټې کړې وې ، تر لاسه شوې. دهغه له کوره د زهرو يو بوتل هم وموندل شو .دوی هغه زهر يوه سپي ته ور واچول نو هغه سپي هم درې ورځې ناقراره وه او په دريمه ورځ له منځه ولاړ.

علي بن سفيان خپلې پلټنې د سلطان ايوبي تر مخ کيښولې ،نو سلطان ورته وويلې چې « درې واړه بې خوبه کړئ او ښه ئې وويروئ ، خو زه به هغوی جلاد ته ورحواله نه کړم ، او په بند کې به ئې هم تر ډيره و نه ساتم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«بيا به نو ته څه پرې وکړې؟»علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«زه به هغوی په پوره عزت سره بيرته واستوم ،»علي بن سفيان په ډيره حيرانتيا سره دسلطان ايوبي خولې ته کتل ، سلطان ايوبي ورته وويل «زه غواړم يوه جواري وکړم ، علي ! اوس زما نه څه مه پوښته ، زه فکر کوم چې دا لوبه و لوبوم او که نه.» هغه د لږې وقفې وروسته وويل: سبا د ماسپښين د ډوډۍ وروسته نائب سالاران ، سلاکاران ، او د لوړپوړو چارواکو دهرې ځانګې څخه يو يو کس زما ځای ته له ځانه سره راوړه ،خو ستا شتون ډير زيات اړين دی»

*****(۷۱)

علي بن سفيان په دې شپه د لمرې ځل له پاره ددې عالم څخه پوښتنې ګرويزنې کړې وی ،خوهغه ډير سخت انسان وخوت ، هغه وويل « علي بن سفيانه ! زما خبره په غور او دقت سره واوره ، مونږ دواړه د يوه ډګر سپاهيان يو. که چيرې ته زما په هيواد کې کله و نيول شې نو ته به يوه شې چې خپل هيواد او خپل ولس ته دوکه نه ورکوی.؟ته زما څخه هم همداسې هيله و لره ، ماته مالومه ده چې زما انجام به څه ډول وي ؟ که چيرې زه هغه ټولې خبرې هم تاته ووايم چې ته ئې له ما څخه پوښتې ، نو بيا به هم تاسې ما و نه بښی ، زه به په همدې تاخانې کې مرم ،دا که د جلاد په لاسو وي او يا د کوم سخت اذيت لمخې ، نو بيا به زه ولې خپل قوم او ولس ته دوکه ورکوم ؟»

« زه هيله لرم چې ته به خپله اراده بدله کړې.» علي بن سفيان ورته وويل « ايا ته دهغه دوو نجونو د عزت د خوندي ساتلو غوښتونکې نه ئې او هغه څه چې زه ئې وپوښتم ته ئې ځواب راکړې ؟»

« څه ډول عزت ؟» هغه ځواب ورکړ. « دهغوی سره يواځې ښايست او ناز و نخرې پاته دي او يا هغه استاذې ورسره ده چې دهغې له مخې هغوی تيرې هم ويلې کولې شي. هغوی سره د عزت تر نامه لاندې څه شې شته نه دي. هغوی ته همدا ورزده کول کيږی چې دخپل عزت نه لاس په سر شئ ، مونږ خپل ځان او عزت ډير لږې غورځوو اوبيا راځو ، تاسو چې دهغه نجونو سره څه ډول سلوک کول غواړئ وئې کړئ ، هغوی زما تر مخه ذليله کړئ ، بيا به هم زه تاسې ته څه و نه وايم ،او نجونې به هم تاسې ته څه و نه وائي.»

« مونږ جاسوسو نجونو ته د مرګ سزا ورکوو خو هغوی ذليله کوو نه ،»علي بن سفيان ورته وويلې ، « زمونږ مذهب ښځو ته داذيت د ورکولو اجازه نه ورکوي»

«زما دوسته !» جاسوس ورته وويلې « که ته د مينې حربه استعمال کړې او که د اذيت حربه ، خو زمونږ څخه يوبه هم خپل هغه ملګري ، چې ستاسې دسلطنت دجرړو په پرې کولو لګيا دي ، تاسې ته په نښه نه کړو .تاسې د نجونو سره د ښه سلوک وعده کړې ده دهغې په بدل کې زه تاته همدومره ويلای شم چې دا زما او ستا شخصې جنګ نه دي ، دا د صليب او ستوري اوسپوږمۍ تر منځ جنګ دي. زه د هغه مامولې جاسوسانو له ډلې څخه نه يم ، چې دهغه ځای خبرونه دلته وړي راوړي ، او ستاسې د راتلونکو پروګرامونو په هکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات ترلاسه کوي. په دې ځانګه کې زه تر ټولو لوړ پوړ لرم ، زه عالم یم دخپل مذهب مطالعه مې هم همدومره ژوره کړې ده لکه څومره مې چې ستاسې دمذهب کړې ده. د قران او انجیل ژورتیا ته مې ځان رسولې دې ، زه اقرار کوم چې ستاسې مذهب ساده او غوره دې. دا د هر انسان مذهب دې ځکه په دې کې کوم پیچ وتاو او ښکته پورته نه شته.او د مقبولیت علت ئې هم همدا دې ، خو زه تاته دا هم ویل غواړم چې ستاسې دښمنانو ستاسې د مذهب اصلیت له منځه وړې دې ،تر څو دهغې مقبولیت له منځه ولاړ شي. یهودیانو دمسلمانو علماو په لباس کې په هغې کې بې بنسته روایات ورګډ کړي دي ، اسلام د توهماتو خلاف و خو په دې وخت کې تر ټولو زیات توهم پالونکې قوم د مسلمانانو قوم دې ، ما د لمر او سپوږمې د کسوف و خسوف په وخت کې کتلې چې مسلمانانو نذرانې ورکولې او سجدې ئې کولې ، او په دې ډول نور ډیر بدعتونه ستاسې په مذهب کې ور شامل کړل شویدې......

«مونږ د ډیرې اوږدې زمانې څخه ستاسې د نظریاتو د اصل په اړولو کې مشغول یو ، ځکه مونږ پو هیږو چې په نړۍ کې یواځې دوه مذهبه پاته کیږي ، یو عیسایت او بل اسلام. او دا دواړه به تر هغې پورې په خپلمنځې شخړو کې را ښتي وي تر څو چې ددواړو څخه یو له منځه ولاړ نشي. هیڅ مذهب د تورو او غشو په واسطه له منځه نه شي تللې ، او نه کوم مذهب دتبلیغ په واسطه له منځه تللای شي ، ددې همدا یوه لاره ده چې ما خپله کړې ده. زه تاته دا وایم چې په دې کارونو کې زه یواځې نه یم ، پوره یو ډلې ستاسې په نظریاتو باندې یرغل کړې دې.»

علي بن سفیان د هغه تر مخه ولاړ و او د هغه خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، هغه ددې عالم جاسوس په پښو کې بیړۍ اوپه لاسو کې ځولنې ور اچولې وي ، دهغه اراده خو داوه چې دا جاسوس هم د نورو جاسوسانو په څیر د اذیت د داسې مراحلو څخه تیر کړي چې بلاخره خپل رازونه ټول را وسپړي ، خو هغه د قیدخانې یو ملازم را وباله ، او دهغه بیړۍ او ځولنې ئې ترې پرانستې ،هغه ته ئې ډوډۍ او اوبه راوغوښتلې ، هغه ورته وویل «زما دې سلوک ته د شک په سترګه مه ګوره ، مونږ د عالمانو درنښت کوو ، که هغه دهر مذهب څخه وي ، زه به له تاڅخه هیڅ هم و نه پوښتم ، هر څه دې چې خوښه وي او ویل ئې غواړې وئې ویه ،»

« اوزه ستا قدر کوم علي !» جاسوس عالم ورته وویلې ، « ما ستا ډیره ستاینه اوریدلې ده ، په تاکې دخپل فن او هنر کمال هم شته او جذبه او حرارت هم. ستا له پاره به ددې نه نور ستر اعزاز څه وي چې صلیبي پادشاه غواړي تا ووژني ، ددې مطلب دادې چې ته دصلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي سره یو شان قیمت لرې.... زه تاته وایم چې ما دخپل علم په واسطه دا ترلاسه کړې دي چې د یوه قوم تهذیب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبیا د فوځ حملې ته اړتیا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسیږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه یوسئ نو په هغوی کې د جنسي احساساتو اور تازه کړئ، که داڼ دې نه راځي نو دخپلو مسلمانو حکمرانانو حال مو ووینئ ، ستاسې رسول ص ویلې دي چې نفس ووژنئ چې همدا د تباهۍ جرړه ده. ستاسې قوم ترکومه ځایه په دې وینا باندې عمل کړې دې. د رسول ص ترژوندانه پورې یهودیانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ښایسته و نجونو په واسطه ستاسې قوم په غلطو لارو روان کړ. نن ستاسې قوم د نفس غلام ګرځیدلې دې ، ستاسې ښځه د هرېوه لاس ته چې مال او دولت راځي نو هغه د هر څه د مخه خپل حرم سراې د ښځو او نجونو ښځه ډکوي ، هر مسلمان ، که څه هم غریب وي خو څلور ښځې له ځانه سره ساتل غواړي، یهودیانو د مولویانو په لباسو کې ستاسو په آند کې جنسیت وراچولې دې. که چېرې مسلمان دخپل رسول په لارښونو باندې عمل کونکې اوسي نو زه دا په ډاډمنه توګه ویلاې شم چې نن به ددنیا د څلور ښځه درې برخې مسلمانان وو ، خو اوس حال دادې چې د څلورو ښځه درې برخې مسلمانان یواځې په نوم مسلمانان دي ، اوستاسې سلطنت ورځ په ورځ را غونډیږی او رژیږي ، ته نه پو هیږې چې دا دهمغې حملې بایلې دې چې زما په خیر عالمانو ستاسو په مذهب ، تهذیب او تمدن باندې کړې ده.

« زما دوسته ، دا حملې به رواني وي ، زه وړاند وینه کولاې شم چې یوه ورځ به اسلام په دې دنیا کې نه وي ، او که وي هم ، نو د یوي له منځه تللي او خرابې نظرئې په شکل کې به وي. پیروان به ئې په جنسې لذتونو کې مست وي ، هرڅوک صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنګي نه شي کیدلاې ، هغوی به نن سبا لکه د نورو په څیر له دې نړۍ څخه سترګې پټوي ، خو دهغوی وروسته چې څوک را ځي هغه به مونږ په نفس پالنۍ کې ککړو ، ما به ووژنۍ خو زما مهم نه شئ وژلاې، د انسانانو د وژلو په واسطه مقاصد له منځه نه ځي ، زماپر ځاې به بل څوک را شي ، مونږ اسلام یا ختموو او یا ئې خپل غلام ګرځوو ،... که ته غواړې ما جلاد ته ورحواله کوې نو کولې مې شې ، زه نور څه درته نه وایم.»

علي بن سفیان د هغه څخه نور هیڅ هم و نه پوښتل ، هغه شاید دخپلې دندې په فکر کې وه چې څومره سخته او څومره نازکه ده ،دغه صلیبي تخریب کار چې څه وویل ټول رېښتیا و . هغه کتل چې په قوم کې د اخلاقي تباهیو جراثیم را خواره شوې دې ،د عربو امران او وزیران په مکمله توګه ددغه جراثیمو په واسطه تباه شوې دې ، صلاح الدین ایوبي د جنګ په ډګر کې صلیبیانو ته ماتې ورکړه او د اسلامي سلطنت دپراخولو په خوبونو کې ډوب دې خو صلیبیانو دداسې اړخ څخه یرغل راوستې چې دهغه مخه نیول د سلطان ایوبي د وس نه وتلې خبره ده.... علي بن سفیان دا عالم جاسوس په خونه کې بند کړ او دهغو خونو ترمخ و درید چې نجونې په کې قید وي ، هغه یوه خونه پرانسته او دننه ورننوت ، نجلۍ په فرش ناسته وه، دده په کتلو سره را پورته شوه، علي هغې ته وکتل ، او د څه ویلو پرته ترې بیرون ووت.

*****(۷۲)

بله ورځ د غرمي د ډوډۍ د خوړلو وروسته د فوځ او انتظامیې ټول مهم مسؤلین په هغه خونه کې سره راټول شوي و چېرې چې صلاح الدین ایوبي هغوی ته احکامات ورکول اولارښووني ئې ورته کولې ، هغوی ټولو ته دا مالومه شوې وه چې یو جاسوس ددوه نجونو سره نیول شوی دې. هغوی په خپلو منځو کې په همدې موضوع خبرې اترې کولې ، سلطان ایوبي راغې او ټول ئې داسې ژور له سترګو تیرکړل لکه څوک چې د چا تالاشي اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زما درنو ملګرو !» هغه وویل « تاسې به اوریدلې وي چې مونږ په یوه جومات کې یو صلیبي نیولې دې چې هلته ئې د هغه ځاې د اوسیدونکو خلکو امامت کاوه ، » هغه په تفصیل سره وویل چې هغه په څه ډول او څنګه و نیول شو او بیا ئې ټولې هغه خبرې واورلې چې هغه جاسوس علي بن سفیان ته په بندي خانې کې کړې وی. علي بن سفیان دا ټولې خبرې سلطان اویوبي ته رسولې وی.

صلاح الدین ایوبي وویل « ما تاسې د لته د نصیحت داوریدلو له پاره نه یاست را بللي ، چې در ته ووایم چې د جاسوسانو او تخریب کارانو څخه ځانونه په څنګ کړئ، زه تاسو ته دا هم نه وایم چې د اسلام ددښمنانو سره دوستي کونکي دوزخ ته ځي ، زه یوازې دا ویل غواړم چې د کفارو سره دوستي کونکې ته به دا ځاې دوزخ وګرځول شي ، زه اوس هیڅ غدار ته د مرګ سزا نه ورکوم ، مرګ دخلاصون لار ده ، ما اوس د یوه غدار له پاره دا سزا ټاکلې ده چې دهغه په غاړه کې به رسۍ اچوو اویوه تخته دهغه مخته او یوه شاته ننبلوو او هره ورځ ئې په بازارونو کې ګرځوو او په چوکونو کې ئې دروو چې په تختیو به لیکل شوې وي« زه غدار یم » ، هغه به هره ورځ سهار اوماښام په همداسې ځاېو کې درول کیږي تر څو هغه د لوږې او تندې له لاسه پخپله و مري او دهغه لاش د ښاره بیرون و غورځول شي. دهغه خپلوانو ته به ددې اجازه نه وي چې د هغه جنازه وکړي او یا ئې خاورو ته و سپاري.....

«خو زما خوږو دوستانو ! زمونږ ددې کار څخه دښمن ته کوم زیان نه رسیږي ، هغوی به یو بل غدار را پیدا کوي. تر هغې چې د هغوی سره د ښځو د بی حیائې او زر و جواهرات په زیاته پیمانه شتون ولري او زمونږ سره د ایمان کمښت وي نو هغوی به زمونږ په منځ کې غداران اخلي ، ایا دا ستاسې دغیرت له پاره چیلنج نه دې؟ چې ستاسې دښمن ستاسې په جومات کې ناست وي ستاسې قران په لاسو کې اخلي او ستاسې د رسول ص فرمان مسخ کوي ؟ په دې اړخ هم غور وکړئ چې هغه نجونې چې صلیبیان د ځارکښۍ او زمونږ د ولس د کرچار د خرابولو له پاره را لیږي نو دهغوی له ډلې څخه ډیرى ئې د مسلمانانو لوڼې دي ، دا هغه نجونې دي چې کفارو دمسلمانانو دقافلو څخه تښتولي دي او بیا ئې ورته د بدکارۍ د شرمناکه روزنې ورکولو ورسته د جاسوسۍ له پاره را لیږلې دي ، فلسطین د کفارو په ولکه کې دې ، هلته چې په مسلمانانو کوم تیرې او ظلم کیږي ، هغه په لنډه توګه دادې چې صلیبیان دهغوی کورونه لوټوي ، که چیرې هغوی شکایت وکړي نو په بندیخانو کې ئې اچوي ، د هغوی تنکي بچیان د هغوی څخه اخلي او پټوي ئې ، په دې کوچنیانو کې چې کوم یو ئې ډیر ښایسته او په زړه پورې وي دهغوی د ذهنونو څخه د قومیت او مذهب فکر باسي ، او هغوی ته دبې حیائې درس او روزنه ورکوي تر څو پرې د نارینه و څخه د خپلو موخو د پوره کولو له پاره کار واخلي. هغوی د مسلمانانو سیمو ته د ځارکښۍ او تخریب کارۍ له پاره استوي ، په دې ډلو کې دهغوی خپلې نجونې هم وي . چې په کې د حیا ، حجاب اوعصمت هیڅ ارزښت نه وي ، هغوی د مسلمانانو لوڼې هم د فحاشت او بدکارۍ له پاره استعمالوي.....

«دهغه وخته راهیسې چې هغوی په فلسطین ولکه کړې ده او تر ټولو ستر انقلاب ئې چې هلته راوستې هغه دادې چې هغوی په مسلمانانو باندې د ژوند ساحه را تنګه کړې ده ، هغوی ئې په عامه توګه ووژل ،دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونه ئې تالا کړل ،د هغوی د جوماتونو څخه ئې ګرجې،دعیساییانو عبادت ځایونه او د آسونو د تبیلو ځایونه جوړ کړل ، دمسلمانانو نجونې ئې و تښتولې او هغوی ئې په قحبه ځایو او فحش ځایو کې کینولې ، هغوی چې ډیرې ښایسته وی هغوی ئې د تخریب کارۍ او بدکارۍ له پاره وروزلې او زمونږ د امیرانو او وزیرانو په قصرونو کې ئې را ننویستلې ، اوهم زمونږ پر خلاف ئې استعمال کړې. هغوی دمسلمانو کورنیو دکوچنیانو په غاړو کې صلیب را ځوړند کړ. هغه مسلمانان چې د فلسطین څخه را و تښتیدل او زمونږ خواته د پنا اخستلو په خاطر جوپې جوپې راتلل هغوی ئې په لارو کې شهیدا ن کړل ، په لویو لارو ئې زمونږ د لوڼو او خویندوعزت واخست.

زما د کلیمې ورنو ! دا لړۍ پاې ته نه ده رسیدلې ، اوس هم روانه ده ، دصلیبیانو موخې دادي چې د اسلام کوم نوم اخستونکې پاته نه شي. اومسلمانې نجونې عیسائې نسل و زیږوي ، پرمونږ تولو الله ج لعنت وائې، چې مونږ خپل هغه مسلمان ورونه او د هغوی کوچنیان له یاده و کاږو چې همدا اوس د ذلت او مظلومیت شپې او ورځې تیروي . ددې نه ستره ګناه به نوره څه وي چې مونږ هغه شهیدان هم له یاده و باسو چې د صلیبیانو د بربریت ښکار ګرځیدلي دي..... زه تاسې ته د کوم حکم د کولو نه د مخه ستاسې څخه پوښتم چې ددې حالاتو په وړاندې مونږ څه ډول دریځ باید غوره کړو ، ستاسې تر منځ تجربه لرونکې فوځیان هم شته او دانتظامیې حاکمان هم.»

یو عمر خوړلې قومندان پورته شو او وئې ویل « د مصر امیره !مونږ ته به ستا د حکم اړتیا څه وي ، دا خو د الله ج حکم دې چې که ستاسې په ګاونډ کې په مسلمانانو باندې ظلم او تیرې کیږي او دهغې ځای مسلمانان د الله ج د مرستې له پاره چغې وهې نو دا پر مونږ فرض ګرځي چې په هغه هیواد باندې یرغل یوسو او خپلو مسلمانو ورونو ته دهغوی د تیرې څخه نجات ورکړو ، مونږ ته په کاردي چې په فلسطین باندې فوځې برید وکړو.»

د نائب سالارۍ د رتبې خاوند یو کس پورته شو او په ډیرې جذبې سره ئې وویل «پر کفارو د فوځې برید تر مخه د هغه مسلمانو امراو او حاکمانو پر خلاف فوځې برید کول اړین دي چې په پته د کفارو لاس ور ټینګوي ، دا مونږ ته ډیره د شرم خبره ده چې زمونږ په لیکو کې غداران هم شتون لري ، د فیض الفاطمی د مرتبې سړې هم غدار کیداې شي نو بیا خو په ورو خلکو باندې څه باور. د یوه مسلمانې لور د عزت د تویولو د بدلې په خاطر که ټول قوم له منځه ولاړ شي بیا هم لږ دي. خو دلته اوس زمونږ د مکمل نسل ابرو تویږي ، او مونږ په دې فکر کوو چې مونږ ته څه کول په کار دي. صلیبیانو زمونږ کوچنیان د بدکارۍ له پاره تیار کړي ، او پخپله پر مونږ د هغوی سره بدکاري کوي. درونده امیره !که زه ډیر جذباتي شوی نه وم نو زه دوړاندېز کولو اجازه غواړم چې مونږ ته د فلسطین ولکه کول اړین دي ،ځکه چې صلیبیانو زمونږ لمړنۍ قبله اوس د بدکارۍ مرکز ګرځولې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل کس را پورته شو خو سلطان ایوبي هغه د لاس په اشارې سره بیرته کینوه ، او وئې ویل « ما غوښتل همداسې واورم ، ستاسې څخه چې څوک ماته نژدې اوسیږي هغوی په دې خبر دي چې زما لمړی هدف فلسطین دي. ما د مصر د امارت د دندې د سنبالولو سره سم په فلسطین برید کول غوښتل ، خو اوس ددوه کالو څخه ډیره موده تیریږي چې ایمان پلورونکو زه په مصر کې داسې مشغول کړې یم لکه زه چې په کوم دلدل کې را نښتې اوسم. لږ څه په دې تیرو دوو کالو باندې غور و فکر وکړئ نو درته په ډاګه به شي چې تاسو همدلته د صلیبي تخریب کارانو په خلاف په جګړه کې را نښتي یاست ، زمونږ پر خلاف د سوډانیانو را پارول هم زمونږ دخلکو څخه و ، د سوډاني حبشیانو له لورې په مصر باندې د یرغل کولو له پاره پارونکې خلک هم زمونږ سالاران او قومندانانو او دهمدې قومي خزانې څخه ئې ، چې د ولس پیسې په کې دي او د الله ج په نوم ذکات په کې را ټول شوی ، تنخوا ګانې اخستلې ، ما په دې هیله دا دوه کاله تیرکړل چې زه جاسوسان ، هغوی ته پناه ورکونکې او دهغوی ملاتړ کونکې او ایمان پلورونکې له منځه یوسم او په فلسطین باندې په ډاډمنه توګه برید وکولای شم. خو زه دې پایلو ته ورسیدم چې د تخریب کارۍ دا لړۍ له منځه تلونکې نه ده ، مونږ باید هغه چینه بنده کړو چې د اسلام دښمنې خړوبه وي او نوې نوې را ټوکوي ، مونږ په خپله صلیبانو ته دا فرصت ورکوو چې هغوی دې زمونږ په لیکو کې غداران را پیدا کړي......

«ما تاسې نن دلته په دې خاطر را بللي یاست چې زه اوس پر فلسطین په برید کولو کې ډیر ځنډ نه شم کولې ، د فوځ جنګي تمرینات او روزنه زیاته کړئ ، مجاهدینو ته د اوږدې محاصرې روزنه ورکړئ ، زه په ترکانو اوشامي عسکرو باندې پوره باور لرم ، په مصریانو او وفاداره سوډانیانو کې جذبه نوره کلکولو ته اړتیا ده ، دهغوی په زړنو کې ددښمن پر خلاف قهر او غضب را وپاروئ ، اودا کار په هغه وخت کې شونې دې چې په هغوی کې غیرت را پیدا کړئ ، اوهغوی ته وواياست چې دا همستاسې لونې او خویندې دي چې د صلیب ښکار ګرځیدلې دي ،... دلته چې د انتظامی امورو کوم وګړي شتون لري دهغوی دنده او مسؤلیت دادې چې هغوی د جوماتونو امامانو ته ووائي چې خلکو ته د جهاد اهمیت اوفرضیت و ښئی، او په نوي را ځوان شوو هلکانو کې د عسکري روزنې له پاره فکر را پیدا کړي ، هر هغه امام یا خطیب چې اسلامي نظریات په غلطه توګه دخلکو تر مخ ږدي ، سمدستي ئې له امامته ګوښه کړئ ، که چیرې کړچار صحیح وي نو هیڅ ډول هڅې به څوک بې لارې نه کړي ، ذهنونه فارغ مه پریږدئ ، پرانستې ئې مه پریږدئ ، او که نه دښمن به ئې استعمالوي ،... د فوځونو د کوچ احکامات به تاسې ته ډیر ژر در ورسیږي. الله ج دې ستاسې حامي او ناصر وي.»

*****(۷۳)

اوه ورځې تیرې شوې-

جاسوس عالم او دغه دوه نجونې سلطان ایوبي ځانته د کتلو له پاره وروبللې ، کله ئې چې هغوی را وستلې نو سلطان ایوبي ورته وویل چې دوی په هغه بله خونه کې کینوئ، دهغوی په پښو کې بیړی او په لاسونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځيرونه وو. په هغه خونه کې ئې چې هغوی کينول هغه د سلطان ايوبي دځانګړې خونې سره نښتې وه ، ددې دواړو خونو ترمنځ يوه دروازه وه ، ددروازې يوه دړه پرانستې وه ، سلطان ايوبي په خپله خونه کې ګرځيده ،او په دې ګرځيدو ګرځيدو کې وويل ،« ماپه (کرک) باندې د سمدستي بريد پرکړه کړې ده»

(کرک) په فلسطين کې دېوي کلا په څير سيمه وه، هلته مشهوره سيمه (شوبک) نوميده ، دا هم يوه ډيره مستحکمه کلا وه ، (شوبک) د صليبيانو مرکز و ، صليبي پادشاه او دهغه قومندانان به ډير وخت هملته په (شوبک) کې سره را ټوليدل ، دا د صليبيانو د ځارکښنې مرکز هم و ، او په همدې ځانګه کې به خلکو ته روزنه ورکول کيده. دسلطان ايوبي په فوځ کې او د هغه په انتظاميه کې دا په ډاډ سره ويل کيده چې سلطان ايوبي به تر ټولو دمخه په (شوبک) باندې بريد کوي. ځکه همغه ځای د ډير اهميت وړ ښکاريده ، او دا ويل کيده چې که چېرې دا ټينګه کلا ووهل شي نو بيا د صليبيانو دملا تير له منځه ځي. خو سلطان ايوبي به ويل چې زه لمړی په (کرک) بريد کوم ، داځای د (شوبک) نه وروسته ددويم اهميت وړ ځای ګڼل کيده ، يو نائب سالار ورته وويل « درونده اميره ! ستا حکم د سر په سترګو ، خو زما ناقصه رايه داده چې لمړی په (شوبک) باندې بايد بريد وکړل شي. ددښمن مرکزي قومنده له منځه وړل تر هر څه اړين دي. که مونږ (شوبک) په ولکه کې راوست ،نو بيا خو د (کرک) ولکه کول ګران کار نه دي. او که چېرې مونږ خپل توان په (کرک) باندې ضايع کړو نو بيا به د (شوبک) ولکه کول شوني نه وي»

په هغه بله خونه کې دا جاسوسان ناست و ، دروازه هم نيمائې پرانستې وه ، دسلطان ايوبي د خونې خبرې دلته ډيرې پاکې اوريدل کيدې ، دعالم جاسوس غوږونه و دريدل ، هغه سوکه سوکه دروازې ته ورنژدې شو ،په همدې وخت کې سلطان ايوبي ويل « زه غواړم چې درجه په درجه وړاندې ولاړ شم ، (کرک) د (شوبک) په نسبت تر ټولو اسانه ښکار دي ، زه غواړم په هغې ځای کې د ولکې وروسته خپله نظامي هډه جوړه کړم ، مرسته را غواړم او فوځ ته د څه مودې د ارام وروسته په پوره چمتوالي سره په (شوبک) دبريد حکم کوم ، زمونږ د جاسوسانو په مطابق ددې سيمې دفاع دومره ټينګه ده چې مونږ بايد هغه ځای تر اوږدې محاصرې پورې له ځانه سره و ساتو . زما له آنده په (کرک) به زمونږ ډير ځواک ضايع نه شي ، مونږ ته تر ټولو لمړی هلته يوه نظامي هډه او عسکري تمځای ته اړتيا ده ، او د لوژيستکي موادو د رارسيدلو داسې ځای چې دهغې ځايه مونږ ته سمدستي مرسته را ورسيږي.

عالم جاسوس د دروازې تر څنګ ناست و او خبرې ئې اوريدلې. دواړه نجونې ئې هم تر څنګ ناستې وي ، علي بن سفيان هم ددې راز په اوريدو څه توجه ونه کړه ، شونې وه چې سلطان ايوبي او علي بن سفيان په دې خاطر احتياط نه وي کړې چې جاسوسان بيرته (شوبک) ته تللای نه شي ځکه هغوی په عمري بند محکوميږي او يا به ئې جلاد سرونه پرې کوي ،

عالم جاسوس نجونو ته په غوږو کې وويل « کاش زمونږ څخه کوم يو ددې ځای څخه وتلې شوای،اودصلاح الدين ايوبي ددې ارادې او پلان اطلاع مو (شوبک) او (کرک) ته ور رسولې وای ، دا څومره ارزښتناکه راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ، که چېرې دا راز دمخه هلته ور ورسيږي نو د مسلمانانو فوځ به(کرک) ته د ورسيدو دمخه په لارو کې د جنگ جګړو په واسطه له منځه ولاړ شي او دهغوی يرغل به د(کرک) څخه ډېر لرې د ماتې سره مخ شي او حالات به بدلون و مومي.

«مونږ بايد دا هر څه په پوره راز سره عملي کړو »سلطان ايوبي په خونه کې د ګرځيدو په وخت کې وويل « که چېرې صليبيانو ته زمونږ د حملې خبر دوخته مخته ور ورسيږي نو بيا خو مونږ (کرک) ته نه شو ورسيدلاې ، هغوی به مونږ په لاره کې مصروف کړي ، او زمونږ له پاره دا خورا خطرناکه ده ځکه زمونږ فوځ د صليبيانو د فوځ څخه ډير کم دي. دصليبيانو د سپرو نه علاوه دهغوی آسونه او وسلې هم زمونږه څخه ډېرې ښې دي ، هغوی د اوسپنې خولۍ او اوسپنيز واسکټونه لري او په ځان زره هم را اچوي ، دهغوی دهمدې تاکتيک په واسطه زمونږ غشي ويشتونکي بيکاره شوي دي ، زه غواړم چې صليبيان په بې خبرۍ کې را ګير کړم تر څو هغوی ته په پراخه ډګر کې دجګړې کولو موقع په لاس ور نشي، که چېرې هغوی په پراخه ډګر کې و جنګيږي نو زمونږ تر شا به زمونږ د موادو د را رسيدو لارې پر مونږ و تړي ، اوپايلې به ئې ماتې او په شا تګ نه اخوا نور څه نه وي. زه به هماغه لاره خپلوم ، چې د جاريب د غونډيو څخه تيريږي ، دا ډېره ستره او پراخه سيمه ده ، خو ماته يوائې دا خطر تر سترګو کيږي چې که چېرې صليبيان په لاره کې راشي او وجنګيږي نو بيا بايد مونږ د ماتې له پاره چمتو و اوسو.»

« ددې علاج دادې چې فوځ په درې ځلورو برخو باندې وويشل شي او د شپې له اړخه کوچ وکړل شي ، د ورځې له اړخه کوم خوزښت ونه شي.» علي بن سفيان ورته وويل « په لاره کې چې هر چېرې کوم ا جنبي انسان يا قافله تر سترګو شي هغوی له ځانه سره وساتۍ او (کرک) ته تر رسيدو پورې ئې له ځانه سره ملګري کړئ، د څارکښنې پر خلاف همداسې اقدام مناسب ګڼل کيږي.»

په دغه وخت کې چې جاسوس عالم او دې دواړو نجونو د سلطان ايوبي د خولې څخه دومره مهمې او ارزښتناکه مالوماتي خبرې اوريدلې نو هلته د(شوبک) په کلا کې د صليبيانو د مهمو شخصيتونو او قومندانانو تر منځ يو کانفرنس جوړ شوی و، هغوی اندېښمن و دهغوی تر منځ د حاتم الاکبر په نامه يو مصرې مسلمان هم ناست و، هغه ته دا خبرونه په تفصيل سره اورول شوي و چې خليفه العاضد د ګوښه کيدو نه وروسته مړ شوی دې. اومصر اوس د بغداد دخليفه تر نيغې ولکې لاندې اداره کيږي. دصليبيانو وفاداره نائب سالار رحب هم په پټه توګه له منځه تللې دې ، او هغه درې نجونې چې هغه له شوبکه وړې وی هغوی هم له منځه تللي دي ، اودصليبيانو يو بل وفادار مسلمان فوځي حاکم فيض الفاطمي هم د جلاد په لاسو مړ شوی دې ، اوس نو حاتم الاکبر هغوی ته دا بل بد خبر اوراوه ، چې هغه جاسوس عالم چې ددوو نجونو سره قاهرې ته استول شوی و هغه په همغه وخت کې د نجونو سره يوځاې و نيول شو چې خپله دنده ئې په بريالیتوب سره تر سره کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ددې خبرې ثبوت دې چې د سلطان ايوبي د څارکښۍ نظام ډېر هوښيار او فعاله دې»کونارډ ورته وويلې ،«کونارډ د صليبيانو يو مشهور حکمران او فوځي قومندان و ، هغه وويلې: دهغه ځاېه دهغو نجونو ازادول خو شوني نه دي ، ډيرې ښې او دکار نجونې زمونږ له لاسو ضايع کيږي.»

« دصليب په خاطر به مونږ دا ډول قرباني ورکولو ته اړيو .» د صليبيانو يو بل پادشاه او فوځي قومندان «ګې اف لوزينان» وويل ،« مونږ به هم مړه کيږو ، زمونږ کوم کسان چې نيول شوى دي هغوى له ياده وباسئ اودهغوى پر ځاې نور خلک ور واستوئ ، دا دوه نجونې مو له کومه را وړې وى ؟» هغه وپوښتل « او هغه درې نورې انجونې څوک وى چې درجب سره ووژل شوى ؟»

« په هغوى کې دوه عيسايانې وى» دهغوى د جاسوسى شبکې مشر ځواب ورکړ.« دواړه ايټالويانې وى ، او درې مسلمانې وى ، هغوى په کوچنى والي کې را تښتول شوې وې، ډيرې ښکلې وى او د ځوانۍ تر وخته پورې هغوى ته په ياد نه و چې هغوى مسلمانې وى ، هغوى ته د کوچنيوالي څخه په دې فن کې روزنه ورکړل شوى وه، په دې اساس دا شک پرې نه شي کيداې چې هغوى مسلمانې وى او له مونږه سره به ئې دوکه کړې وي.»

« څه پرې که مسلمانې هم وى ؟» کونارډ وويل او د حاتم الاکبر په لورې ئې په اشارې کولو سره وويل « زمونږ ګران دوست حاتم هم مسلمان دې ، ايا هغه ته دخپل مذهب خيال نه شته ؟» هغه د شرابو ګيلاس د حاتم په لاسو کې ورکړ او ورته ئې وويلې « حاتم پوهيږې چې صلاح الدين ايوبي غواړې مصر د غلامۍ په زنځيرونو کې را ونغاړي ، او هغه د اسلام په نوم دا لوبه پيل کړې. مونږ ته په کار دي چې مصردهغه له لاسو ازاد کړو او هغه لاره داده چې صلاح الدين ايوبي ته په مصر کې د ارام کولو وخت په لاس ور نه شي.»

حاتم الاکبر دصليبيانو دلاس په شرابو کې مست دهغوى دهرې خبرې د تائيد له پاره سر خوراو. هغه وويل:

« زه به اوس هلته داسې انتظام وکړم چې ستاسې هيڅوک هلته و نه نيول شي.

« که چيرې مونږ په مصر کې دا دځمکې لاندې عمليات نه کولې نو تر اوسه پورې به صلاح الدين ايوبي پر مونږ خپل فوځي يرغل لا د پخوا څخه تر سره کړې و.» يو صليبي قومندان وويل. « دا زمونږ بريا ده چې مونږ دهغه ځواک دهغه دخپلو خلکو په واسطه له منځه وړو »

«ايا دهغه او دهغه د څارکښۍ دشبکې د مشر علي بن سفيان د له منځه وړلو له پاره کوم انتظام نه شې کيداې ؟»کونارډ وپوښتل.

«څو څو ځله شوى دې» د څارکښۍ د شبکې مشر ئې وويل « خو بريا مو نه ده په برخه شوى ، د ناکامۍ لامل ئې دادې چې دواړه د تيرې په څير انسانان دي ، نه شراب څښي او نه د ښځو سره سروکار لري ، په دې خاطر هغو ته په شرابو کې څه نه شي ورکول کيداې ، او نه ئې دښځو په واسطه وژلې شو. خو اوس د کاميابيدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلي زياتې دې ځکه د ايوبي په ساتونکوکې ځلور کسان د فدائيانو دي ،ما هغوی په ډېره چالاکۍ سره هلته ورننويستي دي ، کله چې هم فرصت ورته پيدا شي نو يا خو به دواړه او يا به ئې يو له منځه يوسي»

«ايا دلته هم د ايوبي له لورې را استول شوي جاسوسان شتون لري ؟»(لوزينان) وپوښتل .

«په ډاډ سره چې وي به ! »د ځارکښنۍ د شبکې مشر ئې ځواب ورکړ.« دهغې وخته راهيسې چې مونږ په مصرکې اوبيا په شام کې تخريب کاري پيل کړې ده نو صلاح الدين ايوبي هم خپل جاسوسان دلته را استولي دي ، دهغوی له ډلې څخه ئې دوه مونږ نيولي دي ،هغوی په اذيت ورکولو سره مړه شول خو دخپل بل درېيمګړي نښه نښانه ئې مونږ ته و نه ويلې.»

«دهغوی برياوې تر کومه حده پورې دي ؟»

« تر ډېره حده پورې»يو بل ځواب ورکړ. « هغه اور چې په (کرک) کې زمونږ د خوراکي اونظامي موادو ذخيرو ته اچول شوی و اوپه کې تر نيمائې زياتې ذخيرې او يولس آسونه و سوځيدل هغه ټول د ايوبي د تخريب کارۍ اوجاسوسي نظام د کړونو پايلې دي ، زه تاسې ته دا هم ويلاې شم چې زمونږ د جنګي څرنګوالي او څومره والي څخه صلاح الدين ايوبي ته پوره پوره مالومات ر سيږي ، دهغوی جاسوسان د ستاينې وړ دي چې خپل ځانونه هر ډول خطرونو ته مخته کوي اوپه پوره ريښتونولۍ سره خپلې دندې تر سره کوي.»

د هغوی تر منځ تر ډېره پورې په همدې موضوع خبرې اترې روانې وې چې په مصر او شام کې دا تخريبي کارونه نور څه ډول زيات او تباه کونکې کړل شي ، حاتم الاکبر هغوی ته دصلاح الدين ايوبي د حکومت کمزورې اړخونه او قوي اړخونه ور ښول ، اخر پريکړه و شوه چې حاتم الاکبر ته څو وسله وال کسان او دوه درې نجونې ورکول شي.

په دې وخت کې سلطان ايوبي خپلو دوو نائبينو او علي بن سفيان ته د خپلو راتلونکو پروګرامونو په هکله مالومات ورکول ، او دا ئې ورته ويل چې هغه په (کرک) باندې د يرغل له پاره تياري نيسي ، هغه د نن نه شل ورځې وروسته د بريد ورځ ياده کړه چې په همغې ورځ هغه فوځ ته د کوچ کولو پروګرام هم ورکړې و. دا ټول پروګرام هغه جاسوس عالم او دهغې دوه نجونو ملګرو چې تر څنګ خونه کې ئې د سلطان ايوبي سره د کتلو انتظار کاوه په ښه توګه اوريده ، جاسوس عالم يوځل بيا د نجونو سره د افسوس څرګندونه کوله چې يو ډير مهم راز ورته مالوم شوی خو تر (شوبکه) پورې ئې نه شي رسولې ، يوې نجلۍ ورته وويلې« زه به هڅه وکړم چې صلاح الدين ايوبي ما خوښه کړي ، که چېرې د ډير لږ وخت له پاره هم هغه ما له ځانه سره يوائې و ساتي ، نوزه به ترې دخلاصون لاره پيدا کړم . زه هيله لرم چې زه به دهغې په عقل ولکه وکړاې شم»

« مالومه نه ده چې هغه مونږ د څه له پاره دلته رابللي يو ؟» جاسوس عالم وويل «تاسو دواړه په ياد ولرئ چې که چېرې هغه تاسو يوائې يوائې وروغواړي نو دواړه دا هڅه وکړئ چې دهغه څخه حيوان جوړ کړئ ، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې هغه شراب و څښي نوبیا تاسو پخپله پو هیږئ چې پر هغه څومره و څښی. چې هغه بې هوشه کړي ، نو بیا دهغې وروسته د تیښتې په لارو چارو تاسو پخپله ښه پو هیږئ، بیا تاسو په دې هم پوهیږئ چې دتیښتې وروسته چېرې او چاته ولاړې شئ، دهغه کور د جومات مخته پروت دې.»

«زه پوهیږم » یوې نجلۍ ورته ویلي « مهدي ابادان»

«هو !» عالم ورته وویل «که چېرې تاسې تر مهدي پورې و رسیږئ نو بیا به هغه تاسو ان تر (شوبکه) پورې و رسوي ، او پاته زه شوم ، زما د تیښتې له پاره خو هیڅ لار نه تر سترګو کیږي. تاسو خو د ایوبي جنګي منصوبه او پلان واورید ، د فوځ د کوچ تاریخ په یاد ساتئ ، لاره هم درڅخه هیره نه شي. کوچ به د شپې له اړخه وي د ورځې له اړخه به دهغې فوځ هیڅ ډول خوزښت نه کوي ، یرغل به (کرک) باندې کیږي ، زه هیله من یم چې دا اطلاع به پخوا د وخت نه هلته ور ورسوئ تر څو زمونږ فوځ د ایوبي د فوځ لارې بندی کړي او ایوبي پخپله هم د همداسې حال څخه په ویره کې دې. (شوبک) ته په ور رسیدو سره دا په ځانګړې توګه یاده کړئ چې ایوبي په همواره ځمکه جګړه کول نه غواړي ، ځکه چې دهغه د فوځ شمیره لږه ده.»

د سلطان ایوبي د خوني څخه داسې اوازونه راغلل لکه چې غونډه پای ته رسیدلې وي ، اونائبین بیرون روان دي. جاسوس عالم او دواړه نجونې سمدستې دهغه ځایه څخه بیرته هغه ځای ته چې دوی په کې کینول شوی وو ورغلل ، د عالم د ښوولو په اساس هغوی ټولو خپل سرونه په ځنګونو کې داسې کیښنول چې تا به ویلې چې هیڅ ئې نه دې اوریدلې او نه د خپل چاپیریال څخه خبر دي چې څه تیریږي. هغوی ته اوس په همدې خونه کې د قدمونو اواز تر غوږو شو خوبیا هم هغوی هغه لورې ته و نه کتل ، عالم هغه وخت پورته وکتل چې چا ئې په اوږه باندې لاس کیښود او ورته ئې وویل «پورته شه –او زما سره را ځه» دا علي بن سفیان و ، علي نجونې هم له ځانه سره یوړې او هغوی ټول ئې د سلطان ایوبي کمرې ته ورننویستل.

« زه ستاد علم او ستاد ذهانت ستاینه کوم» سلطان ایوبي جاسوس عالم ته وویل او حکم ئې وکړ « ددوی زنځیرونه خلاص کړئ ،...تاسې درې واړه کښینئ» علي بن سفیان بیرون را ووت ، سلطان ایوبي دغه عالم ته وویل « ته دا علم په کوم شیطاني کار کې استعمالوی ، ددې په ځای چې ته دلته راشی او دخپل مذهب له پاره تبلیغ وکړې نوما به د زړه له کومې ستا درنښت کړې و چې ته دخپل مذهب او دخپل نبي خدمت کوی ، ایا ستاسې په مذهب کې دا روا دي چې ته د بل مذهب په عبادت ځای کې دهغوی په مذهب کې درواغ ورګډ کړې؟ ایا ستا په زړه کې د مقدس صلیب ، دسیدنا عیسي ع او دپیغلې مریم ع ته همدا درنښت دې چې د درواغو او دابلیسیت په څیر ستره ګناه کوئ او هغه هم خپل عبادت ګنئ؟»

«دا درواغ زمونږ په فرایضو کې شامل دي » عالم ورته وویل « هر څه چې ما کړي هغه مې د مقدس صلیب په خاطر کړي دي.»

« ته وائې چې ما د انجیل او قران ژوره مطالعه کړې ده » سلطان ایوبي ترې وپوښتل ، ایا دهغو دواړو څخه په یوه کتاب کې هم انسانانو ته د دې اجازه ورکړل شوی ده چې دا ډول نوی پیغلې شوی نجونې د بدکارۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارو رواني کړئ. پردېو نارینه و ته ئې ور واستوئ او خپل مقصد پرې تر لاسه کړئ ؟ ایا انجیل تاسې ته داویلي دي چې دصلیب په خاطر د خپل قوم دلوڼو عصمت اوپاکي نورو نارینه و ته ور حواله کړئ ؟ ایا تاسې کومه مسلمانه نجلۍ د قران او اسلام په نامه کتلي چې خپل عصمت ئې نورو ته ور حواله کړې وي.»

«زه خو اسلام د عیسایت دښمن ګڼم .» جاسوس عالم ورته وویل –« ماته چې هر زهر تر لاسه کېږي د اسلام په رګونو کې به ئې ور ځاې کړم»

« ته کولې شې ددې خوږو زهرو په واسطه د یوڅو مسلمانانو کړچار خراب کړې» سلطان ایوبي ورته وویل.« خو تاسې ددې لارې اسلام ته زیان نه شئ ور رسولې» هغه نجونو ته مخ واړاوه او ورته ئې وویل «تاسې د چا دکورنیو لوڼې یاست ؟ تاسو ته دا مالومه ده ؟ که خپل اصلیت پیژنئ نو ماته ئې ووایاست.» دواړه چپ ناستې وی سلطان ایوبي وویل ، « تاسې خپل پاکوالې له منځه وړې ، اوس هم تاسې د کوم با عزته کور ډیرې درنې ښځې ګرځیداې شئ .؟»

« زه غواړم د احترام وړ ښځه و ګرځم » یوې ورته وویل. « ایا ته ما قبلوی؟ اوکه نه نو ماته یو باعزته خاوند پیدا کړه ، زه اسلام منم او د ګناهونو څخه توبه باسم »

سلطان ایوبي وخندل او د لږ څه فکر کولو وروسته ئې وویل « زه نه غواړم چې ددې عالم علم د جلاد توري په واسطه په وینو کې ډوب شي اوزه دا هم نه غواړم چې ستاسې ددواړو ځواني اوښایست په قید خانې کې له منځه ولاړ شي..... واوره نجلۍ ! که چېرې ته رښتیا هم د ګناهونو څخه توبه کول غواړې نو زه تا خپل هیواد ته لیږم ،خو هغه هیواد ستا نه دې ، هغه هم زمونږه دې ، زه به یوه ورځ نه یوه ورځ خپل هیواد ستاسې د پادشاهانو څخه بیرته اخلم ، ته ولاړه شه او د چا درنه ښځه و ګرځه،... زه تاسې درې واړه پریږدم»

درې واړو داسې ټکان و خوړ لکه چا چې په کې ستنه ننویستې وي ، په همدې وخت کې علي بن سفیان د اهنګر سره یو ځاې خوني ته را ننوت. ددرې واړو زنځیرونه ئې مات کړل ، سلطان ورته وویل « علي ! ما دوی پرې ایښې دي .» د علي بن سفیان عکس العمل هم همغسې و ، هغه تر ډیره وخته پورې د سلطان ایوبي خولې ته کتل، سلطان ورته وویل « دوی ته درې اوښان ورکړه او څلور کسه وسله وال ساتونکي هم ورسره ولیږه. داسې آس سپاره چې ډیر ذهینه او وړ کسان وي تر څو دوی په خپله ساتنه کې د (شوبک) تر کلا پورې ورسوي اوبیرته را ستانه شي ، د لارې له پاره خوراک څښاک هم ورکړه ، اوهمدا نن ئې و لیږه.» هغه عالم ته وویل « هلته په ور رسیدو سره دا غلطه انګیرنه خپره نه کړې چې صلاح الدین ایوبي جاسوسانو ته ښښنه کوي ، زه هغوی د داني په څیر ټکوم او د ټوټه ټوټه کولو وروسته ئې غورځوم.تاسې په دې خاطر پریږدم چې ته عالم ئې ،تاته فرصت درکول کیږي چې د علم روښانه اړخ ووینه ، ستا خلاصون په همدې کې دې.»

*****(۷۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر لا تر اوسه پورې نه و پريوتې ، چې هغوی ئې په اوښانو سپاره کړل او د ځلورو ساتونکو سره يوځاې ئې هغې لورې ته و استول ، ساتونکي په ځانګړې ډول ټاکل شوي و. دې ټاکنې دوه علتونه درلودل. يودا چې په لاره کې دغلو خطرو ، اوبل داچې هغوی دصليبې قومندانانو تر مخ وړتلل ، هغوی ښه ځوانان و او د هغوی سورلې هم د ښه او غوره نسل د آسونو څخه ا خستل شوی وه. خو ټول حيران و چې سلطان ايوبې دا فياضي ولې وکړه. د هغه شيوه ددښمن ښېل نه و ، کله چې علي بن سفيان ترې و پوښتل نو هغه ورته همدومره وويل « علي !ما تاته ويلي و چې زه يوه جواړي کوم، که چېرې ما بيلوده نو يوا ځې همدومره زيان به را ورسيږي چې ما به پخوا پورته کړې وي اوهغه دا چې ددښمن درې جاسوسان به زما له لاسه وتلې وي ، ددې څخه زيات بل کوم زيان ترې نه تر سترګو کيږي ،» خو کله چې علي بن سفيان ددې جواړۍ کولو له پاره وضاحت وغوښت نو سلطان ايوبې ورته وويل چې په خپل وخت به ئې درته ووايم»

هلته نور ټول ډير خفه و خو يوا ځې پريښول شوی کسان د خوشحالۍ نه په کاليو کې نه ځايدل. خوشحالي يوا ځې په خوشې کيدو کې نه وه ، اصل خوشحالي ئې په هغه راز کې وه چې دخپله ځانه سره ئې وړ. هغوی د قاهرې د ښاره څخه لرې وتلي و، دهغوی اوښان ځنګ په ځنګ تلل ، دوه ساتونکي مخته روان و ، او دوه وروسته ، عالم ساتونکو ته ويلي و چې هغه هم د هغوی په ژبه پوهيږي ، دغه ځلورو واړو دخپلې ژبې پرته په بلې ژبې نه پوهيدل ، عالم او نجونو دهغوی په ژبه په روانۍ سره خبرې کولې شوی. دا ژبه هغوی ته په ځانګړې توګه ښوول شوی وه ،

عالم نجونو ته په خپله ژبه وويل ،« د يسوع مسيح خداې معجزه و ښووله ،ددې نه دا په ډاګه کيږي چې هغه زمونږ سره مينه لري ، او زمونږ سوبه ورته منظور ده ، همدا دريښتوني مذهب نښه ده ، دصلاح الدين ايوبې او علي بن سفيان په څير پوه خلک خداې له عقله داسې ړانده کړل چې ډير زيات خطرناکه راز ئې زمونږ تر غوږونو را ورساوه ،مونږ به خپل فوځ ته دهغوی ټوله منصوبه وړاندې کوو ، او زمونږ فوځ به ايوبې لښکر هملته په صحرا کې محاصره او له منځه به ئې يوسي ، هغوی ته به د (کرک) پورې د ورسيدو مهلت هم تر لاسه نه شي. زه هيله لرم چې زمونږ قومندانان به جنګ تر حملې پورې را محدود نه کړي ، هغوی به خامخا په مصر باندې ور خيژي ، مصر به د فوځ څخه خالي وي او دا سوبه به ډيره اسانه وي . «ته عالم ئې او تجر به لرونکې هم» يوې نجلۍ ورته وويلي ،« مګر هغه څه ته چې ته معجزه وائې په هغې کې ماته يوخطر تر سترګو کيږي..... خطره دا ځلور ساتونکي دي ، هسې نه چې مخته تللو سره هغوی مونږ ووژني او دوی بيرته ستانه شي. صلاح الدين ايوبې زمونږ سره ټوکې کړې دي ، هغه مونږ جلاد ته د ورحواله کولو پر ځاې دې خلکو ته ورحواله کړي يو. دوی به مونږ د زړه له خلاصه خرابې کړي او بيا به مو له منځه يوسي.»

« اومونږ بې وسلې يو » عالم ورته په داسې لهجې سره وويل لکه دهغه له زړه څخه چې هغه ځو لحظې مخته خوشحالي و تلې وي. هغه ورته وويل « تا چې څه وويل هغه درست ثابتيداې شي ، هيڅ حکمران دخپل دښمن جاسوسان هسې په هسې نه ښښې او بيا مسلمانان دومره جنس پاله دي چې ستاسې په څير ښايسته نجونې خو بلکل پريږدې نه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ ته د شپې له اړخه بيدار پاته کيدلو ته اړتيا ده .» هغې بلې نجلۍ وويل ، که چېرې دوی د شپې له اړخه ويده شي نو دوی بايد د همدوی په دې خپلو وسلو ووژل شي. لږ څه همت او جرأت ته اړتيا ده.»

« مونږ به دا همت کوو » عالم ورته وويل « دا کارکه همدا نن شپه تر سره کړو نو ښه به وي ، تر سهاره به مونږ تر ډيره لرې ځايه پورې ورسيږو .»

دوه ساتونکي مخته او دوه وروسته په خپلو خبرو کې مصروف روان دي ، دهغوی د تللو څخه دا را په ډاګه کيدله ، لکه هغوی ته چې دسره مالومه نه وي چې دوه ډيرې ښايسته نجونې دهغوی په ولکه کې دي ، لمر پريوتو ته ورنژدې و ، يوه عالم ته وويل چې اوس مونږ تم کيږو نه ، د شپې اوله برخه سفر کوو ،.... هغوی تلل او د صحرا شپه نوره تياره کيدله ، عالم او نجونو خپل اوښان را نژدې کړل تر څو د ساتونکو د وژلو پلان جوړ کړي ، ډيره لرې يوه شادابه او شنه سيمه مخ ته راغله ، ساتونکي تم شول او همدلته ئې پړاو واچاوه ، هغوی دخوراک څښاک له پاره جاسوسانو ته سامانونه ورکړل اوبيائې د ويده کيدو چمتوالې ونيو ، جاسوس وکتل چې درې ساتونکي ويده شوي دي ، اويو ګرځيده را ګرځيده ، ساتونکي څه تکار وا وريد او هملته ئې ورمنډه کړه اوهغه ځاې يې په ښه توګه تر سترګو تير کړ او بيرته راستون شو .

نژدې دوه ساعته تير شوي و ، هغه خپل يو بل ملګري را پورته کړ اوپه خپله دهغه په ځاې ويده شو. هغه چې را ويښ شوی و هغه د پړاو په چاپيريال کې ګرځيده راګرځيده ، کله به د ځناورو په لور ورته او هغه به ئې کتل او کله به ئې ويده انسانان له نظره تيرول ، عالم نجونو ته وويل ،« مونږ نه شو بريالي کيداې ، دا کمبخته همداسې په پهره ولاړ دي، هر څه چې کيږي ، کيږي به ، ويدې شئ» او هغوی ټول ويده شول.

شپه تيره شوه ، خو سهار لا تر اوسه پورې تياره غونې و، چې ساتونکو هغوی را پورته کړل او دروانيدوحکم ئې ورته وکړ. لږه شيبه وروسته هغوی يوځل بيا په هماغه ډول سفر پيل کړ چې تيره ورځ ئې درلوده ، درې اوښان څنګ په څنګ ، دوه ساتونکي مخته او دوه شاته ، هغوی يو ځل بيا د نجونو څخه بې پروا شول ، هغوی داسې کومه خبره هم ونه کړه چې داسې شک ترې را ولاړ شوې وي چې دا خلک بداخلاقه او يا بدمعاشان دي ، لمر پورته را خوت او دا قافله په غونډيو کې ور ننوتله ، دخاورو او شګو غرونه د منحنی شکله دېوالونو په څير ولاړ و . په هغو کې لارې وی او د غرونو سيورې پرې را پروت و . نجونې وويريدې ، ويره د هغوی په مخونو باندې څرګنديده ، دهغوی له آنده دا ځاې د جرم ، وژنې او ...له پاره مناسب ځاې و. خو ساتونکو دهغوی په لور سترګې هم نه ور اړولې.

« هغوی ته ووايه چې زمونږ سره خبرې وکړي» يوې نجلۍ عالم ته وويل.« د هغوی چپوالې او بې پروائې ما ويروي ، هغوی ته ووايه چې که مونږ وژنې نو سمدستې دې مو ووژني ، مونږ د دې زيات دمرګ انتظار نه شو کولې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم چپه خوله‌و. هغه د نجونو سره هيڅ ډول مرسته‌نه شواي کولي ، دوی درې واړه دهغو ساتونکو په رحم و کرم پورې تړلي و...... لمر سر ته راوخوت ، نو دوی د هغو غونډيو په يوه داسې ځاې کې تم شول چېرې چې د شګو غرونه‌و او دې غرونو دا ځاې لږ سيوري کړې و. په همدې سيوري کې دوی لږ څه دمه وکړه ، د خوراک په وخت کې عالم د ساتونکو څخه و پوښتل ،«تاسې ولې زمونږ سره خبرې نه کوئ ؟»

« هغه خبرې چې زمونږ په دندو کې شاملې نه دې ، مونږ ئې نه کوو » د ساتونکو قومندان ځواب ورکړ.«که چېرې تاسې کومه خاصه خبره لرئ نو مونږ ئې اورو او ځواب درکوو.»

«ايا تاسې ته‌دا مالومه‌ده چې مونږ څوک يو؟» عالم ورنه وپوښتل.

«تاسې درې واړه جاسوسان ياست» ساتونکي ځواب ورکړ.« دا نجونې بدکاره دې دا دهغو د استعمال له پاره دې چې تاسې خلک ئې زمونږ پر خلاف استعمالوئ .تاسې ته مالومه‌ده چې د مصر امير صلاح الدين ايوبي ، الله ج دې دهغې په نيکو ارادو کې خير وبرکت وا چوي ، تاسې ولې وبنېلئ ؟ مونږ ته حکم شوی چې تاسې تر (شوبک) کلا پورې ور سوو او بيرته راستانه شو ، تاسې له مونږه سره امانت ياست ،..تا ولې زما څخه‌دا پوښتنه وکړه؟»

« زړه مې غوښتل له تاسې سره خبرې وکړم» عالم ځواب ورکړ ،«دومره اوږود سفر د بې پروائې او پردېتوب سره کول ډير ستونزمن تماميږي ، زمونږه سره په دې سفر کې خبرې کوئ او مخته ځئ ،»

«مونږ د سفر ملګري يو ،» ساتونکي ورته‌وويل ، « خو زمونږ لارې جدا دې ، دوه ورځې وروسته به مونږ يو له بله سره جدا شو.»

جاسوس عالم د ساتونکي په خبرو باندې ځان کوڼ کړ لکه هيڅ ئې چې نه وي اوريدلي او لرې په کتلو شو لکه څه شې چې ويني. هغه د صحرا څخه نبه خبرو ،د صحرا د خطرونو څخه نبه خبر و ، دهغه سترګې د حيرانتيا څخه او يا د ويرې څخه نورې بوتې راوتلې ، ساتونکي هغه لورې ته ، چې عالم ورته کتل ، هم وکتل. د ساتونکي سترګې هم را ووتې ، هلته لږ څه وړاندې په دوه سوه ګزه فاصله کې دوه په اوښانو سپاره هلته د غونډۍ په سر ولاړ وو. د سپرو په سرونو او مخونو باندې پګړۍ را تاوی شوې وې ، د اوښانو پښې نه تر سترګو کيدلې ، هغوی د غونډۍ د څوکې شاته و. دې سپرو په پټه خوله د ساتونکو او جاسوسانو قافله تر نظر لاندې نيولې وه، د هغوی انداز او لباس ښوول چې دوی څوک دې.

« پوهيږې چې دا څوک دې ؟ د ساتونکو قومندان د عالم نه وپو ښتل.

«صحرايي غله ،» عالم ځواب ورکړ ،«خودا مالومه نه‌ده چې ټول ټال به څو کسان وي.

« و به ګورو » ساتونکي ورته‌وويل ، هغه خپل يوبل ملګري ته‌وويل« زماسره را ځه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دواړه په آسونو سواره شول او د غلو په لور ورروخوځېدل ، دهغوی سره د تورو ترخنګ برچې هم وی، اوښ سپرو چې دوی دخپل ځان په لور را تلونکي وکتل نو اوښان ئې ښکته کړل او له سترګو ورک شول. دوه نور ساتونکي چې وروسته پاته شوي و هم په نژدې غونډۍ باندې وختل ، عالم نجونو ته وویل ، « زه فکر کوم ستا اندېښنه صحیح ثابتېږي ، دا غله نه دي دا دصلاح الدین ایوبي له اړخه را لیږل شوی وګړي مالومیږی ، اوکه نه دا ساتونکي به په دومره زړه ورتیا سره دهغوی پسې نه تللاې ، ایوبي غواړي تاسې دواړه ډیرې ذلیه او رسوا کړي ، ماته خو مرګ لیکلې دې ، خو تاسې ته به ډیره ویرونکې سزا درکول شي»

« ددې مطلب دادې چې مونږ ازادې نه یو .» یوې نجلې و پوښتل ،« مونږ تر اوسه پورې بندیانې یو ،»

« همداسې مالومیږې» هغې بلې نجلۍ وویل.

هغه دواړه ساتونکي بیرته راستانه شول ، دهغوی ملګري او جاسوسان ترې راټول شول . د ساتونکو قومندان چې (حدېد) نومیده هغوی ته وویل « دا صحرائې غله دي ، مونږ هغوی سره وکتل اوبیرته راستانه شو، دهغوی شمیره نه مالومیږي ، دغه دواړه چې مونږ ته ئې سترګې نیولې وی وائې چې د سهار راهیسې زمونږ ترشا را روان دي ، هغوی ماته وویل چې تاسې د فوځ کسان یاست او مسلمانان یاست ، خودا نجونې مسلمانې نه دي دغه دواړه نجونې مونږ ته را وسپارئ ، مونږ تاسې ته نوره ستونزه نه پیدا کوو ، ما هغوی ته وویلې چې دا نجونې چې د هر مذهب پورې اړونده وي ، زمونږ سره امانت دي ، زمونږ په ژوند ئې تاسې ته نه شو درسپارلې ، هغوی غوښتل مونږ قانع کړي ترڅو خپل ځانونه ضایع نه کړو ، ما هغوی ته وویلې چې تر هر څه د مخه به زمونږ ځانونه ضایع کیږي بیا نجونې له ځانه سره وړی شئ .» هغه د عالم او نجونو څخه وپوښتل چې « ایا تاسې کومه وسله استعمالولې شئ؟»

« دې نجونو ته د هرډول وسلې د استعمال روزنه ورکړل شوی ده » عالم ورته وویل « له تاسې سره برچې دي ، توري هم شته او غشي او لیندۍ هم ، ددې څخه یو یو وسله مونږ ته را کړئ ،»

«اوس نه » (حدېد) ورته وویل « زه د وخته مخکې تاسې ته وسله نه شم درکولې ، که چېرې دغلو سره ټکر را مخته شو نو بیا به ئې در کړم ،..... مونږ باید ددې سیمې څخه بې له ځنډه ولاړ شو ، که دهغوسره د آسونو او اوښانو جګړه و نښته نودا سیمه مناسبه نه ده ، د آسونو د جګړې له پاره دا ډیر خراب ځاې دې»

دوی سمدستي ددې ځابه څخه روان شول ، ساتونکو لیندۍ په خپلو لاسو کې و نیولې ، او دغشو خلطی ئې را پرانستې ، (حدېد) د ټولو ترمخ و ، ملګري ئې ورته وویل ،« حدېده ! دې جاسوسانو ته وسله ورکول مناسبه نه ده ، هغوی زمونږ دښمنان دي ، کیداې شي چې د غلو سره یوځاې شي او پر مونږ را باندې کړي او ومو وژني»

عالم نجونو ته ویل « ددې خلکو نیت مونږ ته صحیح نه ښکاري ، هغوی مونږ ته د وسلې د راکولو نه ډه ډه وکړه ، غله ددوی خپل کسان دي ، دوی به تاسې دواړه هغوی ته ور وسپاري اوما به ووژني»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوارِو یو په بل باندې باور نه درلود، اوپه دوارِو باندې د غلو ویره سپره وه، (حدېد) هغه ساتونکو ته ویلي و چې که کوم نقاب پوش در ته تر سترګو شي نو ماته د وینا پرته پرې غشی وتوغوئ، دهغوی سره به تکړ خامخا کیږی، خو کتل په کار دي چې چېرې به کیږي او څه وخت به کیږي،.... هغوی په ډېره ګړندی توګه مخته روان و، آسونو او اوښانو ته اوبه او ګیاه ورکول کیده، په دې خاطر پرې د ډېرې ستړتیا اغیز نه لیدل کیده، دغونډیو داسېمه تر ډېره پورې غځیدلې وه، په څو ځایو کې دا قافله د غونډیو په منځ کې هم را تلله، (حدېد) په دې ویریده چې غله د غونډیو دلوړو څخه غشي را ونه وروي، هغه د آسونو دځغلولو حکم وکړ، اوجاسوسانو ته ئي وویل چې هغوی دې هم خپل اوښان د آسونو د رفتار سره یوځای کړي او دغونډیو سرو ته دې نظر کوي.

هغوی ددې سیمې څخه ووتل، هیڅ غل تر سترګو نه شو. لمر په پرېوتو شو، یو ځل دوه اوښان ددوی په لور د راتللو په حال کې تر سترګو شول، خو قافله همغسې روانه وه، په لاره کې په یوه ځای کې اوبه مخته راغلې، دوی خپلو ځناورو ته اوبه ورکړې، پخپله ئي هم اوبه و څښلې او مخته روان شول، لمر همداسې ښکته روان و ان تر دې چې د افق شاته پټ شو. کله چې ماښام تیاره شوه نو (حدېد) قافله تم کړه او وئې ویل« دا ځاې د جنګ له پاره موذون دې، ځکه چې شاوخوا کوم ځنډ نه تر سترګو کیږي.» هغه د آسونو څخه زینونه پرانه نستل، تر څو د اړتیا په وخت کې آسونه چمتو وي، اوښان ئي کینول، د خوراک څښاک وروسته (حدېد) نجونې دساتونکو تر منځ ویده کړې، او ورته ئي وویل چې هوښیارې اوسئ ساتونکو ته ئي وویل چې هغوی دې خپلې لیندی تیارې وساتې، ویده کیږې دې نه، څملاستې دې وي، هغه ډاډمن و چې دشپې له اړخه به غله برید کوي.

*****(۷۵)

شپه نیمائې تیره شوی وه، صحرا ډیره د سکون او اطمئنان نه ډکه او چپ چاپ وه، خو د نیمې شپې نه وروسته یو نا ځاپه د هغوی تر مخه تور سیوري د بوتانو په څیر راښکاره شول او بیا دې سیورو منډې او ځغاستې پیل کړې. د اوښانو د قدمونو ټپ ټوپ اوریدل کیده، او ځمکه لړځیدله، د اوښانو شمیره دلسو څخه ډیره مالومیده چې یو یو سپورئې درلود، هغوی غوښتل ساتونکي او ورسره بندیان په هسې اخوا دېخوا منډو تررِو باندې و ویروي، ددوه درې ځلې تاو را تاوکیدو نه وروسته د غلو ډلې یوه وویل « نجونې مونږ ته را وسپارئ، نو مونږ به ستاسې څخه د نور څه د اخستلو پرته بیرته ستانه شو »

دهغه په ځواب کې (حدېد) په ملاسته ملاسته یو غشې ورو توغوه، د غشې په لړیدو یو سخت اواز را غې، هغه بل ساتونکي هم په ملاسته ملاسته یو غشې د غلو په لور ور ویشت، دوه اوښانو برِ برِې وهل پیل کړل او بې واکه شول. (حدېد) نجونو ته وویل « تښتئ مه، زمونږ سره و اوسئ»

د اوښ سپرو څخه ئي کوم یوه وویلې « ور ولویږئ پرې، هیڅ یو هم ژوندې پرې نه ږدئ، او نجونې ترې پورته کړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صحرا شپه دومره روښانه وي چې که چېرې سپوږمۍ نه وي نو بيا هم تر لرې لرې پورې د سترګو ليد رسيږي. اوښ سپاره د اوښانو څخه را کوز شول او د تورو او برچو جنګ و نښت، ددواړو ډلو تر منځ جګړې د صحرا زړه چاوه، هيڅ يو ته د بل په هکله هوش او فکر نه و، (حدېد) او نورو ساتونکو نجونې داسې په خپل منځ کې را ايساري کړې وې چې د ساتونکو شاوی د نجونو په لور او مخ ئې د دښمن سره په جګړه کې و، نجونو څو ځله وويل چې مونږ ته څه راکړئ، (حدېد) ورته وويل «زما توره زما د تيکې څخه راوباسه،» هغه پخپله په برچې سره په جګړه بوخت و، يوې نجلې د هغې د تيکې څخه توره راوويستله، او ددواړو ساتونکو له منځه ووتله، خو (حدېد) ورباندې غږ کړ چې زمونږ څخه جدا کيږه مه، د غلو زيات فشار په نجونو باندې و، خو د جاسوس عالم غږ نه تر غوږو کيده.

دا جګړه تر ډيره وخته پورې روانه وه، خلکو په خپريدو پيل وکړ، ساتونکو يو بل ته اوازونه کول، او بيا دهغوی اوازونه خپ شول، د جګړې شور او زوګ هم له منځه ولاړ، (حدېد) خپلو ملګرو ته و رغږ کړ خو هيچا ځواب ورنکړ، هغه د يوې نجلۍ اواز واوريد، هغه ورته چيغې وهلې، دهغې د اواز سره سم د يوه آس د ځغاستې اواز تر غوږو شو، (حدېد) و پو هيد چې کوم غل نجلۍ د اوښ پر ځای د ساتونکې په آس باندې اچولې او تښتوي ئې. هغه منډه کړه او تر يوه آس ئې ځان ور ورساوه، په هغه زين همغسې تړلې و، په اس سپور شو او په ځغاسته ئې کړ، هغه د تښتونکو د آس دپښو په اواز باندې دهغوی تعاقب کاوه، خو دبلې نجلۍ په هکله هغه ته جوته نه وه چې هغه چېرې او په څه حال کې ده، هغه آس څومره چې ځغلولې شو و ئې ځغلاوه، په صحرا کې کوم خنډ هم نه و او نه کوم لښتې او ناو و چې د آس تر مخ خنډ شي، آس په هوا کې الوت، مخکنې آس هم د ښه نسل څخه و يوائې توپير دا و چې په هغې آس دوه کسه سپاره و.

نژدې د يوه ميل په فاصله (حدېد) ته د هغه لمړي آس سيورې تر سترګو شو، هغه ورپسې همغسې ګړندې روان و اوفاصله رو رو کميده، (حدېد) و کتل چې دهغه پسې هم يو اس را روان دې، شونې و چې سپور ئې کوم ساتونکې وي او يا کوم غل. هغه شاته و کتل، وروسته آس را نژدې شوی و، (حدېد) ترې وپوښتل «څوک ئې؟» هغه ته ځواب تر لاسه نه شو. هغه خپل تګ ته دوام ورکړ، او دخپل اس د نور ګړندې کيدو هڅه ئې وکړه، مخته آس نيغ روان و، داسې مالوميده چې دهغې واګې د نجلۍ په لاس کې راغلې وی، ځکه (حدېد) کتل چې اس کله ښې لورې ته او کله کيڼ لورې ته کږيږي او رفتار ئې هم را کميږي،..... هغه ور ورسيد، برچه ورسره وه، هغه په مخکنې سپور د برچې وار وکړ، خو اس يوې لورې ته شو سپور په څنګ شو خو برچه په اس ولګيده، (حدېد) اس ودراوه او را و ګرځيد، مخکې سپور هم د خپل آس د را ګرځولو هڅه وکړه، خو نجلۍ چې دهغه تر مخ ناسته وه د اس واګې اخوا دېخوا کولې او د اس مخ ئې را ګرځيدو ته نه پريښوده، (حدېد) نجلۍ ته ور غږ کړ نو نجلۍ نوره هم زړه وره شوه،

سپور نجلۍ له ځانه سره د آس څخه را ښکته کړه او آس ئې خپل ډال و ګرځاوه، (حدېد) خپل آس چورلاوه او دهرې لورې به ئې چې وار کاوه نو غل به نجلۍ له ځانه سره بلې لورې ته کړه او اس به ئې ډال کړ. اخر (حدېد) د خپل آسه را کوز شو، (حدېد) هغه ته چېلنج ورکړ او ورته ئې وويل «نجلۍ نشې وړلای» يوه غل نجلۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولکه کې واخستله اوبل د(حدېد) سره جنګ پیل کړ ، د نجلۍ سره اوس توره هم نه وه ، بل غل هم نجلۍ پرې ښوده ، اوپر (حدېد) باندې ور پریوت ، (حدېد) نجلۍ ته ورغږ کړ او ورته ئې وویل « ته په آس کینه او د (شوبک) په لور ولاړه شه ، زه به دا دواړه پرې نږدم چې له تاپسې درشي.» خو نجلۍ هملته ولاړه وه ،

(حدېد) په پوره میړانې سره ددواړه مقابله وکړه ، غلو ورته بیا بیا وویل ، «ددې نجلۍ له پاره خپل ځان له لاسه مه ورکوه ، » او (حدېد) ورته هر ځل همدا ځواب ورکاوه « اول به زما ځان ځي اوبیا به نجلۍ له ځانه سره یوسئ ، » او هغه څو ځله نجلۍ ته وویلې « ته دلته ولې ولاړه ئې ، تښتښه، ددې ځایه تښته.» اخر نجلۍ ورته وویلې « هیڅکله به تا پرې نه ږدم » (حدېد) زخمي شو اویو ځل ئې بیا نجلۍ ته وویلې « زه زخمی شوی یم ،زما دمرګ نه دمخه ددې ځایه ځان وکاږه ، »

یو غل د نجلۍ په لور ولاړ (حدېد) ته فرصت تر لاسه شو او په یو برچه ئې دهغې تشی سوري کړ ، خو په همدې وخت کې دهغه بل غل توري د (حدېد) اوږه پرې کړې وه ، نجلۍ یو غل لویدونکې وکوت ،منډه ئې کړه او دهغې توره ئې راواخسته و او د شا له اړخه ئې هغه بل غل کې ور ننویستله ، هغه نیغ شو خو د (حدېد) برچې هغه نیغېدو ته پرې نښود او د هغه په سینه ئې داسې وار وکړ چې هغه ئې پرې را وپرزاوه ، خو دهغې سره سم (حدېد) هم د دریدو وړ نه و . نجلۍ هغه ته لاس ورکړ ، نو هغه ورته وویل « ته خو به ښه ئې ؟ ما پریږده ، په آس کینه او سمدستي د (شوبک) په لور روانه شه ، الله ج به تا په خیریت سره هلته ورسوي ، (شوبک) اوس دومره لرې نه دې ، خپلو ملګرو ته ورشه ، داسې بریښي چې هلته به هیڅ یو ژوندې نه وي پاته،»

«په کومو کومو ځایو زخمي شوی ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل.

«نجلۍ ! ما خپل مرګ ته پریږده ،» (حدېد) ورته وویلې « ته ولاړه شه ، د خدای له پاره زما دنده ته پخپله پوره کړه ، هسې نه چې بل کوم قزاق (صحرائې غل) دکوم ځایه راپیدا شي»

د نجلۍ غلط فهمي او شکوک اوس بلکل له منځه تللې و ، هغه په دې پوه شوی وه چې دې وګړي دهغې په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، نو هغې دتللو ، او دهغې د ځانته پریښولو ، څخه په څرګندہ ډډه وکړه ، منډه ئې واخسته او د آس د زین سره ئې تړلې د اوبو بتک را پرانسته ، اود(حدېد) پر خوله ئې ورکیښود. هغه ته ئې اوبه ورکړې او بتک ئې بیرته د اس د زین سره و تړه ، او دهغه څخه ئې بیا و پوښتل چې زخم دې په کومو کومو ځایو کې خوړلې دې ، (حدېد) ورته خپل زخمي ځایونه و ښول ، نو هغې د خپلو کالبو څخه ټوټې و شکولې ، په اوبو کې ئې لمدې کړې او د (حدېد) په زخمونو ئې و تړلې ، دوی ته ددې کار روزنه ورکړل شوی وه. هغه (حدېد) ته لاس ورکړ او هغه ئې ودراوه او تر آسه پورې ئې یوړ، په ډیره ستونزمنه توګه ئې په اس کینوه ، په خپله په یوه بل آس کیناسته ، نو (حدېد) ورته وویل « زه په اس باندې ځانته نشم کیناستلې» هلته درې اسونه و ، نجلۍ د عقل اوپوهې څخه کار واخیست ، چې د آسونو پریښول ئې مناسب و نه ګڼل ، دهغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نورو آسونو واګې ئې هم د يوه اس په زين پورې و نښلولې اوپخپله د(حديد) پسې سپره شوه. هغې د(حديد) ملا د خپلې سينې سره يوځاې کړه، او دهغه سرئې پر خپلې اوږې باندې کېښود.

«د (شوبک) لور را ښوولې شي؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

(حديد) د اسمان په لوړ وکتل ستورې ئې و ليدل، او يوې لورې ته ئې اشاره وکړه او وئې ويل.« په هغې لورې ولاړه شه،» بيا هغه ورته وويل «زه کيداې شي ژوندې پاته نه شم، زما وينه روانه ده، په هرځاې کې چې زما روح ووځي، نو هملته مې خاورو ته وسپاره، او که چېرې تا زما په نيت باندې کوم شک درلود نو هغه له زړه و کاږه او ماته ښښنه وکړه. ما په راسپارل شوې امانت کې خيانت نه دې کړې. خداې دې تا ژوندۍ او سلامته تر خپله ځاېه ورسوي.»

آس روان و او شپه نوره په تيريدو وه.

*****(۷۲)

سهار راوخوت او(حديد) همغسې د نيمې بې هوشۍ په حال کې و، هځه ئې کوله خپل ځان په هوش کې راوړې، وينه ئې دريدلې وه، خو د ډيرې زياتې وينې د بهيدو په اساس ئې وجود تک ژيړ او مړژواندې ګرځيدلې و، نجلۍ هغه دخرماو په يوکوچنې ځنګل کې را ښکته کړ، اوبه ئې ورکړې ي او د آسونو سره د خوراک څښناک څه شيان تړل شوې و هغه ئې را پرانستل او (حديد) ته ئې لږ څه غذا هم ورکړه، د خوراک وروسته دهغه ذهن لږ څه را ژوندې شانته شو. هغه ته دا فکر پيدا شو چې لمړۍ دا د هغو نجونو ساتونکې و خو اوس دهغې بندې دې. نجلۍ هغه څملاوه.

«(شوبک) لرې نه دې شايد د يوې ورځې مزل نور هم وي، ته يو آس واخله او په منډه منډه ولاړه شه، ژر به ورسيږې، زما که وجود ښه و بيرته ستنيږم» حديد ورته وويل.

«ته بيرته ژندې نه شې تللاې» نجلۍ ورته وويلې، که چېرې د همدې ځاېه بيرته ستنيږې نو ما هم له ځانه سره يوسه، تا زه ځانته نه يم پرې ايښې، نوزه به تا څنګه ځانته پريږدم،»

«زه نارينه يم» (حديد) ورته وويلې،« زما زړه دا نه مني چې يوه نجلې دې زما ساتنه وکړي، ددې نه غوره داده چې زه و مرم.»

«زه د هغو مامولې نجونو څخه نه يم چې په کورو کې لوست او زده کړه کوي،» نجلۍ ورته وويلې،« او هغه چې د نارينه د ساتنې پرته يو قدم هم نه شې ايښولاې، ما يو فوځې نارينه وګڼه، توپير يواځې په دې کې دې چې زما وسله، زما ښايست، زما ځواني او زما غوږه ژبه ده. زه هم ستا په څير ستونزې ګاللې شم، زه تر (شوبکه) پورې پيدل هم رسيدلاې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا د احساساتو قدر کوم .» (حدېد) ورته وويل « دې غلو مونږ دواړه خومره يو له بله سره را نژدې کړي يو ، خومونږ يو دبل دښمنان يو ، تاسې هڅه کوئ زمونږ دهيواد بنستونه له منځه يوسئ ، خو يوه ورځ به زه ستا په هيواد باندې د بريد له پاره راځم»

« خو اوس زما دوستي قبوله کړه » نجلۍ ورته وويلې « ددښمنۍ خبرې هغه وخت کوه چې رو غيتائي حالت دې ښه شي او بيرته خپل هيواد ته ستون شي .» هغې د(حدېد) د ورمېږ لاندې لاس کړ او را پورته ئې کړ. اوس (حدېد) پورته کيداې شو . هغه پورته شو او تر اسه پورې ولاړ، نجلۍ دهغه پښه راپورته کړه او په رکاب کې ئې کيښوده او اوږه ئې ورکړه او په اس ئې سپور کړ. نجلۍ هم په هماغې آس باندې سپريدل غوښتل ،خو (حدېد) خپل لاس ور اوږود کړ او منه ئې کړه او ورته ئې وويل « اوس ته په هغه بل آس باندې سپره شه، زه به ځانته سپرلي وکړم .»

« خو ددې سره سره به بيا هم زه له تاسره په هماغه اس باندې کينم .» نجلۍ ورته وويلې « او تا به د خپل ځان سره يوځاې کړم»

د (حدېد) د ضد سره سره بيا هم هغه نجلۍ په هماغه اس سپره شوه ، او کله چې ئې خپل يو لاس دهغه په سينې باندې کيښود ، نو (حدېد) پرې نښوده او ورته ئې وويل « ما پريږده چې په خپل توان سره کينم.» خو نجلۍ هغه په زوره ځانته راکش کړ، او دهغه سر ئې په خپله اوږه باندې کيښود ، او د(حدېد) ښخه ئې و پوښتل ، « زه پو هيږم چې ته ما يوه بدکاره نجلۍ ګڼې اوزما ښخه لرې والې کوی»

« نه هيڅکله ، »(حدېد) ورته وويل « زه تا يواځې نجلۍ ګڼم او د خپله ځانه دې دلرې کيدو هڅه کوم ، که چيرې ستا سره د نژدېکيدو هيله مې درلوداې نو دوه شپې ته د ډيرې بې وسۍ په حال کې زما سره قيد وې ، ما کولې شول تا خپله وينځه و ګرځوم ، خوما په خپل ځان باندې د شيطان غلبه پرې نښوله ، اوس راته داسې احساسيږي چې زه په خپل امانت کې خيانت کوم ، زما په وجود کې د ګناه احساس را پيدا کيږي.»

«ته خو تيره نه ئې ؟» نجلۍ ور ښخه وپوښتل. « زه خو چې هر نارينه کتلي يم ، نو په وږو سترګو سره ئې را ته کتلي دي ، ما خو همدومره قيمت سره ستاسې د قوم ددوه مومنانو ايمان اخستې و .»

« څومره قيمت ؟» (حدېد) ترې و پوښتل.

«يواځې همدومره چې هغوی مې تر خپله څنګه کينول ،اوسرونه مې ئې په خپلې اوږې ايښودي و .»

« دهغوی سره بلکل ايمان وه نه ، » (حدېد) ورته وويل.

« هر څه چې ورسره و .» نجلۍ ورته وويلې ، « هغه مې دهغوی ښخه واخستل ، او دهغې پر ځاې مې دهغوی په زړونو کې دهغوی دخپل قوم پر خلاف غدارې ورواچوله .»

« هغوی څوک و ؟» (حدېد) ورښخه و پوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«اوس ئې درته نه شم ویلای» نجلۍ ځواب ورکړ ، «لکه څنګه چې ته په خپله دنده کې کلک ئې نو په همدې توګه ماته هم خپله دنده ارزښت لري»

(حدېد) چپ پاته شو ، هغه د نجلۍ د جسم حرارت او نرۍ شانته بوي احساساوه ، دنجلۍ وینښتان هم د هغه په مخ را لویدلي و . په هغه پرکالي راغله او آس روان و ، ډیر لرې د هغه سترګې خلاصې شوی لمر هم تر سره راغلې و ، هغه وویل «آس تیز کړه ، زه هیله لرم چې مونږ به د لمر د لویدلو تر مخه تر (شوبکه) پورې ورسیږو» نجلۍ خپل آس نور هم تیز کړ او صحرا په ګړندۍ توګه دهغوی تر شا پاته کیدله.

*****(۷۷)

لمر پریوتې و او د(شوبک) دکلا په هغه خونه کې چې صلیبي حاکمانو او قومندانانو به په کې غونډې کولې ، اوس هم د حاکمانو تر منځ غونډه روانه وه ، په دې غونډه کې هغه جاسوس عالم هم ناست و اوویلي ئې چې «زه دا په ډاډ سره نه شم ویلای چې د هغو دوارو نجونو برخلیک څه ډول شو ، ما دهغوی د خوندي کولو خو پریږده چې د هغوی د کتلو هڅه هم نه ده کړې ، ځکه چې د هغوی څخه دا راز چې له ماسره و او تاسو ته مې باید را رسولي واې ،ډیر ارزښت درلوده . لکه څنګه چې ما تاسو ته ویلي دي چې غلو داړه وا چوله نو ما دوخته په ګټې اخستلو سره ځان یوی لورې ته کړ او تر یوه آسه پورې مې ځان ورساوه ، یو خو زما ازادول یوه معجزه وه ، اوبله معجزه دا چې ددومره وینې تویونکی جګړې څخه سلامت را ووتم. هیڅوک هم زما پسې را نه غې.

زه فکر کوم چې هغوی غله او داړه ماران نه و ،د سلطان ایوبي را لیږل شوي وګړي و ،زه دا نه شم ویلای چې هغه مونږ درې واړو ته ولې پخپله سزا را نکړه ، او د نجونو د خرابولو دا لار ئې ولې خپله کړه ، دا یوه ډرامه وه . نجونې به اوس دهماغه خلکو په ولکه کې وي او هر ډول اذیتونه به ګالي ، »

« ایا مونږ د هغوی د ازادولو کومه لار نه شو پیدا کولي و؟»یوصلیبي حاکم وویلې ،« دا ځان ځارنه خو به ورکول کیږي ، زمونږ سره د نجونو کمښت نه شته ، زمونږ دا طریقه ډیره کامیابه ښکاري ، او دهمدې لړۍ ساتل په کار دي ، نورې نجونې تیارې کړئ ،.... ټول راغلي دي ، اوس نو هغه راز ووایه چې تا له ځانه سره راوړې دي.

جاسوس عالم هغو ته ویلي و چې هغه څنګه او څه ډول د قاهرې له یوه جوماته و نیول شو. په قیدخانې کې دهغه سره او د هغه ملګرو نجونو سره هغوی څه ډول سلوک وکړ . اوڅه ډول دسلطان ایوبي له اړخه د هیلو پر خلاف ازاد کړل شو . هغه دا هم وویل چې داراز دوی دسلطان ایوبي څخه څه ډول تر لاسه کړې دي. هغه د وخت او تاریخ په یادولو سره وویل ،«صلاح الدین ایوبي به په دغه ورځ خپل فوځونو ته د کوچ امر کوي ، په (کرک) باندې یرغل کوي ، که څه هم دهغه نائب سالارانو ویلي چې لمړۍ باید (شوبک) و نیول شي ځکه چې دا ډیره ټینګه کلا ده ، خوصلاح الدین ایوبي به نه غوښتل په (شوبک) باندې خپل ځواکونه له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي ، هغه (کرک) کمزوري ګانه او لمړی ئې ددې ځاې د نیولو له پاره حکم وکړ ځکه هغه غوښتل هغه ځاې دخپل فوځ له پاره د نظامي او د خوراکی موادو مرکز و ګرځوي، اوبیا به د همدې ځاېه د رارسیدلو مرستو او وسایلوورو سته په (شوبک) باندې برید کوي ، هغه په ځانګړي توګه دا وویل چې هغوی غواړي مونږ په بې خبری کې تر یرغل لاندې راوړي ، ددې علت هغه دا وایه چې زمونږ سره آسونه هم دښه نسل څخه دي او له مونږه سره ذره او خول هم شته ، هغه په څرګندو ټکو کې وویل ، چې که چېرې صلیبي فوځ هغه په لاره کې و دراوه نو بیا به ورته د ماتې څخه نور څه په مخ کې نه وي هغه په پراخه ډګر کې د جګړې څخه ویره ښووله ،» جاسوس عالم ټولې هغه خبرې وکړې چې هغه دسلطان ایوبي له خولې اوریدلې وی.

ددومره قیمتي او ارزښتناکه راز په اوریدلو سره ، نجونې د ټولو هیرې شوی ، او په همدې مسئله ئې بحث او خیرنه پیل کړه ، هغوی دې پایلو ته رسیدل چې سلطان ایوبي په غیر مامولي توګه یو تکړه او ذهین جنګجو دي ، هغه چې په (کرک) د برید کولو کوم پلان جوړ کړې دي ،د هغې څخه دهغه دجنګي پوهې څرګندونه کیږي ، په لار ه کې دهغه د جنګ د نه کولو پریکړه هم د هغې د پوهې ثبوت دي.ځکه هغه نه غواړي خپل توان په لاره کې له لاسه ورکړي. دا د یسوع او مسیح د خداې ځانګړی فضل دي چې مونږ ته دهغه ددې پلان په هکله مالومات تر لاسه شول. اوکه نه هغه د (کرک) د نیولو وروسته د (شوبک) په څیر مضبوط مرکز ته ستر خطر پیدا کولې شو..... هغوی د وخت د د لاسه ورکولو پرته د سلطان ایوبي د پلان په مطابق د خپلو فوځونو د نقل وحرکت او د دفاع په پلان جوړولو پیل وکړ. او په پلان کې ئې دا خبرې را مخته کړې:

--د صلیبي ځواکونو د مرکزي قومندې ځاې به همدا د (شوبک) کلاوي ، دسامانونو د رارسیدو ځاې به هم همدا وي اوهمدلته به ذخیرې جوړیږي او جنګ به دهمدې (شوبک) څخه کنترولوو.

--د (کرک) کلابندي به نوره هم مضبوطه کړو ، څه نور فوځ هم (کرک) ته ور واستوئ ،

--ایوبي به د (کرک) څخه لرې په کومه سخته سیمه کې تم کړل شي ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره زیات شمیر فوځ هلته ور واستوئ ، په دې فوځ کې به آس سپاره او اوښ سپاره تر ټولو زیات وي. هڅه وکړئ چې د ایوبي فوځ په محاصره کې را ګیر کړئ ، د اوبو په چېنو باندې تر هر څه دمخه ولکه وکړئ ،»

په دې اقداماتو سمدستي د عمل کولو حکم نافذ کړل شو. هر یو خوشحاله و ځکه دا لمړی ځل و چې دسلطان ایوبي کوم جنګي راز دوخته مخکې دوی ته مالوم شوی و اوکه نه هغه به تل صلیبیان تش لاسونه را ګیرول ، خو په دې به د حیرانتیا څرګندوني هم کیدلې ، چې دسلطان ایوبي په څیر د یو انسان څخه دا ډول سهوه څنګه کیداې شي چې دا جاسوسان ، چې د پریښولو په هکله ئې هغه له ځانه سره پریکړه کړې وه ، په یوې بلې خوني کې کینوي اوبیا داسې نازکه خبرې په زوره زوره د خپلو سالارانو سره کوي چې جاسوسان ئې واوري، او دې پخپله د ماتې سره مخامخ کولې شي. هغو یو کار دا هم وکړ چې د فرانسې فوځ چې له دې ځاېه څخه ډیر لرې پروت و دا پیغام ور ولیږه ، چې دفلانکی ورځ نه تر مخه هغې ځاې ته ځان ور ورسوئ چې د نور الدین زنګي له اړخه را لیږل شوی کومک سلطان ایوبي ته را و نه رسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې وخت کې یو صلیبي افسر را ننوت ، او د انټلیجنس د مشر په غوږو کې یو څه وویل. هغه مشر دا خبره ټولو ته وکړه چې دهغو دوو نجونو څخه یوه ئې چې د غلو په ولکه کې وه ، همدا اوس اوس را ورسیده ، اطلاع راغلې چې دهغې سره یو مسلمان ساتونکې هم دي. جاسوس عالم تر ټولو دمخه د کمرې څخه ووت ، او وریسې نور خلک هم. نجلۍ (حدېد) هملته په برنډه کې څملولې و او په خپله هم هملته ناسته وه، د آس دې اوړده او ستومانه کونکې سفر د (حدېد) زخمونه راپرانستي و، دهغه وینه چې سهار بنده شوې وه ، بیوځل بیا روانه شوه ،او بې هوشي پرې را غله ، صلیبي قومندانانو د (حدېد) په لور هیڅ توجه و نه کړه ، ځکه چې هغوی ته ویل شوي و چې دغلو حمله یو ډرامه وه ، هغوی نجلۍ د لاسو و نیوله ،او خوني ته د ورننوتلو حکم ئې ورته وکړ. هغه ډیره ارزښتناکه نجلۍ وه ، خو هغې تر هغه وخته پورې د دننه تللو پروګرام شاته کړ تر څو چې د (حدېد) ملهم پټۍ نه وي شوي ،

د انټلیجنس مشر [هرمن] جرمنې و ، هغه نجلۍ لږ څه اخوا یوړه او ورته ئې وویل« ته غواړې د مار د بچي ملهم پټۍ وکړې ، دا خوستا قسمت ښه و چې ته خوندي را ورسیدې ، او که نه دې خیرونکو به ته د هغو نورو وحشیانو په لاسو کې ورکړې وی چې د غلو په بڼه کې تاسې پسې راغلي و.»

«دا درواغ دي » نجلۍ ورته په سخته ژبه وویلې ،« اول خو مونږ هم په همدې شک کې و ، خو دې انسان زما ټول شکونه لرې کړل ، هغه دوه غله هلاک کړل اوزه ئې ترې خوندي راوستم» هغې هرمن ته ټوله پیښه بیان کړه ، او دا ئې هم ورته وویل چې دې انسان ماته بیا بیا ویل چې ماهمدلته پریږده چې ومرم اوته خپلې پښې وکاږه ، »

دصلیبیانو په زړنوکې دمسلمانانو پرخلاف دومره نفرت اوکرکه وه چې ددې دومره افسرانو څخه ئې یو هم و نه ویل چې دهغه زخمي ملهم پټۍ وکړئ ، ان د جاسو س عالم پورې هیچا ورته توجه ونه کړه. نجلۍ دهغوی سره دننه ننوتلو ته چمتو نه وه ، اخر یو چا وویل چې زخمي دننه خوني ته یوسئ او سمدستي ئې ملهم پټۍ وکړئ ، هغه ئې خوني ته بوت اونجلۍ دخپلو افسرانو سره روانه شوه. هغې ته ئې وویل چې وواییې چې څه ډول ژوندۍ پاتې شوې ده. هغې دپیښې ټول تفصیل بیان کړ ، په دې وخت کې هغې ته هملته خوراک اوشراب راغلل ،خو هغې وویل « که چېرې زخمي ته مو خوراک ښاک ورکړې وي نو بیائې زه هم خورم ، زه به هغه یوځل ووینم ،» هغه هلته د ورتللو له پاره پورته شوه.

« (لوزینا) و دریږه ! » هرمن په پوره دبدبې سره پرې ورغږ کړ.« ته یوځل بیا د صلیب د احکاماتو خلاف ورځې کوې ، لمړۍ مو درته د را ننوتلو وویل ، نو تا د زخمي تر پورته کیدو پورې ډه ډه وکړه ، اوس ته د اجازې پرته او په پوره سپین سترګۍ سره بیرون وځې ، دا ټول د صلیبي فوځ ستر چاروا کې دي ، اودلته دوه صلیبي حکمرانان هم شتون لري ، پوهیږې چې ددې حکم د نه منلو سزا څه شې دي ؟.... لس کاله قید . اوکله چې بیا ته دحکم نه منل ددښمن د یوه مامولي مامور له پاره کوې نو بیا تاته دمرګ سزا هم درکول کیداې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« ایا صلیبي حکمرانان او قومندانان دغه انسان ته ددي بدله نه شي ورکولی چي یوه تجربه لرونکي جاسوسه ئې ، دخپل ځا ن په قیمت خوندي کړې ده ؟ نجلۍ ورته وویلي « زه پوهیږم چي هغه زما ددښمن د فوځ منصبدار دی ، خوزه به هغه ته هغه وخت دښمن ووایم چي کله هغه خپل فوځ ته بیرته ستون شي.»

«دښمن په هر حال کې او په هر ځاې کې دښمن وي» یو صلیبي قومندان پرې چیغې کړې او وئې ویل « ځومره مسلمانان مونږ په فلسطین کې ژوندي پرې ایښې دي ؟ مونږ ولې دهغوی نسل له منځه یوړ ؟ په دې خاطر نه چي هغوی زمونږ دښمنان دي بلکه په دې خاطر چي هغوی زمونږ د مذهب دښمنان دي ، په دنیا به دصلیب حکمراني وي ، یو زخمی مسلمان زمونږ له پاره هیڅ حیثیت نه لري. کښینه !»

نجلۍ کیناسته اوسترګې ئې د اوښکو ډکې شوې.

*****(۷۸)

بل سهار د (شوبک) په سیمه کې څه بل ډول خوزښتونه روان وو، دا عسکري ډوله خوزښتونه و. د (شوبک) دسیمي وګړي د دې خوزښتونو څخه بې پروا په خپلو خپلو کارونو کې مشغول و، دکلا څخه فوځیانو په وتلو پیل کړې و ، سامانونه هم له یوه ځاېه بل ته وړل کیدل ، د بهر څخه د راغلي فوځ دخیمو د ښخولو له پاره سملاسي ځاېونه خالي کیدل ، د لوژیستکي موادو د راټولولو له پاره د اوښانو لیکې جوړې شوې وې، په دې عسکري مرکز کې منډې تړړې روانې وی ، دا ټول چمتو والي د صلاح الدین ایوبي د شونې حملې د مخنیوي له پاره کیده ، اوپه هغو احکاماتو عمل کول پیل شوي و چي تیره شپه دپلان په مطابق ورکړل شوي و. هر یو فوځي افسر په دې منډو تړړو کې مصروف و او تر څنګ یو څو کسه افسران (کرک) ته هم ور روان شوی و.

یواځې یوه نجلۍ وه چي ددې ټولو منډو تړړو څخه بې پروا ناسته وه. اودا همغه نجلۍ وه چي زخمي (حدید) ئې له ځانه سره را وستې و. دهغې افسر هرمن هغه د (لوزینا) په نامه یادوله ، هغه ته د شپې له اړخه د کانفرانس د خونې څخه نژدې نیمه شپه فراغت په برخه شو. هغې د څارکښۍ د ځانګړې شبکې سره اړیکې درلودل ، په دې خاطر په کانفرنس کې هغې ته اړتیا وه ، دهغې څخه د قاهرې د هغه وګړو په هکله را پورونه اخستل و چي نومورې به هلته ور تلله ، د نیمي شپې وروسته د خوب او د آس د سپرلۍ د سترړتیا څخه هغه نوره په ځان نه پوهیدله ، د کانفرانس نه وروسته یوه افسر هغې ته وویلي و ،« هغه مو ډاکټر ته وسپاره ،ته دهغه په هکله ډیره اندېښنه مه کوه ، ستا دنده داسې ده چي داسې احساسات ئې بري ته نه پریږدي.» او دهغې د خپلې ځانګي ستر افسر هرمن هغې ته ویلي و ،« که چېرې نن شپه زه دلته نه وای نو (کونارډ) او (ګې آف لوزینان) په خیر پادشاهان هیڅوک نه ښیي ، هغوی به ته په قید کې وراچولې وی ، اوس ستا د ساتونکي غم مو خوړلې دې او تا ته دا حکم کیږي چي پس له دې به ته دهغه سره نه وینې.»

«ولې ؟»(لوزینا) ترې په حیرانتیا او نهیلۍ سره و پوښتل.« ایا زه به دهغه ممنویت هم و نه شم کړای ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه هيڅکله !» هرمن ورته وويلې « ځکه چې هغه د دښمن فوځي دې ، اوته دخپلې شبکې مسئوليت درک کولاې شې ، مونږ تا ته دهغه سره د بيا ليدلو کتلو اجازه نه شو درکولاې ، اوهمدا ستا د فن او فرض غوښتنه هم ده ، زه دا وينم چې ستا دهغه سره احساساتي اړيکې ټينګ شوی دي او تا ته ددښمن سره داسې احساساتي اړيکې ټينګول نه دي په کار.»

« ماته همدومره ډاډ راکړئ ، چې دهغې علاج به کيږی» (لوزينا) ورته وويل « اوهغه به سم سلامت بيرته واستول شي.»

«(لوزينا) !» هرمن په قهرېدلې اواز سره وويل « زه تاته ډاډ درکوم چې چې ستا دا غوښتنه به پوره کړل شي. خو واوره ، ته د ډير خطرناک او حساسه دندې د اجراء ځخه بيرته را ستنه شوی يې. سفر دې هم د خطرونو نه ډک و ، تا ته د ارام له پاره لس ورځې رخصت درکول کيږي. مکمل ارام به کوی»

دا خبرې د شپې شوې وې، هغه خپلې خوني ته ولاړه ، د جاسوسو نجونو د اوسيدو ځاې د مرکزي دفتر نه ډير لرې په بل ځاې کې و ، دهغې په خير دسترې درجې جاسوسې ته به ئې د اوسيدو ډيرې ښې اسانتياوې برابرولې ،په ډيرو ښو او ښايسته خونو کې به ئې د شهزادګيو په څير ساتلې.او هرډول عياشي ورته ميسره وه . دهغوی دندې داسې وی چې هغوی به ئې مسلمانو هيوادونو ته استولې ، هلته به ئې د ګيريدو په وخت کې هر ډول ذلت ، سپکاوی او ستونزې ګاللې ، مرګ او يا مرګوني سزا ئې مقدر و. ددې دندې غوښتنه داوه چې نجونو ته د نړۍ هره اسانتيا ، برابره کړل شي .(لوزينا) خپلې خوني ته د رسيدو سره سم ويده شوی وه ، بله ورځ د هغې جسم د ستړتيا له لاسه ماتيده ، هغې نه غوښتل را پورته شي ، خو هغه راپورته شوه ، سهار ناشته ئې وکړه او بيرون ووتله ، دهغې د څنګ سره اوسيدونکې نجونې راغلې هغوی غوښتل دهغې څخه د قاهرې خبرې واوري ، خو هغې ورته په ډيره لنډه توګه يو خبره دوه وکړې او د شفاخانې په لور روانه شوه .

*****(٧٩)

هغه ډيره لرې تللې وه چې ورسره ئې يوه ملګرې نجلۍ چې د راز ملګرې ئې هم وه يوځاې شوه او ترې وئې پوښتل ،« لوزي چيرې ځې ؟ تو خو ډيره اندېښمنه ئې ، دا د ستړتيا اغيز دې ، او که بله کومه ځانګړې پيښه در پيښه شوی ده ؟ ايا رخصتي نه ده درکړل شوی ؟»

« رخصتي راکړل شوی ده » هغې ځواب ورکړ ،« يوه ځانګړې پيښه شوی ده چې زه ئې ډيره اندېښمنه کړې يم.» هغه د خپلې ملګرې سره د يوې ونې د سيورې لاندې کيناسته او ټول هر څه چې ورپيښ شوي و ورته ئې بيان کړل ، او هغه اخطارونه چې خپلو لوړ پوړو افسرانو ورکړي و هغه ئې هم ورته بيا ن کړل اوورته ئې وويل چې « زه غواړم د(حديد) سره ووينم ، زه ويريږم چې دهغه به علاج نه وي شوی ،او د ښاره به ئې بيرون ويستلې وي او يا به ئې د مرګه پورې په کومه کوټه کې ور غورځولې وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«تاته خو ویل شوي چې ته ئې د هغه سره د لیدلو کتلو څخه منه کړې ئې ،» ملګرې ئې ورته مشوره ورکړه چې «دا خطر په ځان مه اخله ، که چېرې تا ګير کړي نو بيا پو هيږې چې سزا به ئې څه وي ؟»

« دهغه وګړي له پاره زه د مرګ سزا اخستلو ته هم چمتو یم.» (لوزینا) ورته وویل.« ماتا ته وویل چې هغه زما په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، او که نه زما ځان ته خو ګوابنې نه و، که غلو زه له ځانه سره بوتلې هم وای نو یو څو ورځې به ئې خرابه کړې وای او بیا به ئې کوم امیر کبیر باندې پلورلې وای،خو (حدېد) زما ددې انجام څخه بنه خبر و ، هغه زما د عزت په خاطر خپل ځان د ستر ګوابنې سره مخ کړ. غلو هغه ته ویلي و چې نجونې مونږ ته راکړه او تاسو دخپل کار پسې ځئ ، هغه په دې هم پوهیده چې زه پاکه نجلۍ نه یم ، خو هغه زه امانت و ګڼلم.»

« ته دهغه له پاره احساساتي او جذباتي شوې ئې» ملګرې ئې ورته وویل.

«هو » (لوزینا) ځواب ورکړ. ما دهرمن تر مخه خپل جذبات بنکاره نه شو کړای خواوس خپل زړه ستا تر مخه ږدم ، ته هم زما ملګرې ئې او د ښځې زړه لرې ، زمونږ ژوند څه شې دې ؟ مونږ یوه بنکلې توره او خواږه زهر یو. زمونږ وجود دنارینه و د تفریح اوفریب له پاره استعمالیږې ، ما پخوا ددې خبرو په هکله هیڅکله هم فکر نه وکړې ، خپل وجود مې د جذباتو څخه خالي احساساوه ، خو ددې سړې جسم چې ما د خپل جسم سره یوځای کړ نو زما په وجود کې هغه ټول احساسات ، چې ما فکر کاوه په ما کې نشته ، را وپاریدل. زه په لمړي ځل د مور ، خور ، لور ، او د یو چا محبوبه ګرځیدلې یم ، کیدای شې دا د همغې اغیزوې ، چې ما خپل ځان پخپله د پادشاهانو په زړونو د یوې حکمرانې شهزادګۍ په څیر ګاڼه.....

« ماته ئې دومره لارې او طریقې ښوولې دې چې دهغې په واسطه ډیر ستر اوظالم حکمرانان هم په خپلو دوو ګوتو نڅولې شم ، خو غلو زه یوه پلورونکې څیز و ګڼلم ، زه ئې دومره را بنکته کړم ، چېرې چې زما په څیر نجونې هره شپه پلورل کیږې اویا د کوم مسلمان امر او حاکم په لاسو کې ورکول کیږې اوهغوی ئې د حرم سرابو وینځې جوړوې. دغه سړې چې نوم ئې (حدېد) دې زه ددې سطحې نه را پورته کړم. ددې د مخه هم زه دهغه په قید کې وم ، هغه هغه وخت هم زه ددې ور و نه ګڼلم چې ما دخپلې ساعت تیرۍ اله و ګرځوي ، اوهغه داسې کولې هم شول هغه زه له سترګو غورځولې وم ، اوبیا کله چې هغه زما دعزت دخوندي ساتلو له پاره خپل وجود زخمي زخمي کړ ، نو زه بې واکه شوم او هغه مې په خپلې غیږ کې راونیو او دخپلې سینې سره مې یوځای کړ. اوبیرته هغې سطحې ته را غلم د کومې څخه چې زه غورځول شوې وم. ما ته د صلاح الدین ایوبي خبرې هم را په یاد شوې ، هغه ماته ویلي و چې ته ولې دکوم عزتمنده سړې سره واده نه کوې ؟ ما په خپل زړه کې ویلې و چې د ا مسلمان څومره بې عقله دې ، خو زه اوس احساسوم چې زمونږ دښمن مونږ ته څومره ستره خبره کړې وه... زه تاته دا په زغرده وایم چې زه اوس جاسوسي نه کوم ، هغه سبق ئې چې زما په مغزو کې د کوچنیوالي څخه اچولې دې ، هغه د صحرا ویریدونکې شپې ، د غلو ویرې او د (حدېد) د جسم حرارت او دهغې د وینې بوي زما څخه لرې کړې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« که چېرې تا دومره اوږدې خبرې هم نه واې کړې زه پوه شوی وم چې ته اوس څه احساسوې؟ » دهغې سهيلۍ ورته وويلې ،« خو ددې حقيقت نه دې خبرول اړين ګڼم ، هغه به ددې ځايه ځي او ته به ورسره نه شې تللای، که چېرې هغه دلته په ستونزو کې هم وي نو حکم دې چې ته دهغه سره نه شې کتلې ، که چېرې و نيول شوی نو دخپله ځانه سره به هغه هم له منځه يوسي.»

« ته زما سره مرسته وکړه ،« (لوزينا) ورڅخه غوښتنه وکړه ،«دا را ته ډاګيزه کړه چې هغه چېرې دې ، اودا چې هغه جوړ شوی او صحتمند شوی او که نه ، نو زما زړه ته به ارام را پيدا شي.»

« هو کې !» سهيلۍ ئې ورته وويل.زه دا کار کولې شم ، ته بېرته خپلې خونې ته ولاړه شه ،»

هغه خپلې خونې ته بېرته ولاړه اوسهيلۍ ئې بلې کومې لورې ته روانه شوه.

*****(۸۰)

په قاهره کې هم د فوځي خوزښتونو نښې را برسيره کېدې ، فوځ ته جنګي تمرينات ورکول کېدل ، يو څو دلګې ئې جدا کړې و. هغوی ته ئې د شپېنې غلچکي عملياتو ښوونه کوله اودا چې په لږې شميرې سره د دښمن په زياتو فوځونو باندې بريدونه کول ، او د [ترپ او د خرپ] تمرينات ئې ورکول. دا تمرينات په دې ترتيب سره روان و چې دشپې له اړخه به هم فوځي دلګې د عسکرې تم ځايو څخه بيرون استول کېده. سلطان ايوبي په خپله ددې تمريناتو سره زياته علاقه درلوده ، هغه به هره څلورمه او پنځمه ورځ اعلى قومندانانو ته او ان تر دلګيو تر قومندانانو پورې لکچرونه ورکول او هغوی ته به ئې د نقشو او انځورونو په مرسته ، جنګي لوبې ښوولې ، هغه ددې روزنې بنسټيز اصول دا ډول کيښول چې:

- دکم شمير په واسطه زيات شمير دښمن ته زيان رسول ، او د وسلې څخه زيات د عقل اوفکر استمالول ،
- د مخ د مخه جګړې نه ځان ساتل ، مخامخ بريد نه کول ، د لس دولس کسانو دغلچکي عملياتو په واسطه دښمن ته زيا ت زيان رسول.

ددې نه اخوا ددښمن کومه کلا يا ښار تر اوږدې محاصرې لاندې د نيولو لارې چارې او يا د کلا ګانو په دېوالونو کې ئې د نقب(سوري) وهلو درس هم ورکاوه. هغه د تپولو اوښانو ، کچرو او آسونو څخه ليدنه کړې وه ، کمزوري او يا عمر خوړلې ځناور يې ورڅخه جدا کړې و، د بريد وخت او ورځ ټاکل شوی وه ، هغه منصوبه چې سلطان ايوبي د فلسطين د سوبې له پاره جوړه کړې وه ، دهغې په لمړۍ مرحلې کې په کاميابۍ سره دداخليدو چمتوالې په پوره توان سره روان و. دبله اړخه په لاره کې دتم ځايو په هکله هم فکر کېده.

ددوارو فوځونو چمتوالې داسې و لکه چې يو بل به د تل له پاره له منځه وړي او نابوده وي به ئې. د صليبيانو د چمتوالې دايره د (شوبک) نه تر (کرک) پورې او ان د مصر تر پولو پورې روانه وه ، هغوی په دغه پراخه دايره کې د سلطان ايوبي له پاره داسې ځنډۍ برابروله ، چې دهغې څخه ئې د تل له پاره د وتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان ورکیده ، دهغوی چمتوالې د سلطان ایوبي دهغه پلان او مالوماتو په اساس و چې هغوی ته د وخته مخته وررسیدلې و.

ددې پراخه تیاریو په منځ کې هلته په (شوبک) کې یوه بله لوبه هم روانه وه ، خو دې لوبې د جنګ سره هیڅ ډول اړیکی نه درلودل بلکه د جذباتو او احساساتو سره ئې اړیکې تړل شوي و. (لوزینا) په خپله خونه کې پرته وه او د (حدید) له پاره ناقراره وه، او سهیلۍ ئې ددوه ورځو را په دېخوا د (حدید) لټون کاوه ، هغه د افسرانو په روغتون کې نه و ، او نه د سپاهیانو په روغتون کې تر سترګو کیداې شو ، هغه جاسوسه نجلۍ وه ، سترو سترو افسرانو د هغې عزت کاوه ، هلته د (لوزینا) په ګډون هرې جاسوسې نجلۍ ته همدا مقام ور په برخه و. خو ددې سره سره بیا هم به چې دغه نجلۍ د هر چا څخه ددې پوښتنه کوله چې د (لوزینا) سره چې کوم زخمي را غلې و هغه اوس چېرې دې؟ نو هغې ته به همدا یو ځواب ورکول کیده « ما خو هغه نه دې کتلې » ، په دریېمه ورځ یو افسر ورته په غوږو کې وویل چې دهغې لړ څه علاج کړل شوی دې اودهغې وروسته دمسلمانانو پنډغالي ته لیږدول شوی دې،

کله چې سهیلۍ دا خبر (لوزینا) ته ورکړ نو په هغې باندې بې هوشي را غله ،«دمسلمانانو پنډ غالي !؟» دا یو ویرونکې ځاې و، په هغه ځاې کې د پخوانیو جنګونو مسلمان بندیان لا تر اوسه پورې پراته و او هغه مسلمانان هم چې صلیبیانو د کوم جرم پرته په اشغالي سیمو کې نیولې و.

دا مسلمانان به ډیر وخت د هغه قافلو څخه نیول کیدل چې صلیبیانو به لوټولې ، د ا پنډغالي بندیخانه نه وه، او نه د جنګي بندیانو پنډ غالي و، دا یو بیګار پنډغالي و ، چې د اسې سخته پهره پرې نه وه ولاړه ، ددې بدنصیبه بندیانو کوم ریکارډ هم شتون نه درلود. ددې خلکو څخه ئې حیوانات جوړ کړي و ، هر چېرې به چې اړتیا پیښیده ددوی څخه به ئې د اړتیا وړ وګړي هلته وروړل اوکار به ئې پرې کاوه ، خو خوراک څښاک به ئې همدومره ورکاوه چې دهغې په واسطه ژوندي پاته شي ، هغوی په خیموکې اوسیدل ، په دوی کې به چې څوک ناروغ شو نو د هغه علاج به هغه وخت کیده چې ناروغتیا به ئې مامولې وه ، که چېرې ناروغتیا به زیاتیدله ، نو بیا به ئې هغه ته زهر ورکول او له منځه به ئې وړ، دا دبدنصیبه مسلمانانو یوه ډله وه ، چې یواځې ددې جرم سزا ئې تیروله چې مسلمانان دې ، سلطان ایوبي ته دهغه جاسوسانو ددې پنډغالي په هکله خبر ورکړې و ،

(حدید) ئې هم همدې پنډغالي ته ور لیږلې و ، او د (لوزینا) له پاره حکم شوی و چې دهغې سره به نه ویني، هرمن ته شک پیدا شوی و چې دا یوه جذباتي تړون دې خو(لوزینا) دهغه حکم نه و منلې ، کله چې هغې واوریدل چې(حدید) د مسلمانانو په پنډغالي کې دې ،نو هغې خپلې سهیلۍ ته وویلې چې هغه به (حدید) ازادوي ، سهیلۍ دهغې د احساساتي حال په کتلو سره دمرستې وعده وکړه او دواړو پلان جوړ کړ.

دوی دواړه هماغه وخت په ښار کې دیوه شخصي ډاکتر سره وکتل ، هغه ته ئې وویل چې هغه یو زخمي راوړي چې علاج به ئې په دې شرط کوي چې دهغه په اړه به هیچاته هم نه وائي. ډاکټر ترې د دې علت و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښته ، نو(لوزينا) ورته وويلي « هغه يو غريب شانته مسلمان دې چې زما دکورنۍ ډير خدمت ئي کړې دې. هغه چېرې په کومه جګړه کې زخمي شويدې ، دهغه په جيب کې څه نه شته نو په دې خاطر ئې ډاکټر علاج نه کوي ، څرنګه چې دلته ټول ډاکتران عيسايان دي نو په دې خاطر دمسلمان علاج د اجرت پرته نه کوي ، او بل علت ئې دادې چې که چېرې د ښار ښاروال ته داخبره وررسيږي چې ددې مسلمانانو تر منځ جنګ جګړه شوی ده نو بيا همدا بهانه کوي او د مسلمانانو پنډغالي ته ئې ليږي ، هغوی خو بهانه غواړي ، زه دهغې دخدمت بدله ورکول غواړم ،چې هغه زما د کورنۍ سره کړې ، زه هغه دشپې له اړخه راوړم ووايه چې ستا به څومره اجرت کيږي. زه به د راز ساتنې اجرت هم درکوم.

په دې وخت کې ډاکټر هغه د سر نه تر پښو پورې کتله ، (لوزينا) هغه ته دا ونه ويل چې هغه څوک ده ، همدا ئې ورته وويل چې هغه د يوې عزتمندې کورنۍ لور ده ، د نجلۍ دښايست په کتلو سره ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ئې په ژبه نه راوست ، (لوزينا) ددې ډګر او فن ماهره وه ، هغه د نارينه و په سترګو پو هيدله ، هغې خپل فن استعمال کړ نو ډاکټر د موم په څير ويلي شو ، (لوزينا) دسرو زرو څلور سکې دهغه مخته کيښودې ، اوکله چې ډاکټر د هغه لاس په خپل لاس کې ونيوه نو وئې ويل ، چې ستا څخه زياته بله قيمتي سکه نه شته ، نو(لوزينا) ورته په خپلې ماهرانه خندا کې وويل « ته چې څومره قيمت غواړې درکوم ئې ، خو زما کار اول وکړه.»

ډاکټر په دې پوه شو چې معامله خطرناکه او د رازه ډکه مالوميږي ، خو د (لوزينا) په کتلو سره ئې دا خطره قبوله کړه ، او وئې ويل « راوړه ئې ، همدا نن شپه ، يا سبا شپه ، کله چې ئې راوړې راوړه ئې ، که زه ويده شوی وم را ويښ مې کړه ،» هغه په يوه لاس کې د طلا سکې اوپه بل لاس کې ئې د (لوزينا) لاس و نيوه.

*****(۸۱)

ددې کار د تر سره کولو تر ټولو زياته اوخطرناکه مرحله د (حدېد) د پنډغالي څخه د رواستلو مسئله وه ، او داچې هغه څه ډول د پنډغالي څخه را وويستل شي ، هلته د شپې دومره کلکه پهره نه وه ، او علت ئې داو چې په هغو بدنصيبه بنديانو کې د تيښتې توان هم نه وپاته ، سهار به ئې د لمر خاته نه مخته هغوی د مشقت کولو له پاره وړل ، او د لمر د پريوتو نه وروسته به ئې بيرته را وړل ، ددوی ټوله شميره يو نيم زر کسان برابريدل ، د(لوزينا) ملګرې د پنډغالي په اړوند څه مالومات تر لاسه کړي و ، چې په هغې کې يو دا هم و چې زخمي اوناروغ بنديان يو عادي کلينيک ته هره ورځ ور استوي ، چې يواځې يو کس ساتونکې ورسره وي ، په بله ورځ (لوزينا) د خپلې سهيلۍ سره هغه ځاې ته ورغله چې ناروغ بنديان ئې را وړل ، هغوی ډير انتظار و نه کړ، د پنځه ويشت دېرش ناروغانو يوه ډله ئې چې ډير سوکه سوکه راتلل ،دهغوی ساتونکې په لاس کې کوتک نيولې و او د حيواناتو په څير ئې پرې چغې وهلې او هغوی چې لږ څه سوکه تلل په ډنډو ئې وهل او ټيله کول به ئې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوارہ نجونې مخته ورغلې هغوی خپل ځانونه داسې و نیول لکه څوک چې سیل کوي ، کله چې د ناروغانو ډله دهغوی سره نژدې تیریدله نو هغوی هر یوه ته کتل ، ناڅاپه (لوزینا) ټکان وخوړ ، (حدېد) هغه ته په غضبناکه سترګو کتل ، هغه چغې نه شوی وهلې ، دهغه دمخ څخه هغه نور اوروښنائي تللې وه چې (لوزینا) د زخمې کیدو تر مخه کتلې وه ، د (حدېد) اورېې را پریوتې وي ، او کالي ئې په وینه ککړ ، وینه ئې وچه شوی وه. د (لوزینا) په سترګو کې اوښکې را غلې ، خو د (حدېد) په سترګو کې کرکه او نفرت ، هغه مخ واړاوه ،... دا د ناروغانو ډله مخته ولاړه ، نو(لوزینا) و د هغې ملګرې د ساتونکې سره داسې خبرې پیل کړې چې په کې دهغه مسلمانو ناروغانو له پاره کرکه او نفرت و. هغوی د ژبې په جادو باندې ساتونکې د خپل ځان غلام کړ او ورته ئې وویل چې هغوی غواړي په ټوکو مسخرو سره ددې مسلمانو بندیانو سره خبرې اترې وکړي.

هلته په کلینیک کې نور ناروغان هم وو، ډیر هجوم مالومیده ، بندیان ئې یوي لوري ته کینول ، (لوزینا) هغوی ته نژدې ورغله ، او ملګرې ئې ساتونکې په خبرو کړ. (حدېد) د یوال ته تکیه وکړه او کیناست ، دهغه د روغتیا حالت ښه نه و ، (لوزینا) د سترګو په اشارو سره هغه راو باله ، کله چې هغه ورته نژدې شو ، نو(لوزینا) ورته په کلاره وویلې « ماته حکم شوی چې له تاسره هیڅکله هم و نه وینم ، کینه ، مونږ به دا نه څرګندوو چې مونږ خبرې کوو.

« زه پر تا او ستا په حکم کونکې باندې لعنت وایم » (حدېد) ورته په کمزوري مګر غضبناکه اواز سره وویل، « ما ته د کومې بدلې د اخستلو له پاره دغلو څخه نه ئې خوندي کړې ، هغه زما دنده وه ، ایا تاسې د یوه دندې د اجراکونکې سره همدا ډول سلوک کوئ ؟»

« چې شه حدېده !(لوزینا) ورته په غبرګوني اواز وویل « داخبرې به بیا کیږي ،ماته وواېه چې ته دشپې په کوم ځاي کې ویده کیږي ، نن شپه به تا له هغه ځایه راباسم .»

(حدېد) نه غوښتل د هغې سره خبرې وکړي ، (لوزینا) هغه ته د اوښکو په تویولوپه ډیر سخته توګه قناعت ورکړ چې هغه ورته دوکه اوفریب نه ورکوي ، (حدېد) ورته وویل چې په هغه ځاې کې چې هغه ویده کیږي دهغه ځایه راوتل ګران کار نه دې ، خو چې را ووځې نو هغه به ځي چیرې ؟... هغوی ډیر ژر د تیښتې پلان جوړ کړ.

*****(۸۲)

د مسلمانانو پنځ غالی په داسې درانه خوب بیده و لکه دمړو هدېره . ساتونکې هم ویده شوی و. ددې ځایه تر اوسه پورې څوک تښتیدلې هم نه و. اوکه تښتیدلې هم وائې نو چیرې به ته. ددې نه علاوه ساتونکو ته دا هم ډاګیزه وه چې که چیرې کوم یو و تښتي هم ،نو څوک ئې پوښتنه کوي ،

دشپې لمړی برخه پاې ته رسیدلې وه ،چې دېوی پخوانی‌شکیدلې خیمې څخه یو کس دګیډې په خویدو سره بیرون را ووت ، او تر هغه ځایه پورې ولاړ چې د ساتونکې سترګې پرې نه لګیدې ، مخکې هغه ته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تياره کې هم د کجورو ونې په سترګو شوی ، مخته ورته يو سيورې د سرنه تر پښو پورې پټ تر سترګو شو ، خويدونکې راپورته شو او دکجورو د تنو پورې ئې ځان ورساوه ، هغه (حدېد) و او (لوزينا) دهغه انتظار کاوه .

« تيز تلاې شې؟» (لوزينا) ترې و پوښتل.

«هڅه به وکړم» (حدېد) ځواب ورکړ.

دپنډغالي شخه پوره لرې تللي و مخته پراخه نا اباده سيمه پرته وه ، ستونزه داوه چې (حدېد) تللاې نه شو. (لوزينا) ورته لاس ورکاوه تر څو ګرندي ګامونه واخستلاې شي هغه ته ئې په لاره کې وويل چې هغې ته څه ډول اخطارونه او حکمونه ورکول شوي دي. هغې د (حدېد) غلط فهمي لرې کړه ، مخته د ښار کوڅې راغلې اوبيا د ډاکټر کور هم راورسيد ، دري څلور ځلي ټک ټک نه وروسته ډاکټر بيرون راووت ، او (حدېد) ئې سمدستي دننه يوړ . د (حدېد) زخم ئې پرانست او وئې کوت ، نو وئې ويل چې لږ تر لږه شل ورځې به دده علاج کيږي . ددې خبرې په اوريدو سره د(لوزينا) مخته يو ستونزه را غله ، او هغه داوه چې ددومره ورځو له پاره به (حدېد) په کوم ځاې کې پټوي ، بيګار پنډغالي ته ئې هم بيرته نه وروست ، دهغې عقل ځواب ورکاوه . ډاکټر دهغه علاج پيل کړې و ، نو ورته ئې وويل چې دې ته د ډيرې قوي او ښه غذا اړتيا ده .

(لوزينا) هغه په خپله خبره کې واخست او ورته ئې وويل چې په کوم ځاې کې چې دې اوسي نو هلته ورته ښه غذا نه ورکول کيږي ،ته دا له ځانه سره همدلته وساته ، او هر هغه څه چې دده له پاره ګټه ور دي هغه ورکړه ، ته چې له ماڅخه څومره اجرت غواړې همغومره درکو م.

ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ډير زيات و ، (لوزينا) ترې د راکمولو غوښتنه وکړه نو ډاکټر ورته وويلې ،« ته پر ما ډير خطرناکه کار تر سره کوې ، زه پو هيږم چې دا شخص مو دمسلمانانو د پنډغالي څخه راوړې دي. اودا د مصر د فوځ سپاهي دي ، ته له دې سره څه اړيکې لرې ؟ ته چې ماته زماد غوښتلو سره سم اجرت راکوې نو ستا دا راز به هم زما له کوره بيرون نه وځي.

« ماته منظور ده » (لوزينا) ورته وويلې ، اوډاکټره دا هم واوره چې که داراز فاش شو نو ته به هم ژوندې پاته نه شې.

ډاکټر (حدېد) په يوه خالي کوټه کې څملاوه ، اوهغه ته ئې وويل چې ته به د علاج پورې همدلته اوسې ، هغه ورته شيدې او ميوه راوړه ، او(لوزينا) ئې يوې بلې کمرې ته يوړه ،.... بله ورځ (لوزينا) او دهغې سهيلې د پنډغالي جاسوسي وکړه ، کلينيک ته ولاړې ، ناروغ قيدبان هلته وروړل ، دواړو نجونو د ساتونکې سره خبرې اترې وکړې ، اود خپل خصوصي فن له مخې ئې دا ډاګيزه کړه چې د(حدېد) په ورکيدو سره په پنډغالي کې کوم بدلون نه دي راغلي اونه کومه هنګامه پيدا شوی ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې تیریدې ، او څرنګه چې ډاکټر دخپلې خوښې قیمت اخسته نو په دېخاطر هغه (حدېد) همطنه له ځانه سره پټ ساتلې و، دهغه علاج ئې په پوره توجه سره کاوه او قوي غذا ئې هم ورکوله، (لوزینا) به هر مانبام هلته ورتلله ، څه وخت به د (حدېد) سره کیناستله او ډیروخت به ئې د ډاکټر په خونه کې تیراوه ، په همدې جریان کې شل ورځې تیرې شوی ، د (حدېد) زخمونه هم را ټول شوي و ،روغتیائې حالت ئې بلکل ډاډمن و ، (لوزینا) ډاکټر ته وویل. چې هغه به سبا شپه څه وخت (حدېد) له دې ځایه څخه باسي.

بله ورځ هغې خپله سهیلۍ بیا استعمال کړه ، د یوي کمې رتبې افسر چې تل به دهغې دسهیلۍ ترشا د تنګولو له پاره د هغې پسې ته ، په یوه چل را ګیر کړ. افسر ئې په یوه کوټه کې بند کړ او (لوزینا) ترې عسکري کالي و کنبل او (حدېد) ته ئې ور واغوستل ، د آس انتظام هم ستونزمن کار نه و ، هغه ئې هم وکړ ، دا انتظام ئې په دې خاطر وکړ چې د ښار چار چاپیر لوي خاورین دېوال و اوځلور دروازې ئې درلودې ، چې دشپې له مخې به تړل کیدې ، په هغې ورځو کې به د ورځې له اړخه دا دروائې پرانستې وی ، ځکه چې دسلطان ایوبي د راتلونکي یرغل له پاره د فوځیانو اودهغوی له پاره د سامانونو تګ را تګ روان و .

دلمر دپریوتو تر مخه ،د کلا د لوی دروازې په لور یو صلیبي افسر په اس سپور روان و د هغه په ملا باندې را ځوړنده توره دمسلمانانو په څیر کږه نه وه بلکه نیغه ځوړنده وه ، او لاستې ئې د صلیب په شکل و ، هغه له هره اړخه صلیبي و ، دروازه پرانستې وه او دهغې څخه د اوښانو یوه بار کړل شوی قافله بیرون روانه وه ، داسې ښکاریده چې د آس سپور افسر ددې کاروان سره یوځاې روان دې ، هغه دروازې ته ورسید ، نو دصلیبي جاسوسي شبکې مشر هرمن ددروازې څخه داخلیده ، هغه بیرون له کومه ځایه را ستون شوی و. هغه دا افسر وکوت او ورته په مسکا شو ، خو هغه افسر د خندا ځوا ب په خندا ورنکړ. هرمن چې څو قدمه مخته راغې نو آس ئې و دراوه ، دهغه څخه دوه درې سوه قدمه لرې (لوزینا) ورته تر سترګو شوه ، هغې چې هرمن وکوت نو په ډیره تیزۍ سره د خپلې کمرې په لور ولاړه،

د علی بن سفیان په څیر هرمن هم په خارکښۍ کې پوره ماهر و ، هغه سمدستې خپل آس ددروازې په لور واړاوه ، او ور وئې ځغلاوه ، هغه غوښتل خپل شک رفع کړې ، کله چې هغه آس ته لغته ورکړه نو آس په ځغاسته شو . بیرون چې ووت هر من وکتل چې هغه افسر چې دهغه له مخې تیر شوی و دومره لرې تللی دې چې دهغه په تعاقب کې تلل بیکاره و . هغه آس سپور د دروازې څخه د وتلو وروسته سمدستي خپل آس په ځغاسته کړې و ، اس ئې هم ډیر تیز تلونکې و، اوپه دې ترتیب (لوزینا) (حدېد) ازاد کړ او خپله بدله ئې پوره کړه.

*****(۸۲)

هرمن خپل آس په چټکۍ سره را وګرځاوه او بیرته دننه ولاړ ،ترهر څه لمړې د مسلمانانو پنډغالي ته ولاړ، او دهغې ځاې د ساتونکي څخه ئې د (حدېد) دننبو ننبانو ویلو وروسته وپوښتل چې هغه چېرې دې ، خو په هغه خیمه کې چې (حدېد) ساتل کیده د هغې ملګرو وویل چې یو سهار هغه ددې ځایه غایب شوی ، مونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې وګڼله چې شايد هغه ئې اخوا دېخوا چېرې وړې وي ، د هرمن شک په ډاډ سره بدل شو ، هغه په خپله (حدېد) و چې دصليبي فوځ په بېړه کې يې ددروازې څخه وتلې وکوت ، هغه د نورې زياتې پلټنې له پاره د (لوزينا) کمرې ته ولاړ ، هغې خپل سر په لاسو کې نيولې وه اوژړل ئې .

«ايا هغه تا و تښتاوه ؟»هرمن تري په غضب سره و پوښتل ، (لوزينا) په کلاره خپل سر را پورته کړ ، هرمن ورته وويل « که درواغ دې وويل نو په پلټنه کې به ئې درباندې ثابت کړم چې هغه ته تا دتيښتې ټولې لارې چارې برابرې کړې دي.»

«نه ستا تفتيش ته اړتيا شته او نه ماته ددرواغو د ويلو اړتيا » (لوزينا) ورته وويل « زما ټول ژوند پادشاهي درواغ او زما وجود ډيره ښايسته دوکه او فريب دي ، ما دخپل روح د خلاصون په خاطر دريښتيا په ويلو ځان مرګ ته ورکړ.» دهغې په اوازکې پرکالې وه چې هر ساعت زياتيدله ، هغه پورته شوه نو پښې ئې په لړزيدو شوې ، ورسره نژدې يو ګيلاس پروت و چې يو څو څاڅکې اوبه ئې درلودې هغه ګيلاس پورته کړاو د هرمن په لور ئې په خپل لاس سره ور اوږود کړ او وئې ويل « ما خپل ځانته د مرګ سزا ورکړې ده ، ددې ګيلاس دغه څو څاڅکې اوبه ددې ګواهي وايي چې ما خپل ناپاک جسم ته د مرګ سزا په دې خاطر نه ده ورکړې چې د خپل قوم سره مې غداري کړې وي او د قوم او ولس دښمن مې د قيده خلاص کړې او د تيښتې لارې چارې مې ورته برابرې کړې دي. بلکه زما جرم داو چې زه هغه انسانانو ته ددوکې د ورکولو له پاره تللې وم، چې دهغوی تر منځ دوکه او فريب شته نه دي . دهغوی څخه هغه څلور انسانان زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره وه يانه ، خوهغوی زما د عزت دخوندي ساتلو په خاطر د لسو غلو مقابله وکړه. او بيا دهغوی څخه يو انسان خپل جسم زخمي زخمي کړ او زه ئې دهغو غلو د خولې څخه را وويستلم. ماته د نيکۍ او بدۍ ، د محبت او نفرت توپير مالوم شو . زه ريښتيا وايم او مړه کيږم، دا به ډير ډاډمن مرګ وي».

هغه لويدلو ته نژدې وه نو هرمن ئې د لاسه ګيلاس واخست اوهغه ئې و نيوله ، (لوزينا) خپله جسم ته يو ټکان ورکړ او دهرمن د لاسو څخه ئې ځان وويست او لرې ترې و دريده ، په ژړغوني اواز ئې وويل چې « ماته لاس مه راوړه ، دا اوس ستا دکاره وتلې دې. دغې زهرو په دې کې ريښتاوی ور ننويستې دي ، تاسې ته د ناپاکه جسمونو اړتيا ده ،.... هو هغه ته ما دتيښتې زمينه برابره کړې ده ، هغه ما شل ورځې پټ ساتلې و . هغه ته ما د فرينډس درويشي را پته کړې او وراغوستې مې وه ، هغه ته ما آس ورکړ ، خو زه د هغه سره نه شوم تللاې مګر دهغه پرته ژوند هم نه شم کولاې ، په دې خاطر ما زهر و ښښل ، که چېرې تا زه نيولې هم نه وي نوما زهر ښښلي و ،»-- هغه په پالنګ باندې پريوته ، هرمن ته د هغه اخرې خبره تر غوږو شوه « په ريښتيا ويلو سره په مرګ کې خومره سکون دې » هغې خپله اخرې ساه داسې واخسته لکه د سکون ډکه «اه».

کله ئې چې هغه خاورو ته سپارله نو يو افسر و پوښتل چې « ددې دکورنۍ که څوک وي نو هغوی ته ئې د مړينې خبر ورکړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغې کورنۍ همدا مونږ و ،» هرمن ځواب ورکړ ،« هغه په لس یولس کلنۍ کې د کومې قافلې څخه را تښتول شوی وه »

د صلاح الدین ایوبي د فوځ د کوچ درېیمه ورځ وه ، صلیبیانو دهغوی په لاره کې د تم کولو او محاصره کولو له پاره زیات شمیر فوځونه استولي و . د پلان په مطابق حمله په (کرک) کیدونکې وه نو په دې اساس صلیبیانو د (شوبک) څخه هم زیات شمیر فوځونه کرک ته ور استولي و ، هغوی د خپلو فوځونو یو برخه د شام په لور هم استولې وه ، تر څو چې د نورالدین زنګي د مرستندویه فوځونو د راتګ مخنیوي وکړي ، د همدې فوځ یوه برخه هغوی په لارکې د سلطان ایوبي د فوځ د تم کولو او له منځه وړلو له پاره ور واستولې وه . دکوچ په وخت کې سلطان ایوبي خپل فوځ په درې برخو ویشلې و ، او درې واړه برخې ئې یو له بله څخه لرې لرې ساتلې وی ، کله چې هغه هغې ځای ته ورسید چېرې چې د صلیبیانو سره ټکر کیدل و ، نو هغه ددرې واړو برخو قومندانان او د هغوی نائبین خپلې خیمې ته راو بلل.

«مونږ اوس هغه ځای ته راغلي یو چې زه باید تاسې ته راز را څرګند کړم ،» سلطان ایوبي ورته وویل ،« تاسو به حیران شوی یاست چې زه تاسې ته دا ویل غواړم چې زه په (کرک) باندې حمله کونکې یم ، خو ما تاسې په بل طرف روان کړي یاست ، زه په (کرک) باندې حمله نه کوم ، زمونږ منزل (شوبک) دې ، یوه پوښتنه به تاسو ټول اندېښمن کوي چې ما هغه درې واړه جاسوسان چې یوئې عالم او دوه نوري ئې نجونې وی ولې ازاد کړل ، او هغوی ته مې ولې ساتونکې ورکړل ،ددې پوښتنې ځواب واوری: ما هغوی دخپلې خونې تر څنګ خونه کې کینول ، منځنۍ دروازه مې پرانستې پرېښوله ، او علي بن سفیان او دوه نورو نائبیونو ته مې په لوړ اواز وویل چې زه به په فلانکۍ ورځ او فلانکې تاریخ باندې په(کرک) حمله کوم ، زه پوهیدم چې جاسوسان ئې اوري ، ما دهغوی په غوږونو کې دا خبره هم ور واچوله ، چې زه د صلیبیانو سره په پراخه ډګر کې د جنګ څخه ویریږم....

همدا ډول خبرې مې د هغوی په غوږونو کې ور واچولې او ازاد مې کړل ، او ساتونکې مې ورکړل تر څو په امن و امان سره ئې (شوبک) ته ورسوي. ما ته خبر را ورسید چې په لاره کې یوه پیښه و شوه ، غلو یوه نجلۍ او درې ساتونکې وژلې دي، څلورم ساتونکې پرون شپه د (شوبک) څخه بیرته را ستون شوی دې ، هلته چې زمونږ کوم جاسوسان و هغوی اطلاع راکړې ده چې عالم جاسوس ژوندې (شوبک) ته ور رسیدلې او همغه زما پلان ته بریا ورکړې ده ، صلیبیانو خپل فوځ زما د خوښې په مطابق ویشلې دې ، اوس ستاسې د فوځ د ښي لورې برخه د صلیبیانو د ډیر ستر فوځ ښي لورې د فوځ څخه څلور میله لرې دې»

هغه د ښي لورې د برخې قومندان ته وویل « نن به دلمر د پریوتو نه وروسته ، خپل اس سواره دوه میله مخامخ مخته یوسې ، بیا به کیڼ لورې ته شې او څلور میله به مخامخ ولاړ شې بیا به ښي لورې ته دوه میله نور هم ولاړ شې ، هلته به دښمن تاته د ارام په حالت کې در په سترګو شې ، برید کول ستا کار دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا به ډيره ګړندۍ حمله وي ، په لاره کې چې هر څه درته مخته راغلل له منځه يې يوسئ او بيرته را ووځئ ، اوهماغه ځاېو ته ځانونه ورسوئ د کومه ځاېه چې تللې وئ ، دويمه برخه به د ماښام په وخت کې مخته ولاړه شي ، اته نهه ميله لرې به بيا کېن لورې ته شي نو تاسې ته به د دښمن د لوژيستکې موادو قافلې تر سترګو شي ،ددې تر څنګ به تاسې ددښمن تر شا ياست. دورځې له اړخه به دښمن د ښي لورې ډلې تر يرغل لاندې راځي ، خو تاسې به د مخ په مخ ټکر نه ځان ساتئ ، دورځې ډير وروسته راځئ ، دشپې له اړخه به بيا بريد کوئ ، خو دريږئ به نه. که صليبيان مخته راشي نو هغه منځنۍ برخه به دهغوی تر شا بريد کوي او دښمن به راټوليدو ته نه پريږدئ ، دغه دريېمه برخه چې له ماسره دي نن شپه کوچ کوو ، مونږ به سبا تر غرمې پورې (شوبک) محاصره کړې وي. پاته دوه برخې به په هماغه لارو چارو سره چې تاسې ته ئې روزنه درکول شوی ده دښمن په صحرا کې سرګردانه کوئ ، هغوی ته دهغوی خوراکې او د څښاک مواد مه پريږدئ چې ور ورسيږي ، او کله چې د اوبود چېنو څخه لرې شول سمدستي په هغو چېنو باندې ولکه وکړئ ، د تل له پاره حمله د اړخ له لورې کوئ ، خو د جنګ له پاره به تم کيږئ نه ، د سرتيرو ډلې به تل د هغوی په حيواناتو باندې اور وروي.

د ا د (۱۱۷۱) زيږديز کال اخري ورځ وه چې د(کرک) د اوسيدونکو د اوږود انتظار وروسته هغوی ته مالومه شوه چې د (شوبک) په خير مهمه کلا د سلطان ايوبي د فوځونو په محاصره کې راغلې ده. په داسې حال کې چې هغوی خپل زيات فوځ (کرک) ته منتقل کړې و او يو شميرئې په دښتو کې د سلطان ايوبي د فوځ د له منځه وړلو له پاره ميشت کړې و. اوس نو هغوی د (شوبک) د اوسيدونکو سره هيڅ کومک نه شوکولاې ، هغه فوځ چې په صحرا کې دې پر هغوی مسلمانانو بده ورځ را وړې وه ، دصليبيانو اندېښنه دا وه چې مسلمانان مخ په مخ جګړه نه کوي ، هغوی د غلچکې او کمانډو عملياتو په واسطه هغوی وار خطا کړي دي ، دهغوی دخوراکې موادو قافلې له منځه تللې وی ،په اوبو مسلمانانو قبضه کړې وه ، د صليبيانو دې فوځ د جنګ توان له لاسه ورکړې و او وروسته هم تللاې نه شو چې د (شوبک) د خلکو سره مرسته وکړي.

په (شوبک) کې صليبيانو د کلا او د ښار ددېوالونو څخه دغشو او برچو په واسطه ډيره کلکه مقابله وکړه خو دسلطان ايوبي نقب ويستونکو ډلو دېوالونه مات کړل ، دا محاصره يوه نيمه مياشت روانه وه ، اخر سلطان ايوبي (شوبک) ته ور ننوت ، تر ټولو لمړۍ هغه د بيګارانو پنډ غالي ته ورغې چېرې چې بې وسه مسلمانانو د شکر سجدې وکړې ، دصليبيانو صحرائې فوځ په ډيره بې نظمۍ سره د(کرک) پورې را ورسيد چېرې چې ډيرې فوځيان بيکاره ناست و اود سلطان ايوبي د ورتللو انتظارئې کاوه.

*****(۸۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ستا دقوم دسپاهيانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځيدلي چې داسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګليستان ، فرانسې ، جرمني ، ايټاليې او ....دکوموکومو ځايو څخه دلته راغلي و»(عماد هاشم)

او کله چې «ايونا» په عايشې بدله شوه:(۸)

د (۱۱۷۲) زيږدېز کال دويمه مياشت په تيريدو وه ، د (شوبک) کلا دمجاهدېنو په ولکه کې راغلې وه خو په ښار کې لا تر اوسه پورې بې نظمي او اړودوړ روان و. عيسايانو دخپلو کورنيو سره يوځاې دهغه ښاره د تيښتې هڅې کولې ، څه خو لا پخوا تښتيدلي و. هغوی ويريدل چې لکه څنګه چې هغوی د خپلې واکمنۍ په وخت کې د (شوبک) په اوسيدونکو مسلمانانو ظلم او تيرې کړې و نو په همدې توګه به اوس مسلمانان هم د هغوی د ژوند ساحه را تنګه کړي. هغوی د دې انتقامي عمل څخه دومره په ويره کې و چې کله چې هغوی خپل فوځونه د کلا نه په تيښته ، دصلاح الدين ايوبي د غشي ويشتونکو په لاسو مړه او وسله غورځونکې کتل نو يواځې خپل کوچنيان به ئې له ځانو سره اخستل او دکورو څخه به وتل. خو مسلمانو سپاهيانو هغوی تللو ته نه پريښودل ، سالارانو او قومندانانو په خپله حکم کړې و چې د ښار اوسيدونکي بلې لورې تللو ته مه پريږدئ ، هماغه و چې سپاهيانو به تښتيدونکي عيسويان د شګلوړه لرې لرې لارو ، د غونډيو او نورو سيمو څخه نيول او بيرته به ئې ښار ته را وستل.

دا خلک په حقيقت کې د خپلو حکمرانانو د ګناه د سزا څخه په تيښته کې و ، هغوی ددې ځاې اوسيدونکي مسلمانان د چېنجيو په څير سپک او بې ارزښته ګڼل و او د « مسلمانانو پنډ غالې يا بيګار کيمپ » ددې ستر ثبوت و. سلطان ايوبي ته ددې پنډغالې په هکله مالومات و ، هغه (شوبک) ته د ورننوتلو سره سم همدې پنډ غالې ته ولاړ ، هلته نژدې دوه زره مسلمانان د قيد اوبند په اذيتونو اخته پراته و. عيسايانو دغه دوه زره کسان ژوندي لاشونه ګڼلي و. دهغوی څخه به ئې د حيواناتو په څير کار اخسته ، د دې بنديانو تر منځ داسې کسان هم و چې په ځوانۍ کې ئې راوړي و او همدلته ئې عمر تيرکړي و او اوس اذيتونو زړښت ته رسولي و. هغوی دا له ياده ويستلي و چې دوی ربښتيا هم انسانان دي ، په دې ځاې کې د پخوانيو جنګونو بنديان هم و ، خو د هغو بدنصيبو شميره په کې زياته وه چې صليبيانو د قافلو او يا د ښاره څخه نيولي او پنډغالې ته ئې را وړي و. که هغه به ستر تاجر و او يا به د ښکلو نجونو پلار ، هر څوک به ئې چې نيوه دهغه شتمني به ئې ترې اخسته او يا به ئې لونې ترې اخستې او هغوی به ئې همدې ځاې ته را رسول. په دوی کې دښار هغه مسلمانان هم و چې دهغوی پر خلاف دا الزام و چې هغوی د اسلامي سلطنت وفاداره او دصليب دښمنان دي ، په ښار کې چې څومره مسلمانان اوسيدل هغوی به لمونځونه او دقران تلاوت په پټه په خپلو کورونو کې کاوه ، او څه به ئې کوله چې غږ ئې بيرون و نه وځي...... هغوی به يو مامولي شانته

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیسائي ته هم ټيټيدل او سلام به ئي ورته کاوه ، هغوی به خپلې مسلماني لونه په پردې کې ساتلې ، او نه به ئي پری ښولې چې بيرون را ووځي ځکه عيسايانو به د هغوی ښايسته کوچنيان تښتول.

کله چې سلطان ايوبي هغه دوه زره ژوندي لاشونه وکتل ، نو اوښکې ئي د سترګو رواني شوی او وئي ويل « زه ددې مظلومانو د ازادولو له پاره د ټول اسلامي سلطنت په خطر کې اچولو ته تيار وم ،» هغه د هغوی د غذائي او روغتيائي حالت د ښه کولو له پاره سمدلاسه احکامات ورکړل ، او وئي ويل چې اوس دوی په همدې ځاې کې وساتئ اوبستري اونور اړوندي اسانتياوي ورته برابري کړئ ، دسلطان ايوبي سره په دې وخت کې د هغوی د زړه چاودو قصو د اوريدو وخت نه و ، هغه غوښتل تر هر څه لمړی د شاوخوا حالات سم کړي. بيرون لا تراوسه پورې جنګ روان و ، خو دا د ازاد او ميداني جنګ په څير جګړه نه وه. حال دا و چې د صليبيانو هغه فوځ چې د سلطان ايوبي د فوځ د ځپلو له پاره د (شوبک) څخه وتلې و او د (کرک) په لورې او يا په لاره کې د سلطان ايوبي د فوځونو د محاصرې له پاره ئي سنګرونه نيولي و ، هغه خورر ور شوی و او شاتګ ته مجبور کړل شوي و ، مسلمانو چريکانو په هغوی باندې غلچکي عمليات کول او هغوی ئي د ډير بد او خراب حالت سره مخ کړي و . سلطان ايوبي ته دا خبرونه را رسيدل ، چې په ځينو ځايو کې دهغوی چريکان محاصره شوي او ډير زيان ورته رسيدلې دې ، دا خطره هم وه چې هغه فوځيان چې د(کرک) په کلا کې شتون لري هغوی به په صحرا کې دخپلو نورو صليبيانو د خلاصون له پاره مرسته ور وليږي.

ددې حالاتو سره دمقابلې له پاره دسلطان ايوبي سره د فوځ کمښت و او هغه د مصر څخه هم نور کومک نه راغوښته ، ځکه چې هلته هغه سازشونه لا تر اوسه پورې په پوره توګه نه و ځپل شوي ، دګوښه شوي فاطمي خلافت ملاتړي په مختلفو سازشونو کې مصروف و ،همدا راز سوډاني حبشيانو هم خپلې لښکرې راټولې کړې وی ، صليبيانو غوښتل د هغوی مرسته وکړي اوهغوی يو دبل سره دسلطان ايوبي پر خلاف را يوځاې کړي ، تر ټولو لويه خطره داوه چې هلته يو شمير مسلمان سياسي او فوځي مشران هم د سلطان ايوبي پر خلاف په سازشونو کې مصروف وول ، دا د ايمان پلورنکو ډله وه ، چې د واک د تر لاسه کولو له پاره ئي د اسلام د دښمنانو سره لاس يو کړي و او د پردېو سره يو ځاې په سازشونو کې را ګيرو ، هغوی د حشيشين د مسلکې قاتلينو مرسته هم تر لاسه کړې وه ،او د سلطان ايوبي د وژلو پلان ئي تر لاس لاندې نيولې و .

سلطان ايوبي څو ځله ويلي و ، چې دا د صليبيانو خومره ستره بريا ده چې هغوی زما په لاسو زما خپل مسلمانان وژني ، پرته له شکه هغوی ، چې ما ورته د غدارۍ کولو په اساس د مرګ سزا ورکړې وه ، ايمان پلورنکي وو. خوبيا هم هغوی مسلمانان وو ، کليمه ئي ويله ، څومره به ښه و چې دې خلکو خپل دښمن پيژندلې.

له يوه اړخه اوس د (شوبک) کلا دهغه تر پښو لاندې وه ، او هغه د کلا په ديوالونو دخپلو فوځي سلاکارانو سره ګرځيده ، ددې ښار مسلمانو اوسيدونکو په ډلو ډلو نڅاوی کولې او د[الله اکبر] شعارونه ئي ورکول ،خود بله اړخه په اوښانو د شهيدانو لاشونه او زخميان راوړل کيدل ، سلطان ايوبي په ژور فکر کې ډوب و ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه دوست بهاؤالدين شدّاد په خپلو ليکنو کې ليکي چې «دصلاح الدين ايوبي په مخ او تندي د سوبې اوبريا څه نښې نه ليدل کيدې ، د (شوبک) د مسلمانانو يوه ډله چې دخوشحالۍ څخه په نڅاو کې و دهغه دېوال تر څنګ و دريدله ، چېرې چې مونږ ولاړ و ، نو صلاح الدين ايوبي هغوى ته کتل ، د هغه په ليدلو سره د خلکو جذبه نوره هم زياته شوه ، خو د ايوبي په شونډو باندې مسکا هم را پيدا نه شوه ، ان تر دې چې دهغې خلکو له پاره ئې لاس هم و نه خوراو چې ددې په خوشحالۍ کې هلته سره را ټول شوي و. هغه ورته يواځې کتل ، د ډلې څخه يوه په لوړ اواز وويل «صلاح الدين دنجم الدين ايوب ځويه ! ته د (شوبک) د مسلمانانو له پاره پيغمبر راغلې ئې.» دا دعربي نژاده و ، او عربو به يوبل د پلار په نوم پيژانده او غږ به ئې ورته کاوه، په دې خاطر ډيرو صلاح الدين ايوبي ته بن ايوب يا بن نجم وايه ، پخپله سلطان ايوبي دکرد د نژاده و .....

«د نڅيدونکو څخه کوم يوه نعره پورته کړه ،-- دکرد ځويه ! مونږ ستا پيغمبرۍ ته سجده کوو ، صلاح الدين ايوبي يو ټکان وخوړ ، په سخته لهجه ئې وويلې ، دوى ته ووايه چې ما نه ګنهګاروي ، زه دپيغمرانو غلام يم ، د سجدې کولو وړ يواځې يو اللهؑ دې.» ما د سلطان يو ساتونکي ته وويل ، ورمنډه کړه او هغه خلکو ته ووايه چې داسې نعرې دې نه وهي ، دمصر امير پرې ناخوښه کيږي ، ساتونکې ورغي نو ايوبي هغه تم کړ او ورته ئې وويل چې « په کلاره ورته ووايه ، دهغوى زړونه مه خفه کوه ، پريږده چې نڅاوى وکړي او سندرې ووائي ، هغوى د جهنم څخه را وتلي دي. زما ژوند دهغې خلکو د خوشحاليو له پاره وقف دې....

هغه نور څه نه شو ويلې ځکه د هغه اواز دژړا ډک و ، دا د احساساتو غلبه وه ، مخ ئې واړاوه ، غوښتل ئې خپلې اوښکې له مونږه څخه پټې کړي ، لږ وروسته هغه زمونږ لورې ته وکتل ، او وئې ويل « مونږ اوس اوس د فلسطين دهليز ته را رسيدلي يو ، زمونږ منزل ډير لرې دې ، مونږ ته دشمال په لورې تر هغه ځايه تګ ته اړتيا ده چېرې چې د روم د بحيرې ساحل دلمرپريواته لورې ته ور ګرځي ، مونږ ته دعربو د ځمکو څخه د اخرى صليبي د ويستلو او د روم په بحيره کې د هغوى د وړېوبولو کار را په غاړه دې.

سلطان ايوبي همهلته خپلو سلاکارانو ته حکم وکړ چې په ټول ښار کار کې اعلان وکړي چې هيڅ غير مسلمان دې په دې خاطر د ښاره نه تښتي چې مسلمانان به ئې په تنګ کړي ، هر چاته چې دکوم مسلمان ښاري او يا عسکر څخه څه ستونزه ورسيږي نو هغوى دې دکلا د دروازې سره خپل شکايت درج کړي ، دهغې به پوښتنه و شي. هغه وويل چې مونږ دهيچا له پاره هم ستونزې او مصيبتونه له ځانه سره نه دي راوړي بلکه د محبت او مينې پيغام مو راوړي دي ، که چا هم د اسلامي حکومت پر خلاف خبره يا کوم خوزښت وکړ نو هغه ته به د اسلامي قانون په چوکاټ کې سخته سزا ورکړل شي ، په ياد ولرئ چې د اسلامي قانون د سزا څخه که مسلمان وي او که غير مسلمان ، يو هم خوندي نه شي پاته کيداى. ددې تر څنګ هغه حکم وکړ چې که په ښار کې کوم صليبي جاسوس او يا عسکر پټ شوى وي او يا ورته چا په خپل کور کې پناه ورکړې وي نو هغه دې سمدستي خپل ځان د مسلمانانو فوځ ته تسليم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسلطان ايوبي فوځ د(شوبک) کلا ته د يوه دېوال په ماتولو سره ور ننوتې و. هغه حکم کړې و چې د کلا په هغه برخه باندې سمدستي ولکه وکړئ چېرې چې د صليبيانو د ځارکښنې د شبکې مرکز و. ددې جاساسونو ددغې مرکز په هکله هغه ته ډير مالومات ورکړل شوي و او لارښوونه ئې هم ورته کړې وه ، خو صليبيان دومره ناپوهه نه و، هغوی د هر څه دمخه هغه مرکز خالي کړې و ، او ټول اسنادئې ترې له ځانه سره وړې و ، دهغوی د جاسوسې شبکې مشر (هرمن) او دهغوی نور چارواکې دهغه ځايه تښتيدلې و ، هلته يواځې اته نجونې نيول شوې وې چې علي بن سفيان ته ورسپارل شوې وې، هغه د هغوی څخه مالومات تر لاسه کول ، هغو نجونو ويلي و چې لږ و ډير شل نجونې له دې ځايه څخه وتلې دې. هغوی ټولې په خپله تښتيدلې دي ، دهغوی سره کوم نارينه نه و ، نارينه جاسوسان هم وتلې و ، دهغو اتو نجونو څخه يوی دخپلې ملګرې نجلۍ لوزينا په اړوند وويل ، چې هغې يو مسلمان فوځي(حدېد) ته ددې کلا څخه د تيښتې لار برابره کړې وه او بيا ئې په زهرو ځان وواژه.

په (شوبک) کې د امن دټينګښت او نوروامو راتو دښه کولو له پاره فعاليتونه ښه په ځوګ سره روان و. صليبيانو هم د (کرک) څخه په (شوبک) د يرغل او هغه د سلطان ايوبي څخه د بيرته اخستلو په پلانونو باندې غورکاوه او پلانونه ئې جوړول. خو صليبيان دبلې حملې له پاره دومره ژر ، چې هغوی ئې هيله کوله ، نه شواې چمتو کيداې. دهغوی تر مخه لمړۍ پوښتنه داوه چې: په داسې حال کې چې هغه جاسوس عالم ډير پوخ خبر راوړی و چې سلطان ايوبي پر (کرک) يرغل کوي ، دهغه فوځونه د(کرک) په لور را روان هم و ، د هغوی دقاهرې جاسوسانو هم همدا ډول خبر ورکړې و چې د سلطان ايوبي فوځ به په(کرک) يرغل کوي او قومنده به ئې هم دهمغه په غاړه وي ، خو په نيمائې لاره کې دهغه د فوځونو لوری ولې بدل شو؟او داسې چال ئې و لوباوه ، چې هغه صليبي فوځ چې دمسلمانانو دمخنيوي له پاره هلته مخته ورغلې و د غلچکي عملياتو لاندې راغې او سلطان ا يوبي د (کرک) څخه ډير لرې په(شوبک) باندې يرغل وکړ.

دا پوښتنه په يوه کانفرانس کې راپورته شوه ، چې په کې د صليبيانو ستر چارواکې او حکمرانان شريک ول، دهغوی د ځارکښنې د شبکې مشر جرمن نژاده (هرمن) او جاسوس عالم چې سلطان ايوبي په قاهره کې دنيولو وروسته ازاد کړې و دملزمانو په څير په دې کانفرنس کې ناست و، جاسوس عالم د (شوبک) د سوبې دمخه په تيښته بريالې شوی و، هغه ته دکانفرانس په خونه کې ځولنې اچول شوې وې، په هغه دا الزام و چې هغه د غلطې اطلاع په ورکولو سره مسلمانانو ته ګټه ورسوله ، او دهغوی د سوبې او بريا سبب وګرځيد. هغه عالم يوځل بيا بيان ورکړ او څرګنده ئې کړه چې هغه ته دا اطلاع څه ډول تر لاسه شوی وه چې سلطان ايوبي په (کرک) باندې يرغل کونکې دې ، هغه داهم وويل چې که چېرې دهغه په خبر کې کوم شک واې نو اړوندې اداري بايد پر هغې باندې عمل نه واې کړې. دهغه ددې بيان په بنسټ د (هرمن) څخه و پوښتل شول چې هغه د ځارکښنې د شبکې د ماهر په څير ځنګه دا و منله چې ددې جاسوس راوړې خبر بلکل سم دې.

« زه په دې هکله ډير څه ويل غواړم» (هرمن) وويل «زه دا په ډاډ سره ويلاې شم چې زه د ځارکښنې د شبکې ماهر يم ، خو ډير وختونه داسې راغلي دي چې په هغې کې زما مهارت او د ځارکښنې کولو محنت له نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورځول شوی دي ، دهغې پایلې دا شوې چې زما مهارت د فوځ دمرکزي قومندې یا د کوم پادشاه د حکم نه قرباني شوی دي ، په دې کانفرانس کې درې پادشاهان هم شتون لري ، او د هغوی د متحده قومندې اعلی قومندان هم شته ، او دا چې مونږ اوس دداسې ستريې ماتې سره مخ شوی یو چې په کې د (شوبک) په څیر ډیره مهمه کلا زمونږ له لاسه ووتله ،او ترڅنګ ئې په میلومیلو خپره سیمه هم مسلمانانو ولکه کړې ده ، دبوه کاله زیات لوژیستکې وسایل ددښمن په لاس کې پریوتي دي ، اود (شوبک) ټوله ابادي دمسلمانانو غلامان ګرځیدلي دي ، زه غواړم ستاسو خامې او احمقانه حرکتونه ستاسې تر مخ کیږدم او زه تاسې ټولو ته په ډیر احترام او درښت سره دا یادول غواړم چې مونږ په صلیب باندې لاس اینښودې او دا مو ویلي چې دصلیب وقار اوعزت څخه به ځان ځاروو ، نو که چېرې ستاسې د کوم یوه ذاتي وقار ته کوم زیان رسیږي نو هغه دې دخپل وقار اوعزت په ځای دصلیب وقار او عزت ترمخ کیږدي»

(هرمن) د ستر حیثیت خاوند ګڼل کیده ، او دومره ځواک ئې درلوده چې کونارډ ، ګې اف لوزینان ، او د شاه اګستس په څیر خپل سرو پادشاهانو هم دهغې دخبرې د رد کولو جرأت نه شوکولې ، د ځارکښې ټول نظام دهغه په لاسوکې و ، په هغوی کې وژونکې جاسوسان هم وو ، (هرمن) ددې جرأت اوهمت درلود چې که وغواړي هر حکمران په پټه توګه له منځه یوسي نو وړای شي. هغه ته اجازه ورکړل شوه چې هغه خپله شننه وړاندې کړي.

« زه په دې خبرې د پوهیدو توان نه لرم ، چې ددښمن دراز د مالومولو له پاره یواځې په نجونو باندې ولې دومره زیاته تکیه کیږي؟» هغه ویوښتل.

« په دې خاطر چې ښځه د انسان تر ټولو ستره کمزوري ده.» یوه حکمران وویل ، «دانسان د کرچار دخرابولو ښه وسیله ښځه ده ، ایا ته ددې څخه انکار کولې شې چې دعربو زیات شمیر مسلمان امراء ، وزراء... مونږ دهمدې ښځو په واسطه خپل غلامان ګرځولي دي ؟»

«خو تاسې دا فکر نه دې کړې چې په دې وخت کې د مسلمانانو حکومت د فوځ په لاس کې دي ،» (هرمن) ورته وویلې ، دهغوی خلیفه خپل حکم نه شي پیاده کولای ، په عسکري اموروکې دهغې هیڅ ډول مداخله نشته ، په مصر کې دسلطان ایوبي حیثیت د هغې ځای د والي په څیر دي خو هغه د هغې ځای خلیفه هم ګوښه کړ ، هلته نورالدین زنګي دې چې د یو سالار او وزیر رتبه لري خو په جنګې امورو کې هغه دبغداد دخلیفه څخه د اجازې اخستلو ته هیڅ اړتیا نه لري ، په دې اساس دا په نظر کې و ساتئ ، چې تاسې به یو څو امیران ، وزیران او د کلاو مسؤلین په خپلو لاسو کې اخستې وي خو دهغوی حیثیت د یوڅو غدارانو په څیر دي هغوی تاسې ته دخپل هیواد یو انچ هم نه شي درکولای ، د اسلامي حکومت اصل حکمرانان فوځیان دي. نورالدین زنګي اوصلاح الدین ایوبي دواړو خپلو فوځونو ته داسې روزنه ورکړې ده چې تاسې نه شئ کولای د داسې نجونو په واسطه دهغوی دفوځ کرچار خراب کړئ ، او نه مو دا کار تر اوسه پورې کړې دي ، دهغې فوځ له پاره شراب څښل دروند جرم دي ، په اسلام کې دهر یوه له پاره شراب حرام دي ، ددې بندیز

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغيز دادي چې مسلمان فوځي وي او که غير فوځي هغوی تل په خپل هوش او فکر کې وي ، که چېرې صلاح الدين ايوبي دشرابو عادي واي ، نو نن به مصر زمونږ و ، او صلاح الدين ايوبي به د (شوبک) د کلا فاتح نه ګڼل کيده ، بلکه په دې کلا کې به زمونږ سره بندي واي.

« (هرمن) ! » يو قومندان ورته په سخته توګه وويلي « خپله خبره تر نجونو پورې وساته ، مونږ سره د مسلمانانو د صفتونو د اوريدلو له پاره وخت نه شته .»

« زه همدا ويل غواړم » (هرمن) ورته وويل « چې د ځارکښنې له پاره د نجونو استعمال ناکامه شوي دي، په تيرو دوو کالو کې مونږ ډيرې ارزښتناکه نجونې مصر ته واستولې خو هغوی زياتې د مسلمانو فوځيانو په لاسو ووژل شوی ، د نجونو په هکله دا هم ياد ساتئ ، چې ښځه ذات ډيره ژر احساساتي کيږي ، که تاسې نجونو ته هر څومره سخته روزنه ورکړئ بيا هم هغوی د نارينه و په څير د تيږې په شان نه کلکيږي . مونږ هغوی په خطرو کې ورغورځوو ،خطره په هر حال خطره وي او په زړه او دماغ اغيز کوي په ځينوو ختونو کې حالات ډير زيات خرابيږي او په داسې حالاتو کې مسلمان فوځيان زمونږ نجونې د تفريح او ساعت تيريو په ځای په خپله پناه کې اخلي او خپل جسم پرې حراموي ،نجونې د جذباتو څخه مغلوبيږي. همدا اوس اوس زمونږ يوې نجلۍ د صلاح الدين ايوبي يوه قومندان د غلو څخه خوندي کړې وه ، او پخپله زخمي شوی و ، نجلۍ هغه له ځانه سره (شوبک) ته راوست خو مونږ هغه د مسلمانانو په پنډغالي کې واچاوه ، مګر نجلۍ هغه ته زمونږ د يوه افسر کالي ور واغوستل او د کلا څخه ئې وويست ، هغه ته ئې آس هم ورکړ ،ما هغه نجلۍ و نيوله ، خو هغې زهر وخوړل او ځان ئې ووژه، هغې د سزا د ويرې ځان نه و وژلې ، هغې محسوس کړې وه چې هغه ګناهګاره ده ، اوخپل جسم ئې د دوکې له پاره استعمال کړې دی ، دا احساس دومره سخت و چې هغه ئې زهرو خوړلو ته مجبوره کړه.

« دنجونو پر خلاف يو بل دليل هم وړاندې کول غواړم ، زمونږ سره چې څومره جاسوسې نجونې دي دهغوی زياته شميره دهغو نجونو ده چې په کوچني والي کې د مسلمانانو د قافلو څخه او يا د مسلمانانو د کورونو څخه را تښتول شوې دي ، مونږ هغوی ته خپل مذهب ورکړ ، او روزنه مو ورکړه ، هغوی ځواني شوی او خپل اصليت ترې هير شو ، هغوی ته دا ياد هم پاته نه شو چې هغوی د مسلمانانو لوڼي دي ، خو مونږ يواځې د هغوی نوم بدل کړ، دهغوی مذهب او کړچار مو بدل کړ ، خو دهغوی وينه مو بدله نه شوه کړای ، زه په انساني نفسياتو باندې پوهيږم ، او دا زما تجربه ده ، چې دمسلمانانو نفسيات د نورو مذهبونو د انسانانو څخه توپير لري، دا نجونې چې کله هم د کوم مسلمان مخې ته ورځي نوداسې ورته مالوميږي چې هغوی ته يو ناڅاپه را په يادېږي چې دهغوی په رګونو کې هم دمسلمان پلار وينه ده ، د مسلمان د وينې څخه د هغه مذهب نه وځي.»

«ته غواړې ووائې چې پس له دې کومه نجلۍ د ځارکښنې له پاره مه ليږئ .» يوه قومندان ورڅخه و پوښتل.

« کومه داسې نجلۍ مه استوئ چې دکوم مسلمان په کور کې پيدا شوې وي» (هرمن) ځواب ورکړ . « که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې تاسې نجونې زما د شبکې څخه وکاږئ نو دا به د صليب له پاره غوره وي، تاسې د مسلمانو امراو حرم سرايو ته نجونې استوئ ، تاسو هغوى په خپلو جالو کې را ګيرولې شئ ، هغوى په اسانۍ سره ستاسې په لاسو کې را تلاې شي ، ځکه چې هغوى د جنګ ميدان نه دې ليدلي ، دهغوى توري زمونږ د تورو سره نه دي ټکر شوى ، دهغوى فوځ مونږ پېژني ، يواځې فوځ دې چې دښمن پيژندلې شي ، په دې خاطر هغوى زمونږ په جال کې نه را نښلي .»

دصليبيانو پادشاه اګستس ډيرزيات شيطان فطرته انسان و ، هغه د اسلام سره دښمني عبادت ګاڼه ، هغه وويل « (هرمن) ! ستا آند ډير را نغښتې دې ، ته يواځې صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګی ګورې ، خو مونږ اسلام وينو ، مونږ بايد ددې مذهب بيخ را وکاږو ، دهغوى کرچار اوآندونو کې شکوک او شبهات راپيدا کړو، په مسلمانانو کې داسې تهذيب رواج کړئ چې په کې جذابيت وي ، دا اړينه نه ده چې مونږ خپلې تولې موخې په خپل ژوند کې تر لاسه کړو ، مونږ به دا کار خپل راتلونکې نسل ته ور وسپارو ، څه بريا به هغوى تر لاسه کړي او دا کار به بيا دهغې وروسته نسلونو لاسو ته ور ولويږي....

بيا به داسې يو وخت هم راشي چې د اسلام نوم او نښه به هم پاته نه وي ، که چېرې اسلام ژوندى هم پاته وي نو بيا به دا مذهب بل کوم صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي په خير بچيان نه زيږوي ، زه په ډاډ سره ويلې شم چې مذهب به د مسلمانانو خپل وي خو دا مذهب به زمونږ په تهذيب کې رنګ شوي وي، (هرمن) ! د نن څخه سل کاله وروسته په نظر کې و نيسه ، بري او ناکامي وختي پيښي دي ، مونږ به په (شوبک) دوباره ولکه کوو ، ته په مصر کې سازشونو ته دوام ور کړه ، د فاطميانو او حبشي سوډانيانو تر منځ يووالې راوړه او هغوى ته مرسته ورکړه او د حشيشينو څخه کار واخله.

*****(۸۴)

غونډه روانه وه چې يو صليبي افسر را ننوت ، سترې ستومانه او په خاورو ککړ و ، داد هغه فوځ قومندان و چې دښتې ته دمقابلې له پاره استول شوى خو اوس سوکه سوکه د (کرک) په لور شاته را روان و ، هغه ډير اندېښمند و ، هغه وويل « د فوځ حالت ښه نه دې زه ددې ورانديز سره راغلې يم چې د(کرک) د فوځ سره څه نور فوځ ور يوځاې کړئ او په (شوبک) باندې يرغل يوسئ او مسلمانان مجبور کړئ چې مخامخ جنګ ته راشي. اوس د جګړې حال دادې چې زمونږ فوځي دلګې د مرکزي قومندې په مطابق د (کرک) په لورې په شا تګ کوي دمسلمانانو چريکي ډلې د لړشميره وګړو په واسطه غلچکي شپيني بريدونه کوي اوبيا شاته ته تښتي ، او دورځې له اړخه دهغوى يو څو کسان غشي ويشتونکي يو څو غشي را توغوي او بيرته ور ککيږي ، هغوى ډير وخت اوښان او آسونه په نښه کوي ، او هر څناور چې په غشي لګيږي نو هغه بيا د کنترول وځي ، مونږ دلږ څه تم کيدو وروسته خپلې خوړې ورې ډلې بيرته سره راټولې کړلې ، او د څوابي يرغل هڅه مو وکړه خو مسلمانان مخامخ جګړه نه کوي ، زمونږ يو شمير دلګي په دې خاطر له منځه ولاړ ل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو هغوی دخپلې خوښې ډګر ته را ښکودل ،اوس په سپاهیانو کې د جګړې کولو جذبه مړژواندې شوې ده ، او ددې جذبې د بیرته را پیداکیدو لهپاره دې ته اړتیا ده چې یوه قوې ځوابې حمله پیل کړل شي.

په همدې موضوع باندې بحث او څیړنه پیل شوه ، دصلیبیانو لهپاره داستونزې پیدا شوې وې چې دهغوی د فوځ ډیره برخه ، چې هغوی ډیر ښه فوځ ګاڼه، د(کرک) ښخه لرې په شګلوړه ځمکه کې خوړه وره پرته وه. د سلطان ایوبي چال بریالې شوی و ، د هغه قومندانانو او عسکرې ډلو دهغه دغه چال په ډیره ښه توګه پلې کړې و ، هغوی به په اوبو باندې ولکه کوله ، لوړو ته به ئې ځانونه رسول او غونډیزو سیمو کې به ئې غلچکي بریدونه کول ، او د ورځې له اړخه به که هوا تیزه چلیده نو دهمغې تیزی هوا له څپو سره به ئې سمه حمله کوله، ددې ښخه دا ګټه تر لاسه کیده ، چې دهوا اودآسونو دپښو ښخه الوزول شوی شګې به د صلیبې عسکرو په سترګو کې ننوتلې او ړندول به ئې. دسلطان ایوبي سره زیات شمیر وګړې نه و.

تاریخپوهان لیکي چې که صلیبیانو یرغل کړې وای نو دسلطان ایوبي سره دومره وګړې نه و چې (شوبک) ئې ساتلای وای ، هغه د جنګې فهم اوفراست ښخه کار واخست ، اوپه صلیبیانو باندې ئې خپل رعب او دبدبه قایمه کړه ، د (شوبک) شمال شرق ته دصلیبیانو یو زیات شمیر فوځ هسې بیکاره پروت و ، هغه ئې له دې ویرې له هغه ځایه نه شو را ویستلای چې سلطان زنګي به سلطان ایوبي ته د هغې لارې مرسته ورسوي.

صلیبي قومندانان او حکمرانان هلته په (کرک) کې سره را ټول وو او دخپلې ماتې غم سره زړه خوړینې کړې و ، خو په (شوبک) کې ایوبي دې ستونزې غمژن کړې و چې که چېرې صلیبیان یرغل راوړې نو دهغې به څه ډول مقابله کوي ؟

هغه د عیسایانو په ښه کې خپل جاسوسان (کرک) ته استولي و ، ترڅو د صلیبیانو د راتلونکو عزایمو او منصوبو ښخه ورته اطلاعات را ورسوي، هغه داسې انتظام کړې و چې دهغې له مخې هغه ته د محاذ خبرونه ډیر ژر را رسیدل. هغه د (شوبک) او دهغې د چاپیره سیمو ښخه په فوځ کې دخدمت لهپاره دخلکو د را نیولو کار پیل کړ. او حکم ئې وکړ چې په فوځ کې د نوو را یوځای شوو لهپاره همهلته په کلا کې روزنه ورکول پیل کړل شي. هغوی ته دصلیبیانو زیات شمیر اوښان او آسونه هم تر لاسه شوي و.

بیروني فوځونو ته هغه حکم وکړ چې ددښمن ځناور د وژلو په ځای ژوندي و نیسئ ، او کلا ته ئې را ولیږئ ، د نوو عسکرو د روزلو په هکله هغه حکم وکړ چې هغوی ته دشپنې غلچکي عملیاتو او خوځنده جنګ کولو روزنه ورکړئ ،

په (کرک) کې چې کومه غونډه روانه وه په هغې کې د (هرمن) دا وړاندیز رد کړل شو چې د جاسوسۍ له پاره نجونې مه استعمالوئ ، خو عام جاسوسان ئې پریښول اوهغوی ته ئې دا حکم وکړ چې هغوی دې په مسلمانانو د نظریاتې یرغل لهپاره وګړې را پیدا کړې. ددې وروسته ددې پوښتنه وشوه چې په (شوبک) کې څومره نجونې او نارینه جاسوسان پاته شوي ؟ اوایا هغه نجونې د هغه ځایه ښخه را ویستلای شو ؟ (هرمن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته وويل چې يو څو نجونې دمسلمانانو په قيد کې ورغلي اوځه نورې را وتلې دي او يو شمير ورکې دي ، د نارينه جاسوسانو په هکله هغه وويل چې يو څوئې په قيد کې دي ، څه را وتلي دي او څه درغل شوي. هغو ته خبر ورکول شوی چې هملته اوسئ او د مسلمانانو سره ځان يو کړئ او خپل کار ته دوام ورکړئ .... يو صليبي حکمران وويل چې هغه نجونې چې هلته قيد دي دهغوی را ويستل اسانه نه ښکاري خو دا هم شونې ده چې يو شمير نجونو هلته د عيسايانو په کورونو کې پناه اخستې وي هغوی بايد دهغه ځايه څخه را وويستل شي.

د لږ څه بحث او څيړنې وروسته دا پريکړه وشوه چې داسې يوه ډله تياره کړئ چې دسلطان ايوبي د غلچکې ډلې په څير هرډول لوبې ته تيار وي ، ددې ډلې هر يو کس بايد ذهينه او هوښيار وي په عربي يا مصري ژبه و پوهيږي ، دا ډله دداسې مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ور واستوئ چې دهغې نه دا مالومه شي چې دوی د (کرک) دعيسايانو د ظلم او تيري له لاسه را تښتيدلي دي ، هغوی ته داکار وسپارئ چې دنجونو لټون وکړي او دهغې ځايه ئې را وکاږي. ددې کار د تر سره کولو له پاره به هغه مجرم وکړي ډير مناسب وي چې د هغوی دغوښتنې په اساس د زندانو څخه را ويستل شوی او په فوځ کې ور داخل کړل شوي دي ، په فوځ کې د همداسې روزل شوو مجرمينو لټون وکړئ او هغوی د څو ورځو روزنې د ترلاسه کولو وروسته بيا (شوبک) ته واستوئ ، خو دا خيال وکړئ چې په هغو کې هغه سپاهيان هم شتون ولري چې (شوبک) کې اوسيدلي وي او دهغې ځاې دکوڅو او لارو سره ښه بلدتيا و لري ،.... اوس دلته دا ستونزه را پيدا شوه چې مجرم وګړي ددې سيمې په ژبه نه پو هيږي ، ددې له پاره ئې دحل لاره دا را پيدا کړه چې ډير داسې وګړي ور واستوئ چې دهغې ځاي په ژبه باندې پوهيږي.

زيات شمير تاريخپوهانو د(شوبک) سوبې ته مختلف رنګونه ورکړي دي، په دوی کې سپين ګويه تاريخپوهان لکه د(ويليم اف ټآئر) په څير عيسايانو هم ، په صليبيانو باندې سختې نيوکې کړې دي ، هغوی ليکي چې دهغوی حکمرانانو د ښايسته نجونو په واسطه د مسلمانانو په سيمو کې دهغوی کړچار د خرابوالي ، تخريب کارۍ او شارکښۍ له پاره توجه کوله ، ددې څخه دهغوی دخپل کړچار ليد تر سترګو کيږي چې دوی په خپله څه ډول خلک وو. دا سمه ده چې هغوی به دمسلمانانو څو کسه غير فوځي چارواکي تر خپل اغيز لاندې را وستې وي خو دهغوی په دماغ کې دا نه راتلل چې دمسلمانانو يو قوم هم شته او يو فوځ هم ، د يوه قوم او دهغې د فوځ د عقيدې وژل دومره اسانه کار نه دې ،اوبيا په هغه وخت کې چې صليبيانو دمسلمانانو قافلې لوټولې ، د هغوی کوچنيان ئې تښتول ، په نيول شوو سيمو کې ئې په پراخه پيمانه د خلکو ابرو او عزت واخست ، عامې وژنې ئې وکړې او مسلمانان ئې په بيګار پنډغالې کې ور واچول او دځناورو څخه ئې هم سپک سلوک ورسره وکړ.

دمسلمان قوم اوفوځ جذبه له منځه وړل نا شونې ده ، هغوی په خپل دې ناوړه کړچار سره د مسلمانانو په زړونوکې د بدلې اور را تازه کړ. د اسلام په ليکو کې د يو څو کسه غدارانو د پيدا کولو سره ددې مذهب عظمت له منځه نه شې وړل کيداې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخپوهانو لیکلي دي چې په هغه وخت کې چې په (شوبک) د یرغل اړتیا وه ، او صلاح الدین ایوبي د جنګي اړخه کمزورې و نو صلیبیانو د(شوبک) څخه د یو څو جاسوسو نجونو د ویستلو په فکر کې ډوب و اوددې کار له پاره ئې دسرتیرو د ډلې د چمتوکولو حکم کړې و . هغوی لیکي چې دصلاح الدین ایوبي د جنګي فراست ستاینه باید وکړل شي چې هغه په صلیبیانو باندې رعب او ویره اچولې وه ،د هغوی فوځ ئې سره خپور وور کړې و ،اوصلیبیانو هم دا اغیز منلې و، هغوی هیڅ دې لورې ته توجه ونکړه ، چې د ایوبي خپل فوځ دلګي دلګي او ډله ډله خور وور پروت دې اودا هم ویل کیږي چې سلطان ایوبي ددې حال څخه غمګین هم و، دهغه خاص سلاکار ، شدّاد ، چې دهغه د اند ېښني کومه یادونه کړې نو هغه همدا کیداې شي چې دهغې فوځي دلګي د صلیبیانو د تعقب پسې خواره شوي و او دهغوی مرکزیت له منځه تللې و . دا هم سمه ده چې دهغې دلګي د قومي او ذاتي جذبو په اساس جنګیدل ،دا سې نمونې هم لیدل شوی دي چې یو شمیر مسلمان فوځي دلګي د صحرا په لارو کې بې لارې شوي ،د خوراک څښاک څخه بې برخې شوي خو هغوی بیا هم په هر حال کې چې وو، جنګیدل.

دا دجذباتو او احساساتو جنګ و چې صلیبي سپاهیان ترې بې برخې و، کله به چې هغوی خپل قومندانان د شا تګ په حال کې کتل ،نو په هغوی کې به هم د جنګ جګړې روحیه له منځه تلله. که څېرې صلیبیانو لږ څه توجه دې لورې ته کړې واي نو د ایوبي خوررور لښکرو باندې ئې ولکه موندلې شوه ، خو هغوی په وړو وړو خبرو باندې دومره توجه کوله لکه څومره چې په مهمو جنګي امورو باندې کیږي.

دلته یوه بله یادوونه اړینه ده او هغه داچې د هغه وخت د صلیبي پیښو لیکونکو په حواله دوه درې غیرمسلمانه تاریخپوهانو دا ډول غلط بیاني هم کړیده ، چې سلطان صلاح الدین ایوبي (شوبک) دوه کاله په پرلپسې توګه تر محاصرې لاندې نیولې و اوبیرته ناکامه را وګرځید ، هغوی ددې علت دا بیان کړې دې چې د صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنګي تر منځ غلط فهمي را پیدا شوی وه ، زنګي ته دهغه سلاکارانو ویلې و چې صلاح الدین ایوبي مصر په خپل ذاتي واک کې اخلي او ځان د فلسطین حکمران جوړوي ، هغه به دفلسطین د سوبې وروسته زنګي هم له کاره ګوښه کړې ، دامؤرخین لیکي چې نور الدین زنګي په دې بهانه (شوبک) ته خپل فوځونه را و استول چې دا د سلطان ایوبي له پاره مرسته ده ، خو هغه خپلو قومندانانو ته لار ښوونه کړې وه چې هغوی دې د (شوبک) جنګي امور په خپل لاس کې واخلي ، همغه و چې کله چې دا فوځ راغې نو سلطان ایوبي ته چاوویل چې سلطان زنګي دا فوځ ددې له پاره نه دې را استولې چې له تاسره مرسته وکړي بلکه د مرکزي قومندې د تر لاسه کولوله پاره ئې را ستولې دې . ددې خبرې په اوریدلو سره سلطان ایوبي خفه شو او د(شوبک) محاصره ئې ختمه او بیرته ئې مصر ته کوچ وکړ.

عیسائي تاریخپوهانو د زنګي او ایوبي تر منځ دغه فرضي ټکر ډیر پورته پورته کړېدې خو په هغوی کې دهغو تاریخپوهانو شمیره ډیره ده چې دائې ثابته کړې ده چې سلطان ایوبي د یوې نیمې میاشتې محاصرې وروسته په (شوبک) کلا کې ور ننوتې و. خو دا مالومات هم تر لاسه شوي دي چې صلیبي تخریب کاراونو دنورالدین زنګي او سلطان ایوبي تر منځ د اختلاف د پیداکولو هڅې کولې خو بریالي نه شول. ددې ثبو ت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادي چې دسلطان ایوبي پلار نجم الدین ایوب تر ډېرې اوږدې او ستومانه کونکې لارې (شوبک) ته ورسید ، هغه ته دا شک پیدا شوی و چې هسې نه چې د هغه ځوي داسې بې عقلي وکړي اویا داسې څه پېښ نه شي چې تخریب کاران دهغه غوږونه د زنګي پرخلاف ډک کړي.

بهاؤالدین شدّاد په خپلو لیکنو کې زیاتوي چې «صلاح الدین ایوبي دخپل پلار په کتلو ډېر حیران شو دهغه لاسونه ئې ښکل کړل او داسې وپوهیده چې پلار ئې ورته ددې سترې سوبې د مبارکۍ په خاطر راغلې دی. خو هغه خپل ځوي ته لمړۍ خبرې داسې پیل کړې «ایا نورالدین زنګي جاهل او ناپوهه دی چې زما د ورک او غریب د ځوی په خیر یو وګړي ئې د مصر حکمران کړ؟ ایا زه به دا اورم چې ستا ځوی د ذاتي واکمنۍ په خاطر د اسلامي سلطنت د ساتونکي نورالدین زنګي دښمن ګرځیدلې دی؟..... ولاړ شه او د نورالدین زنګي څخه ښښنه وغواړه ،.....

کله چې خبره را برسیره شوه نو مالومه شوه چې د سلطان ایوبي ذهن پاک دی او هغه د سلطان نورالدین زنګي څخه نوره مرسته را غواړي ، نجم الدین ایوب ډاډمن شو او څرګنده ئې کړه چې دا دصلیبیانو تخریبکاري او شیطانت دي. سلطان ایوبي خپل باوري قاصد او سلاکار (فقیه عیسی الهکاري) دخپل دروند پلار سره یو ځای رخصت کړ، او الهکاري ته ئې د نور الدین زنګي په نوم یو پیغام ور ولیږه ، او ورسره ئې د (شوبک) څه تحفې هم ور ولیږلې ، هغه ورته ولیکل « ترټولو ستره تحفه د(شوبک) کلا ده ، چې زه ئې ستا په قدمونو کې ږدم ، او ددې وروسته به د باري ذات په مرسته د (کرک) کلا درته تحفه کړم.»

په دې پیغام کې سلطان ایوبي دا ډاګیزه کړې وه چې دصلیبیانو د تخریب کاریو څخه باید بیداره و اوسي ، او دا هم له یاده و نه باسي چې یو شمیر مسلمانان امراء هم په دې ډول تخریبیو او سازشونو کې د صلیبیانو لاس ورکلکوي. په دې پیغام کې سلطان ایوبي د هغه وخت د (شوبک) احوال اود خپل فوځ څرنګوالې لیکلې و،او تر څنګ ئې څه انقلابي وړاندیزونه هم کړي و. هغه زنګي ته لیکلي و چې په اوسنیو حالاتو کې دښمن زمونږ پر ځمکه کلابند دي او د جنګ په ډګر کې زمونږ پر خلاف پوره فعاله دي ،د ځمکې لاندې فعالیتونو کې هغوی زمونږ پر خلاف ډیرې غلطې انګیرنې پیداکوي ، زه دې نتیجې ته رسیدلی یم چې زمونږ غیر فوځي قیادت نه یواځې دا چې ناکامه دی بلکه پخپله د اسلامي سلطنت له پاره خطر ګرځیدلی دی. مونږ د کوره لرې په بې رحمه صحراو کې ددښمن پر خلاف جنګیږو ، زمونږ مجاهدین جنګیږي او شهیدانیږي ، هغوی په لوږه او تنده جنګیږی ، او کفن هم ورته میسر نه وي ، د هغوی لاشونو د اسونو د قدمونو لاندې مښل کیږي د صحرایي ګیدړو او مرغانو دخوراک غوړه مړۍ ګرځي ، د اسلام عظمت او د قوم عزت او وقار له پاره چې څومره ځان ځارنې هغوی کوي هغومره بل هیڅوک نه شي کولای ، خو زمونږ د غیر فوځي حکامو او مشرانو یو څاڅکی وینه هم نه توئیږي ، هغوی د جنګ د ډګر څخه ډیر لرې په خوندي ځایو کې ناست دي همدا علت دی چې هغوی د عیش اوعشرت عادي ګرځیدلي دي ،او دښمنانو هغوی د ښکلو نجونو او اروپایي شرابو په واسطه خپل مریدان ګرځولي دي. مونږ د دین او ایما ن د سر لوړۍ له پاره وژل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږو ، او هغوی د ایمان ددښمنانو په لاسو کې پلورل کیږي او خپل عیش کوي او دهغوی لاسونه ورکلکوي.

سلطان ایوبي لیکلي و ، چې څرنګه چې اوس زه د فلسطین دهلیز ته رارسیدلي یم او ما عزم کړي چې دفلسطین د سوبي پرته به بیرته نه ستنیږم دا اړین ګڼم چې تاسې (نورالدین زنګي) د غیر فوځي قیادت څارنه وکړئ ، دعلماؤ امیر ته وواياست چې هغوی دي په جوماتونو او ټولو ټولونیزو ځایو کې اعلان وکړي چې اسلامي سلطنت یواځې او یواځې یو خلیفه لري اوهغه د بغدا خلافت دي ، د هغه واحد خلافت اطاعت پر هر مسلمان فرض دي ، خو په خطبې کې او په هیڅ جومات کې به دخلیفه نوم نه اخستل کیږي. ستر نوم یواځې د الله ج دي او دهغه درسول ص . دا حکم جاري کړئ چې په راتلونکي کې کله هم خلیفه یا کوم بل حاکم په کومي لوري یا د یو څه د کتلو له پاره را وځی نو دهغې د ساتونکو د ډلي نه پرته به بل جلوس ورسره مل نه وي ، او خلک مجبور نه کړي چې په لاره کې ورته ټیټ شي او هغه ته سلام وکړي......سلطان ایوبي تر ټولو مهمه خبره دا وکړه چې د شیعه او سني تفرقه ورځ په ورځ زیاتیږي ، دفاطمي خلافت د ګوښه کیدو څخه وروسته په دي اختلاف کې ډیرښت راغلي دي ، بې له شکه چې خلافت او حکومت د سنیانو سره دي خو هیڅ سني حاکم او یاکارکونکي ته دا حق نه شته چې شیعه خپل غلامان وګڼي ، په حکومت او فوځ کې شیعه ګانو ته پوره پوره ونډه ورکړئ.

په همدي تر تیب څه نور انقلابي وړاندیزونه هم وو، چې سلطان ایوبي نور الدین زنګي ته واستول . تاریخپوهان په دي خبره کې سره یو دي چې نورالدین زنګي پر دي وړاندیزونو باندي سمدستي عمل وکړ. سلطان ایوبي د خپله اړخه هم دشیعه سني تفرقه د میني او محبت ، پوهې او عقل له لارې له منځه یوړه.

*****(۸۵)

هلته په (کرک) کې صلیبیان د سلطان ایوبي پر خلاف د ځوابي حملي په فکر کې ډوب و دهغوی مرکزي قومندان دخپلو قاصدانو له لارې خپل خپور وور فوځ ته احکام لیږلي و چې دمسلمانانو سره د جنګیدو څخه مه کوئ ، بلکه دهغو ځایو څخه د راوتلو لارې و لټوئ ، تر څو د ځوابي حملي له پاره زیات فوځ را ټول کړاي شو . ددي احکامو تر څنګ هغوی د څلویښتو کسو سرتیرو یوه ډله تیاره کړه چې باید د مظلومو مسلمانانو په بنه کې هلته (شوبک) ته ورننوځي ، او جاسوسي نجوني دهغه ځایه را وکاږی ، صلیبي حکمرانانو په دي فکر کې چې سلطان ایوبي د مصر څخه غیر حاضر دي هلته د خپلو تخریبکارانو د ډیرښت له پاره پریکړه کړي وه ، هغوی غوښتل چې ژر تر ژره حبشي سوډانیان اود فاطمي خلافت پاته شوني سره را یوځاي کړي او پر قاهره باندي ولکه و مومی.

د (شوبک) او (کرک) په منځنۍ برخه کې لا تراوسه ویني بهیدي ، هغه ټوله سیمه همواره شګلوړه نه وه ، په څو ځایو کې هلته د خاورې او شګو سترې سترې غونډۍ پرتې وی او یا دشګو داسې سیمې وی چې که څوک به یو ځل ورننوت نو بیا به ئې د وتلو شونتیا لږه وه. په داسې سیموکې صلیبیان هم له منځه تلل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي مجاهدین هم. اوهلته د (شوبک) هغه عیسایان هم له منځه تلل چې دمسلمانانو له ویرې د ښاره څخه د(کرک) په لور را تښتیدل، هلته د جنگ منظر داسې و لکه د یوه افق نه تر بله پورې چې انسانان یو د بل ویني تویوي، په دې پراخه شګلوړه کې یوځای نخلستان یا د خرماو د بوټو ځنګل هم و چې هلته اوبه تر لاسه کیدای شوی اوستړي ستومانه انسانان، زخمي انسانان او دتندې مړه کیدونکی انسانان هلته ورتلل او لویدل به.

عماد هاشم د سلطان ایوبي دفوځ دیوې کوچنۍ سر تیرې ډلې قومندا ن و، هغه شامي نژاده و په دې خاطر ئې دخپل نوم سره عماد شامي لیکه، هغه جذبه چې دصلیبیانو پر خلاف پر هر مسلمان کې شته وه هغه په عمادشامي کې هم موجوده وه، خو دهغه په جذبه کې د انتقام اوبدل اخستلو قهر او غضب زیات مالومیده، د هغه په اړه ټولو ته ډاګیزه وه چې هغه یتیم و او نژدې خپلوان ئې هیڅوک هم نه درلودل خو هغه په دې خبره ډاډمن نه و، چې هغه یتیم دې او که نه، ځکه د هغه پلار دهغه د سترګو تر مخه نه وفات شوی، هغه د پنځلس شپاړس کالو په عمر کې دخپله کوره را تښتیدلې و. په هغه وخت کې ئې کور په(شوبک) کې و، هغه ته په یاد و چې دهغه په کوچنیوالي کې صلیبیانو په (شوبک) باندې ولکه موندلې وه، او بیا یې دمسلمانانو په وینو تویولو لاس پورې کړې و. دهغه کوچنیوالې د صلیبیانو په دهشت او وحشت کې تیر شوی و، هغه مسلمان جنګي بندیان هم کتلي و چې په وهلو وهلو به ئې راوستل، او دهغه تر مخه ئې ددوه کسانو سرونه هم پرې کړي و، او دا ځکه چې هغوی د زخمونو له لاسه نور د تللو وړ نه و. هغه دمسلمانانو له کورونو څخه دنجونو د تښتولو پیښې هم په خپلو سترګو کتلې وې او مسلمانان ئې بیګار کیمپ ته د وړلو په وخت کې هم کتلي و. د (شوبک) مسلمانانو به ویلې، کله چې په ښار کې عیسایانو بې له کومه دلیله مسلمانانو نیول او پنډغالي ته ئې بوتلل او دهغوی په کورونو یرغلونه کول پیل کړل نو په دې پوه شه چې چېرې هغوی د مسلمانانو په لاسو د ماتې سره مخ شوی دي.

د عماد شامي کور هم د عیسایانو د یرغل څخه خوندي نه و پاته، هغه ته خپله خور یاده وه، چې عمر ئې اوه اته کاله و ډیره ښایسته او دنانځکې په څیر نجلۍ وه، په کور کې ئې پلار، مور اویو ورور هم و. یوه ورځ د عماد دغه کوچنۍ خور بیرون ووتله، او درغل شوه، پلار ئې ورپسې لټون وکړ خو پیدا ئې نشوه کړای، یو مسلمان ګاونډي ورته وویل چې هغه عیسایانو پورته کړه او یوړه ئې، پلار ئې دښار د حاکم دربار ته فریاد وروست، خو څنګه ئې چې وویل چې مسلمان دې نو حکمران ورته په غضب شو او الزام ئې پرې و لګاوه چې په حکمران قوم باندې دومره ددرواغو ډک الزام لګوی، کور ته په را ستنیدو سره ئې پلار او د عماد مشر ورور د عیسایانو پر خلاف شور و شر جوړ کړ. ددې پایلې دا شوی چې د شپې د هغوی په کور باندې یرغل وشو عماد خپل مشر ورور او مور په وینو کې ډوب وکتل، هغه پخپله بیرون را ووت او وتښتید، او دیوه مسلمان په کور کې پټ شو. دهغې وروسته بیا هغه خپل کور ته ستون نه شو. ځکه هغه مسلمان ګاونډي عماد ددې ویرې هلته بیرون نه پریښوده چې عیسایان به ئې ووژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږې ورځې وروسته هغه مسلمان ګاونډي دا يو بل چاته وسپاره ، او هغه په پټه د ښاره را وويست ، د سهار په وخت هغه د يوې قافلې سره روان و ، دډيرو ورځو د سفراو ستومانتيا وروسته ، هغوی شام ته ورسيدل ، او هلته ورته د يوه ستر تاجر په کور کې نوکري ورکړل شوه ، اوس نو دهغه ژوند همدا و چې نوکري کوه اوژوندي اوسه ، هغه په ذهني توګه بالغ اوځوان شوی و ، د انتقام او بدل اخستلو جذبه په کې ژوندۍ او قوي وه ، او دهمدې جذبې په درلودلو سره پرې فوځيان ښه لګيدل ، هغه ددې تاجر نوکري پريښوده او د يوه فوځي حاکم کورته ولاړ اوهلته نوکر شو. عماد هغه ته دخپل تيرشوي ژوند پيښې بيان کړې اودائې هم ورته وويل چې غواړي په فوځ کې خدمت وکړي.

دغه فوځي حاکم دهغه پالنه وکړه او د شپاړسو کالو په عمر ئې په شام کې په عسکري خدمت کې و نيوه ، هغه دانتقام اوبدلې له پاره ناقراره و ، هغه ته په درې څلورو ځايو کې په جنګ کې ګډون له پاره فرصت تر لاسه شوی و ، چې په هغوی کې هغه خپل فن اوميړانه وښووله ، لس يولس کاله وروسته هغه ئې دهغې فوځ سره مصر ته وليږه ، چې نورالدين زنګي د سلطان ايوبي د مرستې له پاره و ر استولې و ، دوه کاله ئې په مصر کې تير کړل ، بيا خدای دهغه دا مراد او غوښتنه هم پوره کړه چې هغه په (شوبک) باندې د بريد کونکي فوځ سره يو ځای هغه لورې ته ولاړ. خو هغه ئې په هغه فوځ کې وساته چې په شګلوړه ځمکه کې يې د صليبيانو پرخلاف غلچکي يرغلونه کول.

هلته عماد د صليبيانو له پاره قهر ګرځيدلې و ، دهغه غلچکي ډله ډيره مشهوره شوی وه ، عماد شامي دخپلو سپرو سره يوځای په صليبيانو باندې اور را ښکته کړې و خو د هغې د سينې اور مړکيدونکی نه و ،.... يوه مياشت وروسته دهغه په ډله کې يوازې څلور کسان پاته شوي و پاته نور ټول شهيدان شوي و ... يوه شپه هغه د همدې څلورو سپرو سره يوځای د صليبيايو په يوې پنځوس کسيزه ډله باندې بريد وکړ ، هغه ټوله ورځ پټ پټ دهغوی شاته ته ،د ورځې له اړخه يې نه شو کولای دخپلو څلورو کسو سره په هغو پنځوسو کسانو بريد وکړي ، د هغوی په تعقيب پسې دا تر ډيره لرې ځابه پورې ولاړ ، د شپې صليبيان تم شول او يوځای کې ئې پړاو وکړ ، خو زيات شمير ساتونکي ئې بيداره پريښول ، عماد د نيمې شپې په وخت کې په اسونو وروځغاستل او د ويدو صليبيانو ترمنځ داسې تير شو چې په خپلې برچې باندې به ئې په ښي او کيڼ لورې وار کاوه ،او دهغه هغه څلور واړو ملګرو هم همداسې کول.

هغوی ته به چې کوم خوزنده شي تر سترګو کيده ، په هغوی به ئې د تورو او يا برچو وار کاوه ، اوبيرته به ئې ځانونه غايبول ، څو کسه په خوب ويده صليبيان دهغوی د آسونو تر پښو لاندې شول ، ساتونکو به په تياره کې غشي ويشتل چې خطا به تلل ، مخته عماد دخپلو سرتيرو ډله و دروله ، او دهغې ځابه ئې خوندي ځای ته بوتله، هغه دا فکر هم نه وکړې چې دښمن بيداره شوی دې هغه يو ځل بيا اسپ سواره هغوی ته نژدې ور ورغی ، او په هغوی ئې دبريد کولو حکم وکړ. په تياره کې ورته څه سيوري تر سترګو شول ، پنځه واړه اسونه په ځغاسته ولاړل او دهغوی په منځ کې تير شول ، خوکله چې په دښمن د وار کولو وروسته شاته شول نو وئې کتل چې د پنځو په ځای درې را وتلي دي. دهغو دوه کسان صليبي غشي ويشتونکو را پرځولي و. د عماد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینه نوره هم ګرمه شوه ، او خپلو مجاهدینو ته ئې وویل: « اوس به بدله اخلو .»دا د هغه بې عقلي وه ، هغه خپل دواړه مجاهدین را وګرځول او د صلیبیانو په لور را غلل او د رانژدې کیدو په وخت کې ئې د برید حکم وکړ. اوس خو اسونه هم ستومانه شوي و، او دښمن هم په پوره توګه بیداره و. ددې یرغل پایلې دا شوی چې عماد یواځې پاته شو. دا ځل چې هغه ددښمن څخه ووت نو دخپلو دوه ملګرو په ځاې ورسره دوه صلیبیان و چې دهغه تعقیب ئې کاوه. صلیبیانو پرې و رغبرګړ. هغه هم په تیاره کې د غر څخه و پیژندل ، او که نه هغه خو هغوی خپل ملګري ګڼلي و.

هغوی هغه ته ور رسیدلي و، او په تورو ئې پرې برید وکړ ، دهغه سره اوږده برچه وه، په ځغاستي آس باندې ئې ددواړو مقابله وکړه ، ددوی جنګ پوره اوږود شو ، او هغه دواړه بیرته وګرځیدل خو عماد دا دواړه هملته له منځه یوړل ، او ددواړو آسونه ئې (شوبک) ته د ور وستولو له پاره د واګو څخه و نیول. دهغوی توري ئې هم را واخستې خو هغه دې ته متوجه نه شو چې تر کومه ځاېه پورې رسیدلې دې، هغه اسونو ته او هم خپل ځان ته د ارام د ورکولو له پاره په یو ځاې کې پړاو وکړ هغه د ویده کیدو څخه ویریده ، ځکه چې په هر وخت کې اود هرې لورې څخه ددښمن په برید کې را تلاې شو. هغه شپه په بیدارۍ کې تیره کړه ، د ستورو په کتلو سره ئې دا مالومه کړه ، چې (شوبک) کومې لورې ته او (کرک) کومې لورې ته دې. او په دې صحرا کې چېرې ور ته تلل ور په غاړه دي تر څو د خپلو ملګرو سره یوځاې شی.

د سهار دراختلو سره سم هغه روان شو ، هغه د صحرا د پیریانو په څیر د لارې د ورکیدو خطره نه احساسوله، هغه تجربه لرونکې چریک و ، د لرې څخه ئې د خطرې د بوي کولو احساس کولاې شو. هغه ته ډیر لرې د صلیبیان څلور څلور او یا پنځه پنځه کسانو ډلې تر سترګو شوی نو که چېرې دهغه سره دغه دوه زیاتي اسونه نه واې نو په یوه ټولي خو ئې برید کاوه ، هغه خوندي په خپله لار روان و ، هغه روا ن و او لمر په اسمان کې را پورته کیده ، مخته ورته د غونډیو سیمه راغله ، دلته ورسره ویره پیدا شوه چې د صلیبیانو کومه ډله به د شپې له اړخه قیام وکړي ، نو غوښتل ئې د لمر د پریوتو تر مخه دهغه ځاېه ځان و کاږي ، ددې نه هم ویریده چې په کومه غونډۍ د صلیبیانو کوم غشي ویشتونکی ناست نه وي ، هغه هرې لورې ته او هم پورته کتل او روان و.

*****(۸۲)

مخته لاره ددووشګلوړه غونډیو تر منځ ګرځیدلې وه ، دهغې ځاېه چې راتاوشو نو ناڅاپه ورته د چا د پښو اواز تر غوږو شو. داسې مالومیده چې څوک د هغه دڅنګ غونډۍ سره پټ شوی و. هغه دخپل آس واګو ته ټکان ورکړ او د خپل اس تګ ئې ګړندې کړ. کله چې هغه د غونډۍ شاته ولاړ نو هلته لاره یوي بلې غونډۍ بنده کړې وه ،دې سیمې دغونډیو ترمنځ د یوی پراخه کندې بڼه خپله کړې وه، د عماد څخه شل قدمه لرې په خاورو کې خړ پړ یو چا چې چوغه ئې اغوستې وه هڅه کوله د لاسو او زنګنو په مرسته پورته و خیژي،دهغه شا د عماد په لور وه ، اوسرئې هم پټ و ، عماد پرې ور غبرګ کړ خو هغه دعماد غږ ته د ځواب ور کولو پرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو پورته ختلو ته دوام ورکړ. غونډۍ شګلوړه او ختل پرې ستونزمنه و ، عماد مخته ورغې هغه انسان يو بله هڅه وکړه خو لاس او پښې ئې ټينګې نه شوی ، هغه نيم بې هوشه شانته و. بيرته را ورغړيد او د عماد د آس په قدمونوکې تم شو. د هغه د سر څخه د چوغې برخه لرې شوی وه، عماد دهغې په کتلو سره حيران پاته شو. هغه يوه ځوانه نجلۍ وه او دومره ښايسته چې پخوائې کله هم نه وه تر سترګو شوې.

عماد د آسه را ښکته شو ، نجلۍ په ويره کې وه ، دهغې پاته توان هم ويرې ختم کړې و. هغې غوښتل و دريږي خو کيناسته ، عماد ترې وپوښتل چې څوک ده ، هغه ځواب ورکړ ،« اوبه راکړه » عماد د يوه اس څخه اوبه راپرانستې او هغې ته ئې ورکړي، هغې په ډيره بې صبرۍ سره اوبه وڅښلې نو سترګې ئې په پټيدو شوی.

عمادهغې ته دخوراک له پاره هم څه ورکړه، نو دهغې په مخ باندې د ژوند نښې را برسيره شوی ، عماد ورته وويل «له ما څخه مه ويريږه ، ووايه چې څوک ئې؟»

« د(شوبک) څخه د خپلې کورنۍ سره را وتلې وم ،» هغې په ستړې او ستومانه اواز وويل « ټول مړه شول ، زه يواځې پاته شوم ، په لارکې مسلمانانو بريد را باندې کړې و.»

«ماته ولې رېښتيا نه وائې ؟» عماد ورته وويلې « هغه څه چې تا وويل ټول درواغ دي»

« که ته ئې درواغ ګڼې و ئې ګڼه » هغې په ويريدلې لهجې سره وويل ،« خو پر ما رحم وکړه او ما (کرک) ته ورسوه ،»

« تر (شوبکه) پورې» عماد ورته وويلې « زه تا (شوبک) ته وړلاې شم ،(کرک) ته نه » ته ويني چې زه مسلمان يم ، زه نه غواړم چې په لاره کې د عيسائې فوځ په لاسو ومرم.»

بيا نو ماته يو آس را کړه »نجلۍ ورته وويلي ، « زه نجلۍ يم که چېرې په لاره کې د چا لاسو ته ورغلم نو ته پوهيږې چې زما انجام به څه وي ؟»

« زه درته آس هم نه شم درکولاې ، اوتا له دې ځايه ځانته هم نه شم ليږلاې ، عماد ورته وويل « دا زما دنده ده چې تا له ځانه سره (شوبک) ته يوسم.»

« هلته به ما چا ته سپارې ؟»

« خپلو حاکمانو ته !» عماد ورته وويلې او تسلي ئې ورکړه چې «ستاسره به هغسې سلوک نه کيږي چې ته ترې ويريږې»

نجلي (کرک) ته د تللو ضد کاوه ، عماد هغې ته وويل چې هغه ته حکم شوی دې چې د (شوبک) هيڅ عيسائې اوسيدونکې ددې ځايه تيښتي ته مه پريږدئ. ددې نه علاوه هغه نجلۍ خبره کړه چې هغه (کرک) پورې نه شي رسيدلاې ځکه چې هغه تور رنګه ښايسته نجلۍ ده. مګر نجلۍ ددې نه ويريدله چې دا مسلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فوځي به ئي بې ابرو کړي ، هغې فکر وکړ چې باید ددې سړي سره دخپلې ابرو سودا وکړي ، هغه ته به ووائي چې آس راکړه او له ما سره چې څه کوي هغه وکړه. نجلۍ خپله رویه بدله کړه او عماد ته ئي وویل «زه ډیره ستومانه شوی یم ، نن شپه همدلته پړاو وکړه ، سهار به(شوبک) ته ولاړ شو» عماد هم ستومانه شوی و او آسونه خو لاد پخوا څخه ستومانه و. هغه د نجلۍ حالت هم هماسې وکوت ، نو په دې خاطر ئي همدلته د تم کیدو پریکړه وکړه. ددې تر مخه نجلۍ دې ته دومره په غور سره نه وکتلي ، هغې همدومره کتلي و چې دا د اوږدې ږیرې مسلمان دې چې په خاورو او دوړو ککړ ي څهرې ترې وحشي جوړ کړي ، نو هغې دهغه څخه د رحم هیله نه دلورده ، اوس چې هغې یو پلان په فکر کې نیولې و نوپه دې خاطر ئي عماد په ژوره توګه تر سترګو تیر کړ.

عماد هم هغې ته په ژور نظر وکتل ،او فکر ئي کاوه چې دومره ښکلې او ښایسته نجلۍ په دې صحرا کې ځانته پاته کیدل ، په داسې حال کې چې صلیبې او اسلامي عسکر دزیاته وخته راهیسې د ورو لیوانو په څیر منډې ترړې وهي ، ددې له پاره ځومره خطرناکه دي ، او دا هم شوني ده چې ددې نجلۍ په سربه سپاهیانو او قومندانانو یو بل سره وژلي وي. هغه پخپله هم فرښته نه وه ، دهغې نجلۍ سترګو ته ئي وکتل ، په همدې وخت کې نجلۍ هم ده ته کتلې ، عماد هڅه کوله چې د نجلۍ څخه خپلې سترګې واړوي ، خو دنجلۍ سترګو ددې سترګې را ستنولې ، نجلۍ په خپل جسم کې کومه داسې جذبه احساسوله چې دهغې له پاره پردۍ وه ، هغې یو ځل سترګې ښکته کړې خوسترګې ئي په خپله را پورته شوې او ډیرې نارامه شانته ښکاریدې ، د نجلۍ په شونډو نرۍ غوندې خندا را غله ، عماد ورته وویل «چې شاید ناوده شوی پیغله ئې ؟ !»

«هو !» نجلۍ ورته وویلې ، اوبیا ئي دځه فکراو ځنډ کولو پرته وویل « زه په دنیاکې هیڅوک نه لرم ،که ته له ما سره (کرک) ته ولاړ شې نو زه به له تاسره واده وکړم.» عماد را بیداره شوی غوندې و ،هغه ورته وویل « بیا به ته ماته وائې چې اوس دې نو مذهب هم را بدل کړه ، راځه ته له ما سره (شوبک) ته ولاړه شوه او هلته مسلمانه شه او واده راسره وکړه »

« زه باید په هرصورت تر (کرک) پورې ولاړه شم.» نجلۍ ورته وویلې « که چیرې ته له ما سره تر هغه ځایه پورې ځې نو ستا دنیابه بدله شي.»

نجلۍ د سودا لوبه پیل کړې وه ، خو عماد څه نور فکر کاوه ، دا فکر داسې و چې هغه پرې پخپله هم نه پوهیده ، هغه به بیا د نجلۍ مخ او څهرې ته کتل اوبیا به ئي سر ټیټ کړ او په څه فکر کې به ډوب شو. داسې مالومیده چې هغه د نجلۍ خبره اوریدله هم نه ده. لږ څه وروسته د نجلۍ مخ اوڅهره دماښام په تیاروکې ورکه شوه، هغه د آس دزین سره تړلې دخوراک څښاک شیان را واخستل ، نجلۍ ته ئي هم ورکړل اوپخپله ئي هم وخوړل ، د هغه جسم دومره ستومانه وه چې د ځملاستو سره سم ئي سترګې ورغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیمائي شپې څخه ډېره برخه تیره وه چې نجلۍ خپل اړخ بدل کړ ،او سترګې ئې پرانستې ، عماد ته یې وکتل، چې په خواږه خوب ویده و ، هلته څو قدمه لرې آسونه ولاړ و ، د شپې د اولې برخې سپومۍ د غونډیو سر ته را غلې وه، نجلۍ آسونو ته وکتل ،زینونه پرې ایښي و ، عماد دومره ستومانه و چې د آسونو څخه ئې زینونه هم نه و راښکته کړي ، نجلۍ اسونه تیار وکتل او دائې هم وکتل چې عماد په خواږه خوب ویده دې او د خوراک څښاک وروسته ئې خپل توان هم بیرته ترلاسه کړې ، په خپله چوغه کې ئې لاس ننویست او کله ئې چې لاس را وویست نو دهغې په هغو ښایسته ګوتو کې خنجر و ، په سپوږمۍ کې ورته د عماد مخ تر سترګو کیده ، اوکتل ئې چې هغه د بې هوشۍ په خوب ویده پروت دې. نجلۍ د سپوږمۍ په رڼا کې د خنجر ځلا ته وکتل ، اویو ځل ئې بیا د عماد په مخ سترګې ور واچولې ، عماد په خوب کې بړیده ، هغه په خوب کې خبرې کولې نجلۍ داسې وپوهیده چې هغه ته خپل خپلوان راپه یاد شویدي.

نجلۍ د عماد سینې ته په غور سره وکتل ، اواندازه ئې وکړه چې دهغه زړه چېرې دې ، هغې د یوه څخه زیات وار کول نه غوښتل ، خو دا وار باید په زړه وشي ، تر څو عماد سمدلاسه و مري ، او که نه په مړینه مړینه کې به هغه هم له منځه یوسي ، نجلۍ خپل خنجر نور هم په قوت سره و نیو او د آسونو په لور ئې وکتل ، هغه په زړه کې ټول هغه څه چې باید کړې ئې واې را وګرځول ،او هغه داچې هغه به په خپل خنجر د عماد زړه سورې کوي ، په آس به سپریږې او آس به ځغلوي. خو هغه عسکره نه وه او که نه بې له سوچه او فکره به ئې خنجر دعماد په سینه کې ور ننویستې واې اوله منځه به ئې وړې واې ، هغه ته همدا علت بسنه کوله چې عماد مسلمان دې ،اودهغې دښمن. خو هغې به بیا بیا د عماد په مخ باندې سترګې ور غورولې او کله ئې چې خنجر د وار له پاره پورته کاوه ، نو زړه به ئې په ټوپونو پیل کاوه. عماد یوځل بیا و بړید ، اوس نو دهغه دخبرو الفاظ څرګند و ، هغه په خوب کې خپل کورته رسیدلې و ، دخپلې مور نوم ئې واخست ، خور ئې هم رایاده کړه ، او څه داسې الفاظ ئې دخولې څخه راووتل چې هغوی وژل شوي وي او عماد دهغوی قاتلینو پسې ګرځي.

دا چې کوم احساس یا جذبې د نجلۍ لاس تم کړ مالومه نه دي ،شوني وه چې ویره به وي. او د نه وژلو جذبه به هم وي ،نجلۍ ناارامه شوه ، هغې اراده وکړه چې وژل به نه کوي ، سوکه سوکه به پورته شي په آس به سپره شي اوسوکه سوکه به ددې کندو څخه ووځي. هغه راپورته شوه او خنجر ئې په لاس کې را واخست د اسونو په لورې ولاړه ، خو شګو دهغې پښه را ایساره کړه ، هغه ودریده اوعماد ته ئې یو ځل بیا وکتل ، ناڅاپه ئې په ذهن کې دا خیال راغې چې دې سړي دومره پروا هم ونه کړه چې دهغه سره یوه ځوانه نجلۍ په یواځې ځاې کې یوځاې شوی ده ، او دا فکرئې هم و نه کړ چې دا نجلۍ عیسائې ده او کولې شي چې دخوب په وخت کې ئې ووژني ،هغه د آسونو څخه زینونه هم نه دي راښکته کړي او خپله برچه او توره ئې هم په احتیاط سره نه دي سمبال کړي -- ولې ؟ ایا هغه پر ما باور دلود ؟ یا ایا دومره بې احساسه دې چې زما ځوانۍ په هغه کې هیڅ جذبه راپیدا نه کړه ؟...؟ هغې ته داسې احساسیدله ، چې هغه سړي دې ته داس څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات ارزښت هم نه دي ورکړي ، هغه سوکه سوکه تر يوه آسه پورې راغله ، آس و شنړېده ، نجلۍ وويريدله او د عماد لورې ته ئې وکتل ، د آس په اواز هم د هغه سترګې خلاصې نه شوی.

هغه ددرې آسونو تر منځ ولاړه وه ، کله ئې چې په يوه آس د سپريدو اراده وکړه نو د شا له خوا ئې اواز واورید.« څوک ئې ؟» نجلۍ يو دم شاته وکتل ، يو سړې په خوله باندې شپيلي وواهه «زمونږه دا قسمت !؟» هغوی دوه کسان و ، بل ئې وخندل ، نجلۍ ئې د ژبې څخه و پوهيده چې صليبيان دي ،يوه نجلۍ د لاسه و نيوله ،او خپل ځان ته ئې را ښکوده ، نجلۍ ورته وويلې «زه صليبي يم» هغو دواړو خندل اويوه ئې وويل« بيا خو ته ټوله زمونږه ئې -- راځه»

«لږ صبر وکړۍ او زما خبره واورۍ ،» هغې ورته وويلې ، زه د (شوبک) څخه راتښتيدلې يم ، زما نوم "ايونا" دې زه د ځارکښۍ د شبکې غړۍ يم ،(کرک) ته ځم ، هلته ووينۍ يو مسلمان سپاهی ويده دې ،هغه زه نيولې وم ، ما هغه ويده پرېښود او ترې تښتم ، زما سره مرسته وکړئ ، دا اسونه واخلۍ اوما (کرک) ته ورسوئ ،» هغې دوی دواړو ته ډيرې خبرې وکړې چې هغه د صليبي فوځ له پاره څومره ارزښتناکه پانګه ده.

يوه صليبي هغه د وحشيانو په څير په خپلو لاسو کې را ومروړله ، او وئې ويل « هر چېرې چې غواړې رسوو دې» خو هغه بل ډيره بيهوده خبره وکړه ، اودواړو نجلۍ يوې لورې ته ور ټيل وهله ، هغوی د صليبي فوځ پياده عسکر و ، چې دمسلمانو چريکانو څخه را تښتيدلي و ، هغوی د شپې چېرې پټ شوي و او ارام ئې کاوه،دداسې ښکلې نجلۍ په کتلو د هغوی څخه حيوانات جوړ شول . کله چې نجلۍ وکتل چې هغوی ته د صليب هم څه پروا نه شته ، نو هغې په دې هيله په لوړ اواز خبرې پيل کړې چې عماد راپورته شي خو هغه سپاهيانو له ځانه سره راښکودله .

ناڅاپه يوه په ويريدلی اواز د خپل ملګري نوم واخست او ويې ويلې « ځان څنګ کړه » خو دهغې دخبرې دمخه دعماد برچه دهغه په ملا کې ور ننوتې وه. هغه بل توره را وويسته ، نجلۍ چې کله خپلو لاسو ته وکتل نوګوری چې خنجر ورسره دې هغې دا خنجر د صليبي سپاهي په اړخ کې ور ننويست او يو په بل پسې ئې دوه واره پرې وکړل ، او په چغو چغو ئې وويل «« تاسو ته د ژوندي پاته کيدو هيڅ حق نه شته ، تاسې د صليب په نوم ناولې تور داغ ياست.»

کله چې دواړه صليبيان يخ شول ، نو نجلۍ بې قابو شوه او په ژړائې پيل وکړ. عماد هغې ته تسلي ورکړه او ورته ئې وويل « اوس دلته پاته کيدل سم نه دي ، شونې ده چې ډير سپاهيان به دهغې لورې راشي ، مونږ همدا اوس (شوبک) ته روانيږو ،»

هغه دنجلۍ څخه و پوښتل « ايا هغوی ته راپورته کړې وی؟»

« نه !» نجلۍ ځواب ورکړ ،« زه ويښه وم او دآسونو سره ولاړه وم ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« هلته دې څه کول ؟»

« غوښتل مې په اس سپره شم او وتښتم ،» نجلۍ اقرار وکړ او وئې ويل « ما نه غوښتل له تاسره ولاړه شم.»

« دا خنجر دې له کومه کړې؟»

« د پخوا څخه له ماسره و »نجلۍ ځواب ورکړ ، « ما د مخکې نه په لاس کې نيولې و.»

«ولې دې پخوا را خيستې و ؟» عماد ترې وپوښتل « په دې خاطر که زه راويښ شم نو ما به ووژنې ،»

نجلۍ ځواب ورنکړ. عماد ته ئې همداسې کتل. د لږ څه ځنډ وروسته ئې ورته وويل « پخوا له دې چې ته ما ووژنې ماو غوښتل تا ووژنم او بيا درڅخه و تښتم.» زه تاته داپه ډاګه کوم چې ما خنجر ستا د وژلو له پاره را خستې و خولاس مې نه پورته کيده . زه دا نه شم ويلاې چې ما ولې ستا په زړه کې خنجر و نه شو ننويستلاې. ستا ژوند زما په لاس کې و ، زه بې زړه نه يم ، خوبيا هم زه و نه توانيدم تا ووژنم ، زه ددې کوم علت نه شم ويلاې ، کيداې شي ته څه ووائې ؟»

« دژوند او مرګ پريکړې د اللهﷻ په لاس کې دي ،» عماد ورته وويلې ،« ستا لاس زما اللهﷻ له ما څخه منه کړې و ، او ستا عزت هم اللهﷻ خوندي کړ. زما وجود خو هسې يوه وسيله شوه ،... په هر آسپ چې سپريږې سپره شه او ځغله.»

نجلۍ خنجر د عماد په لور ور وړاندې کړ او ورته ئې وويلې« زما خنجر د خپله ځانه سره و ساته ، اوکه نه زه دې وژنم»

« ته دا زما توره هم له ځانه سره واخله» عماد ورته وويل « بيا هم ما نه شې وژلې»

دا توکې نه وې ، دواړو په پوره هوش او فکر سره داخبرې کولې ، هغوی په اسونو سپاره شول اوبيو اس ورپسې روان و.

دلمر تر راختلو پورې دوی هغې سيمې ته رسيدلې و چېرې چې صليبي عسکر نور نه تر سترګو کيدل ، دعماد دفوځ خپل څو کسه سپاهيان تر سترګو شول ، هغه ورسره خبرې وکړې او مخته ولاړل ، داپريل د مياشتې لمر ډير ګرم وې هغوی خوله اومخ پټ کړې و اوروان و ، لرې شګې د اوبو دسمندر په څير را وځيليدې ، او په ښې اړخ کې ئې د شګلوړه غونډيو غرونه تر سترګو شول ، دسفر په دوران کې هغوی له يوه بله سره يوه خبره هم ونه کړه ، د ګرمۍ نه علاوه د انسانانو لاشونو هم په هغه ځاې کې چپه چپتا اود ويرې فضا را پيدا کړې وه ، عماد نجلۍ ته وويلې « دا ستا دقوم دسپاهيانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځيدلي چې داسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګليستان ، فرانسې ، جرمني ، ايټالي او ....دکومو کومو ځايو څخه دلته راغلی و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ چپه خوله ناسته وه، هغې به بيا بيا عماد ته کتل ، او د يوه سوړ اسويلي وروسته به ئې بيرته سترګې واړولې ، عماد د (سلول) دغرونو په لور مخه کړه، هغه ته مالومه وه چې هلته به اوبه اوسيورې پيدا شي ، لمر دهغې شاته پاته شو. غرونو ته ورسيدل ، د لټون وروسته ئې شنه ګياه او بوټې تر سترګو شول ، په يوه ځاې کې د غره لمن شکيدلې وه، او هلته اوبه وې ، دآسه را ښکته شو ، اول ئې پخپله و څښلې اوبيا ئې آسونه د اوبو څښلو ته ور پريښول ، او تر سيوري لاندې کيناستل.

« ته څوک ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،« ستا نوم څه دې؟ او دکوم ځاې اوسيدونکې ئې؟»

« زه مسلمان يم» عماد ځواب ورکړ ،« زما نوم عماد دې او زه شامي يم»

«تا دشپې په خوب کې څوک يادول ؟»

« ماته په ياد نه دي» عماد ورته وويل « زه لکه چې په خوب کې خبرې کوم، زما ملګرو به هم ماته همداسې ويلې ، چې زه په خوب کې ګړيږم.»

«ستا مور ياخور شته ؟نجلۍ ترې و پو ښتل. او ورته ئې وويل «شايد چې ته هغوی ياد وی ،»

« وو ، يووخت !» عماد د افسوسه په ډک اوسيلي سره وويل.«اوس هغوی په خوب کې وينم.» نجلۍ ترې د ټولو خبرو د پوښتلو هڅه وکړه خو عماد ورته نور څه و نه ويلې، هغه نجلۍ ته وويلې « تا دخپل ځان په هکله ماته درواغ ويلي و. ماته ستا ښځه د پوښتنې کولو اړتيا هم نه شته چې ته څوک ئې ؟ زه به تا هغه اړوندې شبکې ته سپارم اوبيرته به را ستونيږم ، که چيرې ريښتيا ويلې شی نو دخپل ځان په هکله را ته څه ووايه خو دا مه وايه چې ته دهغو صليبي نجونو ښځه نه ئې چې زمونږ هيواد ته د ځارکښنې له پاره راغلې و ې.»

«ته سمه خبره کوي»نجلۍ ورته وويل.« زه جاسوسه نجلۍ يم ، زما نوم "ايونا» دې»

ستامور اوپلارپه دې خبر دي چې ته څه ډول دنده تر سره کوی ؟» عماد ترې و پوښتل.

« زما مور اوپلار نه شته ،» "ايونا» ورته وويل « ما دهغوی شکلونه هم نه دي کتلي ، زما محکمه زما مور او دهغې مشر زما پلار دې ،» هغې دا خبره همدلته پريښوده ، او وئې ويلې « زما يوی ملګرې د يوه مسلمان سپاهي د په ځنګ کولو په خاطر زهر و خوړل ، زه هغه وخت ډيره حيرانه وم چې کومه صليبي نجلۍ د يوه مسلمان له پاره دومره قرباني ورکولې شي ؟ خو زه نن دا احساسوم چې هو دا کار کيداې شي.»

«داسې ځرګنده شوی وه چې هغه مسلمان سپاهي هم ستاپه څير هغه نجلۍ د غلو ښځه دخپل ځان په قيمت خوندي کړې وه. اوبيا هغې نجلۍ هغه په زخمي حالت کې دخپله ځانه سره (شوبک) ته وړې و. ستا په څير هغه هم دافکر نه کاوه چې نجلۍ څومره ښايسته ده ،، لوزينا ډيره ښايسته نجلۍ وه ، زه داويلې شم چې زه هم اوس ستا په خاطر خپل ځان ځارولې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما خپله دنده تر سره کړې ده» عماد ورته وويلې ، «مونږ دحکم تابع يو.»

«کيداې شي دا د جذباتو اغيزوي چې زه داسې محسوسوم لکه ما چې ته پخوا کله کتلې ئې.»

«کتلې به دې يم» عماد ورته وويلې «ته به مصر ته تللې وی ، هلته به دې کتلې يم.»

«زه مصر ته تللې يم» نجلۍ ورته وويلې، «خو ته مې هلته نه ئې کتلې .» هغې ورنه په خندا کې وپوښتل.

«زما په اړوند ته څه فکر کوې ؟ ايا زه ښايسته نه يم ؟»

«ما ستا د ښايست څخه انکار نه دې کړې .» عماد ورته وويل «زه پوهيږم چې ته دا پوښتنه ولې کوی.؟»

ته به حتماً حيرانه شې چې ما له تاسره هغه سلوک ولې ونکړ چې ستا د صليب دوه ملګرو له تاسره کول غوښتل ، کيداې شي ستا په زړه کې داويره تر اوسه هم شتون ولري چې زه تاته دوکه درکوم. اوتا (شوبک) ته د وړلو وروسته خرابوم. اويا ستا د خوښې خلاف له تاسره واده کوم. او يا دې پلورم ، زه غواړم ستا دا ويره له منځه ولاړه شي ، نجلۍ که زما له مذهبه وې اوکه له بله مذهبه ، زه هيڅ ښځينه ته به بد نظر نه شم کتلاې، دهغې علت دادې چې زه چې کله د دولس دبارلس کالو وم نو زما يوه کوچنۍ خور تښتول شوی وه ، دهغې عمر شپږ اوه کاله و ، اوس دادې شپاړس کاله تيريږي ، هغه په (شوبک) کې عيسايانو زمونږ دکوره پورته کړې وه، زه نه پوهيږم چې هغه به ژوندۍ وي اويا مړه ، که چيرې ژوندۍ هم وي نو دکوم امير په حرم سراې کې به وي ، اويا به ستا په څير جاسوسي کوي. هره نجلۍ چې وينم هغه خپله همغه خور ګڼم ، هغې ته په خراب نظر ځکه نه شم کتلاې چې هسې نه چې هغه هغه زماورکه شوی خور وي ، زه تا په دې خاطر (شوبک) ته له ځانه سره وړم ، چې هلته خوندي پاته شې ، زه پوهيدم چې په صحرا کې ستا ځانته تګ او بيا پياده تګ تا څه ډول انجام ته وررسوي، او بيا که ته د چا په لاسو کې کيوتې واې نو ستا حال به هماغه و لکه ستا صليبي ورونو چې له تاسره کول غوښتل ،ماته دخپل ښايست احساس مه راکوه ، زه ددې احساس له اړخه مړ يم، زه په دې صحراو کې د صليبيانو پسې د اس دځغلولو او هغوی په خپلو وينو کې د لمبلو څخه لذت اخلم.

نجلۍ هغه ته په حيرانونکو سترګو سره کتل ، دهغې په سترګو کې دتندې اغيز و ، دهغې سره تر اوسه پورې داسې خبرې چا نه وی کړې ، هغې ته دبې حيائې اوعياشۍ درس ورکړل شوی و. هغه ئې يوه ډير ښکلې دوکه اوفريب ګرځولې وه، په هغه ئې د حسن او شرابو نشه خپروله ، او هغه ئې د عصمت د مرغلرو څخه بې برخې کړې وه، او هغې ته ئې دروزنې وروسته د خپلو نورو نجونو ملګرو په څير خپل ځان د نارينه و په غيرو کې د ور اچولو حکم کړې و. تر څو د هغوی زړونه په خپله ولکه کې واخلي. هغوی دخلکو په زړونو او دماغونو حکومت کاوه او خپل ځانو نه ئې شهزادګۍ ګڼلې ، هغې ته دا هم په ياد کې نه و پاته چې کور ئې چيرې وه، او مور وپلار ئې څوک و. د عماد جذباتي خبرو دهغې په ذات کې د يوې ښځې جذبات را پارولې و ، هغه په ژور سوچ کې ډوبه وه ، دهمدې ژور سوچ په وخت کې ئې وويل « ماته د يو ويرونکې خوب په څيرد ا په ياد راځي چې زه ئې دیوه کوره تښتولې وم ، خو ماته ياد نه دې چې په هغه وخت کې به زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو کلنه وم» هغې خپل دواړه لاسونه په وینښتانو کې تیر کړل او خپل وینښتان ئې په دواړو موټو کې را ونیول او داسې ئې کلک کړل لکه څوک چې پخواني یادوونه را وینښوي ، هغې وویل « په یاد نه راځي ، ځکه زما ماضي په شرابو ، عیش او عشرت او په ښکلې فریبونو کې ورکه ده ، ما هیڅکله هم فکر نه و کړي چې زما مور اوپلار څوک و او څنګه و ، ماته کله دمور اوپلار اړتیانه ده پیښه شوی ، زما احساس له منځه تللی و ، ماته دا مالومه نه ده چې نارینه پلار او ورور به هم شتون ولري ، نارنیه خوما دخپلې تفریح داستعمال یو نانځکه ګڼي، په هغوی چې زما ښایست او زما ځواني نشه را نه وړي نو زه هغه دحشیشو او شرابو په واسطه خپل غلاموم ، خو اوس چې تا کومې خبرې وکړې هغې په ماکې هغه احساسات را بیداره کړل چې د مور ، پلار ، ورور او خور مینه غواړي.»

د هغې نا ارامي زیاتیدله ، هغه به تم تم کیده او خبرې به ئې کولې ، او بیا بلکل چپ پاته شوه، کله به ئې عماد ته سترګې و نیولې او کله به ئې د خپل سر ویښتان په دواړو لاسو کې و نیول، هغه په حقیقت کې د خپلې ورکې ماضي او حال ترمنځ په جګړه بوخته وه ، کله چې عماد ورته وویلې چې پاڅه چې ځو ، نو هغه د یوه کوچنۍ ماشومې نجلۍ په څیر د هغه سره روانه شوه ، د هغوی آسونو هغوی د غرنۍ سیمې څخه ډیر لرې یوړل خو بیاهم به هغې عماد ته همداسې کتل ، بواځې یو ځل هغې په خندا کې وویل.« ما کله هم د نارینه و په خبرو او وعدو باندې باور نه دې کړې ، زه نه پوهیږم چې زه ولې احساسوم چې زه باید له تاسره ولاړه شم؟» عماد ورته وکتل او مسکې شو.

***** (۸۸)

کله چې هغوی د (شوبک) دروازې ته ورسیدل نو دبلې ورځ لمر را ختلې و ، هغوی په صحرا کې یو ه شپه تیره کړې وه ، هغه ځای ته چې عماد غوښتل دا نجلۍ یوسي نو د هغې ځاې په هکله ئې وپوښتل او ور روان شو. آسونه د ښاره څخه تیریدل ، او خلکو "ایونا» ته کتل ، په تلو تلو کې عماد د یوه کور سره خپل اس و دراوه ، او هغه بندې دروازې ته ئې وکتل ، "ایونا» ترې وپوښتل ،« دلته ولې و دریدې ،؟» هغه داسې و لکه هیڅ یې چې نه وي اوریدلي ، دوازې ته لنډ ورغې او په آس سپور ئې دوه درې ځلې د دروازې دړه و ټکوله. یو زوړ سړې دروازه پرانسته.

«دلته څوک اوسیږي؟» عماد ترې په عربي ژبه و پوښتل.

« هیڅوک نه » هغه زوړ سړې ځواب ورکړ ،«د عیسایانو یوه ښځه په کې اوسیدله خو کله چې زمونږ فوځ راغې نو د هغې ټوله کورنۍ و تښتیدله»

«اوس پرې تا ولکه کړې ده ؟»

زوړ وویرید . هغه وکتل چې سپور یو فوځي دې اود هغه څخه پوښتنې ګرویزنې کوي ، چې د عیسایي په کور هغه ولې ولکه کړې ده ، په داسې حال کې چې سلطان ایوبي د اعلان په واسطه دا حکم کړې و چې د کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان په واسطه دي هيڅ عيسائي ته زيان و نه رسيږي.اوکه نه سخته سزا به ورکړل شي. هغه زوږ وويل .«ما پرې ولکه نه ده کړې ،ددې دساتنې له پاره دلته را غلی يم ، زه به دا بلکل بند کړم.ددې مالک ژوندې دي هغه مسلمان دي او د پنځلس شپاړس کالو راهيسې په هغه بيګار پنډ غالي کې پروت دي.

«ولی د مصر امير هغوی دپنډغالي ځخه نه دي ازاد کړي ؟» عماد تري و پوښتل.

« دهغه ځاې مسلمانان اوس ازاد دي خو لا تر اوسه په پنډغالي کې دي.» زاړه ځواب ورکړ. « خو دهغوی ټولو روغتيائي حالت دومره خراب شوی دي چې دروند صلاح الدين ايوبي ورته اوس شيدې ، غوښه ، دوائياني او د ښه اوسيدو انتظام کړې دي زيات شمير ډاکټران د هغوی رو غتيائي حال ځاري ، دهغوی ځخه چې دهر يوه صحت ښه کيږي نو هغه خپل کور ته ور ليږي ، هلته چې ځوک اوسيږي نو دهغوی خپلوان دهغوی دکتلو له پاره همله ورځي. ددې کور خاوند هم همل‌ته دي ، يوخو هغه ډير زوږ شوی دې او بل دا چې پنځلس شپاړس کاله ئې د پنډغالي اذيتونه ګاللې دي ، هغه يواځې ژوندې دي زه ئې کله کله کتلو ته ورځم. هيله ده چې روغ به شي ، ما هغه ته ويلي چې دهغه کور خالي شويدې.»

« دهغه خپلوان چېرې دي ؟» عماد تري وپوښتل.

« هيڅ يو ئې هم ژوندې نه دي ،» زاړه ځواب ورکړ اودرې ځلور کوره لرې ئې د يوه کور په لور اشاره وکړه او وئې ويل ،« هغه زما خپل کور دې ، زه ددې خلکو ګاونډي يم خو تاسې را ته دهغه خپلوان ويلې شئ ،»

عماد ددې پوښتنې وروسته چې دننه خو مستورات نه شته ، دآس ځخه راښکته شو او دننه ولاړ ، په دېوالونو ئې لاس وواهه ، هغه خپلې اوښکې وچولې ، "ايونا» ئې د اوښکو د راتلو علت و پوښته ،هغه ځواب ورکړ.« خپل کوچنيوالي لټوم ، زه ددې کوره تښتيدلي وم ،، دا زما کور دې ،»دهغه اوښکې را رواني شوی اودهغه زوږ ځخه ئې وپو ښتل ،«ددې خپلوان مړه شويدې، دهغې اولاد هم و ؟»

« يواځې يو ځوي ئې په ځنګ شوی و ، چې د عيسائي غلو ځخه زمونږ کورته را تښتيدلي و ،» زاړه ځواب ورکړ ،« ما هغه شام ته وليږه ځکه که دلته اوسيدلې نو وژل کيده به.»

عماد ته هغه شپه په ياد شوه چې دخپله کوره تښتيدلي وه او دګاونډي کور کې ئې پنا اخستې وه ، هغه همدا ګاونډي و ، خو هغه دې زوږ سړي ته و نه ويل چې هغه هلک چې تا د(شوبک) ځخه شام ته استولي و هغه همدا ستا تر مخ ولاړ ځوان دي چې ته ورته قصه اوروې ، دعماد له پاره په خپلو جذباتو کنټرولول ډير ګران شول ، خو بيا هم هغه يو سخت روزل شوی عسکرو. هغه زوږ ته ئې وويل « زه ددې کور دخاوند سره کتل غواړم ،ماته دهغه نوم را وښايه ،» زاړه هغه ته دخپل پلار نوم ور وښود اوعماد ته هم دخپل پلار نوم په ډيره ښه توګه په ياد و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغه هلک یوه خوروه ،» زاړه ورته وویل «ډیره کوچنۍ وه هغه عیسایانو تښتولې وه ،او دهغې د تیښتې وروسته بیا ددې کور ټول وګړي د عیسایانو په لاسو ووژل شول.

« "ایونا"» عماد نجلۍ ته وویل « دخپل مقدس صلیب د پالونکو کرتوتونه دې واوره »

"ایونا» هیڅ ځواب ورنکړ. هغې چت ته کتل ، هغې ددروازې یوه پله بنده کړه او دهغې دشا لورې ته ئې مخ کړ. په دروازې باندې درې څلور ورېږې ورېږې خو ژورې ژورې لیکې کندل شوې وې هغه کیناسته او دا کندل شوی لیکې ئې به ډیر غورسره کتلې ، عماد هغه د سترګو لاندې څارله ، "ایونا» په هغو کندنو باندې لاس راښکوده ، هغه پورته شوه او دنورو کوټو د لیدلو له پاره ولاړه ، هلته ئې هم په همداسې کندل شوو لیکو باندې لاس کشاوه او د څه لټون ئې کاوه ، عماد ورغې او ترې وئې پوښتل ،« څه ګورې ؟»

نجلۍ ورته وخندل او وئې ویل « ستاپه خیر زه هم خپل کوچینوالې لټوم ،» هغه دعماد څخه وپوښتل « داستاسوکورو ؟ نو ته بیا ددې ځای ته تښتیدې ولې ؟»

«د همدې ځایه» عماد ځواب ورکړ اوهغه ته ئې واورل چې څه ډول دهغوی په کور عیسایانو حمله کړې وه او دهغې مور او ستر وورور ئې ورته ووژل ، او زه و تښتیدم او ما تر اوسه پورې دا درک کوله چې پلار به مې هم وژل شوې وي. خو دا زوړ وائې چې پلار مې په پټه غالې کې ژوندې دې.

« تا هغه زوړ ته ویلې دي چې هغه هلک همدا ته وی چې تا ورته پناه ورکړې وه ؟»

« مانه غوښتل اوس ورته ووایم» هغه د تذبذب په حال کې وویل.

"ایونا» هغه ته په ډیر غور سره کتل ، او هغه زوړ دوی دواړو ته کتل اوحیران ولاړ و چې دوی دواړه دلته څه ګوري. عماد د کوچنیوالي په یادوونوکې ورک شوی و ، زاړه ترې و پوښتل « ماته څه حکم شته ؟»

عماد ټکان وخوړ او په حکمې لهجې ئې ورته وویل چې « دا کور چې اوس تا سره دې په پخپله به ئې ساتې» او "ایونا» ته ئې وویل « را څه چې ځو »

« ایا ته دخپل پلار سره نه وینې ؟» "ایونا» ترې و پوښتل.

تر هر څه دمخه خپله دنده تر سره کوم.» عماد ځواب ورکړ ،«ما به هلته په شګلوړه صحرا کې خپل قومندان لټوي ، هغوی به زه په مړو کې شمیرلې یم ، هلته ماته اړتیا ده، را څه-زما سره-راځه ، چې زه دا امانت چاته وسپارم.»

***** (۸۹)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجوني ،نجوني ، نجوني» سلطان ايوبي په غوړيدلي اواز سره علي بن سفيان ته وويل: «ايا دا کمبخته صليبيان زمونږ په لارو کې ولې دنجونو دپوالونه جوړوي ؟ ايا هغوی غواړي دا نجوني زمونږ ترمخ و نځوي او د(شوبک) کلا زمونږه څخه بيرته واخلي ؟

«دروندہ اميره !» علي بن سفيان ورته وويل ،« ته پخپله د خپلو خبرو ترديد کوی ، د ا نجوني دپوال نه شي جوړيداي ، ددوی څخه د ډبمک چينجي جوړ شوي ،او دډبمک کار تر سره کوي. ستا او د محترم نورالدين زنګي تر منځ دغلطيو د راپيداکولو کار د همدي نجونو په واسطه تر سره کيږي ، او همدي نجونو دشرابو او حشيشو په واسطه مسلمان حکام او امراء استعمال کړيدي.»

«دا هماغه موضوع ده چي مونږ پري د سلو ځلو څخه زياتي خبري کړي دي ، سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دهغو نجونو په هکله څه ووايه ،دا خو ځرګنده شوی چي هغوی اته واړه جاسوساني وی ، ايا هغوی تر اوسه پوري کوم نوي انکشاف کړي او که نه ؟»

« هغوی ويلي چي په (شوبک) کي صليبي تخريبکاران او جاسوسان شتون لري ،علي بن سفيان ځواب ورکړ ،« خو دهغوی څخه هيڅ يو په نښه شوی نه دي. ځکه چي دهغوی دکورنو او د اوسيدو د ځايو مالومات نشته ، ددوی څخه ئي دري څه موده په مصر کي پاته شوی هم وی او تازه راګرځيدلي دي ، هغه کار چي هغوی هلته کړي هغه مو تاته پخوا ويلي دي.»

« ايادوی اوس په بنديخاني کي دي؟» سلطان ايوبي تري وپوښتل.

« نه » علي بن سفيان ورته وويل ،« هغوی په همغه خپل پخواني ځاي کي پاته دي. ساتونکي پري ولاړ دي.»

په دي وخت کي دروازه چي دننوت اووئي ويل چي « عماد شامي قومندان يوه صليبي نجلۍ له ځانه سره راوړي او وائي چي هغه ئي د (کرک) د لاري څخه را نيولي ده ، او دانجلۍ جاسوسه ده.»

«دواړه دننه راو ليږه » سلطان ايوبي ورته وويل.

ددروازه چي د وتلو سره سم عماد او "ايونا» دننه راغلل ،سلطان ايوبي عماد ته وويل چي «مالوميږي چي د ډير لري ځايه څخه راغلی ئي ، ته له چاسره ئي ؟»

«زه په شامي فوځ کي يم ،» عماد ځواب ورکړ ، «زما د قومندان نوم اهتشام بن محمد دي اوزه د البرق د ډلي قومندان يم ،»

« البرق اوس په څه حال کي دي» سلطان ايوبي تري وپوښتل ، او علي بن سفيان ته يي وويل « البر ق په حقيقت کي برق دي ، کله چي مونږ په سوډانيانو باندي غلچکي شپيني بريدونه کول نو قيادت د البرق په لاسو کي و . په صحرايي عملياتو کي ددوی مثال نه تر ستړګو کيږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستره سالاره !» عماد ورته وویل.« ډله مې د الله ج په لاره کې قربان شوې ده ، زما په ډله کې یوازې زه پاته شوی یم.»

«تاسو خو به ډیر کسان له لاسه نه وي ورکړي ؟» صلاح الدین ایوبي ترې وپوښتل« د مړو شوو او قربان شوو ترمنځ ډیر توپیر شته»

«نه دروند ه سالاره !»عماد ځواب ورکړ. «الله ج ګواه دي چې مونږ د یوه یوه کس په بدله کې شل شل صلیبیان له تیغه تیر کړي دي. که چېرې د صلیبیانو فوځ خپلو ځایو ته بیرته ستانه شوې وي نو هغه به یوازې زخمیان وي ، مونږ د فلسطین ځمکه د صلیبیانو د وینو په رنګ سره کړې ده ، زمونږ نور دلګي هم په دښمن باندې دقهر په څیر را وریدلې دي اوس په دښمن کې دومره توان نه شته ، چې په لږ وخت کې بل جنګ ته ځانونه چمتو کړي.

« او ته !»سلطان ایوبي د نجلۍ ښځه و پوښتل« ایا ته غواړې چې په خپل اړوند مونږ ته هر څه ووائې ؟»

« هر څه وایم»"ایونا» ورته په آدب سره وویل او د سترګوئې اوښکې د اوبو په څیر رواني شوی.

«عماد شامي !» سلطان ایوبي عماد ته وویل « فوځي ارام ځاې ته ولاړ شه ، ځان پریمنځه ، نن ورځ اونن شپه ارام وکړه ، سبا بیرته خپل فوځي ډلې ته ستون شه.»

« ما له ځانه سره ددښمن دوه آسونه هم راوړي دي» عماد ورته وویلې« او دهغوی توري هم.»

«اسونه تبیلو ته او توري وسله تون ته تسلیم کړه» سلطان ایوبي ورته وویل.اوبیا ئې د لږ څه ځند وروسته وویل« که چېرې په هغو اسونو کې کوم یو ستا د اس ځخه غوره وي هغه بدل کړه ، هلته په محاذ کې داسونو حال څنګه و؟»

«کوم ه اندېښنه نه شته» عماد ورته وویلې« چې یو اس مو له منځه ځې نود صلیبیانو دوه اسونه تر لاسه کوو.»

عماد سلام وکړ او بیرون راووت ، هغه خپل امانت سم ځاې ته رسولې و . عماد که له یوه اړخه فارغ شوی و خو د بله اړخه ئې زړه دروند و ، دا د جذباتو دروندوالې و ، دا د کوچنیوالې د یادوونو دروندوالې و او دا دهغه پلار د محبت اومینې دروندوالې و چې تر اوسه په پښه غالې کې شته و. دجنګ تر ختمیدو پورې هغه نه غوښتل د خپل پلار سره ووینې ، ویریده چې د پلار مینه او د زړه پخوانې زخمونه به ئې د دندې تر مخه خنډ وګرځې...... هغه خپل آس پسې دوه نور اسونه تړلې و او د تبیلې په لور روان و هغه ته د چاپیریا ل په هکله هیڅ احساس نه کیده، هغه اسونه یوه لورې ته یوړل او مخامخ ئې وکتل چې د (شوبک) دکلا دننه برخه ټوله تر سترګو کیږي ، ودرید او د کلا لیدنه ئې پیل کړه ، چېرې پیدا شوی و دکوم ځاېه وطن پریښوولو ته اړ شوی و ، جذباتو پرې نور هم ډیر دروندوالې کاوه.

« د لارې لرې و دریږه !» چا پرې اواز وکړ ، هغه شاته وکتل چې یو اس سپوره ډله را روانه ده ، هغه خپل آسونه یوه اړخ ته کړل ، کله چې د اس سورو اخرې کس ددې ښځه تیریده نو دعماد ښځه ئې وپوښتل « د بیرون ښځه را غلې ئې ؟» دهغه ځاېه ښځه څه خبر دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د الله ؑ کرم دي دوستانو !هغه ځواب ورکړ ،«دښمن له منځه تلونکې دي ، (شوبک) ته هيڅ خطره نه شته .،»

ډله مخته ولاړه او عماد ښي لوري ته را وګرځيد.....

*****(۹۰)

« ماله تاسي څخه هيڅ هم نه دي پټ کړي» "ايونا» دسلطان ايوبي او علي بن سفيان ترمخ ناسته وه او ويل ئي . هغې ويلي وچې جاسوسه ده، دائې هم ويلي و چې په قاهر کې يوه مياشت اوسيدلي ده ، او هلته ئې د يو څو مسلمانو چارواکو نومونه هم وښول ، چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئي کار کاوه ، او هغې دا هم ويلي و چې د صليبيانو له اړخه سوډانيانو ته ډيره زياته مرسته رسيږي ، او د صليبي فوځونو تجربه لرونکي قومندانانو ته د شپيني غلچکي عملياتو له پاره روزنه ورکول کيږي.... "ايونا» د چا ډيو ښتني پرته دومره زياتي خبرې و کړي چې يو جاسوس ئې د اذيتونو د ورکولوو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په داسي خبرو کې دهغه جاسوس خپل ذات هم ککړ وي. د"ايونا» په دې ژرګندونو علي ته شک پيدا شو..

«"ايونا !» علي بن سفيان ورته وويل« زه هم ستا د فن لو بغاړې يم ، زه ستا ستاينه کو م چې د ډيرې ستري مرتبي لوبغاړې ئې ، زمونږ د بنديخانی او اذيتونو څخه دخوندي پاته کيدو په خاطر او زمونږ د بې لارې کولو له پاره ستا دا طريقه د ستاينې وړ ده. خو زه به ستا په دې دوکه اوفريب کې را نشم.»

«ستا نوم؟» "ايونا» ترې وپوښتل.

«علي بن سفيان» علي ځواب ورکړ. « تا به د(هرمن) څخه زما نوم اوريدلې وي»

"ايونا» را پورته شوه او سوکه سوکه دعلي بن سفيان ځنګ ته را اغله په دواړو زنګونونو کيناسته ، دعلي بن سفيان ښي لاس ئې را واخست او ښکل ئې کړ.« ستا په ژوندي کتلو باندې زه ډيره خوشحاله شوم.، ستا په هکله ماته ډير څه ويل شوي و . (هرمن) به ويلې چې که علي بن سفيان له منځه يوسئ نومونږ بيا د مسلمانانو په جرړو کې ځان ورننه باسو او د جنګ جګړې پرته به ئي له منځه يوسو »» نجلۍ بيرته پورته شوه او په خپل ځاې کيناسته.

« ما هلته په قاهره کې هڅه وکړه چې تا ووينم خو بريالۍ نه شوم ، هلته زما په شتون کې ستا د وژلو پلان جوړ شوی و ، خو بيا ئې را ته و نه ويل چې هغه پلان بريالي شو او که نه. زه ئې بيرته (شوبک) ته را وبللم.»

«مونږ څه ډول ډاډ من شو چې هغه څه چې ته وائې بلکل سم او صحيح دي ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«تاسې ولې پر ما باور نه کوئ؟» نجلۍ ترې په قهرېدلي لهجې وپوښتل.

«په دې خاطر چې ته صليبي ئې ؟» سلطان ايوبي ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې زه تاسې دا ووايم چې زه صليبي نه بلکه مسلمانه يم نو تاسې به ووائې چې دا هم درواغ دي ، نجلۍ ورته وويل « زما سره هيڅ ثبوت نشته ، شپاړس اولس کاله کيږي چې زه دهمدې کلي څخه تښتول شوی وم ، اوس چې راغلم ماته مالومه شوه چې زما پلار په پنډغالي کې دې ، هغې دخپل پلار نوم و ښود او دا ئې هم وويل چې هغې ته د خپل پلار د نوم مالومات هم همدا اوس وشو ، هغې وويل چې عماد هغه څنګه او په څه ډول په صحرا کې خوندي و ساتله ، او بيا دې غوښتل د شپې له اړخه هغه ووژني خو دهغې د خنجر لاس نه پورته کيده ، او زياته ئې کړه چې « ما د ورځې له اړخه د هغې مخ ته او سترګو ته بيا بيا کتل ، زما زړه کې داسې احساس را بيداريده او زه په شک کې لويدم چې ما عماد ددې پخوا چېرې کتلې و او پيژنم ئې . خو ما ته نه په ياديږي ، ما دهغه څخه و پوښتل نو هغه وويل چې داسې نه شي کيداې..... د شپې دوه صليبي سپاهيانو پر ما باندې بريد وکړ نو عماد راپورته شواو يو ئې په برچې باندې وواژه . ما تر هغه وخته پورې خپل ځان صليبي ګڼه او زما ملاتړ هم د صليبيان سره و ، خو ما هغه دويم صليبي په خپل خنجر باندې هلاک کړ ، زه په دې خوشحاله نه شوم چې ما دهغوی څخه خپل عزت خوندي کړ بلکه پر دې خوشحاله شوم چې ما د عماد ژوند خوندي کړی و .....

« او کله چې په لاره کې عماد زما سره دخپل ځان په اړه جذباتي خبرې وکړې نو په ژوندانه کې دلمړي ځل له پاره زما په سينه کې هم احساسات را بيداره شول ، په ټول سفر کې مې عماد ته کتلې دي ، ماته همدومره ياد و چې زه په کوچنيوالي کې تښتول شوی وم ، خو دا ياد به هم په ذهن کې د ګرد په څير ورکيده، تاسې ته به مالومه وي چې زما په څير نجونې څنګه روزل کيدلې ، د کوچنيوالي يادوونه او اصليت د انسان د ذهن څخه بيرون وځي ، او زما همدا حال و . خو ماته ډاډ را پيدا شو چې زه عماد د پخوا څخه پيژنم . دا د وينې راښکودنه ده ، سترګو سترګو او زړه زړه و پيژانده ، شونې ده چې عماد هم همداسې محسوس کړې وي او د همغې احساس اغيزوي چې هغه زما په څير زړه وړونکې نجلۍ داسې له سترګو غورځوله لکه دهغه سره چې هيڅوک ملګرې هم نه وي ، هغه ډير ځل زه په ژور و سترګو سره کتلم .»

"ايونا» په تفصيل سره خپله خبره اوروله اووئې ويل چې: (شوبک) ته را ننوتلو ، بيا عماد د يوه کور تر مخه و دريد او مونږ دواړه هلته دننه ورغلو..... هغه وويل « دا کور مې چې وکوت نو زما د کوچنيوالي يادوونه را بيداره شول ، ما په خپل ذهن باندې د زور را وړلو اړتيا احساس نه کړه ، دا پخپله ذهن و چې زه ئې ددې کور په ځای ځای کې ګروځولو ته اړ کړم ، ما د يوې دروازې چپ اړخ وکوت هلته ما ته د خنجر په څوکه کندل شوی ليکې تر سترګو شوی چې هغه ما د مشر ورور د توري په څوکه کندلې وی . زما ذهن زه دبوې بلې دروازې شاته يوړم ، هلته هم همداسې ليکې وی ، بيا ما عماد نورهم په ډير غور سره وکوت ، دهغه د ږيرې سره سره بياهم دهغه هغه شپاړس اولس کاله پخواني صورت مې په ذهن کې راغې ، ما خپل ځان په ډيره ستونزمنه توګه کنترول کړ ، ما عماد ته نه دي ويلي چې زه د هغې خور يم . هغه دومره پاک فطرته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيڅلي انسان او زه دومره ناولې او ناپاکه نجلۍ ، هغه دومره غيرتمنده اوزه دومره بې غيرته ، که چيرې ما هغه ته ويلې واې نو مالومه نه ده چې هغه به له ماسره څه کړې واې»

په دې وخت کې علي بن سفيان څو ځله سلطان ايوبي ته کتل ، خو هغه نجلۍ ته اوس هم د شک په سترګو ليدل ، مګر د نجلۍ احساساتي څرنګوالي ، د هغې اوښکي او ځيني الفاظو سره د هغې سلګۍ وهلو په دوارو داسي اغيز کړې و چې ووائې چې دنجلۍ خبرې رېښتيا دي ، نجلۍ په اخر کې هغوی په دې قانع کړل چې دهغې په هکله دې مالومات را ټول کړي ، هغې وويل « که تاسو پر ما باور کوئ او که نه ،ما په بنديخانه کې واچوئ ، هر څه چې مو زړه غواړي را سره ئې وکړئ ، زما نور هيڅ نه دي په کار ، زه نه غواړم پس له دې ژوندی و اوسم. که چيرې تاسې اجازه راکوئ نو زه به د خپلو ګناهونو د بښلو له پاره څه وکړم»

« ته څه کولې شې؟» سلطان ايوبي ترې و پوښتل.

« که چيرې تاسې ما (کرک) ته ورسوئ ، نو زه به دصليب درې څلور پادشاهان او د خپلې شبکې مشر (هرمن) ټول له منځه يوسم»

«مونږ به تا تر (کرک) پورې ورسوو» سلطان ايوبي ورته وويل « خو ددې کار له پاره نه چې ته هلته څوک ووژنې ، زه غواړم به تاريخ کې داسې تهمت تر شا پرې نږدم چې صلاح الدين ايوبي خپل دښمنان د يوې ښځې په لاسو ووژل ، په داسې حال کې چې په (شوبک) کې ئې فوځ ناست و . که چيرې ما ته دا مالومات تر لاسه شي چې دصليبيانو کوم پادشاه په کوم لا علاجه ناروغتيا ککړ دې نو زه به دهغه دعلاج له پاره خپل طبيبان ور واستوم ، اوبيا مونږ پر تا داسې باور هم نشو کولاې. خو ستا په دې غوښتنه باندې غور کولاې شو ، چې تا ته ببنه وکړو او(کرک) ته دې ورو استوو.»

«نه» "ايونا» ورته وويل «زما په زړه کې هيڅ داسې غوښتنه نه شته ، زه غواړم مرګ اوژوند مې همدلته وي ، خو زما د يوې غوښتنې په هکله ضرور فکر وکړئ چې عماد ته ونه واياست چې زه دهغې خور يم ، زه پنځغالي ته د خپل پلار دکتلو له پاره ضرور ورځم ، خو هغه ته هم دا نه وايم چې زه دهغې لور يم .» هغې په چغو چغو و ژړل.

علي بن سفيان د خپلې اړتيا په مطابق دهغې څخه ډيرې زياتي خبرې پوښتلي وې اوبيا ئې دسلطان ايوبي څخه و پوښتل چې دا نجلۍ چيرې و ليږي؟ سلطان ايوبي د لږ څه فکر وروسته ورته وويلي چې دا په ډير درنښت او احترام سره و ساته ، ددې په هکله به پريکړه د لږ څه فکر کولو رووسته وکړو.

علي بن سفيان هغه له ځانه سره يوړه ، او دهغو کوټو څخه ئې يوه ورته په ګوته کړه چې جاسوسې نجونې به په کې اوسيدلې ،خو نجلۍ هلته د ورننوتلو نه ډه ډه وکړه ، او ويې ويل « زه ددې کوټو څخه کرکه لرم ، ايا دا به شونې نه وې چې ما همغه کور کې و ساتئ دکومه ځايه چې زه تښتول شوی وم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه »علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. «د يو چا د احساساتو په خاطر مونږ خپل اصول او ضوابط تر پښو لاندې کولاي نه شو.»

هغه هتله ساتونکو او ملازمينو ته لارښونې وکړې ، نجلۍ ئې همدلته پريښوده او علي ترې راستون شو .

عماد فوځې ارا م ځاې ته ولاړ ، ځان ئې پريمنځه او ويده شو ، خو ددومره زياتې ستړتيا سره سره ئې بيا هم سترګې خلاصې شوې ، دېرو هځو کولو تر څنګ هم خوب پرې را نغې ، دهغه په ذهن کې همدا يو سوال راته، چې دخپل پلار سره ووينې او کړنه ، ستړتيا ئې پرېښوده او را پورته شو او دهغه ځاې په لور ئې قدم واخست چې په (شوبک) کې د مسلمانانو دپنډ غالي په نوم مشهور شوي و. هلته په رسيدو سره ئې د خپل پلار نوم واخست ، او په پوښتنه پوښتنه ئې خپل ځان خپل پلار ته ورساوه ، دهغه تر مخه يو زوړ سړې پروت و ، عماد ورته لاس ورکړ او خپل ځان ئې په قابو کې وساته ، دهغه پلار د هډوکو پنجره ګرځيدلې وه، هغه ته ښه خوراک او دوائياني ورکول کيدې ، عماد دخپل ځان د ورپيژندلو پرته دهغه دا حوال پوښتنه وکړه ، نو هغه ورته وويل چې دکلونو اذيت ناکه مشقت ، قيد ، د بچيانو د جدائې غم او ... دې حال ته راوړې دې ، چې اوس پرې ښه غذا او ښه دوائياني هم اغيز نه شي کولې.»

پلار په ډير مړژواندي اواز سره عماد ته خپل د زړه حال اوراوه خو عماد هم پخپل فکر کې شپاړس اولس کاله شاته تللې و. هغه ته دخپل پلار شکل و صورت ښه په ياد و ، اوس چې دهغه تر مخه کوم پلار پروت و نو دهغه دمخ هډوکې بيرون را وتلي و ، خو بيا ئې هم د هغه په پيژندلو کې لږ څه هم تأمل و نه کړ،هغه څو ځلې فکر وکړ چې هغه ته ووائې چې دې دهغه ځوی دې ؟ خو هغه د عقل نه کار واخست چې ورته ئې د ا خبره ونه کړه. هغه دوه خطرونه محسوس کړي و ، لمړې دا چې پلار به ئې دا ښه لمحه ونه شي زغملاې ، او بله دا چې که وئې هم زغمي نو دهغه ترمخه به خنډ وګرځي ، او دا هم کيداې شي چې هغه ترې بيرته محاذ ته ولاړ شي او هغه دا صدمه هم و نه شي زغملاې ،هغه دخپل پلار سره لاسونه ورکړل او ترې ولاړ.

کله چې هغه بيرته خپلې کوټې ته راستون شو نو هغه ته حکم و شو چې مرکز غواړي دې همدلته وساتي. په دې خاطر دې هغه هر وخت په ارام ځاې کې شتون ولري ، هغه حيران و چې مرکزي کمان له ده سره څه کار لري ؟ دا حکم علي بن سفيان د"ايونا» په هکله د مالوماتو د راټولو له پاره ورکړې و. هغه غوښتل ووينې چې د "ايونا» قصه تر کومه ځايه پورې ريښتوني ده ، هغه هلته پنډغالي ته ولاړ ، "ايونا» ورته دخپل پلار نوم ښوولې و ، علي بن سفيان ئې د پلاره څخه خبره تصديق کړه چې دهغه لور په کوچنيوالي کې تښتول شوې وه، مشر ځوی اوښځه ئې وژل شوي و او کشر ځوی ئې د ګاونډي کور ته تللې و چې بيا ورته دلته په پنډغالي کې وويل شو چې هغه د (شوبک) څخه ويستل شوی دې.

نيمائې شپه وه ، "ايونا» د بسترې څخه راپورته شوه ، تر هغه وخته پورې ورته خوب نه ورته ، هغې د علي بن سفيان له سلوک څخه دا احساس کړې وه ، چې پر هغې ئې باور نه دې کړې ، او اوس نه پوهيږې چې انجام به ئې څه وي ، هغې فکر کاوه چې په څه توګه دوی ډاډمن کړي چې هغه قصه چې هغې دوی ته کړې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ نه ده ، ددې سره دهغې وينه د انتقام اخستلو له پاره په جوش کې راغله ، عماد سره يوځاې هلته خپل کور ته د تللو په وخت دهغې په ذهن کې د کوچېنوالي يادونه ، په خپله را بيداره شوی و . او دخوب په څير ورته ډيرې خبرې را يادېدې هغې ته داهم ور په ياد شول چې هغې ته د تښتولو وروسته ډيره زياته مينه ، د لوبو نانځکی او ډير ښه خوراک څښاک ورکول کيده اوبيا هغې ته هغه ګناهونه راپه ياد شول چې ددې په لاسو به ئې کول ، او بيا دا ټوله د سر نه تر پښو پورې ګناه و ګرځيدله،هغه د انتقام اخستلو له پاره ناقراره وه ...... اوهمدې جذباتي حالت هغه خوب ته نه پريښوده ، په همدې ذهني کيفيت کې ئې دخپل پلار سره د کتلو غوښتنه هم قوي کيدله ، هغه بيرون نشوه را وتلاې ، ځکه بيرون دوه کسه ساتونکي هروخت موجود و ، دهغې دماغ اوس دفکر کولو وړتيا هم له لاسه ورکړې وه ، اود احساساتو تر اغيز لاندې را غلې وه.

هغې دروازه پرانسته د خبرو اواز ئې تر غوږو شو ، ښي لورې ته نژدې شل ګزه لرې ئې هغه دواړه ساتونکي په خبرو کې بوخت وکتل ، نجلۍ ددروازې څخه سر را ويستلې و اوهغوی ته ئې کتل اوغوږ ئې ورته نيولې و. ساتونکي دهغه ځاېه لږ څه نور هم لرې ولاړل ، نجلۍ په ډيره سوکه توګه را ووته او د عمارت بهرنۍ برخې ته ولاړه ، مخکې لاره ښکته شوی وه ،د خپلو پښو په خويدو سره لاندې ولاړه ، اوس نو هغه د ساتونکو په نظر نه راتلله ، هغې ته مالومه وه چې دمسلمانانو پنډغالي چېرې دې ؟ او دا هم ورته مالومه وه چې هغه اوس په ميلمستون بدل شويدې ، په دې خاطر هغې ته دا خطره نه وه چې هلته به ئې کوم ساتونکې و دروي ، هغه دخپل پلار سره د کتلو له پاره ور تلله هغې ته ئې يواځې نوم مالوم و . هغه تيزه تيزه روانه وه چې تر شا ئې د قدمونو اواز را پيدا شو ، شاته ئې و کتل خو څوک ئې تر سترګو نه شو ،اوهغه اواز ئې دخپلو قدمونو اواز وګاڼه او روانه شوه ، خو دا دبل چا دپښو اواز و ، يو قوي او تنومنده انسان دهغې پسې دهغه ځاېه روان شوی و په کوم ځاې کې چې هغه لاندې راکيوتې وه ،

دا اواز يو ځل بيا د "ايونا» ترغوږو شو ، هغه لا ولاړه نه وه چې په سر او خوله ئې ټوټه را و غورځيده ، د سترګو په رپ کې ئې ټوټه و تړل شوه ، اودوو ځواکمنو لاسوو هغه و نيوله ، هغې چې هر څومره ټوپونه ووهل ، خو ټوپونه وهل ئې بيکاره و. شپه تياره وه او داسېمه هم اباده نه وه. لږ څه مخکې ئې هغه په يوی کمبلې کې را ونغاړله، او د يوه لرګي په څير په اوږه کړه ، هلته يو نه دوه کسان و ... نيم ساعت وروسته ئې هغه بيرته ښکته کړه ، اوس نو دوی په يوی کوټه کې وو چې دوه ډيوي په کې بليدې ، دلته څلور کسان و ، هغې ټولو ته په حيرانتيا سره بيا بيا وکتل او ورته ئې وويل «تاسې تر اوسه پورې همدلته ياست ؟.... او ګيرالډه ته؟ ته تر اوسه پورې دلته ئې ؟»

«مونږ ولاړو اوبيرته راغلو »ګيرالډ ځواب ورکړ ،«ددې ځاېه ستاسې دټولو د ويستلو په خاطر ښه شو چې ته خو تر لاسه شوی.»

دا د هغه څلويښتو صليبيانو د ډلې وګړي و چې د (کرک) څخه ئې د همدې کار له پاره را استولي و تر څو هغه ټولې جاسوسې نجونې چې دمسلمانانو په ولکه کې دي دهغه ځاېه را وکاږي ، او د (شوبک) خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان هملته په شوبک کې منظم کړي ، اوکه شوني وي نو همدلته دې په تخريبکارۍ پيل وکړي ، په تخريکارۍ کې ئې دا کار هم شامل و چې په تبيلو کې به ور ننوځي او د ځناورو په وښو کې به زهر ور ګډوي لوژيستکې موادو ته دې اور ور اچوي ، دعسکرو په لنګرځاي کې که شوني وي نو دهغوی خوراک دې هم په زهرو ولړي.

ددې ډلې قومندان ګيرالډ نومي يو انګليس و چې د تباه کونکي ځارکښۍ ماهر و ، "ايونا" هغه ډير ښه پيژانده بلکه د هغه شاګرده پاته شوې وه ، او ډير نژدې دوستانه اړيکې ئې ورسره درلودل،دهغه په کتلو سره د "ايونا" وينه دانتقام د اخستلو له پاره يوځل بيا ګرمه شوه خو ډير ژر ئې ځان کنترول کړ ځکه دا وخت دهغې د نفرت او کرکې د ښکاره کولو له پاره مناسب نه و ، ګيرالډ داسې ګمان هم نه شو کولاې چې "ايونا" به بدله شوې وي، هغه د "ايونا" څخه وپوښتل چې هغه چېرې تلله ؟ "ايونا" ورته وويل چې د تيښتې فرصت ئې پيدا کړې و .او غوښتل ئې و تښتيږي.

ګيرالډ هغې ته وويل چې هغه دچريکي جاسوسانو يوه ډله د (کرک) د مظلومو مسلمانانو په ښه کې دلته راوړې ده ، په هغه ورځو کې د(شوبک) حالات داسې و چې دا ډله په اسانۍ سره د يوې ډلې په څير را ننوتې شوه. د جنګ جګړې په اساس خلک تلل را تلل، د شاوخوا د کلو مسلمانان هم ښار ته ډلې ډلې را تلل ، په همدې ترتيب دا ډله هم را ننوتې وه ، هلته په ښار کې لا د پخوا څخه جاسوسانو شتون درلود.هغوی دا ټوله ډله د پردې تر شا و ساتله. ګيرالډ "ايونا" ته وويل چې هغه ددوو شپو څخه دغه ځاې په ښه کړې چې نجونې په کې بندياني دي ، دهغه ځاې په هکله هغه ته پوره پوره مالومات و ، بلکه همغه پخپله جوړ کړې و ، د شپې به هلته د کتلو له پاره ورته، او کتل به ئې چې د پهره دارانو کړچار څه ډول دې خو دا ډير ښه اتفاق و چې د "ايونا" سره يوځاې شو . "ايونا" ورته وويل چې د نجونو را ويستل دومره اسانه خبره نه ده ،خو بيا هم شوني کار دې.

د شپې له اړخه پلان جوړ شو ، "ايونا" ګيرالډ ته وويل چې نجونې په پرانستو خونو کې دي چې دبندي خانې شکل نه لري ، يواځې دوه کسه پهره داران دي...او په همدې ترتيب ئې نور تفصيلات هم ورکړل ، دا پريکړه وشوه چې د نجونو د راويستلو له پاره چې خومره وګړو ته اړتيا وي هومره به هلته وليږي ، اونور پاته خلک چې په کوم ځاې کې سره راټول شوي دي هملته به پاته وي. ددې پلان وروسته "ايونا" ورته دا وړانديز وکړ چې هغه بايد بيرته هلته ولاړه شي ځکه چې دهغې په ورکيدو سره به د نجونو د پاسه پهره نوره هم سخته شي او بيا به دا پلان ټول ناکامه شي.ګيرالډ د "ايونا" وړانديز ډير غوره وګاڼه ، او هغه ئې دخپله ځانه سره دهغې د اوسيدو تر ځابه پورې يوړه ، ساتونکو چې "ايونا" د بيرونه څخه د راتللو په وخت کې وکتله ، نو سختې پوښتنې ئې ترې وکړې ، خو هغې يواځې يوه خبره وکړه چې هغه لرې نه وه تللې ، ساتونکې په دې خاطر چپ شول چې دنجلۍ په وتلو کې هغوی ته د هغوی د بې پروائې او غفلت سزا ورکول کيدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ علي بن سفيان په يوه بل کار کې مصروف و ، "ايونا» ساتونکو ته وويل چې هغه سمدستي علي بن سفيان ته يوسي ،ساتونکې ددې کار څخه ډه ډه وکړه او فکر ئې وکړ چې دلته به دهغې په رابللو څوک را نشي . "ايونا» په ډېر سخته توګه ساتونکی قايل کړ چې هغه بل چاته وواييي چې مرکزي کمان ته دا خبره ورسوي چې ډير زيات مهم او نازکه پيغام دې. هغې ساتونکی ته وويل که چېرې هغه ددې پيغام و نه رسوو نو دومره زيات زيان به ورسيږي چې دهغې د بې غورۍ په هکله به دا ساتونکی هم د سزا څخه خوندي پاته نه شي..... ساتونکو د پيغام د رسولو چمتوالي وښود ، علي بن سفيان د پيغام د ورسيدو سره سم هغه نجلۍ ورغوښتله ، اودهغې وروسته نجلۍ بيرته خپلې کوټې ته راستنه نه شوه ،

کله چې دشپې له اړخه د (شوبک) ټول فعاليتونه اوخوزښتونه په ځاې و دريدل او ښار په خوارږه خوب ويده شو. نو دهغه عمارت په شاوخوا کې نژدې لس کسه سيوري اوختل را اوختل چېرې چې نجونې پاته کيدې. عجيبه خبره دا وه چې دواړه ساتونکي غائبه شوي و. د هغوی څخه اته کسو دګيډو په خويدو سره ځانونه پورته را ورل ، هغوی ته"ايونا» ويلې و چې نجونې په کومو کومو خونوکې ناستې دې ، هغوی ته د کوټو دروازې او کړکۍ هم مالومه وې ، دوه کسان يوی کوټې ته ور ننوتل ، پاتو ددې پروا کولو پرته چې هلته ساتونکي شته او که نه د نورو کوټو په لورې په ډيره ډاډمنه توګه ورغلل،ځکه هغوی ته ويل شوي و چې هلته يواځې دوه کسان ساتونکي دي ، اولسوکسانو ته ددوو کسانو قابو کول اسانه و. هغوی د ټولو نجونو په کوټو کې ور ننوتل ، خو دهغوی څخه يوئي هم بيرون را ونه ووت.

ګيرالډ په هماغه ځاې کې چې تيره شپه ئې "ايونا» له ځانه سره وړې وه ناست و. په دې کور کې د پلان په مطابق شل کسان وسيدل. پاته نور ئې د بل کوم عيسائې په کور کې پټ شوی و. ګيرالډ په بې صبرۍ سره د نجونو انتظار کاوه ، تر اوسه پورې هغوی بايد دلته را رسول شوی واې.....اخر دروازه و ټکول شوه ،دا د دروازې د ټکولو ځانګړې شان و . ګيرالډ پخپله ورغې او دروازه ئې پرانسته ، دا کور دپخوانۍ زمانې يوه ستره ښکلې شانته کلا وه، چې يو اميرکبير عيسائې تاجر په کې اوسيده. څنګه چې ګيرالډ دروازه پرانستله نو هغه چا دبيرون څخه راښکود ، د فوځيانو يو هجوم په دروازې کې را ننوت. دهغوی په لاسو کې اوږدې اوږدې برچې وې فوځيان د تيز او تند سيلاب په څير دننه ولاړل ، په يوې پراخه کمرې کې ناست صليبې چريکې جاسوسانو ته دځان د خورولو فرصت هم تر لاسه نه شو. دهغوی څخه وسلې واخستل شوی اوهغوی ئې د کور د خاوند او دکورنۍ د غړو سره يو ځاې بيرون راوستل.

همداسې يوه حمله په هغه ځاې باندې هم شوه ، چې پاته صليبي چريکان په کې خوندي و، دا دواړه حملې په يوه وخت کې تر سره شوی ، دا فعاليت ټوله شپه روان و ، دکورنو لټون وشو اوسهار علي بن سفيان دصلاح الدين ايوبي ترمخه چې کوم خلک و درول په هغوی کې ګيرالډ او دهغه څلويښت کسه چريکان هم و. او نژدې همدومره شميره دهغو جاسوسانو او تخريبکارانو و چې د نورو ځايو څخه نيول شوي او را وستل شوي و. دهغو کورونو څخه چې څه شيان تر لاسه شوي و په هغو کې ډيره اندازه وسلې ، د زهرو ډيره اندازه ، برچې ، غشي ، اوراچونکي ماده ، اوډيره نقدي هم وه. دا د"ايونا» فعاليت و ، هغې د ګيرالډ سره پلان جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ اوهغه ئې خپل انجام ته ورساوه. او ټول هغه څه ئې پرې را برسیره کړه چې په (شوبک) کې ئې پټ کړي و. ګیرالډ په "ایونا" باندې پوره باور درلود، "ایونا" د راتګ سره سم علي بن سفیان ته خبر ورکړ او د سهاره تر شپې پورې ئې دا پلان جوړ کړ اود جاسوسانو د ځایونو مالومات ئې را ټول او دهغوی ځایونه ئې په نښه کړل، دشپیني عملیاتو له پاره ئې دصلاح الدین ایوبي چریکان را وبلل، نجونې ئې دکمرو څخه راوویستلې اوپه بل کوم ځاي کې ئې پټې کړې. اودهغوی په ځاي ئې په کمرو کې درې درې چریکان کینولي و. کله چې جاسوسان د نجونو د ورلو په خاطر هغو کوټو ته ورننوتل نو مسلمانو چریکانو هغوی هملته و نیول، په دې ترتیب په (شوبک) کې دصلیبیانو نژدې ټول جاسوسان نیول شوي و چې تر ټول ارزښتناک ئې هیرالډ و. ټول د تفتیش او دهغې وروسته د سزا له پاره په بندي خانو کې واچول شول.

"ایونا" د ټولو هغو مسلمانو شخصیتونو نومونه هم را بر بنډ کړل چې په قاهره کې دسلطان ایوبي پرخلاف مشغول و.، هغه منصوبه چې دحشیشینوپه لاسو د صلاح الدین ایوبي اوعلي بن سفیان د وژلو له پاره جوړه شوی وه، هم "ایونا" بې پردې کړه اوسلطان ایوبي ته ئې وویل «اوس نو به ستاسو پر ما باور راغلي وي»

هغه منظر ډیر جذباتي او ژړونکی و کله چې عماد ته وویل شو چې "ایونا" ئې خور ده او کله ئې چې ورور او خور د خپل پلار مخې ته ودرول نو د احساساتو په څپو کې دازوړ پلار بې هوشه شو. کله چې په حال شو نو وئې ویل چې دهغه د لور نوم عائشه دي، نوسلطان ایوبي ددې کورنۍ له پاره ځانګړې معاش و ټاکه اودعلي بن سفیان شبکې ته ئې حکم وکړ چې دټولو جاسوسو نجونو په هکله پلټنه وکړئ. صلیبیانو نورې نجونې هم دمسلمانانو له کورونو څخه را تښتولي وی، سلطان پر خپل حکم کې وویل چې په هغوی کې چې څوک مسلمانه وي دهغوی کورنۍ ولټوئ او لوني ئې په پوره درنښت ور وسپارئ.

دسلطان ایوبي فوځ دډیرې سترې خطرې څخه خوندي پاته شو ... د (شوبک) څخه د لرې جنګی محاذونو خبرونه هم زړه خوشحالونکې و. خو سمدستي دې ته اړتیا لیدل کیده چې خپور وور فوځ سره را ټول کړل شي، سلطان ایوبي دهمدې موخې دتر لاسه کولو له پاره فوځي نظام خپلو نائبینو ته وسپاره اوپخپله ئې خپل مرکز د (شوبک) نه لرې صحرا ته یوړ. هغه د ګړندیو قاصدانو یوه ډله له خپله ځانه سره واخسته، او دهمغوي په واسطه ئې په یوې میاشت کې دننه دننه خپل ټول فوځ سره راټول کړ، دهغې وروسته ئې فوځ په درې برخوویشه او د(شوبک) دفاع ئې داسې ټینګه کړه لکه د قاهرې ئې چې کړې وه، د ټولو لرې سرحدي دلګې و چې سپرو به ئې ګشت کاوه، دهغوی څخه پنځه میله لرې د فوځ دویمه برخه په خیمو کې میشته و او دریيمه برخه ئې خوزنده ډله وه.

په (کرک) کې د را ټول شوي فوځ څرنګوالې داسې و چې هغوی د سمدستي حملې چمتوالی نه درلود، له دې اړخه سلطان ایوبي د نوو فوځیانو بهرتي کول ګړندي کړل اودنوو وګړو د روزنې له پاره ئې هملته په صحرا کې پروګرام جوړ کړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې (کرک) ته جاسوسان و استوي چې دهغه ځای د خبرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راوړلو نه علاوه دا کار هم وکړي چې دهغه ځاې ځوان مسلمانانو ته دکرک ښځه د وتلو او دلته په فوځ کې دخدمت کولو په لور ترغيب ورکړي.

*****(۹۱)

الحمد لله.

ددې کتاب ژباړه چې د ۲۰۰۸م زکال د جون دمياشتې په شپږمه پيل شوې وه د همدې کال داګست په پنځمه پاې ته ورسيده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نورې ژباړې

- اسلامي سیاست: د مولانا ګوهر الرحمن (رحمة الله علیه) لیکنه.
- اسلامي ریاست: دمولانا ابوالاعلي مودودي (رحمة الله علیه) لیکنه.
- د اسلامي انقلاب حکمت: د سیداسعد ګیلاني (رحمة الله علیه) لیکنه.
- حجاب : دمولانا ابوالاعلي مودودي (رحمة الله علیه) لیکنه.
- خلافت او ملوکیت: دمولانا ابوالاعلي مودودي (رحمة الله علیه) لیکنه.
- دنبوت پاې: د شیخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) لیکنه.
- دقران د انکار نه تر دحدیثو تر انکاره پورې: د شیخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) لیکنه.
- د ایمان پلورونکو داستان: د التمش لیکنه او د حکایت د مجلې د مدیر عنایت الله را ټولونه.

او یو شمیر نوری کوچنۍ رسالی ، چې نومونه به یې وروسته ، انشأالله، و لیکل شی.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library